

THE SOUL EATERS

KATHERINE THERESA QUINN

The Soul Eaters / Požírači duší

© copyright 2022 Katherine Theresa Quinn

Poděkování autorky

Tímto bych chtěla ze srdce poděkovat osobě, která ve mně svým vlastním a zajímavým způsobem probudila spisovatelku, na jejíž dráhu jsem se také po skončení školy i dala; osobu, díky níž jsem objevila jednu z největších radostí v mém životě – psaní. Takže ještě jednou děkuji, paní učitelko Štěpánková za to, že jste se mnou měla trpělivost a že jste mě „přiměla“ milovat literaturu.

Taky bych chtěla poděkovat svému manželovi, který všechny mé příběhy musel číst. A že mi pomáhal jejich nedostatky uvést na pravou míru. Ale hlavně, děkuji, že mě podporuješ v mých snech.

A naposledy bych chtěla poděkovat mojí mamince za pevné nervy, protože to se mnou během psaní rozhodně neměla snadné. A taky za pomoc, kterou jsi mi vždy, a nejen při psaní poskytl. Děkuji.

Věnování

Chtěla bych knihu věnovat těm, kteří se nikdy nevzdávají svých snů. Těm, kteří jsou odhodlaní si své místo vydobýt, anebo se o to alespoň pokusí. Pro ty, kteří si píší svůj příběh sami a nenechají si sebrat vlastní názor. Pro ty, kteří se mají rádi takoví, jací jsou, i když nejsou dokonalí. A nakonec pro všechny samorosty, outsidersy a samotáře jako jsem já, kteří to neměli v životě snadné, ale naučili se se v tomto světě pohybovat mezi těmi, co měli lepší do vínku do života.

Požírači Duší

Katherine Theresa Quinn

BELLSHADE VALLEY – EASTERN KILGARDE 16/3 1801 9:36

Muž ve středních letech s lehce prošedlými hnědými vlasy míjel mladou slečnu ve dveřích rodinného dvojdomku, ve kterém už několik desítek let žil se svou ženou a dvěma syny. Letmo se dotkl šedé pokrývky hlavy na znamení uctivého pozdravu a ani nestihl smeknout, protože dívka kolem něj profrčela jako kulový blesk.

Muž se za ní jen ohlédl a pousmál se. „Dnes má každý na spěch,“ procedil s úsměvem ve tváři a hned na to otevíral robustní vchodové dveře, kterými následně i procházel ven do ulice. A jen co vystrčil nos na vzduch, prosvítila kolem něj další mladá dívka. Měla podobně prázdný výraz jako ta předchozí a vypadala, že před něčím velmi decentně utíká.

Muž se tím dál nezabýval, dokud se tento incident neopakoval i do třetice – další žena kolem něj prošla, se stejně podivným výrazem ve tváři. Tentokrát to byla ale známá tvář. A nejen tvář. Byla to nejstarší dcera souseda, která akorát spěchala do práce.

Už přes rok u něj byla zaměstnaná jako hospodyně, takže mladou ženu dobře znal. Nicméně, dnes se chovala podivně. „Dobré dopoledne, slečno Smithová,“ pozdravil jí a smeknul, ale ona se na něj ani nepodívala a pokračovala v cestě do domu. Toto chování mu přišlo velmi podezřelé, protože jeho zaměstnankyně je vždy zdvořilá a slušně vychovaná mladá dáma. Každopádně se na ní nehněval, spíš tím byl jen trochu zaskočený a taky cítil lehké obavy.

A když se otočil zase svým směrem, vrazil do něj nějaký mladík, který vypadal, že nahání všechny ty dívky. Muž se jen podíval stejným směrem, jakým měl namířeno ten pronásledovatel a pokračoval v cestě. No a pak kolem něj proběhla další známá tvář. Tentokrát ale zase ženská.

Muž jí zastavil. „Promiňte, slečno. Smím se otázat, kam tolik spěcháte? Všiml jsem si, že dnes je tady nějak živo,“ pousmál se. Ona zastavila a úsměv mu oplátila.

„To víte, každý se za něčím honí. Lidi musí jít a vydělávat. Dělat maximum pro to, aby se uchytili a přežili,“ řekla a muž přikývl.

„Jistě,“ zašeptal, ale absolutně nerozuměl tomu, o čem žena mluvila.

„No, a právě to teď dělám,“ dodala, rozhlídla se kolem, a když okolo nich nebylo živáčka, přitáhla si muže za ramena k sobě, odhalila své ostré tesáky a zakousla se mu do krkavice. Muž zalapal po dechu. Nestačil ani mrknout a už se z nedostatku krve kácel k zemi.

„Pomóóc,“ sípal, ale nikdo ho neslyšel. V tom se zpoza rohu vynořil zhruba tak stejně starý muž, mohlo mu být tak kolem čtyřicítky. Vlasy stejně hnědé a prošedlé, do hladka oholený a upravený. Nezdál se překvapený tím, co vidí. Vypadalo to, jako by s tím počítal.

A pak vytáhl z pouzdra nějakou dýku, a ženu, která z omdlávajícího muže vysávala život, zezadu zabodl. Potom vyndal ještě nějaký kožený vak, namířil jej na ní a její mrtvé tělo se vypařilo do vaku. Vypadalo to jako by do vaku vcucnul hromadu prachu.

Muž byl sice ještě lehce mimo, ale stále při smyslech. Všechno to viděl a nestačil se divit. Ten druhý, co mu právě zachránil život mu podal ruku a pomohl mu se zvednout. Podíval se mu do očí a usmál se. „Jsem Miles Killian. A tohle, co jste teď viděl zase hezky zapomenete. Jen jste se praštil do hlavy a tohle byl jen podivný sen,“ zašeptal a ten muž přikývl a omámeně odešel.

„Milesi, neutíkej mi!“ prskal na něj podstatně mladší muž, který se objevil v uličce a snažil se popadnout dech.

„Jsi pomalej, Simone. Jednu převtělenou už jsem zabil. Ještě by tu měl být jeden. Převtělil se do další ženský,“ oznámil mu a rozhlížel se kolem.

„Nemůžu se toho rodinného dědictví vzdát? Mě to nebaví. Denně nahánět nějaký démony. Chci normální život,“ stěžoval si. Zjevně neměl rád své povinnosti.

„Nefňukej, Sisi a hledej. Neraď bych, aby někoho zabila,“ syknul na mladšího bratra a pokračoval v pátrání.

Muž, který byl zachráněn Milesem Killianem se vrátil zcela zmatený domů. Dlaní si držel zakrvácený krk, na kterém neměl jedinou ránu. Zastavil se u zrcadla a nechápavě si krk prohlížel. Akorát dolů sešla ta dívka, která u něj pracovala jako hospodyně a kterou před chvílí viděl před něčím utíkat. Stále ale nebyla převlečená do pracovního, což u ní bylo neobvyklé.

„Zdravíčko...pane,“ řekla a podívala se mu na ruku, kterou se držel za krk. Muž se zarazil. Přišlo mu to zvláštní. Za celou tu dobu, co u něho Magdalena pracovala, mu nikdy neřekla jinak než křestním jménem, ale i tak mu vykala. A i to slovo zdravíčko nikdy předtím nepoužila.

„Dneska je vskutku podivný den, že? Měl jsem i zvláštní sen. Ani nevím, jestli spím nebo ne. Půjdu se raději ještě natáhnout,“ oznámil jí a mířil si to kolem ní ke schodišti.

„Hm, myslím, že ne,“ prohlásila sebevědomě a mlsně si olízla rty.

„Co prosím?“ zeptal se a překvapeně na ní zíral.

„Nikam nepůjdeš!“ zopakovala srozumitelně.

„Co si to dovoluujete, slečno Smithová? Jak to se mnou mluvíte? Copak nemáte žádného vychování...“ začal, ale ona ho přerušila tím, že se mu zakousla do krku stejně tak jako ta žena předtím na ulici. Moris začal křičet a zmítat sebou, ale slečna Smithová byla jaksi silnější. Své dlouhé prsty obtočila kolem jeho zápěstí a vši silou ho natlačila zády na zeď před schodištěm.

„Co se to děje?“ zeptal se, ale neobdržel žádnou odpověď. Po chvílce se odtrhla od jeho žíly a s pusou od krve se na něj usmála. Moris byl vyčerpaný a podlamovala se mu kolena. To ale hospodyně nezajímalo. Nechala ho spadnout a pak jen otráveně protočila očima, jako by jí to činilo nějaký nepříjemný problém.

„Myslela jsem, že něco vydržíš,“ zmínila suše, chytla ho za krví potřísněnou košili a přitáhla si ho k sobě zpátky nahoru.

„C-co jsi z-zač?“ koktal vyděšeně.

„Démonka,“ odpověděla upřímně a poměrně pyšně. Moris se polekal. Démonka povytáhla levý koutek na znamení úsměvu, až se jí ve světle zaleskl její ostrý špičák. Pak

si po něm vzrušeně přejela jazykem div, že se o něj nepořezala a rovnou se mu nalepila svými ústy na jeho. Muž vytřeštil oči, ale ona nepřestávala. Natlačila se na něj ještě víc a pokračovala v tom, co dělala.

Moris si nejprve myslel, že se ho chystá políbit, ačkoli moc nechápal důvod jejího počínání, pak mu ale došlo, že o milostný akt mezi nimi zřejmě nepůjde. Sice byla svůdná a působila tak trochu jako by po něm chtěla něco jiného než jen jeho krev, ale čemu se divit, řekla přece, že je démonka, ne? No a démoni jsou pekelné bytosti,

„Co to děláš?“ zeptal se a zmítal sebou, ale ona ho nenechala ani mluvit. A od této chvíle ani se hýbat. Jeho rty se pod tlakem těch jejích úplně zploštily a pak už Moris vnímal pouze muka, která byla způsobena vysáváním jeho duše. Na rozdíl od démonky, která naopak prožívala příjemné pocity a sladkou chuť na jazyku.

Když skončila, pustila ho ze svého sevření, až spadl na tvrdou zem, zírajíc vzhůru ke stropu. Jeho oči už navždy ztratily jiskru. Démonka se letmo podívala na své dílo, natáhla se pro měsíc se zlaťáky, který ležel na stolku a utekla z domu. Už to holt nebyla ta sladká slečna Smithová, ale něco jí posedlo. Byla pryč stejně tak jako pan Boltman. S rozdílem, že měla tělo, ve kterém mohla přebývat a pan Boltman byl mrtvý.

THE ROYAL LANTERN TAVERN – EASTERN KILGARDE 16/3 1801 21:47

„Ještě jednu rundu, Catrice!“ zvolal muž v tmavém plášti a zvedl ruku do vzduchu.

„No jo, nejsi tu sám, Noeli,“ ozvala se zaneprázdněná hospodská, která akorát procházela kolem něj s plnými rukama džbánů.

„Říkám ti, Thai, že si dneska už konečně zalovíme. V týhle hospodě je vždycky plno nejšťavnatějších duší a když jsme u toho, tak i krve,“ usmál se Waydan a Thayer přikývl. Hned na to se posadil k prázdnému stolu v rohu a svého mazlíka položil na stůl.

„Je mi líto, pane, ale psi...“ začala a zarazila se, když na ní Thayer upřel svá kočičí očka. „...ani kočky sem do taverny nesmí,“ upozornila ho Catrice a všichni se na něj otočili.

„Oh vážně?“ zeptal se Waydan.

„Ano,“ odpověděla s vážným výrazem v obličeji. A tak se pousmál, aby jí svým samolibým úsměvem obměkčil. Nebo se o to alespoň snažil.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se mile.

„Nedělej to,“ škemral Thayer, který zřejmě předpokládal, že jeho přítel zboří celou tavernu aby si prosadil svou, ale Waydan ho neměl ve zvyku poslouchat. Nicméně teď se trochu ovládal.

„Catrice,“ odpověděla sebejistě.

„Nádherný jméno,“ procedil a nadechl se, že bude pokračovat. „No nic, Catrice. Buď mi dovolíš tady utratit fakt nechutnou sumu zlaťáků i s mým chlupatým přítelem na klíně, nebo je půjdu utratit jinem,“ mrknul na ní.

„A jak nechutnou sumu máte na mysli, pane?“ zeptala se až se její hlas zachvěl. Waydan to se ženami uměl o tom žádná. A pak, peníze se vždycky hodí a co je potom nějaký malý psík v taverně, že?

„Hodně nechutnou, když budu spokojenej,“ zašeptal a Catrice se změkčily rysy a na chvilku to vypadalo, že se jednalo o úsměv, ale spíš jí jen tak lehce zacukaly koutky.

„Pak tedy vítejte v Royal lantern, vzácný pane. Co si rače přát?“ zeptala se a on se pousmál zvednutím levého koutku.

„Pro začátek bych si dal nejdražší whisky,“ řekl.

„Ehm,“ ozval se Thayer.

„Dvakrát,“ dodal a ona přikývla a odešla pro objednávku k baru. Všichni se na ně dva ohlíželi a šuškali si. I Catrice během nalévání whisky Waydana s Thayerem drbala s kolegou. Není divu, oba byli na první pohled celkem zvláštní.

„Mohl bys ze sebe už udělat člověka? Přiděláváš mi zbytečný starosti,“ zašeptal Thayerovi do ucha.

„Jasně a budou se mi smát,“ odseknul tiše.

„Jenže takový divný zvíře jako jsi ty lidi nechápu a už tuplem jestli budeš přede všema chlemtat whisky v týhle podobě. Mají tě za mimozemšťana. Nehledě na to, že takhle žádnou nesbalíš,“ dodal.

„Nejsme tady kvůli ženským, Waydane!“ okřikl ho.

„Já jo,“ opáčil a usmál se. Thayer protočil panenkami. Občas se mu zdálo, že je Waydan cvok a až moc posedlý ženami.

„Tady jsou ty dvě whisky,“ řekla Catrice a podávala je obě Waydanovi.

„Díky,“ řekl a věnoval jí jeden ze svých nejroztomilejších úsměvů.

„Byl jsem na radě,“ vztekal se ten muž, na kterého díky jejím zvláštním hostům úplně zapomněla.

„Hned jsem u tebe, Noeli,“ zakřičela, mrkla na Waydana a šla obsloužit i ostatní. Thayer na Waydana hodil takový nespecifický pohled.

„Ani na to nemysli. Zas by to byl skandál. Nemůžeš všechny atraktivní holky požírat, Waydane,“ šeptal.

„Nebud' tak upjatej a trochu žij. V Thallaranu jsem se nudil staletí, a ještě jsem se z tý nudy nevzpamatoval. Víš, kdo jsem. A taky jsem prvorozený démon první třídy. Proč bych si nemohl požídat atraktivní holky?“ zmínil pyšně a napil se whisky. „A přestaň mi číst myšlenky!“ dodal přísně.

„Fajn, jdu se protáhnout. Stejně už mě nebaví vyštěkávat si s tebou,“ prohlásil Thayer, seskočil ze stolu a odběhl si.

„Vyštěkávat,“ zašeptal si pro sebe s úsměvem ve tváři Waydan a zavrtil nad svým přítelem hlavou.

„Pane, utíká vám mazlíček,“ upozornila ho Catrice cestou k tomu urputnému zákazníkovi a on se pousmál.

„Jsi velmi všímavá, Caty. Můžu ti říkat Caty, že jo?“ culil se a ona neměla slov. Okouzující mladý muž a zřejmě i velmi bohatý se na ní usmíval, tak jak se na ní ještě žádný neusmíval a viditelně na ní házel očka. Komu by se z toho nezatočila hlava, že?

„On se šel vyvenčit. Je dobře vycvičený. Nicméně, za chvíli dorazí ještě jeden můj známý, mohla bys mi donést ještě jednu?“ zeptal se, ona přikývla a zírajíc do jeho ledově šedých očí, šla připravit další nápoj.

Během chvíle dorazil Thayer ve své skoro lidské podobě do taverny a nezávisle na něm i dívka s nějakým mužem. Měli se k sobě a něčemu se smáli. Thayera uchvátila svým něžným hlasem, zato Waydana svou sladkou vůní.

„Na co tak civíš? Evidentně tu s někým je. A ten někdo je nejspíš její přítel,“ oznámil mu uštěpačně Thayer, zatímco si sedal naproti němu ke stolu.

„Jako by mě to zajímalo. To ty nad ní slintáš jako pes nad kusem masa. Nicméně, to není ten důvod proč na ní zírám. Jsou to lovci,“ zmínil a Thayer se otočil. „Nezírej tak, idiote!“ okřikl ho.

„Nevypadá to, že by o tobě věděli,“ zašeptal Thayer.

„Jasně, že ne. Mě jen tak nějaký lovec nevyčmucha. Ocas mám schovanej, tesáky taky necením na potkání a že nemám duši by viděl jen Killian. Ale pořád je tu šance, že démona jako jsem já ještě nepotkali. První třídy určitě ne,“ objasnil tiše a našpicoval uši.

„Paní a pane Killianovi, to je čest, že jste přišli do naší taverny. Co si dáte?“ zeptala se Catrice...

„Jsou to Killianovi. Zřejmě je tu znají. Myslíš, že o nich ví?“ zeptal se Thayer.

„Nevím. To by znamenalo, že lidi tady v okolí ví o existenci démonů. To je ale blbost,“ komentoval tiše.

„Půjdemě jinam,“ škemral Thayer.

„Jsi jak malej. Není nám dvacet, abychom se všeho báli,“ dodal.

„No jen pět set dvacet jedna. Ale to neznamená, že to je v pohodě,“ zaculil se Thayer a zamyslel se. „Ty jo. Nikdy mi nedošlo, že jsi tak starej, Waydane,“ dobíral si ho. Waydan se na něj ale zamračil.

„Ty na tom nejsi o moc líp, tigriniane. Je ti přes dvě stě, pokud vím,“ vpálil mu.

„Pořád jsem oproti tobě mladíček. V nejlepších letech...“ dráždil ho.

„Drž už hubu. Spíš přemýšlej, jak to uděláme. Dneska bych si jich dal tak pět. Pár týdnů jsem nic nejedl a nepil. Už vypadám celkem utahaně. Takhle žádnou nesbalím,“ řekl, poukázal na své kruhy pod očima a nenápadně se rozhlížel kolem sebe.

„Vážně, Waydane? Když jsou tady kolem Killianovic lovci? Ty jsi asi zešílel ne?“ šťouchl do něj Thayer a Waydan se jen pousmál.

„Vždyť víš, že se smrti zrovna moc nebojím,“ zmínil.

„Nezapomeň, že jsi tenkrát slíbil otci, že ve světě lidí nebudeš dělat chaos. Že nebudeš zasahovat do přirozeného koloběhu života. Nejsi bůh smrti. Měl by ses krmit nějakým přijatelnějším způsobem,“ připomínal mu Thayer a Waydan jen zakroutil očima a zhluboka vydechl.

„Připomeň mi, proč se s tebou vůbec bavím. Jsi příšernej kazišuk a ničitel veškerý zábavy. Navíc hezký holky chutnaj nejlíp. A to jsem možná slíbil, ale je to tak 520 let zpátky. Tyhle sliby už neplatí, protože si je nikdo kromě tebe nepamatuje. Nehledě na to, že pro mě žádný jiný přijatelný způsob není. Neexistuje alternativa stoprocentní

zábavy a ukojení tužeb a potřeb, aniž bych někoho nezabil a nevzal si jejich duši," zmínil důležitě. „A otec tu není," dodal ještě.

„A co třeba padesáti procentní?" navrhnul, ale Waydan na něj hodil vražedný pohled. Thayer ale i přes to pokračoval: „Není ti jich třeba líto? Sprovodit je ze světa jen kvůli tomu, abys ochutnal jejich duši?" zeptal se a Waydan na něj hodil znuděný pohled.

„Kdo říká, že bych jim snědl celou duši? Umím se ovládat, mám na to věk. Navíc jsem jen řekl, že se budu krotit. Což dělám. Slevil jsem ze svých nároků na devadesát procent. Už dlouho jsem nikoho nezabil," připomněl jako by chtěl pochválit. Toho se ale nedočkal.

„Tak pár dní," brumlal Thayer.

„Vidím, že už máte dopito. Dáte si ještě něco, pánové?" zeptala se Catrice ochotně když šla zase kolem.

„Ještě dvakrát," odpověděl Thayer a ona se na něj usmála, popadla prázdnou sklenku a pak si všimla jeho chlupatých špičatých uší vyčnívajíc z jeho světlých vlasů. Waydan si všiml kam zírá, a když Catrice odešla pro další whisky, vyprsknul smíchy.

„Haha," řekl otráveně Thayer a dal si na hlavu klobouk.

„Tady jsi v taverně, Thayi. Musíš smeknout," syknul na něj Waydan a shodil mu klobouk z hlavy. Všichni na ně dva opět zírali jako na podivíny.

„A najednou je z tebe moralista a ukázkový exemplář společenský etikety? Bože, v tobě se to míchá," konstatoval, ale Waydan na to nijak nereagoval. Chvilí držel pusku zavřenou, ale nevydržel to dlouho.

„Jsem pořád v pubertě, mám nárok," zmínil.

„Tady je vaše objednávka," řekla Catrice a rozpačitě zírajíc Thayerovi na uši odešla. A Waydan se zcela automaticky zaposlouchal do rozhovoru u vedlejšího stolu.

„Tak co jsi chtěl probrat, Milesi?" zeptala se mladá paní Killianová.

„Zdá se, že tohle je jediné místo, kde jsem nikdy neviděl démona," zmínil tiše a Waydan se zakřenil.

„Ty bys nepoznal démona ani kdyby ti požíral duši, ubožáku," šeptal si pro sebe, zatímco odposlouchával jejich rozhovor.

„V údolí Bellshade jich bylo ráno hned několik. Tři převtělení a tak šest těch nižších v jejich normální podobě. Ty převtělence jsem dostal jen dva, ta třetí mi utekla. Měla bys být opatrná, Meadow. Už nechci, abys se mnou chodila lovit. Měla bys být s Magie," řekl a ona přikývla.

„Mají dceru. Takže linie Killianů se opět trochu rozšířila. Zřejmě je ještě ale malá. Měli bychom je zabít. Tolik Killianských duší... v to jsem ani nedoufal," zmínil vzrušeně Waydan a Thayer na něj vytřeštil oči.

„Jsi normální? Je to miminko," oznámil mu.

„Hm právě. Ještě si nic nebude pamatovat. Hlavně je to budoucí lovkyně, která nás jednou může zabít," objasnil a Thayer na něj nechápavě civěl.

„Vždyť ty chceš umřít. Proč si neustále protřečís? Vůbec nechápu, o co ti jde," zmínil a Waydan se pousmál.

„Nudím se. A jasně, že bych nezabil miminko. Jak velká zrůda myslíš, že jsem?“ culil se.

„Dost velká na to, aby tě to napadlo,“ procedil syrově.

„Teď se mylíš, můj čtyřnohý příteli. Tohle mě nenapadlo, jen jsem do tebe rýpal. Myslel jsem spíš na to, že bych se napil z jejích rodičů, jistě tu malou bude mít kdo hlídat, když se ti dva nevrátí dnes večer domů,“ řekl a pokoutně se pousmál.

„Chceš je zabít? Přestaň blbnout,“ škemral Thayer.

„Ty to nechápeš? Když jí nebudou vychovávat lovci, pak nebude hrozba,“ objasnil a pak bylo chvíli ticho. „Máš pravdu, vypadneme odtud a pořádně se najíme jinde. Stejně tu kromě tý hospodský a Killianový nikdo šťavnatej není,“ řekl najednou a kopl do sebe whisky na ex.

„Beztak to není krev ani duše na co myslíš. Mate tě jiná touha,“ rýpnul si a Waydan se pousmál.

„Pravda, to jsem taky na svoje poměry dlouho neměl,“ dodal a zalovil v kapse u bundy. „Tady máš nějaký drobásky, kočičko,“ mrknul na Catrice a na stůl jí vyskládal pár zlatých mincí. Viditelně přestřelil cenu toho, co si u ní objednal, nicméně mu to bylo fuk. Catrice se mu líbila.

Thayer se jen pousmál a zavrtěl nad ním hlavou a pak oba odešli. Ale i při odchodu byli středem pozornosti. „Ježíš ta její duše voní, že bych se zbláznil,“ řekl Waydan cestou z taverny. Ještě pořád nasával tu vůni ve vzduchu a tvářil se velice chtivě. Thayer přikývl.

„O kom přesně mluvíš? Killianová, nebo Catrice?“ ujišťoval se.

„Obě. Jak dlouho už jsem žádnou neochutnal? Měl bych se sebou fakt něco udělat. Jsem démon na dvě věci poslední dobou,“ zmínil.

„Technicky vzato ano, ale jinak je dobře, že se držíš. Přece nechceš, aby to dopadlo jako kdysi. Byl jsi nezvladatelný. Bylo to s tebou peklo,“ komentoval Thayer a zamračil se, když si vzpomněl na ty časy a Waydan se pousmál.

„Náhodou to bylo nejlepší období mého zkurvenýho života. Dělal jsem jen to, pro co jsem byl stvořen a líbilo se mi to. A aspoň víš, jak se cítím v Thallaranu,“ odpověděl.

„Ale ty následky tě dohání do dneška,“ zašeptal.

„Kdo nedělá blbosti a chyby, jako by nežil,“ usmál se.

„Ale ty to nevidíš jako chybu, v tom je ten háček,“ dodal a díval se na svého démonského parťáka, který mu svým výrazem ve tváři dával za pravdu.

„Půjdeme někam jinam. Dneska mám chuť dělat chyby i blbosti a taverna není to správný místo,“ zakřenil se a zrychlil tempo. Thayer opět protočil panenkami.

„Waydane, slib mi, že to bude ale naposledy. Na rozloučenou a pak se vrátíme zpátky do Thallaranu. Už je to další století, co utíkáš před svým osudem. A tohle ať chceš nebo ne, není náš svět,“ připomínal.

„Proč bych ti něco takovýho sliboval? Myslíš, že jsem padlej na hlavu? Do Thallaranu mě nikdo nedostane, ani ty. Ty si dělej, co chceš. Vrať se třeba ke svojí mámě, ale já se do Thallaranu jen tak nevrátím. Ne dokud mě bude Asher nutit na trůn,“ procedil.

„Taky tam nejsou tak pěkný holky a chutný. Jen samý démonice a co s nima? Hlavně je tam pekelná nuda. Nemám důvod se tam vracet,“ komentoval suše a šlápl do louže, až se jeho noha propadla do bahna.

„Kurva! Fuj... ale je fakt, že to tady nesnáším,“ dodal, otírajíc botu o kamínky.

„Ty bys ale měl dřepět na trůně. A taky je to tvoje povinnost, nemůžeš před tím věčně utíkat. Vrátime se sem zase za pár let. Za další století. Vždyť miluješ změny. Tohle už je nudný a okoukaný, a navíc bys konečně nemusel skrývat kdo jsi,“ naváděl ho. „Taky víš moc dobře, co s démonice,“ mrknul na něj a on s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Ne. Mě nepřemluvíš. Nenechám se upoutat k tomu křeslu na několik staletí. Ani mě nehne, to se radši nechám zabít. Jestli chceš změnu, přestěhujeme se. Ale v rámci vesnice. Navíc tu je Margaret. A skrývat ocas mi zas tolik nevadí. A ona už ho viděla,“ odpověděl.

„A co je s ní? Pokud vím, nic zvláštního k ní necítíš,“ řekl překvapeně.

„Mám jí rád,“ opáčil.

„Je ti jedno. Nezajímají tě ženský, který ti nepodrží. Celej život na Zemi ti jde jen o sex, duše a krev. Jen se bavíš. Buď chaos, nebo smrt. Tvoje povinnosti jsou ale zabíjet lovce a sedět na trůnu. A pokud možno je zabíjet humánně, ale to ty neděláš. Bereš si jejich duše,“ řekl a Waydan mu do toho skočil.

„Máš pravdu. Jsem bezcitnej šmejd a úchyl a nehumánně zabíjím, ok?“ dodal a šel napřed.

„To nejsi. To jsem tím říct nech...“ zarazil se, když uslyšel, jak na ně někdo volá.

„Hej!“ křičel na ně někdo z taverny. Waydan s Thayerem se otočili a zírali do tváře tomu lovcí.

„Že by čas si hrát? A zcela nenuceně?“ zašeptal si pro sebe vzrušeně Waydan.

„Nechal jste si tady klobouk,“ usmíval se ten muž a máchal s ním ve vzduchu. Waydan jen zavrtěl hlavou. Překvapil ho, myslel si, že mu došlo, že je démon, ale nic takového.

„Že já čekal nějaký vzrůšo,“ dodal zoufale, otočil se a šel dál.

Thayer si pro klobouk doběhl a nasadil si ho dřív, než si lovec stihl všimnout jeho podivných uší vyčnívajících z jeho blond vlasů. Nicméně si všiml jeho kočičích očí. Chvilí na něj zíral a pak se vrátil zpátky do taverny za svou ženou.

„Bezva, teď budou kvůli klobouku řešit tvůj původ,“ komentoval suše Waydan, když ho Thayer dohnal.

„Spíš ne. Kam teda jdeme?“ zeptal se ho a hned jak to dořekl, se proměnil zpátky do své vlastní podoby. Tedy do té zmenšené verze, kterou používá ve světě lidí. A skočil Waydanovi do náruče.

„Ty jsi líný chodit, nebo co?“ pousmál se a vysadil si ho na rameno. „Vidím to na kasino. Hodně opilých lidí nedávajících si pozor. Hlídači zaměřeni hlavně na podvodníky a na pravidla her. A velká spousta pěkně oblečených, bohatých a chtivých dam. To já rád,“ prohlásil zcela motivován a pokračoval v cestě.

Thayer to už raději nekomentoval. Nejspíš proto, protože věděl, že vyprovokovat Waydana je mnohem horší, než ho nechávat si dělat co chce. Znal ho až do morku kostí,

a i přes všechny jeho nedostatky ho měl moc rád. A rozhodně si nemyslel, že je bezcitný šmejd, ačkoli se tak často choval.

CASINO CRYSTAL – EASTERN KILGARDE 16/3 1801 22:24

V kasinu ještě než se stihli uvelebit, se k nim přičítala mladá dívka. „Sakra, jde sem,“ zmínil Waydan znepokojeně a dělal, že si jí ani nevšiml, nicméně to nezabralo.

„No a?“ divil se Thayer.

„Hej, já tě znám. Ty jsi ten, co pomáhal minulý týden tátovi na statku,“ zmínila a culila se na něj. Thayer zase nevěřícně civěl. Waydan, aby někomu někde pomáhal a zadarmo?

„Asi sis mě s někým spletla,“ pousmál se a snažil se vymanit z očního kontaktu, který s ním neustále navazovala.

„Ne, nespletla. Na takovýho chlapa bych teda rozhodně nezapomněla. Hlavně na to, co jsi mi všechno dělal...“ začala, ale přerušil jí, chytl jí za paži a přitáhl si jí k sobě, zatímco se na něj Thayer nechápavě díval.

Potom se jí zadíval hluboko do očí a zašeptal: „Nikdy jsi mě neviděla, neznáš mě a nechceš mě. Teď se vrať odkud jsi přišla a dej mi pokoj,“ řekl, dvakrát zamrkal a lehce jí popostrčil dopředu.

„Co to děláš?“ divil se Thayer.

„Nic, co by? Jen jsem se chystal si vzít k srdci tvoji radu a nikoho nezabít. A tahle by to měla zpečetěný. Její krev voní tak, že bych jí vypil na ex a její duše je jak třešnička na dortu,“ komentoval a Thayer se pousmál.

„Jak moc jsi musel toužit po její krvi, když jsi kvůli tomu makal zadarmo na statku?“ křenil se. Ale Waydan na to nereagoval a zíral na další dívku, ve které dřímал démon. Démonice spíš. Byla to démonka převtělovačka.

„Když už se bavíme o ex... Zeanin?“ oslovil jí a malá černovláska se na něj otočila.

„Waydane, a mazlíku Waydana. Co tady děláš?“ zeptala se a přisedla si k němu. Thayer předstíral, že se ho to oslovení nijak nedotklo a udělal kamarádce svého pána místo.

„Lovím, ty?“ pousmál se a vzal si od ní skleničku whisky, kterou mu nabízela. Vždycky se s ním dělila.

„Taky lovím. Ráno jsem ulovila chlapa. Můžu ti doporučit jednu fakt sladkou dušičku,“ spustila. „Nebo máš spíš žízeň? Je tu jeden idiot, ale má fakt dobrou krev, nicméně jeho duše nic moc,“ nabízela.

„Ne díky, na chlapy kašlu, nech si ho. Nejsem tady kvůli zábavě, něco hledám,“ zašeptal jí do ucha tak, aby ho Thayer neslyšel.

„Jo a co?“ vyzvíдалa. On se k ní naklonil a zašeptal jí tiše do ucha něco dalšího. Zeanin se zahihňala a pak řekla: „O tom jsem neslyšela od 15. století, Waydane.“ Pak se na něj podívala a on se pousmál.

„Hm, já tak od 14. co jsem to dostal a přitáhl na Zem,“ zmínil suše.

„O čem si to šuškáte? Chci to taky vědět,“ naléhal Thayer.

„Poměrujeme se, kdo je tu dýl,“ pousmál se a napil se ještě trochu její whisky.

„Dones si svojí!“ okřikla ho už, vytrhla mu skleničku z ruky a vrátila se zpátky ke svým lidským přátelům. Waydan se pousmál a pořád jí očima doprovázel až ke stolu.

„Pořád se ti líbí?“ vyzvídal Thayer, když se od nich vzdálila.

„Ne,“ odpověděl pohotově, nicméně z ní stále nespustil oči.

„Tak proč jí zíráš na zadek?“ rýpal do něj.

„Mohla by si po těch letech vybrat jiný tělo. I když chápu, proč ho má...“ zmínil, zírajíc na ní mlsně a Thayer ho přerušil.

„Říkal jsi, že se ti nelíbí. To tělo má už několik staletí, znáš každý jeho centimetr. Neříkej mi, že zrovna tobě se ještě neokoukalo. Zvlášť když máš ty svoje pitomý pravidla o tom, že s každou jen jednou a že si neděláš přítelkyně. S touhle jsi to porušil. Mockrát,“ komentoval Thayer a Waydan se pousmál.

„Něco ti musím říct, ale nenaštví se,“ prohlásil a Thayer se narovnal do vzpřímené pozice. No a nejspíš se už předčasně naježil.

„Vysyp to!“ poručil mu.

„Vzal jsem tě sem s sebou jenom proto, že od tebe něco potřebuju,“ přiznal.

„Typický,“ zaprskal otráveně.

„Nech těch zvířecích zvuků, ty lachtane!“ okřikl ho.

„Jaký bych měl dělat jiný zvuky? Jsem zvíře, mazlík. Kočka, pes, králík... teda už mě nazvali všelijak, ale ještě nikdy jsem nebyl lachtan, Waydane. A ani tak nevypadám,“ hájil se.

„Jsem tady kvůli tomu kameni,“ přiznal a on na něj vyjeveně zíral.

„Ne! Nech ho tam, kde je!“ vztekal se. „A navíc já myslel, že už je roky ztracenej. Jak můžeš vědět, kde je? A ještě lepší otázka, proč na to potřebuješ mě?“ vypytoval se.

„Protože jsem ho tady ukryl. Ted' je čas na to si ho zase vzít zpátky. A potřebuju tě pro případ, že by tu nebyl. Tvoje stopovací schopnosti jsou legendární,“ usmál se.

„Já nebudu ten, kdo ti pomůže umřít, Waydane,“ objasnil striktně. Waydan se ušklíbl.

„Když bude ale bůhví kde, je to mnohem nebezpečnější,“ dodal.

„S mojí pomocí nepočítej!“ procedil Thayer a odešel si někam po svých.

„Slibuju, že se nezabiju hned. A stejně i kdybych ho nechtěl využít k tomu, abych se zabil, bude nejlepší, když ten šutrák budu mít u sebe,“ zahulákal na něj, ale on už ho ignoroval.

„Fuj, krysa!“ vřeštěla opilá dáma, kolem které proběhl Thayer a pověsila se na krk nějakému džentlmenovi poblíž.

„To není krysa, madam. Je to nejspíš nějaký pes... ne ne ne, je to asi kočka,“ odpovídal a položil jí setrně dolů. Waydan se zakřenil a zavrtěl nad tím hlavou.

„Je to tigrinian,“ zašeptal si pro sebe a nechal Thayera chvíli o samotě. Thayer to neměl s Waydanem zrovna snadné a on to moc dobře věděl. Občas byl tolerantní.

Zamířil si to na toaletu a proměnil se do lidské podoby. Zakryl svými hustými světlými vlasy své špičaté vyčnívající uši, dlouhý ocas nacpal do kalhot a potlačoval chuť s ním mrskat, jak měl ve zvyku. Jen ty jeho oči se nedaly nijak zakrýt.

Pozoroval se v zrcadle a zoufale si povzdechl. „Vedle Waydana nemám nikdy u žádný šanci. Jsem jen zvíře, nebo mazlík,“ stěžoval si, zatímco si upravoval povolené manžetové knoflíčky u kabátu.

„Zabloudil jsi? Máš tedy štěstí, že tě nenahlásím, tohle jsou totiž dámské toalety. Vypadni!“ křikla na něj nějaká mladá slečna. Thayer zpanikařil.

„Omlouvám se, já se spletl,“ řekl a kvapně odešel. A hned, jak vylezl ze dveří viděl Waydana přísátého na krku nějaké okouzující dámy. Měla úchvatně dlouhé nohy a velmi odvážné a svůdné šaty. Její krev voněla jako drahý parfém přes celou místnost. Není divu, že to Waydan nevydržel a hned na ní zaútočil svými démonskými tesáky. Thayer jen protočil panenkami.

„Ty jsi tak nezodpovědný a zkažený. Všude kolem jsou lovci a ty si tu vesele běháš a popíjíš si nápoj nesmrtelnosti z žil na veřejnosti. To se mi snad zdá,“ mumlal si pod vousy Thayer.

„Líbí se ti to?“ zašeptal té ženě do ucha Waydan a ona přikývla.

„No jistě, když jsi jí k tomu donutil,“ odpovídal na jeho otázky Thayer za rohem a hlídal, jestli kolem nejsou žádní lovci. Jednoho si ale všiml. Prošel jako by nic chodbou, i když tu určitě kvůli někomu byl, protože se rozhlížel kolem jako by někoho hledal. A když se Thayer otočil na Waydana, aby ho varoval, byl pryč.

„Sakra! Já toho démona fakt nesnáším,“ zaklel a šel se po něm podívat.

„Kde je moje dcera?“ křičel na nějakého kolemjdoucího ten lovec až mu lehce pomuchlal oblečení.

„J-já nevím,“ koktal vyděšeně ten muž. Evidentně netušil, která bije. A tím vyděsil i Thayera.

„A kurva, Waydane. To, že jsi skoro nesmrtelný a že se nebojíš umřít neznamená, že si můžeš dělat co chceš,“ zašeptal si pro sebe a přemýšlel, jak z toho ven. V tom se zastavil lovec i u něj a intenzivně si ho prohlížel.

„Co ty seš zač? Smrdíš jako zmoklej pes,“ komentoval a Thayer si nejistě zírající mu do očí přičichl ke své kůži na ruce.

„Nepřijde mi, že bych byl cítit po psech, pane,“ usmál se, ačkoli se ho to dotklo. On pan kocour aby byl cítit po psech?

„Neviděl jsi tady nádhernou mladou dívku? Nohy až sem, vlasy tak takhle, poprsí semka. Tak před pár sekundama?“ zeptal se a on v domněnku, že Waydana chrání přikývl.

„Šla někam ven,“ řekl a ukázal na opačnou stranu, než je viděl se muchlovat. Nicméně netušil, kde jsou a doufal, že ho nechtěně právě neposlal na správné místo.

„Díky, máš to u mě, chlapče,“ usmál se na něj a odešel.

„Sakra!“ zaklel a šel se po něm podívat. Prošel asi čtyři místnosti, ale nikde ho nenašel. Dokonce i pokoje v noclehárně, ale všechny byly prázdné. „Tak kde jsi?“ zašeptal si pro sebe, rozhlídl se kolem a proměnil se zpátky na zmenšeného tigriniana,

aby mohl svého pána lépe vystopovat. Díky svému zvířecímu čichu šel po stopách vůně krve té dívky a taky díky svému dobrému sluchu, uslyšel mlaskavé zvuky líbání v nedovřeném pokoji pro hosty.

„Ehm!“ ozval se a vtrhnul do místnosti. Waydanovy oči se střetly s těmi jeho a oba se na sebe nepřátelsky ušklíbli.

„Co je? Nemůžu mít chvíli klid?“ syknul na něj Waydan.

„Ty mluvíš s tím tvorem? Co je to?“ zeptala se ta dívka a Thayer už zase protočil očima. Byl alergický na to, že lidi neustále nechápali, co je zač. Ta přirovnání slýchal tisíckrát denně a štválo ho to.

„Haf!“ zaštěkal, a to Waydana překvapilo.

„Aha, pejsek,“ usmála se ta dívka a Waydan se zaculil. Štěkat Thayera ještě neslyšel, a to už se spolu kamarádí přes dvě stě let. Většinou spíš prohlašoval, že je kočka a taky se jí nejvíce podobal, a i se tak choval.

Thayer začal zběsile štěkat. Nechtěl, aby si někdo myslel, že mluví, ale chtěl Waydana donutit, aby si s ním promluvil o samotě a překazil mu ty radovánky s dcerou lovce. Nerad se pletl do nějakých problémů, a zvlášť když on nesmrtelný nebyl.

„Haf... haf... haaaaf,“ pokračoval a Waydan si jen zoufale povzdechl. Věděl moc dobře, co po něm Thayer chce. A tak se podíval na tu krásnou lovkyni.

„Mohla bys mě na chvíli omluvit? Zdá se, že potřebuje vyvenčit. Nerad bych platil pokutu za loužičku,“ usmál se na ní a ona přikývla.

„Jasně. Počkám tu na tebe,“ řekla, pustila ho ze svého vroucného objetí a potom oba s Waydanem odešli z místnosti.

Thayer se mu drze vyškrábal na rameno. „Co to děláš? Nikdy jsi mi nekazil tyhle věci,“ zeptal se.

„Promiň. Viděl jsem tu lovce. Zjistil jsem, že je to jeho dcera a chtěl jsem zabránit zbytečným problémům. Doufám, že je ti jasný, že už se za ní nevrátíš?“ ujistňoval se.

„Chceš mi říct, že jsem pil krev lovkyně? Jak to, že jsem to nepoznal?“ polekal se.

„Nevím. Možná se s tebou něco děje a nemyslím to, že na tebe leze jaro. Možná její krev není dost dobrá, abys to poznal? Nebo prostě jenom stárneš,“ procedil a Waydan ho zpražil pohledem. „Každopádně by jsme měli vypadnout,“ řekl. „Ještě, že nejsi žádný jiný podřadný druh démona, to by tě možná poznala sama a taky by ses její krví otrávil,“ dodal.

„A co ten kámen? Měl bych si ho vyzvednout,“ zmínil Waydan.

„Stavíme se pro něj jindy. On tu ještě pár let vydrží,“ opáčil Thayer.

„Hm, možná. Každopádně se nesmí dostat do rukou žádného lovce. Zabil by mě dřív, než bych chtěl. Anebo bych ho možná už nikdy ani nenašel. Ještě, že jsem ho tak chytře schoval,“ dodal s úsměvem ve tváři, jako by čekal pochvalu.

Procházeli lehce osvětlenou ulicí, kde byly podél pouliční lampy každých deset metrů. Chodník byl suchý a cesta vedle prašná, na níž postávaly kočáry s koňmi. Kolem to bylo

cítit po seně a koňských koblihách. Waydan se akorát rozhlížel kolem a poupravil si svůj kabát.

„Hele, není to starosta Portman?“ zmínil Thayer, když zahlédl obtloustlého a velmi nesympaticky vyhlížejícího muže. Jeho rysy byly měkké. Měl kulatý obličej a velký nos připomínající bambuli. A lehce zarudlý stejně tak jako jeho líce. Měl prošedlé licousy a knír. A na hlavě pod kloboukem sotva pár vlasů. Byl velmi vkusně oděn. Jeho kolínská byla cítit v rádiu pět metrů minimálně, a mířil si to do místního společenského podniku, kde se pravidelně stýkal se svými známými.

„Je,“ zašeptal Waydan. „Dost mě ale znepokojuje, co je zač,“ pokračoval.

„Proč? Ty se nebojíš zabíjet ani vlivný lidi,“ připomněl Thayer.

„To ne, ale on bude oříšek. Ovládá docela dost velkou komunitu lidí, přes který se nedostanu ani kdybych chtěl. Vždycky je s ním někdo, kdo je z nějakého pro mě zatím neznámého důvodu vůči mým vlivům imunní. Cítím z nich ze všech divnou vůni, která mě odpuzuje. Ani nevím, co mi to připomíná. Ale mají to jen oni.

Malí démoni si stěžovali před pár lety v Thallaranu, že se otrávil krví, která voněla po hřebíčku. Ti větší si stěžovali na totéž, ale vůni popsali jako mátovou. Démoni vyšší třídy hlásili jen nevolnosti a křeče v břiše při požití takové krve. Pár jich ale zemřelo po požití jejich duší,“ řekl.

„Pak je to něco, co ovlivňuje i duši. A pořád nechápu, ty se toho bojíš?“ zeptal se Thayer překvapeně.

Waydan pokrčil rameny. „Myslím, že mě by to nic neudělalo. Zatím to ale nebude riskovat. Nehledě na to, že mě ta vůně odpuzuje. Ale máta ani hřebíček mi normálně nevadí. Nevím co to je. Možná to ani nebude tou vůní. Podle mě to je jen náhoda. Zvlášť když to každý popisuje jinak,“ odpověděl.

„Spíš mě stve, že ví, jak mě oslabit. Mají speciální dýky. Nejsou to sice killianský, ale jsou nejspíš z oceli s příměsí nějakého kovu, co mě fakt osklivě zraní vždycky, když mě tím ríznou. Dodneška jsem nepřišel na to, co to je, ale jizva po takových ránách se hojí i mě roky. A dotek čepele pálí jako když ti vypálí někdo do kůže cejch. Natož když tě tím bodne. Rád bych se tomu vyhnul, Thai. A zvlášť když tihle ani netuší, co jsem zač,“ vysvětlil a Thayer jen přikývl, že tomu rozumí.

„To raději nechtěj vědět, co by s tebou udělala ta killianská,“ zmínil.

Waydan se na něj na okamžik podíval a přikývl. „To ano. Ale udivuje mě, že ačkoli jsem na tomhle světě tak dlouho, ještě jsem neměl tu čest se s žádným lovcem z rodu Killianů střetnout při boji. Ještě nikdy jsem takovou dýku ani neviděl, natož abych cítil její ostří. Třeba nepotřebuju ani ten kámen. Třeba jen stačí dýka,“ spekuloval a Thayer se pousmál.

„Jejich krev prý pro demony první třídy stojí za to. A jejich duše vyvolává mnohem silnější prožitek po požití než ty ostatní,“ řekl a Waydan se pousmál.

„To bych hrozně rád zažil. Snad mě čepel jejich speciálně ukovaný dýky nezabije dřív, než to zkusím,“ pousmál se.

„Starosta Portman je ale příšernej člověk. Měli bychom ho zarazit. Věděl jsi, že prý znásilnil svou ženu a zmlátil jí? Prý jí pak bil opakovaně. Když se napije je agresivní.

Minulý rok v taverně za rohem zbil i hospodskou, když se opil. Tvrdil, že byla posedlá ďáblem," změnil téma Thayer. Hrozně nerad s Waydanem zabíhal do detailů o jeho případné smrti. Báł se až ten den, kdy bude chtít Waydan zemřít nastane.

"To jsem netušil. Zřejmě si své činy potřebuje odůvodnit. Vypadá to na to, že má zálibu ve způsobování bolesti ženám. Možná se tím i sexuálně ukájí," komentoval Waydan, zatímco sledoval, jak si Portman očišťuje rukou svůj oděv.

"O důvod víc ho zlikvidovat," procedil Thayer, pozorujíc ho s pohrdavým výrazem ve tváři. "Pokud ti jeho krev vadí a bojiš se jeho zbraní, já bych to klidně zvládl," navrhnul, ale Waydan zavrtěl hlavou.

"Ty zabíjet nebudeš. Ne když to nebude nutný!" řekl striktně a ještě jednou se na něj ohlédl.

"Ale..." začal Thayer, načež ho Waydan přerušil.

"Žádný ale, Thai. Ty jsi na rozdíl ode mě smrtelný a na to, abych tě vystavil takovému riziku tě mám moc rád. Navíc, ty zbraně neznáme. Nevíme nic. Zatím," dodal a pak bylo hrobové ticho.

Thayer se tvářil zklamaně, načež si to Waydan rozmyslel. "Ale dobře, můj chlupatý příteli. Co kdybychom si tedy udělali malou zastávku v tom podniku a trochu ho poznali?" navrhnul po chvilce.

"Takže přece se ho pokusíš zabít?" ujišťoval se jeho čtyřnohý mazlík s nadšeným výrazem ve tváři.

"Znáš mě dobře. Určitě se o to pokusím, Thai. Víš, že nemám rád, když muž vztáhne ruku na ženu. Ale ne dnes. Dneska se jenom seznámíme," pousmál se chladným úsměvem, který má vždycky, když si představuje, jak někoho zabíjí.

"Co mu uděláš? Vezmeš si jeho duši postaru nebo ho budeš mučit?" vyzvídal vzrušeně a Waydan se pousmál.

"Budu ho mučit a budu mu pojídat duši zaživa, aby se mu dostalo náležitého pocitu strachu z bytostí, kterých se tolik obává. Chci, aby to vnímal a taky chci, aby se podělal strachy, až si uvědomí, že na mě jeho blbůstky nezabírají," odpověděl a vešel do dveří podniku, ve kterých před pár minutami zmizel i starosta Portman.

Usadili se do rohu v místnosti, kde bylo volno a zároveň skvělý výhled na starostu a jeho kumpány. "Víš, že jsme dneska už navštívili třetí podnik za sebou? To je snad náš rekord," poznamenal Thayer.

"No vidíš," usmál se na něj Waydan a Portmana nespustil z očí.

"Dám si skotskou," procedil starosta a ženu, která ho obsluhovala plácl drze přes zadek až to s Waydanem trhlo. Žena se rozpačitě ušklíbla a raději odešla pro skotskou, kterou si starosta objednal. Neřekla na to raději nic, ale z jejího výrazu ve tváři bylo patrné, že se jí starostův čin nezamlouval. Zato starosta se šklebil a rozjařené emoce nahlas ventiloval.

"To je ale prdelka," prohlásil a zasmál se dusivým smíchem. Byl silným kuřákem, a tak se jeho smích často mísil s dávivým a vlhkým kašlem, což u většiny přisedících vyvolalo znechucené zkrivení obličejů. Jako by se báli, že má souchotiny.

Nejspíš čekal, že s ním budou ostatní u stolu souhlasit a povzbuzovat ho v jeho vůči té ženě nedůstojném chování, ale ti reagovali jen ze čtvrtiny tak jako starosta. Někteří nijak a jeden skoro tak nepřipustně jako on.

Waydan ho pozoroval, analyzoval a přemýšlel, jak s ním navázat kontakt, aby to nebylo nucené a podezřelé. Taky mu toužil číst myšlenky, a tak se rozhodl, že ho označí.

Démoni první, druhé a třetí třídy mají schopnost, které se říká označení. Mohou člověka či lovce označit svou unikátní magií, díky které ho dokáží snadněji vystopovat. Vedlejší účinek tohoto kouzla je ovšem příznivý. A to tak, že mu ten, co ho označí vidí do hlavy, když chce. Označení je trvalé a končí až po smrti označeného.

„Na co myslíš?“ zeptal se Thayer pozorujíc jeho výraz. Waydan se zase jen pousmál.

„Tak se mi podívej do hlavy. Je to moc obsáhlý, abych ti to teď vysvětloval,“ zmínil a dál civěl na starostu Portmana. Thayer se zaměřil na jeho myšlenky, když k tomu dostal od svého pána svolení a uviděl celý jeho plán, který si Waydan momentálně rýsoval v hlavě.

Thayer si Waydana neoznačil. Tigriniané taky umí číst myšlenky. Ovšem pouze démonům všeho druhu a ostatním tigrinianům.

„A ty si myslíš, že to vyjde?“ zeptal se krátce na to. Waydan přikývl a zvedl se ze židle ve chvíli, kdy viděl starostu opět obtěžovat obsluhu. Přistoupil k ní blíž a letmo se dotkl jejího pasu. Je to pro ženu velký rozdíl, pokud se jí příjemně dotýká atraktivní mladík, nebo starý a zakuckaný odpudivý muž.

„Dobrý večer přeji, slečno. Smím mít na vás otázku?“ zeptal se uctivě. Dívka se na něj otočila, shlédla ho od shora dolů a pak se mile usmála.

„Jistě,“ odpověděla a dívala se Waydanovi do očí. Starosta žárlivostí zezelenal. Žárlil na výrazně atraktivní vzhled muže po jeho pravici. Nejspíš měl v úmyslu tu milou obsluhu nějak dostat třeba i na své nacpané měšce, ale Waydan mu v jeho očích překazil plány.

„Jsem tu ve městě nový. Přistěhoval jsem se sem teprve minulý týden a měl bych pár nápadů, jak tohle krásné místo nechat rozkvést. Taky bych byl ochotný přispět finančně na chod města a... nevíte, kde bych našel starostu? Samozřejmě až ráno, nebudu ho dnes už obtěžovat,“ zeptal se schválně tak, aby ho Portman slyšel a vře se na ní usmál.

Slečna ani nestačila otevřít pusu, protože jen co starosta uslyšel, že by byl někdo ochotný přispět finančně, ihned se prudce zvedl ze židle a postavil se před Waydana. Chytl se na jeho udičku jako pitomá ryba.

„Já jsem starosta Portman, mladý muži. Klidně mě vyrušujte jak je libo. Moc rád si vyslechnu vaše nápady, jak vylepšit moje město,“ řekl až přehnaně mile a podal mu ruku na přivítanou. Waydan se na něj podíval a usmál se.

„Těší mě, pane Portmane. Jsem Whisper. Waydan Whisper,“ představil se, pohlédl mu do očí a podal mu svou ruku. Po chvíli jeho doteku starosta ucukl. Energie proudící z Waydanovy ruky do jeho ho lehce zaskočila. Není divu, byl to neobvykle mrazivé hřejivý pocit.

„Máte velmi pevný stisk,“ usoudil a pobídl ho, aby si přisedl.

„Dáte si něco, pane?“ zeptala se ho obsluha hned, jak se usadil a on přikývl.

„Dám si tady co pan starosta,“ odpověděl, zírajíc mu do očí. Waydan uměl číst v lidech a věděl, že když mu dá najevo, že mají společné zájmy, nápady, problémy a vkus, sblíží je to podstatně rychleji. Slečna opětovala Waydanův úsměv a odešla.

„Takže pane Whispere, čím se živíte?“ zeptal se a jemně zatočil se sklenkou skotské. Waydan letmo pohlédl na jeho sklenici a nadechl se.

„Tady je vaše skotská. Ještě něco to bude?“ zeptala se mile ta dívka, pokládajíc nápoj na stůl.

„Zatím všechno, děkuji,“ řekl, aby jí odbyl a pak pohlédl opět na starostu. Místnost byla celkem světlem nepolíbená, a tak bylo starostovi vidět do obličejů jen stěží. Seděl zády ke krbu, jehož světlo obtahovalo jen jeho ne příliš štíhlou linii.

Zato starosta si mohl Waydana pořádně prohlédnout. Seděl naproti němu, takže mu v jeho ledově šedých očích plápolal odraz ohně z krbu a jeho obličej zřetelně svítil oranžovým světlem.

Ostatní přísedící u stolu mlčeli jako hrob. Zjevně byli zvědaví, o čem se cizinec bude se starostou bavit. Dva z nich zírali na Thayera, kterého měl na rameni jako papouška.

„Já pracuju v utajení. Víceméně jako strážník. Tedy pracoval jsem, než jsem se přestěhoval sem. Zatím hledám práci,“ odpověděl Waydan a smočil rty v jantarově zbarvené tekutině.

„Takže toho o svém předchozím zaměstnání moc říct nemůžete?“ vyzvídal opatrně a pohlédl znepokojeně na Thayera, který potlačoval chuť mu vyškrábat drápy oči.

„Můžu i nemůžu. Záleží s kým mluvím,“ zareagoval tajemně.

„Tomu rozumím. Předě mnou klidně můžete, pane Whispere. O historii tohoto města vím všechno. Není tu nic, co by mě překvapilo. Žádné nadpřirozeno by mě taky nezaskočilo,“ zmínil a znovu se znepokojeně podíval na Thayera.

„Nebojte se, on nekouše. Pomáhá mi v práci. Je speciálně vycvičený na stopování, jak už jste naznačil... nadpřirozených,“ pronesl a všiml si, jak si získal starostovu přízeň.

„Takže o jejich existenci víte?“ ujišťoval se.

„Myslíte o existenci démonů a lovců? Jistě. Nejsem sice lovec, ale pomáhám taková zvěrstva jako jsou démoni dopadat. Mojí ženu kdysi napadl démon. Pokusil se jí vysát duši přímo přede mnou. Do té doby jsem o něčem takovém neměl ani potuchy,“ zašeptal a všichni se zaujatě přiblížili k Waydanovi, aby to nikdo mimo jejich stůl neslyšel.

„Opravdu? To je hrozné. Musel jste být velice šokovaný, když jste se o existenci těchto bytostí dozvěděl právě takto. A co vaše žena, přežila?“ vyzvídal.

„Jistě. Ochránil jsem jí. Démona jsem poranil, a to nám dalo dostatek času utéct,“ opáčil.

„Poranil? A čím, jestli se smím zeptat,“ vyzvídal starosta. Nikdo z ostatních dosud nepromluvil.

„Měla dýku. Nikdy jsem se neptal k čemu. Nosila jí ale u sebe. Měl jsem za to, že jí má na obranu, když nejsem poblíž. Ta dýka byla pěkná, ale nevím, z jakého materiálu byla vyrobená. Démona to ale zjevně pořádně bolelo,“ ztišil hlas.

„Pálilo ho místo poranění a nebyl schopný vstát. Až při útěku mi vysvětlila, co byl zač a co byla zač ona. Říkala, že je lovkyně. Zřejmě mi o tom neplánovala nikdy říct.

Nevím proč tolik zpanikařila. Možná protože jsem u toho byl já – obyčejný smrtelník a ona nevěděla, jak zareaguju,” vyprávěl.

„Zajímavý příběh, pane Whispere. A jak se má vaše žena teď? Všiml jsem si, že o ní mluvíte v minulém čase. Rozvedli jste se snad?“ zeptal se.

„Zemřela po porodu,” odpověděl sklesle.

„Takže jste otcem?“ pokračoval ve výslechu.

„Bohužel ne. Dítě zemřelo s ní,” zašeptal.

„To mě mrzí... takže byla lovkyně, říkáte?“ změnil téma.

„Ano,” přikývl.

„A tak jste se dal po jejích stopách?“ zeptal se a Waydan zase přikývl.

„Přesně tak. Sice nikdy nebudu tak dobrý jako ona, ale pokusím se,” usmál se a napil se skotské.

„Jste velmi statečný muž, pane Whispere. Na to, jak jste mladý toho máte hodně za sebou,” zmínil a lehce podezíravě se na něj díval.

„Je mi třicet,” zalhal. Ve skutečnosti vypadal na dvacet. V pětadvaceti démoni přestávají stárnout a on ještě nebyl po démonsku plnoletý, takže stárnul o dost pomaleji než smrtelníci.

„Vaši ženy je mi líto. I já jsem sám. Má žena zemřela před pár týdnů,” řekl, jako by mu jen oznámil, že si odskočí a strojeně se zamračil. Waydan si přečetl jeho myšlenky a uviděl pravou příčinu smrti jeho ženy. Lehce sebou trhl a mlčky na něj pohlédl.

„Upřímnou soustrast tedy,” zašeptal.

„I vám. A znovu jste se neoženil?“ vyzvídal.

„Zatím ne,” odpověděl Waydan. Thayer byl už za ta léta na jeho vymyšlené srdceryvné příběhy zvyklý, a tak ho nikdy nepřekvapilo, co říká. Ovšem tentokrát ho to zarazilo. Sice to byla z velké části lež, ale nečekal, že svou lži zaobalí reálné jádro. Protože od té doby, co zemřela ta dívka, o které mluvil, jí nezmínil. Byla dosud naprosté tabu. A to už je několik staletí. Ne, že by byl zamilovaný, ale záleželo mu na ní a zvlášť po tom, co jí poznal.

„Jak se jmenovala vaše žena?“ zeptal se jeden z přísedících.

„Clair,” odpověděl a do očí se mu vlily slzy.

„Moc krásné jméno. Znamená čistotu,” dodal další.

„To byla. Čistá jako lilie,” zareagoval Waydan tiše. Thayer na něj empaticky zíral. Věděl o ní všechno. Jak vypadala, jak voněla i jak byla ryzí. Trochu ho podezíral, že do ní byl zamilovaný, ale ne všechny city musí být takové.

Navic, kdyby byl zamilovaný, snad by mu to přiznal, ne? Svěřil by se mu, že s ní kdy něco měl, protože se mu viditelně líbila, ale nikdy o něčem takovém nemluvil. A to Waydan byl velice sexuálně aktivní a moc rád o svých zářezech hovořil. Říkal mu skoro všechno a chlubil se.

„Říkal jste, že měla dýku, která démona ošklivě zranila. Jak vypadala?“ vyzvídal nápadně nenápadně starosta.

„Byla stříbrná. Nevím, ale jistě jestli byla ze stříbra. Byla úplně obyčejná. Vypadala jako by byla normálně z oceli. Neměla na sobě žádné rytí. Při stěhování se ztratila.

Bohužel vám jí víc nepopíšu," odpověděl a pak se na něj tázavě podíval. Trochu se k němu naklonil a zíral upřeně starostovi do očí. „A vy nevíte z čeho by taková dýka mohla být?" zeptal se na rovinu.

„Tipnul bych si, že byla z titanu. Ten prý démonům poskytuje velmi bolestivý zážitek," usmál se škodolibě.

„Kdyby to byl titan, tak bych to snad poznal," opáčil Waydan. Nechtělo se mu tomu věřit, nikdy se mu při styku s titanem nic zvláštního nepříhodovalo.

„Vážně? Dělán si legraci, pane Whispere. Byla to zcela určitě obyčejná ocel. Ocel legovaná chromem a vanadem. A vypadá nějak takhle," řekl a vytáhl hned z pouzdra totožnou Waydanovu popisu. Ten se lehce polekal, když si představil, že by se jí měl přede všemi dotýkat na znamení toho, že on není démon, nýbrž obyčejný smrtelník.

„Podívejte se, pane Whispere, zda se dýka ztotožňuje s vaším popisem," zašeptal a dýku mu podával do ruky. Waydan se nechtěl prozradit. Na tohle neměl žádnou připravenou výmluvu, a tak vařil z vody. To mu celkem našťěstí šlo.

„Ta je úplně stejná. Myslím, že není nutné jí zkoumat. Akorát mi připomíná mou drahou Clair. Máte pravdu, nepoznal bych titan od oceli. Vlastně jsem tu dýku viděl jen párkrát a vždycky byla tma. Nikdy mě dýky nezajímaly. Než jsem potkal démona ovšem," řekl a Portman dýku schoval zpátky do pouzdra.

„Nebudu vás už dál mučit vzpomínkami na vaši ženu. Už žádné otevírání starých ran. Pojďme se bavit o něčem veselejším. Navrhnul jste mi radu ohledně města a zmínil jste i finanční dar?" změnil téma a Waydan se pousmál.

„Přesně tak. To jsem udělal," řekl a u stolu zavládlo několikaveršinové ticho.

„A o jak velký finanční dar by se jednalo?" vyzvídal netaktně Portman a Waydan se pousmál.

„O velký. Vlastně si o tom s vámi moc rád promluvím, ale nechal bych to už na jindy. Pokud se nebudete zlobit, je pozdě a já jsem dnes již unavený," řekl mile a Portman se zašklebil.

„Není problém. Stavte se za mnou kdykoli. Většinou jsem na radnici do odpoledne a když ne, buď jsem tady s přáteli, nebo na rohu Bellshade ve svém domě," odpověděl.

„Určitě. Tak se s vámi loučím, pane starosto. Pánové," usmál se, vysmekl malou poklonu a podával Portmanovi znovu svou ruku. Ten zaváhal, ale nakonec ze slušnosti jeho ruku přijal. Pak se tvářil překvapeně, že jím žádný další nepříjemný chlad neprojel.

Když s Thayerem odešli do bezpečné vzdálenosti a raději ještě dál až na roh ulice, usmíval se. „Proč se směješ, když má tak nebezpečnou dýku a je napuštěnej bůhví čím, co by tě mohlo zabít, nebo prozradit? Mimochodem, měl ses jich zeptat čím oni se chrání před demony," zmínil Thayer.

„Hm, zeptám. Jen jsem to nechtěl uspěchat. Bylo by to podezřelý," odpověděl.

„Waydane, ta dýka se mi nelíbí. Zajímalo by mě, proč je nebezpečnější než ta killianská, o který se mluví, že je pro demony jako jsi ty smrtící," komentoval.

„Není nebezpečnější, Thai. Zlatý killianský dýku ukovaný v pekelném ohni jsou jen tři. Jsou pro mě smrtelně nebezpečný a jsou taky z oceli. Nicméně, tahle legovaná ocel

chromem a vanadem je zjevně nepříjemná, ale nemůže mě zabít. Ne mě. Pochybuju o tom. Jediný způsob, jak zemřít je bezpečně schovaný v útrokách Crystal kasina a já si ho za pár let vyzvednu. Je tam v bezpečí mnohem víc než u mě," zmínil.

„Jak můžeš vědět, že tě to nezabije? Nevíme nic," oponoval mu rozrušeně Thayer.

„Víme toho dost. Lovci se nikdy nesetkali s démonem první třídy. Asher nevystřelil do lidského světa rypák několik století a Hellion sem nesmí. Oba byli vždycky poslušní v tomhle. A já bych si to pamatoval. Jsou zvyklí jen na to, co zabije ostatní demony. A Portman se jich vyložené bojí. Je až přehnaně vším chráněnej, všiml sis?" zasmál se.

„Jo, máš pravdu. Jako by chtěl vymýtat ďábla. V ruce kříž, potřísněný svěcenou vodou a v podpaží bibli," zasmál se.

„To bude překvapení až to na mě absolutně nezabere a jeho duši mu i tak sežeru, co? Až se stanu jeho blízkým přítelem," dodal vzrušeně. „Musíme vědět víc než oni. Sehnat takovou dýku a vyzkoušet, co to se mnou dělá. Musíme přijít na to, co používají za látku a jak to na demony působí. Pak ho sežeru," dodal.

„Sežereme. Ty si vezmeš jeho duši a já krev a maso," připomněl se Thayer nadšeně a pak se vydali domů.

BELLSHADE STREET 16/3 1801 23:47

„Dneska jsme se moc nenajedli, co?" zmínil Thayer, zatímco Waydan odemykal dveře od domu.

„Pravda. Ještě pár dní to možná vydržím. Ale zítra doufám, že už někoho najdu," odpověděl, položil klíče na stoličku, která stála pod věšákem na kabáty a sundal Thayera ze svého ramena. Ten si to hned zamířil k misce s vodou. Po tom dlouhém večeru měl vyprahlo.

„Portmana?" připomněl a přiběhl zpátky za Waydanem, který už seděl na křesle s nohama na podnožce. Jen se pousmál.

„To bych rád, ale nečekám, že to půjde tak rychle. Chci se s ním spřátelit, pomůže mi vybudovat si konexe a pověst. A pak ho zabiju. On bude moje hračka. Víš, jak dlouho jsem se nudil? Jak dlouho jsem čekal na takovouhle příležitost?" křenil se.

„Chápu, děláš to pořád. Hraješ si s lidma. Tentokrát mi to nevadí. Je to hajzl. A až ho zabiješ?" vyzvídá.

„Najdu si dalšího. Víš kolik hajzlů existuje?" mrknul na něj a v tom dolů ze schodů sešla mladá dívka v noční košili a s olejovou lampou v ruce. Oba s Thayerem se ohlédli. „Copak Margaret, nemůžeš spát? Byli jsme snad moc hluční?" zeptal se Waydan a ona přikývla.

„Měla jsem za to, že slyším cizí hlasy. Asi se mi něco zdálo," usmála se na něj a mířila si to zpátky.

„Počkej. Připrav mi teplou vodu, chci se vykoupat," řekl lehce panovačně a ona protočila panenkami. Měla mu sloužit. Vydělávala si za to dost peněz a zároveň měla celkem luxusní přístřeší, nicméně byla dost drzá a nepoddajná. Waydan na ní nikdy

nepoužíval svůj nátlak, ani magický, ani psychický a už vůbec ne fyzický, a tak mu sloužila zcela dobrovolně.

Nicméně si mnohdy neodpustila uštěpačné poznámky nebo tyto výrazné projevy nespokojenosti. Měli nepsaná pravidla a on je rád překračoval, takže se za to na ní ani nezlobil. Moc rád ji provokoval asi tak jako všechny.

Před pár měsíci oba podlehli své touze a skončili spolu pod duchnou a od té doby je Margaret ještě drzejší. Zvlášť když ví, po čem její bývalý milenec touží. Byla si jistá, že by jí bez jejího svolení nikdy nekousl, a tak ho tím provokovala. Občas až moc.

Ona totiž jako jediná z lidí na světě věděla, kdo je Waydan s Thayerem zač. Vyplynulo to ze situace před lety, když ji ochránil před jiným démonem v tmavé uličce, který se jí chystal vysát duši. Akorát když si to mířila z práce opatrovatelky domů. Waydan musel démonovi ukázat, kdo doopravdy je, jestli chtěl, aby ten druhý démon jen odešel po svých.

Margaret tenkrát omdlela. Byla raněná. Démon se z ní trochu napil a docela ošklivě jí rozpáral hrdlo. Waydan jí svou krví vyléčil, a tak se octla u něho doma. Slíbil jí bezpečí a nabídl jí lépe placenou práci a přístřeší. Ona souhlasila. Taky jí vysvětlil, kdo je a v jakém světě to žije. Věřila mu, a zvlášť když jí zachránil život a byl k ní tak laskavý. Taky se jí velice líbil, i když z něho měla trochu strach.

Po pár měsících jí došlo, po čem Waydan prahne. Nebyla to jen její krev, ale i duše. Ze strachu ze smrti a o duši mu nabídla svou krev. On odmítl. A v jejích očích tím vystoupal až ke hvězdám. Zamílovala se do něj a sváděla ho nejrůznějšími způsoby, a dokonce po něm vyžadovala, aby se napil její krve. On když chtěl, uměl být velice přesvědčivý a uměl si hrát s lidskou psychikou. Nejdůležitější pro něj bylo vždy správné načasování. Jen nadhodil háček a vyčkával.

Takže když vycítil tu správnou příležitost a napil se její krve, pomilovali se spolu. Tyhle dvě věci spolu souvisí. Proto většinou démonští muži, pokud nejsou na muže a neumírají žízni, nepijí krev z mužů.

Tenkrát jí řekl, že to bylo poprvé a naposledy. Těžce to nesla. Ze zoufalství mu nabídla i část své duše výměnou za to, že spolu budou chodit. On si nemohl pomoci a její duši ochutnal. Nicméně, po pár dalších nocích strávených s ní, se s ní stejně rozešel.

No a od té doby je na něj našťavaná. Měla pocit, že nedostal svých slibů. A protože Waydan pocítil zájem nezáměrně a výzvu, že o pěknou ženu musí bojovat, obrátilo se to celé naruby. On jí uháněl a ona ho s chladnou lhostejností odstrkovala.

Hlavně měla chutnou krev, a ještě chutnější duši, o kterou se s ním už jednou podělila. Což rozhodně nebylo běžné. Není divu, že takového hráče, jakým byl Waydan její hra bavila.

Waydan si byl víc než jistý, že ho Margaret miluje až za hrob. I když byla hrdá a dávala mu jasně najevo, že ho nenávidí. Ale když šlo o něj, stačilo se jen pousmát a pozorovat, jak vždy pookřeje. Tedy v pozadí, protože do popředí vždy dávala najevo jak jím pohrdá. Ale dala mu dobrovolně svou duši, to by jen tak někdo neudělal.

„Nech jí na pokoji,“ zašeptal otráveně Thayer, když Margaret odešla připravit teplou lázeň nahoru do patra a on jí mlsně očumoval.

„Nic jí nedělám,“ odpověděl a mířil si to pomalu nahoru za ní.

„Jasně. Zatím. To si povíme za pár minut,“ štěknul tiše Thayer a stočil se do klubička na křesle. „Myslel jsem, že máš nastavený pravidla,“ připomněl.

„To mám. Co je v domě, není pro mě ale u Margaret neplatí,“ usmál se a mířil si to za ní nahoru.

„To jsem nemyslel. Spíš jsem myslel to pravidlo jednou a dost,“ dodal Thayer.

„To u Margaret taky neplatí,“ zopakoval a vyběhl schody po dvou. Thayer jen zavrtěl hlavou a položil si čumáček na polštářek.

„A pro koho to teda platí?“ prsknul tiše.

Když Waydan vešel do koupelny, opřel se o futro dveří v průchodu z chodby a pozoroval ji jak zkouší vlažnost vody. A když si byla teplotou vody jistá, došla pro čisté ručníky otevřenými dveřmi do ložnice.

Waydan vešel do průchozí koupelny, chytl lem svrchní části svých šatů a přetáhl tuniku přes hlavu. Margaret akorát vešla do koupelny s ručníky a zarazila se, když viděla, že už se Waydan svléká.

„Copak, přišla ses podívat?“ zeptal se s malým úšklebkem a rozepínal si kalhoty.

„Ne. Nepotřebuju to vidět,“ opáčila a překrývajíc si rukou oči, položila ručník na okraj vany. Waydan si zatím povolil kalhoty a shodil je ze sebe dolů, že se sklouzly po jeho chlupatých a mužných nohách až na zem. Ty vytvořily zmuchlanou kopku látky, ze které jen postupně vytáhl nohy a lezl do teplé vany.

„Bože,“ zašeptala rozpačitě, když viděla jeho nahé tělo. Chtěla odejít, ale nějak to nešlo. Musela na něj zírat, ačkoli si uvědomovala, že by na něj neměla takhle nestydatě civět, pokud nechce, aby si jí zase dobíral.

„Beztak to není nic, co už bys před tím neviděla. Tak nač ta přehnaná gesta?“ zeptal se, ale odpovědi se nedočkal. Ne té upřímné.

„Není, ale to neznamená, že to musím vidět znovu,“ hájila se a on se pousmál.

„To,“ zopakoval s úsměvem ve tváři. „Neznamená. Ale taky to neznamená, že bys nechtěla. Stejně vím, že jsi mě chtěla vidět,“ řekl sebevědomě a ona jen ztěžka polkla. „Přes tu pěnu ale nic vidět není. Tak můžeš dát ty ruce dolů,“ dodal a ona ho poslechla. Spustila ruce podél těla a podívala se na něj. Waydan akorát popadl kostku mýdla mezi dlaně a mydlil se.

„Víš, kdybys chtěla, mohl bych dneska přespat u tebe. Nebo ty u mě. Ale to jen kdybys na chvíli přestala s tou hrou. Taky mě to baví, ale mohli bychom si dát jeden den pauzu, ne? Měl jsem náročnější den, dlouho jsem nic nejedl...“ začal, ale přerušila ho.

„Hm, rozumím. Chceš mě jen využít pro svoje potřeby. Nakrmit se na mě a vyřádit se na mě. A pak mě zase odkopnout,“ prskala a on jen zavrtěl hlavou a lehce se pousmál.

„Ne, Margaret. Já tě nechtěl odkopnout. Ale ano, máš pravdu. Nebudu lhát, chtěl jsem si dnes večer užít, ale nedělej z toho jen moje potěšení. Taky by sis to užila,“ zmínil, spláchl ze sebe mydlinky a zvedl se z vany.

Margaretiny oči automaticky zamířily dolů k jeho mužství a pak do jeho očí, které s jistotou věděly, kam před chvílí upírala svůj zrak. Potom se beze studu přes ní natáhl

pro ručník a omotal ho kolem pasu, aby jí dál nepřiváděl do rozpaků. I když mu to imponovalo.

Margaret jako by se probírala z toho transu. Waydan kolem ní prošel do ložnice a čekal na její vyjádření. „Mojí krev ani duši už nikdy nedostaneš a tamto, to se taky už nikdy nestane!“ zakřičela syrově z koupelny a utekla mu k sobě do pokoje.

Waydan se posadil na postel a začal si čechrat polštář. Nijak to nekomentoval ani na to vizuálně nereagoval. Lehl si na záda a podložil si rukama hlavu. Všude se ještě svítilo a on věděl, že Margaret bude muset ještě přijít a zhasnout. A tak s úsměvem ve tváři čekal, až se tak stane. Stejně tak dobře věděl, že si to ještě rozmyslí. Dávala si ale na čas jen co je pravda, až ho to lehce znervózňovalo.

Když ale přišla, pozhasínala a klekla si k němu na postel. Waydan se pousmál a užuž chtěl na ní začít šmatat, ale jeho ruce odstrčila. „Dovolím ti se ze, mně napít. Ale jen proto, že už jsi dlouho nic nepil a začíná to být na tobě vidět. Taky jsi mi dnes ráno připravil snídani, tak cítím potřebu ti to oplatit. Ale to je vše,“ zašeptala mu svůdně do ucha a jemně ho hladila po nahé hrudi.

„Ale no tak, Margaret. Vždyť víš, co se mnou děláš. A tvoje krev...“ dodal.

„Vím. No a?“ usmála se povýšeně.

„Dobře. Nebudu tě do ničeho nutit. Ale abys věděla... kdybys chtěla, jsem ti k dispozici všemi prsty, rty i pe...“ přerušila ho přiložením prstu na rty. Jeho rysy se změkčily a do očí se mu vrazil lesk.

„Tvoje služby nebudu potřebovat,“ řekla zírajíc mu do očí a sedla si mu obkročmo na klín.

„Uvidíme,“ zaculil se a něžně odhrnul stranou její vlasy. „Po tomhle hříšném a krvavém polibku, který oba tolik zbožňujeme,“ zašeptal až se rty dotkl jejího krku a opatrně se do něj zakousl. Margaret tiše vzdychla a nechala se zcela beze strachu objímat jeho silnými pažemi.

BELL SHADE 17/3 1801 8:29

Noc se pomalu měnila v den. Slunce se svými horkými zlatými nitěmi začínalo dotýkat světlého povlečení a líbalo Waydanovu levou polovinu tváře, kterou měl blíže k oknu. Stejně tak Margaretinu pravou ruku, kterou měla položenou na jeho hrudi. Zbytek jejich propletených končetin zůstal ve stínu nebo pod tenkou přikrývkou.

Nicméně, ať se slunce snažilo sebevíc a hrálo pomalu jako rozpalený písek na poušti, s Waydanem to ani nehnulo. Margaret se taky zatím nijak neprobírala, ale stejně je něco donutilo vstávat. A byl to Thayer, který svou kočičí tlamičkou stahoval z Waydana a Margaret přehoz, aby je donutil ho nakrmit.

Waydan ho rozespale skopnul z postele a otočil se na druhý bok. Thayer bolestně zakňučel a začal dělat to, co Waydan nenávidí – škrábat mu nohu do krve. Vždycky se mu to během chvilky zase zahojí, takže se to vlastně nedá počítat jako újma na zdraví. Nicméně jako mučící prostředek ano.

„Pro lásku boží, ty jsi ale otravná krysa,“ zamručel.

„Chcípám hladý,“ zmínil.

„Aspoň by byl klid,“ rýpl si rozespale Waydan, promnul si oči a zavazujíc na sebe župan se pomalu zvedal z postele. Ještě si zívł.

„Co jsi s ní udělal, že spí jako pařež? Snad jsi jí po tý dlouhý abstinenci nezabil,“ komentoval cestou z ložnice Thayer. Waydan se za ní ohlídl, jako by si sám nebyl jistý, a když viděl, že dýchá, pousmál se.

„Nezabil. Ale jestli její krev bude chutnat i nadále takhle dobře, tak nevím, jak se ovládnou příště. Možná jsem to trochu přehnal, a proto je teď tak vyčerpaná. Ale na mou obhajobu, nepil jsem dlouho. Sama mi to nabídla a já to přijal,“ objasnil.

„A to je všechno? Nic jinýho nebylo?“ vyzvídal cestou do kuchyně.

„Jsi moc zvědavěj,“ odpověděl, natočil mu čerstvou vodu do misky a skočil do spíže pro kýtu, která už byla skoro okrájená až ke kosti.

„Dostanu šunku?“ divil se, když viděl, jak po ní Waydan sahá.

„Kousek. Ta je pro mě. Pokud vím, uzený ti nedělá dobře,“ komentoval a kdyby Thayer neměl černou barvu, zrudnul by.

„Jak ohleduplný. Kdy dostanu zase nějakou krev?“ vyzvídal a vrtěl jako pejsek nadšeně ocáskem.

„Neboj se, můj chlupatý příteli. Brzy. Budeme spolu hodovat na krvi toho bastarda Portmana a jeho kamaráděch. Dneska je budeme sledovat. Těšíš se taky tolik jako já?“ usmál se a hodil mu na zem plátek šunky, až to na dlažbě hlasitě mlasklo. Thayer přikývl, vrhnul se na šunku jako by nejedl roky a hlasitě mlaskal.

„Proč jste mě nevzbudili? Udělala bych vám snídani,“ řekla Margaret a cestou do kuchyně, když Waydana mýjela, ho políbila. Thayer se na něj jen tak letmo podíval a on se pousmál.

„No, tak já si skočím do koupelny se trochu opláchnout a hned jsem zpátky,“ řekl a šel zase nahoru. Thayer využil jeho nepřítomnosti a Margaretiny nepozornosti a zakousl se do kýty jako by byl vážně jen nevychované zvíře. Ta si toho všimla až když šla šunku nakrájet k míchaným vejcím.

„Thayi!“ okřikla ho, a i přes syčivé a výhružné zvuky mu oslintanou kýtu sebrala z jeho spárů. To oslintané okrájela a naházela do misky. Waydanovi to ale neměla v plánu říkat, protože věděla, že by na Thayera křičel a o to zájem neměla.

„Takže jste zase spolu?“ vyzvídal, když dožvýkal poslední sousto šunky, které mu utkvělo v tlamičce po tom, co mu šunku Margaret tak chladnokrevně sebrala. Ona se zasněně pousmála. Když se jí nekontrolovatelně objevil zamilovaný výraz ve tváři, už o tom nebyl pochyb. Thayer na ní prozíravě civěl.

„Hm, nic neříkej. Pochopil jsem to. S ním se asi nedá spát v posteli, aniž by něco bylo, co? Ženský... nechápu, co na něm máte. Vždyť to stejně... víš co? Jsi šťastná a viditelně zamilovaná, já ti to přeju, ale dávej si na něj bacha, je to fakt hroznej...“ polkl větu, když si všiml, jak na něj smutně kouká a vrhnul se na zbytek šunky v misce.

Margaret mu dala ochotně šunku, a ještě to na něj nepráskne Waydanovi. Měl by držet hubu a krok. Chystal se jí sice říct, že to s ní stejně nemyslí vážně, a i kdyby to byla pravda, není to jeho starost. Navíc ona by mu to nejspíš stejně nechtěla věřit.

„O co jsem přišel?“ zeptal se Waydan a přisedl si k Margaret ke stolu, kde už měl nachystaná vajíčka se šunkou. Přitáhl s sebou vůni mandlového mýdla, která skoro přetloukla vůni vajíček.

„O nic bych řekl,“ řekl Thayer a vyskočil si vedle něj na židli, kde si myl intenzivně svou pravou packu. Margaret se zahihňala.

„Kdybys nebyl tak roztomilej, Thai, asi bych tě za ten tvůj drzej čumák vyštvala na mráz,“ řekla a Waydan souhlasně přikývl.

„Naštěstí tam nemrzne,“ konstatoval.

„Ale zase bude, tak se měj na pozoru,“ zakřenil se Waydan a podal si chleba.

O devatenáct let později

CASINO CRYSTAL 16/5/1820 22:15

Waydan s Thayerem si jednoho večera zašli zahrát do kasina o velké prachy. Někdy se tak bavili. Waydan pokuřoval doutník a v ruce držel několik karet, za kterými schovával svou pokerovou tvář. Soustředil se a počítal.

„Hit,“ řekl až se mu doutník zahoupal v koutku úst. Rysy jeho rebelské tváře, se v měsíčním světle sahající až na jeho obličej, jevíly jako ostré. Kůže na obličejí měl napnutou a hladkou, nikde ani vráska. Nezestárl ani o jediný den, a to jich uplynulo už přes šest tisíc a půl. Tedy o trochu ještě jo, protože stále ještě nebyl po démonsku plnoletým, takže dokud nedovrší pětadvaceti, což je šest set lidských, bude trochu stárnout, ale pak už ani o den.

Stejně tak jeho přítel Thayer. Jeho kůže byla sice zvířecí, ale úplně stejně mladá jako před devatenácti lety, kdy v tomto kasinu byli naposledy. A jeho srst stále lesklá a černá bez jediného šedého chloupku navíc.

Dnes byl ten den, kdy si Waydan přišel vyzvednout svůj kámen, a to jen proto, že se bude budova v nejbližší době rekonstruovat. Stačí, že riskuje, že ho někdo pozná a všimne si, že nestárne. Nicméně, jeho touha po smrti se zdála být snad ještě větší, a to hlavně po tom, co se za těch devatenáct let událo. Po tom, co ztratil dobrou přítelkyni a život ho omrzela zase o něco víc než předtím.

Muž naproti němu mu podával další kartu, o kterou si před chvílí říkal s tím svým soustředěným výrazem v obličejí a čekal na další instrukce. On se na kartu podíval a zamyslel se. Nebyl to blackjack, ve který doufal. Byl ale blízko. Měl 19 a nechtěl už dál riskovat.

„Stand,“ oznámil a čekal až ostatní dokončí hru. Thayer mu vzrušeně civěl přes rameno.

„Stand,“ zašeptala dívka po Waydanovo pravici a letmo se na něj podívala a možná i usmála.

„Je to lovkyně,“ zašeptal mu Thayer do ucha, který seděl na jeho levém rameni. Pro případ, že by si toho jeho páníček nevšiml. Waydan přikývl, že o tom ví, sklepal popel z doutníku do popelníku, který tam následně nechal poklidně doutnat a zhluboka se nadechl.

„Hit,“ řekl poslední hrající hráč a krupiér mu vydal kartu. „Stand,“ vypadlo z něj hned na to. Potom si všichni vzájemně karty odhalili. Krupiér měl 17 bodů. Muž po Waydanovo levici přes 21 bodů. Waydan měl 19 bodů, takže se zdálo, že hru vyhrál, dokud dívka po jeho pravici neodhalila svých rovných 21 bodů.

„Blackjack,“ zašeptala, a zírající Waydanovi do očí si k sobě nahrnula všechny žetony válející se po stole.

„Gratuluju. Měla jste štěstí,“ řekl Waydan mile, ale byl našťvaný. Vsadil spoustu peněz. Peněz, které si poctivě vydělal.

„Dáme si ještě jednu hru?“ zeptala se a on se pousmál.

„Rád bych souhlasil, ale jaksi bych neměl z čeho zaplatit nájem, kdybych znova prohrál,“ odpověděl rozumně a nenápadně se jí podíval na její tepny schované pod tenkou světlou kůží. Ten pohled by se dal přirovnat k výrazu hladovějícího lva, který právě spatřil svou kořist. Naštěstí smrtelníci tento pohled přisuzovali k flirtování a shledávali ho hloupě velice atraktivním.

Byla to blondýnka. Velmi atraktivní blondýnka. Ale zdála se tak mladá, aby hrála v kasinu hazardní hry a nabalovala spoluhráče. Ne, že by to Waydanovi vadilo. Nicméně mu bylo trochu líto, že jí bude muset zabít. Byla to lovkyně a její krev ho přímo volala po tom, aby jí ochutnal. Co krev, hlavně její duše. Už na to myslel několik hodin a vyčkával jen na vhodnou příležitost. Trpělivý on byl – občas.

„Nejste mladá na tohle prostředí?“ zeptal se a ona přikývla.

„Možná. Zákon tím ale neporušuju. Proto jsem si taky vybrala tohle kasino. Ty lidi tu znám celý život,“ odpověděla, podívala se směrem ven a pak zpátky na Waydana. „Nedoprovodil byste mě na čerstvý vzduch? Zřejmě jsem dlouho seděla v zakouřeném prostředí a vaše společnost by mě neurazila,“ zeptala se a lákala ho na svůj milý úsměv.

„Jistě, velmi rád,“ odpověděl zdvořile, přiskočil ke dveřím a přidržel je. Všechno se zdálo jít jako po drátkách. Jeho oběti se mu často nabízely úplně sami. A nebýt toho co následovalo, zřejmě by se jen napil, a nakonec jí pustil na svobodu jako to dělal většinou, ale osud tomu tak nechtěl.

„Máte moc hezkého psíka,“ zmínila cestou z kasina. Waydan se pousmál a přemýšlel, jak to udělá. Nenápadně se rozhlížel kolem, ale ona byla rychlejší. Jaksi nepočítal s možností, že by o něm mohla vědět.

Přirazila ho ke zdi u východu z kasina a držela mu hrotem u srdce svou ostrou dýku, na jejímž jílci bylo vyryté velké K. Její srdce tlouklo tak, že Waydan na chvíli neslyšel nic jiného. Těžko říct, jestli byla vzrušená, že dopadla démona, nebo se trochu obávala, že podcenila nepřítele.

„Co to má znamenat?“ zeptal se předstírajíc, že o ničem neví.

„Nehraj to na mě, demone!“ usmála se a lehce zatlačila na svou dýku až Waydana bodla. Nejspíš to bylo to první – čiré vzrušení z dopadení démona. Thayer vytřeštil oči. Zíral na dýku s vyrytým K na rukojeti. Jen v měsíčním světle bylo těžké rozeznat, zda byla dýka zlatá či jen stříbrná. Ani Waydan si nebyl jistý, jestli je to něco, co ho může zabít, nebo jen poranit.

A pak se Thayer pohledem zaměřil na kámen houpající se na jejím krku. Waydanovy oči zamířily stejným směrem. Pousmál se a pohlédl jí do ametystových očí, které ho doslova propichovaly.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se klidně.

„Magie Killianová,“ odpověděla hrdě.

„Hm, to leccos vysvětluje,“ zmínil. „Víš, Magie. Měl jsem tě zabít, když jsi byla malá a já se o tobě dozvěděl. Nechal jsem tě ale žít. Měla bys mi být vděčná a teď mě pusť,“ řekl a ona se hlasitě zasmála.

„Nejspíš jsi to měl udělat, protože díky tomu bude tohle tvůj poslední den. Nejsem tak blbá, abych tě pustila. Akorát bys mě zabil,“ procedila a přirazila ho ke stěně ještě těsněji až zamručel. Jediný důvod, proč to s ní ještě neukončil byl ten, že se mu líbila a kdo ho zná, ví, že si moc rád hraje.

„Možná, že díky tomu tvému útoku sis sama zpečetila svůj osud. Nechtěl jsem tě zabít. Dneska, ačkoli jsem s tebou prohrál, jsem neměl náladu zabít. Teda aspoň jsem byl nakloněný tomu, že se nechám přemluvit, kdybys mě přemlouvala,“ prohlásil sebevědomě a ona protočila panenkami.

Thayer seskočil z jeho ramena, protáhl se a proměnil se do své opravdové podoby tigriniana pro případ, že by ho jeho pán potřeboval. „Co je to?“ divila se, ale Waydan jen zavrtěl hlavou, aby mu naznačil, že jí nemá ubližovat a celý se ponořil do myšlenek.

Neděsila ho představa smrti, protože to bylo jeho zbožné přání. Sice ne tady a teď, ale nezlobil by se zas tolik. Na to, aby jí zabil byl silný dost, ale nechtěl to jen tak ukončit. Tohle by mohla být zábava minimálně na několik týdnů. Taky konečně našel svůj kámen.

Věděl, že jí nemůže ovlivnit, když ho má na krku. Ale momentálně ho znepokojoval fakt, že ho má v kombinaci s dýkou ukovanou v pekelném ohni, ačkoli už konečně rozeznal, že je jen stříbrná.

„Víš že to, co se ti houpe na krku je moje?“ zeptal se jakoby nic.

„Jo? Granát patří Nejvyššímu. Jsi snad stvořitel?“ zakřenila se a on zavrtěl hlavou.

„Stvořitel nejsem,“ odpověděl.

„Tak vidíš. Nepatří ti tedy o nic víc než mě. Navíc, já jsem ho našla a patří do mé dýky,“ dodala a on přikývl a usmál se.

„Máš pravdu,“ zašeptal a Thayer na něj vyjeveně civěl. Zjevně potlačoval otázku, o co mu jde. „Dohodneme se,“ řekl po chvíli a ona se rozesmála.

„Co ti dává právo něco takovýho chtít? Já s ďáblem o duši nehraju,“ řekla.

„Sice mi lichotí, že jsi... to je jedno, vyslechni mě,“ požádal a ona tedy svolila. On ale jejího uvolnění využil a zpacifikoval jí tak rychle, aniž by se stačila nadechnout. Měla zamotané ruce do sebe, že by dýku nemohla použít a nohy zaklíněné mezi jeho stehny. Tvářila se našťavaně a zároveň poníženě.

On se k ní sehnul až jí svým dvoudenním strništěm škrábal po tváři. To, že je bezbranný jen předstíral. „Kdybych tě chtěl zabít, už bys byla dávno mrtvá. Neměla by ses s nikým takhle u toho vykecávat. Navíc, jsme na tebe dva. Ale proč jsi nevyužila moment překvapení a nezabila jsi mě hned je mi záhadou,“ řekl a ona jen pod jeho vahou zaúpěla.

Waydan se pousmál. „Nejspíš jsem tě něčím zaujal, co? Líbím se ti? Je to jedna z mých předností. Bývám zkázou lovkyně, protože se na mě nemůžou přestat dívat. Fakt ironie, že je zabiják jako já tolik láká, a to i při něčem jako je blížící se smrt uprostřed boje,“ šeptal jí do ucha, zatímco ona jen ztěžka dýchala, jak jí pevně svíral. Dýka jí začínala klouzat z ruky, ale nemohla s tím nic dělat, protože Waydan se postaral o to, aby s tou rukou nemohla nijak ve svůj prospěch manipulovat.

„Přiznávám, že jsi atraktivní a taky nejsi typický druh démona, se kterými se běžně setkávám,“ odpověděla.

„To protože jsem démon první třídy, pusinko. Nehledě na to, že tvoje dýka na mě ani neplatí,“ zmínil mezi řečí, což nejspíš nepostřehla, protože jí Waydan bolestně kroutil s rukou. Nadechl se a pokračoval: „Často moje oběti škemrají, abych se z nich napil. Taky budeš škemrat?“ zeptal se.

„A taky jsi dost arogantní a namyšlenej. Jestli budu škemrat, tak až na pokraji svých sil a leda tak o to, abys mě pustil,“ objasnila.

„A jsi si jistá? Víš, kdybys mě nechtěla za každou cenu ulovit a neměla v hlavě ty předsudky, že musíš zabíjet demony na potkání, protože jsou všichni špatný, užila by sis se mnou. Ukázal bych ti nepoznanou rozkoš, protože umím číst myšlenky a jsem starej skoro šest staletí. Známa každé kout ženského těla, se kterým umím i zacházet. A splnil bych ti všechny tvoje tajný holčičí přání,“ šeptal jí do ucha.

„Nehraj si s jidlem,“ přerušil ho Thayer, když se Waydan na jeho poměry moc rozvášnil a Magie sebou lehce trhla. V jejích očích byl vidět náznak strachu, když Thayer mluvil o tom, že by se z ní měl stát pokrm pro něco, čím pohrdala – pro démona.

„Proč bys to dělal?“ zeptala se ho, aby odlehčila napětí.

„Protože jsi sexy,“ zašeptal jí do ucha.

„Nemám slabost pro úchyláky. Jsi zvrácenej a nemáš to v hlavě v pořádku,“ sykla.

„Au. V tom máš pravdu. Ale kdo starej pět set let to má v hlavě v pořádku?“ zasmál se a pak zavládla chvíle ticha. „Dám ti návrh a abys mi věřila, nechám ti tvou dýku. Nicméně, bude zatím takhle hezky viset v tvou dlaní, ano?“ řekl a ona přikývla.

„A neříkal jsi, že to není správný typ dýky na to, aby tě zabila?“ postřehla.

„Nehodlám to riskovat. Já se nebojím umřít, víš? Vlastně bys mi tím prokázala nevýslovnou čest. Rád bych tě to nechal zkusit, abys tu čest měla i ty. Ale ne dřív, než si něco zařídím. Jsi ochotná mi vyhovět, nebo budeš dělat problémy?“ zeptal se, ale ona se neměla k odpovědi. „Moc dlouho ti to trvá. Přestávám ti věřit,“ řekl s přimhouřenýma očima.

„Jako bys mi někdy věřil,“ prskla na něj.

„Máš pravdu, nebudu naivní jako ty. Je to holt, kdo s koho,“ zašeptal, kolenem jí vykopl dýku z ruky a botou poslal po chodníku dost daleko na to, aby po ní jeden z nich sáhl. Magie sebou škubla.

„Já tě jen tak nepustím,“ usmál se a zblízka jí zíral do očí. V hlavě si zatím rýsoval nějaký plán, ale nakonec usoudil, že je to možná neproveditelné.

„Co si chceš zařídít?“ zeptala se.

„Do toho ti ale nic není, že?“ zašeptal a prstem podebral řetízek, na kterým visel černý kámen, který ve světle lamp prosvítal do ruda. Ona hlasitě polkla a pak jí ho jedním tahem strhnul z krku.

„Nelíbí se mi, že je to až takhle snadný. Proč to pro mě musí být vždycky tak snadný, Thayi?“ zeptal se, otočil se na něj a díval se zklamaně.

„Asi proto, že jsi prostě Nejvyšší,“ odpověděl až to Magie zaskočilo. O existenci tigriníků do teď nevěděla a že umí mluvit jí šokovalo. Správná otázka spíš zní, co jí

zaskočilo víc. Že to zvíře promluvílo lidskou řečí, nebo, že zaslechla z jeho tlamy, že je tenhle démon Nejvyšší?

„Co jsi zač?“ zeptala se a zhluboka dýchala, když se ústy přibližoval k jejímu krku. Waydanův úsměv se rázem změnil v chladný povýšený úšklebek.

„Tvoje noční můra, Magie. Nemusel jsem být, ale vybrala sis to. Z naší hry nic nebude. Nedá se ti věřit a nejsi pro mě výzva. Zato tvoje krev a duše...“ pozastavil se a nasál její vůni, až se jí zabořil nosem do klíční kosti. „To je něco, co mi teď úplně zatemňuje smysly. Nikdy bych nevěřil, že to řeknu, ale nedokážu se ovládat a ani nechci,“ řekl a brutálně se jí zakousl do krku.

Magie bolestně vykřikla, načež jí Waydan pohotově umlčel svou dlaní přitisknutou na její ústa. Z očí jí tryskaly slzy a z žíly přímo do jeho pusy proudila její sladká lovecká krev. Thayer ho jen žíznivě pozoroval, a čekajíc až se Waydan nakrmí, se zase přetransformoval zpátky do malého chlupatého klubíčka.

„Ty jsi tak dobrá, Magie. Tvoje krev je skvostná. Nikdy tě nebudu mít dost. Škoda, že máš ty krve tak málo a za chvíli si umřeš. Ale můžeš mi dát víc,“ šeptal jí do ucha, zatímco se přemáhal nebýt brutální.

„Ne, prosím. Mou duši ne,“ škemrala a začala sebou zmítat, až si o jeho ostré špičky natrhla ránu v krku.

„Klídek, mám to rád v klidu,“ zašeptal vzrušeně a znovu se jí zakousl do krku. Byl tak vyprahlý, že pil velmi intenzivně až se Magie z té masivní ztráty krve točila hlava. Podlomila se jí kolena a kdyby jí nedržel, sjela by zády dolů k zemi. Nicméně, to Waydan dovolil. Opřel se o ní, a aniž by se od ní odlepil svými tesáky, se spolu s ní po jejích zádech sklouzl dolů.

Klečel na kolenou, držel v náruči jako hadrovou panenku bezvládně ležící Killianovic lovkyni a vychutnával si každý doušek její krve. Ani Thayer ho nikdy neviděl se při pití něčí krve tolik rozvášnit, a to je co říct. Nikdy ho nechtěl při jídle rušit, protože pak býval protivný, ale přesto se zeptal.

„Vážně jsi chceš zabít a vzít jí i duši? Něco takového jsi neudělal od sedmapadesátého minulého století,“ zeptal se. Waydan na chvíli přestal a podíval se na něj s pusou potřísněnou její krví. Tvářil se jako by právě prožil bouřlivý orgasmus a musel popadnout dech. Jeho tesáky se leskly v měsíčním světle, že vypadal jako opravdová příšera, což byl.

Magie byla ještě naživu. K její smůle doteď slyšela, jak démon polyká doušky její teplé krve. Nebyl moc daleko s tvrzením, že je její noční můra. Nicméně, Magie byla už tak slabá, že nemohla nic dělat. Byla na pokraji smrti.

„Nezdržuj, zas tak moc jí mučit nechci,“ řekl ohleduplně a Magie získala pocit, že je konec, a tak si oddychla. Usmál se na ní. „Nebudu tě trápit,“ zašeptal a ona se na něj taky vděčně usmála. Ale když pak pokračoval, úsměv jí spadl z tváře. „Takže ti nejdřív vypiju všechnu krev a až potom těsně před tím, než se vytratí z tvého chladnoucího těla, si vezmu tvoji duši,“ zašeptal jí do ucha.

Jeho návrh se jí nezamlouval, nicméně na to nebral ohledy a zase se zakousl. Magie byla už tak otupělá, že necítila bolest. Úplně se odevzdala do rukou božích. Doslova.

„Pro...s...ím ne,“ zasípala ještě a on jí pohladil po tváři.

„Ale jo,“ dodal a ukončil její trápení tím, že mávnutím ruky přizval k jejímu krku i svého kamaráda Thayera. Thayer se neostýchal a nadšeně se zakousl z druhé strany do její tepny. Celou dobu doufal, že mu Waydan taky dovolí ochutnat tu krev, která démony tolik láká svou vůní. A když mu to dovolil, těžce skrýval svůj nadšený výraz. Jaký to krvežíznivý kočičák. Měřil sotva dvacet centimetrů. Waydan ho momentálně docela kazil. Tigriniani totiž lidskou krev a duše běžně nepojídali.

Waydan se po chvíli od těla odtáhl, popadl mrtvou lovkyni za ruku, do jejíhož rukávu si oťel své zakrvácené rty a pustil jí, až s tupým zvukem dopadla na zem. Rozhlídl se kolem asi aby se ujistil, jestli někdo nejde a s úsměvem čekal, až se jeho kamarád taky nasytí.

Vždycky se s ním o všechno dělil. O zábavu, o potravu, o přístřeší, a dokonce i o ženy. Což se Thayerovi nelíbilo ani trochu. Ne, že by se to stávalo běžně, ale k tomu za ta léta už párkrát došlo.

„Nezbyla ani kapka, můžeš si dát hlavní chod,“ oznámil mu Thayer, zatímco si mlsně olizoval koutky od krve svým dlouhým kočičím jazykem a otočil se směrem od těla, aby nechal Waydanovi soukromí.

Waydan se pousmál, poklekl vedle jejího těla, naklonil se nad její roztomilý spící obličej a prstem pohladil její vybledlé rty. „Je jí škoda, nemyslíš? Je celkem pěkná,“ komentoval jako by byla jen nějaké rozbité zboží v obchodě, co mu omylem spadlo na zem.

„K tomu se nebudu vyjadřovat. Víš, že mám pak výčitky svědomí,“ odpověděl a Waydan se pousmál a pak se s pozorností vrátil k jejím rtům přes které se chystal vysát její duši. Chvíli jí pozoroval a pak se zamračil.

„Asi to neudělám,“ prohlásil, a to donutilo Thayera se na něj otočit.

„Cože?“ divil se.

„Jo já vím, je mrtvá a už jí to je jedno. A její duše fakt bude dobrá to vím už teď, ale prosila ať jí tu duši nechám,“ zmínil.

„Je hezký, že teď moralizuješ, ale neměls jí zabít, jestli ti to nedělá dobře. Ted' už je to jedno, klidně si tu duši vezmi. Spíš by byla škoda, kdyby přišla nazmar. Je Killianová, kdy jsi měl tu čest ochutnat duši Killianový?“ odpověděl a Waydan přikývl.

„Překvapils mě. Máš pravdu. Je mrtvá. Má vyšumět do éteru, nebo si na ní mám pochutnat? Radši to druhý. Je to Killianová,“ zopakoval a nalepil se rty na ty její jako by jí chtěl vášnivě políbit. Nicméně jí nelíbal – takhle se totiž jedla duše přímo z jejího majitele. Nic nebylo vidět, jen cítil její intenzivní vůně. Ještě intenzivněji, než když byla živá. Tu vůni ale cítili pouze démoni a tigriniani.

Waydan na ní byl přísátý jako pijavice a držel jí pevně v náruči, jako by byla záchranný kruh a on se topil. Doslova jí drtil žebra. A byl si jistý, že kdyby byla živá a on měl jen lehce ochutnat její duši, že by zcela určitě nedokázal přestat. To k tomu, jaký má na démony Killianovic krev, nebo duše vliv.

A když se od ní odtáhl, svalil se vedle ní na zem, jak kdyby bylo vysávání její duše namáhavé a on byl vyčerpaný. Nicméně, to byla euforie, která zaplavila celé jeho tělo.

Naprostá extáze, při které člověk nechce dělat nic, jen se soustředit na ty pocity, než to všechno zase odezní. Ležel na zádech s rozpaženými rukama jako by měl v plánu dělat do sněhu andělíčka.

Všude po těle měl husí kůži. Byla mu zima a zároveň horko. Jeho srdce divoce tlouklo, ale zároveň se nikdy necítil klidnější. Všechno na tom stavu popíralo veškeré zákony fyziky, biologie a ostatních věd. Chemické reakce byly bouřlivější, a to z neznámých důvodů. Dala by se tak klasifikovat magie?

„To bylo to nejlepší jídlo, co jsem kdy měl. A to jsem toho měl hodně. Od teď budu zabíjet jenom Killiany. Prosím ať má početnou rodinu,“ prohlásil Waydan a pořád zírajíc do nebe vyčerpaně ležel na zemi.

„Takhle je všechny sežereš a už nebudeš mít nic. Měl bys čekat až se zase vylíhnou,“ poznamenal Thayer cynicky a Waydan přikývl.

„Taky bych ti nechal, ale to nešlo. Nemohl jsem se odtrhnout,“ přiznal a podíval se mu do očí.

„To je dobrý, já duše jíst nepotřebuju. Stačila mi její krev,“ odpověděl. „Ale mám výčitky,“ oznámil mu po chvilce ticha Thayer.

„Já ne. Udělal bych to znova. Jsem co jsem. Jsem démon. Nestydím se za to, co chci,“ procedil a zvedl se ze země. Thayer na to nereagoval.

„Co s ní uděláme?“ zeptal se po tom, co si pečlivě umyl tlapku od krve a následně s ní ukázal na její tělo.

„Dojdi pro tu dýku, než na ní zapomenu,“ poručil mu Waydan a její mrtvolu táhl za roh domu. Thayer mu zatím v tlamě přinesl dýku a pohodil mu jí pod nohy.

„Hodnej pejsek,“ zašeptal, poplácal ho po hlavě a dýku si vzal do ruky. Thayer na něj syknul.

„Když už tak kočka,“ opravil ho. Neměl rád, když o něm někdo mluvil jako o psovi. Waydan se pousmál a dýku si prohlížel.

„Tahle je stříbrná. Není to ta jediná, která v kombinaci s Granátem dokáže zabít nesmrtelného – mě,“ zmínil. Pak se na něj otočil. „Zvláštní, jak je každá úplně jiná, co? Přitom všechny mají stejný účel – zabít nás,“ prohlásil vzrušeně a Thayer na něj vyděšeně koukal.

„Nejdeš to ale zkoušet, že ne?“ ujišťoval se.

„Mohl bych co? Mám Granát i dýku... ale ne. Tahle by mi nejspíš stejně neublížila. Nejsem si stoprocentně jistý, ale myslím, že ne. Navíc je ještě čas. Přemýšlím, že bych tu zůstal ještě do dalšího tisíciletí. Moje nová posedlost jsou Killianovic duše. To mě jen tak neomrzí,“ dodal, dal dýku do pouzdra, strčil jí do kapsy u kabátu a zvedl se ze země. A jak se zvedal, malý červený krystal mu vypadl z kapsy.

„Zajímavý, jak rychle můžeš najít smysl života,“ zmínil s úsměvem ve tváři Thayer a mířili si to domů.

Cestou domů si povídali. Panovala dobrá nálada. Až moc dobrá na to, co ti dva před chvílí provedli. Ale měli už po těch letech zvrácený smysl pro humor. Netrpěli ani jeden nedostatkem cynismu, oplývali uměním sarkasmu a dokázali využít chladné ironie ve chvílích, kdy by se normální člověk obával třeba i jen promluvit.

„Měl jsem si vzít ty peníze, o který mě připravila. Sice poctivě, ale budou mi chybět,“ zmínil a Thayer nad ním zavrtěl hlavou.

„Ty jsi tak morálně nemorální. Tak zkaženej. Znáš tě léta a nepřestává mě to udivovat,“ komentoval Thayer.

„Hele, abych nevysál duši i z tebe,“ vyhrožoval mu.

„Moje by ti nechutnala. Je zvířecí a ty jsou nic moc,“ připomínal. Waydan na to už nereagoval. Přemýšlel nad dýkou a Granátem a nad smrtí.

„Myslíš, že budu mít po smrti klid? Že pak vážně nic není?“ zeptal se a Thayer se pousmál.

„Myslím, že nic není stejně jako nebylo před tvým narozením,“ řekl a Waydan se zamyslel.

„Ty jsi génius, to mě nikdy nenapadlo. Tak aspoň, že tak. Nějakej posmrtnej život až na věky bych už nedal,“ zasmál se.

„Proč to tvůj otec udělal zrovna takhle? Myslíš, že tušil, že budeš chtít umřít?“ zeptal se a Waydan přikývl.

„Jistě. Nikdo nechce žít věčně. To říká jen ten, co si nezažil dost, aby se s tím dokázal rozloučit. Nebo blázen jako je můj otec. Ale všechno má mít svůj konec. Stejně tak jako nevěřím na to, že je vesmír nekonečnej. Sice se rozpíná, ale kdo pozná, že za tím není konec?

Hlavně podle mě za tím vesmírem beztak musí něco být. I kdyby to mělo být nic, pořád je to něco. Představuju si to sice jako nekonečný bílo nebo černo, ale třeba to taky někde končí. A třeba je za tím modrý nekonečno a tak dále,“ zasmál se a Thayer se na něj podíval jako na idiota.

„Co je? Dokud je teda vesmír považovaný za nekonečný, pak je tu i nekonečná šance, že existuje cokoli, co tě jenom napadne,“ usmál se. „A vsadím, se že otec to ví. Nikdy jsem se ho ale nestačil zeptat,“ zmínil.

„Nechápu, jak jsme se k tomu dostali. Tvůj otec vytvořil Granáty jen dva. Jeden sobě a jeden tobě. Sám ten svůj zatím nepoužil. Proč on po tolika letech netouží po smrti a ty ano? Nehledě na to, že jsi nezažil ani zdaleka to, co bys měl ve svém věku mít už dávno za sebou,“ zmínil a Waydan se pousmál.

„Protože jsem zažil všechno, co jsem chtěl zažít a co mě zajímalo. Ale je fakt, že doba se mění a s ní i různé věci. Učíš se novým věcem a přizpůsobuješ se, je to zajímavý. Ale z vlastní zkušenosti... nejvíc mě bavil středověk v Anglii. Bylo to tak drsný, že kdybych nebyl nesmrtelný, měl bych celkem nahnáno. Nebyla nuda se na to koukat,“ zasmál se a Thayer se na něj podíval.

„Jsi víc než zvrácenej. Ty jsi prostě naprosto bezpáteční,“ procedil s malým úsměvem.

„To až časem. Když jsem byl malej, kvůli každý duši, kterou jsem si uzmul a kvůli každý kapičce krve, která byla prolitá, ať už nevinných, nebo hajzlů, jsem brečel a měl jsem noční můry,“ přiznal.

„Fakt? To bych do někoho jako jsi ty vůbec neřekl,“ culil se. „Ale tak do desíti let, ne? Pak ses přestal držet máminy sukně a začal jsi terorizovat okolí, vid' ty jeden krvežíznivej démon?“ křenil se. Waydan se taky zakřenil.

„Tak do puberty. Pak jsem začal být horší než Sweeney Todd a možná i než důvody jeho proměny v monstrem. Jak říkám, stal jsem se vším, včetně sériovým vrahem, a... ne беру to zpátky. Nikdy jsem nebyl zvrácenější než to. Nikdy jsem nebyl jako ti, které jsem trestal. Jako třeba Portman. Nebo plukovník Valori.

Zabíjel jsem vinný i bez viny, ale rychle a čistě kvůli hladu, ale nikdy bych neublížil dítěti, zvířeti, nebo ženě,“ řekl a Thayer poukázal na jeho rukáv potřísněný krví. Waydan se pousmál a rovnou začal odpovídat.

„Chtěla mě zabít dřív, než jsem chtěl. Taky byla lovkyně. Navíc jsem se na ní nakrmil. Nebral jsem to jako vraždu, ale jako potravu... jako neodolatelnou potravu. Možná to nebylo hezký, ale rozhodně to nebylo vzhledem k tomu co jsem nijak znepokojující,“ hájil se.

„Tohle je tvůj argument? Takhle si vážně odůvodňuješ svoje činy před tím tvým pochroumaným svědomím?“ culil se.

„Je to fakt, Thai. Nijak jsem ji nemučil a přiznávám, že pro lovkyni to nebyla zrovna důstojná smrt, ale kdyby mě nelákala tolik svou krví... je to její chyba. Chyba tohohle světa, který stvořil můj otec. Otec je ten, kdo má na rukách veškerou krev. To on měl vymyslet lepší zákony co se potrav, života a smrti týče,“ procedil zcela věřic tomu, že se zbavil veškeré viny, když to ze sebe tak vyčítavě vyplívl.

„Někdy bych chtěl zase narazit na hajzla jako je Portman. Nikdy jsem ti to nepřiznal, ale byl to jeden z mých nejlepších zážitků. Jsem rád, že jsi mi dovolil se na tom podílet. Nikdy nezapomenu, jak ječel, když jsem mu trhal zubama maso od kosti,“ zavzpomínal a pousmál se.

„A pak kdo je tady zvrácenej. Pro mě byl nejlepší zážitek dnešní večere. Fakt že jo. Kam se na to Portman hrabe. Ale máš pravdu. Ničí smrt jsem si snad víc neužil. Jsme prostě zrůdy,“ dodal a Thayer přikývl.

„Ukaž mi ten zázrak,“ řekl Thayer po chvilce ohlušujícího ticha a natahoval k němu ruku. On zaštrachal v kapse, ale Granát nikde nemohl nahmatat. Začal zběsile šmatat po všech kapsách a otáčel je naruby.

„Je pryč. Musel mi vypadnout cestou,“ vztekal se a Thayer vytřeštil oči. Oba začali instinktivně zírat před sebe a vraceli se zpátky po malých krůčcích. „Thayere, jestli ten kámen nenajdu... nechci na to ani pomyslet,“ panikařil Waydan.

„Uklidni se. Najdeme ho,“ utěšoval ho, ale zdálo se marně. Říká se, že naděje umírá poslední, ale v tomto případě, kdyby se kámen nenašel, ten poslední, kdo by umřel by byl nejspíš Waydan.

THALLARAN – svět démonů 11/6/182 19:20

Waydan procházel kamennými chodbami, kde přes nedostatek pochodní sotva bylo vidět na krok. Kdyby nebyl démon první třídy a neměl tak dobrý zrak, zřejmě by každých pár ušlých metrů zakopával o vyčnílé kameny v podlaze svými kopyty.

Thayer ho následoval. Byli po dlouhé době oba zase ve své podobě a ve své rodné zemi. Tedy Thayer se narodil za hranicemi Thallaranu a Waydan se taky nenarodil přímo v Thallaranu, ale teoreticky je to jejich země víc než Země.

Thayer si to vykračoval po jeho boku. Jeho velké černé tlapy klouzaly po zemi až se sem tam ozvalo zaškrábání ostrých kočičích drápů, jak se dotýkaly kamenné podlahy. Waydan v démonské podobě vypadal majestátně. Pramínky jeho temně černých vlasů se dotýkaly jeho mužného krku. Byl mohutného vzrůstu, měřil dva a půl metru a na rozdíl od svých poddaných měl největší černá křídla, která mohl nechat kdykoli zmizet.

A pak měl ještě jeden pár tvrdých černých a dovnitř zatočených rohů mezi svými hustými vlasy. Jeho oči byly rudé jako krev, jeho kůže šedá jako popel a jeho tělo svalnaté a pevné jako ocel. Lehce nad zemí se mu vznášel dlouhý tmavý ocas pokrytý krátkou, černou srstí. Na špičce ocasu měl ale srst o poznání delší. Připomínala chomáček vaty ušmudlané od popela.

„Čím to je, že když jsi tady, najednou jsi jak beránek?“ zeptal se ho cestou a Waydan se pousmál.

„Asi proto, že tohle je jediná věc na světě, co mě děsí,“ přiznal.

„Asher?“ culil se a on na něj hodil bodavý pohled.

„Thallaran. Mám pocit, že když se tu objevím, že mě přikovají k trůnu a nechají pomalu umírat nudou,“ vysvětlil a Thayer přikývl.

„To bych ti nepřál,“ zašeptal.

„Dík. Jsi fakt kámoš,“ dodal a otevřel obrovské dřevěné dveře ve tvaru obráceného erbu. Byly to dveře do trůnního sálu, kde v prázdné místnosti obdařené lehkým osvětlením z krbu a z pochodní, byly jen tři schůdky na vyvýšené patro, na němž byl umístěn trůn stojící na bílé kožešině z ledního medvěda. Za trůnem visela thallaranská vlajka. Byla rudo-černá a uprostřed se pyšnil bílý znak připomínající takovou propletenou šipku. Stejný symbol thallaraňané nosili na krku. Waydan měl taky jeden, na rozdíl od Ashera.

„Waydane,“ usmál se Asher, když viděl svého bratra a zvedl se z trůnu, aby ho přivítal. Zřejmě doufal, že bratr přišel dostát svých slibů, a tak měl ohromnou radost, že ho vidí v Thallaranu.

„Ashere,“ zašeptal bez zájmu a spíš pohrdavě.

„Neuvěřitelný tě vidět jako to, co jsi a jinak než přes zrcadlo. Víš, že jsi vlastně můj jedinej zdroj zábavy? Pozoruju tě roky, jak si užíváš života, zatímco já se tady užívám nudou,“ komentoval rýpavě a Waydan se zamračil.

„Hm, nezávidím ti to. Přišel jsem se s tebou rozloučit. S tebou a s Hellionem. Už se do Thallaranu nikdy nevrátím. A než se mě pokusíš něčím praštit a přivázat mě tu, tak bys měl něco vědět,“ řekl záhadně.

Asherovi se na čele vytvořila malá vráska a naštvane nakrčil nos. „Ty nikam nepůjdeš, Waydane!“ syknul a on ho jen mlčky pozoroval. Jak se v něm vaří krev a jak by ho nejraději něčím zabodnul.

„Ty mi nemáš co rozkazovat,“ opáčil.

„Já v první řadě za tebe nemám dřepět na trůně! Jsi starší,“ připomněl a Waydan se pousmál. Zcela ignoroval, co řekl.

„Hledám Granát. Ten šutr jsem nemohl nikde najít a když jsem ho našel, vyfoukla mi ho lovkyně,“ procedil syrově a Asher se zhluboka nadechl.

„No jistě. Tvoje nezodpovědnost mě nepřekvapuje. Co když nás kvůli tobě všechny zabijou? Zase ses s nějakou pelešil, co?“ zaprskal.

„Jak to se mnou do hajzlu mluvíš?“ okřikl ho Waydan, chytl ho pod krkem a zvedl si ho k výšce očí. Asher lapal po dechu, ale to nechávalo jeho bratra chladným. Zjevně už ztratil svou svatou trpělivost.

„Za první, je můj, tak na mě takhle nenajížděj. Za druhý, já se s lovkyněma fakt nepáří. Hlavně ne s Killiankama, a zabil jsem ji. A za třetí, nezapomínej, kdo jsem a buď rád, že to tady nechávám na starost tobě. Kdo ví, jak na hovno by to tu bylo za mojí vlády. Víš, že se nerad nudím,“ řekl, trhnul s ním ve vzduchu a pustil ho až před ním doslova padl na kolena.

Thayer jen mlčky zíral jinam, aby napjatou situaci ještě nezhoršil a čekal, až si to dvojčata vyřídí.

Asher se Waydanovi podíval zespoda do očí, jako by si až teď uvědomil, co je Waydan zač. Chtěl ještě říct, že nikdo jiný v Thallaranu není, koho by tím nudným úkolem mohl pověřit, ale to raději polknul.

Waydan měl pravdu, Asher by nechtěl riskovat, aby se jeho bratr jako vládce nudil. Občas mívával zvrácené pošahané nápady. Ale Asher nebyl o moc lepší. Nebyl nejlepším vládcem a lid ho neměl rád. Nikdo ho neposlouchal nebo ho nebrali vážně, protože nebyl prvorozený a neměl na trůn nárok – nebyl král. Ačkoli už to zkoušel různě. Hrál si na Waydana, předstíral, že je Waydan, ale nic nezabralo. On prostě není Waydan.

„Takže kvůli tomu jsi přišel? Oznámit mi, že je kámen pryč a zase mizíš?“ ujišťoval se Asher, jestli tomu dobře rozuměl.

„Tak nějak. Musím ho najít,“ usmál se a povýšeně na něj koukal ze své dvou a půl metrové démonní výšky. „I když. Komu záleží na tom, jestli ho někdo najde a zabije mě, že? K tobě by se beztak nedostali a kdyby jo, ještě bys jim poděkoval kdyby bylo po mě. Hellion by si potom na trůn sedl moc rád. Ale to ty zase nechceš.“

Ty vlastně nevíš, co chceš, a to je tvoje zkáza. Nepřeješ si nic jiného než mě zabít, ale nemůžeš, protože bys to tady tak jako tak zdědil. A oni by tě za to pak ukamenovali. Dokud jsem tady, máš naději, že se Thallaranu zbavíš,“ provokoval bratra Waydan. Asher na to nereagoval. Raději. A pokusil se zvednout, ale Waydan ho přirazil kopytem k zemi.

„Mohl by ses krotit?“ šťouchal do něj Thayer.

„Co? No jo,“ odpověděl otráveně a nechal bratra vstát z kamenné podlahy. Ten se ledabyle očistil a potlačoval silná nutkání Waydana něčím zabít. Ale nemohl. Dopustil by se velezrady už jen tím, kdyby se o to marně pokusil. A pak, měl pravdu. Ve všem...

Ti dva se jen nešpičkovali. Upřímně se nenáviděli. Tedy, občas byli neutrální, ale spíš se neustále hádali. Hlavně Asher Waydana nenáviděl. Protože mu záviděl a nejen proto. A bohužel měl jeho bratr momentálně pravdu. Nemohl nic dělat. Jeho situace byla naprosto bezvýchodná.

„Počkej. Neříkal jsi, že ti ho vyfoukla lovkyně a že jsi jí zabil?“ ujišťoval se Asher.

„Přesně tak,“ usmál se na něj vlídně Waydan.

„Kde je teda ten šutr? Schovala ho někde?“ zeptal se a Waydan se podíval na Thayera a pak zpátky na Ashera.

„Tak nějak. Neboj se, já ho najdu,“ řekl přesvědčivě. Těžko říct, jestli tím uklidňoval jeho, nebo sebe. „O mě, ale strach nemáš, že jo? Sobče,“ dodal a pak bylo ticho. Asher už se o kameni raději nezmínil.

„Takže... abys byl v obraze, řeknu ti, jak to bude. Já budu chránit Zemi před démony, se kterýma se jaksi roztrhl pytel a začali se na Zemi zabýdlovat až moc, což je mimochodem tvoje chyba...“ rýpnul si. „No a před lovcema. A budu je zabíjet, pojídat jejich vynikající duše a u toho si užívat zábavu a ty budeš za mě vládnout Thallaranu tak, jako by byl tvůj vlastní.

Když se mi ale tvoje vláda nebude líbit, nebo budeš dělat cokoli, abys mě jakkoli sabotoval, najdu zlatou Killianskou dýku a přísahám na otce, že tě s ní budu mučit. Rozumíš?“ zašeptal mu do ucha, načež Asher přidušeně zakvílel a Waydan do něj při odchodu ještě strčil až zavrával a málem zase spadl na zadek.

„Ta vaše rivalita je fakt otravná,“ komentoval otráveně Thayer cestou ze sálu. Waydan se jen pousmál zdvižením levého koutku.

„Musí mě poslouchat. Hraje si na něco, co není. Má pocit, že když jsem starší jen o pět minut nebo kolik, že to nic neznamená. Bohužel pro něj to ale znamená všechno,“ dodal a prudce zatočil chodbou doleva.

„Jenže má pravdu. Ty bys neměl svoje povinnosti házet na něj a měl bys tu zůstat. Je to tvůj svět. Ty jsi ho zdědil. Země je jen zoo, kterou tak rád navštěvuješ, ale nejsi tam doma,“ připomínal mu Thayer.

„Já jsem doma na Zemi, Thai, a vždycky jsem byl. Strávil jsem tam víc času než v Thallaranu. A nenechám si to nikým sebrat. Možná, že se chovám nefér, ale život prostě není fér a já se bez boje toho, co miluju nevzdám. A on by měl udělat to samý, jestli se mu nelíbí být pode mnou,“ objasnil a dál to už nerozebíral.

„Ale s tou dýkou jsi kecal, že jo?“ křenil se.

„Proč myslíš?“ zeptal se ho Waydan s malým úšklebkem v obličeji.

„Přece bys mu doopravdy fyzicky neublížil ne? Ne víc než před chvílí tvým kopytem. Mimochodem, muselo ho to dost bolet. Máš je celkem tvrdý,“ komentoval, ale nedočkal se odpovědi. Jen spokojeného a polichoceného úšklebku, že má tvrdá kopyta. „Waydane!“ oslovil ho znovu.

„Ne. Víš moc dobře, že kdybych našel tu zlatou Killianskou dýku, využil bych jí okamžitě k lepším věcem, než k mučení toho idiota Ashera,“ řekl a Thayer na to raději nereagoval. Věděl moc dobře k čemu by dýku použil a vůbec se mu to nelíbilo. Proto upřímně doufal, že dýku a Granát nikdy nenajde. Jenže to s nekonečným životem na Zemi nebylo možné.

Hned jak Waydan s Thayerem dorazili do pokoje mladého pána, Hellion hned bratrovi skočil do náruče. Neviděl ho přes několik desetiletí jinak než přes zrcadlo. „Ty jsi ale kus démona,“ prohlásil nadšeně Waydan, když ho viděl. Rostl jako z vody. Už mu bylo skoro patnáct. Vzhledově.

Démoni stárnou poněkud podivně. Do pětadvaceti, kdy dosahují plné dospělosti to trvá několik set let. Vlastně je to přesně 600 lidských let, což je 60 thallaranských. Takže Hellionovi rozhodně není jen patnáct, ale zhruba tolik jako Thayerovi – přes dvě stě let.

Zato tigriniani stárnou úplně normálně jako lidi. S rozdílem, že jejich stárnutí se zastaví stejně jako u démonů v pětadvaceti. Takže, zatímco je Thayer už přes dvě stě lidských let dvacetiletým mladíkem, Hellion, ačkoli je stejně starý, je pořád ještě brán za mladého démona. Vlastně je Hellion přesně o 300 lidských let mladší než jeho bratři. Zato Thayer o 320.

„Jím hodně duší. Možná víc než ty,“ procedil.

„To je dobře. Já mám duše jen jako kokýnka,“ odpověděl se smíchem Waydan. Lidské duše se do Thallaranu dostávají díky démonům nosičům. Démoni nosiči mají za úkol do Thallaranu nacytat pro vyšší demony, kteří z nějakého důvodu nejsou na Zemi a neobtěžují lidi, duše do speciální nádoby. Je to celkem nadlidský výkon vzhledem k tomu, jak jsou duše vzácné a lákavé.

V praxi to nefunguje tak, že by z lidí vykrádali duše celé, protože by smrtelníka zabili, a to by za chvíli smrtelníci vyhynuli a s nimi i ti, co jsou na příjmu duší závislí. Což jsou všichni démoni až na vyšší třídy. Ti dokáží přežít i jen na krvi a jak řekl Waydan, mají duše spíše jako kokýnka.

Pokud se smrtelníkovi uzme jen malá část duše, během několika let se zase zregeneruje. Čím menší kus, tím rychlejší regenerace. Skoro ani nepostřehne rozdíl. Při vysávání duše ale trpí nepříjemnými pocity či závratěmi. Nicméně se nedoporučuje, aby démoni vysávali jen část duše, pokud nechtějí smrtelníka zranit a už vůbec ne, pokud je duše extrémně voňavá a lákavá. Je téměř nemožné přestat a něco takového dá zabrat i dospělému démonovi, který se roky dobře ovládal.

Démoni nosiči se s takovým pokušením ale nesetkají, protože duše nevysávají přes rty rovnou do sebe, ale do speciální nádoby kouzlem. A pokud démon vysává duši smrtelníkovi postmortem, musí to stihnout, než tělo vystydne na 35 stupňů, protože při tomto stupni se duše z těla nevratně vytrácí. Až tělo bez duše je pro démona bráno jako mrtvé.

Waydan se posadil na jeho postel a podíval se na něj. „A co bratr, nezlobí tě?“ zeptal se a Hellion se pousmál.

„Kéž bys tu byl místo něho ty,“ prohlásil a Waydan se na něj empaticky podíval.

„To by ho mrzelo, kdyby tě slyšel,“ zmínil.

„Já vím. Ale s ním není taková zábava jako s tebou. Taky je úplně mimo,“ řekl a Waydan se pousmál. Dělo mu radost, že ho má tak rád. Vlastně ho měl vždycky za vzor, čehož se trochu obával. Ale kdyby měl za vzor Ashera, bál by se víc. A Hellion byl výjimečně chytrý démon.

Nicméně, byl čas se s ním rozloučit. Ale jak říct svému bratříčkovi, který se na něj několik desetiletí těšil, že už se do Thallaranu nikdy nevrátí?

„Já jsem se s tebou přišel rozloučit, Helle,“ zašeptal a podíval se, jak se jeho nadšený výraz plný nadějí mění v čiré zoufalství. Do očí mu vyhrkly slzy.

„Proč?“ zeptal se s roztřeseným hlasem, který mu vyletěl až někam ke hvězdám, jak začínal mutovat.

„Já jsem doma na Zemi, víš? A s Asherem se nemůžeme vystát. To víš,“ objasnil.

„Tak tu zůstaň aspoň na pár dní. Prosím bráško,“ škemral.

„Na pár dní říkáš?“ zopakoval a zamyslel se.

„Prosím,“ naléhal až si pomalu klekal na kolena.

„Ošoupeš si kopyta,“ řekl suše Waydan.

„Prosím,“ pokračoval. Thayer se na Waydana letmo podíval pohledem, jako by se přimlouval za jeho bratříčka.

„No tak jo. Ale jen dneska. Zítra se vrátím domů. Vždyť víš, že mě můžeš kdykoli zavolat, když ti bude smutno,“ usmál se a on přikývl a objal ho.

„Budeš si se mnou hrát na rytíře? Dostal jsem k narozeninám nový meč,“ řekl a hned pro něj někam odběhnul, aby ho mohl bratrovi ukázat. Oproti dvojčatům dospíval pomaleji. V jeho věku byl Waydan už na průzkumu Země.

Waydan si vyčítal, že jeho prosbě podlehl. Neuměl si představit, že po tolika letech bude spát v Thallaranu ani na jedinou noc. O to víc se bál, že by ho mohl Asher nějak uvěznit a že se se Zemí bude muset rozloučit, dokud se mu zas nepodaří utéct. Což byl Asherův plán, to nebylo žádné tajemství. Jak moc bylo nezodpovědné slibovat klukovi něco takového?

„A má zlatý jílec,“ pokračoval Hellion. Waydan ho sotva vnímal, protože měl starosti, ale už mu to slíbil. Nemohl z toho vycouvat. „Půjdete s Thayerem s náma na večeři? Dneska se nosiči překonali. Duší bude dost i krve,“ zmínil Hellion nadšeně a odskočil si uklidit meč zpátky odkud ho vytáhl.

„To už je let, co jsem pil krev z kalichů a jedl duše ze sklenice,“ komentoval Waydan a Thayer přikývl.

Po dvaceti minutách se vydali do společenského sálu na večeři. Hellion nadšeně něco štěbetal, zatímco Thayer si prohlížel chodby a palác jako by tam byl prvně. I když je fakt, že tam nebyli tak dlouho, že to bylo celkem jako nové.

Waydana nový vzhled Thallaranu absolutně nezajímal. Trochu se bál, že narazí na své bývalé přítelkyně. Hlavně na démonku, za kterou kdysi do Thallaranu tajně chodil. Vždy jen na pár hodin v noci, ale už jí dlouho neviděl. A určitě jí tu dnes potká. A jen kvůli tomu, že se znají, se jejich setkání neobával. Je to trochu složitější.

Démonice pro něj oproti lidským dívkám, na které si už zvykl byly až moc hr. Říkal jim succuby a nebyl daleko od pravdy. Thayerovi se démonice, ale vždycky na rozdíl od něj líbily. Až moc. On lásky a vztahů moc nezažil a zvlášť když byl většinou ve zvířecí podobě. Možná měl několik tigrinianek, ale to už je určitě pár dekád zpátky.

MLčky vešli do sálu, kde u dlouhého stolu na konci seděl Asher a čekal na Helliona. Byl celkem překvapený, když znovu viděl Waydana s Thayerem. „Nepočítal jsem s vámi. Zdržíte se na večeři?“ zeptal se překvapeně a Waydan přikývl a sedl si naproti němu.

Thayer zaujal pozici vedle jeho nohy pod stolem, Hellion si sedl na své místo a mile se na Waydana usmál, což se hned změnilo, když Waydan otevřel pusu.

„Poslední večere,“ řekl a Asher se na něj kysele zakřenil. Potom následovalo celou dobu téměř hrobové ticho. Do sálu přišli i další vyšší démoni a démonice. Caelys se svým bratrem Arthasem, Zion se svou přítelkyní Lexi, a Asherova přítelkyně Aellara. Taký dorazila ke stolu ta démonka, za kterou tajně chodil – Daemtrish a Waydan se napnul jako tětíva jen co jí spatřil. Stejně tak Thayer. Ten měl přehled ale jen nad jejich kopyty pod stolem.

Se třemi ze čtyř démonů u stolu Waydan už minimálně jednou sdílel své lože. Pro větší část lidí u stolu to nebylo moc příjemné setkání, i když je to spousta let zpátky.

„Waydane, to ale překvapení. Takže ses vrátil?“ zeptala se Caelys, která z nich ze všech byla nejpříjemší. Alespoň co se společnosti týče. O přímosti věděl Waydan své, když šlo o Daemtrish. Ta byla ve společnosti zase tichá, ale doháněla to řečí těla. Nešlo na ní nepoznat, co si myslí. Alespoň občas.

Zrovna teď byl Waydan rád, že Thayer leží na zemi a nevidí, jak chtivě se na něj Daemtrish dívá. Běžně nebývá v rozpacích, ale z ní byl. Začal nervózně mrskat ocasem nebo ho obtáčet kolem nohy židle, čehož si všiml Thayer. A jak ho dobře znal, věděl, že je to neobvyklé. Nicméně, mu bylo jasné, že je nervózní ze společnosti své bývalé milenky Daemtrish. I když spíš z přítomnosti Daemtrish v jeho přítomnosti.

Zvedl k němu oči i když měl stále čumák zabořený v měkké kožešině z ledního medvěda. Waydan se mu podíval do očí a po chvílce ucukl. Věděl, že by si měl dávat pozor na své myšlenky a zvlášť teď. Thayer ho prostě zná až moc dobře. A možná až tak, že ani nepotřebuje číst jeho myšlenky, aby mu došlo, na co myslí. Nebo spíš na koho.

„Nevrátil jsem se. Přišel jsem se rozloučit,“ odpověděl jí.

„Takže nebudeš vládnout Thallaranu?“ ujistovala se Daemtrish a svůdně se na něj usmála, zatímco se napila z kalichu husté červené krve, kterou jí akorát sloužící nalil.

„Víš, že bych nebyl dobrým vládcem,“ odpověděl a neuhlídal svůj pud podívat se jí do výstřihu.

„Já myslím, že tím nejlepším. Bez urážky, Ashere,“ zaculila se a nenápadně se Waydanovi podívala na špičku ocasu, která se občas zjevila ve výšce stolu jak s ním mrskal.

Daemtrish se zahihňala. Waydan nikdy nedokázal dobře skrývat své rozjařené emoce. Jeho zběsilý ocas ho vždy prozradil. Daemtrish přišlo roztomilé, aby démon jako hora, který je i navíc velmi drsný nedokázal ovládat svůj ocásek. Nicméně, Waydan o

tom ani nevěděl. Bylo to zcela podvědomé gesto, kterým Daemtrish projevoval svou přízeň.

Nemohl na ní přestat zírat. Přišla mu po těch letech snad ještě roztomilejší. Její dlouhé, černé a rovné vlasy skoro až do pasu se leskly ve světle pochodní. Její plné rty pod vrstvou rudé rtěnky toužily po polibcích od svého milovaného dezertéra. A její tesáčky jen po tom, aby se mu mohly zakousnout do krku a znovu se smočit v jeho sladké krvi.

A on by těmto touhám mile rád vyhověl. Měl totiž úplně stejné. Chtěl být zase ten, co jí splní její přání a tím si splní i ta svá. Kvůli ní by snad i vydržel déle v Thallaranu. Zvláštní. Nikdo jiný na něj takový vliv neměl. Ale Daemtrish to s muži uměla velice dobře. A to si Waydana jen tak žádná kolem prstu neomotá. S ní ale chtěl a nechal se.

Je fakt, že mimo ložnici si ale nikdy moc nerozuměli. Vždycky jen před tím a pak pár minut po tom. Ale kdyby se měli bavit nebo spolu žít, nefungovalo by to. Taky mezi nimi nebyly žádné city. Žádná láska, jen fyzično a touha. Tedy, alespoň to si myslel Waydan. Když šlo o city, měl dlouhé vedení.

„Taky si myslím. Souhlasím, že by byl lepším vládcem než já,“ řekl Asher a Waydan jen zavrtěl hlavou. Věděl proč to říká. Chtěl se jen trůnu zbavit. „A ty bys chtěla být královna, že Daemtrish? Moc by vám to slušelo,“ dodal ještě Asher.

„Jsi dobrej. Ale ne dost dobrej. Mě nepřemluvíš,“ opáčil Waydan se smíchem ve tváři a Daemtrish se na něj smutně podívala. Asher měl pravdu, přála si být královna, ale nejvíc si přála být Waydanova královna.

Ale Waydan o nic z toho nestál. Možná kdyby se nějakým záhadným způsobem stal králem, tak by se s Daemtrish zřejmě oženil, ale těžko říct, jestli by kvůli ní riskoval své dlouholeté přátelství se svým chlupatým přítelem, ležícím oddaně u jeho nohy na podlaze.

Waydan za sebou zavřel dveře do své staré ložnice a zády nalepený na nich, si oddechl. Po tom intenzivním svádění si musel na chvíli odpochynout v soukromí. V kamenné místnosti byla úplná tma. Okna zabeďněná po několik desítek let. Nicméně Waydan díky svým démonským očím viděl téměř tak dobře jako přes den.

Pustil se dveří a zamířil si to do koupelny. Stále tam bylo jeho mýdlo a parfém, a dokonce i čisté ručníky. Jen vedle nich byl pověšený dámský župan. Waydan k němu přičichl. Voněl jako vanilka a mandarinka i po těch letech. Patřil Daemtrish.

Naposledy co v Thallaranu strávil noc, jí tu nestrávil sám. Byla tu s ním i ona – Thayerova velká láska. Nicméně, mu kdysi tvrdil, že o jeho citech k ní neměl ani tušení. Jenže to byla lež. Waydan si toho byl moc dobře vědom, ale démonice se mu víc než líbila a on jí. A kdyby po něm nejela, kamarádovi by to nejspíš neudělal. Ale neodolal.

Když vracel župan zpátky na háček, povzdechl si. Vybavily se mu ty chvíle a zastesklo se mu. V Thallaranu měl pouze dva vážnější vztahy s démonici. Daemtrish ale nebyla jednou z nich. Přitahovala ho skoro tak moc jako ta, na níž před devatenácti lety narazil v Crystal kasinu. I když možná i víc.

O tu další přišel díky lovcům. S ní si rozuměl asi nejvíc co se života týče. Byla jako on. Toužila po dobrodružství a nějaký čas spolu trávili na Zemi, než zahynula čepelí killianské dýky. První, kterou kdy spatřil na vlastní oči. Taký jejího majitele zabil a dýku si nechal. Byla to démonka druhé třídy. Waydan ale nikdy žádné z nich neřekl, že by jí miloval, ačkoli občas říkal, že je má rád.

Daemtrish po něm toužila ale vždycky. A nebyla jediná. Zprvu jí odmítl kvůli Thayerovi, což mu tedy nestihl ani říct a stejně by mu to nevěřil. Ale ona se nedala odbýt. Zvlášť, když věděla, že jí mladý Waydan chce. A tak ho svedla.

Thayer si kdysi všiml cestou k sobě do komnat Daemtrish, která vcházela nenápadně a jen v košilce Waydanovi do ložnice. Nemusel být zrovna génius, aby mu došlo, o co jde. A velice ho to ranilo. Nejen, že žárlil, ale trápilo ho, že ho Waydan zradil.

Potom měl ještě několik nočních návštěv ložnic s různými demonice, než definitivně opustil Thallaran. Nicméně i tak byla tou poslední Daemtrish. Po níž mu zbyl teď jen voňavý župan v jeho koupelně a vzpomínka na flirtování při večeři před několika minutami.

Waydan se naložil do vany a porovnával Thallaran se Zemí. Namydlil se a pak se pohodlně natáhl do horké vody, kterou si sám připravil. Nikdy moc nebyl na ty věci s čeledíny, komornými a sluhy.

Zavřel oči a relaxoval. V tom ucítil na svých rozpálených ramenech studené dívčí ruce s dlouhými nehty. A do nosu mu udeřila vůně mandarinky a vanilky, která přebila jeho mandlové mýdlo. Jeho srdce na vteřinu přestalo bít. Věděl jistě, kdo si ho našel. A tak se pousmál.

„Takovou příležitost mít tě zase tady bych si nenechala ujít za nic na světě,“ zašeptala mu do ucha, usmála se a políbila ho na tvář. Tam mu obtiskla svou rudou rtěnku a začala mu jemně masírovat záda.

„Doufám, že tě nikdo neviděl,“ odvětil a nechal jí, aby se ho dotýkala. Jako by to nebylo dvě stě let, co spolu byli na čas o samotě, ale jen pár hodin.

„Jen tradičně Thayer, ale už ho to přešlo ne?“ usmála se.

„Ach jo. No doufám,“ zašeptal lehce rozpačitě. Ona trochu zabrala a masírovala ho intenzivněji.

„Jsi pořád tak zatraceně sexy,“ šeptala mu do ucha a jemně ho polaskala až si lehce namočila tvář od jeho vlhkých pramínek vlasů. Waydan si přikousl ret a zavřel oči. Rád se od ní nechával rozmazlovat. Pak se k ní otočil, chytl jí za bradu a vášnivě jí políbil. Ona se nechala a polibky mu opětovala. Po chvíli se od něj odtáhla a začala se svlékat.

„Jak dlouho už jsi nespál s holkou, co má ocas, rohy a kopyta?“ zeptala se.

„Dlouho. Pořád mě to ale bere, neboj,“ odpověděl a mlsně se na ní díval, zatímco se svlékala jen do spodního prádla.

„Takže jsi pro?“ ujišťovala se a on přikývl. „A jak dlouho to je, co jsi naposledy dostal pořádnou krvavou pusou?“ zašeptala, vlezla si k němu do vany a obkročmo si na něj sedla.

„Oh, ty jsi přímočará,“ zamručel vzrušeně, když si nahá sedla přímo do jeho klína a prohlížel si jí jako by jí viděl prvně.

„Vždyť mě znáš. Nač čekat?“ procedila a pohladila ho po hrudi. On si pravou rukou hrál s jejím mrštným ocáskem. Obtácel ho kolem ruky a podobně. Levou ruku zatím nechával tam, kde byla – podél jeho těla ve vodě. Pak hlasitě polknul.

„Hodně dlouho,“ odpověděl na její předchozí dotaz ohledně krvavého polibku a dával jí vlasy dozadu.

„A chybělo ti to? Počkej, nemusíš odpovídat. Já vím, jak moc ti to chybělo. Jsi démon pro Kristovy rány a démoni milují sdílení krve při milování,“ zašeptala mu do ucha a lehce mu po krku přejela svými tesáky. Waydanovi se zatajil dech. Vybavil si jejich poslední sdílení krve a pekelně ho to vzrušilo.

„Že to s těma nudnýma lidma můžeš vydržet. Jen co jsem to zmínila, už jsi připravený,“ pousmála se, olízla mu zlehka kůži na krku a zakousla se do něj. Lehce sebou trhl, až vyšplouchla trocha vody na podlahu.

„Pro lásku boží, to je ono Daemtrish!“ zavzdychal a pevně si jí k sobě přitiskl. Tak pevně až se jejich obnažená intimní místa dotýkala. Daemtrish hladově a bez přestání polykala Waydanovu krev. Jako by umírala hladu a on byl její zdroj potravy. Začala se na něm pomalu hýbat a třít se o něj, dokud nevydal slastný hluboký zvuk, na který tak netrpělivě čekala. V tomto případě to znamenalo prosbu o víc. Waydan byl většinou ten, kdo to měl celé v režii, ale s Daemtrish to bylo úplně naopak, a to se mu hrozně líbilo.

Potom se odlepila od jeho krku a s rty od jeho krve ho začala líbat. On se posadil, chytl jí za boky a usměrnil jí na svém klíně. Daemtrish se prohnula v zádech, dala hlavu do hlubokého záklonu, až se její vlasy dotýkaly hladiny vody a dala mu najevo, že se cítí dobře svým hlasitým výdechem.

Pomalou se klouzala po jeho nahém těle. Waydan jí u toho vroucného milování tiše oddechoval pod vlasy k jejímu krku, kam se každou chvíli chystal zakousnout. A zatímco se milovali, jeho ruce hladily její křivky. Vyjel výš až k jejím prsům. Přitáhl si jí k sobě a laskal je svými rty a jazykem. Dával si pozor, aby jí neublížil svými ostrými tesáky. Daemtrish zasténala a když po chvilce ucítila jeho tesáky ve svém krku, pevně ho objala a zaryla mu své ostré nehty do zad.

„Můj Bože, Waydane,“ zašeptala pod přívalem vzrušení a nepřestávala se na něm kroutit. Hltal žíznivě každý doušek a prsty levé ruky jí hladil ve vlasech. Potůčky krve, které nestíhal polykat pomalu stékaly po její hrudi do mýdlové vody a mísily se s ní. Ona se ho držela jako klíště a nechala ho se pořádně napít z její žíly.

„Tohle mi pekelně chybělo,“ přiznal po chvilce a políbil jí pro změnu s její krví na jeho rtech.

„Mě taky. Chyběls mi celej. Každá tvoje hříšná část,“ zašeptala mu do ucha a pak se na něm pohnula tak, až se oba ozvali mručivým blaženým zvukem. Pousmáli se na sebe a políbili se.

Waydan měl hlavu v záklonu opřenou o hranu dřevěné vany, zavřené oči a pootevřená ústa, že mu rty odhalovaly sotva špičky jeho dlouhých špičáků. Daemtrish byla celým nahým tělem nalepená na jeho a s podobným výrazem v obličeji mu zrychleně dýchala do ucha. Jejich ocásky se vzájemně omotaly kolem sebe, aby si byli ještě blíž než do teď. Bylo takové romantické gesto mezi démony.

Zatímco Thayer ležel v posteli v pokoji pro hosty a přemýšlel, jak musí být zeď tlustá, aby nebylo slyšet, jak si ti dva spolu užívají. Útěchou mu bylo, když už slyšel jen slova a věty a nejen zvuky. I když ta slova byla pro jeho citlivé tigrinianské uši bolestivá.

„Miluju tvoje růžky. Jsi ta nejkrásnější démonice jakou znám,“ zaslechl a pak už jen pár mlasknutí jejich rtů.

Za jedno byl rád a to, že Waydan nelitoval poslední noci v Thallaranu a že to pro něj nebylo peklo na rozdíl od něj. Ne, že by byl pořád do Daemtrish zamilovaný. Tedy o tom byl alespoň přesvědčený. Nicméně mu jí silně záviděl. Skoro se ani nemohl ovládat. A byl si téměř jistý, že následující dny s ním nebude řeč. Ne když bude s Waydanem.

Den poté, když se Waydan objevil u snídaně, se na něj Asher usmíval. Doufal, že Daemtrish ho přiměla zůstat. Ale ta jen naslouchala jeho přáním. Večer jí požádal, aby zůstala v pokoji, než s Thayerem odejdou. A nejen kvůli němu, aby se mu lépe odcházelo, ale aby neprudil svého kamaráda. Záleželo mu na něm. I přes to, že se s ní zase pomiloval.

Thayer se cpal hovězím, které mu služebnictvo přineslo v misce. Asher si podal chleba se šunkou a čekal, co bude dál. Waydan jen postával u stolu a čekal až se Thayer nakrmí.

„Copak, bráško. Nemáš hlad? To musela být tedy žhavá noc, když tě neláká slanina,“ pronesl Asher rýpavě a Hellion mu hned podával chléb a paštiku, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Už půjdeme. Až se Thayer nají,“ oznámil aniž by reagoval na bratrovo rýpání. Thayer se přestal cpát, otočil se na k němu a hodil na něj vražedný pohled. „No nic, můžeš za mnou přijít klidně později,“ navrhnul nakonec Waydan, ale to Thayer nechtěl. Byl by snadným terčem, kdyby ho Asher zadržel, aby se pro něj Waydan musel vrátit. Těžko říct, jestli to Waydanovi došlo nebo ne, ale nechtěl nic riskovat.

„To je dobrý, už jsem se najedl. Díky za snídani,“ řekl Thayer a usmál se na Ashera.

„Rádo se stalo,“ zakřenil se a podíval se zpátky na Waydana. Hellionovi se z očí řinuly slzy.

„Nebul, Helle. Já neumírám. Zase se uvidíme. Někdy,“ dodal Waydan, zamával Asherovi a mířil si to ke dveřím. Thayer ho následoval. Nicméně, mezi nimi panovalo napětí. Oba to ale zatím ignorovali. I tak bylo o dost menší než to, které panovalo mezi ním a jeho bratrem.

No a když se dostali zpátky na Zem domů, Thayer mu utekl do ložnice, zalezl pod postel a stočil se tam do klubíčka. Bylo to jediné místo, kam Waydan ani neviděl. Byl to tak malý prostor, že tam měl Thayer vážně soukromí.

„Thayi...“ zašeptal a sedl si před postel. Tvářil se, že je mu to líto. „Nevím, co mám říct,“ řekl.

„Tak nic neříkej,“ opáčil Thayer.

„Myslel jsem, že už jsi s tím v pohodě,“ zmínil.

„No tak nejsem,“ odpověděl suše a Waydan si povzddechl.

„Co mám udělat, abys mi to odpustil?“ zeptal se, zírajíc do díry mezi postelí a podlahou.

„Nic, nech mě na pokoji,“ dodal.

„Je mi to líto. Nechtěl jsem ti ublížit. Myslel jsem, že už tě to přešlo. Navíc... ne nic. Promiň. Jsem idiot,“ zašeptal.

„Hm,“ zabručel Thayer, a tak Waydan tedy vstal a nechal ho být. Po pár minutách Thayer vylezl a cupital do obývacího pokoje, kde Waydan seděl u krbu s knížkou a se skleničkou skotské. Když ho uslyšel přicházet, podíval se mu smutně do očí. „Nic neříkej, nechci se o tom už bavit,“ prohlásil a Waydan přikývl.

„Tak poslední otázka, jo? Co bys dělal ty na mém místě?“ zeptal se.

„To samý,“ odpověděl upřímně a pak bylo ticho.

O dvě stě let později

THALLARAN 22/8/202 20:45

Asher seděl na trůnu v Thallaranu a povídal si se skupinkou blízkých přátel. „Uplynulo dvě stě zemských let od doby, co nás naposledy pocítil svou návštěvou pan vládce. Nechal jsem ho a nečinně jsem přihlížel, co tropí na Zemi. Doufal jsem ale, že se někdy ukáže. Jsou tu další naše narozeniny, kdy kašle na svoje povinnosti a na svojí rodinu. Kdo mi ho přivede, zahrnu ho zlatem,“ prohlásil Asher a ostatní se pousmáli.

„Nevím, co s ním do háje je? Myslím, že když tu byl naposledy, byl tu celkem spokojený. Teda alespoň, co jsem slyšel od strážných a od Daemtrish. Copak si neuvědomuje, že by takhle šťastný mohl být každý den?“ komentoval zoufale.

„Myslím, že to je přesně to, co Waydan nenávidí – stereotyp. On potřebuje žít mimo thallaranský zdi. Musí mít pocit volby a ať to zní šíleně nebo ne, má rád, když zažívá i negativní věci. Rád řeší překážky a komplikace, který jsou nepředvídatelný. Tady je všechno předvídatelný. Navíc rád loví a zabíjí. Miluje krev a duši přímo z těla. Přiznej si to, Ashi, tady nemá ani dvacetinu toho, co na Zemi,“ objasnil Zion. Asher mlčky přitakal.

„Dargedon si vytvořil vlastní říši v domněnání, že to Waydan zmákně. A já myslím, že to zmáknul dobře. Hodil ti na hrb Thallaran a sám si užívá svůj život. Ale buď rád, s tím, jak ho znám, za jeho vlády by to mohlo být celkem děsivý. Sleduju ho od té doby, co odtud odešel a myslím, že je z něj už úplně jiný člověk. Ta doba se tolik změnila, že bych si troufl říct, že on sem už ani nepatří. Thallaran je pro něj hrozně zastaralý. Tam už je jednadvacátý století, zatímco tady vládne pořád středověk,“ komentoval Zion. Asher se zamyslel.

„Kdyby to tak táta mohl vidět a zastavil ho. Kdyby se tu mohl aspoň ukázat, Waydana by to zklidnilo, tím jsem si jistě. Ale je to snad čím dál tím horší. Už přes dvě staletí v lidským světě vyvádí hrozný věci. Vždyť on se chová hůř jak člověk, a to je prosím pěkně démon první třídy. Náš Nejvyšší,“ dodal závistivě a všichni mlčeli.

„Viděl jsi ho v poslední době? To je samá párty, alkohol, hazard, dívky a drogy. Je posedlej lidským světem. Už co mu narostly křídla žije spíš tam. Chyba byla, že mu to táta dovolil. Ale jen kvůli tomu, že si myslel, že vladař by měl znát celý svět. I ten lidský. Jak on se seknul...“ procedil a pěstí udeřil do bočního opěradla trůnu, na kterém seděl.

„Copak si sakra ten idiot vůbec neuvědomuje, jak je to nebezpečný a zvlášť v týchle době? Lovci démonů jsou všude. Nehledě na to, že ho můžou vystopovat díky internetu kdekoli. A on používá všechny možný sociální sítě. A jeho argumenty fakt zbožňuju. ‚Já jsem démon první třídy, jen tak něco se mi nestane. A když jo, budu mít klid.‘ Je tak sobecký. Jde mu jen o jeho blaho,“ stěžoval si.

„Navíc, jako by na tom záleželo. Killianovi lovci nemají problém zabít i démona první třídy. Mají dýky ukovaný v pekelným ohni a Granát je jeho vinou bůh ví kde.

Stačí, když se tyhle dvě věci spojí a je po nás po všech a navždy," pokračoval. „U všech rohatých, hlavně ať ho nemá někdo z Killianů," dodal a vstal z trůnu. Všichni ho mlčky sledovali.

„Překvapuje mě, že to otec nechává být. Pro vlastní lidi jsme k smíchu. Já jsem kvůli němu pro lidi k smíchu. Nemám jeho pravomoci. Ohrožuje tím celou mojí rodinu a nás všechny!!" pokračoval, zatímco na něj všichni mlčky civěli.

„Nerozčilujte se, můj pane," řekl jeden z nich.

„No nic. Jdu se po něm podívat. Můj pohár trpělivosti už přetekl. Sice to tam moc neznám, ale já za něj vládnout Thallaranu nebudu! Už ne! Dřepěl jsem tu do teď a myslím, že je načase mu připomenout, že už mě to nebaví. Ne jenom napůl," vztekal se až jeho obličej zrudnul.

BÝVALÁ THE ROYAL LATERN TAVERN, SOUČASNÉ CASINO DIAMOND – Eastern Kilgarde – Canada 22/8/2020 20:46

Waydan seděl na gauči v kasinu, kam chodil poměrně často. Vlastně odjakživa, ale to místo se vcelku změnilo, takže jako by bylo úplně cizí. Kolem místa, kde seděl byla obrovská okna bez trámů a bylo to v nejvyšším patře. Což je nějaké 35.

„Dost ses rozjel, Waydane. Tohle století je prokletí. Vždyť já už tě skoro vůbec nepoznávám," komentoval jeho počínání Thayer, který jen zíral na svého pánicka, jak se baví tím, že se opíjí předraženou whisky, šnupe kokain, zatímco má na klíně na každém stehně jednu chtivou a pěknou blondýnu, ze které se chystá vysát jejich duše i krev.

„To víš, 740 let na světě už tě trochu změní," culil se.

„74 thallaranských," objasnil Thayer.

„Kuš. Tak co, která chce umřít jako první?" zeptal se jich a obě se hlásily jako ve škole div, že se o něj nepopraly. Waydan se podíval letmo na Thayera a pousmál se. Ten jen nad ním zavrtěl hlavou.

„Koleduješ si o malér. Navíc jsi na místě, o kterým Asher ví. Bude tě tu hledat. Máte oba narozeniny. Přejde si pro tebe a dotáhne tě na trůn. Už je to dvě stě let, měl by ses tam aspoň ukázat. To je další nepsaný pravidlo," upozorňoval ho zase.

„A ty o to, abych tě někde nechal. Přestaň mě už konečně prudit. Kazíš zábavu i těm holkám, který mě chtěj. Máš volno, běž se taky bavit. A nemysli si, že se nechám chytit. Nejsem křeček," dodal a zakousl se svými ostrými tesáky jedné z nich do krku. „Aaaah bože, jsi tak dobrá, Iris," zašeptal a pokračoval. Thayer jen kroutil očima, zatímco pozoroval, jak se na rozdíl od něj skvěle baví.

Z nenadání se u něj objevil Asher přesně, jak Thayer předpověděl a položil bratrovi ruku na rameno. „To stačí, Waydane. Už sis užil dost. Je čas vrátit se domů. Dvě stě let je celkem dost. Užij si narozeniny a vrať se, jinak tě k tomu donutím!" pohrozil mu a Waydan jen protočil panenkami.

„Ses obtěžoval až sem jen abys zase selhal? Copak jsi zapomněl na náš poslední incident? Běž si radši sfouknout svíčky na vlastním dortu. Na mojí oslavu nejsi zvanej.

Jestli ovšem nechceš, abych tě rozšlápnul. Navíc mi nemáš co rozkazovat, nejsi můj táta,“ okřikl ho a strčil do něj svou levou rukou, kterou neměl zrovna obsazenou. Byl celkem opilý a sjetý, takže se podle toho i choval. Pak si k sobě přitáhl tu druhou dívku, jako by tam už Asher snad nebyl, podíval se jí do očí a usmál se.

„Jak moc mě chceš?“ zeptal se.

„Moc,“ křenila se a on jí pevně objal kolem pasu a chystal se se jí zakousnout do krku, ale Asher ho nenechal.

„Řekl jsem, že to stačí,“ zopakoval a jen máchnutím ruky před jejich obličejem vymazal Waydanovo ovlivnění. Thayer se tvářil napjatě, protože ho znal lépe než jeho dvojče a věděl, jak nenávidí, když mu někdo kazí hrátky s jídlem či se ženami. Waydan vnitřně zuřil.

„O co ti jde?“ zeptal se podrážděně.

„O to, že se už několik let jenom sjíždíš a hraješ si s nevinnýma holkama. Tohle nemáš dovolený jako současný vládce Thallaranu a Nejvyšší. Nehledě na to, že se tu zašíváš a z vysoka sereš na svoje povinnosti,“ vztekal se.

„Copak, žárlíš, že mám perfektní život?“ reagoval suše Waydan a tím Ashera provokoval. Ten to ale na sobě nedával znát.

„A taky jsi zkazil i tigriniana svou povahou. Nutíš ho pojídat duše z lidí jako to děláš ty. Je hezký, že ho máš tak rád a nechceš ho ošidit o zábavu, ale vystavuješ ho tím nebezpečí. Kdyby někdo z lovců odhalil jeho druh a zjistil by, že se živí dušemi jako ty, byl by to problém. Taky mu kazíš jeho duši,“ pokračoval.

„Na jeho duši si dávám pozor,“ hájil se.

„Už toho bylo dost, měl bys dělat taky něco pořádného se svým volným časem. Nebo bys mohl konečně plnit svoje povinnosti démona první třídy a dřepět na trůnu v Thallaranu a přestat se chovat jako malej pubertální fracek. Už toho mám dost. Těch pět minut, o kterých jsi starší na tomhle nesejde. Přisahám bohu, Waydane, že tě do Thallaranu dotáhnou. Ničíš mi život tím, jakej jsi sobeckej srác,“ prskal na něj.

Waydan se zvedl a stoupl si přímo před něj a našťvaně mu zíral do očí. Oba byli stejně vysocí. Waydan ještě o kousíček vyšší než jeho bratr. „Přisaháš bohu? A jakýmu? Mě to nezajímá. A proto jsi na tom kresle ty a ne já. Víš, že mi to moc nejde chovat se jinak než malej pubertální fracek. Thallaran mě taky nezajímá. Klidně to prodej. Já zůstávám tady!

A naposledy ti říkám, že nejsi můj fotr a ani ten by mě nedostal do toho debilního hradu. Možná to je úplně fuk, kdo je starší a následník. Třeba si nás spletli a celou dobu to jsi ty. Jak vidíš, evidentně o ten post nemám zájem, tak mi dej laskavě pokoj. Klidně si hraj na mě jako do teď,“ prskal, obešel ho a odkráčel pryč. Asher jen zoufale vydechl.

„Donuť ho se vrátit zpátky,“ řekl Thayerovi a zmizel.

„A jak to mám sakra asi udělat?“ vztekal se. Waydan prostě nikoho nikdy neposlouchal a čím byl starší, tím to s ním bylo těžší. „Waydane! Nechceš přece zklamat svého otce,“ volal na něj Thayer a naháněl ho po chodbách kasina, ale zase to vzdal, když ho viděl se líbat s nějakou další. Byl nezastavitelný a nezpracovatelný a bylo to den ode dne horší.

Thayer ho chvíli zamyšleně pozoroval a pak ztuhnul. „Ale vždyť to je... Mia,“ zašeptal si pro sebe a stěží zadržoval slzy. Vybavil si jeho poslední noc v Thallaranu. Jeho a Daemtrish a to, jak se kvůli tomu celkem dlouho spolu nebavili a teď ho viděl s další, kterou měl rád. Už to nerozdýchal. Dřív se mu nějak povedlo držet tlamu, ale teď už nemohl dál mlčet.

Zhruba po dvaceti minutách se Waydan vrátil za Thayerem s úsměvem od ucha k uchu. Sedl si na gauč naproti němu, kde na něj čekal. Opřel se zády o opěrku a položil si i hlavu. „Ty jo. Už ani nevím, kdy naposledy jsem si tak parádně užil,“ řekl nadšeně.

„Gratuluju,“ opáčil suše Thayer.

„Co je ti?“ zeptal se.

„Co mi je? Ty si ani neuvědomuješ, jak se chováš, co?“ křičel na něj.

„Hele hele, brzdi s tím tónem, jo? Na tohle mi stačí ten idiot Asher,“ upozornil ho Waydan.

„Věděl jsi, že se mi Mia líbí. Je to jako s Daemtrish,“ vypadlo z něj najednou a Waydan se zamračil.

„Nemůžu za to, že si vybrala mě. Promiň, kámo, ale prostě holky na světě nejsou zoofilní,“ hájil se.

„Ani nevíš, jak hrozně tě nenávidím,“ řekl zatínajíc zuby a dráčky do sedačky, aby mu něco neudělal.

„Ale to jsou silná slova. Jenom kvůli ženské, se kterou jsem si nezávazně užil? Stejně tě nechtěla, Thai. Klidně si jí vezmi taky, mě je to jedno,“ pokračoval.

„Nejde jen o ní. Neustále mi kazíš život. Hraješ si s lidma a se všema. Nic ti není dost dobrý. Přebíral jsi mi kdysi Daemtrish a ta mě milovala. Říkala mi to u drbání kožíšku,“ vztekal se a Waydan se tlumeně zasmál.

„Kdyby tě milovala, nelezla by mi do postele a do vany. Prober se. Říkala to jen proto, že jsi roztomilý zvířátko,“ řekl a chtěl odejít, ale Thayer po něm vystartoval ostrými dráčky jeho malinké pacičky.

„Nemůžeš mě zabít, Thai. Nehledě na to, že jsem nesmrtelný. A taky bys dostal ještě nejvyšší trest za pokus,“ pousmál se.

„Já se nejvyššího trestu nebojím, démone,“ řekl nahlas, až se lidi v okolí otočili. Waydan se zasmál.

„Aha. Budeme se ohrožovat na životech? Tak jo, proč ne. Stejně už žijeme oba tak dlouho, že to bude lepší než nic,“ zmínil suše. Thayer to nerozdýchal a proměnil se do svojí podoby. Do svojí plné velikosti tigriniana, což je velikost tygra. Všichni v okolí se polekali, začali pištět a ječet a hrnout se k východu. Waydan se pousmál.

„Tak jo. Chceš se kočkovat? Kousni mě,“ provokoval ho. Nejspíš jen proto, že byl proti jeho kousnutí jako démon první třídy plně imunní. Thayer se ale už nedokázal ovládat, skočil po něm a zakousl se mu do krku až mu tekla krev. Waydan se proměnil do svojí démonské formy, aby měl taky sílu a barman šokem omdlel, když viděl obě příšery.

Hlavně Waydana v démonské podobě. Najednou měl mohutnější tělo, kopyta, pařáty, dlouhý ocas, rudé oči, černé zahnuté rohy vyčnívající z jeho uhlově černých vlasů a křídla připomínající ty netopýří. Taký měl popelavě šedou barvu kůže a měřil o šedesát centimetrů víc než normálně.

„Zabiju tě!“ křičel Thayer.

„Já tebe!“ dodal sebevědomě Waydan a seknul ho svými ostrými drápy přímo do boku pod žebra až Thayer zaskučel bolestí. Nebyli k zastavení. Obrovská kočka připomínající psa i králíka a bůhví co všechno tigriniane byli, se nedala jen tak zkrotit. A Waydan jak by smet.

Sice by se nejspíš nemohli zabít, ale mohli by si vážně ublížit. Tigriniane měli v sobě jed, který by dokázal oslabit a na dost dlouho vyřadit ze hry i démona první třídy. A démon první třídy mohl tigriniana klidně zabít, ale to by nejspíš Waydan nedokázal.

„Nebyla to jen Daemtrish, kterou jsi mi přebíral. Ale hlavně jsi i zabil všechny lidský holky, který jsem měl rád,“ pokračoval Thayer. Waydan se pousmál.

„Daemtrish jsem ti nepřebíral. Nikdy tvoje nebyla. Byla moje. A co se holek z lidského světa týče, neměl by sis dělat na tyhle holky nároky. Kolikrát ti to mám říkat? Jsi precitlivější a vždycky se zabouchneš. Co mám pak dělat, když mám hlad? Nemůžu se hlídat, abych ti náhodou nějakou neochutnal, nebo nezabil. Zaboucháváš se tak často, že ztrácím přehled, koho můžu sníst a koho ne,“ hájil se.

„Jsi příšera. Obyčejná bezcitná příšera!“ pokračoval Thayer.

„Jsem Nejvyšší a ty jsi moje zvíře, tak se uklidni, než ukončím ten tvůj mizernej život,“ dodal klidně a přestal do něj řezat svými drápy.

„Radši mrtvej než být s tebou,“ zašeptal ještě a proměnil se do své skoro lidské podoby. Posadil se na židli a utřel si z očí slzy. Waydan se taky proměnil zpátky.

„Tos myslel vážně? Vždyť máš rád život se mnou... Ale no tak, přece nebudeš brečet. Já tě mám rád, Thayi, nechci tě zabít. Mám tě radši než Ashera. Vůbec nejsem bezcitnej,“ zašeptal a díval se na něj smutně.

„Všechny máš radši než Ashera. A to neznamená, že nejsi sobeckej,“ utrl se na něj uraženě a Waydan si k němu sedl na sedačku a objal ho. Ani ho nerozrušilo, že se umaže od jeho krve. V jednu chvíli si jdou po krku div, že se nezabijí a hned ani ne za pět sekund se objímají a jsou úplně v klidu. Nejspíš se to stává, když se znají takovou dobu.

„Mrzí mě to. Nechtěl jsem ti přebírat holku ani ti jí zabít. Nevěděl jsem, že ti na nich tolik záleží,“ začal, ale on na něj hodil vražedný pohled.

„Nebyla jen jedna, idiote! Za posledních dvě stě let jich bylo tak pět,“ okřikl ho.

„Dobře, tak mě mrzí, že jsem je všechny zabil. Ale ber to z té lepší stránky. Možná jsem tě před nima zachránil. Všechny jsou to hrozný zlatokopky. A kdyby zjistili, co jsi zač, rozhodně by ti ublížily a možná by s tebou ani nic neměly. Jsi zvířátko, smiř se s tím. Měl by sis najít nějakou svého druhu. Nebo ty tě taky nechťej?“ řekl a on ho hrubě odstrčil.

„Neuvěřitelný. I omluva od tebe zní tak sobecky. Jsi tak arogantní a namyšlenej, sobeckej...“ začal a Waydan netrpělivě čekal, co z něj vypadne. Jen na něj empaticky civěl.

„Tak jsem zachránil je. Za chvíli by stejně zestárlý. Taky bys je už nechtěl. Ale nikdy bych ti úmyslně neublížil, Thayer. Mrzí mě, že mě tolik nenávidíš,“ zašeptal Waydan, zatímco Thayer na něj vyjeveně zíral.

„Odpusť, od teď už ti žádnou nepřeberu ani nezabiju, slibuju. Žádnou, do který se, byť jen zakoukáš. A i kdyby mi zase vlezla do vany, už znovu Daemtrish neo...“ řekl, ale přerušil ho.

„Chápu,“ odpověděl. „Přisaháš, že už se Daemtrish ani nedotkneš?“ ujišťoval se a on přikývl, usmál se na něj a podal mu ruku na usmířenou. Thayer na něj chvíli zíral a pak mu s ní potřásl.

„Paráda. Tak teď by jsme odtud měli vypadnout, než si někdo všimne, co se tu stalo,“ řekl a společně s Thayerem šli ke dveřím. „Co tvoje žebra?“ zeptal se ho cestou.

„To je dobrý, za chvíli se to zacelí,“ odpověděl suše Thayer.

„Vážně mě to mrzí,“ dodal.

„Hm.“

THORNFIELD HIGH SCHOOL – Canada 17/9/2020 11:00

Já jsem se akorát chystala na hodinu. Ze včerejška na dnešek jsem se moc nevyspala, protože jsem byla lovit démony a strávila jsem nad tím skoro celou noc. V mém okolí se jich v poslední době poflakuje celkem hodně. Zatím nevím proč, ale je to, jak kdyby se s nimi roztrhl pytel.

Některé druhy, ty nejprimitivnější přitahuje moje krev jako komáry. Jak by taky ne, jsem lovkyně a my máme od přírody velmi sladkou a lákavou krev. No a taky duši. Nemáme stejnou jako normální lidé, kterým se během života a vlivem různých rozhodnutí mění. Ale máme od narození, ať už provedeme cokoli zlého či dobrého neutrální duši. Která démony navíc i láká, abychom je mohli snadněji zabít.

Bylo by na nic, kdyby se nám vlivem zabíjení démonů, pro což jsme určeni, kazila duše. Neutrální duše jsou vzácnější než duše černé či bílé. Čistá neutralita totiž jen tak neexistuje. Proto jsou lovci tolik odlišní.

Nicméně i těm neprimitivním démonům by moje krev či duše dokázala uspokojit náročné chuťové buňky. Takové bych ale svou krví nepřiotrávila, jsou totiž vůči mému loveckému jedu imunní, a tak jsem taky nebyla úplně v bezpečí. Vlastně já jsem nikdy nebyla ani trochu v bezpečí. Můj život byl plný nástrah a každý den a každíčkou hodinu i minutu jsem byla vystavená smrtelným nebezpečím způsobeným démony.

Na jejich zabíjení mám speciální dýku. Prý byla ukovaná přímo v pekelném ohni. Ta jediná a správně namířená do srdce dokáže zabít i nejvyššího démona. Tu dýku jsem dostala od otce. Jen lovci z rodu Killianů mohou mít takovou dýku. Nebo alespoň by měli mít.

Jsou jen tři na celém světě a fakt netuším, kde jsou ty zbývající, když já mám jen jednu. Taky netuším, co mají ti zbývající Killiani. Ostatní lovci zabíjejí démony zřejmě jinak. Možná je ani nezabíjejí? Kdo ví? O tom nic nevím, protože mi toho rodiče nestačili moc vysvětlit. Zemřeli při dopravní nehodě nedávno. Měli štěstí v neštěstí, protože pro lovce je vážně nejhorší, pokud jsou jakkoli zabití démonem a tomu se díky bohu vyhnuli.

Mým životním posláním je chránit lidi, sebe a tento svět před démony. K tomu jsem byla předurčená a kdybych se snažila se na to vybodnout, démoni už by mě pravděpodobně dávno snědli. Když ne duši, alespoň by mi vypili krev.

Nicméně jsem ještě žádného pořádného a silného démona nepotkala. Jen ty, co kradou lidské duše – převtělovače v jejich vlastní podobě, nebo v podobě, kterou ukradli jinému člověku. Nevím, jestli je to náhoda nebo ti lepší do světa lidí nechodí, ale ještě jsem žádnou živou lidskou bytost čistě bez duše nepotkala.

„Willow! Kde se flákáš?“ volal na mě Zack od skříněk. Zack je můj nejlepší kamarád. Tedy byl a pořád jaksi je, jen se náš vztah trochu změnil. Kdysi byl blázen do mojí kamarádky, ale ta začala randit s basketbalovým kapitánem, a tak to vzdal a nějak jsme skončili spolu. Zbyli jsme si, protože od té doby, co je Nina s tím basketbálem, se vůbec

nevídáme. Takže abych to upravila, Zack je můj nejlepší kamarád a přítel. Chodíme spolu teprve pár dní, takže uvidíme, jak to půjde, ale zatím mi to přijde divné. Ne, že bych o něj předtím nestála, ale teď když jsme se dali oficiálně dohromady, mi to přišlo jako bych randila s bratrem.

„Dneska na matiku nejdu,“ usmála jsem se na něj.

„Ale no tak. Proč se mi vyhýbáš?“ zeptal se.

„Nevyhýbám,“ odpověděla jsem a on ke mně přišel blíž.

„Ne? Tak mi dej pusu,“ řekl a našpulil na mě rty, ale uhnula jsem. A tak se ode mě odtáhl a zoufale si povzdechl. „Bylo to jen tím pivem? Kdyby jsme neslavili tvoje osmnáctky a ty jsi nebyla tak přítulná, nikdy by jsme spolu nebyli, že jo?“ zeptal se na rovinu.

„Tak to není, Zacku. Mám tě ráda, vážně. Jen je to trochu divný,“ přiznala jsem.

„Divný? Mě to nepřijde divný. Ty a já k sobě patříme, Will, a já si myslel, že sis to konečně uvědomila. Takže nám nedáš šanci to ani zkusit? Ukončíš to dřív, než to začalo?“ zeptal se. A to jsem taky nechtěla. Roky jsem ho tajně milovala a žárlila na Ninu a teď když se konečně rozhodl pro mě, se chovám jako blbka?

„Promiň, že jsem byla taková. Nechci to mezi námi ukončit. Myslela jsem divný jako spíš nezvyklý. Vždyť jsme byli roky jen přátelé a...“ zareagovala jsem stroze a on se pousmál.

„A teď se máme líbat a tak? Ok, nebudu na to tlačit. Teď si vezmi věci a pojď se mnou na tu matiku. Žádný vyhýbání se mi. Ale jestli je to jen matikou, to bych pak šel s tebou klidně za školu,“ pomrkával na mě.

A tak jsem se natáhla pro kalkulačku a sešit, zaklapla jsem skříňku a chytla jsem ho za ruku, kterou mi podával.

„Netlač. Jdeme na matiku,“ rozhodla jsem, on se pousmál a šli jsme. Zack o démonech ani o mém loveckém genu nic nevěděl a byla bych ráda, aby to tak zůstalo. Hrozně nerada bych své nejbližší do něčeho takového míchala, nehledě na to, že by se o mě zbytečně báli.

VICTORY LANE – Canada 17/9/2020 11:48

Waydan s Thayerem si to štrádovali po ulici a povídali si. „Takže co máš v plánu? Chceš tady zůstat i dalších pár dekád, nebo vezmeš v potaz něco z toho, o čem mluvil Asher s Hellionem?“ zeptal se Thayer a Waydan se na něj podíval jak na idiota.

„Ale no tak, Waydane. Měl bys ho poslechnout. Já chápu, že na takový věci jako je vládnutí nejsi stavěnej. Že tě to nebaví a tak, ale vem to z té lepší stránky...“ začal, ale Waydan ho s úsměvem přerušil.

„Ano a z jaký?“ zeptal se jako by se chtěl na jeho účet jen zasmát, aniž by ho zajímal jeho názor.

„Můžeš to pár let vydržet a nastavit si nová pravidla. Nebo na trůn dosadit Helliona a pak se zase vrátit zpátky na Zem,“ zmínil a Waydan vyprskl smíchy.

„Ty se vrať na zem. S takovýma blbýma nápadama za mnou nechod'. Hellion má svoje starosti. Navíc jak bych to asi udělal, když je nejmladší? A za poslední, nemůžu si změnit pravidla tak, že bych zůstal ve světě lidí. To je prostě neslučitelný s pravidlami vládců. Musím být dezertér, jestli chci žít parádní život mezi lidma,“ objasnil.

„Co chceš teda dělat? Utíkat před tím donekonečna? Nehledě na to, že Asher za tebe musí dělat to, co je tvoje práce,“ připomínal a on pokrčil rameny.

„Nezajímá mě, co s tím bude dělat Asher. Nezajímá mě Thallaran ani nic jinýho. Chci žít tady. Radši bych byl smrtelník a žil mezi lidma, než abych musel pět set našich let vládnout. Navíc ještě nechci děti,“ dodal.

„To se možná i stane s tím tvým přístupem. Přijde na to tvůj otec, vrátí se zpátky a učiní tě smrtelným. Pak tě může zabít i vosa, Waydane,“ připomínal a on se pousmál.

„A není to vzrušující? Nikdy nevíš, jak skončíš. Já už zažil všechno, Thaiy. Trojky, čtyřky, všechny drogy, všechny děvky v Kanadě a nejen tady.

Vykouřil jsem nespočetný množství tabáku a trávy, vypil jsem nespočetný množství všeho možného chlastu a krve. Ochutnal jsem miliardu druhů duší. Zabil jsem strašně moc lidí i démonů, když už jsme u toho. Vydělal jsem biliardy a utratil dvojnásobek. Ale pořád nevím, jaký to je mít strach ze smrti. Jaký to asi je mít strach obecně?“ prohlásil a Thayer se zamyslel.

„To nevím, ale ani zdaleka jsi nezažil všechno. A strach máš – z toho, že budeš muset vládnout,“ řekl po chvíli.

„Jo? A co jsem nezažil podle tebe?“ zeptal se.

„Lásku. Nikdy jsi nikoho nemiloval. Jestli chceš zažít strach, začal bych u toho. Poznávej lidi jinak než jen jako objekty. Dívej se na ně jinak než jako na jídlo. Nekoukej na jejich duši ale do jejich duše,“ poučoval ho a Waydan se zamyslel.

„Myslím, že už jsem byl zamilovanej,“ dodal suše.

„Jo a kdy? Do koho?“ vyvídal.

„Ne, máš pravdu nebyl. Vždycky mě přestaly po pár dnech bavit. Co já o tom vím. City jsou pro cíti a to já fakt nejsem,“ řekl a zíral před sebe na partičku převtělených démonů.

To jsou démoni, kteří vysáli duši svého hostitele a plně ho nahradili, aby měli tělesnou schránku k využití. Když hostitele opustí jejich duše, tak ten člověk zemře. Vždy si mohli sehnat nové tělo, když je přestalo bavit to staré. Takové já právě zabíjím. Jsou to vyžírky a jsou nebezpeční. Nedokáží ovládat svůj hlad.

„Co je?“ divil se Thayer.

„Chci se pozdravit s pár známýma,“ usmál se a mířil si to za nimi.

„Waydane,“ volal na něj, ale Waydan ho ignoroval. „Ach jo,“ dodal zoufale.

„Nazdárek,“ zdravil demony a podával si s nimi ruce. Thayer jen protočil panenkami a šel pomalu za ním.

„Jak se vede, ty stará vojno? Pořád zdrháš před svým osudem?“ křenil se na něj jeden z party a on přikývl.

„Waydane, ty víš, že bys je měl posílat zpátky. Je to tvoje povinnost. Chránit demony před smrtí, která je tady jistě čeká. Lovci jsou všude,“ připomínal mu Thayer.

„Kuš,“ okřikl ho a dál si ho nevšímal.

„Taky by ses měl oženit. Mít rodinu a nějak začít žít. Jsi pořád jak starej mládenec,“ brumlal a Waydan na něj hodil vražedný pohled.

„To je to poslední, co chci. Ty tvoje rady mě znepokojujou. Jestli ty se cítíš na to mít štěňata, já tě tady nedržím, ale mě do toho nenuť, jasný?“ dodal. Thayer na něj hodil nepřijemný pohled.

„Koťata, když už!!!“ opravil ho a Waydan se jen zakřenil. Provokovat on uměl na výbornou.

VICTORY LANE – Canada 17/9/2020 12:10

My jsme akorát se Zackem šli ze školy na oběd do protější restaurace. V jídelně byla zrovna čočka s nějakým uzeným, a to ani jeden nejíme, a tak jsme se rozhodli, že utratíme peníze za lepší jídlo. Jenže jsem ho tam nejspíš neměla tahat. Všude kolem byli převrtělenci. S ním za zadkem jsem s tím samozřejmě nemohla nic dělat, ale bála jsem se, že by se na mě zase nějak podivně dívali.

Vždycky když jsem sama, jdou po mě jako slepice po flusu, protože moje krev a duše je láká, ale takhle na mě jen civí a vyvolává to v ostatních, co jsou se mnou otázky, proč na mě tak civí, a to zrovna nepotřebuju.

„Proč na tebe tak civí, Willow? Ty je znáš?“ vyptával se hned Zack a já zavrtěla hlavou a nacpala jsem si do pusy špagety, abych nemusela odpovídat. „Divný, vypadá to, že jo. Hele, tak jak to uděláme ten příští víkend? Pojedeme někam na vodu i s Ninou a Drakem, nebo pojedeme jen sami?“ změnil téma.

Při představě, že pojedeme i s nimi se mi obracel žaludek. Nejen, že jsou ti dva na sobě neustále nalepení až je to otravné, ale moc se mi nelíbí, když jsme pohromadě. No a možná na Ninu pořád trochu žárlím.

„Pojedeme sami. Jestli vůbec někam pojedeme,“ odpověděla jsem s plnou pusou a on přikývl.

„Dobře, aspoň na sebe budeme mít víc času,“ usmál se a dal mi ruku na stehno. Zrovna na to, kde jsem měla pod sukni svou dýku. Polekala jsem se, že by jí mohl nahmatat, a tak jsem ucukla. *Možná, že jsem se sekla. Možná už Ninu vážně nechce a má mě opravdu rád, ale můj instinkt se většinou nemýlí, ale proč je teda kolem Niny pořád tak divnej?*

„Co je? Pořád moc brzo?“ ujišťoval se a já na něj chvíli vykuleně zírala. *Když ho budeš neustále odstrkovat, pokazíš to. No tak, Willow, miluješ ho přece, ne? Tak to nepodělej!*

„Ne, není,“ usmála jsem se, chytla jsem ho za tu ruku a nasměrovala jí na bezpečnější místo. Pak jsem ho po ní pohládila a on se na mě taky usmál, naklonil se ke mně, že mě políbí a já ztuhla. Zahlídla jsem totiž nadpřirozeno.

„Co je?“ zeptal se. Viděla jsem démona vysávat duši servírce a nemohla jsem s tím vůbec nic udělat. Za prvé, jsem nemohla jen tak utéct. Za druhé, jsem se bála, že by si Zack mohl myslet, že ho nechci políbit a za třetí, nechtěla jsem ho zbytečně ohrozit. A

tak jsem se musela dívat na to, jak přímo před mýma očima z někoho vyprchává život. *Tak se nedívej!* Radila jsem si.

„Nic,“ usmála jsem se na něj křečovitě a políbila jsem ho. Momentálně jsem se jen rozptylovala, abych se necítila provinile. *Takhle by to být přece nemělo, měla bys mít k těmhle věcem mnohem lepší důvody.* Honilo se mi hlavou, ale on to vycítil a odtáhl se ode mě.

„Willow, co je ti? Jsi taková divná. Ztuhlá,“ komentoval moje podivné chování. *Už mám dost těch lží. Ale nemůžu je nechat zabít nevinné lidi. Nemůžu předstírat, že o tom nevím. Prostě nemůžu.*

„To ten česnek, bylo toho na mě moc. Je mi trapně, ale musím rychle domů. Uvidíme se zítra, ahoj,“ řekla jsem, položila jsem na stůl peníze za jídlo a utíkala jsem rychle ke dveřím.

„Willow... já bych to zaplatil,“ šeptal si pro sebe a zíral smutně na peníze na stole. Nic takového by svému příteli Nina nikdy neudělala. Ona je prostě dokonalá. Vždycky ví, jak se má k němu chovat. Kdy se usmát, kdy pohodit vlasy. Kdy flirtovat a kdy být vážná.

Taky bych se s ní měla přestat poměřovat, ale copak to jde, když jsem po ní podědila kluka? Kluka, který kdysi pomalu uctíval zem, po které chodila a on je teď najednou v pohodě s tím, že by se měli jen kamarádit a tvrdí mi, jak moc mě má rád. Přijde mi to neuvěřitelný. Ano, to je to správné slovo. Moc hezký, aby to byla pravda.

Vběhla jsem za roh Victory Lane, kam jsem viděla odcházet většinu těch démonů. *Pro tu servírku je možná už pozdě. Určitě přišla o většinu své duše anebo o celou, ale pro tyhle ještě ne. Musím je zastavit.*

Vytáhla jsem z pod sukně svou dýku a jako kobylka jsem vyskočila na okenní římsu polorozpadlého baráku. Kolem nikdo nebyl, a tak jsem si mohla zahrát na ninju veřejně. Tohle byla jedna ze schopností lovců. Mrštnost a rychlost.

Moje oči zfalověly a já pocítila známé pálení. Vždycky mě takhle pálí oči, když se snažím vidět demony skrze lidi, nebo lidské duše. Což je další ze schopností lovců, kterou vlastním. A nejen, že je cítím a s léty praxe už poznám jejich chování, ale díky těm očím je i vidím uvnitř. Vidím i duše lidí. Poznám, jaké množství jí mají i její barvu. Její vůni ale necítím, od toho jsou tady démoni.

Waydan s Thayerem šli ulicí napříč Victory Lane a povídali si. „Takže ty je tady necháš?“ vyptával se ho Thayer už po padesáté.

„Jsou neškodný,“ odpověděl suše a Thayer zpozorněl.

„Neškodný? Vážně ti jde teď o lidi?“ divil se a Waydan se pousmál.

„Vždycky mi šlo i o lidi, Thai. Už týden jsem nikoho nezabil,“ chvástal se.

„To se máš čím chlubit,“ zamumlal si pod vousy.

„Já tě slyšel. To ale neznamená, že bych nezabíjel,“ dodal.

„Měl bys s tím přestat,“ řekl.

„S čím? Nezabíjím nikoho podstatného. Náhodou, poslední rok mám novej cíl a striktně ho dodržuju,“ prohlásil. Thayer lehce zavrtěl hlavou a pak se na něj tedy podíval.

„Jakej?“ vyzvídal.

„Zabím jenom ty, co mají černou duši. Někdy i ty s červenou, ale ty mám jako démon povolený,“ odpověděl.

„I ty, co mají hořkou chuť?“ ujíšťoval se.

„No jasně, ale ty zabím po staru, rozhodně se na tom odpadu nekrmím,“ usmál se.

„Hm, paráda,“ zareagoval nepříliš nadšeně. Někdy se mu zdálo, že je Waydan opravdu až příliš namyšlený.

„Nedostanu pochvalu?“ zeptal se překvapeně po celkem dlouhé pauze. Thayer se na něj podíval jako na cvoka.

„Za co jako?“ zeptal se.

„Že jsem hodnej démon,“ objasnil Waydan se smíchem ve tváři.

„Jsi moc šikovnej,“ prohlásil Thayer suše a Waydan se zase pousmál. Pak se ale zastavil a něco pozoroval. Nejspíš mě, ale neměla jsem o tom ani tušení. Byla jsem totiž zaneprázdněná bojem s demony.

„Ty jo, lovkyně v akci,“ komentoval a zatáhl Thayera za roh, asi abych si jich nevšimla.

„Ta má páru. Nechtěl bych být démon. Už cítíš strach? Já být tebou, týhle bych se bál,“ procedil Thayer a Waydan se na něj mlčky podíval a pak zase zpátky na mě.

„Komu fandíš? Svým kamarádkám démonům, nebo tý frajerce? Měl jsi je poslat do Thallaranu. Tím svým debilním rozhodnutím jsi je všechny odsoudil k smrti. Tahle je všechny zabije,“ zmínil a Waydan se pousmál.

„Naštětí mě to ale vůbec nezajímá. Stejně je jich mraky. Tyhle nikomu chybět nebudou,“ odpověděl chladně a šel nenápadně trochu blíž. Thayer se zamračil.

„Co blbneš, idiote. Teď už vážně hodně riskuješ. Nevíš z čeho má ukovanou dýku. Pojď zpátky!“ syknul na něj, ale Waydan neměl ve zvyku nikoho poslouchat. „Bože, on se vážně ničeho nebojí. Ale měl by. Jestli mě slyšíš, mohl bys mu dát rozum? Víc, než už jsi mu dal? Zjevně o něj někdy přišel.“

Jo, už vím kdy. V tom bordelu v osmapadesátém. Ta ženská mu vysála z hlavy i mozek,“ prohlásil zírající vzhůru k nebi. „Jo, to je ono tehdy tohle celý začalo...“ mumlal si pod vousy a Waydan se na něj překvapeně podíval.

„Drž hubu už a dívej se. Tohle je lepší než Netflix,“ řekl a skrčený za popelníci s nadšením pozoroval, jak zabím jeho druh.

„Že by ses zamiloval?“ culil se Thayer, zatímco pozoroval uchvácený pohled svého pána.

„Nebud' směšnej. Já nejsem ty,“ odpověděl. Nicméně se ode mě neodlepil očima ani na chvíli.

„Tím myslíš jako co?“ obořil se na něj Thayer.

„Já se nezabouchávám jen po tom, co vidím atraktivní samičku, zvířátko,“ dobíral si ho a znovu se na mě zaujatě podíval.

„Přiznáváš, že je atraktivní?“ tahal z něj a bedlivě pozoroval jeho reakce. On se na něj jen letmo podíval a pak zase zpátky na mě.

„Není můj typ, ale je roztomilá,“ dodal.

„Hm. Takový bývají nejnebezpečnější. Navíc je to lovkyně. V tvém případě to sedí,“ opáčil Thayer, ale nevěřil mu to. Byla jsem podle toho, jak ho zná přesně jeho typ.

Já jsem měla plné ruce práce, bylo jich na mě šest. Teď už byli tedy jen dva. Nevím, proč jsem byla tak silná, nebo, že by oni byli tak slabí? Každopádně tihle převtělenci pro mě nebyli skoro žádné riziko. Hlavně proto, protože se mě báli víc než já jich. Kdyby se ze mně napili, otrávil by se. A taky jsem měla v ruce dýku, která je dokáže sprovodit ze světa – navždy.

Je fakt, že většina démonů netušilo, co jsem zač a co za šíleně mocnou zbraň vlastním. Možná do poslední chvíle čekali, že budou jen pomocí mé dýky sesláni do jiné dimenze, kde se takový převítí často vězní, nebo, že je rány budou chvíli otřesně pálit, ale nakonec to přejde. Ale moje dýka byla mnohem lepší. Hlavně někteří démoni ani netuší, že nějaký Killianovi lovcí existují. Tupci, je to jejich blbost.

„Ibysiasi!“ volala zbývající převtělená krátce na to, co jsem vrazila svou dýku až po jíleček do srdce jejímu druhovi.

„Neboj se, za chvíli se setkáte,“ oznámila jsem jí a Waydan se za mnou pousmál, když mě slyšel jí vyhrožovat.

„Badass jako svině,“ prohlásil a Thayer se na něj nevěříčně podíval. Nikdy ho ta jeho zabíjácká stránka nepřestávala udivovat. Čím byl starší, tím byl snad horší.

„Nezabýhej mě, prosím,“ škemrala. „Prosím. Mě se lidskej svět líbí,“ pokračovala a já na ní vyjeveně zírala.

„To mě sice mrzí, ale s tím na mě nechod'. Jsem holt výš v potravním řetězci a takhle to chodí. Ty zabíjíš lidi a já demony. A čím dýl se s tebou vybavuju, tím zvyšuju riziko, že mě podrazíš, utečeš nebo třeba i zabiješ,“ zmínila jsem, chytla jsem jí pořádně za ruku a dýkou jsem se ohnala přímo k jejímu srdci.

„Jsem Anthaxis,“ prohlásila z ničeho nic.

„Já nechci znát tvoje jméno,“ upozornila jsem jí.

„Prosím,“ škemrala a plakala. Démoni umí moc dobře hrát na city. Otec mě učil, že bych jim nikdy neměla věřit. Taky jsou mimořádně mstiví a já jí zabila přítele a kamarády. Ani mě nehne, že bych s ní soucítila.

„Není v tom nic osobního, je to jen osud. Sbohem Anthaxis,“ řekla jsem suše a probodla jsem její hrudník svou dýkou, jak jsem měla v plánu. Dívala se na mě těma svýma rudýma očima, než naposledy vydechla a zavřela je. Waydan na mě civěl s otevřenou pusou.

„Nečekal jsem, že jí vážně zabije. Myslel jsem, že jí přemluví, ale ta holka je vážně něco,“ zmínil nadšeně a Thayer přikývl. „Chci jí poznat!“ prohlásil a zvedal se ze země, na které do teď skrčený za popelnicemi klečel.

„Zbláznil ses? Copak jsi neviděl, co dokáže?“ okřikl ho Thayer a stáhl ho k sobě zpátky na zem.

„No právě proto,“ usmál se, a i přes jeho nesouhlas se zase zvedl. Thayer protočil panenkami a následoval ho, jak měl ve zvyku. I blbé rozhodnutí je holt rozhodnutí jeho pána, které musel respektovat.

„Já nevím jak ty, ale já si zatím na nesmrtelnost nestěžuju. Zas tak dlouho tady ještě nejsem na to, abych umřel,“ dodal.

„My zatím umírat nebudeme,“ upozornil ho a tleskajíc šel blíž. Já se na něj otočila a zírala do tváře tomu nejvíc sexy chlapovi, jakého jsem snad kdy viděla. Úplně mě polilo horko a následně i zima. Ta zima hlavně ze strachu, že nejspíš viděl, jak jsem zabila v jeho očích pár lidí. On se ale usmíval a tleskal. *Proč tleská? Že by věděl, kdo jsem?*

Thayer se držel zpátky a Waydan mu to nevyčítal. Nechal ho schovávat se za rohem, zatímco si to mířil ke mně. „To bylo fakt působivý. Ještě nikdy jsem neviděl lovkyni s takovou vervou do zabíjení, a to jsou lovci všelijaký,“ křenil se na mě.

Hm, ví kdo jsem. „Jak víš, jaký jsou lovci?“ vyzvíдалa jsem opatrně. Evidentně není z tohoto světa. Nemůže být. Nevidím jeho duši. Taký ví o lovcích a démonech.

„Prostě vím,“ usmál se a já si ho jen prohlížela.

Co je zač? Jak to, že nemá duši? Převtělený démon to není, ale člověk taký ne. Kdyby byl démon, poznala bych to, ne? Že by to byl jeden z nejvyšších?

„Nad čím dumáš?“ zeptal se a zase se na mě pousmál. Měl krásný úsměv a působil celkem sebevědomě. Taký se ke mně pořád přibližoval.

„Co víš o lovcích?“ vyzvíдалa jsem netaktně.

„Co o nich vím? Hodně věcí. Třeba, že loví démony. Některý zabíjí, některý jen chytají a mučí. Jsou agresivní a nebezpečný. Ale dělají to, pro co jsou určeni jako démoni. Taký mají vlastní poslání. Takže to respektuju. Každý máme svoje,“ odpověděl a zíral mi do očí. „Teď jsem se o nich ale dozvěděl další věc a to, že jsou roztomilý a sexy,“ zmínil.

„Laciná balící hláška,“ prohlásila jsem a on se pousmál.

„A žahavý,“ poznamenal. „Až tě budu balit, poznáš to. Říká se tomu komplement, zas tolik si nefandi,“ zchladil mě. *Hm, hádám, že to jsem si zasloužila. Nevyplicí se být moc domýšlivá.*

„Každopádně démoni jsou určeni jen k tomu, aby likvidovali Zemi a živil se na lidech. Zbytečný existence,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Pravda. Stejně tak jako lidi, ale faktem je, že démoni jsou horší. Pryč s nima. Zabít je všechny,“ procedil a já na něj nechápavě civěla. A nejspíš jsem nebyla jediná. Thayer taký moc nerozuměl tomu, o co se Waydan snaží.

Jak to, že toho tolik ví o démonech a lovcích? Nemá duši... to musí znamenat jen to, že je démon. Ale co za druh démona to sakra je? Určitě je jeden z těch vyšších. A proč říká takové věci?

„Máš dobrou voňavku. Hezky voní,“ zmínil z ničeho nic.

„Žádnou nemám. Voní ti můj pot a krev?“ divila jsem se a on se pousmál.

„Nejspíš máš zajímavý pižmo,“ dodal.

Pižmo? Že by cítil mou krev, nebo duši? To by ale znamenalo, že je to démon. Ale on tak vůbec nevypadá.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Pokud to chceš vědět, nejdřív by ses měl představit sám,“ rýpla jsem si. Ten démon moc vychovaný tedy nebyl.

„Hm, pravda. Kdepak jsou mé manýry...“ zmínil a svůdně se zaculil. „Jsem Waydan. Teď jsi na řadě ty, Růžovko,“ mrknul na mě.

„Willow. Jmenuju se Willow,“ odpověděla jsem nejistě mu zírajíc do očí. Měl je ledově šedé, skoro bílé.

„Krásný jméno. No nic, nebudu tě zdržovat, Willow. Ale moc rád jsem tě poznal,“ usmál se na mě a podal mi ruku. Prozíravě jsem na něj zírala. Můj otec mi vždycky říkal, že bych si neměla podávat ruku s bezdušáky, a zvlášť ne s neidentifikovatelnými bezdušáky. *Ale co by se mohlo stát? Kdyby mě chtěl zabít, už by se o to pokusil, ne?*

„Nebud' neslušná, Willow. Snažím se být jen zdvořilý,“ zašeptal, a tak jsem mu podala svou pravou ruku, zatímco levou jsem nahmatala rukojeť mé dýky pro případ, že by se něco zvirtlo. Waydan se jen pousmál. Evidentně si toho všiml.

Když mě držel za ruku, projel mnou podivný mrazivý pocit. *Že by to byl vážně démon? Třeba démon třetí nebo druhý třídy? Nebo dokonce Nejvyšší? Je fakt, že jsem nikdy tyhle bytosti neviděla. Otec o nich taky moc nemluvil. Čest takového potkat taky neměl.*

Celá ve zvláštní náladě jsem se ploužila ulicí domů. Moje ruka mě pořád ještě podivně studila z toho jeho doteku a můj mozek pracoval na plné obrátky – snažil se přijít na to, co byl ten bezdušák zač. Nicméně marně. Jistá jsem si mohla být jen tím, že nebyl člověk. Lidi bez duše nežijí. To je prostý fakt.

A ta zmínka o mé vůni? Démoni cítí vůni krve a duší. Musel být démon. Proč jsem ale necítila nutkání ho zabít? Je fakt, že kolem něj můj alarm blikal rudě, ale... Ne, můj instinkt se nikdy nemýlí.

„Zešlel jsi? Mohla tě zabít. Měla dýku ukovanou v pekelném ohni. Poznal jsem tu rukojeť. A ty takhle hazarduješ se životem,“ komentoval Thayer cestou.

„Klid, ta ani neví kdo jsem. Buď je tak pitomá, nebo jsem jí tolik okouzlit, že je ze mně úplně mimo,“ prohlásil samolibě a Thayer povytáhl obočí.

„Ne všem se líbíš,“ zpražil ho.

„Au,“ zasmál se. „Ale týhle určitě jo. Každopádně jsem si jí označil. Rozhodně jí nevidím naposled,“ oznámil mu nadšeně. To Thayera překvapilo. Často tohle nedělá.

„Cože jsi? Označil sis jí? Proč?“ divil se.

„Chci její krev. A nejen krev. Chci její duši. Voní totiž jako Killianová,“ odpověděl a vesele si vykračoval ulicí.

„To jsi to tak rychle poznal?“ zeptal se s úžasem ve tváři.

„Ty jsi to necítil?“ divil se a Thayer zavrtěl hlavou.

„Byl jsem moc daleko,“ zašeptal.

„Hm, škoda. Každopádně tu holku chci. Divný, ještě nikdy jsem nic víc nechtěl tolik jako její duši,“ básnil o mě. Thayer nedokázal maskovat své překvapené výrazy.

„Zvláštní. No nic chápu to, máš své potřeby,“ dodal.

„Přesně tak, Thayi,“ pousmál se.

„A povinnosti,“ dodal.

„Ano,“ opáčil.

„Hlavně, že dodržíš jen ty, co se ti hodí,“ rýpnul si ještě a na to už Waydan nereagoval. „Co mělo znamenat to tvoje: Máš pravdu, pryč s nima. Zabít je všechny?“ zeptal se a Waydan se pousmál.

„Nebylo by to tak špatný. Kdyby nebyli démoni, neměl bych už komu vládnout,“ odpověděl stručně.

„To snad nemyslíš vážně? Až tak moc Thallaran nenávidíš? Byl bys schopný vyhladit svůj druh?“ vytřeštil oči Thayer.

„Nezabil bych všechny, ale ano, Thai. Nenávidím Thallaran skoro tak moc jako miluju ženský. A znáš mě, šel bych přes mrtvoly, abych se tomu vyhnul. Tohle je můj nový plán. A možná jsem šílenec a zasranej hajzl, ale... ne, není žádný ale. Jsem šílenec a zasranej hajzl. Ale už nevím, jak jinak zabránit tomu, abych musel do Thallaranu. Jediný, co mě zastaví je moje smrt,“ usmál se a šel napřed. Thayer neměl slov.

„A co ta holka? Zabiješ jí?“ vyzvídal, načež se na něj Waydan jen usmál.

„Nebud' zvědavej, nebo brzo zestárneš,“ řekl a dál už se o mě nebavili.

HERITAGE ROUTE 21 – Canada 17/9/2020 23:00

Po dnešku jsem byla úplně vyšťavená a těšila jsem se do postele. Taky jsem se pomalu chystala, že odložím knihu a půjdu si lehnout. V tom se ale ozvalo ťukání na dveře.

„Willow, spíš?“ zeptal se Samuel a tiše zaklepal na dveře mého pokoje. Samuel byl můj jediný žijící příbuzný. Byl to mladší bratr mého otce. Takže takový můj strýček. Nicméně byl jen o pět let starší než já, a protože neměl s tátou stejného otce, tak se v něm neprojevil lovecký gen jako ve mně.

Byla jsem jediná Killianová s loveckým genem v Kanadě a možná už i na světě. Proto jsem byla tak obklopená démony. Chtěli můj rod úplně vyhladit. Nedívím se jim, snažila jsem se o totéž u nich, ale jich bylo podstatně víc. Taky vím, že nemám moc velké šance na přežití, pokud jich na mě bude moc, ale tohle byl můj život, který jsem musela žít, jak nejlépe jsem dokázala.

Cítila jsem se hrozně při představě, že jsem vážně možná poslední svého druhu. Všechno to záviselo na tom, jestli přežiju a přivedu na svět potomka, který potom předá genetickou informaci dalšímu potomkovi. Z nějakého důvodu jsem pochybovala, že něco takového dokážu vzhledem k okolnostem a k množství démonů, co se mě snaží každý den minimálně jednou zabít. A taky vzhledem k tomu, že se nejsem schopná ani přiblížit k Zackovi.

Sam na mě dával pozor a taky se o mě staral, abych nemusela do domova. Ted' už jsem sice dospělá, ale pořád chodím do školy a na rozdíl od něj nemám vlastní příjem. Je moc hodný a má mě rád. Taky ho mám moc ráda.

Vždycky mi můj dar záviděl, ale ne tím způsobem, že by mě kvůli tomu nenáviděl, ale tím, že mě obdivoval. Učil se se mnou hýbat a bojovat. S dýkou v ruce by taky vyřídil pár démonů, ale na rozdíl ode mě nemá mou sílu, mrštnost a schopnosti, a tak by to pro něj mohlo být nebezpečné. Taky je jen člověk a démoni jsou podlí. A na rozdíl ode mě, člověka můžou snadno posednout.

Má o mě obavy, když chodím sama, ale nemůže mi to nijak zakázat ani se ke mně vetřít, protože o něj mám zase obavy já. Bere to jako fakt a respektuje mé poslání. Ale

taky není úplně k ničemu, co se týče démonů, protože na rozdíl ode mě zná historii a ví o nich skoro všechno.

„Nespím,“ odpověděla jsem.

„Tak můžu na chvíli?“ zeptal se a já přikývla.

„Dneska jsi nějaká zamlklá, sotva jsi promluvila. Neděje se nic?“ vyzvídala. Přemýšlela jsem nad tím, jestli bych mu měla o dnešku říct. O tom podivném setkání s tím neidentifikovatelným člověkem bez duše. Ale nechtěla jsem ho znepokojovat.

„Same, může žít člověk bez duše?“ zeptala jsem se a on zavrtěl hlavou.

„Copak? Potkala jsi někoho, kdo vypadá jako člověk a nemá duši?“ vyzvídala, ale zavrtěla jsem hlavou. Přece jenom mě nezabil a nevypadal na to, že by to měl v plánu. A byl pohledný. Škoda ho zabít a dělat unáhlené závěry. No a Sam by mě do toho dotlačil.

„Ne, jen mě to zajímá,“ usmála jsem se na něj.

„Kdybys potkala, víš, že by to nebyl člověk, že jo? Jednoznačně démon,“ řekl a já přikývla.

„O jakýho démona jde?“ zeptala jsem se a on se na mě jen podíval a usmál se.

„To je různý, Willow. O jednoho ze tří kategorií. Buď třetí, druhý, nebo první třídy,“ odpověděl.

„Čím se od sebe liší?“ vyzvídala jsem.

„No to je právě to. V lidský podobě je od sebe nerozeznáš. Démon první třídy umí číst myšlenky, ovlivňovat, má rudý oči a v podstatě může cokoli. Jen tak něco ho nezabije. Jen ta dýka. Démoni druhý třídy jsou v podstatě stejní, akorát neumí číst myšlenky. Mají menší rohy a jsou menšího vzrůstu. A démoni třetí třídy jsou ještě menší než ty předešlý dva druhy. Víc o nich nevím,“ odpověděl.

„A jak poznám, že je to démon druhý, první nebo třetí třídy, když jsem nikdy žádnýho neviděla ve vlastní podobě, abych určila, kdo je větší?“ zeptala jsem se a on pokrčil rameny.

„To nevím, ale oni se do vlastní podoby v lidským světě moc nepřeměňují. Říkal jsem ti, že se démoni dlouho nevydrží maskovat. Tak jako tak se musí někdy aspoň na chvíli vrátit do původní podoby, nebo se pořádně nakrmit na lidech, aby tu kamufláž vydrželi. Ale démoni první, druhý a třetí třídy tohle dělat nemusí. Těch se běžný pravidla co znáš o démonech netýkají,“ objasnil. *Hm, takže to byl jeden z nich. Zcela určitě to byl démon vyšší třídy. Teď, ale který?*

„Jak je zabít? Jak se vyhnout ovlivnění?“ zeptala jsem se.

„Žádný z démonů nedokáže ovlivnit lovkyni. Jen démoni první třídy a taky ne jen tak,“ řekl a zamyslel se. „A jak je zabít? Je fakt, že je mezi nimi anatomický rozdíl a teď si úplně nejsem jistý jaký. Jeden z těch tří druhů má srdce na pravém místě. Je možný, že ti z první třídy. Ale nevím, Willow. Nikdy jsem žádnýho neviděl. Prý jsou ale všichni tři silní. A nestárnou. Zaseknou se v mladým věku.“

Existuje takový kámen. Je to Granát. Patří tomu nejvyššímu démonovi. Říká se, že je ale někde na Zemi. Kdo ho má, je před nimi v bezpečí. Zvlášť s tou dýkou a v rukou

Killiana,“ zmínil a mě se zatajil dech. *Granát? Že by to byl ten šutrák, co jsem našla ležet u Diamond kasina, když se tam přistavovala hlavní hala?*

„Jak ten Granát vypadá?“ zeptala jsem se, ale pokrčil rameny.

„Nevím, Willow. Nikdy jsem ho neviděl,“ odpověděl, políbil mě na čelo a odešel. Já jsem hned seskočila z postele, otevřela jsem svůj šuplík u pracovního stolu a vyhrabala jsem ten kámen, který jsem našla před pár týdny válet se na zemi v sutinách pod lešením cestou ze školy.

Svítilo na něj slunce až se jeho odlesky zabodávaly do mých očí. Nešlo si ho nevšimnout. Vypadal jako černý střípek z něčeho odlomený, ale když se podívám skrz něj, je rudý jako krev a relativně průhledný.

Držela jsem ten kámen v ruce a pořádně jsem si ho prohlížela. Faktem je, že nevypadal ani trochu jako něco z tohoto světa. Byl nádherný. Vypadal jako granát, ale byl snad ještě zvláštnější. Nejpodivnější kámen, jaký jsem kdy viděla, určitě magický. Podívala jsem se skrz něj proti rozsvícené lampičce a překvapilo mě, že to bylo jako bych měla své fialové oči. Sice to bylo červené, ale byl to podobný pocit.

Že by přes něj byly vidět duše lidí? Rozhodla jsem se, že to musím vyzkoušet. Pokud je ten kámen tak mocný, jak tvrdil Sam, bylo by to parádní ho mít.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 18/9/2020 7:48

Šla jsem do třídy dlouhou chodbou plné spolužáků. V dlani jsem svírala Granát a přemýšlela nad tím vším, co se v poslední době odehrálo až jsem úplně zapomněla na...

„Zacku,“ zašeptala jsem překvapeně, že ho vidím.

„Ahoj, už je ti líp?“ zeptal se starostlivě a přiběhl ke mně.

„Líp?“ divila jsem se jeho otázce.

„No přece tvůj žaludek,“ připomínal mi. *Pravda, na tuhle lež bych málem zapomněla.*

„Jo jo, já úplně zapomněla. Je mi fajn, díky za optání. Promiň, že jsem tě tam včera tak nechala. Já ti to vynahradím,“ usmála jsem se na něj a on přikývl.

„Co to máš?“ zeptal se, když si všiml kamene, který jsem už tak půl hodiny žmolala v ruce.

„Tohle? To je jen taková cetka. Našla jsem to na stavbě cestou ze školy. Je ale docela hezký nemyslíš?“ zmínila jsem a kámen jsem mu půjčila do ruky.

„Neobyčejně hezký,“ řekl a vrátil mi ho zpátky.

„Nazdárek, vy dva. Jak se máte?“ zeptala se Nina a oba nás objala. Nebyla jsem zrovna nadšená z toho, že jí vidím. Pořád na ní trochu žárlím.

„Jde to, co ty?“ zeptal se Zack.

„Úplná paráda. Drake je tak sladkej...“ začala a oba jsme se na sebe se Zackem otráveně podívali. O Drakovi básnila v jednom kuse. Už nás to nebavilo poslouchat.

„Vy dvě si pokecejte a já půjdu do třídy,“ vstoupil nám do toho Zack a odešel. Nemůžu uvěřit tomu, že mě tu s ní vážně nechal.

„Jsme tu samy. Tak co?“ vyzvídala. Víím, kam tím míří, je zvědavá, jestli jsem se Zackem už spala. Já jen zavrtěla hlavou. „Hm, ok,“ opáčila. „Dneska nemůžu jít do práce. Mohla bys mě omluvit u Leeho?“ řekla a já přikývla.

„Stejně je dneska pátek, a tak bude klid,“ zmínila jsem.

„Jo to jo,“ řekla bez zájmu.

„A co vlastně budeš dělat místo toho?“ vyzvídala jsem.

„Jdeme s Drakem do kina,“ odpověděla.

„Aha. Tak si to užijte. Pak mi povyprávíš, o čem byl film,“ řekla jsem suše a ona se pouсмála.

„Jestli z toho budu něco mít,“ zahihňala se.

„Tak já už půjdu, ahoj,“ zašeptala jsem a mířila jsem si to mlčky do třídy.

„Počkej...“ volala na mě překvapeně, že jsem utekla, ale já dělala, že už jí neslyším. Nechtěla jsem s ní rozebírat svůj ani její intimní život.

BLAKE DISTRICT – Canada 999 18/9/2020 9:14

Thayer ležel v pelišku a už asi po šesté mu kručelo v bříšku. No a asi po osmé se podíval na Waydana, který pořád tvrdě spal. Pak se podíval na hodiny na jeho nočním stolku, protáhl se a vyskočil Waydanovi na postel až zacinkal jeho stříbrný obojek se symbolem, jaký měl ve znaku Thallaran.

„Nechtěl bys už vstávat?“ št'ouchal do Waydana packou, ale tomu se viditelně nechtělo.

„Hmm,“ zabručel.

„Dělej, nebo tě olíznu, ty línej démone,“ vydíral ho. Waydan ze strachu, že by ho Thayer oslintával otevřel oči.

„Co děláš u mě v posteli, psisko. Vypadni!“ štěkl na něj a rukou ho shodil na podlahu až se ozvalo mírné bolestné kočičí zakvičení.

„Jsi zlej,“ stěžoval si a odběhl si k misce.

„Ano, nejzlejší na světě,“ zašeptal si pro sebe a snažil se probrat.

„Vodu!“ zahulákal na něj z kuchyně. Waydan jen zakroutil očima a vstal z postele.

„Jen abys věděl, nebudu se o tebe starat věčně. Proměň se a nalej si,“ řekl, zatímco už mu naléval chlazenou vodu z láhve do keramické misky. Byl to ten typ, co pyskoval, ale ve finále udělal pro ty, které má rád všechno. Tedy jak pro koho a jak co.

„Je to vyčerpávající se furt proměňovat,“ objasnil a Waydan mu dal do druhé misky vedle ještě hrst kočičích granulí. Thayer vrtěl svým kočičím ocasem jako pes a Waydan se na něj znechuceně podíval.

„Ty jsi vážně divný zvíře,“ zopakoval.

„Hm, díky,“ odpověděl a napil se.

„Dneska si chci zalovit. Můžeš jít se mnou, ale upozorňuju tě předem, že nechci slyšet žádný kecý o tom, že někoho nemám zabíjet a podobně. Jsem démon, tam venku jsou

lidi. Já jsem výš, takže si budu jíst koho budu chtít a kdy budu chtít. Taky je začnu označovat," objasnil a Thayer přikývl. Nic jiného mu nezbývalo.

„Lidi?“ divil se, když si uvědomil, co říkal.

„Ne, démony,“ opáčil.

„Proč?“ zeptal se.

„Už jsme to včera řešili. Ty, co označím, tak jsou odsouzený k smrti. Nebudu je zabíjet na potkání, ale udělám si seznam. Seznam těch, co klidně můžou zdechnout,“ dodal a Thayer na něj vyjeveně civěl. Neodvážil se ale na to nijak reagovat, protože věděl, že s ním nijak nehne. Když se Waydan pro něco rozhodne, nikdy mu to nejde rozmluvit. A už vůbec ne, když jde o další plán, jak se vyhnout Thallaranu.

„Co ta holka?“ zeptal se z ničeho nic Thayer.

„Myslíš mojí označovanou Willow?“ usmál se a Thayer přikývl. „Koho si myslíš, že chci lovit?“ mrknul na něj. Tyler se na něj překvapeně podíval.

„Jdeš jí zabít? Už dneska?“ divil se a Waydan se zamyslel.

„To se ještě uvidí. Rozhodně si aspoň kousnu,“ dodal a odkráčel do koupelny.

Po pár minutách vyšel, sedl si do obývacího gauče a nalil si skleničku whisky. „Ty se nebojíš, že ti jí démoni sežerou? Nebo jsi na strasti označený lovkyně úplně zapomněl?“ zeptal se Thayer a vyskočil mu na klín. Waydan se na něj podíval. Na ty jeho tmavé chlupy s drobným nenápadným vzorem a pohladil ho, jako by byl vážně jen jeho mazlíček.

Nehledě na to, jak moc je to divný, Thayer byl tak roztomilý, že by člověk chvílemi zapomínal, že není jen tak obyčejné zvíře. Občas na to zapomínal i Waydan. Možná by ten jejich vztah vážně nikdo nepochopil. Ale zcela určitě se měli rádi. Byli na sebe zvyklí. Žili spolu ve dvou přes několik staletí.

„Nesežerou. Jestli je dobrá lovkyně, tak ne,“ usmál se.

„A když není?“ zeptal se.

„Pak jí zabijou a za moc nestojí,“ odpověděl suše a natáhl se pro skleničku whisky.

„A tobě je to jedno? Myslel jsem, že chceš její duši pro sebe,“ divil se.

„Já nějak nevím, co chci, Thai. Přezívám. Jediný, co vím je, že nechci do Thallaranu. Ale jinak je mi absolutně jedno, co se bude dít,“ odpověděl, opřel se zády o opěrku a pozoroval mraky skrze velká prosklená okna v obývacím pokoji. Potom zaštrachal v kapse a vyndal z ní sáček s bílým práškem.

„Ale no tak. Vždyť je teprve ráno,“ řekl Thayer a Waydan přikývl a vrátil drogy zpátky do kapsy, což Thayera překvapilo. Že by ho poslechl? Potom zase vytáhl to nedořešené téma.

„Ale to říkáš jen teď, protože necítíš vůni její krve a duše. Ve skutečnosti by tě štválo, kdybys o to přišel,“ našeptával mu a Waydan se zamyslel. Thayer ho pozoroval a usmíval se, když viděl, jak se tváří.

„Co?“ zpražil ho pohledem Waydan, když se z té představy o mě probral.

„Nic,“ usmál se a seskočil mu z klína.

„Dělej, vyklop to!“ poroučel mu Waydan.

„Líbí se ti, to já poznám. Ještě nikdy jsi na žádnou takhle nekoukal. Záleží ti na ní, nechceš jí zabít. Kdyby jo, už bys to udělal včera,“ řekl a díval se na jeho reakci.

„Záleží...“ zaculil se nad tím slovem jak zní, zamíchal točivým pohybem s whisky, kterou držel v ruce a kopl jí do sebe na ex.

„Copak, něco se ti na tom slovu nezdá?“ škádlil ho Thayer.

„Jo, je to silný slovo. Zatím jen nechci, aby jí někdo zabil. Chci jí pro sebe, máš pravdu. Mrzelo by mě, kdyby mi její duši někdo vyfouknul. To je ale zatím všechno,“ usmál se sebevědomě a odkráčel do kuchyně. Thayer se musel smát. Jeho páníček mu právě nechtěně prozradil, že mě nemá v plánu zabít ani teď ani nikdy. Řekl totiž zřetelně „zatím“ a to rovnou dvakrát.

„Zatím jen nechci, aby jí někdo zabil? To je zatím všechno?“ zopakoval Thayer následující ho po bytě jako nadržovaná čivava.

„No jasně,“ odpověděl, aniž by chápal, co tím myslí.

„Ok, jdeme lovit. Jdu s tebou. Tohle bych si nenechal ujít ani za mák,“ dodal, seskočil z nábytku a běžel do předsíně, ze které se vracel za Waydanem s vodítkem v tlamičce.

Waydan se pro šňůrku natáhl a pousmál se. „Jo takhle. Chceš nenápadný lovení, přímo mezi lidma?“ řekl a zacvakl mu vodítko na jeho tenký stříbrný obojek.

„Chci vidět, jak se držíš abys tu holku nesežral. Neumíš se moc dobře ovládat, když jde o killianský duše. Od té doby, co jsi ochutnal Magie, jsi jich sežral asi dvacet, a to už jsi ani nechtěl. Nesnášíš se za to, že bereš lidem celý duše. Jsi sráč, ale ne tak velkej. Žere tě to, proto ses začal tlumit téma drogama. Máš výčitky,“ řekl a Waydan vyprsknul smíchy.

„To sotva. Já a výčitky? Pleteš se, kamaráde. Navíc, kvůli Killianům už tuplem ne. Jsou to lovci. A killianský duše jsou dobrý a já se v tomhle nechci ovládat. Tu holku zabiju, uvidíš. Naprosto bez výčitek,“ odpověděl a Thayer se pousmál.

„Vždyť já vím, že nemáš problém jí sežrat,“ připomněl a Waydan zazmatkoval.

„Chtěl jsem říct, že jí nezabiju tím, že jí sním duši, nebo vypiju krev. Dokážu se ovládnout v její přítomnosti. Klidně se jen napiju a zabiju jí až později. Klidně se i budu dívat, jak krvácí a bez výčitek a bez myšlenek na chuť její krve a duše,“ upravitel a Thayer se mu smál.

„Donuť jí krvácet a buď u ní blízko a jestli to vydržíš se jí nijak nedotknout, budu ti věřit, že se dokážeš ovládat,“ řekl a Waydan přikývl.

„Souhlasím,“ dodal sebevědomě a šel se obout. Táhl Thayera s sebou na vodítku. Ten ale cestou do předsíně vrtěl hlavou. V tomhle mu nevěřil, protože pokud jde o drogy, ženský, krev nebo duše, a ještě o Killiany, nikdy se neovládal dýl jak pár vteřin. Vždycky byl jako posedlý.

Navíc Thayer nechtěl, aby už takhle dál zabíjel. Byl celkem vyčůraný, to se mu muselo nechat. Chtěl Waydana donutit se mírnit. Vždycky na to šel ale blbě. Tentokrát se rozhodl, že to zkusí metodou sázek. Napadlo ho, že si s ním bude hrát. Waydan vždycky slyší na takové věci. Rád si hraje a rád se sází. A možná taky nechtěl, aby mě zabil? Nebo v něm díky našemu setkání viděl něco, co do teď neviděl?

Když se trochu vyvenčili, sedli si do parku k fontáně a mlčky zírali před sebe. Thayer ležel stočený v klubíčku vedle něj na okraji fontány a Waydan byl myšlenkami hluboko ve své hlavě.

„Nemáš radost? Označil jsi tak sedm pro tebe nepodstatných démonů. Tvůj plán se rozjíždí,“ křenil se, ale Waydan se nesmál. „Je to blbost, vykašli se na to,“ dodal Thayer po chvilce ticha.

„Měl bych mít důvod. Přece jen si proti sobě nemůžu všechny takhle poštvat, to by nedopadlo dobře. Démonů je pořád hrozně moc a já jsem jen jeden. Musím to udělat chytře,“ zmínil zamyšleně a Thayer na něj koukal jako na cvoka.

„Jak jako důvod?“ divil se.

„No přece důvod k tomu je zabít,“ usmál se.

„Myslím, že by tu jeden byl,“ zahuhňal.

„Jo? Sem s ním,“ řekl nadšeně a tázavě se na něj díval.

„Ta holka,“ odpověděl mu stručně Thayer a Waydan se jen zamračil.

„A co je s ní?“ opáčil.

„Líbí se ti ne? A ona je lovkyně,“ začal. Nicméně Waydan na něj pořád zíral jako na cvoka.

„No a? A znovu no a? A nelíbí se mi tak, jak myslíš, aby bylo jasno. Jen čistě teoreticky... jsem zvědavěj,“ řekl a Thayer se pousmál.

„Jistě. Tak čistě teoreticky, když budete oba na stejné straně...“ zmínil a díval se na něj, jestli mu to dojde.

„Jako myslíš, že se s ní mám spřátelit a zabít s ní vlastní druh? To zní relativně zajímavě přiznávám, ale pořád nechápu ten důvod, který bych k tomu měl mít,“ dodal.

„Ty jsi tak natvrdelej,“ procedil otráveně a zoufale si povzdechl.

„Hej!“ okřikl ho Waydan a smetl ho rukou za trest z okraje fontány.

„Tos nemusel,“ stěžoval si a zase se složitě škrábal nahoru. Waydan ho mlčky pozoroval.

„Proč jsem natvrdelej?“ zeptal se hned, jak Thayer vyskočil zpátky na místo. Nějaký pán na ně překvapeně civěl, a tak ho Waydan za to civění seřval: „Co je? Jsi nikdy neviděl pokémona?“ prohlásil a on raději utekl.

„Pokémona?“ divil se Thayer a Waydan se k němu otočil zpátky.

„Dořekni to už konečně. Co jsi tím myslel?“ tahal z něj.

„Označil sis jí, Wayde. Oni po ní půjdou a to nechceš – zatím,“ pokračoval.

„No, to nechci a co s tím?“ prskal nepřijemně, protože ho už dlouho napínal.

„To je ten důvod. Budeš jí před nima chránit,“ usmál se. Waydan na něj chvilku nechápavě zíral.

„Ale proč bych to v jejich očích jako dělal?“ zeptal se. Možná měl vážně dlouhé vedení.

„To je na tobě, co si vymyslíš,“ řekl a Waydan se zasmál.

„Budou si myslet, že jí miluju,“ komentoval suše.

„No a?“ zeptal se a Waydan se zamračil.

„Nevím, jestli chci, aby si mysleli, že jsem se zbláznil,“ zmínil syrově. Thayer nad ním zavrtěl s úsměvem hlavou.

„Nic, co by si už nemysleli. Jen tomu nasadíš korunu. Přemýšlej přece. Chceš zabíjet svůj druh, abys vyhubil démony a nemusel jsi vládnout Thallaranu. To je už samo o sobě šílený a zrada. Budou tě z toho důvodu nenávidět, všichni do jednoho, co zbydou. A budou tě lovit. Už nikdy nebudeš mít klid. Ani tam ani tady. Ale když si budou myslet, že to děláš z lásky? Nezní to i tobě jako polehčující okolnost? Navíc jako alibi? Oni budou ti, co útočí a ty se jen bráníš. Bráníš, co je tvoje,“ objasnil a čekal na jeho reakci.

„Máš pravdu. Zabíjet vlastní druh je nesmysl. A z lásky ještě pitomější nápad. Nic takového dělat nebudu. Mám démony celkem rád a nijak mi nevadí. Jsem jen zoufalej, a tak mě napadají hovadiny. Nechci zpátky do Thallaranu,“ zašeptal a složil si hlavu do dlaní.

„Wayde... zamiluj se. Zkus to,“ řekl a on na něj vytřeštěně zíral.

„Zamiluj se? Co to je za prosbu? Jak to mám asi udělat?“ zasmál se.

„Není to tak pitomá prosba, jak se zdá. Kdybys nebyl tak uzavřenej, už by k tomu došlo milionkrát. Nemáš co ztratit. Říkal jsi, že nechceš vládnout Thallaranu, zabíjet démony, zabíjet nevinný lidi. Nechceš být příšera. Nechceš se nudit. Nevadilo by ti umřít. Ale když se zamiluješ, pak možná nebudeš chtít umřít a budeš mít důvod, aby ti záleželo na všem, na čem ti momentálně nezáleží,“ vysvětlil a on na něj zamyšleně koukal.

„Máš pravdu v tom, že by mi to mohlo dát smysl života, ale já nejsem schopnej lásky, nemám duši,“ opáčil sklesle.

„Ale ty můžeš všechno. Jsi přece...“ začal, ale Waydan ho přerušil.

„Chápu. Jak to mám udělat? Jak se mám zamilovat?“ zeptal se s vážným výrazem ve tváři a Thayer se pousmál.

„Nedívej se holkám na duše, ale do duše. Chtěj je poznat, než je odsoudíš a sníš. Nezáleží na tom, jak vypadaj, ale jak se s nima cítíš. A než mě okřikneš, jo, trochu záleží na tom, aby se ti líbila,“ uvedl na pravou míru.

„A jak poznám, že je to ta pravá?“ zeptal se.

„Je to ta, kterou nebudeš chtít sníst, protože by ti tu bez ní bylo smutno, ale budeš jí chtít sníst jen proto, že ti voní. Nicméně, jí ale nesníš, protože představa, že bys jí ztratil by pro tebe byla mnohem horší než cokoli na světě – nepřijatelná,“ vysvětloval.

„Hm, chápu. Myslím, že jsem neměl jíst Bellu. Něco takového jsem cítil, ale nevydržel jsem to. Pak mi to přiznávám bylo trochu líto,“ procedil.

„No vidíš, a pak, že se umíš ovládat. A to nebyla Killianová. Ted' máš jedinečnou šanci a třeba poslední. Tak to nepokaz. Můžeš si to na ní natrénovat v případě, že nebude ta pravá. Větší výzvu, než dokázat nesníst Killianovou mít nebudeš,“ dodal a pak zase seskočil dolů.

Waydan se zvedl, ale tvářil se zamyšleně. „Thayi, já se do ní nechci zamilovat. Chci jí sníst. Byl jsem od ní dva metry a jen jsem jí podal ruku a ta touha po její duši mě až bolí,“ přiznal.

„Zkus to. Prosím. Sníst jí můžeš vždycky a tohle je poslední šance, jak se přestat nudit,“ usmál se a on přikývl.

„Pravda, sníst jí můžu vždycky,“ zopakoval.

„To je slovo chlapa,“ culil se Thayer.

„No jo, ale jak jí dostat? Je lovkyně,“ zašeptal cestou.

„A to pro tebe byl někdy problém? Vzpomeň si na Magie. Líbil ses jí, nechala se od tebe sníst. Stejně Margaret a další. Dávaly ti svoje duše jako by ti přichystaly jednohubky. A ta holka na tebe koukala podobně. Budeš její typ, nemělo by to být těžký,“ usmál se.

„Jenže jsem démon a já viděl, jak se s nima nesere,“ zmínil.

„Zrovna tobě dávat rady, jak sbalit holku nemusím,“ zasmál se a pak spolu někam odešli.

SPRING ROW – Canada 18/9/2020 23:35

Já jsem se akorát vracela z práce domů. Zack mě dneska nemohl vyzvednout, a tak jsem strachy z temných uliček v ruce svírala svou dýku. Dneska to byl celkem psychicky náročný den. Taky jsem pořád myslela na toho démona. Na toho, co mi tleskal, když jsem zabila všechny ostatní. Na to, jak mi podal ruku a já měla pocit, že mnou projela elektrická vlna. Na to, jak se na mě usmíval a jak byl pohledný. Ale hlavně na to, jak to, že se mě nepokusil zabít? Měla jsem z něj smíšené pocity.

A jak jsem si, tak přemýšlela a ploužila jsem se domů zírající do země, se přede mnou rýsoval stín a přibližoval se ke mně. Polekala jsem se a vzhlédla jsem výš až na muže, jehož stín byl ten, který mě vyrušil z myšlenek. A byl to on – ten démon, co mi tleskal za zabití jeho druhu. Zřejmě jsem ho tím intenzivním myšlením na něj přivolala. Anebo se mi přišel pomstít?

„Nazdar, Růžovko. Ty mi jdeš přímo do rány. Mám totiž hlad,“ řekl sebevědomě a mě se zatajil dech. *Že bych uměla předpovídat blízkou budoucnost? Podcenila jsem ho. Není jiný než ostatní, chce mě zabít. A předtím to byla jen maska. Chtěl se se mnou seznámit, aby náš boj měl vyšší úroveň – aby to byla zábava. Jak pak by ne, je to predátor.*

Na nic jsem nečekala, otočila jsem se a začala jsem utíkat. „Tak jo, takhle to mám stejně radši. Jestli mě chceš vzrušit, tak dáme předeheru,“ pousmál se a následoval mě. Utíkala jsem, co mi nohy stačily. Zřejmě jsem mu tím udělala radost. Něco mi říká, že mu teď dělám nevědomky dobře. *Ale když toho nechám, sice hra nebude tak zajímavá, ale rovnou mě zabije. Nemám na vybranou.*

„Mě ale neutečeš,“ křičel za mnou. Bodalo mě v boku a tlačilo na plicích, ale utíkala jsem dál. Mít demony v zádech pro mě sice nebylo nic nového, ale tentokrát bylo přece jen něco jinak. Cítila jsem, že by bylo neobvykle obtížné ho dostat, nebo mu utéct.

Tentokrát jsem měla pocit, že je vážně po mě. Nebyl jako ostatní. Byl mnohem rychlejší, silnější a předvídal každý můj krok, věděl přesně co udělám ještě, než to udělám. Byl vždycky tam, kde jsem se schovala. To by znamenalo jen jediné – musel mi číst myšlenky. *A pokud to umí, musí to být démon první třídy, ne?*

Kličkovala jsem, abych ho zmátla mezi uličkami, ale marně. „Tady,“ řekl a pomalu si to ke mně mířil uličkou, kde jsem myslela, že ho setřesu. Zatímco já utíkala jako o život, on dělal jen dlouhé kroky a měl snad i ruce v kapsách. Shodila jsem mu pod nohy popelnici, která byla v cestě a odbočila za roh. A hned, jak jsem se zastavila, byl přede mnou. *Jak?*

„Přede mnou se neschováš, Růžovko. Už jsem ti to přece říkal,“ zašeptal a pousmál se. Už byl zase tady, byl mi v patách. A zatímco já nemohla popadnout dech, on byl naprosto v klidu. Jako by se právě prospal.

Vyskočila jsem na zídku, seskočila dolů z druhé strany a utíkala jsem za roh, kde byl kontejner. Napadlo mě, že by smrad odpadků přetloukl vůni mé krve, ale toho nápadu jsem se hned pustila, protože to byla hloupost. Ale měla jsem trochu náskok a vzhledem

k tomu, že všude bylo celkem dost rušno, věděla jsem, že mám alespoň malou výhodu. A to tu, že on se nepromění a nepoužije svá křídla, aby mě našel. Taky by po mě před lidmi nešel. Není to moc, ale přece něco lepší než nic.

Nicméně jako na potvoru přijel autobus a všichni ze zastávky nastoupili, takže jsem tam s ním přece jen zůstala úplně sama, a navíc jsem ho nestihla. *Sakra, co teď?*

„Kde jsi? Já tě cítím blízko, ale nevidím tě. Zatím,“ prohlásil, zatímco pomalu kráčel kolem mě a zkoumal každý kout uličky, kterou jsem s ním bohužel sdílela. Dala jsem si ruku před pusu, abych ztišila zvuk svého dechu.

„Já tě cítím. Voníš jako nejsladší ovoce. Tvoje krev mě láká. Hodně mě láká. Až tě najdu, sežeru tě,“ pokračoval, až se mi zatajil dech. Moje srdce začalo bít ještě rychleji než předtím a dělalo velký hluk. Bála jsem se, že uslyší můj strach. Asi poprvé v životě jsem se démona vážně bála.

Před tím jsem se ho nebála a teď zase jo. On byl tak jiný. Energický a klidný zároveň. Trpělivý a plánoval předem každý svůj tah. A jako by se vůbec nebál mé dýky. Ani toho, kdo jsem.

Pomalu kolem mě kroužil. Těžko říct, jestli už o mě věděl a jen si se mnou hrál. „...A věř, že tě najdu. A udělám to,“ pokračoval. Bylo mi zle. Nohy mě brněly z té nepřírozené pozice, ve které jsem se krčila za hromádkou haraburdí u posprejované zdi. Byla mi zima, že jsem měla studené ruce, ale vnitřně mi bylo až na omdlení, jaké mi bylo horko.

„Už jsem pár Killianek snědl, a tak vím, jak chutnáš. A chci tě. Vlastně posledních dvě stě let nejdu po ničem jiném. Když ses konečně objevila, jen tak si to nenechám ujít. Chci tě úplně hrozně. No tak, Růžovko,“ zašeptal. *Co že to říkal? Snědl mé předky? Moji krev? Parchant!*

„Mě ale nesníš!“ zaječela jsem a vyskočila jsem za ním. Narazila jsem ho zády na zeď a přitiskla čepel své zlaté dýky na jeho hrdlo. Stejně by mě už brzy našel. Nemohla jsem se ošidit o moment překvapení. Možná to byla hloupost a možná ne, ale nedokázala jsem ovládnout svůj vztek.

„No vida a máme zlatou,“ zasmál se. Ani trochu se mě nebál. Jak to? Ale zalekl se mé dýky.

„Tak mě sněz, ty siláku. Dělejl!“ pobídla jsem ho a on se začal smát.

„Ale no tak, nespěchej. Nejdřív jsem si tě chtěl prohlídnout. Vždycky se na jídlo nejdřív podívám, než to strčím do pusy, ty ne?“ zašeptal.

„Najednou na to nemáš, co?“ provokovala jsem ho a on si skousl spodní ret.

„Ty se mi líbíš. Je s tebou zábava a máš pěkně vestrej jazýček. Rád bych si to pořádně užil, a tak na to půjdu pro změnu pomalu,“ oznámil mi.

„Hm, já ale ne!“ křikla jsem na něj, napřáhla jsem svou ruku a švihla jsem s ní, že ho zabodnu přímo do srdce. Ale nestalo se tak. Ani nevím, jak se to odehrálo, ale místo toho jsem stála čelem u zdi s rukama za zády.

Svíral mě pevně svými velkýma rukama. Doslova své prsty omotal kolem mých obou zápěstí a silně je držel u sebe, abych s nimi nemohla pohnout. A svým velkým tělem mě udržoval hezky u stěny. Jeho levé stehno jsem měla vražené mezi mýma

nohama a pravým mě přichytával k tomu levému. Hlavu jsem měla vytočenou prudce na levou stranu, kam si přiložil do těsné blízkosti tu svou.

„Řekl jsem, že na to půjdeme pomalu. Jsi až moc nedočkavá. S tebou se celkem blbě seznamuje. Tak sorry, že jsem vybral rovnou tenhle způsob. Ale něco mi říká, že bys se mnou jinak nemluvila. Posledně to bylo jen proto, že jsi byla zmatená, ale teď už nejsi, vid’?“ šeptal mi do ucha, až se rty dotýkal mého ušního lalůčku.

Úplně mě polila vlna chladu. Byl tak blízko. Tak blízko mému krku a já proti němu byla i se zlatou killianskou dýkou v ruce naprosto bezbranná. Cítila jsem jeho svěží citrusovou vůni, a to bylo vše, co jsem dokázala momentálně vnímat. On si přičichl k mému krku a zavřel na chvíli oči. „Aaah pro Krista, jak něco takovýho můžu vydržet? Asi na to kašlu,“ zašeptal si zřejmě pro sebe.

„C-co jsi zač?“ vypravila jsem ze sebe tiše. Měla jsem příliš málo vzduchu, abych mohla pořádně mluvit. Na hrdlo se mi tlačily vystouplé cihly. To poslední, co jsem chtěla bylo, jít na to pomalu. Při představě, že mě mučí se mi podlamovala kolena.

„Jsem démon,“ odpověděl jako bych to nevěděla. Hodila jsem na něj překvapivě ironický ksicht a on se pousmál. „Jsi zajímavá. Chvilku se mě bojíš a chvilku ne,“ poznamenal.

Já sebou škubla a snažila jsem se otočit k němu čelem. V dlani jsem pořád svírala svou zlatou dýku, ale držel mě tak pevně za ruce, že jsem nedokázala ruku ovládat. Spíš jsem se snažila udržet jí v ruce, aby mi nevypadla. Možná se mě i trochu bál, byl opatrný. Hodně opatrný. Ani na chvilku nepolevil.

„Já tě zabiju, démone,“ zašeptala jsem sebevědomě.

„To bych rád viděl. Věř mi. Moc rád. Ale tvoji krev a duši chci momentálně víc než umřít, a to bys měla brát jako poctu. Takhle jsem to ještě nikdy neměl,“ procedil a já na něj koukala jako by měl místo hlavy banán. *O co mu jde?*

On mi zatím přejížděl rty po krku až se mi naježily všechny chlupy na těle. Nic neříkal, jen mě hladil svými rty a dýchal mi teplý vzduch na krk. Lehce mě to vzrušilo. Nemohla jsem si pomoci, bylo to intenzivní a velmi vášnivé. I když mi šlo o život. Možná to právě takhle hrozba podpořila a podtrhla tím mé rozjařené emoce. Je fakt, že nic takového jsem ještě nikdy předtím necítila a on byl zatraceně atraktivní a nádherně voněl. Tak zvráceně přitažlivý a přehnaně sebevědomý.

A sice mě pořád držel jako zločince anebo jako někoho, s kým se chystá mít velmi drsný pohlavní styk. Ale nepřišel mi nebezpečný, i když určité mluvil pravdu o tom, že snědl pár lovců mého druhu.

Ale cítila jsem se s ním spíš jako by se se mnou chtěl mazlit. Nepřišlo mi totiž, že by mě chtěl sníst. Ne alespoň hned. *Sám říkal, že by na to šel pomalu, ne? Možná to je má šance, jak ho zabít. I když. Zase říkal, že to nevydrží...*

„Co máš za voňavku?“ zeptala jsem se ho, abych mezi námi to napětí trochu uvolnila a on se pousmál a naklonil se ke mně blíž.

„Teď se zajímáš o to, čím jsem se ráno navoněl? Ty jsi vážně buď úplně pitomá anebo ještě pitomější, že si myslíš, že ti to nějak pomůže mě rozptýlit,“ odpověděl.

„Nechci tě rozptýlit. Jsem zvědavá. Hezky voníš. A pokud to přežiju, chci vědět, co koupit příteli k narozeninám,“ odpověděla jsem a on se rozesmál.

„Koupila bys příteli voňavku, která ti voní na jiným chlapovi? Na démonovi, kterej tě chce zabít?“ zeptal se překvapeně a já se zadržela. *No jo, to vůbec neznělo blbě. Bezva, Willow, teď si o tobě navíc bude myslet, že jsi zvrhlá.*

Ucítila jsem ještě pevnější stisk jeho rukou na mém zápěstí a pak si mě k sobě prudce otočil čelem. S tím, že jsem měla stále jeho stehno mezi mými, lepil se na mé měkké tělo svým tvrdým břichem a díval se mi zblízka a intenzivně do očí. Měl je tak nádherně šedé, že mě to doslova odzbrojilo – z ruky mi vypadla dýka. Ale ani jeden jsme nepřerušili svůj oční kontakt.

Mé oči byly ametystově fialové z toho, jak jsem se snažila ho prohlédnout, ale nezabíralo to na něj. Byl nějaký jiný. Byl to úplně jiný druh démona, než jsem, kdy viděla. Neviděla jsem do něj. Neznala jsem jeho opravdovou podobu a spíš než, že mě chce zabít mi přišlo, že se mnou flirtuje.

Najednou jsem se ho přestala bát. Moje srdce bušilo už jen z pocitu, že je u mě tak blízko velice atraktivní muž. Nechápu to. Vůbec jsem se ho prostě nebála. Možná to je nějaké jeho osobní kouzlo?

„Máš přítele jo?“ zeptal se. Tu otázku jsem upřímně nečekala. Nevím proč se mě na to ptal, když jsem to zcela jistě zmínila. *Nebo jsem z něj tak zblblá, že jsem to neřekla nahlas?*

„Jsem si jistá, že jsem to už řekla,“ opáčila jsem a on se pousmál.

„To je škoda,“ odpověděl.

„Škoda? Mohl bys mě přestat nabalovat? Je to divný vzhledem k okolnostem,“ procedila jsem a on se zasmál.

„Spíš unikátní. A až tě budu nabalovat, poznáš to,“ zašeptal mi do ucha.

„Tak proč to říkáš?“ divila jsem se.

„Protože je to škoda. Bude smutnej až se nevrátíš domů,“ odpověděl a mě naskočila husí kůže a snad se mi i zasekl mozek. Na vteřinku mi přestalo bít srdce. *On mě vážně sní. Proč působí tak přátelsky, když mě chce stejně zabít? Je to psychopat?*

„Nicméně, ty máš co říkat. Vzrušuje tě představa tvoji blízký smrti,“ zasmál se.

„Ani ne,“ opáčila jsem.

„Hm, pak tě vzrušuje ta druhá varianta,“ dodal.

„A tím jest co?“ sykla jsem na něj. On se pousmál.

„Já,“ odpověděl a já vyprskla smíchy.

„To tak,“ procedila jsem syrově a vzápětí ten démon se mnou lehce trhl, jako bych ho svou poznámkou urazila. „A jen tak mimochodem, taky nejsi normální. Kdybys byl, nehrál by sis s jídlem,“ zmínila jsem a on se zase jen pousmál.

„Máš pravdu. Tohle slychám často. Rád si hraju s jídlem. Je to zábava,“ odpověděl.

„A nebylo by prostě lepší mě rovnou sníst, když máš na mě takovou chuť? Víš, takhle je větší šance, že ti uteču,“ poznamenala jsem a on se zase zašklebil.

„Hm, to je. To mi ale vůbec nevadí, Růžovko. Je to zábavnější, když moje kořist bojuje o život. Jsem predátor. Budu tě nahánět klidně měsíce. A stejně tě sním. Zatím jsem

nepřišel na důvod, proč bych si měl odpírat něco, co chci nejvíc na světě ochutnat, ale snažit se o to mě začalo vážně zajímat," řekl.

"Neříkej mi Růžovko!" vyjela jsem na něj a snažila jsem se vymanit z jeho sevření. Už se mi kolem zápěstí snad i tvořily modřiny. Držel mě vážně pevně.

"Máš růžový vlasy, budu ti tak říkat. Nebo ti mám říkat jménem? Myslím, že to by bylo nevhodné. Je ještě brzy," odpověděl sebevědomě.

"Brzy? Z jaký ty jsi doby, proboha? Plánuješ mě nechat bojovat o život tedy dlouho?" zeptala jsem se a on se pousmál.

"Možná. A jsem z jiný doby, máš pravdu. Nicméně, by tě mělo zajímat spíš to, co jsem ti řekl, že se chystám udělat než to, jak to říkám," dodal a jeho zorničky se zvětšily tak, až měl oči najednou spíš černé. Překvapilo mě to. Zas taková tma nebyla. Potlačila jsem chuť se ho na to zeptat, ale odpověděl mi sám.

"Občas to tak mívám. Znamená to, že mě fascinuješ a že tě chci. Plus k tomu jsem fakt dlouho nejedl," řekl a odhrnul mi vlasy stranou. Možná jsem ho zase podcenila. *On se mě fakt chystá sníst.*

Cukla jsem rukou, ale nemohla jsem jí použít. Držel mě příliš pevně. Tiskla jsem k sobě víčka a čekala jsem až ucítím v krku jeho ostré tesáky, které jsem dosud zatím ani neviděla. On se ale ode mě odtáhl a podíval se na mě, jak čekám na smrt. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že nějakému démonovi takhle podlehnu. Ale neměla jsem na výběr. Svíral mě moc pevně a já se neměla, jak bránit.

"Vzdala jsi to? Boj o svůj život? Takhle snadno?" zeptal se překvapeně a jeho zorničky se zase stáhly zpátky do menší velikosti. Jako bych ho přestala fascinovat.

"Co mi zbývá, když mě tak pevně držíš? Jestli si chceš užívat naší hru, měl bys mě nejspíš pustit. Nebo aspoň trochu povolit vodítko," oznámila jsem mu a on se pousmál.

"Pravda, to bych měl," řekl a lehce uvolnil své ruce, aby se mi neodkrvily.

"Fakt dík. Nicméně je to stejné na nic," komentovala jsem otráveně.

"Nestěžuj si," řekl a pomalu se zakusoval do mého krku. "Hmm," zamručel blaženě. Úplně jsem ztuhla. A pak jsem začala zrychleně dýchat. Šel mi kouř od pusy až mě to rušilo v přemýšlení. Srdce mi bušilo jako šílené a já nevěděla co dál. Ale zatím ještě mou kůži neprokousl. Byl tak něžný a pomalý. Zjevně si to vážně užíval a dával mi šanci zareagovat.

"Bože, co to dělám? Já tě vážně poslouchám? Zkousím svou výdrž zrovna s ní?" zašeptal mi do ucha.

"Co to říkáš?" divila jsem se.

"Nic," řekl a jemně mi olízl vystouplou pulzující žílu na krku. Oba jsme lehce zavzdychali. Nevím, proč jsem si to tolik užívala. Snad jen proto, že jsem to nevnímala jako konec, ale jako začátek něčeho, co jsem ještě nikdy nedělala. Ale jestli mám zemřít, byla by to celkem příjemná smrt. Nicméně, k tomu nedošlo. On se ode mě totiž s dalším tichým výdechem odtáhl a podíval se mi do očí.

Zírala jsem na něj jako na idiota. Nechápala jsem, o co mu jde. Ale pochopila jsem, že vážně moc prahne po tom mě sníst. Bylo to zřetelné. Skoro to mělo až sexuální náboj. Vypadal, že by mě ojel. Ale on zjevně víc myslel na mou krev a duši, zato já...

„Tak jo. Kašlu na to, chci tě sežrat!“ prohlásil suverénně a zakousl se mi do krku. Zpanikařila jsem, protože jsem cítila, jak svými zuby lehce tlačí proti sobě, aby prokousl mou kůži. A v tom jsem vykřikla.

„Že se nestydíš zabíjet nevinný lidi. Jsi zrůda!“ řekla jsem, abych získala nějaký další čas a on se na mě vyjeveně podíval. Zjevně čekal na to, až ho přeruším. *Ale proč?*

„Nestydím. Jsem co jsem. Navíc ty rozhodně nejsi nevinná,“ odpověděl neutrálně a podíval se mi do očí. Najednou byly jeho duhovky rudé jako krev. Překvapilo mě to, protože to bylo nepochybně jeho vzrušení z vůně mé krve. „Jsem to, k čemu jsem byl předurčený stejně jako ty. Taky máš na rukách krev,“ pokračoval, aniž by ho rozhodilo, jak na něj civím.

„Ale ne nevinných lidí. Démonů tak leda,“ objasnila jsem.

„Ano. A stejně jako ty jsi lovkyně, já jsem démon. Lidi jsou v potravním řetězci pode mnou, RŮŽOVKO,“ zdůraznil.

„A ty pode mnou,“ zasyčela jsem a on se pousmál.

„Rád,“ mrknul na mě. Protočila jsem panenky. *Vážně teď vytáhl dvojsmysl?*

„Takže zabiješ jen kvůli hladu?“ vyptávala jsem se a on na mě docela dlouho koukal, než odpověděl.

„Už jo. Snažím se,“ řekl a pustil mě ze svého sevření, ale pohotově botou přišlápl mou dýku, abych si jí nemohla vzít. Taky věděl, že bez ní mu neuteču. *Rozptýlila jsem ho? Přestal mě chtít? Nebo se jen slitoval?*

„Nechci, aby tě něco zabilo dřív než já, takže ti tu dýku dám. Ale dnes už si po krku nepůjdem. Slib mi to, jinak tě sním už dnes v noci a věř mi, že s tím nebudu mít problém. Neměla by ses přeceňovat. Ale spíš ti teda doporučuju nepodceňovat někoho jako jsem já,“ prohlásil a mě zase polila vlna mrazu.

„Slibuju,“ zašeptala jsem a podívala jsem se do jeho očí, ze kterých se pomalu vytrácela červená barva a měnila se zpátky na ledově šedou. Bylo to doznívající vzrušení z mé krve. Nevím proč, ale nechtěla jsem ho podrazit. *Sakra, Willow. Ty jsi taková blbka! Vždyť on to udělal, je to démon. Zabije tě, jenom proto, že ty jsi naivní.*

Pak sundal nohu z dýky a couvl ode mě o dva malé krůčky. Bylo mi u něj teplo. Najednou jsem pocítila na svém vyhrátém těle chlad noci. Sehnula jsem se pro dýku a když jsem se zvedla, už tam nebyl. Možná mi taky nevěřil. Nehodlal mě podcenit a já bych to dělat taky už neměla. Tohle bylo štěstí, už nikdy víc nebudu dál takhle naivní a nenechám se od žádného démona takhle oblbovat.

HERITAGE ROUTE 21 – Canada 19/9/2020 9:38

Do dnešního rána jsem se probudila celkem pochroumaná. Moje mysl dostala zabrat po tom, co si s ní pohrával vyšší démon a moje fyzično taky. Prohlížela jsem si modřiny na zápěstí z toho, jak mě včera pevně držel a jednu malou růžovou modřinu na levé straně krku, jak se ze mě pokusil vysát krev, ale spíš mě jen dráždil a jemně stiskl zuby než cokoli jiného. Hlavně ne tesáky, protože to už bych měla prokousnutou kůži.

Vzpomněla jsem si na podivné chování jeho očí. Jak nejdřív byly ledově šedé, pak skoro úplně černé a nakonec, když byl blízko mých žil a tepen, byly rudé jako krev. Když měl zorničky roztažené přes celé duhovky, říkal, že to tak občas má a že je to tím, jak moc ho fascinuju. Červené byly určitě proto, že toužil po mé krvi. Mohla by ta jeho fascinace být ekvivalentem pro touhu po mé duši? Třeba si jí prohlížel? Ta představa mě rozrušila a znepokojila.

„Ten démonský úchylák! Takhle nestydatě očumovat mou duši!“ procedila jsem skrze zuby a popadla hřeben válející se na nočním stolku. Brutálně jsem si česala vlasy div, že mi na té hlavě něco vůbec zbylo. Měla jsem vztek. Ještě žádný démon si na mě nikdy nekladl takové nároky.

„Mou duši ale nedostaneš! Nikdy!“ rozhodla jsem se, chňapla jsem po batohu a mířila jsem si to do práce. Na schodišti mě zastavil Sam.

„Ty nebudeš snídat, Willow?“ zeptal se překvapeně, protože já vždycky snídám.

„Dneska ne, jdu pozdě. Čau,“ odpálkovala jsem ho a utíkala jsem ke dveřím.

„Čau,“ ozvalo se za mnou a pak jen prásknutí dveří. Zhluboka jsem se nadechla. Měla jsem takový vztek. *Jak si může vůbec dovolit chtít mou duši? Vždyť ví, že jsem Killianovic lovkyně. Mám zlatou dýku ukovanou v pekelném ohni. No počkej, démone! Já tě zabiju!*

Celá ve zvláštní náladě nabitá nějakou svou vlastní vytvořenou energií, jsem vešla do džus baru. Nina tam opět nebyla, ale byl tam Simon. Simon byl můj nepřítel, ačkoli to byl člověk. Nemohli jsme se vystát, ale bohužel v tom horším slova smyslu. Žádné pošfučování, ale ticho. Občas jen nepřijemné odsekávání a vražedné pohledy. Směny s ním byly nekonečné a psychicky vyčerpávající.

Stalo se to minulý rok na jaře. Dřív jsme bývali přátelé. Ne tak dobří, abychom spolu trávily volný čas, ale párkrát do roka jsme se sešli i s další skupinkou lidí a dobře jsme se bavili.

Simon jediný ví, kdo jsem. Vyplulo to na povrch dost nešťastně. Před několika měsíci si našel přítelkyni. Byla to démonka. Ta nejpodlejší démonka, jakou jsem kdy viděla. Chtěla jen jeho duši, nemilovala ho.

Každopádně jsem je jednou načapala vzadu ve skladu se muchlovat. Nebo on tomu říkal muchlování, já zcela určitě viděla, jak mu vysává duši. A instinktivně jsem zakročila. Zachránila jsem mu život, ale on to viděl jinak. Jeho milou jsem mu ale nezabila. Jen poranila, abych jí odehnala. Bohužel i to stačilo, aby mě nenáviděl. Pak se s ním totiž rozešla a jako důvod udala mě.

Ještě dlouho po tom jsem přemýšlela, jestli jsem neudělala chybu, ale pokaždé jsem došla k závěru, že by ho zabila, kdybych nepřišla včas. On si to ale vysvětlit nenechal. Nevěřil mi.

BLAKE DISTRICT – Canada 999 19/9/2020 13:35

Thayer ležel u Waydanovo postele na šedém huňatém koberci metr před svým měkkým

pelíškem a pozoroval spícího Waydana, aniž by se odlepil bradou od podlahy. Waydan ležel na břiše s hlavou vytrčenou do pravého úhlu směrem doleva. Jeho levá ruka a noha trčela z postele směrem k Thayerovi. Vyspával jako by byl po flámu.

„Hej. Ssss,“ zasyčel na něj Thayer, ale s Waydanem to ani nehnulo. „Démone,“ pokračoval polohlasem, ale nic. „Idiote,“ řekl a Waydan se nadechl a protahujíc se zhluboka vydechl.

„Já tě slyšel. Neříkej mi idiote, idiote,“ zašeptal rozespale a otočil se pohodlněji na druhý bok.

„Je půl druhý. Mám prázdnou v místičce a už mi kručí v bříšku,“ prohlásil Thayer ze srandy.

„Hm, běž to říct někomu, koho to zajímá,“ opáčil se zavřenýma očima a během dvacetisekundového ticha zase vytuhnul.

„Sakra, Waydane!“ okřikl ho, až ho to nakonec probralo. Posadil se a opřel se zády o čelo postele. Jeho oči byly viditelně unavené. Měl pod nimi tmavé kruhy, které signalizovaly, že se dlouho nenakrmil.

„Soudě podle toho, jak vypadáš, jsi včera při lovu neuspěl, vid’?“ zeptal se a Waydan jen přikývl a spustil nohy na koberec vedle Thayera. „Jak to?“ vyzvídal.

„Včera jsem byl za ní, jak jsi chtěl. Chvilí jsem tě poslouchal, ale pak jsem si říkal, že na to kašlu a zabiju jí. Ale víš, já bych i uspěl, ale nějak se mi nechtělo uspět. Vlastně jsem uspěl, protože jsem neměl uspět a neuspěl jsem,“ prohlásil a mířil si to do koupelny. Není divu, že tak dlouho spal, když musí být vyčerpaný hladu.

„Zase ty tvoje hry, co? To tě jednou zabije. I když počkat, to je to, kam směřuješ. Ty masochisto,“ dodal a stočil se zpátky do klubička. Na rozdíl od něj byl tigrinian a ti spali většinu dne jako kočky.

„Poslouchal jsi mojí radu a zkusil ses ovládat? Chvilí ses ovládal, ale teď to už zase vzdáváš? Já to nechápu,“ divil se a Waydan přikývl. „Každopádně na to kašli. Byla to blbost co jsem říkal. Evidentně to nikam nevede,“ dodal ještě a usmál se.

„Cože? Ta tvoje rada mě málem zabila. Ani nevíš, jak moc jsem jí chtěl. Držel jsem její krční tepnu v zubech a nekousnul jsem si. Byl jsem v její těsné blízkosti několik minut a zvládnul jsem to. Nicméně jsem si po tom všem jistě, že to zvládat nechci. Až jí potkám příště, prostě si kousnu. Kašlu na nějaký zamilovaný blbiny, jsem prostě démon a ona lovkyně. Chci její duši a krev, a tak to sakra dostanu. Jasný?“ procedil.

„Chápu, že jí chceš sníst. Vážně jí chceš zabít? Chceš, aby byla mrtvá?“ vyzvídal.

„O co ti jde? Nechtěl jsi, abych jí nezabíjel? Abych jí poznal? Abych to vydržel já nesníst?“ připomněl.

„Rozmyslel jsem si to. Nelíbí se mi, kam to směřuje,“ dodal Thayer.

„Kam jako? Hele, nechci nic víc než její duši. Ale spokojím se i s krví,“ odpověděl s kartáčkem na zuby v puse.

„No právě,“ zašeptal Thayer. Waydan protočil panenkami.

„Chceš abych prohrál sázku, že jo? Ale to se nestane,“ zasmál se a odešel vyplivnout pastu do umyvadla.

„Ne. Teď mi nejde o tu sázku. Jen chci vědět, jak je to doopravdy. Takže se zeptám znova. Chceš, aby byla mrtvá a abys jí už nikdy neviděl?“ vyzvídal a Waydan se zamyslel.

„Nevím. Asi je mi to úplně jedno,“ odpověděl.

„Není. Koukni na mě!“ poručil mu a Waydan se mu podíval otráveně do očí.

„Tak fajn, tak není. Nevím, co se včera stalo a asi máš pravdu. Moje touha po tom jí sníst je obrovská, ale z nějakýho důvodu je pořád menší, než ten nepřijemnej pocit co mám z toho, že by už tady nebyla. Při představě, že už si nebudeme takhle hrát mě mrazí. Je výjimečná. Ale nejsem zabouchlej aby bylo jasno,“ objasnil a odkráčel zase do koupelny.

„Hm. Možná nejsi. Ale už to začíná. Jsi divnej. To přišlo dřív, než jsem čekal,“ procedil a Waydan se pousmál. „Možná, co jsem čekal, když po tobě chci, abys trávil čas s holkou, co je přesně tvůj typ,“ dodal tak, aby ho Waydan neslyšel.

„Zlobíš se na mě, že jsem jí nezabil? Prohrál jsi sázku, já to vydržel,“ křenil se.

„Krvácela?“ vyzvídal Thayer.

„Ne,“ odpověděl.

„Pak jsem ještě neprohrál, Wayde. Až vydržíš v její těsný blízkosti, zatímco bude krvácet, aniž bys jí kousnul, nebo se jí jen snažil kousnout, pak vyhraješ,“ řekl.

„Hm a pak jí můžu sníst? Jako odměnu pro vítěze?“ zeptal se, ale Thayer zavrtěl hlavou. „Ale no tak. Potřebuju motivaci,“ dodal.

„Ok. Beru to zpátky. Já mám rád život a na rozdíl od tebe ho uctívám. Ale jí bys měl zabít. Je nebezpečná pro tebe i pro Thallaran. Takže jestli se do ní nezamiluješ, pak jí zabij a ber to jako motivaci,“ dodal.

„Já mám rád věci, co jsou pro mě nebezpečný. A Thallaran mě nezajímá,“ opáčil.

„To jsem si všiml, že jsi masochista. A měl by tě zajímat. Protože Ashera zajímá. Taký ho zajímá všechno, co by tě mohlo zničit včetně toho šutru. Dávej si pozor,“ varoval ho a on sebou zase plácl na postel.

„Je pro mě jako droga. Od té doby, co jsem jí viděl zabíjet, na ní nemůžu přestat myslet. A od té doby, co jsem včera skoro pil její krev jsem zase snad přestal myslet úplně,“ přiznal a tvářil se zasněně.

„Neříkej mi, že ses vážně zabouchnul?“ polekal se Thayer a Waydan se usmál.

„Není můj typ. A nechápu, proč tě to tak stresuje. Včera jsi to po mě chtěl, ne?“ odpověděl stručně.

„Určitě? A navíc, no a? Nikdy neposloucháš. A i kdyby nebyla tvůj typ, což je, tak to neznamená, že se ti nelíbí a že jí nemůžeš milovat. Teda jako já bych si nepřál nic jinýho, než abys konečně poznal lásku a přestal být tak sobecký. Myslím, že by ti pomohlo myslet i na někoho jinýho a trochu by tě to zklidnilo,“ zmínil, ale Waydan ho přerušil. „Nebo naopak ještě rozjelo.“

„...Ale včera jsem se spletl. Nečekal jsem, že to vezmeš vážně. Včera jsem byl pro, aby ses do ní zamiloval, ale dneska říkám jen ne proboha do ní! Nějak jsem to nedomyslel,“ dodal a Waydan se zase pousmál.

„Klid. Nejsem zamilovanej,“ řekl neutrálně.

„Určitě?“ ujišťoval se.

„Nevím. Nikdy jsem zamilovanéj nebyl. Nevím, co to obnáší za pocity,“ zmínil a Thayer na něj se strachem v očích koukal.

„Já myslím, že víš,“ poznamenal a Waydan se zamyslel. „A říkáš, že jsi jí skoro kousnul?“ vzpomněl si co říkal před chvílí a Waydan přikývl.

„Skoro, ale vydržel jsem to,“ culil se jako by čekal pochvalu.

„A to je jako všechno? Nezkoušel jsi na ní ty svoje figle?“ pokračoval.

„Jako jaký?“ křenil se.

„Já nevím, něco intimního,“ zeptal se.

„Neboj se, mám to pod kontrolou. Nic romantickýho ani intimního. Šlo čistě jenom o hlad a já to ustál. A nemusíš se bát, do ní se fakt nezamiluju. Tečka,“ dodal a Thayer se na něj prozíravě díval.

„Když to říkáš. Nicméně ti to moc nevěřím. Ale změníme radši téma. Takže... už jsem říkal, že mám prázdnou v mističce?“ zopakoval a Waydan se tedy zvedl a šel mu nasypat.

PINEAPPLE JUICE BAR – 19/9/2020 18:04

Skoro vůbec mi to neutíkalo a mohl za to Simon. Už mi nezbývalo moc do konce směny, ale i tak to byl voprz. Naštěstí, ale za mnou dorazil Zack, aby mě trochu povzbudil. Posadil se na barovou stoličku naproti mně a usmíval se, dokud jsem si ho nevšimla.

„Zacku,“ úsměv jsem mu nadšeně opětovala. Snad jsem nikdy nebyla radši, že ho vidím.

„Zdravím, krásná slečno. Mohl bych si u tebe objednat ten sladkej mix tropickýho ovoce?“ zeptal se a já se pousmála.

„Myslíš Toptropic?“ ujistila jsem se a on přikývl. „Akorát došla papája, ale můžu ti tam místo toho dát guavu,“ navrhla jsem.

„Nevadí, určitě v tom nepoznám rozdíl,“ křenil se a čekal, až mu nápoj připravím.

Waydan stál u džus baru za oknem a civěl na mě a na Zacka přes okno. „Proč na něj zíráš jako bys ho chtěl zabít?“ zeptal se ho Thayer. Waydan se mu podíval letmo do očí a pak zase zpátky na nás se Zackem.

„Ne, zapomeň na to! Nemůžeš zabít lidi jenom proto, že na ně žárlíš. Jestli se ti ta lovkyně líbí, pak je to největší kravina. Nikdy by sis jí nezískal,“ vychrlil ze sebe a Waydan se začal smát.

„Co tě pořád nutí si myslet, že jsem naprostej sociální tupec? Nechci ho zabít. Zíral jsem spíš na toho vedle ní. Má jen část duše a tváří se, že by jí nejradši zabil on, a to se mi nelíbí,“ procedil.

„Tak toho se bát nemusíš. Jsi tu dlouho na to, abys věděl, že lidi se sice zabíjí, ale nejen tak. A tady je to riziko skoro nulový,“ zmínil Thayer.

„Já vím. A mimochodem, kdo řekl, že jí chci získat a že žárlím?“ zeptal se a podíval se mu do očí.

„Ty. Ne přímo, ale nic jinýho v hlavě nemáš poslední dobou,“ komentoval.

„Zase mi lezeš do hlavy?“ okřikl ho a v tom se otevřely dveře přímo u nich a z nich jsem vyšla já se Zackem.

Waydan sklapnul a já ztuhla. Naše oči s Waydanem se střetly. Toho malého zvířete u jeho nohy jsem si ani nevšimla. Zack si nevšiml ani Waydana, protože mi něco nadšeně vyprávěl, ale mě přejel mráz po zádech. Úplně jsem přestala Zacka vnímat a soustředila jsem se jen na své myšlenky.

Na to, jak jsem na něj byla ráno naštvaná, že si dovoloval očumovat mou duši a dělal si na ní nároky. A jak mi způsobil dost ošklivé modřiny, které jsem musela všemožně celý den zakrývat. A teď to dělal zase. Očumoval mou duši a ještě před mým přítelem a já s tím nemohla nic udělat. Náš oční kontakt se přetrhl a já se otočila čelem na cestu.

„Co to bylo?“ zeptal se ho Thayer po chvilce, co jsem mu zmizela z očí a on se stihl trochu rozkoukat a popadnout dech. Vsadila bych se, že celou dobu, co jsme na sebe zírali nedýchal, stejně jako já.

„To fakt nevím, ale bylo to vzrušující... fascinující,“ prohlásil spokojeně a vydal se na cestu naším směrem. Ovšem od nás udržoval jistou vzdálenost.

Já jsem o tom neměla ani páru a byla jsem duchem úplně mimo. Ty jeho oči... byly nezapomenutelné. Jak v noci, když se na mě hladově díval, tak teď když se na mě díval stejně hladově jako včera. S rozdílem, že nebyly červené ani neměl nepřírozně zvětšené zorničky. Bylo to tím pohledem spíš než jeho okouzlujícíma očima. Díval se na mě jako na šťavnatý steak. S láskou a chtivě. Až mě zamrzelo, že na mě tak pěkný mužský myslí jen jako na jídlo.

„Willow? Posloucháš mě? Co jsme vyšli z džus baru, jsi zase vypnutá. Jsi unavená, vid’?“ dovtípl se, aniž by mě nechal promluvit. Byla to pravda. Byla jsem ze všeho už tak vyčerpaná. Ty neustálé boje o můj život mě unavovaly a já mu nemohla nic říct. Ne jen tak. Chtělo to plán. Ale žádný plán nebyl dost dobrý na to, abych v něm mohla všechno bezpečně shrnout. Včetně toho po mé duši dychtícího a až neskutečně neodolatelně vyhlížejícího démona.

A bylo mi jasné, že to k tomu povede, protože on vypadal, že si tu naši hru bude vychutnávat naplno. A plus k tomu ten pohled, který mi naznačoval, že se mám na co těšit. Rozhodně jsem nebyla tak hloupá, abych věřila tomu, že je konec a že to celé zůstane jen mezi námi. Vypadal, že by mě rád dostával do rozpaků a možná by byl i rád, kdybych do nich dostávala jeho?

Já přikývla a dál jsem zarytě mlčela. Jediný zvuk momentálně dělal lehký a studený vítr narážející do všech koutů. Zapomněla jsem si v práci šátek, ale už jsem se kvůli tomu nechtěla vracet. A to byla chyba.

Cestou domů se Zackem po mé levici, se zvedl vítr a mé vlasy se zvedly s ním a odhalily můj od toho démona označený krk. Zackovy oči sklouzly přímo na modřinu a nebylo těžké uhodnout, co se mu honilo hlavou. *A sakra! Teď si bude myslet, že jsem mu nevěrná.*

„Co je to, Willow?“ zeptal se káravě jako bych byla pes a učůrla si v obýváku. Jistě, že věděl, co to je. Nedala se na to vymyslet žádná výmluva. Byl to naprosto zřetelný

cuckflek. Oprava – nebyl, ale vypadal tak a říct mu pravdu se zdálo být mnohem horší, než mu zalhat o té více pravděpodobné možnosti.

„Zacku...” zašeptala jsem. Hrdlo se mi sevřelo a srdce bušilo jako o závod. „Není to tak jak to vypadá. Musíš mi věřit,” zašeptala jsem. Tohle byla ta nejobyčejnější fráze ever.

„Musím? A jak to teda je? Mě to totiž přijde jako značka od tvýho milence. Jestli to tak není, oprav mě. Rád si vyslechnu tvoji výmluvu, ale jsem si jistý, že něco takového vytvořil člověk svými rty,” řekl. V očích mu šlehaly plameny zuřivosti. Mýlil se. Nebyl to člověk, ale démon. A nebyly to rty, ale zuby. Ale co na tom záleží?

„Přisahám na svůj život, že jsem se takhle už probudila,” zašeptala jsem rozpačité a rozhlídla jsem se, jestli do mě za tu lež neudeří blesk nebo tak něco.

„Kdybys někoho měla a neměla jsi o mě zájem, řekla bys mi to, že jo?” ujišťoval se. Byl tak smutný a měl strach, že bych ho opustila. Bylo to na něm znát.

„Slibuju,” usmála jsem se.

„Fajn, nebudu to hrotit. Víím, že jsi plachá. Mě to trvalo měsíc se k tobě jen přiblížit. Nejspíš se nemám čeho bát,” řekl. Ten démon za mnou se povýšeně usklíbl.

„Měsíc. Vsadím, se, že mě to zabere dvacet minut,” prohlásil sebevědomě Waydan, který nás drze odposlouchával a Thayer se zakřenil.

„Spletl jsem se. Není to holka pro tebe. Je zadaná. Takže, mohl bys s tím už přestat?” zeptal se slušně.

„S čím?” opáčil.

„S tím přebíráním. Jsem na to trochu háklivej. Je zadaná, respektuj to. Jestli jí máš rád, respektuj to. Navíc jsi jí donutil mu lhát,” osočil ho.

„Nemám v plánu jí svádět. Nechci její tělo. Teda nezlobil bych se, ale o to mi fakt nejde. Chci její krev a u té příležitosti obdivuju její duši... svým nosem teda,” dodal pro jistotu.

„Nechci radši vědět co čím obdivuješ. Nicméně, Waydane. Já to viděl. Ten pohled jsem viděl. Viděl jsem i ty její modřiny na rukách a tu na krku. Já tě znám. Víím, co jsi s ní včera dělal,” řekl a Waydan se pousmál.

„A co jsem podle tebe s ní včera dělal?” zeptal se se zájmem v očích.

„Mazlil ses s ní,” odpověděl Thayer a Waydan vyprsknul smíchy.

„Mazlil? Co myslíš tím mazlením? To mi vysvětli,” křenil se.

„Ale no tak. Ty víš dobře, co tím myslím,” odseknul. „Já tomu říkám mazlení a ty tomu říkáš hraní si. Nicméně to hraničí se sexuálníím harašením a ty to víš. Vždycky hezký ženský tímhle stylem svádíš. Nemůžeš si totiž pomoci. Jsi starej úchylák a včera jsi mi lhal,” dodal a Waydan přitakal.

„Mazlení znělo líp,” zmínil a Thayer otráveně vydechl. „Nicméně, jde mi jen o její krev, Thayi. S jejím vztahem to nemá nic společnýho. Respektuju to, jasný? A nemazlil jsem se s ní,” ujišťoval ho. Ale sám tomu nevěřil, natož Thayer.

„Kdyby ses nemazlil, kousnul bys jí do krve. A protože jsi nemohl kvůli naší sázce, mazlil ses s ní. Rozhodně jsi od ní zodpovědně neodešel, což by ti přidalo plusový body. Ale na to nemáš, neustál bys to,” dodal suše. Nemohl si tu poznámku prostě odpustit.

„Fajn, máš pravdu. Mazlil. Včera jsem se s ní trochu mazlil. Ale nešlo o nic víc než jen o tohle pošťuchování. Nechápu proč se ti tu vůbec zpovídám. O tom, že má přítele mi řekla až mezi řečí...” prohlásil a Thayer se na něj tak uvědoměle podíval.

„Ha! Takže to zmínila a proč asi? Protože jsi jí obtěžoval,” vyrazil ze sebe na jeden dech a Waydan se zakřenil.

„Sama řekla, že jí voní můj parfém. Ptala se, co je to za značku a pak z ní vypadlo, že by to tomu troubovi chtěla koupit k narozeninám. Takže nevím, kdo s kým si začal,” hájil se.

„Ať tak či onak, ty jí nech už na pokoji!! Byla to chyba, jo? Končím naší sázku. Je to lovkyně. Buď jí zabij, nebo jí nech být. Nikdo mezi soubojem na život a na smrt neprocedí, že je zadaný. Pokud necítí, že po něm ten dotyčný jede a nelíbí se mu to,” řekl ostře a odkráčel o kousek dopředu.

„Jsem si jistě, že se jí to líbilo. Jinak bych to přece nedělal. Taky jsem se bránil. Měla zlatou dýku,” dodal.

„No a? Nechtěl jsi umřít?” rýpnul si.

„Chtěl. Ale ještě ne. Začala mě prostě zajímat,” objasnil. Thayer znovu otráveně vydechl.

„Zabouchnul ses,” zašeptal. „Jak je to možný? Ach jo, bože, omlouvám se. Je to moje chyba. Ale na mou obhajobu, fakt jsem v to ani nedoufal,” pokračoval.

„Sklapni!” procedil suše Waydan. „Přemýšlím. Ironie je, že jsem včera na sobě žádné parfém neměl. Cítla mojí krev. Je to možný?” zmínil a Thayer pokrčil rameny.

„Jak víš, co cítila?” divil se.

„Myslela na citrusy a zelený čaj. Což je nejvíc pravděpodobná varianta. Kdysi i Daemtrish říkala, že moje krev chutná jako citrus se zeleným čajem. Teda spíš, že je taková trpká a že tak i voní. Jestli totiž cítila mou krev, něco s ní není v pořádku a já chci vědět co,” dodal.

„Já tvoji krev teda necítím a to mám mnohem citlivější čich než ty i než Daemtrish a lidi,” zmínil a pak už mlčeli. Připomínka v souvislosti s Daemtrish a Waydanovo krví se mu nezamlouvala.

Možná, že jsem to prozatím uhrála, ale co pak? Co když se to bude opakovat? Jsem si jistá, že až se zase v soukromí potkáme, půjde po mé krvi. Pokud ovšem nepůjde dříve po mé duši. Ale to bych pak měla klid.

Nicméně, tak snadné to s ním nebude. Bude mě nahánět. Sám to přece říkal. Takže se pokusí o to stejně jako včera a udělá mi další nebo hůř, prokousne mi krk. Pak už to tuplem nevysvětlím. A nemůžu nosit šátek i uvnitř, to by bylo nápadné a zvlášť pro Zacka po tomhle incidentu. Bude nedůvěřivý a bude mi krk kontrolovat automaticky, tím jsem si jistá. Nebo mě rovnou zabije a nemusím nad tím tolik přemýšlet. Ach jo, co s tím?

Waydan s Thayerem mě nenápadně následovali až k domu. Když uslyšel mé myšlenky jen se zamyslel a otočil se opačným směrem. „Proč jsme je vyprovázeli?” zeptal se Thayer.

„No přece, aby mi jí nesežral jinej démon,” odvětil.

„Jak šlechtitný od tebe,“ procedil a Waydan se pousmál. „Teď ti jí sežere Zack a víš, jak to myslím,“ zmínil a s Waydanem to ani nehnulo. Ale to byla pro Thayera až moc strojená pokerová tvář.

„Řekni mi a teď bez lží. Chceš jí?“ zeptal se ho a Waydan se mu podíval do očí.

„Nevím. Vím jen, že jí ještě nechci zabít a nechci, aby byla mrtvá. Chci její duši, ale to se jaksí neslučuje s realitou. Takže jdu zatím po její krvi. Víc ti neřeknu a tečka,“ dodal a mlčel.

„Je mi to jasný. Chceš. A chceš se s ní zase mazlit. Tak jako včera,“ vyštěknul. „Co jsem to udělal?“ zašeptal si ještě pro sebe zoufale.

„Hrát, když už. Pod pojmem mazlení si představuju něco jinýho,“ opravil ho.

„Ty moc dobře víš, že je to naprosto ta stejná věc. Bojíš se si to přiznat, protože se ti líbí víc, než jsi chtěl. Na toho kluka žárlíš. Chceš, aby tě taky chtěla, a tak se snažíš být neodolatelný. Neměl jsem tě do toho tahat. Ona je lovkyně a bude to stejný jako s Clair,“ vyprskl neúmyslně až sebou Waydan trhnul a ztuhnul.

„Promiň. Promiň. Tohle jsem nechtěl,“ začal se omlouvat, když ucítil Waydanův bodavý pohled.

„Nestarej se o mě,“ zabručel a šel napřed.

„Já nechtěl. No tak. Neodcházej ode mě. Víš, že mě posledně chytila odchytovka. Sakra,“ zaklel, když ho neposlušchal a pro jistotu, aby se historie neopakovala, se proměnil do té jeho skoro lidské podoby. Ve skutečnosti ho mnohem víc strašila představa, že by to nebylo jako s Clair.

Já jsem pootevřela okno a sedla si na postel. Zack si odložil bundu a přehodil jí přes opěrku mé židle u počítače. Bylo mi hrozně kvůli tomu, že jsem mu lhala. Neustále mu jen lžu. A cítila jsem se i trochu provinile ještě z jiných důvodů, a zvláště když se mi to ohrožování mého života vlastně líbilo. *Bože, na co to myslíš? Ty jsi tak zvrácená fakt.* Nadávala jsem si v duchu. Pak jsem ucítila Zackův pohled a zvedla jsem k němu hlavu.

„Chceš, abych šel?“ zeptal se, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Nechci. Jen nemám kapacitu na to vymýšlet plán na večer,“ odpověděla jsem a on přikývl.

„Tak já něco vymyslím. Chtěla bys vidět nějaký filmy?“ zeptal se a já se usmála.

„Klasika, nic náročného vymýšlet nemusíš. Filmy vždycky stačí. Jen nějaké vyber. Já si zatím odskočím,“ řekla jsem a mířila jsem si to do koupelny.

Hned, jak jsem za sebou zavřela dveře, pustila jsem kohoutek se studenou vodou a opláchla si obličej jako by to mělo pomoci na smytí těch hříšných myšlenek na toho démona. Otřela jsem se do ručníku a odhrnula vlasy na pravou stranu, abych si pořádně prohlédla modřinu na krku. Byla masivní. Na to, jak malinké to bylo stisknutí.

Zavřela jsem oči a znovu jsem si to představila. Dotkla jsem se jemně modřiny prstem a po těle mi vyběhla husí kůže. Vybavila jsem si, jak byl u mě blízko. Jeho vůni a to, jak mě držel jako by se se mnou chtěl vášnivě a drsně milovat. Srdce se mi rozbušilo a já najednou uslyšela jeho hlas, jak říká: „*Chci tě... Chci si to užít, a tak na to půjdeme pomalu.*“

Pane Bože, líbí se mi démon. Vzrušuje mě na něm úplně všechno. Včetně toho, že mě chce zabít. To mě donutilo otevřít oči. Co to se mnou do hajzlu je?

„Jsi v pořádku, Willow?“ ozval se Zack z pokoje a já sebou trhla. Vyrušil mě v těch myšlenkách a byla jsem za to ráda. Bůhví, jak dlouho bych o tom démonovi ještě fantazírovala. Což je tak nepatřičné a sakra nevhodné. Rychle jsem vyběhla za ním.

„Jasně. Už jsi něco vybral?“ zeptala jsem se a sedla jsem si vedle něj na postel s úsměvem ve tváři. *Tak nevhodný... Styd' se.*

„Jsme tady sami?“ zeptal se a já rozpačitě přikývla. „Bezva,“ usmál se, naklonil se ke mně a políbil mě. Měla jsem srdce až v krku. A nejen proto, že jsem se v životě mockrát nelíbala. Ale hlavně proto, že mi bylo ze mně zle. Vzpomněla jsem si, jak se na mě u džus baru díval...

„Co je ti zase? Nechceš to?“ zeptal se. Já dvakrát zamrkala a přitáhla si ho k sobě zpátky za tričko. Jeho rty byly tak hebké. Stejně tak jako jeho tvář. Sice už mu vousy rašily, ale oproti tomu démonovi nebyl ještě vyspělý. *Sakra! Myslíš na něj právě teď?* Polekala jsem se a odtáhla jsem se od něj.

„Cos vybral za film?“ zeptala jsem se zastírajíc svůj podivný čin. Ještě měl vlhké rty ode mě a zíral trochu zaskočeně. Možná už na to byl zvyklý, a tak na to ani nereagoval a rovnou odpověděl na mou otázku.

„Jmenuje se to *V rukou božích*. Je to o démonech,“ začal a já skoro přestala dýchat. *To se mi snad zdá.*

THALLARAN 21/9/202 22:49

Trůnním sálem v Thallaranu zavládlo ticho, ačkoli se v něm shromažďovala spousta démonů všech tříd. Všichni poslouchali zástupce jejich vládce Ashera. Měli za úkol poslouchat jeho rozkazy, nikoli však ty, které se neshodují s těmi Waydanovými. Na to Asher zapomínal. A nebyl jediný. Zapomínali na to i někteří démoni v Thallaranu. A dokonce se proti Waydanovi postavila i jeho milovaná Daemtrish. Spousta démonů na něj bylo našťvaných. Protože odmítal plnit své povinnosti. Protože v jejich očích zradil svůj lid – zradil Thallaran.

„Waydan označil Killianovou a je mi jedno z jakýho důvodu. Ale vy víte, co to znamená. Označení neoznačení, všechno jde stranou, když se ví, kde se taková lovkyně nachází. Běžte si pro ní všichni. Kdo jí zabije první, bude odměněn,“ řekl Asher a vyslal své demony na Zem. Všichni ho beze slova poslechli. Nikdy totiž v Thallaranu neexistoval žádný důvod, proč by se lovci neměli zabíjet. Byla to spíš povinnost.

„Neměl bys mu tu Killianovou nechat?“ zeptal se ho Hellion, který měl svůj vlastní smysl pro spravedlnost podobnou Waydanovi a Asher se mu vysmál.

„Nechat? Jemu? Ani náhodou. Budeme ho podporovat, když udělá krok správným směrem, aby ho nenapadlo něco jiného. Jak ho znám, jeho záměr nebyl jí označit a zabít,“ prohlásil Asher.

„Právě proto,“ usmál se Hellion a Asher ho zpražil pohledem.

„Neexistuje. Budu dělat, co se ode mě očekává. A to je zabíjení označených lovců a taky škodění bráškoví. V tomhle případě jsou to dvě mouchy jednou ranou. On chce, abych vládnul, tohle má dělat správný vládce Thallaranu,“ dodal.

„A co myslíš, že byl jeho záměr?“ vyzvídal Hellion.

„Hrát si na Zemi. Na to nemáme čas. Lovci jsou všude. Včera jsme zabili jen jednoho. Navíc Killianovou musíme zneškodnit. Je až moc nebezpečná,“ zmínil.

„A v čem? Když vynecháš ten fakt, že má zlatou killianskou dýku?“ vypytał se a Asher se na něj podíval jako na troubu.

„Líbí se mu,“ objasnil.

„No a?“ divil se pořád Hellion.

„U všech rohatých, Helle. Nebezpečnější kombinaci jsem snad ještě neviděl. Ti dva by znamenali zkázu našemu světu,“ objasnil.

„Když mu vezmeš něco, co chce, je to mnohem nebezpečnější,“ varoval ho Hellion a odešel. Asher se nad tím zamyslel ne že ne. Taky si tím byl jistý i bez jeho varování. Nicméně chtěl Waydana zničit. Trestat ho tak, jak on trestá jeho. I když si byl vědom toho, že ho za to čeká smrt.

Akorát končila hodina angličtiny. Pár minut před jejím koncem jsem se zvedla a šla jsem na záchod. Bylo mi divně. Potila jsem se jako vrata od chlíva a pálily mě oči. Opláchla jsem si obličej studenou vodou, opřela jsem se dlaněmi o umyvadlo a chvíli jsem se pozorovala v zrcadle. Jako jestli na mě někdo nepozná, že jsem divná. Bylo mi jako bych nemohla ovládat své schopnosti. Oči jsem měla chvílemi fialové, aniž bych to tak chtěla. *Co se to se mnou sakra děje?*

Když jsem se odhodlala vrátit zpátky do třídy, mezi dveřmi mě překvapil nějaký démon. *Zoláštní, od včerejška po mě jdou nějak často.* Dneska ráno jsem musela taky dva zabít. A to ještě před tím, než jsem šla do školy.

„Nejvyšším označená, voňavá a šťavnatá. Škoda, že je tvoje krev jedovatá. Tvoje duše, ale není,“ oznámil mi a já hned sáhla po své dýce. *O čem to sakra mluví? Jak označená?*

„Škoda, že mojí duši nedostaneš,“ usmála jsem se na něj a ohnala jsem se svou dýkou až ho její ostří lehce škráblo do ruky.

„Killianová...“ zašeptal vyděšeně a oknem utekl pryč. Já nad tím jen zavrtěla hlavou a šla jsem do třídy jako by o nic ani nešlo. Běžná návštěva toalety. Už jsem si jaksí zvykla, že jsou pro mě všechny obyčejné činnosti smrtelně nebezpečné.

Když jsem po obědě odcházela ze školy, nalepil se na mě Zack. Bylo to těžké, ale musela jsem ho odpálkovat. Se mnou nebyl v bezpečí a už vůbec ne dneska. A já s ním taky ne. Musela bych se krotit, a to by bylo vzhledem k okolnostem fakt idiotský.

Šla jsem domů se převléknout a pak jsem musela do práce. Dneska jsem měla pracovat až do noci. V noci jsou démoni neaktivnější, což mě znepokojovalo a hlavně dneska, kdy jsou hodně aktivní i přes den, dalo se jen předpokládat, že v noci až půjdu sama domů, bude to ještě horší.

Jen co jsem vystrčila nos ze školy, viděla jsem kolem sebe snad jen samé demony. Byli ve vlastních tělech jako ten můj oblíbený démon. Ti, kteří neměli schopnost se převtělovat se objevovali jen v noci, protože jsou příliš nápadní, i když jsou malí.

Nicméně, na mě všichni zírali jako bych byla louže na poušti. Věděla jsem, že to tohle není normální. A že to ani zdaleka nezvládnu. A tak jsem si to zamířila zpátky do školy, protože tam by si na mě jen tak před lidmi netroufli.

A když jsem za sebou zavřela dveře, utíkala jsem, co mi nohy stačily někam do haly. *Sakra, co budu dělat? Musím přece do práce. Nemůžu se až do konce života schovávat tady.* A pak jsem vrazila do Niny.

„Jé tady jsi, hledala jsem tě snad všude. Chtěla jsem s tebou probrat něco důležitýho. Jde o módní krizi,“ vybalila na mě. Sice to bylo příjemnější téma než smrt, ale nějak jsem na to nedokázala přestat myslet. *Proč jich je venku tolik? A co budu dělat? Zcela určitě neodejdou, budou tam na mě čekat, dokud nevyjdu. Určitě čekají na mě...*

„Posloucháš mě, Willow?“ zeptala se.

„Promiň, mám teď nějakou neodkladnou záležitost, kterou musím urgentně vyřešit. Nemůžeme si o tom promluvit třeba zítra?“ odbyla jsem jí a ona tedy přikývla a nechala mě o samotě. Správně vycítila, že by se mě neměla raději vyptávat na to, o co jde.

Podívala jsem se nenápadně z okýnka ke vchodu, jestli se cesta náhodou nevyčistila a když jsem se ujistila, že ne, sedla jsem si do rohu prázdné třídy za radiátor a přemýšlela jsem co dál.

A zatímco já jsem přemýšlela, můj oblíbený démon mě šel nejspíš zkontrolovat. Taký si u toho chtěl zalovit, ale když viděl ten dav démonů před školou, zřejmě si moc nezalovil. Jen se prodral dopředu tváří se napruženě.

„Tohle označení s váma nemá nic společného. Je vás až moc, to není žádná zábava. Ona patří mě!“ řekl suverénně a všichni ho jen mlčky pozorovali. „Slyšíte? Já jsem váš vládce. A to, že nedřepím na trůně nic neznamená,“ objasnil.

„Asher nám dal rozkaz. Proti tobě to není, Nejvyšší. Lovkyně má zemřít,“ oznámil mu jeden z démonů druhé třídy. „Sklapni, démone druhý třídy! To bylo před tím, než jsem to nařídil já. Co říkáš můj mladší dvojče by nikoho z vás nemělo zajímat a už vůbec ne na Zemi.

Já jsem do hajzlu vládce Thallaranu a váš Nejvyšší i když nemám na hlavě korunu a nenuťte mě to opakovat. Lovkyně možná má zemřít, ale vy nebudete ti, co jí zabijou,“ řekl přísně, rozhlídl se kolem, kouzlem uzamkl vchod do školy a proměnil se do svojí podoby. A všichni bez výjimky před ním poklekli.

Nikdo se neodvážil mu pohlédnout do očí. Maximálně tak na jeho masivní kopyta. „Ta holka je moje. To znamená, že já rozhodnu, co s ní bude. A jestli jí někdo zabije, budu to jediné já. Stejně tak jako jediné já budu pít její krev anebo jíst její duši. Kdo jí zkrvívá jen jedinej vlas na hlavě, nebo poruší pravidlo a ochutná jí, vyrvu mu srdce z těla. Je to jasný?“ usmál se a všichni na znamení souhlasu sklonili hlavu ještě níž až se čelem dotýkali země. „Paráda. Teď zmizte,“ poručil a vzlétl do oblak.

THALLARAN 21/9/2020 11:45

Asher seděl na trůnu a vztekal se. „Co se to u všech rohatých zase děje?“ křičel, když se dírou v zemi do paláce začali vracet všichni démoni, které na mě poslal. „Ty! Podej zprávu!“ poručil jednomu z nich a on se před ním poklonil.

„Nejvyšší nám zakázal pod trestem smrti ublížit té dívce,“ odpověděl se strachem v očích. „Cože?“ zařval Asher. Démon se mu poklonil a nenápadně odešel. „To přece nemůže,“ vztekal se.

„Ale může, je vládcem Thallaranu,“ připomněl mu Zion.

„Sakra není. To by musel být tady a nechat se korunovat,“ ječel.

„Nemusel. Stále je Nejvyšším. Někteří démoni ho ale poslouchat nebudou. Stačí když si seženeš odpadlíky a povstalce. Takový, co nemají co ztratit,“ navrhoval.

„To je riskantní. Chce to nějaký inteligentní plán. Musíme zabít tu holku. Sice se pak vzbouří, ale co, rozhodně se to vyplatí. Hrozba bude odstraněna a pomstím se mu. Sežeň

tři, který se Waydana nebojí a poslouchat ho nebudou. Pošli je na tu dívku a slib jim třeba diamanty mě je to jedno," dodal.

„Já bych šla, Vaše Výsosti," poklonila se Daemtrish.

„Tak ty jsi ta poslední, který bych ho svěřil. Chováte k sobě podivný city. Nezabila bys ho ani kdyby ti to dovolil," řekl.

„Zkus to a uvidíš," usmála se.

„Dobře. Ale jestli mě zklameš, skončíš v Trhlině," dodal a odešel si po svých. Zion se na ní překvapeně podíval a následoval ho. Stejně tak Aellara.

„Neměla bys to dělat," procedila cestou a odešla za svým přítelem Asherem.

PINEAPPLE JUICE BAR 21/9/2020 12:30

Já jsem zhruba po půl hodině vylezla ze školy. Nikdo už po mě nešel a před vchodem už nikdo nestál, a tak jsem se odvážila jít do práce. Po démonech nikde ani stopy. Ani jeden, a to je co říct. *Není to podezřelý?*

„Jdeš pozdě!" zpražil mě Lee hned, jak jsem se objevila ve dveřích džus baru.

„Já vím. Hrozně moc se omlouvám. Měla jsem menší nehodu. Nahradím si to," řekla jsem svým lítostným tónem a on přikývl. „Dobře," usmál se jako by bylo už všechno v pořádku.

„Kde je Nina?" zeptal se.

„Ona dneska nepřijde. Chtěla, abych jí zase omluvila," informovala jsem ho.

„Já se z té holky zblázním. To jí je podobný. No nic, to si s ní pak vyřídím. Převlíkni se, a ať jsi za pět minut na place!" řekl a odešel dozadu.

„Ahoj," pozdravila mě Abby, která tu kvůli mně musela být přesčas.

„Ahoj. Promiň. Jen se převlíknu a vystřídám tě," omluvila jsem se a ona se usmála. Byla hrozně milá. Taková šikovná a drobná brunetka. Na nic si nikdy nestěžovala a nedělala problémy. Byla nevýrazná, ale nebyla nudná a obyčejná. Byla chytrá a pracovitá a její úsměv zahřál u srdce.

Akorát jsem si zavazovala černou zástěru se žlutou mašlí a mířila jsem si to za pult vystřídát Abby. Trochu mě štvalo, že nemáme dneska směnu spolu. Vždycky mi to rychleji utíká.

„Zvládneš to tu sama?" ujišťovala se a já přikývla.

„Ehm, dal bych si ananasovej džus Nanas s trochou nějakýho alkoholu," přerušil nás zákazník a když jsem k němu zvedla oči, ztuhla jsem. Zírala jsem do tváře démonovi bez duše. Tomu, o kterém už pár nocí tajně sním. Nevěděla jsem, jestli ho mám pozdravit, nebo se ho bát a dělat, že ho neznám.

„Tak já jdu. Klidnou směnu a hezkej víkend," popřála mi Abby a odešla. *Ted' mě tu s ním nechá?*

Waydan se ke mně nahnul přes pult, podíval se mi do očí a pousmál se. „Tak co bude, mám chuť na ten džus," připomínal se. Já jen přikývla a šla jsem ho připravit. On se trochu uvolnil a opřel se rukou o cihlový sloup po jeho pravici.

„Se mnou nemluvíš nebo co?“ zeptal se a pousmál se zdvižením levého koutku.

„Mluvím. Jen nemám co říct,“ odpověděla jsem suše. Bylo to divný. Nejdřív mě chce sníst a teď se mnou mluví jako by byl jen člověk.

„Jo? A já myslím, že víš. Co třeba mi poděkovat, že jsem tě zachránil před těma krvežíznivýma démonama u školy?“ rýpnul si.

„Zachránil? Proč bys to dělal? Navíc jsem o tom nevěděla, tak jak bych ti mohla poděkovat?“ procedila jsem a on se pousmál.

„No tak teď už to víš,“ řekl a zřejmě čekal až mu poděkuju.

„Pokud jsi mi chtěl vážně pomoci, pak ti děkuju. Pokud tvý úmysly byly jiný jako třeba, že jsi mě zachránil jen, abys mě mohl sníst sám, tak si trhni kopytem!“ procedila jsem a on se zakřenil.

„Au, ty jsi ale mrška,“ řekl a já mu šoupla pod ruce jeho objednaný ananasový džus, kam jsem speciálně pro něj nalila hodně rumu a doufala jsem, že brzy vypadne. „Dík. Je to na účet podniku za tu záchranu doufám?“ řekl drze a chtěl odejít, ale já to nerozdýchala. Hrozně mě vytáčet a zároveň přitahoval – démon.

Popadla jsem svou dýku a zabodla mu jí do hřbetu ruky, která mě k tomu přímo vyzývala, jak byl opřený dlaní o pult. Náš vztah byl viditelně velice vášnivý. „Uuuh. Ty jsi tak surová,“ pronesl jako by ho to ani nebolelo, vytáhl z ruky dýku a hodil mi jí pod nohy. Já byla v šoku. Jen jsem civěla na ránu v jeho ruce. *Co jsem to provedla?*

„Ty nekrváčíš...“ zašeptala jsem překvapeně, zatímco jsem se sehnula pro dýku k zemi.

„Já krvácím jenom když mě to bolí,“ pousmál se a sedl si na barovou židli přímo přede mě. Nicméně si ruku překvapeně prohlížel, takže možná trochu lhal. Evidentně to nechápal stejně jako já.

„Jo a aby bylo jasno. Za tohle mi ještě zaplatíš,“ dodal, ukázal mi svou hojící se ruku a napil se džusu.

„Už jsem zaplatila tvůj džus. Navíc se ti to hojí, tak nefňukej,“ připomněla jsem syrově, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne, to jsi zaplatila za mojí záchranu. Co máš s pamětí?“ provokoval mě.

„Mimochodem, taky se mi máš za co omlouvat. Mám kvůli tobě modřiny na krku a na rukou. A být tebou mě neprovokuju, jsem lovkyně. Mám dýku, která tě může zabít,“ vyjela jsem na něj a on na mě vážně podivně koukal, jako bych mu přišla roztomilá. Pak se ke mně naklonil přes barový pult, až jsem ucítila jeho vůni.

„Asi to risknu. Vzhledem k tomu, že jsi mě ani pořádně nezranila. Takže jsme si kvit?“ zašeptal mi do ucha svým hlubokým hlasem. Cítila jsem jeho teplý dech na mém krku až mi vyrašila husí kůže a lehce jsem ho od sebe odstrčila.

„Viděl jsi, co dokážu. Dokonce jsi mi i za to tleskal,“ připomínala jsem mu a on se pousmál jen zdvižením levého koutku.

„Viděl. Ale nebyl jsem to já a já jsem silnější,“ opáčil. „O dost silnější,“ dodal a zírajíc mi do očí srkal brčkem džus. Potom se porozhlédl po místnosti. Trochu mě to vyděsilo. Měl pravdu.

„Ten džus ujde, ale dal bych si něco ostřejšího. Co třeba tebe? Nezapomněla jsi snad na to, o čem jsme si tenkrát povídali, že ne?“ prohlásil a mě se zmocnil dost nepříjemný pocit. *Mě? Myslel krev, nebo duši?*

„Pro začátek krev, duši bych si nechal jako sladkou tečku na konec. Nebo bys mi dala i něco víc?“ usmál se a zase se ke mně přibližoval. Já znova popadla svou dýku a vrazila jsem mu jí do té stejné ruky, kde po tom předešlém bodanci už neměl ani jizvičku. Jen se na mě naštvane podíval a tu dýku mi sebral. *Kurva!*

„Vážně? Nic jinýho neumíš?“ zašeptal. V jeho hlase bylo znát, že byl naštvaný. Naštvala jsem ho, protože ho to bolelo. „Být tebou mě neseru, protože jinak ti tu dýku už nevrátím, a to by pro tebe mohlo být nebezpečný, kdyby ses neměla, jak bránit. Rozcupoval by tě kdejaký démon i ten nejnižší. Nepřišel jsem tě zabít – zatím. Tak se uklidni a pojď se bavit jako civilizovaní lidi,“ řekl a podal mi dýku ostřím napřed.

Přišlo mi, že mi taky moc nedůvěřuje. Ale vrátil mi jí, a to je hlavní. A tak jsem se pro ni opatrně natáhla a vrátila jsem jí zpátky do koženého pouzdra, které nosím upevněné na stehně pod sukni. *Nechce mě zabít hned, ale rozhodně s ním nejsem v bezpečí. Zřejmě pro něj nejsem hrozba, když mi jí vrátil. Hraje si se mnou.*

„Hodná holka. Teď, kde jsme to byli?“ zeptal se a zase se ke mně natahoval přes pult. Zjevně byl velice kontaktní typ. Kdyby to nebyl démon a nechtěl mi vypít mou krev, nevadilo by mi to. Vlastně bych to i uvítala, ale byla jsem na vážkách. Pořád jsem nevěděla, co si k němu smím dovolit a co ne. A kromě dalšího bodance, mě nenapadalo nic, co bych mohla udělat, ale pak by mi tu dýku už nevrátil a zabít jsem ho tady nemohla, takže jsem byla v koncích.

On se chystá mě vypít. Vypije mě, sní mě a zabije mě. Je jedno, že teď ne, ale má to v plánu, Willow... Srdce mi bušilo jako o závod a čím víc se přibližoval k mému krku, tím víc jsem měla chuť ho zabít. Ale musela jsem se smířit s tím, že se napije. Zachránil mě před víc jak deseti démonama, zaslouží si to... Co to melu? Sáhla jsem si po dýce jen pro jistotu a on se pousmál.

„Nech tu dýku, nebo to bude bolet,“ varoval mě a já poslechla. Zhluboka jsem vydechla a čekajíc až mě kousne, jsem k sobě pevně tiskla víčka. Při představě, že mi udělá další modřinu, nebo něco horšího a já to budu muset zase vysvětlit Zackovi mi bylo blivno. Místo toho jsem ale slyšela tichý výdech, jak se pousmál.

„Ty se tváříš jako boží umučení,“ zašeptal mi do ucha až se dotýkal rty mého ušního lalůčku.

„Chceš mě přece kousnout. Jak se mám tvářit jinak?“ zeptala jsem se.

„Ty to ale už nějakou dobu chceš,“ zmínil a já zrudla. On se ke mně naklonil ještě těsněji, že už jsem cítila jeho tělo na mém. „Vůně tvojí krve mě přivádí k šilenství,“ dodal, čichl si ke mně, přikousl si rty a zase se ode mě odtáhl. Já na něj vyjeveně zírala. Nohy se mi trásly, a ještě pořád se mi potily dlaně. „Tak zase někdy, Růžovko,“ řekl, zalovil v kapse, hodil na pult bankovku a odešel.

„Bože,“ zašeptala jsem si pro sebe a rozhlídla jsem se, jestli mě někdo neviděl. Posadila jsem se na židli za barem a snažila se popadnout dech. *Nenapil se ze mně. Proč? Vždyť mohl. Nechala bych ho. Taky přece přiznal, že ho moje krev přivádí k šilenství, tak proč sakra? A nakonec zaplatil i za ten džus? Co je to s tím démonem? Že by mě chodil jen očichávat*

a očumovat? To ho vážně tolik fascinuju? Pak jsem si vzpomněla na to jeho něžné: „Ty to ale už nějakou dobu chceš.“ A úplně mě polilo horko. Jak o tom ví? A ne. Nechci. Nikdy!

„Pracuješ, nebo se flákáš? Copak nevidíš tu frontu, Willow?“ okřikl mě Lee. Pravdou je, že jsem jí neviděla. Nic jsem neviděla. Úplně mi ten démon zatemnil smysly. V nose mi utkvěla jeho vůně citrónu a zeleného čaje a ještě k tomu ananasu. A před očima jsem měla jen ten jeho pokoutný výraz.

Evidentně si rád hraje na kočku a na myš. V tomhle případě spíš na démona a na lovkyni. Není to zas tak moc mimo když vezmu v potaz, že on je doopravdy démon a já lovkyně, ale převrací pravidla... *Chce být ta kočka, ale kdepak, demone.*

„Já jsem tu ta kočka!“ vypadlo ze mně a zákazník, který stál přímo před kasou se pousmál. „Jen jsem se nad něčím zamyslela,“ zaculila jsem se na něj. Snažila jsem se to zahrát do outu, ale marně. Začínám z toho démona šílet.

Waydan odcházel z džus baru a na rohu křižovatky se zastavil. „No jo, ale já se chtěl napít,“ řekl si pro sebe jako by si až teď uvědomil, že nic neudělal. „Kurva, ty jsi ale idiot, měl jsi to nadosah ruky. Co ruky, jazyka. A kdo ví kdy bude zase další taková nenucená příležitost?“ vztekal se mezi lidmi, kteří na něj civěli jako na podivína. „Co čumíš?“ okřikl nějakého muže a zamyslel se.

„Měl bych se tam vrátit a vzít si co chci. Tak to přece dělám, ne? Vždycky to fungovalo,“ uvažoval nahlas. „Nebo...“ dodal a pomalu zvedl hlavu zírajíc na nějakou telefonující dívku schovanou v závětrří v ulici lidmi snad nikdy nepolíbenou. „Nebo se zatím zabavím jinak,“ zamumlal a mířil si to rovnou za ní.

„...tak já ti zavolám potom,“ řekla ta dívka, dala si telefon do kapsy a civěla do tváře Waydanovi, který nejspíš dneska neměl svůj den. „Chceš něco?“ zeptala se vybízejíc ho přímo k jeho vysněnému cíli. Nicméně, Waydan se jen zaculil a k ničemu se neměl.

„Ne, jen jsem myslel, že tě odněkud znám,“ zalhal, otočil se a šel pryč. „Co to se mnou do hajzlu je? Cos mi to provedla, ty jedna šílená čarodějnice?“ zavrčel, proměnil se v démona a vyletěl až na vrchol vysokého paneláku na terasu, kde se slunil Thayer.

„Ty jo já se tě lekl,“ procedil tigrinian, který nic netušíc ležel v klubíčku na křesle u zábradlí.

„Nedokážu ubližovat holkám,“ prohlásil najednou, vrátil se zpátky do lidské podoby a sedl si vedle Thayera na zahradní křeslo.

„To je dobře. Vždycky jsi byl džentlmen,“ zareagoval.

„To není dobře. S takovou tu lovkyni nezabiju. Já jí snad už ani nechci zabít. Nevím, co se mnou je. Sázka už není. Mohl jsem se z ní napít, byl jsem takhle blízko, ale nic jsem neudělal. Pak jsem si vyhlídnul další oběť a hádej co, zase jsem se nenapil. Jsou roztomilý. Všiml sis někdy, jak jsou ty lidský holky roztomilý?“ zeptal se a Thayer přikývl.

„Moc,“ odpověděl.

„Taky to možná mýma tesákama bolí, nemyslíš? Vždycky u toho tak hekaj,“ připustil a Thayer se pousmál.

„Aby to nebylo spíš tím, že se jim to líbí,“ zmínil a pak se na něj vyděšeně podíval. „Hele a nestává se z tebe už náhodou smrtelník? Protože tohle je jeden z příznaků toho, že máš duši,“ zmínil.

„Nestraš,“ opáčil a vytáhl z kapsy sáček s kokainem.

„Kašli na to,“ řekl zase Thayer.

„Co když je to tím, že nejsem sjetej? Možná nějaký nepříznivý vedlejší účinky? Mě se tohle běžně nestává,“ spekoval.

„Tím to není. A buď rád, že nejsi člověk. Kdybys byl, už bys byl tuhej vzhledem k tomu, kolik toho bereš,“ zmínil.

„Dávno,“ zasmál se Waydan.

„Smažky nikdo nemá rád,“ dodal a packou mu sáček vystrčil z ruky až spadl na zem.

„Jenže na mě to není vidět,“ objasnil a zvedl ho ze země.

„Třeba se ti jen vážně líbí. A určitě nejsi zabouchlej?“ zeptal se a Waydan se na něj podíval jako na cvoka.

„Hrabe ti? Já a zabouchlej? Vždyť ona ani není můj typ. Už jsem ti to říkal několikrát,“ procedil suše.

„Ale její krev a duše s tebou dělají divy,“ připomněl.

„To jo,“ odpověděl Waydan zamyšleně a s lehkým úsměvem ve tváři. Thayer si ho překvapeně prohlížel.

„Máš pravdu. Něco ti je, tváříš se jak měsíček na hnoji,“ komentoval. „A kde jsi vůbec byl?“ vyzvídal.

„Byl jsem jí provokovat. Napít se a místo toho mě dvakrát bodla svou dýkou do ruky,“ odpověděl zasněně.

„Je divoká. A je přesně tvůj typ nehledě na to, jak moc to popíráš,“ zasmál se. „A jsi v pořádku?“ zeptal se s udiveným výrazem ve tváři, když si uvědomil, o čem mluvil.

„Nečekaně jo. Ani jsem nekrvácel. Moc tu logiku nechápu. A líbilo se mi to,“ dodal.

„Ani já to nechápu. Líbilo se ti, že tě bodla? To musí být jediná láska,“ procedil suše a Waydan protočil otráveně panenkami.

„Nech toho!“ okřikl ho.

„Dobře. A to je všechno? Pobodala tě a? Proč jsi tam vůbec šel?“ tahal z něj. Waydan se pousmál.

„Nevím. Chtěl jsem vědět, jestli je v pořádku. Po tom, co na ní můj bráška zahájil atentát a já mu v tom musel zabránit,“ začal, ale přerušil ho.

„Cože? Už po ní jdou?“ zeptal se a posunul se k němu blíž.

„Jo. Ale buď v klidu, řekl jsem jim svý a sklopili uši,“ usmál se spokojeně.

„Na jak dlouho? Vždyť víš, že po ní půjdou, a zvlášť když jsi jí označil, a tím spíš až jim dojde, že ti na ní záleží,“ připomněl.

„Hm, jsou pod hrozbou smrti. Když nebude zbytí, zabiju je všechny,“ odpověděl suverénně a šel dovnitř.

„A Ashera?“ zeptal se a následoval ho až do kuchyně.

„Hlavně Ashera. Nikomu nebudu tolerovat neposlušnost. Ne když jde o ní. Chci, aby pochopili, co je moje. Chce to vybudovat si respekt,“ dodal.

„Jenže to, aby tě respektovali chce velký oběti,“ připomněl a posadil se k misce vedle ledničky. Waydan se podíval na jeho prázdnou misku, protočil očima a nasypal mu do ní hrst granulí. Pak se posadil ke stolu a přikývl.

„To se mi zdá jako hodně nebezpečná hra kvůli holce, kterou nechceš, nemiluješ a nežárlíš na ní. Kvůli holce, kterou jsi chtěl před pár dny jen zabít,“ komentoval rýpavě.

„Je to zábava. Navíc, pomůže mi to s problémama v Thallaranu obecně. Možná jsi měl celou tu dobu pravdu. Ale přísahám, že jsem to předtím vzdal, tohle se děje úplně samo,“ odpověděl.

PINEAPPLE JUICE BAR 21/9/2020 22:30

Akorát jsem zamykala džus bar. Byla jsem tam poslední, protože Lee musel dřív domů. Zrovna to se mi dneska moc nehodilo. Tak trochu jsem doufala, že by mě přišel prudit ten démon, protože i když mě ohrožuje, stejně se s ním cítím víc v bezpečí než sama, ale nestalo se tak.

Ještě jsem se ujistila, že jsem zapnula alarm a že jsou dveře skutečně zamčené a rozhlídla jsem se kolem. A když jsem neviděla žádného démona, vykročila jsem do ulic. Musím přiznat, že jsem měla nahnáno. Ne, že bych se běžně nebála chodit sama po tmě domů, ale tentokrát mi ten strach úplně prostupoval celým tělem.

Byla jsem napjatá a každou chvíli jsem očekávala nebezpečí. A nevím, jestli to bylo k něčemu něco očekávat, protože i když jsem byla ve střehu, stejně jsem se málem podělala strachy, když se přede mnou objevil, byť jen člověk.

Zahnula jsem doleva. Rozhodla jsem se si to trochu zkrátit. Už abych byla doma. Nebo kdekoli, kde jsou lidi a nehrozí mi, že mě sežere nějaký démon. Nicméně, domů to bylo ještě daleko. Tahle typická podzimní noc se taky postarala o to, aby mi znepříjemňovala už tak zdlouhavou cestu domů.

Ve vzduchu byl cítit smog. Taky bylo vlhko. A i když nebylo teplo, voda se odpařovala z chodníku, že byla všude šílená mlha. O světlo se zasloužil jen malý srpek měsíce a byla zima, že mrzlo. Tak, že se mi od pusy linul kouř jako od cigarety a prsty mě studily až brněly.

Jen, co jsem odbočila další uličkou, jsem viděla tři lidi bez duše, jak se spolu baví na konci temné uličky. Vypadalo to trochu jako z nějakého hororu. A taky jako by si krátili čas a na někoho čekali. A když jsem změnila směr, všimli si mihnutí a zbystřili smysly. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že já jsem ta, na koho čekali.

Sakra! Já se těch démonů snad nikdy nezbavím. Co teď? Jsou sice jen tři, ale vypadají jako Waydan. Budou z vyšší vrstvy. Ti se mou krví neotráví. „Hej ty, lovkyně!“ volali na mě. Jaká je šance, že si chtějí jen poklábosit?

Waydan s Thayerem šli na procházku. Thayer potřeboval na vzduch a Waydan na lov. Nicméně ještě nic neulovil. „Musím se napít. Už mi přestává fungovat i mozek. Vynechává mi srdce a mám pocit, že umřu,“ stěžoval si Waydan cestou do nejbližší civilizace.

„Naštěstí je to jen pocit. Každopádně, dneska jako by byli všichni zalezlí doma. Kromě démonů samozřejmě,“ komentoval Thayer a Waydan se na něj tak uvědoměle podíval.

„Willow... úplně jsem zapomněl na tu holku. Všichni po ní jdou. Musím jí najít!“ řekl ustaraně a Thayer na něj překvapeně civěl.

„Jak jsi na ní mohl zapomenout? To je trochu divný vzhledem k tomu, že jí máš plnou hlavu,“ culil se, ale Waydan už nereagoval. Zavřel oči a začal se soustředit. Nejspíš měl chtít najít přes naše zvláštní propojení, o kterém jsem neměla ani tušení. Sice to ten démon ve škole už zmínil, ale nepochopila jsem to.

„Je kousek. Samozřejmě, že po ní jdou. Jsou to démoni druhé třídy a jsou tři. Nemá šanci. Poběž, Thai,“ řekl po chvilce soustředění a utíkal co mu nohy stačily do vedlejší ulice. Naštěstí byl blízko.

A jen co odbočili do ulice, spatřili mě s partičkou démonů. „Přesně jak jsi říkal – démoni druhé třídy. To nedá. Byla zvyklá jen na převtělence, nebo nosiče, ale na vyšší demony jako jsi ty, ne,“ zašeptal Thayer, zírajíc mi do mých vystrašených očí.

Já jsem si jich ale nevšimla, protože jsem byla vyděšená a intenzivně jsem přemýšlela co dál. Už jsem se pokusila do nich řezat, ale zatím se každé mé ráně vyhnuli a spíš se mi posmívali. Už dvakrát se mi snažili dýku sebrat, ale to se jim naštěstí ještě nepovedlo.

„Hej! Tahle je moje. Myslím, že už jsem vás předtím varoval. Její krev ani duši nikdo kromě mě nechutná,“ prohlásil Waydan suverénně a kráčet si to hrdě vpřed.

„Nejsi náš pán,“ řekla nějaká drzá demonice a on se pousmál.

„To ti vyvrátím později. Teď jí pusť!“ poručil jí.

Waydan? Momentálně jsem byla fakt ráda, že ho vidím. *Že by náhoda? Neustále na sebe narážíme.* „Ty snad věříš na náhody, Růžovko? Já totiž ne. Je to bullshit,“ řekl. A najednou už jsem ho zas chtěla odčarovat pryč. Ta jeho roztomile otravná přezdívka, kterou mě oslovoval, mě vytáčela doběla.

Nevim proč a hlavně nechápu, proč mě to momentálně rozptylovalo, když jsem v mnohem překérnější situaci. Ale vyvolával ve mně celou škálu velmi intenzivních pocitů, až se mi do hlavy navalila krev.

„Přestaň mi říkat Růžovko!“ okřikla jsem ho.

„Nebo? Zabiješ mě? Být tebou se teď soustředím na ně. Nebo spoléháš na mě, že tě zase zachráním? Tak dobře, že jsi to ty,“ zasmál se a svými tesáky se zakousl do krku té demonice, až jí úplně paralyzoval. Ta spadla na zem jako shnilá švestka a ti dva před ním couvali a klaněli se.

„Tak tak. Jen hezky vysmažte,“ řekl s úsměvem ve tváři a otočil se na mě. Jeho rty teď byly rudé a z koutků mu stékala krev té démonice. Jen si je olízl a zbytek otřel do hřbetu ruky. Zřejmě mu její krev nijak extra nechutnala.

„Abych se k tomu vrátil, máš růžový vlasy a k oslovování se jménem jsme se, jak je vidno ještě nedostali. To snad přijde časem. Do té doby jsi Růžovka,“ oznámil a dělal jako by se nic nestalo. Jako by bylo normální kvůli mně napadat svůj druh.

Já na něj jen mlčky koukala. Nebyla jsem s to ze sebe vypravit ani slovo. Zaujaly mě totiž ty jeho špičáky. Byly tak ostré a dlouhé. A při představě, že mi je zaboří do krku se mi rozbušilo srdce strachy, ale zároveň i vzrušením.

„Hej. Co je ti? Úplně jsi ztuhla. Měla bys mi spíš poděkovat – zase. Nebýt mě, už bys byla mrtvá – zase,“ připomínal. A potom jsem se probrala. Byl tak namyšlený, ale z nějakého neznámého důvodu mě to na něm přitahovalo.

„Já vím proč to děláš,“ procedila jsem a on se pousmál.

„A pročpak?“ zašeptal.

„Chceš mou duši pro sebe. Taky to nechceš se mnou ukončit moc rychle, protože si užíváš svojí hru. Ale já jí s tebou hrát nebudu,“ upozornila jsem ho. On se samolibě zakřenil.

„A já myslím, že budeš, kočičko,“ řekl striktně a šel ke mně tak blízko, až jsem před ním couvala. No a když už jsem neměla kam, narazila jsem zády do chladné zdi za sebou. A taky jsem se stačila škrábnout o nějaký plechový výčnělek u okapu. *No hezký, teď už se těm špičákům asi nevyhnu.*

Jen jsme se oba letmo podívali na kapku krve na mé levé ruce a pak zase sobě do očí, abychom pokračovali v konverzaci. „Myslím, že mě nezabiješ. Přišel bys o zdroj krve, která tě láká víc než cokoli na tomhle světě,“ hádala jsem.

„Jsi chytrá. A máš pravdu. Ale má to jeden háček. Tvoje duše mě totiž láká mnohem víc. A až tě ochutnám, zvážím, jestli mi to za to stojí tě udržovat při životě, nebo si prostě jednorázově pořádně užiju a sním tě,“ zašeptal až se mi zatajil dech.

Nevím proč, ale jeho slova ve mně zase vyvolávaly hříšné myšlenky. Z nějakého pro mě nepochopitelného důvodu mě silně přitahoval. Vzrušovalo mě, jak jeho fyzicky, tak způsob, jakým se mnou mluvil. A ty sexuální dvojsmysly? Z toho se mi podlamovala kolena. Ještě víc než z líbání se se Zackem.

Taky se mi líbilo, jak je silný, statečný a že má nade mnou moc, o které zatím nic nevím. Zvrácený, já vím, ale nemohla jsem si pomoci. Na jednu stranu jsem chtěla, aby ochutnal mou krev a pak mi řekl své dojmy a na druhou jsem se zase bála, že mu nebude natolik chutnat, že mi radši sní duši a zabije mě.

„Jak to, že se tě bojí?“ vyprava jsem ze sebe zcela omámená jeho přítomností. Chtěla jsem zoufale změnit téma a nepřipomínat mu silnou vůni mé krve, která ho musela doslova štípat v nose, když jsem u něj byla tak blízko, a zvláště když jsem se ještě ke všemu řízla o ten zasraný kus plechu.

„Jsem jejich nadřícený,“ odpověděl a pousmál se. Napětí mezi námi trochu povolilo, cítila jsem najednou klid. Jako bych se bavila se spolužáky. Pak jsem se podívala na malé zvířátko, které roztomile čumělo z jeho kapuce a úplně jsem zjihla.

Ani jsem si ho předtím nevšimla. Vypadalo to ale dost zvláštně. Něco jako čivava, myš, králík a kotě. Každopádně to bylo to nejroztomilejší stvoření, jaké jsem kdy viděla. Mělo to obrovské kočičí oči, špičaté uši a dlouhý ocas. Černou a hebkou srst a... musela jsem horkotěžko potlačovat chuť se toho dotknout.

„Nevěděla jsem, že máš domácího mazlíčka,” zašeptala jsem překvapeně a hned jsem natahovala ruku k jeho zvláštnímu čumáku.

„Nevíš toho o mě ještě hodně,” zaculil se.

„Jak se jmenuje?” vyzvídala jsem a na chvíli jsem zapomněla na jeho ostré zuby, a i na to, že jsme úhlavní nepřátelé.

„Daisy,” procedil se zvednutým levým koutkem. Já k němu jen zvedla oči.

„Daisy? Vždyť je to sameček,” konstatovala jsem překvapeně.

„Jak jsi to poznala?” pousmál se. Já na něj hodila takový neidentifikovatelný pohled.

„Vždyť má varlata,” objasnila jsem a Waydan se zasmál.

„Vážně? Měl bys nosit kalhoty, Thai,” zašeptal a opřel se ramenem o zídku.

„Co je to? Kočka, nebo pes?” zeptala jsem se a drbala jsem tu věc pod krkem, jak to vyžadovalo. Waydan se pousmál.

„Ani jedno,” odpověděl tajemně a nechal mě se toho dotýkat.

„No ty jsi ale roztomilý zvířátko,” povídala jsem si s tím. Ono to vrnělo a přivíralo očka. Waydan se křenil.

„Ani nevíš, jak mu tím děláš dobře,” zmínil se smíchem ve tváři.

„Je to to nejhebečí a nejroztomilejší stvoření, co jsem kdy viděla,” dodala jsem.

„Vážně?” zeptal se a já přikývla. „Už nech těch blbin a ukaž, jak jsi roztomilouček, Thai,” zašeptal s úsměvem a ono ho to poslechlo, seskočilo mu to z náruče na zem, protáhlo se to a zvětšilo. Rostlo to až to bylo větší než já. Vypadalo to trochu jako lev. Já vykulila oči.

„Spíš kočka,” procedil Waydan a já od toho ucukla tak metr.

„Co to je?” zeptala jsem se znovu.

„Jsem Thayer,” odpovědělo to, když se z jeho chlupatého těla stalo lidské. S rozdílem, že mu z vlasů vyčnívaly stále jeho špičaté zvířecí uši, jeho oči byly kočičí a taky měl výrazné špičáky a... ocas.

„To,” zasmál se Waydan.

„Ty mlč, démone!” okřikla jsem ho a jeho oči se stáhly do úzké štěrbiny, ale když se můj pohled zaměřil zase na jeho mazlíčka, přestal to hrotit. Trochu jsem se zastyděla, když jsem si vzpomněla, jak jsem ho hladila a zvedala ocas abych poznala jeho pohlaví.

„Já ti dám Daisy,” prsknul na něj Thayer a opřel se vedle něj.

„Dobře, tak co teda jsi?” zeptala jsem se vážně a Waydan vyprsknul smíchy.

„No kluk, nebo ti jeho výbava přišla neidentifikovatelná?” rýpal do něj.

„Hej!” okřikl ho Thayer. Já úplně zrudla.

„Ne, tak jsem to nemyslela,” zakuňkala jsem rozpačitě. Tohle bylo trošičku trapný.

„Je to tigrinian, takže spíš kočka,” procedil suše Waydan a opřel se zády o zídku.

„Tigri... co? O tom jsem v životě neslyšela,” zmínila jsem.

„Nejsi sama. Normálně po lidským světě neřape,“ objasnil Waydan. „Měla bys už jít domů, je pozdě,“ řekl najednou a otočil se jako bych ho už dál nezajímala.

„Počkej!“ zavolala jsem na něj. On se na mě podíval a otráveně čekal, co mu chci. „Díky,“ řekla jsem a usmála jsem se na něj svým upřímným úsměvem.

„Jo jasně. Teď už zmiz, než tě sním, umírám hladu. A tentokrát to myslím vážně. Nějak se přestávám ovládat, když jsem nic nejedl několik dní a ty si tady vesele krvácíš,“ objasnil syrově a já teda přikývla.

Thayer se na mě pousmál a já mu zamávala. A jak jsem, tak máchl tou zakrvácenou rukou, Waydan na to zareagoval hlubokým a slyšitelným nádechem. Musel mou krev cítit. Protože potom se na mě podíval zase těma očima predátora.

„I když...“ zašeptal a přitáhl si mě k sobě za ruku, až jsem mu narazila svým měkkým tělem na jeho vypracované a tvrdé břicho. V jeho náruči jsem totálně zkameněla. Nevěděla jsem, jestli mám větší strach, nebo jsem jen vzrušená. Možná ho jen bavilo mě dostávat do rozpaků. Nevypadal ale, že by se nedokázal kontrolovat. Vypadal i, že ví přesně co dělá – co chce.

Zíral mi do očí a pak se přiblížil rty k mému krku tak blízko, že mě jimi zase hladil po kůži. Úplně se mi zamotala hlava. Moje srdce se rozbušilo jako tisíc bubnů a kdyby mě nedržel, už bych omdlela.

„Jsi rozkošná, když máš strach. Na chvíli se mi ale zdálo, že jsi ho zapoměla mít. To musím hned napravit,“ zašeptal a lehce pootevřel ústa. Zřejmě mě chtěl konečně kousnout, ale když už jsem se s tím smiřovala, tak se odtáhl a podíval se mi do očí. Tentokrát byly zase celé černé. Bylo mi nyní jasné, na co myslel. *Nejen, že nasává vůni mé krve, ale on už zase očumuje mou duši?* Waydan se zaculil.

„Máš pravdu, očumuju jí. Je úchvatná. Škoda, že to nemůžeš vnímat tak jako já,“ zašeptal mi do ucha. Když šlo o mou krev, přestávala jsem se tolik bát, ale o duši jsem se bála hodně. Nechtěla jsem ještě zemřít. Ne jako panna a před maturitákem. A už vůbec ne ústy toho namyšleného démona.

„Nech mě být,“ zaskuhrala jsem tichounce až se můj hlas chvěl. Kdybych nebyla tak blízko k jeho uchu, zřejmě by mě ani neslyšel.

„Až mě poprosíš,“ řekl sebevědomě.

„Prosím,“ zasípala jsem.

„Hm, škoda, že to na mě neplatí. Dlužíš mi to, víš? A já mám vážně strašnou žízeň. Tomu tvému tu modřinu tentokrát klidně vysvětlím sám,“ prohlásil, odhalil své tesáky a chystal se je zabodnout do mé jemné kůže.

„Ne!“ zaječela jsem a nakopla jsem ho do rozkroku. A když se kácel k zemi utekla jsem. Thayer na něj šokovaně zíral.

„Jsi v pohodě, Waydane?“ zeptal se, když se přestal kroutit jako had.

„Asi zdechnu. Takovou kopačku jsem ještě v životě nedostal, a ještě do koulí,“ procedil bolestně skrz zuby.

„Já ti říkal, že je nebezpečná,“ culil se.

Já jsem utíkala, co mi nohy stačily. Bože, naštvala jsem démona. A nejen tak nějakýho démona. Děsivýho a silnýho démona. Kopla jsem ho do rozkroku, a to ho nejspíš pořádně rozzuřilo. Co mám dělat? Zabije mě. On mě za tohle vážně zabije... Stresovala jsem se.

„Tam dolů se trefila fenomenálně, co?“ pousmál se a Waydan na něj hodil smrtící pohled. „A co budeš teď dělat?“ zeptal se.

„Dám jí malej náskok a budu jí sledovat. Budeme si trošku hrát. Co bys řekl na to, kdyby jsme začali chodit do školy?“ zeptal se a Thayer se zakřenil.

„Myslel jsem, že školu nenávidíš a taky jsme na ní už dost staří. Dost ti to koliduje s prací a s démonními povinnostma. A ještě k tomu, nechodili jsme tam fakt několik dekád,“ procedil suše a pozoroval Waydana, jak těžce odolávajíc jí olíznout, civí na svou ruku, která byla od mé krve.

„Oh Bože, nehraj si se mnou takhle,“ zašeptal a jen si jí otřel do trička a šel napřed.

„Co? Proč jsi to udělal?“ divil se Thayer. „Proč jsi jí neochutnal?“ vyzvídal nechápavě.

„Protože bych to pak nevydržel, došel bych si pro ní a nejspíš bych jí vysál do poslední kapky a snědl bych i její duši. A takhle to nechci. Až jí ochutnám, chci, aby u toho byla a dívala se, co se mnou dělá její krev,“ objasnil a pokračoval v cestě pryč. Thayer se zarazil.

„To vůbec neznělo ujetě,“ komentoval s úsměvem.

„Znělo to přesně tak, jak jsem to myslel,“ opáčil syrově.

„Počkej... takže jsi neměl v plánu jí teď kousnout?“ vyzvídal.

„Ne,“ odpověděl stručně.

„Takže tě kopla zbytečně?“ culil se.

„No, možná jsem si dovolil až moc,“ ohodnotil své činy a Thayer se zahihňal.

„Jsem rád, že máš nějakou sebereflexi,“ dodal.

„Testuju hranice. Je fakt, že mě nechává zajít daleko. Něco mi říká, že krev je mi ochotná nabídnout i sama. O duši se ale bojím a já se o její duši začínám bát taky,“ řekl a Thayer na něj valil své kočičí oči.

„Takový silný slova a pořád nic?“ vyzvídal.

„Co jako?“ divil se jeho otázce.

„Nic víc necítíš? Nelíbí se ti ani trochu? Je taková rebelka jako ty. Růžový vlasy, drsňačka, co se nebojí ušpinit ruce od krve. Jde ti jen o její krev a duši?“ pokračoval a on na něj zíral s přimhouřenýma očima.

„Kam tím jako míříš?“ zeptal se podezíravě.

„Kam asi?“ odpověděl mu otázkou a Waydan se pousmál.

„Ne necítím nic, jen nutkání jí zabít, což jsem prozatím potlačil. I když je to mimochodem moje povinnost, moralisto,“ objasnil.

„Ale nezabiješ jí že ne?“ zeptal se jako by měl o mě obavy. Waydan se na něj podíval zase jako na idiota.

„Jasně, že jí pak zabiju. Budu jí chránit, aby mi věřila. Donutím jí, aby mi svoji duši dala dobrovolně. Když chci, umím být přesvědčivý. Už nebudu jako dřív. Tohle je sice

náročnější, ale zábavnější. Je to výzva. O co se vsadíme, že mi na to bude stačit týden?“ zeptal se nadšeně.

„Takže jí budeš chovat jako vepře na porážku?“ ujišťoval se a Waydan se pousmál.

„Tak nějak,“ odpověděl.

„Ale... ale...“ koktal Thayer a snažil se vymyslet důvod, proč by měl Waydan nechat naživu. Zjevně jsem na něj udělala dojem. To bude tím drbáním na bříšku.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 22/9/2020 9:11

Bylo úterý a já jsem od včerejška, co jsem nakopla toho démona do jeho mužství nebyla schopná myslet na nic jiného. Ne tedy na to, že bych do něj kopala, nebo na jeho mužství, ale na to, že mám vlastně strach. Jakkoli to v jeho přítomnosti bylo vzrušující, bylo to i pěkně děsivé. Nějak jsem se nemohla rozhodnout, který pocit u mě převažuje.

Naštěstí jsem před ním ve škole v bezpečí. Ale zase tu nejsem v bezpečí před Zackem, kterému nevím, jak mám vysvětlit, proč jsem tak odtažitá a věčně pomlácená. A taky možná to začíná mít i další důvod – měla jsem toho démona plnou hlavu. Víc, než je zdrávo.

„...vylučuje se to společně se žlučí... pane Wilsone, budete po škole. Ihned schovejte ten mobil a vy, Johnsonsone, probud'te se!“ řekla profesorka až ve mně hrklo. V tom někdo zaklepal na dveře, a když se otevřely, hrklo ve mně zase. Dívala jsem se tváří v tvář Waydanovi.

Oprava, už před ním nejsem v bezpečí nikde. A ano, teď jsem si jistá, že mě vážně zabije. Přišel si pro mě až sem. Ten včerejšek byl pro něj asi poslední kapka. Už ani nevím, jestli se mám bát nebo to celý vzdát.

„Dobrý den, já jsem nový student a zaspal jsem,“ řekl a celá třída se zasmála.

„Tak se posaďte,“ řekla a ukázala na lavici přede mnou. Nina na něj civěla jako na zjevení a já nejspíš taky, protože tím, že sem vpadnul mě zaskočil. On ale koukal jen na mě. Tedy, než se usadil. Bylo to utrpení. Hlavou se mi honily všelijaké scénáře, co asi bude dál.

Když skončila hodina, vyběhla jsem ze třídy, abych od něj byla, co nejdál, ale to se mi nepodařilo. Byl jako stín. Sice mě nenaháněl s veškerou svou energií, ale oba jsme věděli, že mu nemám šanci utéct. Kamkoli jsem se hnula, byl za mnou. A tak byl v klidu. Nechal mě se stresovat, zatímco on se seznamoval s mými spolužáky. Všichni z něj byli na větvi. Holky, protože byl krásný a kluci, protože byl cool a drsný. A já, protože byl všechno dohromady. Ale hlavně byl nebezpečný.

Několik následujících hodin jsme na sebe jen tak civěli. Zvláště při hodině. Pak ale začal civět na Ninu. Přišlo mi, že pozoruje její žíly a tepny. Díval se jí na krk jako by viděl přes její kůži přesně kudy vedou. To mě vyděsilo. *Něco jiného je hrát si se mnou, ale s mýma blízkýma si hrát nebude!*

A tak jsem ho po zazvonění, když se třída relativně vylidnila, šla varovat. Ale měla jsem předpokládat, že to s ním nebude snadné. A hlavně provokuj démona, kterého se sám bojíš.

„Tak co? Chceš si zase zapíchat?“ zeptal se a usmál se na mě zvednutím levého koutku. Zjevně si všiml, že se chytám za dýku. Řekl to poměrně nahlas. Všichni na nás civěli a zřejmě to pochopili v tom druhém smyslu. A myslím, že o to mu šlo – vyvolávat pozdvižení.

„Děvko,“ řekla Laura při odchodu ze třídy a její dvě kamarádky se tomu zasmály. Já na něj ale jen hodila nepřijemný pohled.

„Jsi nechutnej,“ zareagovala jsem a on se zakřenil.

„Myslíš?“ pousmál se.

„Nech Ninu na pokoji. Nech všechny na pokoji!“ dodala jsem a mířila jsem si to ze třídy.

„Já bych si dala říct,“ zašeptala mi do ucha Nina, která stála u dveří.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ sykla jsem. Waydan se na nás podivně usmíval. Bylo mi jasné, že nás slyší a že mu to pěkně lechtá ego. „Navíc máš přítele,“ připomněla jsem jí a ona se jen zašklebila.

„No a? Je fakt sexy. Kam se na něj hrabe Drake i s celým basketbalovým týmem,“ řekla jako by o nic nešlo, a ještě jednou se za ním ohlídl. Nedalo se nijak popřít, že se jí líbil. „Jen tak mimochodem, ty máš Zacka,“ zmínila jako bych o tom snad nevěděla.

„Já vím a co to má se Zackem společného? Já toho týpka ani neznám a ani ho nechci,“ oznámila jsem jí přesvědčivě. Ona na mě zvláště koukala. Vypadala zmateně.

„Ale vždyť... Jak to jako myslel? Ty jsi s ním nespala?“ zeptala se na rovinu.

„Ne, jak jsi na něco takového... jo ty myslíš tu jeho hlášku? Přibodla jsem mu v džus baru ruku nožem ke stolu. Kdyby ses neulejvala, byla bys u toho,“ objasnila jsem a šla jsem napřed.

„Cože? Proč?“ vyzvíдалa.

„Protože mě provokoval,“ odpověděla jsem suše.

„Chudák. A bude v pohodě?“ ujišťovala se.

„Jo, nic mu není,“ opáčila jsem vztekle.

„Willow! Počkej!“ křičel na mě Zack z konce chodby. *No nazdar. Nechci, aby se ti dva potkali. Zack je moje slabá stránka a on to pozná.* A tak jsem se zastavila a čekala jsem na něj. A když dorazil, jen mě políbil.

„Chyběla jsi mi. Celej víkend jsme se neviděli,“ zmínil a ignoroval Ninu stojící vedle mě.

„No nic, já jdu za Drakem. Tak čau,“ zamávala mi a usmála se na kolemjdoucího Waydana, který ale zíral jen na mě a na Zacka. Konkrétně tedy na to, jak se mě dotýká. A soudě podle jeho výrazu se mu to nezamlouvalo. Jako by žárlil.

Zack mi něco říkal, ale já nebyla schopná ho vnímat. Musela jsem myslet na Waydana a na to, že jsem totálně v háji. Naštvala jsem ho ještě k tomu a on si pro mě přišel. A teď jestli žárlí, co by mu mohl udělat? Zároveň jsem cítila, jak se na mě dívá, jak mě pohledem hladí po celém těle, a to jsem ho ani neviděla.

Za každou cenu jsem se snažila toho démona udržovat mimo Zackovo zorné pole. Bylo to dost těžké, ale zatím si ho nevšiml. Ale bohužel Waydan si všiml jeho a potom zmizel v davu.

„...Takže proto jsem tě včera nemohl vyzvednout,“ zmínil, ale já ho moc nevnímala. „Posloucháš mě, Will?“ ujišťoval se.

„Co? Jo, jasně. To zní zajímavě. Promiň, Zacku, ale já si musím ještě něco zařídit. Dneska s tebou na oběd nepůjdu. Necháme to na zítra,“ usmála jsem se na něj a nechala

jsem ho tam stát. Letěla jsem totiž za Waydanem. Nevím proč. Jako by mě ovládalo nějaké kouzlo. Jediné, co jsem momentálně věděla bylo, že ho chci vidět. Že s ním chci mluvit. A že mu to chci vysvětlit a případně se mu omluvit. *Třeba to půjde, když spolu budeme komunikovat. Sprátelíme se a už mě nebude chtít zabít, ne?*

Svištěla jsem chodbou jako splašená. Nevěděla jsem, kde by na mě mohl čekat, a tak jsem se jen rozhlížela kolem. Nechtěla jsem ale, aby mě s ním někdo viděl. Naštěstí většina studentů už byla v jídelně, nebo venku.

V tom jsem ucítila jeho ruku, jak po mě chmatá a pak mě zatáhl z chodby rovnou k sobě na dámské záchody. Vůbec by to v očích ostatních nevypadalo nápadně. Vidět nás by si mysleli, že se chystáme mít žhavou rychlovku na záchodech, ale nikdo to zřejmě neviděl.

„Co na mě pořád šmatáš? Pusť mě!“ křičela jsem, že mě musel umlčet svou velkou dlaní, kterou mi přiložil kupodivu jemně před pusou.

„Nechci tě znásilnit, blbko,“ řekl a pak mě pustil.

„To je dobře, protože bych tě pak nejspíš vykastrovala – minimálně,“ oznámila jsem mu a on se pousmál.

„Pak by tě to mohlo mrzet,“ zmínil povýšeně a já ho probodávala pohledem. Fakt je, že měl pravdu.

„Co ode mě chceš?“ zeptala jsem se.

„Chci ti dělat ze života peklo. Krmit se denně tvojí krví a vysát ti duši. Nechat ti tam jen špetku, počkat až doroste a zase to zopakovat, zatímco tě budu hezky mučit a pak až mě omrzíš, tě pěkně bolestivě zabít. Není to jasný?“ zaculil se a já na něj vyjeveně civěla.

„Ale poslední dobou... no, řekněme, že mám i jiný touhy, který mě matou. Takže kdybys chtěla, mohli by jsme si napřed i trochu užít, než se budeme zabíjet. I tobě by to bodlo,“ prohlásil a já ho znova nakopla mezi nohy. Nicméně, tentokrát se tomu vyhnul.

„To bych být tebou už nedělal. Protože jinak už ti nebudu dávat návrhy, ale rovnou tě zabiju,“ řekl přísně a přirazil mě zády ke stěně svým démoním pařátem. Měl proměněnou jen ruku. *Jak asi vypadá doopravdy?* Dívala jsem se na pařát, kterým mě svíral. Jeho nehty byly špičaté a ostré jak nože. *Vážně by mě zabil? Začínám o tom pochybovat.*

„Takže je jen na tobě s čím začneme a jak to mezi náma bude vypadat. Taky umím být miláček. Rozmazloval bych tě a hýčkal. Hodně bych ti toho dovolil, pokud bys byla svolná i ty. A přísahám, že pak bych byl u tvýho zabíjení něžnej a rychlej,“ šeptal mi do ucha. Bylo to tak hříšné.

„Bože, ty jsi nemravný,“ zmínila jsem.

„Už mě máš za boha? To brzy. Ale nejsi daleko od pravdy. A ani nevíš, jak moc jsem nemravný,“ odpověděl a suverénně mi polaskal rty ucho. Z toho mi vyrašila husí kůže až na prstech u nohou. *Pro lásku boží, on mi líbí krk? Vážně mě teď svádí? Jak může vědět, že zrovna z tohohle šlím?*

„Jsi démon a já lovkyně... t-to je tak nepatřičný,“ vzdychala jsem, zatímco mi intenzivně žužlal ucho. Ale nechala jsem ho. Nemohla jsem si pomoci, nechtěla jsem, aby s tím přestal.

„To teprve bude. Co tvé svědomí? Hlavně mě zajímá konkrétně to, že máš přítele. Na toho sis ale co jsi se mnou ani jednou nevzpomněla,“ rýpnul si a probral mě z toho transu. *Ano, Zack!! Ty jsi ale blbka, Willow.*

Pak se zase dotkl rty mého krku těsně nad tepnou a intenzivně nasál mou vůni. „Už tě chci. Ani nevíš jak moc. Doporučuji ti se nevrtnět, jinak by to mohlo docela bolet,“ radil mi, pootevřel ústa a odhalil své dlouhé a ostré špičáky. Projela mnou vlna chladu.

Strašil mě. Neustále mě jen strašil. Chvilí mě uklidňoval a provokoval a pak mě děsil. Nevěděla jsem, jestli se ho víc bojím, nebo po něm toužím. Už jsem byla několikrát i odhodlaná ho nechat se ze mě napít, ale pak zmínil, že by to mohlo bolet a já si představila ty jeho ostré dlouhé špičáky a...

„Ne! Prosím ne! Prosím!! Strašně se bojím jehel a ostrých věcí. Prosím nedělej to. Prosím, nejez mě,“ začala jsem sebou šít. Slzy mi tekly proudem a jeho to evidentně překvapilo. Koukal na mě dost, no, šokovaně.

„Ty asi nebudeš taková drsňačka jak jsem si myslel. Hlavně, že ti dělalo dobře do mě bodat tou tvou zasranou dýkou, co? Tak nic. Nechám tě – zatím. Ale dám si místo tebe tu tvoji kamarádku. Řekl bych, že ta by se nebála. A ještě by se mi naservírovala na stříbrném podnose,“ procedil, pustil mě ze svého sevření a chtěl odejít. *Co jsem to provedla?*

„Ne! Prosím ne,“ pokračovala jsem. Zdálo se, že najednou kromě slova ne a prosím, nic jiného říct ani neumím. On se zastavil, otočil se ke mně a neutrálně na mě civěl.

„Přijde mi, že mě o laskavosti žádáš moc často, Růžovko. Takhle to ale nefunguje. Jedno, nebo druhý. A nebo oboji, ale něco za to,“ řekl neutrálně a čekal na mou odpověď.

„Vem si mě. Jen je nech na pokoji,“ odpověděla jsem a pomalu jsem se připravovala na ostrou bolest v krku. On se pousmál.

„Vem si mě?“ zopakoval s úsměvem ve tváři. „Jen je nech na pokoji? Je?“ opakoval má slova. *Sakra.*

„Myslela jsem ji,“ upřesnila jsem.

„Máš strach o toho bloňďáka, co? To on je ten tvůj přítel?“ zeptal se a já instinktivně zavrtěla hlavou. „Lhářko. Už jsem ho s tebou párkrát viděl. Jen testuju, jak umíš být upřímná. A zdá se, že moc ne. Za to bych tě měl tedy taky pořádně potrestat. To se totiž nedělá,“ pokáral mě a pousmál se.

Já mu jen mlčky střídavě civěla do očí a na rty, jak se hýbou, když mluví. Potlačovala jsem silné nutkání je políbit. *Je tak blízko...* Moje srdce se rozbušilo jako šílené, a když jsem si všimla, jak se na mě povýšeně usmívá, probrala jsem se z toho transu a přehoupala jsem se pohledem zpátky k jeho očím.

„Prosím,“ zašeptala jsem.

„Beru to teda jako jo. Chceš, abych si tě vzal, tak já si tě vezmu. Beztak po ničem jiném netoužím,“ zmínil a zase se ke mně přiblížil, chytl mě za zápěstí, abych se nemohla

bránit a lehce mě natlačil na tu stěnu, kde jsem byla předtím. S rozdílem, že byl něžný a spíš to vypadalo, jako by mě chtěl políbit.

Pak se ale zase dotkl rty mého krku a mě se zatajil dech. Úplně jsem roztála a nechala jsem ho, ale když jsem ucítila jeho špičák na krku a došlo mi, že se vážně chystá prokousnout mi krk, lehce jsem ho od sebe odstrčila.

„Po...po...počkej!“ zakoktala jsem a on se na mě s hlubokým výdechem a otráveně podíval.

„Co je zase?“ zeptal se podrážděně.

„Můžu se nejdřív na tvoje tesáky podívat? Chci vědět, na co se mám připravit a tak,“ zeptala jsem se ho a on se pousmál.

„Zdržuješ mě. Už jsi to mohla mít za sebou,“ procedil.

„Můžu?“ zeptala jsem se znova, protože jsem dosud neobdržela odpověď.

„Nehraj si se mnou!“ zvýšil na mě hlas a hrubě do mě strčil. „Myslíš, že jsem blbej nebo co? Myslíš si, že mě rozptýlíš a nic nebude, ale to se pleteš, holčičko, protože bude. Vždycky dostanu, co chci. Dřív nebo později,“ prohlásil, chytl mě pod krkem, lehce mi trhnul s hlavou jako by mi chtěl zlomit vaz a pak přitiskl své rty k mému krku. Celá jsem se rozechvěla. Slzy mi tekly proudem. Teď už jsem měla strach.

Co když vykrvácím? Co když umřu? Co když mě vysaje celou? Co když mi vezme duši? Na to, jak byl předtím něžný, teď nebyl a já se vážně bála. Tolik otázek se mi honilo hlavou. Takhle jsem zemřít nechtěla – aby mě zabil démon.

Ale on mě jen lehce kousl, aniž by mi prokousl kůži a políbil mě na to místo. Podíval se mi do očí a já na něj zmateně koukala. Na chvíli se mi snad zastavilo srdce a pak se rozeběhlo tak rychle, jako by dohánělo ten čas, kdy netlouklo.

„S tebou by jeden vážně chcipl hladu. Než ti dojde, co vlastně chceš, dám si tvou kámošku. A neboj se, užije si to. Mohlas to být ty, ale jsi tvrdohlavá. Přitom už asi deset minut myslíš jen na to, jak bys mě chtěla v sobě,“ informoval mě a pak beze slova odešel. To mě víc, než zaskočilo. Ten fakt, že měl pravdu. Nějak vždycky věděl, na co myslím. *Četl mé myšlenky, nebo jsem jen tak strašně průhledná, že na mě všechno poznal?*

A tak jsem se sebrala a pomalu jsem se vypravila opačným směrem pryč. Stavila jsem se u skříňky pro kabát a u východu ze školy jsem ho viděla s Ninou. Waydan zjevně plnil, co mi slíbil před chvílí na záchodě. Stál opřený o Ninu se špičáky zaťatými v jejím úzkém krku.

To byl ale fofr. Jak jí, k tomu přinutil, tak rychle? Měl pravdu, když říkal, že by se ho nebála, a ještě by se mu naservírovala na stříbrném podnose. To přesně dělala mrcha jedna! Ona si to vážně užívá...

Byli schovaní v rohu. Nina lehce oddechovala pevně svírajíc pěstmi jeho tmavé tričko. Její oči byly zavřené div, že se jí neslepila víčka řasami k sobě. Nemohla jsem od nich odtrhnout zrak. A možná jsem jí teď i trochu záviděla. Co trochu, hodně jsem jí záviděla.

Waydan byl ke mně zády, takže jsem ho neviděla, ale pak jako by věděl, že se na něj dívám, se na mě otočil a s pusou od Nininy krve se na mě pousmál. Tvářil se jako by byl

šťastný a ulevilo se mu. Jeho tmavé kruhy pod očima, které dosud měl se vytratily. Jeho tvář se vrátila zpátky do své plné atraktivitu. Najednou byl hezčí a živější. *Že by to bylo tou krví? Musel mít vážně žízeň.*

Začala jsem na Ninu žárlit. Přišlo mi, že jí to nebolelo a že se jí to hodně líbilo. Taky to byla její krev, která mu dělala dobře. *Měla to být ta moje! Co je tohle za zvrácenou logiku, do háje?* Pak se otočil a zírajíc mi do očí kráčet ke mně.

„Žárlíš?“ zeptal se a otřel si pusou do kapesníku, který měl v kapse. Já neměla slov. Občas mi přišlo, že mi čte myšlenky... *To se mi nezdá, on je čte! Takže to musí být démon první třídy.*

„Kdo neriskuje, nic nezíská, Willow. A měla bys žárlit, fakt jsem si to užil i ona. Nicméně, spolu by jsme si to užili víc. Kdybych totiž pil tvoji krev, neskončilo by to jen tím pitím, tomu věř,“ řekl, zatímco mi jemně prstem přejel přes rty a obešel mě směrem k východu. *Tohle už nebyla zas tak trapná balící hláška. Nebo možná byla, ale mě se to líbilo. Udělal to se mnou přesně to, co chtěl.*

Stála jsem tam jako opařená, zatímco Nina netušila, která bije. Otírala si krev z rány, která se kamsi vypařila. Hned jsem k ní přišla jí zkontrolovat. „Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se zírajíc na její zakrvácený krk, na kterém kromě krve a malého cucfleku nebyly žádné otisky zubů ani hluboké rány.

„Jo, nic mi není. Jen se mi trochu motá hlava, ale jinak se cítím dobře. Teda, bylo mi dobře před tím. Co jsem dělala předtím?“ drmolila a já byla zaskočená. *Že by si to nepamatovala? A jak to, že na krku nemá otisk jeho zubů ani žádnou ránu? Vždyť jsem její krev viděla. Určitě z ní pil. A jak jako, že jí bylo dobře? Co to s ní proboha dělal?*

„Měla bys žárlit, fakt jsem si to užil i ona. Nicméně, spolu by jsme si to užili víc. Kdybych totiž pil tvoji krev, neskončilo by to jen tím pitím, tomu věř... Kdo neriskuje, nic nezíská, Willow,“ řekl mi jménem? Sakra, ty jsi ale pitomá!!

THORNFIELD HIGH SCHOOL 23/9/2022 9:00

Dneska už nezaspal. Přišel včas. Možná jsem na to neměla žádné právo a taky jsem si za to mohla sama, ale byla jsem na něj nepředstavitelně naštvaná. Za to, že pil její krev. Při představě, že další kluk, co se mi líbí pálí za ní. *Bože, dokonce jsem ho začala brát jako kluka. Je to démon, proboha!!* Připomínala jsem si. *A včera mi vyhrožoval smrtí – opět. Vyhrožoval mi, ne?* Celé mi to přišlo jak ze špatného filmu.

Dneska s ním přišel i Thayer. Měl čepici. Seděli vedle sebe v lavici, ale skoro spolu nepromluvíli. Z nějakého důvodu jsem měla chuť ho provokovat a mučit tak, jako on mučí mě. A kdo ví? Třeba to v něm probudí zase tu touhu mě zatáhnout na záchody a zkusíme to znova.

„Hraješ si s ohněm,“ zašeptal mu Thayer do ucha.

„Já vím,“ odpověděl.

„Nerad to říkám, taky se mi líbí, ale když jí nezabiješ...“ začal, ale přerušil ho.

„Nebudu jí zabíjet. Už nechci. Radši se zabiju sám,“ odpověděl, podíval se letmo na mě a pak zase hned zpátky dopředu. Thayer na to raději už nereagoval. Pochopil to dřív

než Waydan a dřív než já. Znal Waydana spoustu let a takového jakým byl teď ho neznal.

Po hodině, co jsem se jim marně snažila odezírat ze rtů jsem popadla učebnice a vydala jsem se rovnou za Zackem do třídy. Pronásledovaná Waydanem jsem šla ještě sebevědoměji než předtím. Musela jsem tlumit své myšlenky, protože jsem nechtěla, aby věděl, co mám v plánu.

A když jsem viděla Zacka, zcela nepřírozeně jsem mu skočila kolem krku. Trochu mě zamrazilo z toho, jak nemožně se kvůli tomu démonovi chovám. Probouzí ve mně to nejhorší. Žárlivost, manipulativní povahu, hříšné a zvrácené myšlenky a choutky na milování... s ním. *Copak to je normální?*

„Copak?“ zeptal se překvapeně, když jsem ho milostivě pustila ze svého sevření. Ohlídl jsem se, ale celé to divadlo bylo nejspíš k ničemu. Waydan nikde kolem ani nebyl. Lehce mi to zkazilo náladu. Nicméně se mi taky trochu ulevilo. Nemusela jsem dál nic předstírat.

„Chyběls mi, neviděli jsme se dlouho,“ usmála jsem se na něj a on mě jemně chytl za ruce a políbil mě.

„To jo. Jsi hrozně busy,“ zmínil smutně. Nelhala jsem, vážně mi chyběl. Ale najednou pro mě nebyl prioritou. Zajímalo by mě, kdy přesně se to stalo. Kdy jsem začala k tomu démonovi cítit spíš přitažlivost než strach? Kdy jsem se do něj zamilovala? A hlavně proč?

„Moc rád bych byl s tebou, ale musím jít na španělštinu. Uvidíme se později?“ zeptal se a já přikývla. „Tak ahoj,“ řekl, naklonil se ke mně a vášnivě mě políbil. Potom zmizel v davu.

A jen co jsem se otočila, málem jsem narazila do Waydana, který se tam zčistajasna objevil. Tvářil se jako bubák. *Možná to zabralo?* „Co chceš, démone?“ zeptala jsem se povýšeně a on se ke mně jen sehnul.

„Já chtěl tvoji krev ne její,“ zašeptal našťavaně a zase se mi podíval do očí. Znělo to dost vyčítavě.

„No a?“ dělala jsem, že nechápu.

„Přestaň předstírat, že se tě to nedotklo. Žárlíš na Ninu jako prase a je to očividný. Poznal bych to i kdybych ti neuměl číst myšlenky. Dřív jsi žárlila na něj, teď se ale něco změnilo. Že by to bylo tím, co se mezi náma včera stalo? Dotýkal jsem se tě tak, jako se tě ještě žádnéj nedotýkal a ty jsi získala pocit, že tě chci. Že tě chci jinak než jen jako jídlo,“ pokračoval. Mluvil mi z duše. Podívala jsem se mu do očí. *To už jsem cítila i dřív než včera.*

„A chceš?“ vyzvíдалa jsem a on se pousmál jen zvednutím koutku.

„Nabízíš se mi snad?“ odpověděl mi otázkou a já zrudla. Možná jsem mu toho vyžvanila až moc.

„Ne, jen se ujišťuju, jestli byl můj pocit správný,“ objasnila jsem a on se pousmál, ale nic na to neřekl. „A ty jsi náhodou teď nežárlil?“ zeptala jsem se, abych změnila téma, ale on na mě jen mlčky zíral a měl zase pokerovou tvář. Nepoznala bych nic. Možná že jsem mu zase připomněla ten fakt, že mám přítele?

„Ne? Ok. Aspoň se můžu klidně soustředit na svůj vztah. Měla jsem totiž dojem, že mezi námi něco je. Ale co já o tom vím, nikdy jsem pořádně vztah ani neměla. Jak jsi řekl, ještě nikdy se mě nikdo nedotýkal tak jako ty včera.

Takže... se jdu snažit, abych ten pořádně vztah někdy měla, a aby se mě kromě tebe takhle dotýkal ještě někdo další. A možná i ještě víc,“ mumlala jsem rozpačitě. „V mojí hlavě to znělo líp,“ dodala jsem a mířila jsem si to za Zackem, který mi před chvílí řekl, že musí pryč. *Co jsem to řekla za nesmysl? Vážně jsem to řekla nahlas? Ach jo.* Vyčítala jsem si.

On mě nechal ujit asi dva kroky a pak si mě přitáhl k sobě za ruku. Pořád na mě mlčky civěl. A teď i já na něj. Srdce jsem měla až v krku. Potom pootevřel ústa, až jsem si všimla vyčnívajícího tesáku.

„Nemusíš se mě ptát na to, jestli bych se s tebou chtěl vyspat. Moje odpověď je, že klidně. Co klidně... moc rád bych se s tebou vyspal. Ale je to trochu složitější, a zvlášť když jsi ještě panna. Měla bys prostě mít normální život s normálníma lidma. A nezáleží na tom, jestli jsem žárlil nebo ne, protože my dva spolu... neexistuje. Protože... zopakuju to. Ty jsi lovkyně a já démon. Radši by sis měla fakt hledět svého vztahu s tím bloňďákem, protože já jsem na tebe trochu moc. Mě nezvládneš, Růžovko,“ řekl, otočil se a odešel. Nechal mě tam stát jako opařenou.

Myslím, že žárlil, Willow. A myslím, že žárlil hodně. Je to ten typ, co od sebe toho druhého odstrkuje a posílá ho za tím dalším. Typ „mě nic nebolí“ hrdina. Vážně řekl, že by se se mnou moc rád vyspal? A vážně řekl, že já bych nezvládla jeho? Spiš si myslím, že on by nezvládnul mě. Ne když by mě chtěl neustále sníst.

THALLARAN 23/9/202 14:00

Asher jako vždy sledoval zpovzdálí svého staršího bratra, kterému záviděl jeho pro něj bezstarostný život, který získal díky své odvaze si ho vydobýt. Snažil se za každou cenu vymyslet, jak se zbavit povinnosti sedět za něj na trůnu a jak si užívat věčnosti jako on. Ačkoli on na rozdíl od Waydana nedokázal vědomě porušit pravidla. Báł se svého otce víc než jeho zbývající bratři. Je to přesně tak, jak říkal Waydan: „Kdo nic neriskuje, nic nezíská.“

Nicméně, Asher byl kvůli sobě zatvrdělý a vinil z toho Waydana. A hlavně, i kdyby se mu to podařilo, zřejmě by ani nevěděl, jak si ten život užívat. Nebyl ani trochu jako Waydan.

„Změna plánu. Uneseme ho. Přikováme ho na pár dekád dole v Trhlině, než ta lovkyně trochu vyrostе, nebo umře a on se zklidní. Bojím se, aby se nezamiloval. A bojím se toho už celkem hodně,“ prohlásil se znepokojeným výrazem v obličeji Asher.

„A co by se stalo?“ vyzvídal Zion.

„Když vynechám to, že kdyby se to otec dozvěděl, že by se mohl naštvat a všechny nás srovnat se zemí, tak to, že už se sem nikdy nevrátí, nebo naopak se vrátí s ní a bude nám vládnout lovkyně,“ odpověděl.

„Chápu, že tě to znepokojuje, ale vážně mu chceš bránit v tom nejlepším co může zažít? Bránit mu v tom, kvůli čemu jedinému chce zůstat naživu?“ zeptal se Zion a Asher se zamyslel.

„Máš pravdu, to zní hrozně. Ale já mám o něj jenom strach,“ přiznal.

„Hm, spíš o to, že na tom trůně strávíš věčnost. Měl bys mu přestat kazit život a zaměřit se na svůj,“ řekl Zion a Asher na něj hodil vražedný pohled. Jako aby ho informoval, že by s ním neměl takhle mluvit.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 24/9/2020 8:30

Už od včerejška jsem se cítila mizerně. Kvůli tomu, co jsme si včera řekli s Waydanem a taky kvůli tomu co jsme si neřekli. Místo toho jsem byla přes odpoledne se Zackem. Nechala jsem ho po sobě plazit a teď mám výčitky svědomí. Ne kvůli Waydanovi, ale kvůli Zackovi. *Možná bych to s ním měla ukončit?*

I kdyby se měl Waydan propadnout do země a už jsem ho do konce života neměla vidět, nikdy na něj nepřestanu myslet, a to se mi zdá dost nefér vůči Zackovi. Protože všechno, co jsme dělali včera spolu jsem chtěla dělat s Waydanem. Objímání se, líbání, muchlování a koukání na seriál.

A zcela určitě, kdyby to byl on, kdo se mě včera dotýkal trochu intimněji, k něčemu by už nejspíš došlo. Takhle to byla další lež a výmluva, kterou si Zack nezasloužil. A hlavně mám pocit, že za tak krátkou dobu, co toho démona znám, jsem s ním dělala podstatně hříšnější věci než se svým přítelem. Nějak jsem to nechápala. *Kdy přesně to došlo do toho bodu, že mě přestal chtít zabít? A kdy já jsem se ho přestala doopravdy bát?*

Od té doby co jsem vstala, jsem se připravovala na to, jak mu to řeknu. Jak se s ním rozejdu. O Waydanovi jsem samozřejmě nic říkat nechtěla, ale i tak jsem tušila, že se mě zeptá kvůli čemu že se to s ním vlastně rozcházím. A kvůli čemu se s ním vlastně chci rozejít? Kvůli démonovi, co mě ještě před pár dny chtěl zabít, ale teď by mu nevadilo se se mnou vyspat? *Bože, já jsem kráva. Co to dělám?*

„Co jsi tak zdeptaná?“ zeptala se Nina a objala mě. Víím, že za to nemůže – že jí ovlivnil. Ale od té doby, co tak spokojeně pil její krev, jí nemůžu vystát. Nicméně jsem se snažila se ovládat a usmívat se.

„Ale jen se mi nechtělo do školy,“ odpověděla jsem upřímně.

„To mě jo. Nevíš, jestli přijde i Waydan?“ zeptala se a ve mně se začala vařit krev.

„Nech ho na pokoji!“ vyjela jsem po ní. Nevím, co se stalo, ale rozzuřilo mě to docela.

„My spolu chodíme,“ vypadlo z ní po chvíli, a to už jsem se neovládla a kdyby se před námi neobjevil, asi bych jí zmlátila.

„Copak, holky?“ usmíval se na mě, hodil jí ruku kolem ramen a Nina na něj civěla jako na boha. Nemohla jsem přestat zírat, jak se jí dotýká.

„Nic. Jen Willow trochu žálí na nás dva,“ vykecala, a to už jsem měla chuť jí podříznout jako démona. Moje srdce pořád ještě šíleně tlouklo. Nedokázala jsem to

vstřebat. Jak to, co mi řekla. Tak to, že řekla jemu, že na ní žárlím a pak tu byla ta jeho ruka kolem jejího útlého krku...

Waydan se pousmál. „Vážně?“ zeptal se a podíval se na mě. Asi čekal, že to přiznám nebo nevim.

„Co to žvaníš?“ okřikla jsem jí a mířila jsem si to pryč. Nechal mě jít, sundal z Niny svou ruku a podíval se na ní.

„Říkala o mě něco?“ vyptával se jí cestou do třídy.

„Ne, měla by?“ odpověděla mu.

„Málem tě zabila. Chtěl jsem vědět, co se stalo,“ tahal z ní.

„Nic,“ řekla a on jen protočil panenkami a podíval se jí do očí.

„Vyklop to!“ ovlivnil jí a ona začala mluvit.

„Jen jsem se zeptala, jestli přijdeš. Řekla ať tě nechám na pokoji. Na to jsem jí řekla, že spolu chodíme a pak po mě vystartovala,“ vysvětlila.

„Hm. Už spolu nechodíme, přestaň to roztrubovat,“ ovlivnil jí zase a mířil si to do třídy.

Neuvěřitelný! To mě vážně chce deptat? Vždyť jsem mu přiznala, že ho mám ráda, ne? Nebo jsem to dala málo najevo?

„Tady jsi,“ usmál se na mě Zack a dal mi pusku na tvář. Vždycky si mě někde odchytil. Začínala jsem na to být alergická.

„Ahoj,“ zašeptala jsem a dál jsem se zabývala svými myšlenkami. *Když ted' Waydan chodí s Ninou, možná bych se s ním neměla kvůli němu rozcházet. Abych nakonec nebyla úplně sama a nepolíbená až do smrti. Nebo hůř – do maturáku. Ale stejně jsem na něj našťavaná, že to udělal. Myslela jsem, že chce mě a ne jí. I to řekl. Proč se sakra víc nesnažil mě přemluvit a vzdal to tak lehce? Od kdy démon jako on slyší na „ne“ od holky, kterou chce zabít? Možná... Bože, on mě má možná vážně rád.*

„Už jsem pár dní neviděl Ninu s Drakem. Oni se rozešli?“ zeptal se mě Zack a zcela mě vytrhnul z myšlenek na Waydana.

„Já nevím, jak to spolu mají. Ale nejspíš asi jo,“ odpověděla jsem sklesle.

„A tebe to nějak vzalo koukám. Neboj, já o ní zájem nemám,“ pousmál se a mě bylo hrozně. Zvlášť když mě napadlo to, co mě napadlo. To, že by bylo lepší, kdyby chodila s ním než s Waydanem. Měla jsem chuť si dát facku. Ten démon se mnou dělal hrozný věci.

„Dneska máš směnu?“ zeptal se a otevíral mi dveře do třídy.

„Jo,“ odpověděla jsem suše. Vzpomněla jsem si, že máme směnu s Ninou. A když jsem vkročila do třídy, oni už oba seděli v lavici. Nemohla jsem na ně přestat koukat.

„Tak zase o přestávce,“ řekl Zack a políbil mě.

„Ahoj,“ rozloučila jsem se s ním a sedla jsem si za Waydana na své místo. On se ke mně otočil, opřel se lokty o mou lavici a mlčky na mě zíral. Nina ho úplně ignorovala. Určitě jí zase něco udělal s hlavou, protože jinak by na něm byla nalepená. *Zjevně o to nestál.*

„Přestaň nad vším tolik přemýšlet. Bolí mě z toho hlava,“ procedil a otráveně na mě koukal.

„Tak si to vypni, když ti to vadí. Já přece nemůžu za to, že mám myšlenky,“ okřikla jsem ho.

„Pořád se zlobíš, že jsem z ní pil? Co jsem měl dělat, Willow? Chcípnout hlady?“ zašeptal.

„Však ty bys nechcípнул,“ rýpla jsem si a on se pousmál.

„To ne, ale nebyl jsem pro tebe dostatečně atraktivní. Nenakrmenej vypadám utahaně. Protože kdyby jo, tak by ses ode mě nechala,“ provokoval mě.

„Já jsem se nechala, idiote. Ty jsi mě dostatečně nechtěl nebo co,“ prskala jsem na něj. Nějak jsem ztratila schopnost držet hubu.

„Já, že tě dostatečně nechtěl? Willow, já jsem se musel škrábat nehtama do ruky, abych tě nesežral. Navíc jsem jí přece nelíbal ani nic víc, aby ses na mě tolik zlobila,“ odpověděl a já na něj nechápavě civěla. *Od kdy mi říká jménem? A od kdy se spolu bavíme jako rozhádaní milenci?*

„To máš taky jediný štěstí, jinak bych tě zabila,“ dodala jsem.

„Jo?“ křenil se polichoceně. Nedokázala jsem tu žárlivost krotit. „Chápu proč žárlíš. Sdílení krve je intimní a má sexuální podtext. To ty jsi ale věděla a stejně jsi mě za ní poslala. Nemáš právo se na mě zlobit,“ informoval mě.

„Bylo lepší, když jsi sem nechodil. Jsem z tvojí přítomnosti vyčerpaná a zmatená,“ procedila jsem.

„Jo, to jsem si všiml,“ řekl suše a otočil se čelem k tabuli. Akorát taky přišla učitelka.

„Co tě u mě tak drží? Když mě teda nechceš,“ tahala jsem z něj a on se jen pousmál, ale ani se na mě neotočil a nereagoval. „Hej. Já s tebou mluvím,“ šfouchla jsem do něj prstem.

„Přestaň říkat takový věci, který nejsou pravda,“ odpověděl.

„Jaký?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Už mě to nebaví. Uklidni se,“ zaprskal.

„Já se mám uklidnit?“ vztekala jsem se.

„Ano ty,“ řekl a díval se mi s ledovým klidem do očí, což mě do toho ledového klidu dostalo taky.

„Chceš mě nebo mě nechceš?“ zeptala jsem se na rovinu a on na mě překvapeně zíral. Chtěla jsem v tom mít prostě jasno. On na mě chvíli mlčky koukal s pootevřenou pusou a pak z ničeho nic se všechno kolem zastavilo. Všechno kromě mě a jeho. Učitelka ztuhla, spolužáci ztuhli. Všechno kromě ručiček tikajících hodin na stěně.

Přelítla jsem očima po spolužácích a pak jsem se vrátila zpátky k Waydanovi, kterého se to stejně jako mě netýkalo. „Divný, vždycky když se mluvilo o zastavení času, myslela jsem, že se zastaví i ty hodiny a vítr...“ komentovala jsem šokovaně. „Proč jsi to... a jak jsi to vůbec udělal?“ vyzvíдалa jsem rozhlížeje se s úžasem kolem.

„To já ne,“ odpověděl suše.

„Tak kdo teda?“ zeptala jsem se.

„Jen jeden démon má tuhle schopnost, a to je můj bratr Asher. Já zas umím jiný věci,“ odpověděl a hned na to se u nás zjevil totožný démon jako byl Waydan. S rozdílem, že

měl kratší vlasy než Waydan a malou pihu na spánku. Trochu jsem se polekala. Netušila jsem, že má dvojče.

„Ty toho prostě nenecháš, že ne?“ začal na něj rovnou najíždět. Jako by bylo normální zmrazit čas a naklusat sem z jiné dimenze. Waydan se na něj jen letmo podíval a nechal ho domluvit. Pak se přehoupnul očima na mě.

„Chceš mě mrtvýho, Willow?“ zeptal se mě z ničeho nic a já byla naprosto rozhozená tou otázkou. *To je nějaké chyták? Ale kdyby se bál, že odpovím jinak, než si přeje, pak by se na takovou věc přece neptal, ne?*

„Ne,“ odpověděla jsem a on se pousmál.

„Pak zabij jeho,“ poručil mi, jak kdybych byla nějaký jeho psík zabiják.

„Cože?“ podivila jsem se a Asher na něj pořád mlčky koukal. Ani to s ním nehnulo. Nejspíš byl na Waydanovo výjevy zvyklý a ani jeden nečekal, že bych toho byla fakt schopná.

„Řekl jsem ať ho zabiješ. Vezmi si do ruky svojí dýku a zabodni mu jí do srdce. Do obou stran. Pro jistotu,“ řekl a já nevím proč, ale poslechla jsem ho a vzala jsem do ruky svou dýku.

„Máš bodyguarda, Waydí?“ zasmál se Asher a Waydan si stoupl těsně před něj a zuřivě mu zíral do očí.

„Závidíš?“ zeptal se tím svým provokativním způsobem. Já jsem jen pevně svírala rukojeť své dýky a čekala jsem na rozkaz.

„Ty víš, proč tu jsem. Už jsem vzdal ten hon na čarodějnice. Tedy zatím. Nemysli si ale, že budu na tom zasraným křesle další rok. Protože do té doby přijdu na to, jak tě dotáhnout do Thallaranu a když ne, udělám ti něco mnohem horšího,“ řekl a pokoutně se usmál.

„Ukázal jsi mi po dost dlouhý době, že přece jenom máš nějakou slabinu,“ dodal a podíval se na mě. Waydan hlasitě polknul a Asher pokračoval. „A tak ti vezmu tvůj smysl života, jestli to neuděláš,“ řekl a zase se podíval na mě. *Proč na mě tak čumí?*

„Když ho nezabiješ, Willow, zničí mě i tebe,“ zašeptal Waydan a Asher se pousmál.

„Tak mě zabij, smysle-Waydanovo-jinak-mizernýho-života,“ zasmál se a já ztuhla. Nemohla jsem se hýbat. *Já jsem... já jsem jeho smysl života?*

„Tak na co čekáš?“ okřikl mě Waydan, chytl dýku i s mou rukou a zabodl ho sám. Přímou do levé strany hrudi. Asher to nečekal a ani já ne, takže jsme byli oba překvapení. Asher se skácel na kolena a krvácel.

„Tys mě bodnul?“ divil se.

„Říkal sis o to. Neustále mě prudeš. Vyndej tu dýku a přestaň simulovat. Oba víme, že neumřeš. Minul jsem tvoje prohníly pro bůhví co bijící srdce. Vlastně ani nevím, jestli nějaký máš. Možná jsem mohl mířit ještě výš,“ komentoval neutrálně jako by mu jen dal facku a neprobodl mu mou dýkou srdce.

Asher zkoumal dýku ve své hrudi, ale k tomu, aby jí vyndal se neměl. Já jsem z toho byla úplně v šoku. *Vážně svoje dvojče právě zabodnul do srdce méjí dýkou?* „Já to udělám za tebe, pane bebičko,“ řekl a vytrhl jí z bratrovo hrudi jako by to byl jen špendlík. Asher

bolestně zavzdychal a hned jak byla dýka mimo jeho tělo, rána se mu začala pomalu hojit.

„Divný, jsem si jistě, že ses trefil,“ zašeptal.

„Ještě jsem tě nechtěl zabít, bráško. Jen varovat. Ale bylo to naposledy. Přestaň žít, abys mě donutil se vrátit. Přestaň mi brát co je moje a najdi si vlastní smysl. Otec se o Thallaran už ani nezajímá. Jednou se vykašli na ty stupidní pravidla a předělej je,“ usmál se a sedl si zpátky do lavice jako by se nic nedělo.

Něco mi říká, že nevěděl, že ho to nezabije a teď jen improvizoval. Myslím, že ho chtěl zabít. Působil docela zklamaně, že se to nepovedlo. Byla jsem z té jejich rodinné sešlosti vážně v šoku.

„A teď kdybys mohl... máme hodinu,“ procedil a podal mi zakrvácenou dýku, kterou si ještě před tím otřel o džíný, jak kdyby byla jen od vody. Ale nevěnoval mi skoro žádnou pozornost. Jako kdybych byla kus nábytku, co je shodou okolností součástí konverzace a položil na mě dýku, kterou už momentálně nepotřebuje, jako na stůl.

„Postavil ses kvůli ní proti svojí vlastní rodině. Proti svému druhu. Riskuješ životy nás všech a svůj. Jen abys chránil něco, co nás může zabít. Jedna věc je to, že ty chceš umřít a druhá věc jsme my,“ zašeptal mu do ucha, že jsem mu skoro vůbec nerozuměla.

„Bla bla bla. A co když to tak vůbec není? Nenávidíš mě jenom proto, že jsem o pár minut starší, což mi zajistilo, že jsem tvůj nadřízenej. Ale konečně si uvědom, že já jsem zákon Thallaranu. Nevím, na co si hraješ. Já jsem se rozhodl, že to bude takhle, tak to tak bude. Panovník žijící na Zemi. Proč ne? Jen na to dohlížej, nemusíš všechno tak rozesírat, nebo striktně dodržovat,“ vysvětloval.

„A krev na rukách máš ty. To ty jsi je všechny poslal proti mně a mojí vůli. Věděl jsi, že se budu bránit. To kvůli tobě jsou mrtvý. A budou další, protože tě znám a vím, že se o to budeš snažit dál, dokud mě nedostaneš. Máme totiž bohužel stejnou povahu se nikdy nevzdávat.

Takže to všechno záleží na tobě. Ale o tom, co bude se mnou a jak to bude fungovat s démonama a u lidí a s lovcema je moje zodpovědnost a ty se do toho nebudeš míchat, protože jinak už se do toho tvýho srdíčka trefím. A tentokrát do té dýky pro jistotu vložím i ten Granát, abych nic nezanedbal,“ zašeptal mu do ucha a pak Asher zmizel a vše se vrátilo do normálu. Až na to, že uplynulo asi dvacet minut a ten, kdo se před tím podíval na hodinky, bude mít totální vakno až uvidí ten časový posun.

Já jsem pohotově botou zašlápla krvavé cákance od toho, jak měl Asher ve své hrudi dýku a jinak jsem civěla před sebe. Byla jsem úplně mimo z toho, co říkal. *On kvůli mně zabíjí svůj vlastní druh? To proto se ke mně už dlouho žádný démon ani nepřiblížil? Všechny, co se o to pokusili zabít? Oni se nenávidí?*

Vážně po mě ale chtěl, abych ho zabila? Protože já bych se do srdce možná i trefila a co by pak dělal? Nebo mu to bylo jedno? Záleží mu na mě? Jsem jeho smysl života? Ne ne ne, vždyť mě přece nechce. Co se to děje?

Od té doby už se mnou nepromluvil. Možná ho ta bratrská hádka sebrala. Nedivím se mu. I já z toho všeho byla unavená a zmatená. Nevěděla jsem, co bych měla cítit dřív za emoce. *Možná si to všechno jenom potřebuje utřídit v hlavě?* I já bych měla. Tyhle šílené

intenzivní emoce a povinnosti. Je toho na mě poslední dobou moc a jak je vidno na něj taky.

Vždyť o něm vůbec nic nevím. A to jsem už pomalu myslela na to, jak bychom spolu byli šťastní, kdybychom spolu chodili. Ale pravdou je, že teď si tím nejsem tak úplně jistá. *Má pravdu, správně řekl, že je démon a já lovkyně a že my dva – neexistuje. Možná k sobě vážně oba cítíme to stejné, ale je to prostě zakázané ovoce.*

Když jsem se vrátila ze školy, čekala mě další nepříjemná emoční sprcha. Co sprcha, ale tornádo. Málem jsem dostala infarkt. V kuchyni na zemi ležel Sam bez pulzu. Jeho kůže byla bledá a jeho tělo bylo bez duše a bez krve.

„Démon...” zašeptala jsem si pro sebe a hned jsem k němu přiběhla se ujistit, že je opravdu mrtvý. I když jsem to věděla, stejně jsem se musela přesvědčit. „Same,” špitla jsem do prázdna a složila jsem se k jeho tělu jako domeček z karet. Nemohla jsem ani dýchat ani se na něj dlouho dívat a když jsme u toho, tak ani se na něj dlouho nedívat.

„Kdo ti to udělal, Same?” vyptávala jsem se i když jsem věděla, že mé otázky nebudou zodpovězeny. „Same. Je mi to tak líto,” plakala jsem. Asi dvacet minut jsem se od něj nebyla schopná odlepit a přestat brečet, pak jsem se na něj podívala a pohladila jsem ho po tváři.

„Až ho najdu, zabiju ho. Pořádně bolestivě, to ti přísahám!” zašeptala jsem mu do ucha a zavřela jsem mu rukou oči. „Ach jo. Co teď budu bez tebe dělat?” propukla jsem zase v pláč a v paniku. *Co se mnou bude?*

Popadla jsem telefon a zavolala jsem do práce, že nedorazím. Hned potom koronera, a nakonec Zackovi, aby mě utěšil. Nabídl mi, že za mnou dorazí, ale rozmyslela jsem si to, chtěla jsem být sama. Hlavně jsem měla strach, aby se mu taky něco nestalo v případě, že by to tu nebylo bezpečné.

Nicméně, teď jsem tu chtěla jen jednoho člověka. Tedy démona. Nevím proč, nejspíš proto, že jsem se mu mohla svěřit? Věděl o nadpřirozenu. Ale byl by vůbec schopný mě utěšit a chovat se jako blízký přítel, nebo toho není schopný?

Bylo půl jedenácté. Ležela jsem zkroucená u televize v dece a v ruce jsem svírala dýku. V hlavě jsem měla binec. Nejdřív jsem přemýšlela nad tím, jak se užívím aby ze mně nebyl bezdomovec. Jestli bych měla odejít ze školy a jít pracovat na plný úvazek, nebo jestli dostanu nějaké peníze z pojistky.

Taky se to musí prošetřit a vzhledem k tomu, že tělo bylo nalezeno bez krve, bude to klasifikované jako vražda. Už teď jsem věděla, že zločince nikdy nedopadnou, protože ať to byl jakýkoli démon, už může být klidně v jiné dimenzi, kde ho žádní lidští služebníci zákona nenajdou.

Hrozně, když se nadpřirozeno smíchá s normálním světem. Vznikají díry, které nelze ničím zaplácnout. Taky mi vrtalo hlavou, jestli to byla jen náhoda, nebo v tom měl prsty Asher. Byla jsem si ale jistá, že Waydan to nebyl. A i když to určitě neudělal, i tak jsem na něj byla naštvaná a nechtěla jsem ho už ani vidět. Konec konců byl to démon. A kdokoli z démonů to udělal, spadl pod něj.

V tom někdo klepal na okno. Hrozně jsem se lekla, ale pak jsem viděla Waydana a můj tep se zklidnil. *Já o vlku...* Otevřela jsem mu okno a pustila jsem ho dovnitř. Okamžitě mě ten vztek přešel, a to jen při pohledu do té jeho božské tváře. *On přišel?*

„Dneska jsi nebyla v práci. Nina říkala, že jsi volala, že nedorazíš. Taky jsi nějaká smutná. Stalo se něco?“ zeptal se a tvářil se celkem empaticky. Vypadalo to jako by měl o mě vážně starost. Jo, asi jsme už víc než nepřátelé. *A copak on to neví?*

„Co bych měl vědět?“ vyzvídal.

„Sam... můj jedinej příbuznej dneska umřel. Zabili ho démoni. Našla jsem ho v kuchyni, když jsem přišla ze školy,“ oznámila jsem mu a on se zarazil, ale pak se zase rozeběhl.

„To mě mrzí. Viděla jsi někoho?“ zeptal se a já zavrtěla hlavou. Tohle bylo poprvé, co jsme se nešpičkovali a nepokoušeli se vzájemně zabít. Jako bychom byli dlouholetí kamarádi. Najednou jsme spolu mluvili naprosto nenuceně a důvěrně.

„Myslíš, že je možný, že to byl Asher?“ nadhodila jsem a on přikývl.

„Je to asi nejvíc pravděpodobný. Ale nevím. On takový věci nedělá. Ale je fakt, že jsem ho hodně naštvál. Já to zjistím. A jestli se dozvím, že to byl on, nechám tě ho zabít,“ řekl a objal mě jako bychom byli už nejlepší přátelé. Bylo to příjemné. Úplně jsem zapoměla na bolest. Bylo mi najednou dobře. Když mě držel, jako by všechno špatné odeznělo a nahradil to pocit euforie.

„Je mi teď tak nádherně. I přes to, co se stalo. Jak to?“ zašeptala jsem držíc se ho kolem pasu.

„To je zase moje schopnost. Zkus usnout a vyspat se z toho,“ zašeptal mi do ucha a já přikývla.

„Ale co když si přijde i pro mě?“ zeptala jsem se.

„Nepřijde. Věř mi. Srovnal bych Thallaran se zemí a na to se mě bojí,“ odpověděl klidně a pořád mě držel v náručí. Vůbec nic jsem o něm nevěděla. O Thallaranu jsem slyšela snad po druhé, a přitom jsem měla velmi intenzivní pocit, že ho znám celý život.

Sakra, já ho miluju. Já jsem do něj nepopsatelně a nepopíratelně zamilovaná. A přitom je to pro mě úplně cizí člověk. Oprava. Je to démon. A on? Právě přiznal, že by kvůli mně srovnal svou rodnou zem se zemí?

Waydan se zamračil. Zřejmě mi četl myšlenky a já kráva si na ně nedávala pozor. *Nicméně z toho nemá radost, proč? Chystal se mě snad odmítnout? Ale to nedává smysl vzhledem k tomu, co mi říkal ve škole o tom, že mě chce...* Spekulovala jsem.

„Nepotřebuješ trochu krve?“ nabízela jsem mu, když jsem si všimla, že se nějak podezřele přibližuje k mému krku.

„Nepotřebuju,“ odpověděl a podíval se na mě.

„Napiješ se od Niny, že?“ procedila jsem se zoufale.

„Najdu si jinou holku. Nina pro mě nic neznamená,“ řekl suše a odstoupil ode mě. Nejspíš mě tím chtěl utěšit, ale pomohlo to tak ze dvou procent. Jen ten fakt, že to nebude Nina byl pozitivní. Ale jinak to bylo jak nožem do srdce – že si najde jinou holku a že to nebudu já a tentokrát mi ani nedal na vybranou jako před tím. A ještě k tomu, když sám přiznal, že sdílení krve je intimní a...

„Zapomeň, co jsem řekl, jo?“ zašeptal.

„Co přesně mám zapomenout?“ zeptala jsem se.

„Já ani nevím, co bych chtěl, abys zapomněla. Ještě nikdy jsem v takový situaci nebyl,“ přiznal a podíval se mi do očí. Byly rudé jako krev. Chtěla jsem se v nich doslova utopit a taky jsem se v nich tak trochu i topila. Byly tak nádherný.

Pohládila jsem ho něžně po tváři a sjela jsem dlaní až dolů k jeho krku. Pohládila jsem ho po krční tepně a dlouze jsem se na ní zadívala. On mě nechal, ani se nehnu. Bylo to zvláštní. Nechápu to, ale strašně jsem chtěla ochutnat jeho krev, a to ani nejsem démon. *Co se to se mnou děje? Proč ho tolik chci a proč jsou moje touhy po něm tak neskutečně zvrácené?*

On na mě pořád jen zíral a přemýšlel nad tím, co se mi honilo hlavou. To bylo očividné. Tvářil se lehce vyděšeně ze čtení mých myšlenek. A když jsem skončila s dotýkáním se jeho krku, dala jsem si na stranu svoje vlasy a naznačila jsem mu, co bych od něj chtěla. Ještě nikdy jsem se necítila tolik obnažená jako teď, a to jsem na sobě měla i mikinu.

Nicméně, jsem se cítila vážně tak, jako bych se před ním svlékla. Moje srdce bušilo jako šílené. Nejspíš to bylo tím, že jsem mu přiznala všechno, aniž bych cokoli řekla. Víc, než jen náznakem jsem mu řekla, že chci, aby se ze mě napil. A že po tom dokonce toužím. Že toužím po něm.

„Willow...“ zašeptal zírājíc mi hladově na krk.

„Ano?“ pousmála jsem se.

„Teď na to není vhodná doba,“ řekl.

„Ne?“ zeptala jsem se a on zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl. Okamžitě jsem se začala cítit trapně a snad ještě hůř, než když jsem zjistila, že je Sam mrtvý. Waydan s tím počítal. Byl empatický. Nečekaně. „Ale není to tak, že bych o to stál. Moc bych o to stál, Willow. O všechno...“ přiznal a pořád se mi bez přestání díval do očí. Už jsem to nedokázala snést, a tak jsem změnila téma.

„Kde je Thayer?“ vzpomněla jsem si, že jsem ho dlouho neviděla.

„U mě doma. Jestli chceš, řeknu mu, aby se stavil. Můžeš ho drbat v kožichu, když ti bude smutno. Taky to tak občas dělám. Jo zní to divně, ale já ho fakt беру spíš jako mazlíčka, on je většinou čtyřnohý. V posteli ale se mnou nespí. Ale s tebou klidně může, jestli budeš chtít,“ komentoval a já se pousmála.

„Pravděpodobně ale na něj budu trochu žárlit, protože bych byl radši já ten v tvůj posteli,“ prohlásil, až se mi zatajil dech. Pořád mi zíral do očí a tvářil se vážně. „Víš co? Zapomeň na to, co jsem řekl. Dneska jsem toho měl taky plný kecky, takže... už radši půjdu,“ usmál se a já myslela jen na to, že ho políbím, a jak moc nechci, aby odcházel. A co by se asi stalo, kdyby u mě zůstal přes noc. On ale vypadal, že nad něčím vehementně přemýšlí. A pak se mi zadíval do očí a intenzivně do nich zíral.

„Zapomeň, že jsem tu byl. Zapomeň, co jsem řekl o tom, že bych s tebou chtěl být v posteli. Zapomeň celkově na tuhle divnou konverzaci. A nebuď smutná ze smrti Sama. Chci, aby ses cítila normálně. Aby ti chyběl, ale abys byla za tím. Taky neměj starosti s penězma. Vzpomeň si zítra na to, že má Sam v ložnici velkou hromadu bankovek. A co je hlavní. My dva jsme nepřátelé, nezapomeň na to. Nechci, abych ti svým původem

ublížil a nebo, aby ses kvůli mně trápila,” zašeptal a pak se jeho zornice stáhly do malé tečky. „Dobrou noc, Willow,” dodal a zmizel. A hned jak zmizel, zapomněla jsem, že tam byl. Naštěstí, protože kdyby jen odešel, trápila bych se celou noc, a ještě dokud bych ho zase neviděla.

BLAKE DISTRICT – Canada 999 24/9/2020 1:01

Waydan akorát dorazil domů a tvářil se dost zdrchaně. „Děje se něco?” zeptal se Thayer. Waydan se zamračil a podíval se na něj trochu zoufale.

„Ukončil jsem to s Willow dřív, než něco začalo,” oznámil mu.

„Proč?” divil se.

„Měls pravdu, nikdy jsem se s ní neměl kamarádíčkovat. Je to nebezpečný. Bohužel ale víc pro ní. Zjevil se tu Asher a přišel mi vyhrožovat. Na to jsem zvyklej, ale ne když mi vyhrožuje něčím, na čem mi záleží. To se mi nelíbí. Bránil jsem se,” zmínil a Thayer na něj mlčky koukal.

„Hm, podle tebe je nejlepší obrana útok,” řekl a čekal, co mu na to odpoví. Waydan k němu zvedl oči.

„Tentokrát ne. Byla to chyba. Zaútočil jsem, abych mu dal najevo, že se nebudu držet zpátky a on udělal to samý. Je to moje dvojče, jasně, že se bude chovat podobně. Je to moje chyba,” dodal.

„A co se stalo?” vyzvídál.

„Zabil jejího strýce. Tohle nemůžu nechat jen tak, chápeš?” procedil skrze zuby.

„A co s tím budeš dělat?” zeptal se.

„Zabiju ho. Já ho občas tak nenávidím, Thayi. Za to, že ublížil Willow...” řekl a on na něj vyděšeně koukal. Že se ti dva spolu odjakživa pošťuchují věděl. Že se budou prát předpokládal, ale, že by si šli vážně po krku naostro, a ještě ke všemu kvůli holce – kvůli lovkyni. S tím Thayer rozhodně nepočítal.

„To nemůžeš udělat, Wayde,” zmínil a on na něj hodil bodavý pohled.

„Ne? A proč jako? Když to neudělám, udělá mnohem horší věci. Musím ho zastavit, Asher je čistý zlo. Vždycky byl. Nechápu, že si toho nikdo nevšiml. Jo, hodil jsem na něj Thallaran, ale v podstatě jsem ho jen pověřil úkolem jako jeho vládce. A na mojí obhajobu, on nemusí sedět na trůně.

On nemusí nic, řekl jsem mu, že je to jen na něm, jak si ty pravidla upraví. Ale on neustále kope kolem sebe. Vyčítá mi, že jsem starší. Je plný závisti a žárlivost mu zastínila úsudek. Je sobecký manipulátor a kam šlápně, deset let tráva neroste. Žije jen pro to, aby mi škodil. Chce pomstu za něco, za co ani jeden nemůžeme.

Už když jsme byli malí, tak všechno překrucoval ve svůj prospěch. Nikdy mu to ale nevycházelo podle jeho plánů, a tak přitvrzoval. A časem se z toho stal smysl jeho života – ničit co jsem vybudoval. Chtěl, aby ho otec viděl jako toho nejlepšího až šel přes mrtvoly a šel by hlavně přes tu mojí. Je ale blbej, protože díky tomu světlo svítilo vždycky na mě. Čím víc se snažil, tím hůř to pro něj dopadlo. Nicméně se o to neustále

snaží a tentokrát, Thayi, tentokrát je to jiný. Roky jsem neměl co ztratit, ale teď? Možná se trochu bojím," přiznal a Thayer na něj vykulil oči.

„Ty, že se bojíš?“ podivil se a Waydan se mu podíval do očí a přikývl.

„Jo. Bojím se, že kvůli mně bude trpět Willow. A už i taky díky mně trpí. Přišla kvůli mně o jedinýho příbuzného," odpověděl.

„Wayde..." zašeptal Thayer překvapeně. Taky se tak tvářil. Jak ho, tak poslouchal, začínal mít o něj strach. Strach, že se vážně zamiloval a že ho tím jeho bratr už doopravdy zničí.

Ráno jsem se probudila úplně odpočatá a svěží. A nevím proč, ale napadlo mě, že má Sam ve skříni peníze. Běžela jsem se o tom proto hned přesvědčit a když jsem otevřela skříň, doslova mě zasypaly prachy. A cítila jsem ohromnou úlevu.

„Nemusím odcházet ze školy. Vydrží mi to minimálně až do třiceti," culila jsem se. Trochu jsem se zastyděla. *Je to jen den, co umřel a ty se raduješ a vůbec nebrečíš? Co je to s tebou?* Zavřela jsem tu skříň a odhopsala jsem se nasnídat.

Byl to jeden z nejlepších dní za poslední roky. Když pominu ten den, kdy jsem málem políbila démona. Tedy, kdy jsem doufala, že mě ten démon políbí. *Ale on mě vlastně už políbil. Na krk.* Uvědomila jsem si, sáhla jsem si prsty na to místo a pousmála jsem se. *Je to můj nepřítel.* Namlouvala jsem si. Ani nevím proč.

Čím víc jsem si připomínala, že je démon, tím víc jsem na něj myslela jako na muže, se kterým bych chtěla být. Ale zase čím víc jsem na něj myslela jako na muže, tím víc jsem si uvědomovala, že je to jen démon. *Co je to se mnou?*

Od té doby, co jsem poznala jeho dvojče Ashera jsem Waydana neviděla. Přestal chodit i do školy. *Kdybych alespoň věděla, kde bydlí, ale já o něm nic vlastně nevím. Nemám na něj ani číslo.*

A bylo mi zase jako by ta radost všechna vyprchala a proměnila se ve smutek. Chyběl mi. Strašně moc mi chyběl. Ale bylo to celé podivné. Chvíli jsem po něm tesknila a chvíli jsem ho nenáviděla. *Proč jsem tak rozpolcená?*

THORNFIELD HIGH SCHOOL 2/10/2020 7:50

Ploužila jsem se chodbou jako zombík. Hlava mě bolela a do toho jsem se měla ještě učit. Naštěstí dneska nemusím do práce. Akorát proti mně šel Zack. „Ahoj. Jak ti je?“ zeptal se ohleduplně.

„Už líp. Díky za optání,“ odpověděla jsem mu a on se pousmál.

„To jsem rád,“ řekl a pak chvíli mlčel. Vlastně docela dlouho. Od vchodu až ke skříňkám. Tam se ale zastavil odemkl svou a vyndal dvě učebnice. Potom promluvil.

„Dneska je pátek a starší sestra Alicie ze čtvrtáku pořádá párty. Ne teda tradiční u ní doma, ale má 21. narozeniny a rozhodla se pronajmout si prostor v night clubu Diamond u kasina. Taký najala nějaký DJe a zvaní jsou všichni ze školy. Musíš, ale přinést dárek a mít kostým a masku. A tak mě napadlo, že by jsme tam zašli, co říkáš? Dlouho jsme se nepobavili,“ zeptal se.

„Alicia Petersonová?“ ujistňovala jsem se a on přikývl.

„Její sestra se jmenuje Janise. Kdysi chodila s Drakem Clarkem,“ řekl a tvářil se trochu podivně.

„A on tam bude?“ zeptala jsem se, ale pokrčil rameny.

„Nevím. Je to její ex, ale třeba mají dobrý vztahy,“ zmínil. „Tak co?“ zeptal se znovu a já přikývla.

„Půjdem,“ řekla jsem.

„Willow?“ zašeptal a já se na něj podívala.

„Ano?“ usmála jsem se.

„Možná se mi to jen zdá, tak mě oprav, pokud se pletu, ale... ty na Ninu žárlíš, je to tak?“ vybalil na mě a já ztuhla. Jestli si toho všiml i on, pak jsem hrozně špatná ve skrývání emocí.

„Žárlím? Na Ninu? A proč bych měla?“ pousmála jsem se, ale můj úsměv byl lehce nucený a rozpačitý. Zack mi zíral do očí a snažil se ve mně číst. Pak se na mě empaticky podíval, chytl mě za obě ruce a pohládl je palci po hřbetech.

„Já tě miluju, Willow. Vážně. Jsem za tím. Já a Nina... popravdě už se mi ani nelíbí. Co je s Drakem, chová se jinak, oblíká se jinak, líčí se jinak. Má jiný lidi kolem sebe a jestli je to to, co tě brzdí, tak se uvolni,“ řekl a usmál se na mě.

On byl strašně chytrý. Pálilo mu to, a to mě trochu znepokojovalo vzhledem k okolnostem. *Stačí pár chyb a pozná co jsem zač. Ale zase, nebylo by to ku prospěchu? Zvedlo by mi to trochu sebevědomí.*

„Oni jsou zase spolu?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Co jsem viděl tak jo,“ odpověděl.

„Taky tě miluju,“ řekla jsem, přitáhla jsem si ho k sobě, stoupla jsem si na špičky a políbila jsem ho. Zabořila jsem své prsty do jeho světlých vlasů a zamilovaně jsem ho líbala. Zřejmě jsem ho tím překvapila a sebe taky.

Nevím, co to do mě vjelo, ale bylo mi smutno. Chtěla jsem se někoho dotýkat. Možná jsem mu neměla říkat, že ho miluju, ale nebyla to lež. Sice asi miluju i Waydana, ale hlavní je, že to nebyla lež.

Když jsem se od něj odlepila, díval se na mě a usmíval se. „Nečekal jsem, že mi někdy dáš pusku na veřejnosti. A ještě takovou mokrou pusku,“ zmínil.

„No vidíš a stalo se to,“ odpověděla jsem a zamyslela jsem se. Nějak jsem se necítila správně. Sice ho mám ráda, ale něco mi chybělo. S Waydanem jsem byla tak příjemně nervózní a nabuzená, ale se Zackem nic, prázdno.

„Myslela jsi to vážně?“ zeptal se.

„Co?“ usmála jsem se.

„No to, co jsi mi řekla,“ připomněl.

„No jistě, jinak bych to přece neříkala,“ objasnila jsem.

„Víš, že to je poprvý co jsi mi to řekla?“ zmínil a já se zase pousmála.

„Vážně? Já myslela, že už jsem ti to říkala,“ odpověděla jsem.

„Ne, neříkala. Řekla jsi jen, že mě máš víc než ráda. Ale byla jsi celkem opilá, takže jsem to nebral vážně,“ dodal.

„Tak to ber vážně, Zacku. Jsi láska mého života. Pravdou je, že tě miluju od školky a nikdy tě milovat nepřestanu,“ přiznala jsem a on na mě zaskočeně civěl.

„Fakt? Proč jsi mi to nikdy neřekla?“ divil se.

„Pálil jsi za Ninou,“ odpověděla jsem suše a on přikývl.

„To mě mrzí. Každopádně, teď už jsme spolu,“ připomněl, políbil mě na tvář, chytl za ruku a vedl mě do třídy. Trochu pozdě ale. Nicméně se Zackem nemám pocit, že by to tvrzení o čekání na nás dva platilo. Říká se, že čím déle čekáš na to, po čem toužíš, tím více pak oceňuješ, když to máš. No a já mám naopak pocit, že jsem po tom přestala toužit.

„Hej vy dva. Ignorujete mě?“ zeptala se Nina, která se zjevila na chodbě hned za námi.

„Nino!“ oslovila jsem jí a Zack se nejspíš snažil tvářit neutrálně.

„Ahoj,“ pozdravil jí.

„Jasně, že tě neignorujeme,“ zmínila jsem. „Co Waydan?“ zašeptala jsem jí do ucha.

„Kdo?“ zeptala se jako by fakt nevěděla a mě to došlo. Ovlivnil jí. Vypadá to, že po Waydanovi tady nezbyla ani stopa. Což je na jednu stranu dobře, ale na druhou stranu je to zvláštní.

„Jen jsem si spletla jméno toho tvýho. Jste pořád spolu?“ zahrála jsem to do outu a ona přikývla.

„Jo no. Je hodně akční a pořád mě někam tahá. Jeho rodiče jedou na víkend kempovat a poprosili Draka, jestli by je neodvezl a pak zase pro ně nedojel. On souhlasil a nabídl mi, že by jsme mohli jet taky jen o pár stanů dál, aby jsme jim nekazili výročí a oni nám,“ řekla a zaculila se.

„To zní fajn. Takže pojeděš?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

„Nejspíš jo,“ odpověděla a pak se podívala na Zacka. „Co je ti?“ zeptala se ho a lehce do něj šťouchla prstem.

„Nic, co by?“ zareagoval suše.

„No nic, tak já půjdu. Drake mě ještě pozval před začátkem hodiny do kantýny na džus. Prý abych byla fresh na celý den. Je tak sladkej,“ procedila, zamávala nám a odhopsala jako psík pryč.

My se Zackem jsme se na sebe jen pousmáli a mířili jsme si to do třídy. Je fakt, že se Nina hodně změnila. Úplně nás vyškrtla ze svého života. Ne, že by nás neměla ráda nebo tak něco, ale ztratili jsme ji.

Na jednu stranu mi to bylo líto a na druhou jsem to brala jako pozitivum. Ale nebyla sama, kdo se změnil. I já se změnila a mohl za to Waydan. To, že jsem ho potkala mi změnilo život.

Když jsem si sedla do lavice, vzpomněla jsem si na to, co říkal kdysi Sam o tom kameni. Úplně jsem zapomněla, že ho mám u sebe. I na to, že jsem skrz něj viděla zvláštním způsobem.

Rozhlídla jsem se kolem. Nikde žádný démon, všechno je v pořádku. Všichni lidi mají svou duši a jsou v pohodě. Pak jsem si nahmatala ten kámen v kapse, který tam od té doby nosím a otočila jsem se na Zacka.

„Mohla bych tě o něco poprosit?“ zeptala jsem se ho a on přikývl.

„O cokoli,“ usmál se.

„Bude se ti to zdát divný, ale mě vážně zajímá tvůj pohled na svět. Mohl by ses podívat po třídě skrz ten kámen a říct mi, co vidíš? Chci se jenom ujistit, že vidím dobře,“ řekla jsem a on přikývl. Sice se mu můj požadavek nejspíš zdál podivný, ale vzal si ode mě kámen a podíval se na spolužáky před sebou.

„Ty jo. Je to divný. Vypadá to, jako by měli lidi nějakou podivnou auru,“ komentoval a já se polekala. *Takže je to pravda, vidí jejich duše přes ten kámen. Nezdálo se mi to. Skrz ten kámen je vidět méma očima.*

„Co ještě vidíš?“ vyzvíдалa jsem.

„Nic, jen aury kolem lidí. Některý jsou tmavší a některý vyblitější, ale nepoznám barvy, všechno je červený,“ hlásil.

„Je někdo, kdo tu auru kolem sebe nemá?“ vyzvíдалa jsem.

„Ne, všichni jí mají. I ty. Koukni skrz to, mám jí taky?“ zeptal se a podal mi kámen zpátky. Já se podívala, ačkoli jsem i bez kamene věděla, že jí má a přikývla jsem.

„Světlou,“ oznámila jsem mu.

„Ty jo, myslíš, že to je naše duše?“ zeptal se nadšeně. Možná jsem mu to neměla ukazovat. Ale nějaký začátek to mít musí, ne? A zvlášť když mu chci o sobě říct pravdu.

„Myslím, že jo. Je to vážně vzácný. Můžeme to spolu prozkoumat později,“ navrhl jsem a on přikývl.

„Moc rád,“ usmál se a já se pak otočila směrem k tabuli. *Že by přes to bylo vidět očima démonů?*

Waydan sotva co otevřel oči, projížděl novinky na Facebooku. „Věřil bys tomu? Dneska je v kasinu omezený vstup, protože vedle nějaký děcka pořádají párty. Zrovna jsem měl chuť lovit a zahrát si ruletu. Nebo aspoň karty,“ stěžoval si Waydan.

„Spíš se sjet a chlastat,“ procedil rozespale Thayer a protahoval si packy v pelíšku.

„To taky. Hej! Musíš to drápat? To už je třetí polštář, co jsi rozdrápal během tohotoh měsíce. Kdo to má pořád kupovat?“ okřikl ho Waydan.

„Promiň, asi bys mi měl zastříhnout drápy. Nebo mi poříd' ten šplhací kmen,“ radil mu a on na něj hodil pohled jako na idiota.

„Jsi vážně hrozný zvíře. Měl bych to o tolik snazší, kdybys byl víc člověk,“ zmínil a Thayer přikývl.

„Možná, ale nebaví mě, jak na mě civí a zkoumají moje uši, zuby, oči a ocas,“ komentoval.

„Hm, to by se dalo nějak zamaskovat. Za chvíli bude zima, můžeš nosit čepici. Nicméně, spíš se divím, že ti neleze krkem, jak lidi neví, co jsi za druh zvířete. Ani já to pořádně nevím,“ posmíval se mu.

„Haha, fakt vtipný. Jsem úsporný, nestěžuj si. Nikdo ti nespí v posteli. Máš jen jednu,“ hájil se.

„Ještě to tak. Do mojí postele bys ani nemohl. S chlapama nespím!“ prohlásil suverénně a nad tou představou prudce škubnul svým ocasem.

„Vidíš, to je další věc, co jsi ještě nezkoušel. Musíš zkusit, než umřeš. Ne teda se mnou jo, já se nenabízím, aby bylo jasno,“ prohlásil.

„Myslím, že se bez toho obejdu, díky. Ne všechno se má zkoušet,“ komentoval a Thayer přikývl.

„Máš pravdu. Taky by ses toho ale měl držet,“ dodal a odběhl si na bedýnku. Waydan jen zavrtěl hlavou, vylezl z postele a šel do koupelny.

„Myslím, že si uděláme dneska párty čas, co ty na to? Holky, alkohol, krev a bez práce. Taková nabídka se neodmítá,“ hulákal na něj z koupelny s kartáčkem v puse.

„Dobře, půjdu jako člověk. A co Willow? To už jsi na ní zapomněl?“ testoval si ho.

„Co?“ polekal se.

„Ta mrňavá holka s růžovýma vlasama a s dýkou delší, než je její předloktí,“ připomněl suše a Waydan ho probodával pohledem.

„Já vím přece, kdo je Willow. Ale nechápu tu tvoji připomínku,“ objasnil.

„No, že chceš jít za holkama. Není to brzy po takovém rozchodu?“ zmínil.

„Nevím, o čem to mluvíš,“ dodal a zapadl do koupelny.

„Fajn, půjdu s tebou, ale mám podmínku. Žádný drogy, Waydane. Myslím to vážně. Vždycky pak máš ještě větší hlad a jsi hodně přímej a napadají tě blbosti,“ řekl a on přikývl.

„Omezím to,“ řekl. „A vůbec kdy jsi naposledy něco pořádného snědl?“ zeptal se svého čtyřnohého přítele.

„Naposledy minulej týden. Koupil jsi mi hovězí krev u řezníka,“ připomínal.

„Jo tenhle. Ten na mě taky civěl jak na idiota. Už k němu nepůjdeme. Už mě tohle vyjednávání nebaví. Navíc, potřebuješ něco pořádnýho. A tohle je taky k ničemu a mimochodem, ty granule jsou příšerně drahý,“ procedil a Thayer si povzdechl.

„A ty? Kdy jsi jedl naposledy?“ zeptal se ho a Waydan se zatvářil zasmušile.

„Už to je nějakou dobu no. Naposledy trochu z Niny, ale dával jsem si pozor, abych jí nezabil. Moc jsem se nenapil i z toho důvodu, že mě sledovala Willow,“ přiznal.

„Zajímavý. A teď vážně, jak ti je?“ vyzvídal Thayer, protože si všiml, jak Waydan nakrčí nos vždycky, když zmíní mé jméno.

„Normálně,“ opáčil.

„Willow?“ připomínal a Waydan zatnul čelisti.

„Půjdu si zalovit,“ řekl a ve vteřině vyletěl oknem dřív, než by Thayer řekl něco dalšího.

„Normálně. To zrovna...“ zašeptal si pro sebe Thayer a zavrtěl hlavou.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 2/10/2020 13:41

My jsme se Zackem pořád bivakovali ve škole. „Dneska to vůbec neutíká,“ stěžovala jsem si a Zack přikývl. Pomalu už usínal na lavici. Literatura zrovna nebyl náš nejoblíbenější předmět. Už jsem odpočítávala minuty do konce hodiny a v tom konečně zazvonilo. Oba jsme vystřelili jako šípy ke dveřím.

„Co koupíme tý Janis k narozeninám?“ zeptala jsem se cestou a on pokrčil rameny.

„To je jedno. Stačí přinést flašku koňaku, nebo nějakou blbost. Vždyť jí ani neznáme,“ zmínil.

„Trochu mě mrzí, že Nina nepůjde s náma,“ řekla jsem a on na mě překvapeně koukal.

„Fakt? Mě ani ne,“ usmál se. Trochu mě to zaskočilo.

„Proč ne?“ vyzvídala jsem.

„Chci s tebou být sám,“ přiznal a přehodil mi svou ruku přes ramena. „Od rána mi vrtá hlavou, co je zač ten kámen,“ řekl z ničeho nic a já se poušmála.

„Jo, to mě taky,“ odpověděla jsem. Pravdou je, že jsem toho o něm nevěděla o moc víc než on.

„Ukážeš mi ho ještě?“ zeptal se a já mu ho podala do ruky. On si ho zblízka prohlédl a podíval se skrz něj. „Vicki tu auru kolem nemá,“ prohlásil a já mu to vytrhla z ruky a podívala jsem se taky, aniž by mi došlo, že to uvidím i bez kamene.

Divný, ještě včera jí měla. Že by... ne. Je mrtvá. Doopravdická Vicki je mrtvá. Někajáký démon jí snědl duši a teď používá její tělo. Jsem fakt k ničemu. Nedokážu uhlídat před démonama ani svojí rodinu a školu.

„Co se tváříš tak zkroušeně? Co myslíš, že to znamená?“ zeptal se.

„Měla bych ti asi něco říct, Zacku...“ začala jsem a v tom jsem ucítila ledové ruce na mých očích.

„Hádej, kdo jsem,“ ozval se dívčí hlásek.

„Nina,“ zareagovala jsem suše a hned ze mně ty ruce sundala.

„Mám pisklavej hlas,“ řekla a zahihňala se.

„To jo,“ zašeptala jsem, ale už na to nijak nereagovala.

„Hádej co? Pojedeme na sto procent stanovat. Nemůžu se dočkat. Mohla bys mi s něčím poradit?“ zeptala se a táhla mě dál od Zacka. Možná jsem jí byla i vděčná, protože jsem se ho chtěla na chvíli zbavit.

„Co, u toho jako nemůžu být nebo co?“ divil se.

„Promiň, tohle je jen dívčí záležitost,“ odpálkovala ho. Mnohem líp než já, abych tak řekla.

„Hm dobře. Tak se uvidíme pak,“ řekl, dal mi letmou pusu a šel opačným směrem, než mě táhla Nina.

„S čím chceš abych ti poradila?“ zeptala jsem se hned, jak Zack odešel.

„Nevím, co na sebe na večer. Přes noc jsme spolu ještě nikdy nebyli. Vždycky jen muchlovačka přes den, ale já potřebuju sexy pyžamko a zároveň nechci nastydnout,“ zmínila a já se zahihňala.

„Chceš, abych ti radila s tímhle zrovna já? Vždyť já jsem ještě s žádným klukem přes noc taky nebyla. Navíc jsem ještě s žádným ani nespala,“ přiznala jsem jí.

„Počkej. Ty a Zack...? Ještě nic nebylo?“ divila se mojí odpovědi. Já jen zavrtěla hlavou. „Nic jako vůbec nic?“ vyzvídala.

„Nic jako ještě vůbec nic,“ odpověděla jsem.

„Aha. To jsem nevěděla. Poslední dobou jste pořád spolu, držíte se za ruce... myslela jsem, že už to máš za sebou. A kdy se na to chystáš?“ vyptávala se. Nechtěla jsem se s ní bavit o těchhle věcech. Zvlášť když to brala jen jako nějakou bojovku.

„Zatím nevím. Asi to nechám na spontánnosti,“ odpověděla jsem a ona se usmála.

„Tak buď hlavně vždycky připravená,“ radila mi.

„Hm. Vezmi si něco černýho, to ti sluší,“ řekla jsem a nechala jsem jí tam stát.

„Ok, tak jo. Díky, kámoško,“ procedila otráveně a mířila si to taky pryč. Nechtěla jsem se s ní o tom vůbec bavit. Její zkreslené představy o vztazích mě přiváděly k šílenství, a hlavně mě její názory a připomínky děsily. Nepotřebuju, aby mě od Zacka odrazovala a říkala mi, kdo je z basketáků lepší než on.

A taky jsem si zrovna nebyla jistá, jestli takové věci chci dělat zrovna se Zackem. Neustále se mi myšlenky na moje poprvé mísily dohromady. Chvilí jsem se viděla v posteli se Zackem, ale pak se Zack proměnil ve Waydana a... řekněme, že v mojí hlavě to dopadlo spíš tak, že jsem o to přišla s tím démonem. *Bože, to je ale víc než nevhodný!*

Ale teď jsem hlavně měla jiné starosti. Třeba to, že je tady někde další démon a mrtvá spolužačka. Dilema, jestli nechat démona v ní anebo ho zabít, ale spouště lidem, kterým na ní záleželo vzít jejich kamarádku, přítelkyni, dceru... Ale faktem je, že nechat tady démona je nebezpečné pro spoustu lidí.

Další věc, která mě znepokojovala byl ten kámen a k tomu ještě to, že bych měla všechno říct Zackovi a že ani nevím kde začít.

Asher seděl se založenými rukama na trůnu a zíral do zrcadla, které mu ukazovalo momentální dění ve světě lidí. Pozoroval konkrétně Waydana, který se zrovna po dlouhé době krmlil.

„Musíš na něj jít jinak,“ řekl Zion.

„Na něj nejde jít jinak. On na pravidla kašle. Kašle na trůn, na Thallaran na mě i na lidi. Kašle na všechno. On se sem prostě nikdy nevrátí. Vždyť jsi to viděl. Málem mě zabil. Vlastního bratra. Svoje dvojče,“ komentoval Asher.

„Nehraj si na světce, oba víme, jak se věci mají. Ale je tu šance jak z toho ven. A to ta, že bys mu dal, co chce,“ připomněl a on se na něj podíval jako na idiota.

„Momentálně to nechce, a i kdyby chtěl, nejsem jako on. Nezabiju vlastního bratra. Ale máš pravdu, moc bych si nepomohl. To poslední, co chci je tu vládnout oficiálně,“ odpovídal a když viděl Waydana, jak na něj ukazuje prostředníček, zoufale se opřel zády o opěrku. Zion vyprsknul smíchy a Asher na něj hodil vražedný pohled.

„Nechceš ho zabít jen proto, že bys pak stejně musel vládnout Thallaranu. To je tak smutný. Hlavně i děsivý, jak má všechno pod palcem. Ať už tu bude nebo ne,“ komentoval se smíchem Zion. Asher na něj hodil další vražedný pohled.

„Promiň. Jen je to komický. Nechápu, jak to dělá, že mu vždycky všechno projde. Postaví se na hlavu a nic s ním nehne. A nejen to, nikdo proti němu nemáme šanci,“ dodal.

„Já vím jak na něj. Teda jak ho donutit být tady, ale je to drastický a stejně bych musel vládnout za něj. Jak by se dostal ven, už bych ho nikdy neviděl,“ zmínil.

„Smíř se s tím, on vládnout nebude. Leda, že bys ho přikoval k trůnu anebo nějak vyvolal Dargedona. Nebo...“ začal, ale Asher ho přerušil.

„Neexistuje!! Ani to neříkej. A co se týče Dargedona, to taky nejde. Otec by zuřil. Zničil by naší dimenzi včetně nás, kdyby se doslechl, jak jsme neschopní. Radši ať zůstane, kde je,“ dodal.

„Hlavně i kdybych to udělal, zase by mu to prošlo. On se prostě rozhodl, že chce tu lovkyni anebo pak umřít a nezajímá ho, že nás všechny vezme s sebou. Holt chce, abych vládnul já, tak to bude podle mých pravidel.

A v mých pravidlech nic o smrti démonů první, druhý a třetí třídy není. Nedovolím, aby umřel a ani aby vládl s ní. Nikdy. A ty jeho výhrůžky na mě neplatí. Jsme sakra démoni našeptávači a jsme až moc důležití pro tenhle i lidskej svět. Bez nás by na světě nebyla rovnováha,“ dodal a podíval se na spící demonici po jeho pravici.

Aellara byla jeho přítelkyně. Roztomilá a krásná černovlasá démonice. S malými křídly a dlouhým černým ocasem, který připomínal ocas kočičí šelmy. Měla ho také omotaný kolem boční opěrky trůnu. Často byla tam, kde on. Vyjadřovala mu tím i určitý druh respektu, když se nudila s ním, ačkoli nemusela.

Asher se podíval zase zpátky na Ziona. „Kdyby tu nebyla aspoň taková nuda. Tady chčip pes,“ prohlásil a natáhl si pravé kopyto na podnožku.

„Proto tu Waydan nechce být. Tak se na to taky vykašli a běž si žít svůj život jako to udělal on. Už ti to přece doporučoval,“ pobízel ho.

„To nejde, Zione. Vždyť kdo by to tady řídil? Thallaran by se bez vládce rozpadl a otec by to pak ukončil. Hellion na vládu není připravený. On to nechápe, neví co říká. Thallaran potřebuje vládce na plný úvazek,“ vysvětlil a Zion přikývl.

„Kdyby aspoň dělal něco užitečného. Třeba jako kdyby hledal ten kámen. Nebo zabíjel lovce, ale ne. On je nechává zabíjet demony, nebo je zabíjí za ně. On není normální,“ vztekal se bouchnul pěstí do opěrky, až probudil Aellaru, která sebou výrazně škubla.

„Půjdu do světa lidí a budu zabíjet lovce. Tu jeho holku zabiju sám!“ prohlásil sebevědomě a chystal se vstát, ale Zion ho zarazil.

„Vždyť to tam neznáš. Ty nemůžeš dělat takový věci. Tvůj bratr nastavil laťku hodně vysoko, tentokrát i na tebe. Nevyrovnáš se mu. V tomhle ne,“ řekl.

„Fajn, půjde Caellys, Daemtrish a Arthas a začnou u jeho lásky,“ nařídil a Zion si povzdechl.

„Jestli se jí něco stane, Waydan nás všechny zamorduje. Být tebou jeho nejbližší z toho vynechám,“ radil mu, ale Asher zavrtěl hlavou.

„To je jediná šance, jak ho přesvědčit. Nikdy by proti nim nešel. Nezabil by svoje přátele jen kvůli lovkyni,“ dodal Asher.

„Je to Waydan. Horká hlava a poprvé se zabouchnul,“ připomínal.

„No a?“ křenil se Asher.

„Doufej, že by to neudělal. Kdyby jo, co bys dělal?“ zeptal se.

„Nestane se to. Tak daleko by nezašel,“ opáčil pohotově.

„Být tebou bych se na to vykašlal. Je ti jasný, že když to udělá, obrátí se to proti tobě?“ upozorňoval ho.

„Neudělá,“ dodal sebejistě. „Waydan ví moc dobře, že se sem dřív nebo později musí vrátit a zvlášť když jsem ten jeho úkol tak podělal,“ pousmál se a pak dodal: „Ta holka musí umřít! Prostě musí. I kdybych za to měl zaplatit životem, tohle bych Thallaranu neudělal,“ procedil.

„Děláš z komára velblouda. Navíc zatím se nic neděje. Waydan se s ní rozešel,“ připomněl mu Zion.

„Zatím. Chce jí tím chránit. Nicméně on udělá chybu. Budu ho sledovat a jen co se jí dotkne, zaútočíme,“ pousmál se a Zion zase jen zavrtěl hlavou.

DIAMOND NIGHT CLUB 2/10/2020 21:03

Waydan s Thayerem vcházeli dovnitř do klubu. Waydan cestou popadl skleničku s alkoholem a na ex jí vypil. „To, kdybych věděl, nemusel jsem se tak snažit zamaskovat svojí tigrinianskou podobu,“ procedil otráveně Thayer, když viděl lidi v maskách a v kostýmech.

„Hm,“ pousmál se Waydan a cestou zdržel číšníka, který nesl na uvítanou hostům další nápoje. Pro jeden se natáhl, vypil ho a vrátil zpátky na tác. Číšník se na něj zaraženě díval.

„Měl byste mít masku, pane,“ upozornil ho.

„Jo? Škoda, že žádnou nemám. Ale díky za upozornění,“ usmál se.

„Bez ní vás ale musím doprovodit ven. Je to soukromá oslava a maska patří k dres kódu,“ oznámil mu a Waydan se pousmál.

„To nebude nutný. Ty tu makáš, co?“ ujistil se a on přikývl. „V tom případě si vezmu tu tvoji. Ty nemusíš mít strach, že tě bez ní vykopnou,“ řekl a strhnul mu jí z obličje. Číšník na něj celkem šokovaně civěl.

Waydan se k němu přiblížil a zadíval se mu hluboko do očí. „Sežeň mému příteli taky jednu a zapomeň, že jsme se setkali,“ zašeptal a on jen přikývl a šel omámeně splnit jeho rozkaz.

„Někdy z tebe jde strach,“ zmínil Thayer.

„Někdy,“ zakřenil se, stáhl Thayerovi čepici z hlavy a nasadil mu masku, kterou mu podal před chvílí ten číšník do ruky. „Užij si večer bez přetvářky a sbal nějakou kočku,“ řekl a poplácal ho po zádech.

„Užiju, když ni nebudeš utíkat a neuděláš žádnou blbost,“ procedil Thayer a Waydan se zase jen pousmál.

„O mě se neboj. Po tom drsným rozchodu s Růžovkou už mě snad nic nerozhází,“ dodal, smetl ze stolu neodnesené odpadky a posadil se na měkký gauč v rohu tmavé místnosti.

„Neříkal jsi, že to nebyl rozchod? Teoreticky jste se nerozešli. Jen jsi jí ovlivnil, aby na tebe zapoměla. V tom je velkej rozdíl. Stejně mi přijde, že na tebe nezapoměla úplně. Celý týden jsem jí sledoval a přijde mi smutná,“ zmínil.

„Moc mě chtěla,“ odpověděl.

„A ty jí snad ne?“ vyzvídal, ale Waydan už nereagoval. „Nevrátil ses doufám k původnímu plánu? No tak, přece nenecháš Ashera, aby ti zhatil tvůj smysl života. Kašli na to, že to je nemorální. Pokud vím, kašlals na to skoro sedm set let,“ připomněl.

„Asher jí zabije. Už zabil jejího strýčka. On se nebojí, že ho zabiju. Musel jsem to s ní ukončit. Nechci, aby se jí něco stalo. Navíc má kluka a normální středoškolský život. Já jsem na ní až moc starej a moc nad věcí,“ odpověděl.

„Co to žvaníš, Waydane? Nikdy jsi nebyl víc člověk než s ní. Vždycky jsi kašlal na to, co chtějí ostatní a šel sis za svým. Za celých sedm set let, co jsi tady. Ty jí ubrániš, rozumíš? Jestli to někdo dokáže, pak jsi to jedině ty. Bud' s ní a žij svůj lidskej život. Stejně by ti to stačilo na dožití. Víc nechceš,“ připomínal mu jeho touhu.

Waydan se na něj otočil. „Od kdy ty chceš abych byl zrovna takovej?“ divil se.

„Od té doby, co jsi tak šťastnej. Navíc se mi jako člověk začínáš líbit,“ usmál se.

„Nejsem šťastnej. Mám starosti,“ odpověděl suše.

„To k tomu patří,“ objasnil.

„Ne. Nemůžu jí do toho uvrtat. Asher čeká jenom na to, až to podělám. A čeká, až mě to zraní nejvíc,“ řekl a povzdechl si. „A pak je tu Dargedon. Možná už všechno dávno ví. Potrestá mě,“ dodal.

„Kdy tě otec naposledy potrestal? Vždyť víš, že se ti do ničeho nemíchá. Ať je to sebehorší,“ řekl a Waydan jen pokrčil rameny.

„Už jen ten ignor stačí. Nemluví se mnou od té doby, co jsem ho naštvál a řekl jsem, že v něj už nevěřím,“ zmínil.

„A vážně jsi v něj přestal věřit?“ ujišťoval se Thayer a Waydan zase jen pokrčil rameny.

„Já na tyhle boží věci moc nejsem,“ dodal a Thayer zavrtěl hlavou.

„To je zvláštní vzhledem k tomu, co jsi zač,“ objasnil.

My jsme akorát se Zackem dorazili k šatnám. Odložili jsme si nadbytečné oblečení a mířili jsme si to k výtahu, kde jsme si ještě cestou upravovali masky. Měla jsem černou masku kočky se špičatýma ušima. Byla jen přes oči s výkrojem na nos, takže jsem měla volné dýchací cesty.

Na krku jsem měla černý relativně tlustý choker, své růžové vlasy zapletené v copu, který jsem měla přehozený přes levé rameno a jinak jsem byla celá v černém. Černá kožená bunda nad pupík, tmavé upnuté tílko, černé legíny a boty na vysokém podpatku.

Přišla jsem si jako štetka, ale člověk by neměl vyčnívat z davu. Ne když na sebe nechce poutat pozornost. Fakt ironie, protože by tyhle hadry mimo tuhle společnost byly dost extravagantní.

Zack měl tu stejnou masku, byla unisex. Na sobě měl ale jen černou mikinu s kapucí a tmavé džíny. Vypadali jsme trochu jako Bonnie a Clyde. Jak kdybychom chtěli vyloupit banku.

Cítila jsem se, ale nesvá, protože jsem neměla po ruce svou dýku. Věděla jsem, že by mě s ní sem nepustili, a tak jsem jí nechala v tašce, která visí dole v šatnách pod číslem 17.

Zack pokládal náš dárek na stůl a tím jsme si vysloužili náramek se vstupenkou. Kdo má vstupenku, tak prý pije zdarma. Rozhlížela jsem se kolem, ale zatím jsem neviděla žádné známé tváře. Jen pár čtvrtáků a lidí ze školy. *Všichni mají duši, nikde žádnýho démona nevidím. Je to dobrý.* Uklidňovala jsem se.

„Willow, co je to?“ zeptal se Zack, zírajíc mi překvapeně do očí.

„Co je co?“ usmála jsem se na něj rozpačitě. Trochu jsem se polekala, že mám zase někde cucfle, ačkoli jsem tentokrát s Waydanem nebyla v kontaktu.

„Tvoje oči. Jsou fialový,“ řekl a já zpanikařila.

„To jsou čočky... Vzala jsem si čočky,“ vymyslela jsem si, abych to zachránila, ale přišlo mu to podezřelé.

„Kdy? Vždyť jsi před chvílí žádný neměla.“ *Sakra, všiml si.*

„Měla. Oni jen tady na tom světle vždycky takhle zfaloví, ale až půjdeme ven, uvidíš, že budou nevýrazný,“ lhala jsem. Zase jsem mu lhala. Tak nerada mu lžu.

„Aha. To jsem nevěděl. To zní zajímavě. Určitě musely být drahý. Každopádně ti to moc sluší. Jsi fakt sexy, Killianová,“ řekl a přivinul si mě k sobě, aby mě políbil. Nechala jsem se a snad prvně jsem se necukala. Neměla jsem v hlavě nic než momentální okamžik, ale to nevydrželo dlouho.

Protože jsem se najednou dívala přímo Waydanovi do očí. Tak dlouho jsem ho neviděla. Seděl u stolku s Thayerem a popíjel nějaký nápoj. To poslední, co jsem chtěla, bylo ho se Zackem dráždit. Nebo za ním nemocit jít.

A tak jsem se otočila zpátky na Zacka. „Nepůjdeme pryč? Je to tu divný,“ řekla jsem a táhla jsem ho k východu.

„Co blbneš, Will? Vždyť jsme sem teď přišli. Já ještě nechci jít. Zatancujeme si, dáme si pít a pak půjdeme, dobře?“ smlouval a já přikývla. Byla jsem jako na trní, a hlavně bez své dýky. Nevím, proč jsem měla takovou chuť ho zabít. Možná proto, že mě opustil? Myslela jsem, že už to dávno pominulo. Vůbec jsem nevěděla, co k němu cítím. Řekla bych, že všechno.

„Taky jsi jí viděl?“ zeptal se Thayer a Waydan přikývl.

„Jasně, že jsem jí taky viděl. Hlavně cítím její přítomnost, vždyť jsem si jí označil,“ odpověděl suverénně.

„Takže jsme tady kvůli ní?“ vyzvídal Thayer.

„Vždyť mě znáš,“ usmál se a vytáhl z kapsy sáček s bílým práškem. Thayer se na něj jen podíval.

„Právě proto. A neříkal jsi, že žádné kokain?“ řekl rýpavým tónem.

„Znáš mě dobře. A já nic neříkal, tos říkal ty. Potřebuju se vzpružit, abych na ní tolik nemyslel. A mimochodem, od kdy tě poslouchám?“ zeptal se. Waydan nikdy nedělal to, co chtěl.

„No, ty mě nikdy neposloucháš,“ zašeptal sklesle.

„Přesně tak,“ usmál se, vytáhl z kapsy bankovku, sroloval jí a strčil jí rovnou do toho sáčku mezi prášek, ze kterého si následně i šňupnul. Thayer protočil panenkami.

„Zbytečně na sebe upozorňuješ,“ připomněl.

„Hm, no a? Jsem démon první třídy, můžu si dělat co chci,“ odpověděl a já sebou trhla. To je snad prvně, kdy to řekl.

„Co je ti zase? Pořád jsi ze všeho tak vystresovaná. Je to mnou?“ zeptal se Zack. *Nevěřím, že to řeknu, ale...*

„Jsem nadržena,“ prohlásila jsem a vášnivě jsem ho políbila. Zack se nijak nebránil a polibky mi opětoval a Waydan s Thayerem na mě šokovaně civěli.

„Pomohlo ti to?“ zeptal se ho Thayer rýpavě a on přikývl.

„Jasně. Jen ať si užívá život,“ řekl neutrálně a Thayer na něj nechápavě zíral.

„Ty nežárlíš?“ divil se, ale na to už nereagoval. Chvilí se tvářil jako boží umučení, ale nakonec to překonal a pousmál se. „Proč se usmíváš?“ zeptal se, když viděl Waydana se culit.

„Myslíš, že je dobrá v posteli?“ prohlásil a Thayer pokrčil rameny.

„Na to bych raději neodpovídal. Kdybych si jí představil v mojí posteli, mohl bych obdržet dost ošklivá zranění,“ odpověděl a Waydan se pousmál a přikývl.

„Asi jo, za to bych tě zmlátil. A kromě toho jejího přítele, kdyby se jí někdo dotkl, tak bych ho bez mrknutí oka zabil. A zpátky k mojí otázce, myslím, že jo. Že je dobrá a hodně. Teď mě trochu mrzí, že jsem mu jí nechal a zvlášť když vím, jak moc o mě stála,“ přiznal žárlivě. „Byl bych její první. Takhle to bude on,“ dodal zírající na nás dva.

„Takže žárlíš?“ ujišťoval se. Waydan zoufale vydechl.

„Jasně, že žárlím. Chci, aby byla moje. Chci být její první a chci u toho pít její krev. Ale nemůžu nic z toho,“ řekl a já ztuhla. Říkal to tak, abych to slyšela. Určitě to byl jeho záměr. Nicméně uspěl, protože mě to rozhodilo. Zack to zřejmě neslyšel, protože se na to nesoustředil tolik jako já.

„Možná kdybys to risknul,“ zmínil a Waydan se na něj otočil.

„To je moc riskantní. Nechci si ani představit... kdybych jí zabil. Kurva, od kdy jsem ze všeho tak vyplašený?“ vztekal se.

„Už o tom není pochyb. Jsi zabouchlej,“ pousmál se.

„Nejsem!“ hájil se.

„Ale jsi. A ty, když se zabouchneš, celej svět se zhroutí. Protože ty nejsi jen démon první třídy. Možná bych ti to měl připomenout, protože už je to celkem doba, co ti to někdo řekl, ale jsi...“ řekl, ale Waydan ho přerušil.

„Sklapni! Tohle už nikdy nevytahuj!“ poručil mu.

„Jenže je to pravda. A tím, že to budeš popírat se to nezmění. Nemůžeš před tím utéct. Před tímhle ne,“ dodal a v tom se ozval nepříjemný rezonanční zvuk mikrofonu až si Waydan s Thayerem zacpávali uši.

„Ahoj, díky moc, že jste přišli oslavit moje narožky. Moc vám všem děkuju, že jste dorazili a za dárky a bavte se lidi. Všechno na baru je vám k dispozici zdarma. Happy birthday to meeeee!“ zapištěla do mikrofonu oslavenkyně a všichni tleskali.

Hned na to začala hrát hlasitá hudba a blikat barevná světla. Byl to žánr Drum and Bass. Neurofunk. Což byla docela temná hudba. Nicméně, moje oči hned sklouzly na Waydana a on se na mě hrozně zoufale díval.

„Chceš se jít někam teda zašít?“ zašeptal mi do ucha Zack, ale pravdou je, že jsem na něco takového neměla ani pomyšlení. Chtěla jsem ho jen rozptýlit, ale rozmyslela jsem si to. Sdílet místnost s Waydanem mě víc, než rozrušilo. Jak teď před ním asi vypadám? Ty neustále lži mě vyčerpávají a dělají ze mě v očích ostatních naprostého idiota. Taky nechci, aby si myslel, že se Zackem něco bylo.

„Willow, proč mám pocit, že jsi často duchem jinde?“ zasmál se Zack.

„Promiň,“ zašeptala jsem a nechala jsem si prostor na vymyšlení výmluvy, ale jaksi mě žádná přijatelná nenapadala. *Je mi blbě by bylo podezřelý. Sakra!!* Tak intenzivně jsem přemýšlela, že jsem si ani nevšimla Waydana stojícího u mě.

„Zdravím, mohl bych si na chvíli půjčit tvoji kamarádku? Neboj, hned ti jí vrátím,“ zašeptal Waydan Zackovi do ucha a já zkoprněla. Zack dost neochotně přikývl a o kousek popošel, aby nám dal soukromí. Věděla jsem, že bude následovat hromada otázek, co je ten týpek zač a odkud ho znám, a tak jsem se na to začínala pomalu už připravovat.

„Co je?“ sykla jsem na něj lehce nepříjemně.

„Nic, jen se ujišťuju, že je to mezi náma všechno tak, jak má být,“ usmál se.

„A to je jako jak?“ vyštěkla jsem. Nevím proč, ale měla jsem chuť se s ním prát a možná se s ním u toho i líbat. Ale hlavně se s ním prát.

„Koukám, že jsem to možná trochu přehnal,“ zamračil se.

„O čem to mluvíš?“ vyzvídala jsem.

„O ničem. Užij si večer, Willow,“ usmál se na mě a chtěl jít, ale přitáhla jsem ho k sobě za ruku. Zíral mi s vážným výrazem do očí a ani se nehnul. Já taky ne. Přestal pro mě najednou existovat okolní svět, zajímal mě jenom on.

„Zatancuj si se mnou,“ prohlásila jsem, až jsem se sama překvapila a jeho evidentně taky.

„Máš tady přítele,“ připomněl.

„Je to jen tanec,“ objasnila jsem.

„Tělo na tělo a s nepřítelem,“ zmínil a já se k němu těsně nalepila a snažila jsem se nás oba rozhýbat. Přestávala jsem se v jeho blízkosti ovládat.

„Asi mi ten fakt, že jsi můj nepřítel už tolik nevadí,“ procedila jsem a on se pousmál.

„Ale měl by,“ zašeptal mi do ucha až mi vyrašila husí kůže.

„Chci abys mě kousnul a napil ses ze mě,“ zašeptala jsem mu svůdně do ucha. „A chci to hned teď,“ škemrla jsem. On hlasitě polknul a zíral mi na krk. Zack na nás nechápavě civěl. Nějak mě momentálně nezajímalo, že mu budu mít co vysvětlovat. Byla to nějaká podivná přitažlivost mezi námi. Možná za to mohl ten kámen, který jsem si vzala s sebou?

„Už se mě nebojíš?“ zeptal se překvapeně.

„Bojím. Naháníš mi husí kůži, a to z obou důvodů. Ale hrozně se mi to líbí,“ přiznala jsem a on se pousmál. Bylo vidět, že sám moc nechápe, jak jeho ovlivnění na mě funguje. Spíš nefunguje.

Zack byl nesvůj. V jeho očích se ke mně ten démon nahýbal a něco mi šeptal do ucha. Možná si myslel, že mě balí, ale on mi jen vyprávěl, jakým způsobem by mě zabil, až jsem se polekala. Ale on prostě věděl, co na mě platí.

Taky mě od sebe chtěl držet dál, ale bylo to marný. Nic z toho, co by mohl říct by mě od něj neodradilo. Ani kdyby mě vážně chtěl zabít. Začínala jsem to chtít. Ne teda umřít, ale momentálně jsem byla tak zamilovaná, že bych pro noc s ním obětovala svůj život.

„Přestaň jí děsit,“ řekl Thayer a snažil se mě zachránit.

„Děsím tě?“ zeptal se mě, zatímco jsem na něm visela jako opička. „Já bych spíš řekl, že se jí to líbí. Věř mi, jsem tu dlouho a vím, že všechny ženský mají rádi pocit adrenalinu a trochu nebezpečí s příslibem vášně a bezpečnou mužskou náručí,“ prohlásil zírající na Thayera a já zatnula zuby. *Bože, on je zázrak...* Waydan se pousmál.

„Co blbneš? Říkal jsem, že to nemáš brát. Pak děláš divný věci,“ komentoval Thayer, ale pořád se díval jen na mě.

„Já nedělám vůbec divný věci, naopak přirozený, a teď ještě ke všemu jen zkouším moje schopnosti,“ culil se.

„Tak to nedělej a pojď,“ tahal ho ode mě. „Willow je tu se Zackem, musíš se ovládat,“ dodal, ale Waydan byl trochu jako já – smyslů zbavený.

„Jsi roztomilá. Víš, kdybych v sobě neměl tak dva gramy koksu, nebyl bych tak ukecanej. Ale z nějakýho důvodu na tebe nemůžu přestat myslet. Chtěl jsem ti to říct až jindy, ale nevydržel jsem to,“ prozradil. *2 gramy koksu? Blázen. No co, je nesmrtelněj.*

„Já tě tak žeru, žvejko. Willow... Šílím z tvojí krve. Slyšíš? Šílím z ní a šílím z tebe,“ vyžvanil v rychlosti, protože Thayer se ho snažil odtáhnout ode mě pryč.

„Už jsi toho měl hodně, tak jdeme dřív, než vykecáš i něco, co nechceš, aby věděla,“ řekl Thayer a vláčel Waydana pryč. Kupodivu se od něj nechal.

„Ona se mě nebojí. Chce mě,“ vyprávěl nadšeně Thayerovi cestou.

„Co to bylo?“ zeptal se mě Zack hned na to, co oba odešli.

„Popravdě nemám páru,“ přiznala jsem.

„No nic, nejspíš je jen sjetej, ale už ho k tobě nepustím, aby bylo jasno,“ řekl a přivínil si mě k sobě. Já jsem se na něj usmála a v hlavě jsem si pořád přehrávala, co všechno říkal. Snažila jsem se ho trochu zanalyzovat, ale nemohla jsem přestat myslet na ty oči. Na to, jak se na mě díval. Nevypadal nebezpečně ani trochu.

Ale možná je to jen tím, že jsem zatím nepocítila v krku jeho tesáky a neviděla jeho reálnou podobu. *Možná je to celý nějaká jeho hra. Anebo se cítí stejně podivně rozpolceně jako já? Je to vůbec možný?*

Thayer měl plné ruce práce se svým šíleným kamarádem. „Zbláznil ses?“ zeptal se ho cestou na vzduch.

„Ne, jen jsem to přehnal s kokainem. Vůbec nevím, co to do mě vjelo. Tohle jsem jí ani říct nechtěl,“ vrtěl nad sebou hlavou a zapálil si cigaretu. Jen co si šluknul první potah, mu jí Thayer vyškubnul z ruky, zahodil a zašlápl.

„Co děláš, idiote? Ta byla poslední,“ vztekal se.

„Mám tě rád. Vážně. Jsi můj nejlepší kámoš, ale měl bys už trochu brzdit. Posledních pár let je to s tebou fakt peklo. Buď se vykašli na tyhle lidský sračky a začni se chovat jako démon. Nebo se chovej jen jako člověk a buď s tou holkou. Ale musíš se už srovnat. Máš v hlavě bordel.

Já chápu, že je to těžký najít rovnováhu mezi tím, co jsi a co chceš být, ale tímhle tomu vůbec nepomáháš. Hlavně tím mateš i já. Nevšiml sis, že je stejně zblblá jako ty? Nechápe, co k tobě cítí,“ oznámil mu a Waydan se začal smát.

„Jako démon říkáš?“ zeptal se a proměnil se do své reálné podoby. Chytl Thayera za tričko a přitáhl si ho k sobě. Byl našťavaný, že mu zahodil poslední cigaretu, kterou si chtěl dát na uklidněnou.

„Tak jsem to zrovna nemyslel. Jestli tě tu takhle někdo uvidí, bude to blbý. Budeš muset všechny ovlivnit a je to hodně práce. Navíc, by tě čekal další trest. Komplikuješ si život sám,“ připomínal.

„Víš kolik jich mám na účtě? Miliardu a pořád se ten dluh zvětšuje. Jen ať přijde papínek na Zem a zabije mě. Ať mi vynadá za to, že jeho synáček nedrží desatero. Nectil jsem otce dost dobře. Občas jsem byl zlej na své blízký. Chviléma jsem na něj nevěřil a

pochyboval jsem o něm. Teď o něm pochybuju mimochodem taky. Nejsem sice ženatý, ale smílnil jsem všude a s každou. A nevážil jsem si života. A ach, jak jsem dychtil po ženách svých bližních... A po jedný z nepřátelského klanu dychtím i teď a taky není zrovna svobodná. Slyšíš mě, otče? Kde jsi, ty srabe? Schováváš se někde na dovolený? Vidíš? Evidentně to se mnou vzdal," ječel svým hrubým démonským hlasem.

„Waydane, uklidni se. Prosím," škemral Thayer a on se tedy proměnil zpátky do lidské podoby a Thayera pustil. Sedl si na schod a tvářil se zoufale.

„Kašlu na to, co jsem ještě nezažil. Nic nebude dost dobrý. Kašlu na krev lovkyně i na její duši. Kašlu na strach i na nějakou lásku. Mě to prostě není souzený. Nikdy jsem to neměl dovolit, je to ještě horší než lepší," prohlásil a zase se zvedl.

„Kam jdeš?" zeptal se Thayer a následoval ho zpátky dovnitř.

„Uhni mi z cesty," ovlivnil šatnářku a začal se přehrabovat v cizích věcech jako by něco hledal.

„Můžeš mi říct, co to kurva děláš?" ječel na něj Thayer, ale on neodpovídal a pokračoval, dokud nedržel v ruce mou dýku. Thayer ztuhnul. „Polož to!" zašeptal vyděšeně.

„Neuvěřitelný, jsem vzrušený. Jen co jí držím v ruce, cítím šimrání po celém těle. Tohle se mnou dělá jenom ona, ale ta dýka... to je ještě intenzivnější. A při představě, že jí drží v ruce ona," prohlásil s úsměvem ve tváři a Thayer se polekal.

„Vrať to zpátky!" poručil mu, ale Waydan ho úplně ignoroval.

„Máš pravdu, když jí nemá v ruce ona, nezabije mě. Nebo jo? Na, zabij mě. Chci to zkusit," řekl a podal mu dýku do ruky.

„Ani náhodou. Ty ses zbláznil nebo co? Nebudu tě zabíjet!" řekl Thayer.

„Srabe. Fajn, tak to asi budu muset udělat sám," řekl sebevědomě a nasměroval hrot dýky na své srdce.

„Jestli se zabiješ, zabiju se taky," vyhrožoval mu, ale Waydan ho nevnímál.

„To je tak zvláštní něco cítit. Stačí jen zatlačit a konec, jsem mrtvej," křenil se.

„Waydane, polož tu dýku! Já věděl, že zase něco provedeš. Ten kokain ti nedělá dobře," zmínil, ale on zavrtěl hlavou a zamyslel se.

„Ale dělá. Jen je to nedostačující. Nevíš, na jaký straně máme my démoni první třídy srdce? Myslím, že Asher ho má na levý, ale co já vím? Asher je sráč, třeba ho mají sráči na druhý straně?" zeptal se ho a Thayer zavrtěl hlavou.

„Nevím a ani kdybych to věděl, tak bych ti to neřekl," odpověděl.

„No nic, tak to bude ruská ruleta. Budu předpokládat, že ho mám jako normální lidi na levý, pak je i možná větší pravděpodobnost, že umřu... to je tak vzrušující," culil se.

„Waydane, proboha prosím. Polož tu dýku. Jsi jenom zoufalej, protože jsi nešťastně zamilovanej, ale věci se dají řešit. To k lásce patří," utěšoval ho, ale on se mu vysmál. „Je toho ještě tolik co jsme nedělali. Vždyť máš rád život, holky a krev. Duše a... kokain," pokračoval, ale Waydan se mu zase vysmál.

„Vážně si myslíš, že je to pro mě tak důležitý, aby mě to udrželo při životě?" zmínil a zabodnul si dýku do hrudi na pravé straně. Thayer vykulil oči a pozoroval ho. „Ne, tam není. Asi jsem taky sráč. Ale celkem to bolí," prohlásil a vytáhl ji ven.

„Bože, tolik jsi mě vyděsil. Nech toho, nebo pak udělám něco, co nechceš!“ prohlásil zoufale Thayer.

„Jo? Jako co? Navíc už budu mrtvej, bude mi to fuk. Chápeš to? Bude mi všechno jedno. Svatej klid. Žádný emoce a předvídatelná nuda,“ usmíval se zasněně.

„Přiďeš o Willow. Třeba to má šanci, pojd' to vymyslet. To, že se zabiješ ti teď nepomůže. A navíc, jestli se zabiješ, přísahám bohu, že ochutnám krev a duši Willow. Ty tu už nebudeš, abys věděl, jak chutná její krev a duše. A já to budu mít!“ řekl a Waydan se do široka pousmál.

„No vida, to by mě mrzelo přijít o šanci vidět tě se odvázat. Nicméně mě teď moje smrt láká víc než chuť krve a duší. A zvlášť když jí nesmím mít,“ objasnil.

„Nedělej to, prosím,“ řekl a díval se mu do očí.

„Už vím, kde mám srdce, Thai,“ usmál se a Thayer úplně ztratil řeč. Měl strach, že když Waydan teď ví, kde má srdce, že se vážně zabije. Taky se bál cokoli říct, protože před tím to taky udělal bez varování.

„Waydane, prosím. Polož tu dýku. Tohle je jen dočasný a přejde to,“ škemral.

„Ne. Už nechci žít. A co jsem jí ztratil chci žít ještě míň. Sbohem, Thai. Nezapomeň na mě. Mám tě rád. I když mi lezeš na nervy,“ řekl a zabodl si dýku přímo do srdce až po rukojeť.

„Nééé!“ zaječel Thayer a šokem padl na kolena. Waydan ale zůstal stát a ani to s ním nehnulo. Oba se na sebe překvapeně podívali. „Asi je to rozbitý,“ procedil Thayer už klidně a vytrhl dýku z Waydanovy hrudi.

„Anebo možná nemám srdce,“ zašeptal překvapeně.

„Teď ale krvácíš. Předtím jsi nekrvácel. Nicméně se to hojí,“ komentoval zaskočeně jeho zdravotní stav.

„Ach jo. Jsem prostě nesmrtelný. Nezabije mě ani dýka ukovaná v pekelném ohni. Co jsem to za monstrum, že mě nezabije ani pekelná síla? Musím najít ten šutr. To je jediná věc, která mi pomůže dostat se z tohoto zasraného cyklu,“ řekl a zahodil jí mezi bundy a batohy.

„Možná tě nezabije ani ten šutr,“ zmínil suše Thayer a Waydan chvíli jen civěl před sebe s očima zalitými slzami a příkývl.

„Taky si myslím. Možná proto je taky otec pořád tady,“ zašeptal tiše a opřel se zády o skříňku.

„Musím ale přiznat, že se mi ulevilo, že jsi nesmrtelný. A teď se těš, že dostaneš přes držku. Jak sis mohl dovolit se zabít přímo přede mnou? A ještě bys mě tu nechal!“ křikl na něj Thayer a vrhnul se na něj jak na wrestlingovým zápase.

„Co tady děláte?“ zeptal se Zack, když viděl, jak se perou. Oba byli od krve, ale nikdo z nich na sobě neměl ani modřinu. Docela by mě zajímalo, jak to bude brát Zack až si toho všimne.

„Co je ti do toho?“ okřikl ho Waydan.

„Nebudeme se do ničeho montovat,“ zašeptala jsem Zackovi do ucha, ale nevnímal mě. Ach jo. Už je to tady zase ten známý klučí trans, když jde o rvačky. Nechájí se vyprovokovat a pak je jen tak něco nezastaví.

Zack přeskočil pultík a vrhnul se přímo na Waydana. Nepřišlo mi zrovna bezpečné, aby se můj přítel vrhal na nesmrtelného démona. Nevěděla jsem, ale co mám dělat. Nemohla jsem se prozradit a ani ho před ním zabodnout svou dýkou. Nehledě na to, že jsem ho ani zabodnout nechtěla.

No jo, dýka. Kde je moje...dýka? Hledala jsem jí očima všude, ale nikde jsem jí neviděla. *Kde je kurva moje dýka???* Hysterčila jsem vnitřně.

„Pereš se jak holka. To i ta tvoje má větší ránu,“ křenil se Waydan, když se Zackova pěst o jeho obličej zarazila a on si o něj málem zlomil ruku.

„Co je s váma dvěma? Jste nějaký divný,“ komentoval překvapeně jejich osobnosti a zvedl se ze země.

„Copak, žárlíš, že bych se mohl líbit tvojí holce?“ provokoval ho Waydan a taky se zvedl ze země. Nicméně jediný, kdo byl žárlivostí bez sebe byl momentálně on. Stoupl si přímo před něj a dával Zackovi dost jasně najevo, kdo je větší a silnější.

Já nevěděla, co si o tom všem myslet. Tak nějak jsem si ale byla jistá, že ho Waydan nezabije. Nevím proč, ale nepřišlo mi, že by byl tenhle druh příšery. Co jsem ho tak stačila poznat, přišel mi docela roztomilý.

Nicméně teď zápasil s touhou Zackovi prozradit, že není jediný muž v mém srdci. Upřímně jsem ale doufala, že to Zack nepochopí. Nechtěla jsem, aby se to dozvěděl zrovna takhle.

Porozhlídla jsem se po místnosti a pak jsem jí zahlédla – moji dýku. Válela se mezi Thayerem a Waydanem na hromadě rozhrabaných kabátů.

„Drž se od mojí holky dál!“ prohlásil statečně Zack a Waydan se zasmál. Statečně proto, protože byl Waydan o dost větší než on a hádám, že i silnější.

„Nebo?“ zeptal se provokativně Waydan.

„Nebo tě zabiju,“ odpověděl klidně Zack.

„Jo?“ usmál se a Thayer zase otráveně vydechl.

„Nech toho, kámo, tohle nikam nevede. Vždyť víš, jak to dopadne,“ připomínal Thayer.

„Vím, ale o něčem už jsem se přesvědčil, a tak bych si aspoň zkrátil čas něčím zábavným. A kdo ví, třeba mě vážně zabije,“ odpovídal a já jsem moc nechápala o čem se ti dva baví.

„To si piš, že jo!“ potvrdil Zack a Waydan se mu díval mlčky do očí.

„Ty to bereš vážně, zatímco on jako metaforu. Vážně, nech toho,“ zašeptal Thayer, ale Waydan ho neposlouchal. Zamilovaně se na mě podíval, až si Thayer povzdechl.

„Willow,“ zavolal na mě Waydan po chvílce, až mě překvapilo slyšet mé jméno jeho hlubokým hlasem. „Ty chceš abych umřel, že jo?“ ujistil se. Ztuhla jsem. *Co to je za otázku? A ještě před smrtelníkem.*

„Nechápu, proč by to zrovna ona měla chtít,“ prohlásil Zack.

„Má pravdu, Waydane. Začíná to vypadat fakt divně,“ upozornil ho Thayer.

„Seru na to, jak věci vypadají. Chci to, chápeš? Chci to víc než cokoli na tomhle zasraném světě. Hned po tom, co nemůžu mít,“ prohlásil a podíval se zase na mě. „A

když bude mít důvod, najde i způsob, tím jsem si jistě..." zašeptal záhadně zírajíc mi do očí. Zack na nás dva nechápavě civěl, ale ani se nehnul.

"O čem to mluvíš? Jsi sjetý?" zeptal se ho Zack a on se pousmál.

"Byl jsem, ale už jsem stoprocentně střízlivej, neboj. Mluví ze mně čirý zoufalství. Možná ti to Willow někdy vysvětlí," řekl a naklonil se ke mně, aby mi něco zašeptal do ucha.

"To jediný, co totiž chci je umřít, Willow. A zvlášť když tě nemůžu mít," řekl tiše, až mi vyrašila husí kůže. Najednou jsem to všechno pochopila. To, proč je všude nepořádek a válející se dýka mezi batohy a oblečením... hledal jí. Myslel si, že ho zabije. To, že měl tričko od krve a v něm dvě díry. I to, jak mě provokuje. *Znamená to, že ho ani moje dýka nedokáže zabít?* Můj uvědomělý výraz asi mluvil za vše.

"Co říkal?" zeptal se mě Zack. *Nebo možná ne.* Podívala jsem se na Waydana a on na mě.

"Co všechno jsi ochotný udělat, abys mě zabil, Zacku?" zeptal se ho Waydan a on na něj koukal jako na cvoka. Zřejmě trochu byl, ale nedivím se mu. Z věčného života člověku musí hrábnout. Bůhví kolik mu vlastně je.

"Nemám důvod tě zabít," odpověděl Zack.

"Zatím," pousmál se Waydan, přitáhl si mě za ruku k sobě a vášnivě mě políbil. Já byla úplně v šoku, nechápala jsem která bije. Byl to jen rty na rty typ polibku, nic velkého, ale úplně se mi z toho zatočila hlava. Ne, že by to Zacka nerozhodilo, ale myslím, že by kvůli tomu nikoho nezabil. A taky doufám, že Waydan nehodlá testovat, jak velkou má výdrž, protože to by se mi tahle hra vůbec nelíbila. *I když...*

"A teď?" zeptal se ho klidně a pozoroval jeho reakci. Zack se začal smát. Nebyl šťastný, ale v šoku. Trochu nechápal, a tak nevěděl co má dělat. Bylo mi ho líto, ale mnohem víc mi momentálně bylo líto asi Waydana. Protože z něj ta bolest, zoufalství a strach úplně čísel. A to, jak se na mě díval, mi vlilo do očí slzy.

"Vy dva jste vážně hrozně divný. Kdyby do tebe šlo praštit, tak bych ti za tohle dal pěstí, ale akorát bych si zlomil ruku a tebe by to ani nebolelo, takže to dělat nebudu. Nicméně, na mojí holku už sahat nebudeš, jinak ti ukážu něco horšího než je smrt. To mi věř. Nehodlám riskovat kriminál kvůli takovému idiotovi jako jsi ty," dodal a podíval se na mě.

Já neměla slov. Nicméně jsem si přišla spíš jako Waydanova holka než Zackova. A přišla jsem si tak už pěkně dlouho. Od té doby, co mi na krku udělal ten cucflek a já jsem Zackovi musela lhát. Vypadá to, že na to ale úplně zapomněl. Naštěstí.

"Kolik?" vypadlo ze mně tiše.

"740," odpověděl pohotově Waydan. *740 let? Pane jo*

"Co kolik? Může mi někdo vysvětlit o co tu do hajzlu jde? I ty jsi divná," vztekal se Zack, který myslím nechápal vůbec celou naši konverzaci. Vadilo mi, že budu mít Zackovi co vysvětlovat. Měla bych řešit i jiné věci, ale místo toho jsem měla plnou hlavu výmluv, které teď budu muset použít. Hlavně jsem si po tom všem byla jistá, že se se mnou nejspíš rozejde.

Bylo toho na něj moc. Já jsem na něj moc. A možná to je to, o čem mluvil Waydan. On je na mě taky moc. Nevím, jak moc myslel, ale rozhodla jsem se mu začít věřit. Waydan na mě empaticky zíral. Zjevně mi četl myšlenky.

„Zacku...“ zašeptal najednou a on se mu podíval do očí.

„Ani nevím, že bych se ti představil, natož že bych...“ začal, ale Waydan ho přerušil tím, že mu bez mrknutí intenzivně zíral do očí.

„Chci, abys zapomněl na tohle kolem. S Willow jste odešli po oslavě domů a všechno bylo v pořádku. Neznáš mě a nikdy jsi mě neviděl. Zapomeň, že existuju. Hned, jak se ti ztratím z očí, zapomeneš na všechno spojenýho se mnou,“ řekl a pak se na mě mile pousmál.

„Na,“ zašeptal, natáhl se pro mou dýku a podal mi jí do ruky a tentokrát rukojetí napřed. Já zírala jak z jara a dýku jsem si od něj vzala. Thayer nic takového zřejmě taky nečekal.

„Pojď sem!“ poručil mi, ale já se zdráhala. „Neboj se mě. Chci ti jen něco říct,“ usmál se. Bylo mi jasný, že se mě pokusí ovlivnit, ale věděla jsem, že mi neublíží, a tak jsem ho raději poslechla a udělala jsem krok vpřed.

Taky se ke mně sehnul a podíval se mi do očí. Úplně se mi zatajil dech. Vzpomněla jsem si na ten polibek a na to, jak se mě kdysi dotýkal v umývárně. Nechtěla jsem na to zapomenout. Na nic z toho. Bylo to zajímavý a poprvé v životě jsem vnímala tvora bez duše jinak. Nebyl o nic horší než člověk s duší.

„A to jsem ti chtěl říct,“ usmál se. Zase mi četl myšlenky. „Nicméně, nechci, aby si někdo pamatoval, že jsem se choval jako idiot, a ještě tak pěkná holka jako ty. Styděl bych se až na věky,“ procedil a pousmál se. Neměla jsem slov.

„Zapomeň na tohle všechno a na to, že jsi mě tu viděla. Hned, jak ti sejdu z očí, sejdu i z mysli. Nebudu ti chybět,“ zašeptal a pohlídl mě prstem po tváři. Jeho zorničky se stáhly do malých teček a já necítla rozdíl.

Možná to účinkuje až se od něj vzdálím? Spekulovala jsem. Nicméně jsem se rozhodla předstírat, že to na mě zabralo a na nic blízko něj raději nemyslet. Popadla jsem Zacka za ruku a šla jsem s ním před budovu. I když se mi od něj zrovna moc nechtělo. Raději bych si s ním promluvila. Ale co už.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Thayer hned, jak jsme se Zackem odešli.

„Nevím, asi jsem měl chuť být jednou ten hodnej. Už jsem jí zkazil život dost. Nechci, aby mě znala i když mě to mrzí. A já musím najít způsob, jak umřít,“ dodal.

„Čím to je, že jsi tak starej, a přitom pořád tak pitomej?“ prohlásil a on jen pokrčil zoufale rameny.

Nefungovalo to. Už jsem od něj byla několik metrů a pořád jsem na něj nezapomněla. Ani na něj, ani na tu pusu. Dotkla jsem se lehce svých rtů konečky prstů. *Co blbneš? Máš přece kluka. Navíc je to démon, kroť se! Nelíbilo se ti to. Byla to jen obyčejná pusa. Taková, jakou jsi dávala kdysi babičce na přivítanou... větší, ale to není podstatný. Jen doufám, že na Zacka to zabralo. Nechtěla bych, aby si to pamatoval.*

„To byl ale divnej večer, co? Co jsme dělali poslední půl hodinu? To jsem toho tolik vypil? Protože mám totální vokno,“ zmínil Zack.

„Jo, já taky. Nejspíš jsme to přehnali s tím alkoholem. Jsem úplně mrtvá, asi půjdu domů,“ sdělila jsem mu a on přikývl.

„Počkej. Vždyť jsme tam byli jen hodinu, ne? Jak jsme se mohli tolik zřídit?“ uvažoval nahlas a já jen pokrčila rameny. Spíš jsem přemýšlela nad tím, jak to, že mě Waydan neovlivnil jako Zacka.

Ten kámen! No jistě, může za to ten kámen. Koukat přes něj je jako koukat se přes mé fialové oči, akorát je to červený. Možná, že je člověk s tím kamenem imunní vůči ovlivnění démonů právě proto, že to má v sobě něco podobného jako jsou jejich oči. Zcela určitě démon první třídy starý pomalu jako náš svět bude znát ten kámen.

„Normálně bych na tebe asi víc tlačil, aby jsme šli k tobě, ale necítím se úplně nejlíp, takže by to dopadlo nejspíš tragicky. A nechci, aby tvoje poprvé bylo tragické a už vůbec ne se mnou,“ zaculil se. *Poprvé? Bože, ještě že tak.*

„Chápu,“ zašeptala jsem.

„Doprovodím tě domů,“ usmál se na mě a já přikývla. A jak jsme se, tak ploužili vlhkou ulicí a já se rozhlížela kolem, na chvilku se mi zdálo, že vidím Waydana v démonské podobě. Ale nejspíš mi už asi ze všeho hrabalo.

Jak asi vypadá takový démon první třídy v celé své kráse? Jak asi vypadá Waydan? Chce umřít? Chudák. Já ale nechci, aby umřel. Ne teď když jsem se asi poprvé v životě zamilovala. Co to žvaníš? Měla by ses probrat, vážně. Je to démon, o kom se tu bavíš. Tvůj úhlavní nepřítel. Zabil určitě už nespočet lidí. Krmil se na tvoji rodině. Navíc se chová jako idiot.

Ale je strašně krásnej a zřejmě má i srdce. Jen je nešťastnej a zoufalej. A zoufalý lidi dělají zoufalý věci. I démoni. A taky... proč mám pocit, jako bych na něco důležitýho zapomněla? Že by to ovlivnění fungovalo? To je přece blbost, když mám kámen.

Počkat. Možná mě neovlivnil prvně. Byla vůbec chvíle, kdy jsem s ním byla a neměla jsem u sebe ten kámen? Určitě jo. Co když o něčem nevím? Co když mě donutil na něco zásadního zapomenout?

Z mých myšlenek mě vytrhnul Zack. Skoro jsem zapomněla, že jde vedle mě. „Uvidíme se zítra. Dobrou noc,“ řekl a políbil mě na rozloučenou. Pak mi zamával a odešel. Bylo mi divně a cítila jsem se provinile. Myslela jsem jen na Waydana a na ten polibek, který pro něj nejspíš tolik neznamenal. Ani pro mě by neměl, ale znamenal. Znamenal pro mě všechno.

Waydan s Thayerem pořád seděli na hromadě kabátů, ale za rohem, aby na ně nikdo neviděl a povídali si. „Je tu další věc, kterou si můžeš odškrtnout ze seznamu věcí, co jsi nikdy nedělal,“ zasmál se Thayer.

„Co?“ zeptal se.

„Políbil jsi lovkyni,“ odpověděl.

„To už i tenkrát, copak jsi zapomněl? S několika jsem i spal,“ připomínal jako by o nic nešlo a Thayer se pousmál.

„Ale teď jsi políbil Killianovou, Waydane. A jsi asi i úplně první démon, který políbil Killianovou,“ dodal a on se pousmál.

„Jo a škoda, že to u toho musí skončit. Líbilo se mi to. Ona tak krásně voní po třešních. Ta pusa pro mě znamenala fakt hodně. I když byla taková obyčejná,“ zasnul se

a Thayer se na něj usmíval. Byl si víc než jistý, že se Waydan konečně za celé ty roky, co je na Zemi zamiloval.

THALLARAN 3/10/202 11:14

V Thallaranu zase panovalo napětí. Hustota vzduchu v místnosti kolem Ashera by se dala krájet. „Vypadá to, že se moje obavy naplnily,“ prohlásil Asher na dopolední poradě vyšších démonů.

„Vždyť jí ovlivnil,“ komentovala Tira – jedna ze strážkyň.

„Myslíš? Ta holka má Granát,“ zmínil Asher a všichni ztuhli. „Ano. Neovlivnil jí. Jen si to myslí,“ dodal.

„A není to znamení toho, že to myslí vážně?“ diskutovali s ním démoni v kroužku.

„Možná. Ale já to nechci riskovat. Konečně vím, kde ten šutr je. Kdo se nechce za pár let klanět lovkyni z rodu Killianů, přihlaste se,“ zaječel rozhlízející se po místnosti a všichni se přihlásili až na Ziona. Asher se na něj ostře podíval.

„Víš, co si o tom myslím,“ syknul a Asher od něj odvrátil pohled.

„Plán je jasný. Sebrat jí kámen, zabít jí a přitáhnout do Thallaranu Waydana. Živýho! Ta dýka s tím kamenem se mu nesmí dostat do ruky, je vám to jasný?“ informoval je a všichni přikývli. Až na pár démonů vzadu. „Vy jste neslyšeli?“ zeptal se Asher a zíral na ně.

„Zákon říká, že by jsme neměli jít proti Nejvyššímu,“ připomněl.

„Hm, ale nemáte na výběr. Buď vás zabije on, nebo já za neposlušnost a nějak zábavně, udělám z toho show,“ pohrozil mu.

„Ale Waydan je náš jediný Nejvyšší a já se nehodlám dopouštět velezrady,“ řekl klidně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ho Asher.

„Garox,“ odpověděl.

„Garoxi, náš jediný Nejvyšší je zatím Dargedon. A právoplatný vládce Thallaranu a Nejvyšší přítomný démon je sice Waydan, ale on na to tady kašle a mile rád mi to přenechal. Takže by ses dopustil velezrady, kdybys šel proti mně,“ objasnil a lehce se na něj pousmál.

„Dargedon je bůh a odešel do jiné dimenze. Přenechal Thallaran Waydanovi,“ opravil ho.

„Ano a Waydan o Thallaran nemá zájem a nedošlo ani k ceremonii a korunovaci. Roky měl zájem jen o lidský ženský, drogy a bůhví co ještě. Nejednou mi řekl, že ho Thallaran nezajímá a abych vládl já. Tak vládnou!“ vysvětlil, až se mu vzteky krčilo čelo.

„Já před tebou ale nikdy nepokleknu, principi Ashere. Nejsi právoplatným vládcem Thallaranu a tvoje vláda se mi nelíbí. I když jsi dvojče boha, nejsi bůh,“ řekl pohrdavě.

„Takhle se mluví s vládcem? Takhle? Strážče!“ zaječel. Hned na to dva přiběhli a zajali ho. „Do Trhlíny s ním!“ dodal a přehodil si zase zpátky nohu přes nohu, jako by se nic nedělo.

„Měl bys toho nechat,“ řekla Aellara.

„Nemůžu,“ odpověděl.

„Takhle si respekt nezískáš. O všechno přijdeš. Obrátí se to zase proti tobě. Já v tomhle nejedu. Já, nebo pomsta?“ zeptala se ho, ale on jí ignoroval. Zjevně si vybral. Tolik na Waydana žárlil. Tolik ho nenáviděl, že kvůli tomu obětoval i svou přítelkyni.

Zatvářil se zamyšleně a pak řekl: „Půjdete všichni. Tak dva nebo tři z vás budou na tu malou lovkyni stačit. A protože vím, že kde je lovkyně, bude i Waydan, vy ostatní je překvapíte. Postaráte se o to, aby ta malá Killianová umřela. Vymažete její existenci, seberete Granát, který nosí u sebe a přitáhnete Waydana zpátky do Thallaranu. Chci ho živýho!“ poručil jim Asher a všichni přikývl.

„Je to jasný?“ ujistňoval se.

„Ano, Vaše Výsosti,“ ozvali se.

„Paráda, a teď všichni na Zem!“ poručil jim a všichni démoni postupně naskákali do otvoru v zemi a volným pádem padali dolů rovnou do portálu až na Zem.

„Děláš chybu. Waydan z nich nadělá sekanou. Ten démon měl pravdu. Nemůžeš konkurovat bohovi, pokud sám nejsi bůh,“ řekl Zion a odešel pryč ze sálu.

„Kolikrát ti mám říkat, že nemá koule na to, zabít svoje nejbližší?“ zakřičel na něj Asher, ale už na to nereagoval. Aellara ho následovala. „A ty jdeš kam?“ okřikl ji.

„Pryč. Už tě mám plný zuby. A neboj se, já to pochopila,“ procedila a odešla.

BLAKE DISTRICT 999 – Canada 3/10/2020 11:42

Waydan seděl na terase zabalený v dece a civěl dolů na lidi. Venku bylo celkem chladno. Normálně by se do deky nechouvil, je nesmrtelný a nevyřadí ho z provozu ani rýma, ale chtěl mít pohodlí.

„Co je? Tváříš se jak hromádka neštěstí. Trápí tě, že nemůžeš umřít? Nebo to druhý?“ vyzvídal Thayer.

„Nějak jsem to zase přestal chtít. Teda nepřestal, ale posunul jsem to až na poslední příčku mého seznamu,“ objasnil.

„Tvýho seznamu?“ divil se Thayer.

„Jo. Napsal jsem si list toho, co chci před smrtí vidět, udělat a poznat. Je tam toho celkem hodně. Sice jsme už cestovali a byli všude, umíme všechny světový jazyky, ale pořád je tu něco, co jsem nezažil. A zjistil jsem, že je toho ještě hodně,“ usmál se na něj a Thayer se na něj taky usmál.

„To jsem rád, že sis to rozmyslel. Víš... když ses bodnul tou dýkou, zmocnil se mě takovej divnej pocit. Báł jsem se, že tě ztratím,“ přiznal a Waydan přikývl.

„Jo, mě právě taky a líbilo se mi to. Fakt jsem věřil tomu, že můžu umřít. A fakt jsem se chvíli báł, že umřu,“ zmínil vzrušeně.

„Bál?“ podivil se.

„Jo, báł. Měl jsi pravdu,“ řekl a do široka se usmál.

„Jo? V čem?“ zeptal se.

„Chci se zamilovat. Potřebuju se zamilovat,“ oznámil mu a podíval se na něj. Thayer se zahihňal.

„Ty bys měl být další z divů světa. Neexistuje snad divnější bytost, než jsi ty. I když já vypadám divnějš, na tebe nemám,“ culil se.

„Myslím, že nejsem daleko,“ oznámil mu.

„Co?“ divil se jeho reakcím.

„Jak poznám, že jsem zamilovanéj?“ zeptal se ho a Thayer se zamyslel.

„No, cítíš se divně. Obětoval bys život pro toho člověka, ale to se u tebe nejspíš nepočítá. Taky máš strach, že o toho člověka přijdeš. Že jí nebudeš dost dobrej a ona si najde lepšího. Žárliš, když se jí dotýká někdo jiný. Chceš se jí dotýkat a milovat jí – fyzicky,“ pokračoval.

„Thayi, já myslím, že přesně něco takovýho cítím s Willow. Přesně jak jsi popsal. Cítím se v její přítomnosti divně. Když na ní sahá Zack, nelíbí se mi to a žárlím. Chtěl bych to být já, kdo na ní bude sahat a kromě toho, že bych nejradši vypil její krev, chtěl bych s ní i spát. Aniž bych jí pak zabil jestli mě chápeš,“ prohlásil.

„Nevím, jestli je to ta zamilovanost, Waydane. Líbí se ti a chtěl bys jí získat. To ale není totéž,“ objasnil.

„Ne?“ divil se.

„Ne,“ odpověděl jistě. „Ale vykazuješ jistý známky toho, že jsi zamilovanéj. Chováš se překvapivě nesobecky když jde o ní. Myslíš hlavně na to, aby byla v pořádku. Upřednostňuješ jí před sebou a před ostatníma. Taky od té doby jsi víc člověk než démon,“ dodal.

„Nechci, aby to zjistili v Thallaranu a mám strach, že už to ví. Jsem idiot, dostal jsem jí do maléru. Jestli o tom ví, půjdou po ní vyšší a budou jí chtít zabít. Už to nebude jen Asher. Měli by jsme jí najít a varovat jí. A taky zabít každýho, kdo jí zkriví jedinej růžovej vlas na hlavě,“ prohlásil a prudce se zvedl z křesla. Thayer na něj překvapeně civěl.

„Jojo, ty ses vážně asi zabouchnul,“ zašeptal. „Jo, to mi připomíná, jak jsi včera ovlivnil Zacka jen abys jí utěšil. Nebo jsi jí ovlivnil, aby na city k tobě zapomněla, i když jsi nejspíš nechtěl, aby na ně zapomněla, že jo?“ připomínal a on se smutně pousmál.

„Nejsem pro ní dost dobrej. Jsem démon. Ani by mě s mojí minulostí nechtěla,“ prohlásil a Thayer vykulil oči.

„Waydane?“ oslovil ho.

„Co je?“ zareagoval.

„Děšíš mě,“ řekl a díval se na něj. Waydan přikývl.

„Včera když jsem měl pocit, že můžu umřít a myslel jsem si, že umřu, najednou jsem nechtěl umřít. Napadlo mě asi tak milion věcí, který jsem ještě nedělal a všechny ty věci zahrnovaly jí,“ odpověděl zoufale.

„Má přítele,“ připomínal a Waydan se na něj podíval jako na idiota.

„No a?“ zeptal se.

„Á tady jsi,“ zaculil se. „Každopádně, jestli ses do ní vážně zabouchnul, tak s ní nepodváděj a nedělej si zkratky. Ziskej si jí poctivě. Nech jí, aby se do tebe zamilovala a nevynucuj si to. Nic nepředstírej, ukaž jí jakej jsi,“ radil mu a on se zamyslel.

„Chvilí jsem ti věřil, že bych mohl být normální. Než mi došlo, že to je nesmysl. Nebudu balit lovkyni vždyť jsem démon,“ připomínal si zoufale.

„Ne, Waydane. Jsi bůh,“ řekl i přes jeho přísný zákaz a on se na něj ostře podíval.

„Říkal jsem ti, ať mi tohle už nikdy nepřipomínáš. Je to horší než lepší,“ zmínil suše. Najednou jako by mu chybělo sebevědomí. Kam se zase podělo?

„Waydane, dokázal jsi toho spoustu. Pracoval jsi a poctivě jsi vydělával. Učil ses ve školách. Studoval jsi asi dvacet oborů. Zkoušel jsi makat i rukama. Nemáš si co vyčítat. Nejsi jako ostatní démoni. Jsi víc člověk než démon. Až na to, že nevydržíš nepoužívat svoje schopnosti dýl jak hodinu. Ale co je důležitý – jsi víc než démon. Jsi nevyšší démon v Thallaranu a na Zemi a ať se ti to slovo líbí nebo ne, jsi bůh. A bůh si může dělat co chce. Teda skoro,“ dodal.

„Vydržím. Od teď se budu chovat jako člověk,“ prohlásil sebejistě a Thayer vyprskl smíchy.

„To chci vidět,“ usmál se.

„Taky že uvidíš,“ zmínil a vlezl dovnitř.

„Co když včera tu pusu v Thallaranu někdo viděl?“ zeptal se a nasypal tím znovu Waydanovi sůl do rány. Taky se tak zatvářil.

„Měl bych jí jít zkontrolovat,“ řekl a Thayer přikývl.

„Tentokrát ale žádný skákání po střeších a lítání. Nezapomeň, co jsi slíbil. Jsi člověk. A jako člověk nemáš mít žádný schopnosti,“ připomínal.

„Jasně, chápu. Ale nevím, jak bych jí měl ochránit před tlupou vyšších bez svých schopností, ale dobrý,“ zmínil.

„Nejspíš nijak. Tak si hraj na člověka radši až potom,“ dodal a Waydan se vydal za mnou.

Já jsem akorát zaplatila za velký horký nápoj ve Starbucksu a společně se svou nově zakoupenou knihou, jsem se vydala směrem domů. No už to holt nebylo na to, abych si sedla někde na lavičku v parku a četla si. Byla zima.

Dneska jsem kolem žádné demony neviděla, a tak jsem si drze dovolila si trochu vydechnout. Po tom včerejšku se mi ani nechtělo mluvit se Zackem. Ne když on si nic nepamatoval a já všechno.

Dokonce se mi o Waydanovi dnes v noci zdálo. Nicméně, nic nebylo reálnější než ten polibek, který jsem od něj dostala a který ani nebyl z dobrého důvodu. Tedy možná byl z dobrého důvodu, ale nebyl z lásky a chťíce. Touhy nebo třeba ze zamilovanosti. *Teda aspoň myslím.*

Ale nemohla jsem na tu pusu přestat myslet. Pořád jsem si to přehrávala v hlavě dokola. Ty divné věty, které říkal. „*A když bude mít důvod, najde i způsob, tím jsem si jistej...*“ To, jak se mi smutně díval do očí, když tuhle větu říkal: „*Mluví ze mně čirý zoufalství. Možná ti to Willow někdy vysvětlí. To jediný, co totiž chci je umřít, Willow. A zolášť když tě nemůžu mít...*“

„*Co všechno jsi ochotný udělat, abys mě zabil, Zacku?*“

„*Nemám důvod tě zabít.*“

„*Zatím.*“ Plus ten polibek. Byl tak upřímný. Sice to nebylo žádné líbání po francouzsku, ale mělo to neobyčejně silné kouzlo. Políbil mě přece před Zackem a ne jen, aby ho vyprovokoval. On

mě chtěl políbit tak moc jako jsem to chtěla já. Musím ho vidět. Musím s ním mluvit. Musím mu o svých citech říct. Nechci, aby si myslel, že jsem na něj zapomněla.

Zamyslela jsem se natolik, že jsem si ani nevšimla, že stojím na konci slepé uličky a že za mnou u jediné možné cesty ven stojí tři démoni v lidské podobě. Nebyli to ale převtělení. Že by další démoni první třídy?

Tak jsem se lekla až jsem pustila nápoj na zem. Celý se rozlil a málem mě i opařil. Sahala jsem po dýce a vzpomněla jsem si na včerejšek, jak se s ní Waydan zkoušel zabít a marně. A teď mi došlo, že jestli jsou tohle démoni první třídy, jsem v háji. Ani jsem nevěděla kolik takových jako je on vůbec je.

Začala jsem couvat blíž k cihlové stěně, kterou byla přepažená úzká ulička. *To nedáš. Jsi mrtvá. Těšilo mě, světe. Sbohem, Waydane...*

„Killianová osobně. Tolik jsme o tobě slyšeli, že jo, Caellys?“ prohlásila nějaká démonice. „Líbat démona. To se nedělá. Ošklivá lovkyně. Moc ošklivá,“ prohlásila, jak kdybych byla nějaké neposedné štěně, které musí naučit dobrému chování. Pomalu na mě dělala i tytyty.

„Zvlášť když to byl tvůj démon, co Daemtrish?“ dodala Caellys.

„Ještě ke všemu,“ zasmála se. *O čem to mluví? Její démon? Waydan je snad její přítel? Přestává se mi to líbit. Nerada bych se zapletla do něčího vztahu, natož mezi démony. Proboha, co se to děje?*

„Nevím, co na ní vidí. Vždyť nemá ani ocas,“ prohlásila povýšeně Daemtrish. *Co na mě vidí? Evidentně ty dvě ví víc než já sama. Co pro Waydana doopravdy znamenám?*

„B-bylo t-to n-nedorozumění. J-já jsem h-ho chtěla z-zabít. A-ale měl v r-ruce m-mou dýku a pak m-mě p-políbil... n-nečekala jsem t-to,“ koktala jsem se, zatímco oni se mi smáli.

„A ještě neschopná. Byl na tebe jen jeden a už jsi byla bezbranná? My ti to trápení ušetříme. Budeš mít svatej klid,“ řekl Arthas – jediný muž mezi nimi a proměnil se přímo před mýma očima do své plné parády. A obě dámy démonice hned po něm. Byli velcí. O dost větší než lidé. Vypadali hrůzostrašně. Rohy, kopyta, rudý oči, ocas a křídla.

„Se jí nediv, vždyť Waydan je silnej,“ procedila Caellys.

„Ale nazdárek, Daemtrish. Tebe jsem neviděl roky. Žárliš, že jsem si našel mladší?“ rýpal do ní Waydan, který se tam z ničeho nic objevil. Seděl na zídce za námi a zíral na nás dolů. Když jsem slyšela jeho hlas, úplně se mi zastavilo srdce. Nejen vzrušením a úlevou, ale hlavně z toho, co řekl. *Našel mladší? O čem to sakra mluví? On je vážně ještě provokuje?*

„Waydan osobně. Pan Nejvyšší a dezertér. Musí to být dost na hovno být neustále ve střehu, když jsi na útěku, co?“ rýpal pro změnu Arthas.

„Ani ne. Tady na Zemi žiju naplno. Tím ty vaše maloměšťácký mozečky nebudu zatěžovat,“ prohlásil a seskočil dolů ze zidky. Podíval se na mě a stoupl si přede mě. „K tý holce se nikdo nepřiblíží. Je moje!“ řekl sebevědomě. Ve mně hrklo. Znělo to tak... majetnický, ale hlavně sexy.

„Snad ses nezamiloval. Ty, takovej pán sexu a drog. Pan princ z ledu a bez srdce,“ pošťuchoval ho Arthas. On se na mě otočil a rozpačitě se pousmál.

„Neposlouchej je,“ řekl jako kdybych byla jeho přítelkyně a on se bál, že mě to od něj odradí. No a pak se otočil zpátky na ně. *Nedělám si iluze, že po 740 letech je pořád panic.*

Hned jak jsem si tohle pomyslela, znovu se na mě otočil a vyděšeně na mě zíral. Zřejmě mi četl myšlenky a došlo mu, že si pamatuju jeho věk a spojil si to s tím, že jeho ovlivnění selhalo a že je to pravděpodobně kvůli tomu kameni.

„No to mě poser,“ zašeptal a usmál se od ucha k uchu. Pochopil pravý důvod, proč si pro mě přišli. Mě to ale nenapadlo. Ne, že by mě nenapadlo, že by o ten kámen měli zájem, ale spíš mě nenapadlo, že by mohli vědět, že ho mám u sebe.

„Čteš jí myšlenky? Na copak myslíš?“ vyzvídala Caellys. *Neumíš číst myšlenky? To by pak znamenalo, že ani jeden nejsou démoni první třídy.*

„Ty jsi tak chytrá až mě to vzrušuje,“ zašeptal a já zrudla.

„Tak dost toho flirtování. Jsme tady aby jsme jí zabili, vzali si, co má být v bezpečí v Thallaranu a tebe zamkli k tomu. Tak to rovnou vzdej, je nás patnáct a vy jste jen dva. Teda oprava – jsi sám. Pochybuju, že by ta holka něco zmohla.“ upozornila ho Daemtrish, ukazujíc na další demony, kteří přistáli za ně a Waydan se pousmál.

„Tak málo mi věříš? Po tom všem? Nikdy bys neměla nikoho podceňovat. A zvlášť mě. Nebo si zapomněla, co jsem zač? Trochu mě to uráží. I když... spíš mě to udivuje. Nikdy bych nečekal, že se proti mně postavíš zrovna ty. Ale jo vlastně. Už jsem si vzpomněl. Já ti zlomil srdíčko, víd?“ řekl syrově a v ní by se krve nedořezal.

Démon první třídy, že by to bylo takový terno? Zlomil srdíčko? Nejspíš je to jeho ex. A Thallaran? Co je tam tak hrozného, že tam nechce jít? Waydan se na mě otočil. „To ti někdy vysvětlím. Pokud mi budeš věřit. Teď se totiž postavím proti svojí rodině a nejbližším přátelům kvůli holce, kterou mám rád. Kvůli lovkyni, kterou mám rád. Žijeme to ale ve zvráceném světě, co?“ prohlásil zírajíc mi do očí a zaculil se.

Má mě rád? Znělo mi v hlavě a pak jsem si vzpomněla na jeho bratra a na to, co se odehrálo ve škole. Bylo to jakoby v mlze, ale bylo to tam. Oslovil mě jako Waydanův smysl života. Jak jsem na to mohla zapomenout? Možná ten kámen pohlcuje část magie, ale ne celou.

„Tak co, věříš mi?“ ujistil se a já přikývla. Cítila jsem se zvláštně, jako bych na něco důležitého zapomněla a teď se mi vrátily vzpomínky. Všechno se mi to navalilo do hlavy až jsem se polekala. *Já možná tak trochu jsem jeho holka. Ale je možný, že bych já chodila s démonem? Já lovkyně? Ale kdybych byla jeho holka, věděla bych, jak vypadá v démonský podobě, ne?*

„Chtěla bys mě vidět?“ zeptal se a pousmál se.

„Chtěla,“ odpověděla jsem a všichni démoni naproti nám se zakřenili.

„Jak dojemný. Teď už přestaň šaškovat, Waydane. Naposledy. Půjdeš dobrovolně, nebo vás musíme převálcovat?“ zeptala se Caellys.

„Nejspíš nás budete muset převálcovat, protože do Thallaranu jako živej už nikdy nevstoupím. Ne bez ní, což chápu, že nejde. Takže nikdy,“ objasnil a proměnil se do své démonské podoby.

Úžasem jsem přestala vnímat realitu. Těžko říct, jestli to byla vážně realita nebo jen nějaký podivný sen. Ale už jsem se přestávala všemu tolik divit. Žila jsem už osmnáct let a několik měsíců ve světě plným démonů, ale něco takového jsem v životě neviděla.

Byl mnohem větší než ti tři. *Takhle je asi velký démon první třídy.* Nevím proč, ale po těle mi vyskočila husí kůže. Vidět takové příšery na vlastní oči bylo naprosto neuvěřitelné a zároveň vzrušující. Byl tak přitažlivý i jako démon. *Sakra, jak je možný, že mě přitahuje démon s drápy, křídly, rohy, kopyty a ocasem?*

„Dobry? Nebojíš se mě?“ ujišťoval se s úsměvem a já zírala na jeho tesáky a rohy, ale zavrtěla jsem hlavou. Byl tak příšerácky a rošťácky rozkošný. Jako nějaké zvíře. A z nějakého důvodu mu záleželo na tom, abych se ho nebála a abych mu věřila.

„Bezva. Trochu jsem se bál. Vzhledem k tomu, že jsi lovkyně démonů, připadal jsem si před tebou na chvíli jak nahej,“ zaculil se. „Teď vyndej svojí dýku a dělej co umíš,“ dodal a já ho poslechla.

V tom se k nim přidalo dalších dvanáct démonů. Zpanikařila jsem. „Neboj se, se mnou se ti nic nestane. Já jsem nesmrtelná a nikoho z nich k tobě nepustím. Ty dělej jen co umíš,“ řekl a já přikývla. *Ani nevím, na jaký straně mají srdce.*

„To já taky ne, hele. Bodej pro jistotu na obě,“ zakřenil se a nalítl do nich jako splašený slon do davu. Chytl Daemtrish svými pařáty za krk a srazil jí k zemi. Nejspíš měl důvod proč si jí vybral jako první.

„Jsi tak strašně sexy, když jsi v ráži,“ zašeptala mu do ucha Daemtrish.

„Už tě nechci,“ opáčil suše a pevně ji sevřel svými pařáty hrdlo až zalapala po dechu.

„Udělej to po svém. Prosím,“ zasípala jako by jí snad představa toho, že jí její milенец zabíjí vzrušovala. Já se na ně koutkem oka podívala. Naše oči s Waydanem se střetly. Váhal. Nechtěl jí zabít. Bylo to na něm vidět. *Že by mezi nimi pořád něco bylo?* Najednou jsem ucítila palčivou bolest na hrudi. Ano byla to žárlivost.

„Klid se mi z cesty, nebo se nebudu držet zpátky, Daemtrish. Nejsi jako ostatní. Tak se tak kurva už nechovej!“ zašeptal jí do ucha a zmáčkl jí krční tepnu tak moc, až jí omráčil.

A když se vzdálil od jejího na zemi bezvládně ležícího těla, tak se na něj všichni sesypali jako vosy na med. Jeden ho držel za ruce, druhý za nohy, další za křídla a jeden šel po mě. Myslím, že to byl ten Arthas.

Vytáhla jsem svou dýku a ohnala jsem se s ní, že jsem ho řízla pořádně do břicha. Lehce zaskuhral a svalil se k zemi. *Řekla bych, že moje dýka jim způsobuje smrtelná zranění. Možná se některé rány hojí, ale moc pomalu. Jak to, že na Waydana to takhle nefunguje?*

„Arthasi,“ zavolala na něj nějaká další demonice a rozeběhla se za mnou, že mě zabije. Měla jsem z ní trochu nahnáno. Zvlášť když Waydan měl plné ruce práce s démony.

„Neotáčej se k ní zády. Nikdy!“ radil mi na dálku. Zřejmě všechny dobře znal. „Je pomalá, bodni jí!“ ječel a já ho poslechla a zabodla jsem jí dýku přímo do srdce. Tedy na levou stranu, kde by mělo být srdce.

„Tak je asi na pravý. Je to demonka třetí třídy. Pamatuj si to,“ zasmál se a pak skočil po další, která se mě snažila shodit na zem. „Drž jí pevně,“ řekl jako bych jí snad držela prvně. Nicméně, bojovat uměl snad líp než já.

Bylo mi zvláštně, když jsem měla spolu s démonem zabíjet démony – jeho přítel. Musel mě mít vážně rád, když byl něčeho takového schopný. Automaticky jsem se

podívala na Daemtrish, která ležela raněná na zemi, ale nebyla mrtvá. A ta, kterou jsem bodla na špatnou stranu, stejně upadla do nějakého šoku. Myslím, že jsem silnější, než jsem čekala. Teda, že je ta dýka silnější, než jsem čekala.

Waydan zabíjel po démonsku. Zabil už asi šest svých druhů a já teprve dva demony. Vypadá to, že na Zemi nejsou smrtelní pouze při zabití Killianskou dýkou. Můžou zemřít i rukou vyššího démona. Zjevně byli nižší než Waydan. Soudě i podle jeho velikosti. Byl mezi nimi tak půlmetrový rozdíl.

Jedna démonice se ke mně ale dostala moc blízko. Pokousala mě a ochutnala mou krev. Nejspíš to bylo to poslední, co udělala. Každopádně už byla stejně skoro mrtvá. „Kdybys neměla umřít, zabil bych tě už jenom proto, že sis dovolila ochutnat její krev, a ještě dřív než já,“ řekl a kopytem jí přirazil k zemi. Pak na ní lehce šlápl až jsem slyšela zapraskat její kosti.

„Už jenom čtyři,“ křenil se jako by jen udusal oharek z cigarety a pokračoval. Byl tak surový, až mě to zaskočilo. Netušila jsem, že by byl takový. Na mě takový nikdy nebyl. Ani na začátku, a to mě chtěl zabít, ne?

Potom mě vzal do náruče a vzlétl i se mnou lehce nad zem. „Uááá!“ pištěla jsem nadšeně. Úplně mě tím vytrhl z myšlenek. Pustil mě nad zemí až jsem spadla na démona, který ho předtím stahoval dolů za kopyto. Ale Waydan ho kopl přímo do hlavy a já jsem na nic nečekala a zabodla jsem ho.

A hned na to se na mě vrhli ti zbývající. Jeden se mi z ruky snažil vyrvat dýku, zatímco ti dva mě kousali všude možné svými tesáky. Nepili mou krev, jen mě bolestivě okusovali.

Waydan mě chytl za ruku, ve které jsem držela dýku, bodl s ní démona do břicha, prudce s ní trhl a rozpáral ho, že z něj vypadala střeva. „To je odporný,“ procedila jsem když se mi jeho vnitřnosti sesypaly na ruku.

„Pojď,“ usmál se a chytl mě za ruku. Zbývala poslední démonice, která už před námi couvala. „Lexi... Tebe jsem měl vždycky rád. Škoda jen, že už je to tak dávno, že si to ani nepamatuju,“ řekl sarkasticky, vytrhl mi z ruky dýku a bodnul jí přímo do srdce. Jí se podlomila kolena a spadla mu do náruče.

„Neměla jsi jít proti mně,“ zašeptal jí do ucha, vytrhl z ní dýku a nechal jí se skáčet k zemi. Je fakt, že některé zabíjel rychle a bezbolestně. Nejspíš ty, co měl i přes tu zradu rád. Pak mi dýku vrátil a ukazoval někam do vzduchu prostředníček.

Asher to celé s Hellionem sledovali přes zrcadlo. Asher nečekal, že Waydan bude zabíjet svoje nejbližší. Vážně si myslel až do poslední chvíle, že to neudělá. „Já tě zničím, Waydane!“ procedil a odešel na vzduch.

Hellion byl naštvaný na Ashera, že ho neposlouchal. Všechno bylo tak, jak si to nepřál ani jeden. Někdy bylo těžké se mezi sebou domluvit. Zvlášť když byli zrovna ti nejmocnější tak rozdílní a každý si představoval budoucnost Thallaranu po svém.

Já jsem následovala Waydana do vedlejší ulice. Tam se zastavil a dlouze se na mě podíval. Byl na rozdíl ode mě celý pomuchlaný a od krve. „Copak ty se neproměníš zpátky?“ zeptala jsem se a on zavrtěl hlavou.

„Už tě děším?“ zaculil se a já taky zavrtěla hlavou. „Pak ještě ne. Nejdřív bych tě měl hodit domů. Co říkáš na romantický let nad mrakama?“ navrhnul a já ztuhla. *Copak on to s tím balením myslel vážně?*

„Smrtelně. Vypadalo to snad, že jsem to nemyslel vážně?“ odpověděl pohotově.

„Jsem zadaná,“ připomněla jsem mu a on na to nereagoval.

„Jsi zraněná,“ řekl místo toho a kontroloval moje rány na ruku od zubů jeho démonských bývalých přátel. „Ani nevíš, jak moc mě to mrzí,“ zašeptal a podíval se mi do očí.

„To je dobrý,“ usmála jsem se na něj rozpačitě a vysmekla jsem se mu z jeho držení. Všimla jsem si, jak mlsně se na mou krev dívá, a tak jsem trochu zpanikařila. Jestli na to kdy nebyla vhodná doba, bylo to teď.

Pak se proměnil zpátky do své lidské podoby a udělal ke mně krok. Ani jsem se nehnula. Sice jsem nevěděla, co se chystá udělat, ale ať to bylo cokoli, nechtěla jsem ho vyrušit. On mi jen sáhl do kapsy a vzal si z ní můj kámen. Nechala jsem ho.

„Hledal jsem ho staletí. Ani mě nenapadlo, že ho máš ty,“ prohlásil po chvilce a prohlížel si ho jako by ho viděl prvně. Tušila jsem to. Z nějakého důvodu mi přišlo, že je to vlastně jeho kámen.

„Co je zač?“ zeptala jsem se.

„Nemá jméno. Je to prostě Granát s velkým G. Má ohromnou sílu a v kombinaci s tvou dýkou ještě větší. A taky je můj,“ řekl tajemně a naznačil, abych mu jí podala. Vytáhla jsem jí z koženého pouzdra a dala jsem mu jí do ruky. Moc dlouho se u mě tedy neohrála.

On jí lehce natočil a vložil Granát do prázdného místa do korunky v rukojeti. Potom mi jí jen mlčky podal. *Jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? A jak to, že jeho Granát patří do mé dýky?*

„Je sice můj. Ale chci, abys ho měla ty. Měl bych tě upozornit, že s tím kamenem je síla tvou dýky mnohem větší. Kamkoli tím démona bodneš, je prakticky mrtvej. Možná stačí i škrábnutí. Démona první třídy ale musíš trefit do srdce,“ oznámil mi.

„To mi musíš teda věřit, když mi jí dáváš,“ usmála jsem se na něj.

„Už jsem ti říkal, že chci umřít, když tě nemůžu mít,“ řekl a podíval se mi zamilovaně do očí. „A pamatuješ si to jenom proto, že ten kámen pohlcuje moji magii. Když ho máš u sebe, jsi relativně v bezpečí,“ objasnil. Já byla pořád v šoku z toho, co řekl. *Chce umřít, když mě nemůže mít? To je do mě vážně tolik zamilovaný?*

„Proč jsi mě ovlivnil?“ vyzvídala jsem.

„Nevím, asi se mi splášily hormony. Nějak se poslední dobou nechápu. Vyvraždil jsem kvůli tobě většinu ze svého druhu, a dokonce i svoje nejlepší přátele. Buď jsem se

zbláznil anebo jsem se zamiloval. Nějak přestávám chtít i umřít, když jsi tady ty i když mě ničí, že to nejde," přiznal a díval se na mě naprosto vážně. Úplně mě to dostalo.

„Copak? Tahle balící hláška už nebyla trapná? Říkal jsem ti, že až tě budu chtít, tak to poznáš," pronesl a já ztratila řeč. Moje srdce začalo šílet. On mě analyzoval a dělal to dobře. Pak se pousmál.

„Slíbil jsem Thayerovi, že tě nebudu balit na svoje schopnosti. Že nebudu podvádět. Od teď už se budu chovat jako člověk," řekl.

„Škoda. Mě se tvoje démonská osobnost líbí," přiznala jsem. „Přitahuje mě," dodala jsem a on se pousmál.

„Vážně?" zeptal se a já přikývla.

„Rozumím ti. Jsi na světě dlouho, že už tě to nudí. Všechno jsi zažil," začala jsem, ale přerušil mě.

„Všechno tak úplně ne," zašeptal, dal mi pramínek vlasů za ucho a díval se na mě, jako by mě chtěl políbit, ale nenechala jsem ho. Jsem přece zadaná. *Jistě, opakuj si to pořád dokola, protože s ním na to neustále zapomínáš.*

On se zase zamračil. Možná bych si měla hlídat myšlenky. „Tu demonici... Daemtrish myslím, že se jmenovala. Tu jsi ale nezabil. Proč?" zeptala jsem se a on ztuhl. Buď tu otázku nečekal anebo na ní nechtěl odpovídat.

„Nezabil," odpověděl.

„Proč? Je ti blízka?" vyzvídala jsem.

„Už ne. Ale nějak jsem jí nedokázal zabít. Nicméně, jestli se ti pokusí zase ublížit. Nebudu s tím mít problém," dodal. Podívala jsem se na něj. Byl najednou tak jiný. Myslím v porovnání s tím, jaký byl když jsme se poznali.

„Děkuju, že jsi mě zachránil. I za to, že jsi mi dal ten kámen. A taky, že jsi včera ovlivnil... mého přítele," řekla jsem a on se zamračil.

„Tohle je šílený. Nikdy jsem nečekal, že se mi to stane a už vůbec ne, že budu až ten druhej," prohlásil z ničeho nic.

„Co?" vyzvídala jsem.

„To je jedno. Máš svůj život a já to respektuju. Co to melu? Sakra," zasmál se rozpačitě. Já věděla, jak se mu odvděčit. Tak, abych tím nepodvedla svého přítele a zároveň mu dala něco intimního, co chce – co oba chceme.

„Napij se ze mě," řekla jsem a natáhla jsem mu svou zakrvácenou ruku před obličej. On na mě zíral jako vyvoraná myš.

„Neměla bys říkat takové věci, když to sama nechceš. Navíc až se z tebe prvně napiju, jestli vůbec, bude to z tvého krku a ne z ruky. A už vůbec ne... rozjedený jídlo," pousmál se. Já se podívala na svou ruku a pak zpátky jemu do očí. *Rozjedený jídlo... Počkat cože?*

„Jak můžeš vědět, že to nechci? Nečteš mi snad myšlenky? Jasně, že to chci. Už nějakou dobu umírám touhou, abys mě kousl. Dřív bys to udělal a teď se zdráháš. Proč je to tak těžký, když o to mám zájem?" zeptala jsem se a on na mě vyjeveně zíral. Zjevně mu došly výmluvy, proč to neudělá. Chtěl to, ale z nějakého důvodu se tomu vyhýbal.

„Bojíš se, že to bude bolet. Bojíš se mých špičáků,“ řekl najednou. Znělo mi to jako výmluva.

„Jo, ale už mě jich pár pokousalo, myslím, že už se nebojím. Od tebe to určitě nebude tolik bolet,“ usmála jsem se na něj. „A třeba... třeba to bude dokonce hezký,“ dodala jsem stydlivě zírajíc mu do očí.

„To asi jo, ale...“ začal, ale já ho přerušila.

„Ale chtěl bys, ne? Pořád o to stojíš?“ ujišťovala jsem se. Trochu mě zachvátila panika a strach, že by o mou krev ztratil zájem.

„Chtěl, ale až to budeš myslet vážně,“ zašeptal a jemně mě po té ruce pohladil až se otřel o mou krev prstem. Všimla jsem se, jak se mlsně podíval na kapku mé krve. Jako by jí chtěl olíznout, ale nešlo to, protože jsem u toho byla já a on se za své démonské touhy nejspíš přede mnou ještě styděl.

Chtěla jsem ho. Nevím, co se stalo a kdy se to stalo, ale já jsem se do něj totálně zabouchla. Chtěla jsem se ho dotýkat a líbat ty jeho rty i to pevné tělo. Chtěla jsem, aby se ze mě napil a aby mu moje krev chutnala. Dala bych mu snad i svou duši.

„Já to myslím vážně. Fakt to chci,“ přiznala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Ještě je brzo. Jen si myslíš, že to chceš. Nezapomeň, co jsem ti říkal. U pití krve to neskončí,“ řekl a já zrudla.

„A co když nechci, aby to u toho skončilo?“ zeptala jsem se a podívala jsem se mu zase do očí.

„Máš přítele,“ připomněl mi zase.

„To se dá vyřešit,“ odpověděla jsem pohotově, až jsme se oba zarazili. Zjevně jsem ho tím dostala do rozpaků. On se jen nadechl a pokračoval, jako bych to ani neřekla. Bylo to zvláštní.

„Ale mohl bych ti zahojit ty rány na rukách,“ dodal.

„A jak?“ zeptala jsem se. Nehodlala jsem ho tedy dál mučit svými touhami.

„Můžu?“ usmál se a natahoval se zase pro mou ruku. Já přikývla a nechala jsem ho tedy mě vyléčit. „Bude to pro mě trochu těžký, když jsi celá od krve, ale snad se dokážu ovládat. Už jsem si na vůni tvojí krve trochu zvyknul a když jí jen lehce ochutnám, snad tu chuť jí z tebe všechnu vypít překonám,“ řekl.

Neměla jsem z něj strach. Ani trochu. I kdyby mě vypil do poslední kapky, snad bych si to i užila. Podala jsem mu svou ruku a on si jí přitáhl ke rtům a lehce líbal mou zjizvenou kůži a otevřené rány, které se potom samy hojily.

Líbal mou ruku, až se mu na rty obtiskla má krev. S úžasem jsem pozorovala jeho výdrž. Pořád si je totiž neolízl. Jen se mi podíval do očí a lehce se pousmál. Moje srdce se rozbušilo jako šílené. Ještě nikdy jsem nebyla tak vzrušená. Bylo to tak strašně nestandardní. Spíš obscénní, ale já to žrala.

„Ještě nikdy jsem nic ve svém zasraně dlouhým životě nechtěl víc než tvojí krev a duši, to mi věř. Vždycky jsem si vzal, co jsem chtěl, ale s tebou to nejde. Nechci to uspěchat a o ten pocit přijít,“ zašeptal a já na něj zamilovaně civěla a poslouchala, co říká.

„A kdo ví, třeba je pro mě tvoje krev jedovatá jako pro ostatní. V historii žádnéj démon první třídy nepil krev Killianový, která má můj kámen a zlatou dýku. Pokud vím, otrávil ji i pár démonů druhý a třetí třídy, a to by se taky nemělo stát. Jsi úplná záhada a popíráš veškerý naše zákony fyziky, o kterých jsem si myslel, že platí,“ dodal.

„Ty máš strach?“ zeptala jsem se překvapeně.

„A ty?“ usmál se a já se mu podívala do očí. Měla jsem strach – nechtěla jsem ho otrávit. Ne teď. Ne když konečně začal být tak sladký a citlivý a možná i tak trochu můj. Naklonila jsem se k němu, až naše rty dělil pouhý centimetr. Jeho oči sklouzly dolů k mým rtům. Jeho dech byl mělký a voněl po mentolové žvýkačce.

Nic neříkal a vypadalo to trochu jako by měl strach i něco očekávat. Nicméně mi dokázal číst myšlenky, a tak byla velká šance, že věděl moc dobře, co se chystám udělat a nechával mě. Sakra, ještě nikdy jsem nechtěla nikoho líbat tolik jako jeho.

Přiblížila jsem se k němu tak, že jsem se dotkla rty těch jeho. Zatajil se mi dech a vynechalo mi srdce. Potom se ale jeho údery staly výrazně zřetelnějšími až natolik, že jsem myslela, že se rozskočí. Jeho hrudník se taky zvedal nahoru a dolů, poměrně rychle. Určitě na něj ta naše blízkost měla nějaký vliv. Zavřel oči a plně se mi odevzdal.

A pak jsem ho políbila. Dala jsem své rty do zcela nepostřehnutelného pohybu. Nejdřív jsem ho políbila jen letmo a potom trochu víc. On pootevřel svá ústa a jemně jimi sevřel můj spodní ret. Oči měl stále zavřené a vnímal mě stejně jako já jeho, pouze doteky.

Jeho rty byly tak měkké a hebké. Na rozdíl od jeho strništěm porostlé tváře. Tiše vzdychl, až jsem ucítila jeho mrazivý peprmintový dech na jazyku a pak naše polibky zintenzivnily.

Zatím jsme se jen opatrně dotýkaly a hladily své rty o sebe. Nehltali jsme se, ačkoli jsem nechtěla nic jiného a myslím, že i on na to pomyslel, tohle ořukávání mělo taky své kouzlo. A potom jsem mu slízala svou krev ze rtů, aby se mu nemohla dostat do systému. Teď když to zmínil tak ano, měla jsem obavy, že bych ho mohla zabít.

A když na jeho rtech nezbyla ani kapka mé krve, odlepila jsem se od něj a on se pousmál. Zjevně byl z mé akce překvapený. Myslím, že jediný důvod, proč nic sám neudělal byl ten, že jsem byla zadaná a jak řekl, respektoval mě.

„Vím, že jsem chtěl umřít, ale teď... Nechci umřít dřív, než zjistím jak chutná láska. Pak si mě klidně zadav, Killianová,“ prohlásil a mě polila vlna vzrušení. Nicméně jeho smrt jsem už nechtěla. Ani teď ani potom a ani nikdy. Chtěla jsem jen to, co cítím když jsem s ním, prožívat už věčně. Chtěla jsem být nesmrtelná s ním po jeho boku a třeba dalších dva tisíce let. *Řekla bych, že se tomu říká zamilovanost. Já jsem do toho prostě spadla. Paráda. Hormony všude.*

„Jsi rozkošná,“ prohlásil. Ve mně se doslova vařila krev. Ne zuřivostí, ale toužila jsem po něm skočit. *Co nám brání v tom se spolu muchlovat? Krom toho, že to je v našem nadpřirozeným světě dost nemorální a zakázaný?*

„Máš přítele,“ zašeptal a podíval se mi do očí. *Od kdy to zrovna někoho jako je on zajímá?*

„Od té doby, co tě znám, Willow. A co mi na tobě záleží. Vím, že ho máš ráda a nechceš ho ranit. A tak to nechci ani já,“ odpovídal na mé otázky odehrávajíc se jen v mé

hlavě. „S tebou mě začal život zase bavit,“ přiznal. „Až tak moc, že za něj budu bojovat,“ dodal s vážným výrazem v obličeji a pak jen polknul.

Já jsem si olízla rty. Cítila jsem z nich ještě trochu mentolu z jeho žvýkačky a znovu se mi na setinu zastavilo srdce, když jsem si vybavila náš první a opravdový polibek. „Já zase nikdy ve svém zatraceně krátkém životě nechtěla nic víc než tebe,“ vypadlo ze mně a zřejmě jsem ho tím zaskočila. Trochu jsem se k němu přitáhla, abych ho teda políbila sama, ale uhnul mi.

Nevím proč se tak držel zpátky. Jestli to bylo jen kvůli strachu z mojí krve, nebo že by se vážně zajímal o to, že mám přítele. „Neměla bys mě vůbec chtít, Willow. Je to nebezpečný,“ řekl sklesle.

„Ale chci. A kdo nic neriskuje, nic nezíská,“ připomněla jsem mu, co mi kdysi řekl a zase jsem se k němu naklonila.

„Ale hlavně nic neztratíš. Byl jsem idiot, když jsem to říkal. Nemyslel jsem hlavou,“ dodal a já na něj překvapeně civěla. *Čím to je, že chlapi vždycky myslí hlavou když nemají a naopak?*

„Mohla bys mi na chvíli půjčit tvou dýku?“ zeptal se, ale mě se to nezamlouvalo.

„Ne, to bych nemohla. Uděláš něco, co se mi nebude líbit,“ řekla jsem s jistotou a on zavrtěl hlavou.

„Udělám něco, o čem nebudeš vědět,“ odpověděl upřímně.

„Tím spíš ti to nedám. Už jsi to udělal několikrát pokud vím,“ zmínila jsem striktně.

„Když ne, vezmu si jí sám,“ dodal a natáhl pro ní svou ruku. *Hádám, že nemám na výběr. Jeho bych nepřepřala. Vsadím se, že mi bude chtít nějak upravit paměť nebo chování, nebo něco.*

„Chci abys byla šťastná a v pořádku, Willow. My dva spolu nesmíme být. Byla by to tragédie a možná by i skončil svět. Do teď mě to nechávalo chladným, ale vlastně... dokud budeš žít, bude mě to zajímat,“ objasnil.

„Jak jako skončil svět? Nebuď melodramatickej. Vždyť jsi jen démon a já lovkyně. Zas takový drama to být nemůže,“ křenila jsem se, ale on se tvářil seriózně.

„Řekněme, že je můj fotr ten druh démona, co ho nějaký city moc nezajímaj. Náš svět nestvořil bůh tak, jak ho známe z bible, Willow, ale Dargedon. A když se dozví, že se jeho syn zamiloval do smrtelnice, a ještě hůř do lovkyně rodu Killianů, existuje šance, že se mu to nebude líbit a že bude chtít celý lidstvo i Thallaran zničit. Jediný, co zbyde je jeho svět, který si nedávno vytvořil a kam si s sebou vzal svoje manželky. Nebo si vytvoří nové, ale tyhle vadný zničí, že po nás nezbyde ani masťnej flek,“ vysvětlil až se mi zatajil dech.

„Ty... ty jsi syn boha? Nejvyššího démona? Toho, co stvořil naší Zemi?“ zakoktala jsem šokovaně a on přikývl.

„Prvorozenej. Jedním ze tří. V Thallaranu jsme jen tři. Bůhví kolik potomků má v Edgedalu. Nikdy jsem tam nebyl,“ dodal.

„A ty máš nějaký děti?“ vyzvíдалa jsem. Nějak jsem nechápala, jak to funguje. *Démoni druhý třídy by měli být jeho potomci, ne?* On se srdečně zasmál. Asi nad tím, že jsem si myslela, že by měl už tak 150 démonů druhých tříd.

„Ne, to fakt nemám. A ne, takhle to nefunguje,“ odpověděl stručně. Trochu se mi ulevilo.

„Pak co jsou zač démoni druhý, třetí a těch ostatních tříd?“ vyslychala jsem ho.

„Byli stvoření uměle a jejich potomci pak už normálně. O tom se teď ale nebudeme bavit. Dej mi tu dýku!“ poručil mi.

„Ani náhodou. Nechci na tebe zapomenout. A ty to taky nechceš,“ řekla jsem a přišlo mi, že trochu pookřál.

„Willow...“ začal, ale skočila jsem mu do řeči.

„Já jsem pochopila, co jsi říkal. A samozřejmě, že nechci, aby byl konec světa. Ale to neznamená, že chci, abys mi všechno, co miluju vymazal z hlavy,“ zareagovala jsem a on ztuhnul.

„Řekla jsi všechno, co miluješ?“ divil se.

„Jo řekla,“ opáčila jsem a on na mě nevěřicně koukal. Rozhodla jsem se tomu nasadit korunu a ještě přitvrdit. „Asi tě miluju, Waydane,“ přiznala jsem a on na mě šokovaně zíral. Jako by to do teď nepoznal. Pak se zatvářil pro změnu zase tak, jako, že to věděl už dávno.

„Právě proto bys mi měla dovolit tě ovlivnit, abys na mě zapomněla,“ zašeptal.

„Ale já nechci. Chci to cítit,“ vysvětlila jsem mu. „Já se dokážu ovládat,“ uklidňovala jsem ho.

„Ale já ne. Když to vím, nedokážu se držet zpátky. Jsi moje první...“ zašeptal smutně.

První? Ano... konec světa zní děsivě. Konec světa kvůli velké lásce zní epicky a až moc nereálně. Chci být sobecká a jednou si z tohohle zasnvaného světa, který vždýcky něco bral mě, vzít něco taky já. Proč to zrovna nejde? Proč jsem se musela zamilovat do někoho, koho nemůžu mít? Chci jeho a klidně bych kvůli tomu umřela. Možná ho vážně chci víc než on mě.

„Tak to bych se hádal,“ zareagoval na moje rozjařené myšlenky.

„Tak to řekni,“ škemrala jsem.

„Ty jsi snad úplně pitomá,“ prohlásil.

„Asi,“ odpověděla jsem. „Ale chci to slyšet,“ dodala jsem zírající na jeho rty. Nechtěla jsem přijít o to, jak se tváří, když to vyslovuje. Ale on se k tomu neměl. A když to vypadalo, že by to konečně řekl, zase zavřel pusku.

„Nechci o to všechno přijít, Willow. Konečně něco cítím,“ přiznal.

„Pak chápeš, proč mě nesmíš ovlivnit,“ připomněla jsem a on přikývl.

„Ale nemá to žádný smysl, když spolu nemůžeme být. Jen se budeme trápit,“ komentoval.

„Náhodou je to hezký se takhle trápit,“ zmínila jsem a podívala jsem se na něj s vážným výrazem ve tváři.

„Řekni to,“ naléhala jsem.

„V týhle fázi je to jako další dávka stimulační drogy. Když to řeknu, spustí se řetězová reakce. Skočíš po mě a já se neuhlídám. Willow, buď rozumná. Nech se ovlivnit,“ prosil.

„Tak mě k tomu donuť!“ prohlásila jsem suverénně a on si zoufale povzdechl.

„Uděláme dohodu,“ řekl najednou a já se na něj mlčky podívala. „Já to řeknu a ty na to nebudeš nijak reagovat. Když to porušíš a něco uděláš, dáš mi tvou dýku a necháš se ovlivnit. Přisáháš?“ zeptal se a já přikývla. Byla to sice dost zkurvená dohoda, ale fér. Musela jsem mu dokázat, že se umím ovládat.

„Jak dlouho?“ zeptala jsem se.

„Co jak dlouho?“ divil se mojí otázce.

„Jak dlouho nesmím reagovat nijak?“ objasnila jsem.

„Můžeš reagovat, jen mě nelíbej, neobjímej a potlačuj veškerou emocionalitu. To platí napořád, Willow,“ upozornil mě.

„Tak mi to neříkej. Já tě totiž chci líbat a objímat,“ přiznala jsem a on se zamračil. Pak jsem si vzpomněla na včerejšek. „Ještě včera jsi mě políbil a konce světa ses nebál,“ připomněla jsem.

„To jsem ještě chtěl umřít. Vidiš, co se mnou dělají hormony?“ komentoval.

„Pojď si radši život užívat. Když umřeme, tak umřeme spolu,“ dělala jsem mu návrhy.

„Ty jsi tak strašně pitomá. Já to snad i žeru,“ řekl, přitáhl si mě k sobě a políbil mě. Vážně to nebylo těžké ho navnadit. Možná se fakt neumí ovládat. Jen, co se naše rty střetly se ozval odnikud hluboký mužský hlas.

„Waydane, ty jsi zkáza celého lidstva a vlastního druhu!“ oba jsme od sebe uskočili.

„Dargedon?“ zeptala jsem se a on se začal smát.

„Ne. Hellion. Můj mladší bratr. Sleduje mě přes kouzelný zrcadlo a utahuje si ze mě,“ řekl a mě se ulevilo.

„Málem jsem si cvrnkla do gati,“ přiznala jsem mu.

„To já taky,“ zasmál se. „Roztrhnu ho jak hada!“ řekl. „Přestaň nás sledovat, ty mrňavej skřete!“ okřiknul ho a zvedl se ze země. Přišlo mi, že nad něčím uvažuje. Pak se na mě podíval.

„Jsi ochotná riskovat svůj život, Willow? Kvůli mně?“ zeptal se najednou a díval se mi zamilovaně do očí. Já jsem přikývla. „Vážně se mnou chceš být, i když to nebude snadný? Vydržíš to?“ ujišťoval se a já zase přikývla.

Možná to působí sobecky, ale ve skutečnosti jsem nevěřila tomu, že by jeho otec kvůli tomu zničil celé lidstvo. Možná tak nás dva. A proto jsem se nebála. I když jsem věděla, že po nás půjde celý Thallaran.

„Já taky ne. Ale démoni tomu věří. Můj otec se už s největší pravděpodobností nevrátí. Ať jsem udělal cokoli hrozného, neobjevil se. Roky jsem se o to snažil, abych ho viděl. Už je to staletí. Nechal osud Thallaranu i Země zjevně na mě,“ zašeptal uvědoměle a pousmál se.

„To je velká zodpovědnost pro někoho tak nezodpovědného jako jsi ty,“ škádliila jsem ho a chytila jsem ho za ruku s propletenými prsty. On se na naše ruce jen letmo podíval a usmál se.

„To je. Ani nevíš, koho sis uvázala na krk,“ řekl tiše a zakřenil se.

„Ale vím. Démona. Vládce Thallaranu a démonů. Démona první třídy. Prvorozeného syna boha Dargedona,“ pokračovala jsem v těch titulech a on se jen culil. „Trefila jsem se?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Skoro. Víš, když se Dargedon nikdy nevrátí a vypařil se a já jsem hned pod ním, co to znamená?“ zeptal se.

„Nevím. Že jsi jeho nástupce?“ odpověděla jsem mu otázkou.

„Správně. Takže jsem?“ tahal ze mně a já se zamyslela.

„Pro Krista, ty jsi bůh,“ uvědomila jsem si a on přikývl.

„Jsem tvůj bůh...“ culil se a já na něj hodila bodavý pohled. „Trochu mi to teď stouplo do hlavy. Ignoruj mě,“ procedil a já se zasmála.

„Bože, já chodím s bohem,“ křenila jsem se.

„Tobě taky koukám. Nemusíš mě hned takhle oslovovat. Když mi říkáš jménem, líbí se mi to víc,“ přiznal a já se zakřenila.

„Kdy ti přesně došlo, že se Dargedon nevrátí?“ vyzvíдалa jsem.

„Až teď když jsem zjistil, že mě ani tvoje dýka nezabije. Možná mě nezabije ani s Granátem,“ odpověděl.

„Zkusíme to?“ rýpla jsem si a on se pousmál.

„Teď když jsi moje, bych nerad umřel, ale nějak to zjistit musíme. Takže, zkus mě s ní bodnout zase do ruky. Rána by se měla hojit úplně běžně jako bych byl smrtelný. Nebo vůbec. Takže jestli mi nechceš ublížit, buď opatrná,“ řekl a zcela bez obav mi svěřil svou dlaň.

Já jsem vytáhla z pouzdra svou dýku a špičku jsem mu zabodla do dlaně. Krvácel, což předtím nedělal. „Krvácíš,“ zmínila jsem překvapeně a on zíral na tmavou krev ve své dlaní, která se mu nečekaně vylévala z hluboké rány.

„Ano,“ odpověděl vzrušeně a zíral na to jako by viděl prvně krev.

„Už jsi ale někdy předtím krvácel, ne?“ vyzvíдалa jsem.

„Jo, ale tohle je jiný. Bolí to,“ usmíval se nadšeně. Já se nad tím pozastavila.

„Kdybych nevěděla, co jsi zač, přišel bys mi divněj,“ komentovala jsem a on přikývl a otřel si krev do tmavého trička, které bylo trochu potrhané a špinavé, jak se před chvílí pral s tlupou démonů.

„Hojí se to aspoň?“ vyzvíдалa jsem a on přikývl.

„Hojí. Právě, že se to hojí. Asi jsem nesmrtelný. Ukaž,“ řekl, vzal si do ruky mou dýku a bodl se na to místo znovu a sám. Tentokrát se ale krev neobjevila. „To nechápu,“ zmínil tiše.

„Možná to musím udělat já,“ napadlo mě a bodla jsem ho zase po svém. Waydan si namočil prst do krve, která se nyní v ráně zase objevila.

„Možná, že jsem přece jenom smrtelný. Ale jen tvou rukou a tvou dýkou s Granátem,“ spekuloval.

„Hm, budu jí od tebe radši držet dál,“ usmála jsem se na něj a dala jsem si jí zpátky do pouzdra. Waydan se taky pousmál.

„Budeš to ode mě držet dál, jo? Takže to znamená, že máš o mě strach?“ zmínil a letmo se mě dotkl prstem na tváři.

„Asi takový jako ty o mě,“ opáčila jsem a on přikývl.

„Víš. Možná bys měla ten kámen spíš nosit na krku jako šperk. Před ovlivněním tě uchrání i tak a zjistili jsme, že všechny demony kromě z první třídy můžeš zabít i bez Granátu v ní. Demoni první třídy jsou můj bratři, nebudeš je muset zabíjet. Leda tak Ashera, ale to nějak promysleme. Co říkáš?“ navrhnul.

„Možná máš pravdu,“ usmála jsem se na něj, stoupla jsem si na špičky a políbila jsem ho. Kupodivu mě nechal. Byla jsem v sedmém nebi. Jeho rty chutnaly božsky. Skoro tak, jak jsem si vždycky představovala lásku.

„Možná bych teď risknul tu tvoji krev,“ zašeptal ještě se zavřenýma očima a pousmál se.

„Nespěchej. Od kdy je takový démon jako ty tolik netrpělivý?“ provokovala jsem ho.

„Na některý věci prostě jsem. A vždycky jsem byl. A teď, když mám tebe...“ přiznal a zase mě políbil. Byla jsem z toho všeho tak mimo. V rozpacích a v šoku. Bylo to něco tak nepopsatelně božího a neuvěřitelného, až jsem úplně zapomněla na...

„Zacku...“ zašeptala jsem a odtáhla jsem se od Waydana.

„Tohle jsem nečekal. Myslel jsem, že mě máš radši a že na něj nebudeš myslet u toho, co se líbáme,“ komentoval suše.

„Nemyslím na něj, já ho vidím,“ zmínila jsem a on se otočil mým směrem.

„Já ho taky vidím. Už ne, uraženě odešel pryč. To jsme tomu dali, co? Co budeš dělat? Rozejdeš se s ním, nebo mu to nějak vysvětlíš a budete spolu?“ zeptal se, až mě to zaskočilo.

„Copak ty bys... tobě by to nevadilo?“ divila jsem se.

„Jasně, že by mi to vadilo, Willow. Ale jestli ho máš ráda a chceš s ním být. Tak já na tebe počkám. Víš, že jaksí nemůžu umřít a z nějakýho důvodu... bude to znít asi hnusně, ale nevěřím, že bys s ním chtěla strávit celý život. Ale zkušenosti se počítaj a já nechci, abys kvůli mně o něco přišla,“ řekl, až mě to překvapilo. „I když budu žárlit,“ dodal.

„Myslíš, že bych s tebou o něco přišla? Spíš naopak...“ řekla jsem, ale přerušil mě.

„Tak leda o panenství,“ prohlásil a já se na něj překvapeně podívala. „Promiň, říkal jsem, že s tebou moc nemyslím hlavou,“ hájil se. Byl tak roztomile sexy a úplně jiný než předtím. Byl zranitelný a vážně asi zamilovaný.

„Promiň. Dořečni to,“ omlouval se znovu a já se zasmála.

„Chtěla jsem říct, že je to spíš naopak. Život pro mě není a nebyl nikdy dostatečně zajímavý, než jsem poznala tebe. Chci konečně začít žít a myslím, že ty mi rozumíš,“ usmála jsem se na něj.

„Rozumím. Jestli to je to, co chceš, budu jediné rád. Co rád. Budu šťastnej, že sis pro tyhle věci vybrala zrovna mě. Z tohoto světa znám všechno a můžu ti toho tolik ukázat,“ zmínil.

„Já vím. Už se nemůžu dočkat,“ zašeptala jsem. Úplně jsem na Zacka zapomněla pro to, jak byl Waydan rozzářený. „Takže?“ zašeptal a naznačil mi, že bych za ním měla nejspíš jít. Já přikývla, zhluboka jsem vydechla a pustila jsem se jeho vypracovaného těla.

„Tak tu počkej. Musím s ním promluvit,“ dořekla jsem a on přikývl.

„Dobře. Hlavně si to pořádně promysli. Nebude to se mnou ze začátku lehký. Měla bys s tím počítat,“ připomněl, ale to mě nezajímalo. Nikdy to není lehké, když to má smysl. Má to být takový test, jestli si to vážně zasloužíš.

„Zacku, počkej,“ zavolala jsem na něj. Styděla jsem se za to, co jsem mu udělala, ačkoli jsem toho nelitovala. A jako boží trest, což mi momentálně přišlo tak nevkusně k popukání, začalo lejt jako z konve.

„Na co jako? Abych zmoknul? Myslím, že mi to došlo. To on ti kdysi udělal ten cucflek na krku. Už se to táhne dlouho. Vždycky jsi byla divná. Spíš s ním?“ Mluvil se mnou tak, jak jsem nikdy nečekala, že se mnou bude mluvit.

„Ne. Zacku, poslouchej, prosím,“ škemrala jsem, zatímco obří kapky mohutného deště bušily do mé hlavy. On se na mě podíval. Na to, jak mi po spáncích stékaly potůčky vody a mířily k očím, kde se mísily s mými slzami. Jeho pohled už ne, ale ty potůčky vody pokračovaly po mé tváři přes rty, až jsem je nechtíc ochutnala.

„Přisahám bohu, že tě miluju. Nebyla to lež ani kdysi ani teď,“ zašeptala jsem. *Možná bych si měla na to oslovení dávat pozor. Nějak to dostává úplně jiný rozměr.*

„Bohu?“ pousmál se. „Jako bys někdy na nějakýho věřila a jako by to dávalo smysl,“ zmínil.

„Věřím, Zacku. Teď už věřím,“ procedila jsem a podívala jsem se mu do očí. On jen zavrtěl hlavou.

„To tě jako překonvertoval nebo co? Nějak mi nejde do hlavy, co by se muselo stát, abys začala sama od sebe věřit v boha. Každopádně mě to ani nezajímá, Willow. Už ne. Viděl jsem dost a pochopil jsem všechno,“ odpálkoval mě. Možná bych ho při tom měla nechat. Má pravdu, pochopil to správně. Asi není třeba se v tom zbytečně vrtat a zvlášť když to bolí.

„Jedno mi ale vrtá hlavou,“ řekl ještě a otočil se ke mně. Jeho zelené oči se zaleskly od slz. Když jsem si toho všimla, sevřelo se mi srdce.

„Co?“ špitla jsem.

„Když mě teda miluješ, proč jsi ho líbala?“ zeptal se a já se nadechla, že odpovím, ale zarazil mě. „A asi ne. Nechci to slyšet!“ řekl striktně a odešel. *No, to jsem mu to moc neovysvětlila. Ale jak někomu šetrně vysvětlit, že miluju ještě někoho dalšího a víc? To nejde. Nemůžeš mít všechno, Willow. Vždyť to znáš. Proč se tak divíš? Vybrala sis Waydana.*

„Jsi v pořádku? Promiň, nechtěl jsem tě sledovat nebo tak něco, ale viděl jsem ho odcházet a nechtěl jsem tě tu nechat samotnou, a ještě tady v tom dešti,“ řekl Waydan a díval se na mě empaticky. Já jsem neovládla své emoce a nechala jsem své slzy volně stékat po tváři. *Jak to může vydržet? Dívat se, jak pláču pro někoho jiného? Jestli mě má rád tak jako já jeho?*

Tentokrát porušil svou dobrou tradici a nereagoval. Možná ani nevěděl, co by na to měl říct. Nebo to pro něj bylo bolestivé a nechtěl se v tom zbytečně šťourat. Jen mě objal a pevně mě držel, zatímco jsem mu brečela v náručí.

Přišla jsem o dalšího blízkého člověka. O dalšího, koho jsem milovala. Tahle ztráta byla však o to horší, že jsem si za ní mohla sama. *Ale říká se, že je všechno zlý k něčemu dobrý. A jinak bych neměla Waydana, ne?*

„To bude dobrý. Čas všechno zahojí,“ šeptal mi do ucha tak něžně, až mě to zahřálo u srdce.

„Jenže čas je něco, co my lidi nemáme v takový míře jako ty,“ procedila jsem syrově.

„Pravda,“ zašeptal. A v tom jsem si to uvědomila a odtáhla jsem se od něj. *Jak dlouho my dva spolu budeme? I kdybychom se milovali nejvíc na světě, až zestárnu, on o mě ztratí zájem. Všechno jsem to uspěla. Nic jsem si nepromyslela pořádně. Možná jsem udělala chybu. Slepě jsem následovala omámené srdce svým hormonem oblbnutým mozkiem a takhle to dopadá. Nakonec přijdu úplně o všechno.*

„Nikdy tě nepřestanu milovat, Willow. Nikdy. Tím jsem si jistý,“ utěšoval mě a políbil mě do deštěm promáčených vlasů.

„To říká každé. Nikdy nevíš. Ale já tohle vím. Je to nesmysl. Ty jsi nesmrtelná a nestárneš a já sice stárnu pomaleji, ale stárnu. A i kdybychom spolu byli tak dlouho, až budu vypadat jako nějaká prateta Tessie, určitě se mnou nebude chtít být takovej chlap jako jsi ty. A stoprocentně ani já nebudu chtít, aby se mnou byl takovej chlap jako jsi ty, protože bych se za sebe styděla,“ objasnila jsem a on se pousmál.

„Nic na to neřekneš? To mě akorát utvrzuje v tom, že je to pravda,“ řekla jsem a lehce jsem ho od sebe zase odstrčila. On se na mě podíval těma šedýma očima a pohládl mě po vlhké tváři.

„A ty bys snad chtěla být nesmrtelná?“ zeptal se jako by mě chtěl hned teď proměnit v nějakou příšeru. Jeho otázka mě lehce vyvedla z míry.

„Záleží na tom, když je to nemožný?“ zamračila jsem se.

„Není to nemožný,“ usmál se.

„Vážně?“ zeptala jsem se s nadějí, která na mě odněkud skočila jako blecha a on přikývl.

„Správná otázka spíš zní, jestli bys chtěla být to, co já?“ zmínil.

„Démonice?“ křenila jsem se.

„Ne. Bohyně,“ odpověděl s kamenným výrazem v obličeji. Já jsem vyprskla smíchy, ale on se nesmál. Myslel to nejspíš vážně. Chvilí jsem na něj mlčky civěla. „Ne, oprava. Správná otázka spíš zní, jestli bychom spolu byli schopní vydržet takovou dobu.

Z vlastní zkušenosti vím, že je to dost těžký, ale už teď jsem si jistý tím, že s tebou by to rozhodně nebyla nuda,“ zažertoval. Teda nevím, jestli žertoval. *Zas tak dobře se ještě neznáme na to, aby ze mě udělal bohyni. Ne?*

„Ty už jsi bohyně, Willow. Alespoň pro mě,“ zašeptal mi svůdně do ucha a vysadil si mě do náruče. „Zmrzlá a zmoklá bohyně. Pojď, doprovodím tě domů, aby ses trochu prospala,“ řekl ohleduplně, proměnil se, roztáhl křídla, a i se mnou vzlétl do oblak. Nic jsem nenamítala a nechala jsem se od něj odnést.

Když jsem pozorovala svět z výšky uzamčená v bezpečí jeho pevných paží, přišlo mi to jako sen. Nevím, jestli jsem byla tak ospalá nebo mi bylo jen dobře, ale opřela jsem si o něj hlavu a zavřela jsem své od pláče unavené oči. Ani mi nepřišlo zvláštní, že ví, kde bydlím.

Waydan přistál na balkóně a otevřel dveře dovnitř. Byly sice zamčené zevnitř, ale měl na to nějaké kouzlo. Celkově jsem se přestávala divit. Jen jsem žasla. Chystal se mě postavit na zem, ale já se mu podívala do očí a dala jsem mu najevo, že nechci, aby mě ještě pokládal.

Opřela jsem si o něj znovu hlavu a jemně jsem ho prstem hladila po hrudi. Mé rty se dotýkaly jeho kůže na krku a jeho vůně omámila mé smysly. Voněl jako citrusy a zelený čaj a možná i trochu jako ananas. Nevím proč, ale zase mě přitahovala jeho krev. Měla jsem chuť ho kousnout.

„Nádherně voníš,“ zašeptala jsem, ale přerušil mě.

„Už je pozdě. Měl bych jít. Musíš si odpočinout,“ řekl a položil mě dolů.

„Zůstaň. Prosím,“ škemrla jsem a on se zamyslel.

„Dobře, ale nejdřív se převlékni z těch mokrých šatů,“ řekl a já hned odběhla do koupelny. Spěchala jsem. Nechtěla jsem, aby mi utekl. To bych nepřežila. A tak jsem ze sebe všechno stáhla, nechala jsem si jen spodní prádlo a zabalila jsem se do županu.

„Hotovo,“ prohlásila jsem a zjevila jsem se mezi dveřmi tahajíc ho k sobě do postele. Už nebyl v démonské podobě. A byl takový podivně zamlklý.

„Neměl bych ti lézt do postele takhle. Jsem celej špinavej z boje a zmoklej jak slepice,“ zaculil se.

„Tak to sundáme,“ řekla jsem a stáhla jsem ho k sobě na postel. Nechtěla jsem s tím moc otálet, protože jsem se bála, že si to rozmyslí, nebo, že mi uteče. A tak jsme oba klečeli na matraci naproti sobě a vzrušeně jsme se na sebe dívali.

„Dolů, znamená dolů, Waydane,“ zašeptala jsem a stahovala jsem z něj to tričko.

„Willow...“ usmál se, ale nenechal se a něžně mi v tom svlékání zabránil.

„Co je? Je to mokrý, musí to jít dolů,“ procedila jsem a vyhrnula jsem mu tričko výš. Tak nad pupík. Tentokrát už se nebránil. Nejspíš nemá ve zvyku říkat ne víckrát. Ne, pokud o to vážně stojí.

„Bože, jsi tak nádhernej,“ zašeptala jsem, zatímco jsem se konečky prstů jemně dotýkala jeho kůže na bocích. Díval se na mě s vážným výrazem ve tváři a ani se nehnul. Jen zrychleně dýchal, zatímco jeho srdce tlouklo tolik jako moje.

Potom jsem se sklonila, níž k jeho břichu a lehce jsem se dotkla rty jeho horké kůže. Přímou na místě, kde měl tmavým inkoustem vytetované nějaké symboly. Bylo to v úrovni gumy od trenek. Vypadalo to jako démonské nápisy do obloučku ve tvaru duhy.

On zavřel oči a spokojeně zamručel. „Jestli mě chceš jen provokovat, měla bys s tím radši přestat, Willow,“ zašeptal, ale já nechtěla – pokračovala jsem. Jemně jsem klouzala svými rty po jeho kůži a oběma rukama jsem prozkoumávala terén jeho mužných zad, boků, hrudi a paží. Waydan tiše oddechoval a vzrušeně se díval, co dělám.

„Nemusíme tolik spěchat,“ šeptal, ale já měla zatmění mozku. Cítila jsem se pod tlakem. Měla jsem intenzivní pocit, že když se to mezi námi neodehraje teď, pak už nikdy.

Potom jsem si rozvázala mašli u županu, lehla jsem si na záda před něj a stáhla jsem ho za ruku na sebe. Waydan si sáhl levou rukou za krk, sundal si po chlapsku jedním

tahem tričko a zahodil ho někam na zem. Moje oči zamířily k jeho vyrýsovanému tělu a mé ruce zrcadlily můj pohled. Jeho oči už mě hladily po těle a vzápětí i jeho rty po krku.

„Ty jsi nádherná. Úplná bohyně,“ šeptal. „Ale měla bys mě radši přestat svádět,“ řekl, ale dle mého odborného názoru to sám nechtěl. Místo toho, aby mě odstrčil nebo něco, tak se na mě nalepil svým tělem a vášnivě mě políbil. „Nebo za sebe neručím,“ dodal mezi polibky.

Byla jsem v nebi. Vážně jsem byla v nebi. Nenapadal mě jediný dobrý důvod, proč bych to neměla dělat. Ani jeden. Ale zato mě napadalo asi milion důvodů, proč bych měla.

Waydan mě líbal hladově a chtivě, lehce mě šimral jazykem v puse a občasně, něžně přikusoval mé rty. Jeho levá ruka šmejdila po mém polonahém těle a zanechávala za sebou husí hrudky po celém jeho povrchu.

Zatím se mě jen dotýkal a už jsem se pod jeho rukama svíjela blahem. Ještě nikdy jsem nic tak příjemného nepoznala. Ale já byla nenasytná a chtěla jsem víc. A tak jsem si to rukama zamířila rovnou k jeho pásku, ale hned, jak jsem se dotkla kovového zapínání, mě chytl za ruku, aby mi v tom zabránil.

„Je pozdě, měl bych jít. Neměl jsem to nechat zajít tak daleko,“ řekl a natáhnul se pro tričko. Byla jsem úplně v šoku.

„Proč?“ zašeptala jsem překvapeně.

„Nebudeme na to spěchat, ano?“ odpověděl mi, když na sebe zpátky natáhl to vlhké tmavé tričko.

„Proč?“ tahala jsem z něj.

„Bude to tak hezčí,“ řekl a usmál se na mě.

„Dobře. Ale ještě nechoď. Prosím,“ škemrala jsem.

„Willow, měla by sis odpočinout. Já ti nikam neuteču,“ odpověděl klidně.

„No to já právě nevím. Nechci nic riskovat. Máš mě rád, ne?“ zeptala jsem se a on přikývl. „Pak neodcházej. Prosím,“ usmála jsem se na něj a čekala na odpověď. On zhluboka vydechl, přikývl a natáhl se vedle mě. Přivinul si mě k sobě a já se rozzářila štěstím.

„Budu tu s tebou, dokud neusneš. A slib mi, že to zkusíš,“ zašeptal a já přikývla.

„Dobře,“ řekla jsem a přitulila jsem se k němu. Moje pravá ruka spočinula na jeho hrudi a hlava na jeho rameni. On si o mě taky opřel hlavu a taky zavřel oči.

Takhle nějak bych popsala boží pocit. Spala jsem s bohem, v boží náruči a byla jsem bohem milovaná. Copak se tomu mohlo něco vyrovnat? Ještě možná tak boží ráno, kdybych se vedle něj probudila. Ale na to je možná ještě brzy.

HERITAGE ROUTE 21 - 4/10/2020 8:02

Ráno jsem se probudila zachumlaná v teplé dece a sama. On už vedle mě nebyl. Nicméně včerejší noc bylo to nejkrásnější, co jsem snad kdy zažila, a proto jsem nebyla smutná. Příležitostí s ním být určitě bude dost. A tak jsem se šla převléknout, vyčistit si zuby a připravit se na dnešní den. Musela jsem si všechno nechat projít hlavou.

A když jsem se usadila ke stolu s malou snídaní, vzpomněla jsem si na Zacka a na to, co jsme si včera řekli. Bodlo mě u srdce. Nemohla jsem na to přestat myslet. Ublížila jsem mu. Ublížila jsem i sobě, ale já vím, že Waydana chci. Je to ten pravý, cítím to.

Sice jsem od malička poslouchala, jak jsou démoni špatní a jak by měli být vyhlazeni, ale to je taky špatně. Jsou to živé bytosti stejně jako my. Mají vlastní svět a zřejmě stejně špatné zákony jako my lovci. A nejsou o moc horší než lidi. I člověk s duší dokáže být tak krutý. Ještě víc než démon bez duše.

Waydan je bůh a já jsem lovec. Vždycky jsem si myslela, že bůh je ten nejvyšší. Ten, který stvořil svět, ale teď vidím, že to tak být nemusí. Ne, že bych věřila, že bůh stvořil svět kdysi, ale teď už na to věřím.

Byl to bůh Dargedon a počal se svou ženou syna. Někdy roku 128 jejich letopočtu a Dargedon odešel asi do důchodu nebo tak něco a tím pádem se stal Waydan bohem. Což vyvrací všechno, co jsem si kdy myslela. Bohem se narodíš. Je to taková monarchie.

Lovci byli stvořeni až po tom, co tu byli démoni, aby byla zachována přirozená rovnováha. Lovci jsou výš než démoni v potravním řetězci, ale taky to není úplná pravda.

Démoni se brání a odjakživa nás loví. Jenže my nemáme žádné lovecké bohy. Jen se rozhodujeme, zda budeme poslouchat ty žvásty našich předků, kterými byli odmala krmení stejně jako já. Nebo své instinkty a svá srdce. Protože my jsme z větší části lidé, a to na nás, světe div se, demony přitahuje.

A možná jsem i první, kdo na něco takového přišel. Protože ostatní byli buď tak hrdí, že nikdy žádného démona nechtěli poznat, anebo tak slabí, že věřili těm pohádkám a báli se jich ještě víc než oni jich.

Přitom, když se odvážím jen pomyslet na to, jak magický a úžasný by mohl být život s někým takovým jako je Waydan. Se silným a pohádkově děsivým tvorem – s démonem... s bohem. Úplně se mi zatají dech. Jako včera když mě nesl v náručí a letěl se mnou domů. Nebo když jsme se poprvé políbili. A teď myslím ten opravdový polibek, který jsem mu dala včera. A ty následující, které dal on mě.

Zack se mi možná diví, že jsem ho tak chladnokrevně odmítla, i když možná ani nediví, protože Waydanovu atraktivitu prostě nelze přehlédnout ani když jste muž, ale to nebyl ten pravý důvod, proč jsem ho za Waydana vyměnila. Nejsem tak povrchní, abych vyměnila někoho, koho miluju za někoho, kdo mě přitahuje. Je v tom něco víc. Víím to.

Myslím si, že je to proto, že ačkoli bychom s Waydanem měli být nepřátelé, cítím, že k sobě patříme od počátku věků. A že my jsme ta rovnováha, která dosud bohužel ještě nevznikla.

Nikdy by totiž v životě nemělo jít jen o život a smrt. Smrt do života nepatří, je to úplný protiklad. V životě by mělo jít o lásku a harmonii. Proto ta válka mezi lovci a démony ještě neskončila, a proto my jí teď ukončíme. A myslím, že takhle to chtěl i Dargedon, a proto ještě nezasáhl.

„A ano, Dargedone. Bože. Věřím v tebe tolik, jako věřím v tvého syna. Děkuju ti za něj... amen. Říká se to tak, ne?“ povídala jsem si rozpačitě sama se sebou. *Pro Kristovy rány, je ze mě věřící...*

THALLARAN 4/10/202 9:47

Asher seděl na trůně se založenýma rukama. Celou noc nespál. Zjevně ho náš polibek s Waydanem vyvedl z míry. A nejen ten polibek s příslibem nesmrtelného a pevného vztahu. Strach, že bych se kdy dostala na trůn já a taky bezmoc. Bezmoc, že nevěděl, co si počít, aby nad Waydanem vyhrál. A bolest ze ztráty svých nejbližších, u kterých si byl předtím víc než jistý, že Waydana porazí.

V tom akorát dorazila Daemtrish. Jediná přeživší. Byla raněná, celá otrhaná, utahaná a zbitá. Ne, že by jí zbil Waydan, ale byl to on, kdo jí zranil. Ne sice smrtelně, ale pěkně nepříjemně. A i když se jí povrchové rány zahojily, některé v ní zůstaly. A kdo ví, možná i zůstanou navždy.

Asher k ní zvedl oči a tvářil se nelítostně. „Nezabila jsi jí. Dokonce jsi jí ani nezranila. A jeho jsi taky ani nezranila,“ vyčetl jí.

„Chtěla jsem,“ odpověděla upřímně.

„Asi tak jako on tebe,“ opáčil.

„Beru to jako další šanci,“ pousmála se.

„Ty už se do toho nemíchej. Sřet zájmů ti to stejně neumožní. A ať už si to přiznáš nebo ne, já vím, že ho miluješ. Šťěstí pro tebe je, že tě mám celkem rád a nechci abys umírala. Potřebuju tě v Thallaranu. Máš zákaz se s ním nebo s ní stýkat, rozumíš?“ zahřměl jeho hlas a ona poslušně přikývla.

„Teď se jdi dát dohromady. Až ti bude líp, učiním tě svou ženou. Už jsem se rozhodl. Thallaran potřebuje pevnou ruku a svého vládce – jediného vládce. A on se toho zřekl,“ dodal a ona zase jen přikývla. Neměla na výběr. Když si démon první třídy vybere svou nevěstu i třeba proti její vůli, nesmí nic namítat pod hrozbou smrti. Ale hlavně když si jí vybere budoucí král.

Asher Daemtrish potřeboval, byla jediná démonice druhé třídy, která mu byla blízká a zároveň se nebála postavit Waydanovi. Zvlášť když Aellara se s ním rozešla. A možná tohle byla jeho pomsta. Waydan roky odmítal stát se králem a učinit jí královnou přesto, že si to přála. A teď už toho měl Asher všeho dost.

Chtěl Waydana zviklat a nejen to. Sňatek vládce Thallaranu vždy zvyšuje postavení a on si potřeboval respekt a důvěru u ostatních posílit. A zvlášť po tom, co nechtíc svůj lid zklamal.

Lidi začali volat po Waydanovi a to odmítal připustit. Chtěl jim ukázat, že je vládcem Thallaranu on a ne Waydan. Protože Waydan se toho přece zřekl, a tak to vzal konečně vážně a jeho přání vyslyšel. Chtěl, aby vládl za něj, ne? Tak tedy bude! Přijal trůn a korunu a s tím i veškerou zodpovědnost za Thallaran. A taky věřil tomu, že Thallaran chrání přede mnou.

Nicméně, takhle si to Waydan nepředstavoval. Ne, že by nechtěl, aby Thallaranu vládl někdo jiný, ale dřív se toho postu chtěl jen zbavit. Bylo mu to jedno, ale pomalu a jistě ho to začalo zajímat.

Představil si, co by se mohlo stát, kdyby byl vážně Asher králem. Ted' a s tou jeho zákeřnou pomstychtivostí, s tou jeho závistivou a žárlivou povahou, s jeho nenávistí k němu a k jeho nové přítelkyni – ke mně. Navíc by ho většina lidí jako krále nikdy neuznala, protože on prostě není král a akorát by všechno nezvratně zničil. Waydan si konečně uvědomil, co je zač a že se svému osudu holt nevyhne.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 4/10/2020 10:14

Waydan seděl opřený zády a s hlavou v záklonu na křesle a tvářil se zkrroušeně. Zjevně celou noc nespал stejně jako Asher. Konečně alespoň přestalo pršet a vysvitlo slunce. Svými paprsky zbarvovalo listy pod okny ve čtvrti do červena. A to nutilo Waydana přemýšlet nad tím, jak má vlastně tuhle planetu rád. Jak mu tyhle obyčejné věci jako podzim a střídání počasí ve městě bude chybět až bude pryč. Jak moc mu budu chybět já a zvlášť když jsme se teprve včera dali dohromady.

Vyčítal si, že k tomu svolil. Že mě donutil si něco takového vysnít. Že mi ukázal svou slabost a že mě nechal ho aspoň na chvíli mít, protože o to těžší bylo ted' jen tak odejít. Už to nemohlo být jenom tak, ale s hořkou příchutí smutku, po které pak zbývá jen pachut' čehosi nežádaného. Ale to ještě nevěděl, že i kdyby mezi námi nic intimního nezačalo, stejně by mi chyběl a zřejmě úplně stejně bych mu chyběla já.

„Co je?“ zeptal se Thayer a on si místo odpovědi jen povzddechl. „Řekni,“ naléhal.

„Musím do Thallaranu nastoupit na trůn,“ prohlásil, až to s Thayerem málem šleho.

„Cože? Zbláznil ses?“ vyřeštil oči.

„Právě, že ne. Víím, že jsem řekl, že tam už v životě nevčkročím a že je mi Thallaran ukradeney, ale Země ne. A právě proto tam musím jít. Chránit to skrze jedinou věc, kterou můžu plně ovládat,“ zmínil a Thayer na něj valil oči.

„Asher zničí všechno, co mám rád jestli se stane králem. Myslím, že je to to, co ho napadlo. Ted' by na tom vytěžil nejvíc a získal by nade mnou moc a to nedovolím. Cítím jeho pocity. Jinou šanci proti mně nemá. A jestli se to stane, nebudu jí mít já. Sice se můžu vrátit zpátky, ale po tom, co se stane králem, už by mě nikdo neposlouchal. Byl by z toho chaos a vznikla by tak leda občanská válka. Musel bych zabít půlku Thallaranu, a to je

vysoká cena. A ta nejvyšší je ta, že bych zcela určitě přišel o Willow. Dlužím jí to. Označil jsem jí," objasnil.

„Ale nemůžeš jí vzít s sebou a není tu v bezpečí a už vůbec ne, když tu nebudeš ty," připomněl.

„Hlavně bych jí už nikdy neviděl, protože ona je smrtelná a já bych musel vládnout minimálně padesát thallaranských let. Což je pět set zemských. A sice bych se tu sem tam mohl stavít, ale jaký život by se mnou měla? Chtěl jsem jí ovlivnit, ale nadala si říct. Navíc se mě včera pokusila svést a já se skoro nechali. Neovládl jsem se, všechno jsem jí odkejšoval. O to to teď bude horší," dodal.

„Co teda uděláš?" vyzvídal.

„Pokud o mě vážně stojí, je tu jedna možnost, ale je to riskantní, nezodpovědný a hlavně unáhlený," odpověděl.

„A to je?" tahal z něj Thayer.

„Oženit se," prohlásil.

„Nemůžeš smrtelnici přitáhnout do Thallaranu," řekl pohotově a Waydan se na něj zoufale podíval.

„Já vím. Proto říkám, že to je riskantní a nezodpovědný," dodal.

„A tím unáhleným jsi myslel svatbu?" ujišťoval se a on přikývl. „Tak to je fakt síla," komentoval.

„Musím to udělat hned," zašeptal.

„Co?" vyzvídal nechápavě Thayer.

„Jít do Thallaranu a stát se králem. Nemám čas to vysvětlovat Willow ani jí říkat tu blbost se svatbou. Ty tu zůstaneš a budeš na ní dávat pozor. A byl bych rád, kdybys jí to vysvětlil a třeba jí k tomu nějak přemluvil. A vyříd' jí, že jí mám rád a jestli mě bude chtít vidět, stačí když se ke mně pomodlí. Jo a nezmeškej korunovaci! Vždycky je desátým dnem od zpečetění," dodal, proměnil se do démonské podoby, vylezl na balkón, zamával křídly a odletěl.

Thayer tam stál s pootevřenými ústy a ztratil slova. „No to je paráda," zamumlal si pro sebe a proměnil se do lidské podoby. „Tak jdeme na to. Splnit rozkaz od boha," dodal, popadl klíče a vydal se do ulic.

HERITAGE ROUTE 21 - Canada 4/10/2020 10:57

Já jsem po dlouhé době měla naprosto nepřekonatelně dobrou náladu. Byla jsem čerstvě zamilovaná a měla jsem toho, komu mé srdce patřilo. Nemusela jsem se už dál bát démonů. Věděla jsem, že i kdyby po mě šli, což zřejmě budou chtít, Waydan mě ochrání. A nejen on. Někteří démoni se mě nebudou snažit zabít, protože jinak by je zabil Waydan.

Bože, Waydan je bůh a já jsem jeho přítelkyně. Já chodím s bohem. Připomínala jsem si, jak absurdně to zní a roztančila jsem se k ledniče, kde jsem měla svůj oblíbený malinový dezert. Popadla jsem ho z prostřední poličky, nohou jsem zakopla dvířka od ledničky a mířila jsem si to do šuplíku pro lžičku. Bokem jsem ho zašoupla a odhopsala do obývacího zesílit hudbu. V tom někdo bušil na okno. Byl to Thayer. Šla jsem mu otevřít se lžičkou v puse.

„Možná by ses s Waydanem mohl naučit používat dveře,“ rýpla jsem si a pustila jsem ho dál. On seskočil z parapetu do místnosti, rozhlídl se a zamračil se.

„Jsem kočka, co od nás čekáš jinýho než, že budeme lézt oknem?“ poznamenal a já čekala, co z něj ještě vypadne. Přece nepřišel jen tak, ne?

„Děje se něco? Kde je Waydan?“ zeptala jsem se. Nevím proč, ale zmocnil se mě pocit paniky. Něco mi říkalo, že se něco děje.

„V Thallaranu,“ odpověděl stručně. Podívala jsem se na něj prozíravě.

„A proč je Waydan v Thallaranu? Něco se stalo?“ páčila jsem z něj a on přikývl. „Je v pořádku?“ vykřikla jsem.

„Je v pořádku, neboj se,“ odpovídal.

„A kdy se vrátí? Proč tam je?“ vyslyšela jsem ho dotěrně.

„Nevím kdy se vrátí. Je dost velká šance, že už nikdy,“ zašeptal a podíval se mi do očí, jako by čekal, že se hned sesype. Ale já se začala smát.

„Nikdy? Co... proč?“ Začínaly se mi na jazyku tvořit otázky a můj mozek na ně i rovnou generoval různé druhy odpovědí.

„Asher. Začal dělat problémy a Waydan se o tebe bojí. Taky se obává i toho, že by se stal králem a pak by byl problém ho zastavit. A tak přijal svůj osud a rozhodl se vládnout Thallaranu, aby ochránil Zemi, Thallaran a hlavně tebe,“ vysvětlil a můj nadšený výraz se rázem změnil v úzkou přímku.

Sedla jsem si na gauč jako bych už nevydržela u toho zdrčení takovou zprávou dál stát a pohlédla jsem mu do očí. „On mě tu nechal? Aniž by se se mnou rozloučil? A to není jiná možnost?“ vyzvídala jsem.

„Je, ale je to nebezpečný, riskantní a dle jeho slov i momentálně unáhlený. Řekl mi, že ti o tom mám povědět, ale zřejmě si od toho nic neslibuje. Nejvíce by si přál, abys prožila dlouhý a plnohodnotný život na Zemi. Já tě mám chránit a on tě bude chránit odtamtud,“ vybalil a já na něj zírala jako na idiota.

„Okamžitě to vysyp! Jaká je ta možnost?“ vyzvídala jsem. „Tak šup!“ popoháněla jsem ho, když se neměl dlouho k odpovědi.

„Vzít si ho,“ řekl a já zkoprněla.

„Cože?“ vyplivla jsem šokem a on přikývl.

„Pak jsou dvě různé varianty, jakým směrem by se váš vztah mohl ubírat. Buď bys s ním vládla Thallaranu jako nesmrtelná královna a jeho bohyně, nebo bys zůstala smrtelná a byla s ním v Thallaranu po celý svůj život. Což by ale bylo velmi nebezpečný a takový život by si pro tebe nepřál,“ řekl.

„Nebo?“ zeptala jsem se.

„Nebo by sis ho nebrala a žila bys normálně tady na Zemi a vídali byste se ale strašně málo ne-li vůbec. A bylo by to pro tebe taky dost nebezpečný. Ale mnohem míň. Měla bys svůj život,“ objasnil a já zkameněla. Bylo toho na mě moc. *Vzít si ho? Stát se nesmrtelnou bohyní démonů? Vládnout s ním Thallaranu? Vídat ho jen velmi málo? Ale co je to oproti tomu nevidět ho už vůbec?*

„Beru to. Vezmu si ho a budu s ním v Thallaranu jako jeho žena paní nesmrtelná,“ odpověděla jsem a Thayer ztuhl.

„Děláš si prdel?“ divil se mé unáhlené reakci. Trochu jsem znejistěla.

„Dal jsi mi na vybranou. Tohle je to, co jsem si vybrala,“ odpověděla jsem klidně.

„Jsi cvok. Museli byste v Thallaranu už zůstat na věky. Taky bys přišla o duši. Zmínil jsem to jen proto, že jsem věřil tomu, že na takové podmínky bys nikdy nepřistoupila,“ zareagoval a já si povzddechla.

„Takže to jako nepřipadá v úvahu?“ zeptala jsem se a on zavrtěl hlavou.

„Pochybuju, že by ti Waydan dobrovolně vzal duši a zabil tě, aby z tebe udělal nesmrtelnou,“ zmínil.

„I kdyby jsme spolu byli navždy? Chápu. On se mnou nechce být navždy,“ zašeptala jsem zlomeně.

„Willow, on chce být smrtelný a prožít celý svůj život s tebou, než zemře. Tohle je to, co si přeje na tomhle světě nejvíc. Ale je bůh. Nejvyšší démon. Nemá na výběr,“ objasnil.

„Když je bůh, tak by měl mít. Chci za ním! Vezmi mě do Thallaranu!“ škemrala jsem.

„Tak to ani náhodou. Počkáme až se to trochu usadí. A hlavně až se to tobě usadí v hlavě. Teprve pak si o tom rozumně promluvíme,“ řekl a já tedy přikývla. Nejspíš mi nic jiného nezbývalo.

„Nic mi nevyřídil?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Říkal, že by si s tebou o tom rád promluvil, ale že bohužel nemá tolik času. Že tě má moc rád a že když ho budeš chtít vidět, že se stačí k němu pomodlit,“ řekl a já si představila, jak se k němu modlím a přišlo mi to vtipné. Ale ne tolik abych se tomu smála.

„A?“ tahala jsem z něj.

„A že ti to mám vysvětlit s tou svatbou a třeba tě k tomu přemluvit, ale to nejspíš nebude třeba,“ řekla jsi, že to chceš. Nicméně, i když bych neměl. Měl bych ti to rozmluvit,“ řekl a díval se na mě vážně.

„Rozmluvit? A to se teď nebojíš, že tě uslyší? Neměl bys spíš plnit jeho rozkazy?“ vyzvíдалa jsem rýpavým tónem.

„Já jeho rozkazy plním. Jen chráním tebe i jeho před rozhašenými hormonama, kterých máte oba plnej systém,“ komentoval.

„Dobře, slibuju, že si to nechám pořádně projít hlavou. Ty mi ale slib, že mi o Thallaranu řekneš všechno,“ navrhla jsem a on přikývl. „Tak a teď co? Nastěhuješ se ke mně? Nebo co po tobě tvůj páníček chce, kočičáku?“ provokovala jsem ho a on se pousmál.

Všimla jsem si, že má taky tesáky. Nebyly ale tak ostré a byly lehce zahnuté. Vypadaly prostě jako kočičí. Byl tak roztomilý i ve své skoro lidské podobě. Myslím, že by se líbil Nině. Ona je sice na pořádný chlapy jako je Waydan nebo Drake, ale Thayer byl neobyčejný a měl své kouzlo, které by mohla ocenit. I když, to je možná trochu divné myslet na něj jako na muže, když je to kocour. *Nebo ne?*

„To si myslí všichni, ale nejsem kocour. Jsem tigrinian. A i kdyby, není to zas tak divný. Jediná divná věc na tom je fakt, že mám kočičí uši a ocas, ale jinak jsem chlap jako každý jinej,“ oznámil mi po chvilce vydatného ticha.

„Až na to, že ve zvířecí podobě vystavuješ kulky. Ty umíš číst taky myšlenky?“ On se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou. Pak přikývl.

„Jen démonům a tigrinianům, ale nějak jsem to teď zaslechl. Možná je to tím Granátem, co máš na krku,“ zmínil a lehce se ho dotkl. Ráno jsem ho obvázala drátkem a pověsila na krk. Nicméně jsem měla obavy, abych ho neztratila. Byl tak vzácný, a hlavně to byl život muže, kterého miluju. Nemohla jsem dopustit, aby se s ním cokoli stalo.

„Neodpověděl jsi mi na otázku,“ připomněla jsem.

„Ne. Já se k tobě stěhovat nebudu. To ty se budeš stěhovat k Waydanovi,“ odpověděl pohotově a já se zasmála.

„Ty ses zbláznil? Nikdy jsem tam ani nebyla. Je to divný,“ komentovala jsem jeho nápad.

„Tak se tam podíváš. Jednoduchý. Nemáš na výběr, Willow,“ usmál se a znovu prstem ťuknul do Granátu. „Řeknu Waydanovi, aby s tím něco vymyslel. Je to fórový a ztratíš to,“ dodal a sedl si pohodlně na gauč.

Nějak jsem se nedokázala odpoutat od myšlenek na svatbu. Ne, že bych se chtěla vdávat, a ještě tak brzy, ale pokud by to byla jediná šance, jak s ním zůstat... řekněme, že mě ta představa zase tolik neděsila. Koneckonců, byla jsem do něj příšerně zamilovaná a v téhle fázi je to tak intenzivní, že lidi dělají unáhlená rozhodnutí, ne?

„Willow. Víš, co by si přál Waydan mimo toho prožít s tebou normální život?“ zeptal se a já zavrtěla hlavou. „Abys ho prožila ty,“ odpověděl.

„Nemůže si přece plnit své sny přes někoho jiného. Co když já nechci žít obyčejný smrtelný život? Co když chci být taky nesmrtelná a navždy mladá?“ zmínila jsem.

„Za jakou cenu ale. Skončíš bez duše,“ dodal.

„K čemu mi duše vlastně je? Aspoň mě nikdo nebude chtít kromě Waydana sníst,“ opáčila jsem a on přikývl.

„Jo, to dává smysl,“ řekl a zasmál se.

„Ale je pravda, že stát se démonkou, když jsem jejich lovkyně je dost děsivá představa. Měla bych rohy, ocas a kopyta?“ zeptala jsem se a on pokrčil rameny.

„Co já vím. Jen jednou jsem viděl proměněného co býval člověkem. A kromě žízni po krvi vypadal normálně. Jo pravda, byl na Zemi,“ dodal.

„Kdo ho proměnil? A kdy se to stalo?“ vyptávala jsem se. Měla jsem tolik otázek.

„Já nevím, kdo ho proměnil. A stalo se to v devatenáctém století,“ odpovídal.

„Ty jo. Pověz mi o něm něco víc,“ naléhala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Až jindy. Přišel jsem si jen pro tebe a pro tvoje věci,“ řekl sebevědomě.

„Já zůstanu tady. Klidně tu buď taky, ale já se stěhovat nehodlám,“ sykla jsem a on se pousmál.

„Když nepůjdeš, nebudu ti nic vyprávět. Neřeknu ti ani o Waydanovi žádný tajemství,“ přemlouval mě velice zkušeně. Faktem je, že jsou přátelé už několik staletí a musí o sobě vědět úplně všechno. A já o něm chci vědět taky všechno.

A tak jsem se na něj tak napůl nahnutě podívala. „Bude se ti tam líbit. Nechám tě spát v jeho posteli,“ přemlouval mě. *Ach jo. Ležet v jeho posteli? Když on sám tam nebude? To bude zvláštní.*

„Řeknu ti o něm všechno, co budeš chtít vědět,“ pokračoval. Byla jsem tak zvědavá.

„Všechno?“ ujišťovala jsem se.

„Na mou duši, na psí uši a na kočičí svědomí,“ pousmál se.

„Myslíš na kočičí uši. Tak dobře,“ svolila jsem a on se pousmál.

„Na moje uši,“ dodal a já si tedy šla pro základní věci. Sice to nebylo normální, ale kdy tenhle svět byl normální? Možná lepší takhle než být sama a tesknit po někom, koho skoro vůbec neznám. Třeba mi to pomůže se rozhodnout, jestli chci být nesmrtelná, nebo mi těch šedesát následujících let bude stačit.

THALLARAN 4/10/2020 11:05

Waydan vcházel do paláce za malých úklon sloužících a kolemjdoucích poddaných. Strážé mu otevírali dveře před ním a před ním se prudce narovnali až sebou doslova trhli, aby mu vyjádřili svůj respekt a řádně svého vládce pozdravili.

„Vaše Výsosti,“ zašeptala Dharnalen. Jedna z démonických druhé třídy, která Waydana uctívala a denně se modlila, aby se vrátil do Thallaranu. Taky byla jednou z nejvěrnějších sloužících.

Waydan se na ní pousmál a naznačil jí, aby se postavila. Nebyl zvyklý, že se před ním všichni klaní. Už to několik set let nezažil. Snad naposledy ten den, kdy Thallaran počil svou návštěvou před dvěma sty lety. Ale to se tu cítil spíš jako host. Teď se tu cítil po dlouhé době jako doma. Musel se tak cítit. Přiměl se k tomu, aby to snesl.

Waydan pokračoval dlouhou chodbou, kterou se rozléhaly klapající zvuky jeho kopyt. Táhnul za sebou svůj dlouhý ocas až chomáč na jeho konci na sebe nabaloval prach z podlahy.

Rozrazil sebevědomě dveře do trůnního sálu a povýšeně se usmál na svého bratra, který akorát obtěžoval svými úlisnými doteky jeho bývalou milenkou Daemtrish. „Co tady děláš?“ zeptal se šokovaně Asher, když viděl Waydana v Thallaranu.

„Přišel jsem si vzít, co mi právem náleží,“ odpověděl suverénně a Daemtrish se pousmála, a tak trochu na ní bylo vidět, že se jí ulevilo. Brát si Ashera zrovna nechtěla. I když jí ho vzhledově velmi připomínal, nebylo to dostačující – nebyl to on. Byl úplně jiný a krutý. Byl sobecký a majetnický. Byl závistivý, žárlivý, výbušný a netolerantní. Zdálo se, že na něm nebyla žádná kladná vlastnost. Že v matčině lůně to dobré všechno převzal Waydan, přestože se často choval opačně.

„To nemůžeš. Ne teď,“ oznámil mu vztekle.

„Já myslím, že můžu a udělám to. Roky jsi nechtěl nic jinýho, než abych se postavil čelem ke svým povinnostem. Měl jsi pravdu, byl jsem idiot. Teď je řada na tobě, aby sis užíval nesmrtelnost. Užívej si, bratře. Dělej si, co chceš, ale v Trhlině, kam za to, co jsi provedl i patříš,“ procedil.

„Cože?“ polekal se.

„Slyšels mě. Přece si nemyslíš, že bych ti věřil. Po tom všem cos mi udělal?“ usmál se na něj.

„To nemůžeš!“ vztekal se.

„Ale můžu. Jsem vládce Thallaranu. Jsem Nejvyšší a jsem tvůj bůh a brzy budu i tvůj král. Co řeknu, to platí,“ řekl nahlas a sedl si na trůn jako do křesla. Kopyta hodil přes levou boční opěrku a tvářil se jako bůh. Pravda, trochu arogantněji, ale pořád jako bůh.

Asher na něj šokovaně zíral s otevřenou pusou. „Hm, pro začátek si to tu trochu upravím a zmodernizuju. Nemám rád ten Asher-podrazák-nenávidím-své-dvojče styl,“ procedil, když se rozhlídnul po místnosti.

„To nedokážeš. Nevydržíš tady. Ta holka ti bude chybět. Umře, neochráníš jí. Ne všichni tě budou poslouchat. Taký zestárne...“ pokračoval.

„Zabývej se vlastníma problémama. Od teď jich budeš mít víc než dost,“ řekl a pokynul strážným, aby ho zajali.

„Waydane! Já tě zabiju. Přísahám na svojí smrt, že tě zabiju a tu tvoji holku taky!“ ječel. Waydan na strážné udělal posunek, aby ho rychle odvedli pryč. Ti ho poslechli a přidali do kroku. Zavřely se za ním masivní dveře z dubového dřeva a pak Waydan zhluboka vydechl.

„Tak a je klid,“ pousmál se. Daemtrish byla zaskočená a netušila, jestli se smát nebo skákat dva metry vysoko. Měla nepopíratelnou radost, že se Waydan rozhodl se vrátit. Chodbou za dveřmi se ještě rozléhal Asherův křik.

„Waydanéééééééé...“ Waydanovy oči sklouzly k Daemtrish a ona se na něj otočila tak prudce, až její vlasy zaplápaly ve větru.

„Tak a co s tebou?“ zašeptal a díval se na ní s vážným výrazem v obličeji.

„Ty se mi snad zdáš. Co se mnou? Nemusíš se bát, že bych ti podrazila kopyta,“ procedila.

„Ne? Pokusila ses zabít mou přítelkyni,“ připomněl. Ona se lehce zakřenila a podívala se mu do očí.

„Musela jsem,“ odpověděla.

„A já myslím, že nemusela. Asher by tě do toho nenutil. Ctil to, že jsi moje ex. Trochu neobvyklý, ale ctil to... no, dokud mu to nestouplo do hlavy a on se nechtěl stát králem. Už byl zoufalejší, nevěděl, jak se mi pomstít. Uznávám, že to se mnou ale něco provedlo. Uvědomil jsem si spoustu věcí. Ale nemusela jsi. Chtěla jsi to a já vím proč. Žárlila jsi,“ objasnil.

„Nejsem hrozba, Waydane,“ hájila se, aniž by popřela co řekl.

„Vzbouřila ses. Postavila ses proti mně a teď ti mám věřit?“ zasmál se.

„Waydane...“ zašeptala.

„Chtěla jsi říct, Vaše Výsosti, že?“ opravil ji.

„Ano, Vaše Výsosti. Přiznávám, že jsem žárlila,“ zašeptala a poklekla před ním. Hlavu sice svěřila k zemi, ale i přesto mu pohlédla do očí a pak se postavila. Aniž by jí to dovolil. Což je bráno jako trestuhodný čin, pokud vládce nepokyne k tomu, aby vstala. Zřejmě spoléhala na to, že jsou dobří známí a že spolu už předtím něco měli.

„Nevzpomínám si, že bych ti dovolil vstát,“ oznámil jí chladně.

„Nač ty formality? Byly doby, kdy ses klaněl ty mě,“ prohlásila syrově.

„Ano, ale ty doby už pominuly. Věci se změnily. Předtím jsem nebyl tvůj princ, tvůj Nejvyšší a tvůj bůh. Teď už jsem. Vrať se zpátky na kolena a doufej, že tě nehodím do Trhlíny jako toho zrádce,“ řekl sebevědomě a ona ho poslechla.

Skoro se čelem dotýkala podlahy a tentokrát tak setrvala, aniž by se mu podívala do očí. Ani nemukla. Waydan se pousmál. Nicméně, to nevydržela dlouho. Sice se ani nehnula, ale promluvila.

„Jsi tak sexy, když sedíš na tom trůně. Asher nemá tu tvoji grácii. Škoda, že máš přítelkyni, věděla bych jak tady zabít nudu. I když, za pár let zestárne a zemře. Třeba se tě ještě dočkám,“ zašeptala do země.

„Jestli budeš říkat takové věci, tak se dočkáš leda tak toho, že tě zabiju. Vstaň!“ poručil a díval se jí do očí. „Chtěla jsi být královna?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou.

„Ne jeho,“ odpověděla.

„A čím?“ zeptal se i když znal odpověď.

„Tvoje,“ opáčila bez rozmyslu. Waydan se pousmál.

„Pořád bys to chtěla?“ tázal se a ona přikývla. „Jak moc?“ vyzvídal.

„Moc,“ usmála se.

„Když budeš chránit Willow vlastním tělem před veškerýma nástrahama ve světě lidí do odvolání a budeš se chovat slušně ke mně i k těm, co jsou pro mě důležití, a přežiješ, pak si tě vezmu. Jednou,“ řekl a ona zbledla. Nic takového nečekala.

„Jsi při smyslech? Nemáš nedostatek krve?“ vyzvíдалa a on na ní hodil vražedný pohled.

„Říkal jsem slušně. Copak takhle se mluví s tvým Nejvyšším?“ rýpl si, ale pak se pousmál.

„Dobře. Přijímám. Bude to ale oříšek. Myslím, že mě nebude mít moc ráda až se chudák dozví kdo jsem a čím se stanu. Taky čím jsem pro tebe byla a čím jsem,“ škádlila ho.

„Taky jí nic takovýho nebudeš vyprávět. Rozumíš? Pod hrozbou smrti, Daemtrish,“ řekl a ona nakonec přikývla.

„A proč to děláš? Myslela jsem, že chceš jí,“ zeptala se.

„Do toho ti nic není. Chci jí. Ale její bezpečnost je pro mě prioritní. A taky, ona je smrtelnice. Lovkyně a já pořád démon, bůh, korunní princ a budoucí král,“ dodal zoufale.

„Bude tě nenávidět za to, že jsi jí opustil,“ prohlásila.

„Neopustil jsem jí. Je chytrá, chápe, že mám povinnosti tady. Určitě se to nějak vysvětlí. A ty se o to budeš snažit, ano?“ ujišťoval se a ona se na něj podívala jako na idiota.

„Mám tě s ní dávat dohromady? Utužovat váš šíleně nestabilní a nemorální vztah? A ty si mě pak za to vezmeš?“ křenila se nad tím, jak absurdně to zní.

„Nikdo neví, co a jak bude,“ odpověděl.

„Ale dal jsi slib, že si mě vezmeš. No nic. Jsem ochotná si počkat až zestárne a umře,“ prohlásila suše. Waydan na ní hodil ostrý pohled.

„Běž už. A připomeň Thayerovi, že 14. bude korunovační ceremoniál,“ řekl, ona se mu poklonila a vydala se na Zem.

BLAKE DISTRICT 999 – Canada 4/10/2020 11:38

Jen co Thayer otevřel těžké bezpečnostní vchodové dveře, udeřila mě do nosu jeho vůně. Nebyla to ale vůně citrusů a zeleného čaje jaký jsem vždy cítila, když jsem byla blízko jeho krku, ale byla to vůně ananasu, po kterém byl občas taky cítit. Byl to stoprocentně jeho parfém.

Proto si možná v džus baru dal ananasový koktejl, má rád ananas. Kdežto ta druhá vůně byla jiná. Intenzivní, ale jinak. Cítila jsem jí z jeho kůže. Že by mýdlo? Nebo nějaké jeho pižmo?

„Tak jsme tady. Tohle je náš domov na Zemi,“ řekl Thayer, položil mou tašku s osobními věcmi na stoličku v předsíni, předběhl mě a odhrnul široké posuvné dveře, které vedly do obývacího pokoje. Byl to velmi prostorný a světlý byt. A taky velice moderní. Chodba byla široká. Byla širší než delší. Podlaha byla ze světlého dřeva a taky tak voněla – jako piliny.

Po levé straně hned u vchodových dveří na zdi viselo obrovské hladké zrcadlo bez vzorů či rytí obdélníkového tvaru. A kousek za ním byly dveře do koupelny stejné barvy jako podlaha.

Po pravé straně byla světlá dřevěná vestavěná skříň po celé délce předsíně. Přímě naproti mně výřezem v posuvných dveřích byl obývací pokoj s prosklenou protěží stěnou a s možností vyjít na terasu. Před tou prosklenou stěnou směrem na terasu byla velká šedá rohová sedačka a pod ní stejně šedý huňatý koberec.

„Máte to tady moc hezký,“ zmínila jsem rozhlížejíc se kolem.

„Díky,“ usmál se a vedl mě z chodby rovnou doleva, kde byla úzká chodbička přímo do malé místnosti, ve které byla vířivka a vstup na další terasu. Překvapilo mě to.

„Máte horkou vanu?“ divila jsem se a Thayer přikývl.

„Viditelně,“ zaculil se a odbočil zase doleva, kde byl velký dřevěný stůl a za ním prosvětlená kuchyň s další terasou. Tentokrát ta terasa byla propojená i s ložnicí. S tím, že mezi kuchyní a ložnicí byla ještě jedna koupelna.

„No teda. To je vážně luxusní byt. Měl jsi pravdu, bude se mi tady líbit,“ culila jsem se nadšeně.

„Já ti to říkal. A tos ještě neviděla postel,“ dodal a otevřel dveře do ložnice. Byla to snad největší místnost v bytě. I obývací byl prostorný, ale jeho ložnice byla o kus větší. Po levé straně od dveří byla koupelna a přímo naproti dveřím obrovská postel snad jak pro krále. Co pro krále, ale pro boha.

Vedle ní z každé strany byly malé šedé huňaté koberečky a taktéž vchod na terasu v prosklené stěně vlevo od koupelny. Na druhé straně ložnice byla opět vestavěná skříň, ale podstatně větší. Mohla měřit tak šest metrů na délku, ale její hloubku zatím neznám, protože jsem to ještě nestačila prozkoumat.

U vedlejší stěny byla obrovská plochá televize a pod ní pracovní prosklený stůl s počítačem. Waydan byl zřejmě velice bohatý. Ale to mě zas tolik nepřekvapuje vzhledem k tomu, kolik let tady už žije. Nikdy jsem se ale neptala, co on vlastně dělá.

„Přijdu si divně. Žít u někoho doma,“ zmínila jsem.

„Považuj to za svůj nový domov, Willow. Ať už si Waydana vezmeš, nebo ne, tohle bude tvoje,“ řekl a mě málem zaskočila slina.

„Cože? To je ujetý,“ zasmála jsem se.

„Není. Jako jeho žena bys taky žila s ním. No a jako jeho přítelkyně, řekněme, že tenhle byt by mu byl stejně už k ničemu, takže tu určitě můžeš zůstat,“ objasnil. Přišlo mi to všechno jako podivný sen. Všechno znělo tak nádherně až na fakt, že Waydana už možná nikdy neuvidím. Pokud si ho nevezmu.

Ale nejvíc mě stejně děsil fakt, že nebudu nesmrtelná. Že zestárnu a zemřu, zatímco on bude pořád ten nádherný a sexy démon. Nebo, že já umřu a on bude kvůli mně chtít umřít taky.

Stiskla jsem Granát a chvíli jsem ho mnula. Pomáhalo mi to přemýšlet. V tom na okno terasy v ložnici klepala nějaká dívka. Došlo mi, že to bude nejspíš démonka, protože ti mají ve zvyku chodit všemi jinými otvory než dveřmi, a hlavně jak jinak by se bez křídel dostala na střechu mrakodrapu. A pak jsem se zarazila. *Co má, co nějaká žena klepat na okno jeho ložnice?*

Thayer ztuhl a šel otevřít dveře. Když vešla, došlo mi, o koho se jedná. Byla to Daemtrish. Akorát v lidské podobě. Vypadala trochu jinak, ale pořád byla okouzující. „Waydan mě sem poslal na vás dohlížet,“ usmála se a já se rozkuckala. Tentokrát mi vážně zaskočila slina. *Waydan, že by jí poslal mě hlídat? Věří jí? Svoji bývalý?*

Nelíbilo se mi to ani trochu. Thayer si povzdechl. „Co je kočičáku? Taky se mi to nelíbí, ale musím ho poslouchat,“ usmála se a drze si sedla do křesla u postele. My oba s Thayerem jsme na ní překvapeně civěli.

„Tohle vůbec není divný,“ procedila jsem otráveně.

„Taky tě nemám ráda a nejsem nadšená, že za tebe musím položit i život, ale slib Nejvyššímu je holt slib Nejvyššímu,“ řekla povýšeně.

„Pořád jsi démonka a já jsem lovkyně,“ připomněla jsem jí a ona se zakřenila.

„No a?“ opáčila.

„Počkej, za zradu už bys byla dávno v Trhlině. Co jsi mu slíbila, že tě nechal dělat takhle zodpovědnou práci?“ zeptal se Thayer znepokojeně a tím znepokojil i mě. Bezva postřeh.

Daemtrish se pousmála. „Ty jsi byl vždycky chytrý kluk. Ale tohle není vaše starost. Domluva s Nejvyšším je vždy přísně tajná a její vyžazení je pod hrozbou smrti a já ještě nechci umřít. A zvlášť když mám tak nadějný vyhlídky,“ řekla a pohodila svými dlouhými černými vlasy dozadu.

Já byla jak omráčená. Nevím proč, ale strašně jsem na ní žárlila. No, možná že vím. Byla krásná, ale to mě momentálně štválo asi nejvíce. *Je jediná, koho z té skupiny zrádců nezabil. Taky s ní prý kdysi něco měl a v poslední řadě jí přiměl k tomu mě hlídat, ačkoli ví, že mě nenávidí. Musel jí on něco slíbit a něco, co zcela určitě chtěla víc než mou smrt – jeho.*

Thayer se na mě podíval a mě došlo, že mi viděl do hlavy. Posadil se naproti Daemtrish na postel a zhluboka vydechl. „Pod hrozbou smrti říkáš?“ usmál se. *Zjevně jí neměl rád. Nebo jsem to špatně pochopila?* Ona na to nereagovala a její modré oči zamířily ke mně.

„Waydan o tobě říkal, že jsi chytrá. Určitě chápeš, jak se věci mají, že?“ rýpla do mě. Ano, bylo to rýpnutí.

„Jsi jeho ex milenka. To mi došlo. Těma nadějnými vyhlídkama jsi myslela jeho?“ zeptala jsem se, až se Daemtrish trochu polekala.

„Ale, ty jsi vážně chytrá,“ zaculila se a mě se zatočila hlava. *Slíbil jí, že se k ní vrátí? Proč?* Thayer vypadal zaskočeně, ale taky zase tolik ne. Zřejmě je oba znal velice dobře na to, aby ho to šokovalo jako mě. Spíš v jeho očích byl znát záchvěv strachu.

„Promiň, Thayi. Ale s ní tady nebudu, a zvlášť když mi sem poslal svojí budoucí paní bohyni,“ procedila jsem a mířila jsem si to ke dveřím.

„Ups,“ zašeptala. Thayer na ní hodil bodavý pohled a následoval mě.

„Willow. Tohle je nějaký nedorozumění. Daemtrish na tebe jen žárlí. Vždycky byla taková rýpalka. Nevěř jí,“ chlácholil mě, ale zcela určitě mi teď i trochu lhal. A nebyla to Daemtrish, které jsem věřila, byly to mé instinkty.

„Ani nevím, co na to říct. Zjevně máte hodně složitý vztahy a nedivím se vzhledem k tomu, jak dlouho žijete, ale...“ zarazila jsem se. *Pod hrozbou smrti. Zaznělo mi v hlavě.* Thayer to slyšel.

„Nedovolím ti jí zabít,“ zašeptal a pak mi to došlo.

„Ty jí miluješ. Tohle je šílený. V tomhle já nebudu,“ řekla jsem, popadla jsem své věci a utekla jsem.

„Sakra! Kvůli tobě nás Waydan oba zabije,“ zaječel na Daemtrish, která už postávala u dveří. Kupodivu se tvářila dost ustaraně.

„Přehnal jsem to. Měl bys za ní jít,“ zmínila, zatímco si prohlížela své dlouhé upravené nehty.

„Já? Myslíš, že mě bude poslouchat?“ křiknul na ní.

„Mě asi těžko,“ řekla a povzddechla si.

„Ty jsi to podělala, ty to naprav!“ dodal a prošel kolem ní klidně do kuchyně. Já jsem utíkala, co mi nohy stačily po schodech té vysoké budovy. Bála jsem se výtahu, a hlavně jsem na schodišti měla pocit, že mám větší klid.

Slzy mi tekly proudem. On nejen, že mě tu nechal a ani se se mnou nerozloučil, ale ještě za mnou poslal svou ex, aby mě hlídala. S příslibem bůhví čeho. Nemohla jsem to zastavit. Srdce mi doslova praskalo.

Thayer přecházel po kuchyni z místa na místo a Daemtrish na něj civěla. „Co ti slíbil?“ zeptal se.

„Pod hrozbou smrti,“ zopakovala.

„Víš moc dobře, že tě nezabije,“ řekl, ale zavrtěla hlavou.

„Nevím. Nechci si to podělat. Viděla jsem, jak nechal odvést Ashera do Trhliny,“ odpověděla a Thayer se pousmál.

„Konečně na toho šmejda taky došlo,“ křenil se a Daemtrish přikývla.

„Co budeme dělat?“ zeptala se.

„Když mi to vyklopíš, postarám se o to,“ navrhnul.

„Já nemůžu,“ zašeptala.

„Pak tě fakt zabije. Za to, že jsi jí odehnala a za to, že ho kvůli tobě nenávidí,“ strašil ji.

„Fajn. Slíbil mi, že když jí budu chránit svým tělem do odvolání, že si mě jednou vezme a udělá ze mě královnu,“ odpověděla. S Thayerem to ani nehnulo a začal se smát. „Co je na tom k smíchu?“ divila se jeho reakci.

„Že jsi mu to sežrala. Nikdy by si tě nevzal. Ne když miluje Willow. Asi jsi za těch dvě stě let zapomněla jakej je. Já ho znám líp než sám sebe a vím, že ti kecal,“ vyžvanil.

„Waydan nikdy nelže. Ne o takových věcech. Řekl ‚jednou‘ a to znamená, že pokud se ta jeho nestane nesmrtelnou, pak jsem si víc než jistá, že to splní,“ opáčila a Thayer přikývl.

„Ano. To je jediná reálná možnost a doufám, že ti došlo, že se tomu bude vyhýbat jako čert kříží. Zaháčkoval si tě. Protože dokud je Willow naživu, rozluč se s tím. A pokud se jí kvůli tobě něco stane, rozluč se se vším,“ připomněl a ona prozřela.

„Myslíš, že jí to došlo?“ zeptala se a on přikývl.

„Neměla bys jí podceňovat. A taky bys neměla podceňovat Waydana a jeho vkus na ženský. Má rád chytrý holky,“ odpověděl.

„Do hajzlu,“ zaklela a rozběhla se ke dveřím. „Štěstí, že je označená,“ procedila a vydala se mi po stopě.

Hellion seděl po boku Waydana, který musel trčet na trůnu a něco řešit s poddanými. Sem tam si povídali a krátili si tak čas. „Úplně jsem zapomněl, jak je otravný vládnout,“ zašeptal a Hellion se pousmál.

„Mě by to nevadilo,“ zmínil. To ale Waydan už nevnímal.

„Takže, Vaše Výsosti, smím dovézt své byliny do sousední vesnice a prodávat je tam?“ ujišťoval se nějaký démonský muž. Byl celkem starý a vetchý. Byl to démon čtvrté třídy a normálně stárl. Tedy pomaleji než lidé, ale stárl a rozhodně nebyl nesmrtelný jako démoni první, druhé či třetí třídy.

„Jo jo. Ano,“ odpověděl bez zájmu a pokynul mu, aby odešel. Sice nebyl nijak nepřijemný ani zlý, ale znuděný k smrti, že musí řešit takové věci dvě stěkrát denně. Muž byl překvapený, že mu to Waydan dovolil, protože Asher mu to před týdnem zakázal. A tak se mu hluboce poklonil, na co mu ještě kolena stačila a odcouval tak až ke dveřím, kde se konečně narovnal a odešel.

Waydan se otráveně opřel o opěrku, zaklonil hlavu a zhluboka vydechl. „Co asi dělá Willow? Vsadím se, že už se nakládá do mojí vířivky. Co bych za to dal vidět jí v plavkách a u mě doma,“ zasnil se a Hellion se pousmál.

„Můžeme se kouknout co dělá,“ připomněl mu Hellion, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Zařekl jsem se, že je nebudu sledovat. A když už tak ne moc často. Že jim budu věřit. A že se budu soustředit na to, co musím. Jinak by se mi stýskalo, sjel bych se a zmizel odtud dřív, než bych stačil říct sex, a to je krátký slovo,“ prohlásil.

„Ani nechceš vědět, jestli se s Willow Daemtrish snáší?“ ponoukal ho.

„Sakra. Máš pravdu, je to přece Daemtrish. Dej to sem,“ řekl a vytrhnul mu zrcadlo z ruky. Zhluboka se nadechl a vydechl a pak se podíval na Helliona. „Už teď si to vyčítám. Měl jsem jí nechat tady,“ komentoval a Hellion se zakřenil.

„Byl by to dobrý nápad, bráško? Daemtrish by ti nedala pokoj. Je lepší, že tady není. Víš přece, jak je neodolatelná a jak moc po tobě jede,“ připomínal a Waydan se zakřenil. Nebyl to úsměv, ale spíš obava, co se mu objevila v obličeji.

„No právě. Drž to zrcadlo ode mě dál. Nemůžu se tím nechat rozptýlit. Musím tu vydržet,“ namlouval si a Hellion ho poslechl a odložil ho na stůl. Což bylo zřejmě Daemtrishino jediné štěstí.

Daemtrish s Thayerem mě zatím naháněli po okolí. „Kde ta holka je? Někde jí tu cítím, ale nevidím jí,“ komentovala nervózně. Thayer za ní běhal jako pejsek, ačkoli měl svou lidskou podobu.

„Támhle!“ řekl a ukazoval na mě. Seděla jsem u fontány a plakala jsem. Nemohla jsem to zastavit. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Co po mě Waydan doopravdy

chce. Co chci já a jak moc nesnáším tu démonku Daemtrish. A pak tu byl ještě zítřek a Zack, se kterým se určitě potkáme. *Co se to se mnou děje? Mám depky.*

„Buď milá,“ povzbudil jí Thayer.

„Vždycky jsem milá,“ odsekla.

„Jen na Waydana,“ rýpl si a ona protočila panenkami a mířila si to ke mně. Sedla si vedle mě na okraj fontány a když jsem si jí všimla a chtěla odejít, přitáhla si mě k sobě jemně za ruku.

„Omlouvám se,“ zašeptala rozpačitě. Zjevně to bylo prvně, co to někomu řekla. A já úplně zkoprněla.

„Omluva se nepřijímá. Nesnášíš mě a já vím, že to nemyslíš vážně. Žárlíš na mě a chceš mi ho ukrást, a to je něco, co... zkrátka, nikdy ti nebudu věřit a nebudu tě chtít mít po svém boku jako ochránkyni ani jako cokoli. Nebudu tě nechávat plnit slib, který skončí tím, že mi vezmeš, co je moje,“ objasnila jsem, zvedla jsem se a šla jsem směrem od ní. Ona se zamyslela, povzddechla si a následovala mě.

„Jsi chytrá, ale mylíš se,“ prohlásila, já se zastavila a podívala se jí do očí. Měla je tyrkysově modré.

„V čem přesně se mýlím?“ zeptala jsem se.

„V něm,“ odpověděla a zamrkala svými dlouhými řasami.

„V něm?“ divila jsem se. Zaskočilo mě to.

„Ano,“ dodala.

„Tak to mi vysvětlí,“ naléhala jsem a usadila jsem se zpátky na okraj fontány. Ona přikývla a s mocným výdechem se posadila vedle mě.

„Řekl to. Vážně to slíbil a přesto, že vždy drží své slovo, taky kličkuje, aby ho dodržet nemusel. Věděl přesně, že mě jinak nepřinutí k tomu tě hlídat. A já sama vím, že dokud ty budeš ty, svůj slib nikdy nesplní,“ přiznala.

„Proč jsi na to tedy kývla?“ vyzvíдалa jsem.

„Proto, že jsem nechtěla být v Trhlině se svým bývalým snoubencem Asherem,“ objasnila a mě se zatajil dech.

„Asher je tvůj bývalý snoubenec?“ zeptala jsem se překvapeně a ona přikývla. „Proč by si ho, kdo chtěl brát? Teda chápu, byla bys královna a taky je hezkej jako Waydan,“ uvědomila jsem si. „Ale není to Waydan,“ pokračovala jsem a ona se pousmála a zavrtěla hlavou.

„Já Ashera nechtěla. On mě svou snoubenkou prohlásil a neměla jsem na výběr. Štěstí, že se vrátil Waydan. Ano byli jsme milenci, a proto jsem trochu podlehla. Chci říct. Mám ho ráda a respektuju, že má holku. Už to respektuju. Teda budu to respektovat,“ odpověděla, ale bylo na ní vidět, že jí to moc nejde přes jazyk.

„Tvoji žárlivost chápu. Doufám, že chápeš i ty tu mojí. Jsme přirození nepřátelé, a i když se původem k Waydanovi hodíš víc a já ti toho hodně závidím, jsme na tom stejně. Taký mi máš co závidět.

Vlastně, myslím, že budeme dobrý kamarádky. Takový typický, co se spíš nesnáší než cokoli jinýho. Což je na střední ve světě lidí běžný. Taky máme stejný vkus, stejný cíle, ale necháme to na osudu. A varuju tě, jestli budeš podvádět a tomu osudu podle

pomáhat ve svůj prospěch a budeš se snažit mi Waydana sebrat, zabiju tě. Jsi démonka a já lovkyně, nezapomínej na to. Mě totiž Waydan nic nezakázal. Žádný dohody o tom, že tě nesmím zabít jsme neuzavřeli," prohlásila jsem a ona se usmála.

„Platí," řekla a podala mi ruku. Zjevně byli démoni hodně na zvrácené dohody. Proč se tomu tak dívím? Vždyť jsou to taky pekelné bytosti. Nic jiného s tím dělat nešlo. Mohly jsme se pozabíjet rovnou, ale byla by v nevýhodě.

A ačkoli mě její život moc nezajímal, stejně jsem měla víc než dva důvody jí nezabíjet. Ona mě zabít nesměla, protože by jí Waydan nejspíš provedl něco mnohem horšího a kdybych zabila já jí, možná by se taky zlobil. Nechtěl jí mrtvou. Kdyby ano, zabil by jí už předtím.

A taky bych se na to mohla vykašlat a vyklidit si pole, ale pak tu byl Thayer a já viděla, jak se na Daemtrish dívá. Taky mi řekl, že mě nenechá jí zabít. A pokud mě má chránit svým tělem, pak bych byla blbá, kdybych jí zabíjela. A ztratit Thayera jsem taky zrovna nechtěla. I když jsme nebyli bůhví jak velcí přátelé, cítila jsem, že bychom mohli být. *Ať žije nový a vzrušující život!*

„Nevydržela ses s tím nepochlubit dýl jak pár minut, co?" rýpla jsem si cestou za Thayerem, který na nás čekal na rohu obchodního domu.

„Ne," odpověděla upřímně a obě jsme se pousmály.

„To chápu. Ale já jsem jeho snoubenka. Ne sice oficiální, ale to přijde. Věřím tomu," provokovala jsem ji.

„Jasně," procedila skrze zuby. „Já technicky vzato taky," dodala, až mě to zarazilo. Nicméně, jsem na to už nereagovala.

„Viděla jsi Waydana někdy vůbec v lidský podobě?" vyzvíдалa jsem.

„Chvilí. Když jsme se viděli naposledy," odpověděla. „A v té démonský... je to kus, co?" vracela mi úderý.

„To ano," přiznala jsem, ale vělo to ve mně.

„Takže jsi na demony?" zeptala se najednou a já zavrtěla hlavou.

„Jsem na Waydana," odpověděla jsem sebevědomě a Thayer si zoufale povzdechl.

„Můžete do sebe přestat rýt?" zeptal se a obě jsme na něj hodily bodavý pohled. Šel mezi námi a ani trochu se nás nebál. Celkem překvapivý vzhledem k tomu, že mě se v kapse doslova otevírala kudla a ona by mi nejradši vysála duši. No budeš to s námi mít těžký, Thayi.

„Tahle ale s námi bydlet nebude," objasnila jsem a Daemtrish se zasmála.

„No jistě a kde bych asi tak byla?" zeptala se.

„To mě moc nezajímá. Thayer říkal, že je teď Waydanův byt moje místo. A pokud je moje, tebe tam nechci," řekla jsem sebejistě a Thayer si povzdechl. Opět.

„Waydan zjevně nepřemýšlel hlavou, když ho napadlo, aby tě tu nechal," řekl Daemtrish a obě jsme ho propíchovaly pohledem. „Tak jsem to nemyslel," zmínil.

„To doufám," opáčila jsem syrově a Daemtrish se zakřenila.

„Zjevně o trojku nestojíš co?" prohlásila, a to mě dopálilo.

„Nepotřebuju vědět, co zvrácenýho jste spolu kdysi dělali. Beru to jako minulost," sykla jsem.

„Nevím, co s kým dělal, ale se mnou trojku nechtěl. A já taky ne. Užívali jsme si jeden druhého,“ rýpala do mě, až jsem sahala po dýce. Thayer to viděl.

„Co tak vím, je to už dvě stě let zpátky,“ začala jsem, ale Thayer už se do toho vložil.

„Klídek, obě dvě!“ okřiknul nás a lehce nás od sebe odstrčil. „Willow má pravdu, ty s námi rozhodně bydlet nebudeš. To by hlavně ani nešlo,“ řekl a díval se do jejích očí. Tvářila se zklamaně. A já vím proč. Myslela si, že jí Thayer bude zobat z ruky, ale Waydan a já jsme pro něj byli mnohem podstatnější. Alespoň v tomhle.

„Já ale nemám kam jít,“ připomněla.

„Promiň, ale to fakt nejde. Leda, že bys spala se mnou v pelíšku,“ mrknul na ní. Flirtoval s ní? Vážně? *Co to s téma thallaranskýma je?*

Daemtrish vyprskla smíchy. „To sotva. Nejsi můj typ. Zvířátko,“ opáčila a šla napřed. Já se na Thayera podívala. Na ten jeho výraz. Ranilo ho to. Bůhví, jak dlouho tahle jednostranná láska vlastně trvá. Bylo mi ho líto. Hlavně proto, že miluje takovou příšernou démonku. A taky proto, že o tom, že s ním v nepřítomnosti svého soka bude žít i tajně snil. *Třeba se mu podaří jí dostat? A já bych mohla mít Waydana jen pro sebe. Všichni by byli šťastní...*

„Tak počkej,“ zastavila jsem jí a ona se na mě otočila. „Rozmyslela jsem si to. Můžeš zůstat s náma, ale jen pod pár podmínkami,“ usmála jsem se.

„Povídej,“ řekla s nadějí v očích.

„Budeš spát v obýváku s Thayerem. Pokud tedy raději nebude chtít být v pelíšku,“ zmínila jsem a on na mě podivně a dost neidentifikovatelně zíral. Možná jsem mu tím slovem o pelíšku nechtíc podrazila nohy. Nebo tlapky?

„Dobře a dál?“ vyzvídala.

„Jediný rýpnutí do mě, nebo do Thayera ohledně čehokoli a půjdeš,“ odpověděla jsem a ona přikývla.

„Jo, dobře,“ řekla spokojeně.

O devět dní později

THORNFIELD HIGH SCHOOL 13/10/2020 13:20

Seděla jsem v jídelně s Daemtrish a klábosily jsme o tom, jak hnusně tu občas vaří. Zack seděl u protějšího stolu s Ninou a oba na mě nenávistně zírali. Cítila jsem se hrozně a Waydan mi chyběl taky hrozně. Ani nevím, jestli mě měl pořád ještě rád. Třeba to skončilo ještě dřív, než pořádně začalo.

Co když to vyprchalo? Už to bylo přes týden, co jsem ho naposledy viděla. Taky mě od té doby žádný démon nenapadl ani se o to nepokusil. Možná je ta péče úplně zbytečná? I když nevím. Thayer s Daemtrish jich už pár zabili.

„Co je?“ zeptala se Daemtrish, když si všimla, kam civím.

„Ale nic,“ odpálkovala jsem jí, ale nenechala se. Jen se pousmála.

„Tvůj ex?“ zeptala se a podívala se na něj. Přikývla jsem.

„Můj ex se svojí skoro ex,“ uvedla jsem na pravou míru a ona se pousmála.

„Takže jsou spolu?“ zeptala se, ale bylo to očividné.

„Zjevně,“ opáčila jsem suše.

„A nevadí ti to?“ divila se.

„Ne. Spíš mě to zaskočilo. Ale i když ani tolik ne. Spíš mě mrzí, že jsem mu ublížila,“ řekla jsem smutně a ona se na mě relativně empaticky podívala.

„Waydan ke mně nikdy necítil to, co cítí k tobě,“ prohlásila, až mě to zarazilo.

„Proč mi to říkáš?“ zeptala jsem se a překvapeně jsem na ní civěla. Ani mě nenapadlo, že by to dostala přes pusy.

„Protože je to pravda. My dva jsme se čistě jen přitahovali. Silně... ale nikdy mezi námi nic víc nebylo. Ani z mojí strany. Dřív jsem si přála, aby bylo a myslela jsem si, že ho nejspíš mám víc než ráda, ale nebylo to tak. Teda aspoň myslím. Není to ironie? Žiju už přes sedm set let a stejně jako on jsem nikdy nepoznala lásku,“ zasmála se.

„A co Thayer?“ zmínila jsem.

„Co je s ním?“ podivila se mé otázce.

„Nelíbí se ti? Je pohledný,“ připomněla jsem a ona se upřímně pousmála. Dala si své černé vlasy za ucho a lehce se ke mně přiblížila.

„Já vím,“ řekla a ve mně hrklo. „Nech si to ale pro sebe,“ dodala a zvedla se i s táčem, že odnese jídlo. *Vážně mi teď přiznala, že se jí líbí Thayer? No to mě podrž.* Měla jsem radost. Vážně jsem doufala, že si k sobě najdou cestu. Přála jsem to Thayerovi a vlastně jsem to chtěla i ze sobeckých důvodů. Proto jsem nakonec svolila, aby u nás zůstala.

THALLARAN 13/10/202 16:51

Waydan seděl na trůnu, v ruce držel zrcadlo jako by to byl tablet a pozoroval mě s Daemtrish a s Thayerem jak hrajeme karty na koberci v obýváku. Všichni jsme měli

vedle sebe položenou sklenku s vínem a misku s křupkami. Už ani nevím kdy naposledy se Thayer proměnil na zvíře. Řekla bych, že si na to být člověk už docela zvykl. Taky je mi jasné, že to bylo kvůli Daemtrish. Kdyby byl zvíře, nejspíš by snaha zalíbit se jí byla marná. A mezi námi, i ona byla zvyklá na ocas a špičáky. A ty uši? To už je skoro jako růžky, ne?

„Vyhrála jsem!“ řekla pyšně a shrábla si k sobě hromádku s penězi, o které jsme hráli. Vyhrávala pořád. Waydan se pousmál. Věděl, jak to dělá. To on jí naučil veškeré triky a švindly. My s Thayerem jsme na to zatím nepřišli.

„To není možný. Jak to děláš?“ zeptal se už malinko otráveně.

„Učili mě ti nejlepší,“ opáčila sebevědomě a znovu rozdala karty.

„Já už nehraju, jsem švorc,“ řekla jsem a natáhla jsem si záda na koberec.

„Hm, já taky ne,“ řekl Thayer a natáhl se vedle mě. Po chvilce i Daemtrish práskla kartami a přidala se k nám. Tedy mezi nás.

„Nikdy by mě ani nenapadlo, že vás dva budu mít někdy vážně ráda,“ prohlásila a oba jsme se na ní z každé strany nevěřicně podívali. Ona se podívala na mě a pak na Thayera a potom do stropu.

„Co je?“ pousmála se.

„To jsme ani jeden nečekali,“ odpověděla jsem zaskočeně i za Thayera, který příkývl. Zase se pousmála a současně s ní i Waydan za zrcadlem.

„Není to tak divný, když spolu žijeme už přes týden a jsme spolu každý den a kromě školy skoro celý den. Bavíme se, pořádáme karetní večery, probíráme drby ve vířivce, pijeme spolu a zabíjíme spolu demony... můj známý, ale to už je minulost. Jsem dost přízrůbivá,“ dodala.

„To jsme si všimli,“ procedil Thayer.

„Taky už tě mám trochu radši než dřív,“ zmínila jsem a ona se zakřenila.

„Díky?“ zaculila se a Thayer se taky zasmál. Nic na to ale neříkal. O jeho citech k Daemtrish jsme všichni věděli. Já jsem se zvedla a šla jsem do koupelny, zatímco ti dva tam stále vedle sebe leželi. *Nemáte zač.*

Daemtrish se otočila hlavou k němu a on k ní a chvíli si mlčky zírali do očí. „Máš zajímavou voňavku. Vždycky mi voněla, ale nikdy jsem nevěděl, že jsi to ty, dokud jsi u mě nebyla takhle blízko,“ zmínil.

„Dík,“ odpověděla a rozpačité zírala do stropu.

„To s Caelys a Lexi tenkrát mě mrzí. Je mi líto, že jsi musela přijít o své blízký. A o Arthase,“ řekl najednou a ona se na něj podívala.

„Nemůžeš za to. To Asher,“ připomněla.

„Já vím, ale...“ začal, ale přerušila ho.

„Víš co? Už to neřeš. Je to i tak trochu moje vina. Nikdy jsem neměla jít proti Waydanovi. Vlastně jsem celou dobu věděla, jak to dopadne. Měla jsem jim to spíš rozmluvit. Podle mě by mě poslechli. Překvapilo mě jen to, že mě nezabil.

Tak trochu mu to teď dlužím. I když byla Caelys, Arthas a Lexi... chci říct, že Waydan pro mě byl vždycky nejdůležitější. Žárlila jsem. Měla jsem strach, že ho ztrácím

a pak tu byla Willow. Věděla jsem, že s ní nemůžu soupeřit, a zvlášť když jsem ho viděla se postavit proti všem. Kvůli ní. Kvůli smrtelnici," zašeptala.

Slyšela jsem každé slovo. Nechtěla jsem je rušit, a tak jsem se nenápadně usadila do kuchyně.

Waydan si otřel slzu z tváře a Hellion si k němu přisedl. „Koukáš na romantickou komedii?“ provokoval ho a on se pousmál.

„Jediná zábava tady je se dívat na lidi na Zemi,“ opáčil a Hellion přikývl.

„Škoda, žeš nemohl koukat sám na sebe. Baval jsem se vždycky. Bylo to napínavý,“ procedil a oba se pousmáli. Pak zvažněli. „Chybí ti Willow?“ zeptal se jako by neznal odpověď.

„Chybí,“ odpověděl Waydan a zamyslel se.

„Tak by ses možná měl vrátit za ní. Já Thallaran pohlídám, to není problém,“ řekl, ale v tom někdo vtrhnul do sálu bez ohlášení.

„Můj Nejvyšší.“ zakřičel hlas démona naléhavě. Waydan trhnul hlavou a než stihl zareagovat, strážce se ho chopili.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti, ten muž nebyl k zadržení. Už se to nebude opakovat,“ řekl jeden ze strážných a muže vlekli pryč.

„Vaše Výsosti, vyslechněte mě. Je to naléhavé,“ pokračoval ten muž. Waydan pokynul strážným, aby muže pustili a oni se jen lehce poklonili a vrátili se zpět na svá místa.

„Co se stalo?“ zeptal se, aniž by mu vadilo, že se před ním nesklonil. Muž nehodlal ale nic riskovat. Už to, že do sálu vpadl bez ohlášení bylo trestuhodné. A tak padl na kolena, až se čelem opíral o kamennou podlahu.

„Dobrý, můžeš vstát. Mluv!“ vyzval ho Waydan. Muž poslechl, zvedl se zpátky na kopyta a podíval se Waydanovi do očí.

„Několik démonů druhé třídy se vydalo zabít lovkyni,“ řekl udýchaně jako by běžel maraton.

„Vždyť to je v pořádku. Nemůžu jim zakazovat zabíjet je. Bohužel. To by mě nejspíš pak nikdo neposlouchal,“ odpověděl klidně.

„Vaši lovkyni, Vaše Výsosti,“ oznámil a Waydan prudce vstal z trůnu, až se jeho rudý plášť zavlnil a zlatý řetízek kolem krku zacinkal.

„Kolik jich je? Kdo to je? Kdy odešli a proč? Kdo je poslal?“ ječel na muže tak silně, že se sám sebe polekal.

„T-to j-já p-přesně n-nevím, můj Bože,“ koktal.

„Omlouvám se,“ řekl, když viděl, jak moc muže svým řevem vyděsil.

„Nemusíte se omlouvat, Vaše Výsosti. Vy ne,“ odpověděl.

„Jistě že musím,“ usmál se a položil muži ruku na záda. „Omlouvám se. Prosím řekněte mi, co všechno víte,“ řekl už klidněji, ale stále naléhavě. Muž se mu odvážil pohledět do očí.

„Určitě více než tři, můj pane,“ odvětil.

„Dobře. A odkud jsou?“ pokračoval ve výslechu.

„Myslím, že jsou to muži z východu. Začali následovat nějakého démona jménem Brotex. Zatím neopustili Thallaran. Ale víc už toho nevím,“ odpověděl.

„Děkuju moc za zprávu. Máte to u mě,“ řekl, muž se mu poklonil a couvající skoro s celým tělem v předklonu opouštěl sál.

„Chtějí pomstu,“ zmínil z ničeho nic Waydan.

„Znáš ho?“ zeptal se Hellion.

„Brotexe? Znáám. Je to přece otec Caellys a Arthase,“ zašeptal.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Hellion.

„Ty nic, Helle. Ty nic. Budeš to tady hlídat a řídit, dokud se zase nevrátím,“ pověřil ho úkolem, o kterém si byl jistý, že mu bude vyhovovat a poplácal ho po rameni cestou k východu.

„Ale vrátíš se, že jo?“ ujišťoval se Hellion.

„Samozřejmě,“ řekl a šel ke dveřím, které jeho strážní před ním dokořán otevřeli. Každý, koho cestou potkal se mu klaněl. Služebníci, kolemjdoucí dámy démonice. Bylo to plně nepředstírané úcty a zarytého zvyku, protože on k tomu nikdy nikoho nenutil a nijak zvlášť to nevyžadoval. Spíš se vždycky cítil nesvůj. A taky mu to občas stouplo do hlavy. Zvlášť když pak měl žít zase ve světě lidí.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 13/10/2020 17:34

My jsme s mou partičkou nových přátel našli do vířivky si dopít víno tam. Ti dva to spolu dořešili poměrně brzy, takže jsem se nemusela schovávat v kuchyni. Zjevně zatím ještě nebylo zas tak co řešit.

Když jsme tam seděli už asi hodinu a byli jsme celí rozmáčení a přiopilí, začala to být vážně sranda. S nimi se člověk fakt nudit nemůže. Už mě mrzelo jen to, že jsem takhle nemohla poznat i Waydana, protože jsem si jistá, že s ním je taky sranda.

Vždycky, když jsem si na něj vzpomněla, bodlo mě u srdce. Já vím, že mezi námi byl konec dřív, než něco stihlo vůbec začít, ale i tak jsem cítila, že to není konec. Že na mě nezapomněl a že na mě myslí. Nebo jsem v to doufala.

„Já si odskočím,“ informovala jsem je a šla jsem se osvěžit do koupelny. Po tom vínu a horké vaně jsem byla jako hadrová panenka. Moje nohy byly podivně lehké. Do koupelny jsem ale nedorazila. Místo toho jsem se cestou natáhla mokrá na postel a vytuhla jsem.

Daemtrish s Thayerem na mě po chvíli úplně zapomněli, že kdyby mě právě žrali démoni, ani by si toho nevšimli. V posledních pár dnech se totiž něco změnilo a oba se svlékali pohledem. Tedy u Daemtrish se něco změnilo, protože Thayer jí očima svlékal odjakživa.

Častěji zírala do jeho šikmých zeleno-žlutých očí a potlačovala své zvrhlé démonské choutky hrát si s jeho kočičím ocáskem, který včetně očí, uší a tesáků byl stálou připomínkou toho, že není člověk, ale tigrinian. A zřejmě u démonů je takový ocas

erotogenní zónou. A možná i něčím víc. Rozumím tomu, vzhledem k tomu, že nikdy neměla chlapa bez ocasu.

Waydan má majestátní ocas. Tmavě šedý až skoro černý a jistě hebký. Je pokrytý jemnými krátkými chloupky a já bych momentálně dala cokoli za to ho zase vidět. To znělo úchylně. Myslela jsem jeho, ne jeho ocas. I když... třeba se to taky naučím ocenit.

Daemtrish si cucla vína a vrátila skleničku zpátky na okraj vířivky. Pousmála se a jako by chtěla něco říct se nadechla. Thayer na ní zamilovaně koukal. Koneckonců byla s ním ve vířivce jeho vysněná žena a byla ještě k tomu skoro nahá.

„Jak dlouho už po mě jedeš?“ prohlásila a podívala se mu do očí.

„Dlouho,“ odpověděl upřímně.

„Hm... Přes čtyři sta let je dlouhá doba,“ procedila s úsměvem ve tváři a vylezla mu bezostyšně na klín jako kdysi Waydanovi ve vaně. Zřejmě to byl její styl. Thayer ztuhnul. Jeho srdce se zbláznilo a jeho hormony se splášily. „Klídek. Víím, jak se teď cítíš. Cítím se stejně. Dej mi pusku,“ řekla a zavřela oči.

„O tom pochybuju,“ zašeptal.

„Neboj se, já Waydanovi nepatřím. Už ne. Navíc on není jako ty. Bylo by mu to jedno. Pokud by nešlo o Willow,“ zmínila ještě a čekala, až jí Thayer políbí. Thayer už na nic nečekal a políbil jí. Byl to spíš jen jemný dotek rtů než polibek. Jako by se bál, že mu praskne jako bublina a zmizí, když se jí dotkne.

Daemtrish na něj zatlačila svými rty a doslova se dožadovala, aby dostala víc. „Líbej mě, Thai,“ škemrala a zároveň mu tím dala jasně najevo, že o to vážně stojí a že se nemusí bát se jí dotknout.

Nicméně Thayer byl lehce mimo z toho, co se mu najednou dostalo za možnost. Taky už je to celkem doba, co se s nějakou dívkou muchloval. Natož s tou, do které je zamilovaný přes pár staletí. A tak i když se jeho rty daly do pohybu, stále byly jakoby uzamčené a lehce ztuhlé.

Daemtrish se od něho odlepila a jemně ho pohladila po hladké tváři. Neměl žádné vousy ani strniště, byl trochu jako mladý kluk. Pak bylo ticho. Bylo slyšet jen jeho zběsile bijící srdce a hučení bublající vody ve vířivce.

Daemtrish si položila jeho dlaň na svou tvář a zírajíc mu zamilovaně do očí se o ní pomazlila. Potom ho políbila na prsty a usmála se. A nakonec ho znovu zlehka políbila. Nemohla se přestat usmívat. Jeho rty jí přišly sametové a on tak roztomilý a mladounký.

Nedaleko její ruky se vlnila špička jeho černého ocasu, čímž Thayer nevědomky značil, že je spokojený. Daemtrish k němu natahovala mokré ruce a lehce se dotkla špičky chloupků svým ukazováčkem.

U tigrinianů to zřejmě tak není, ale ona byla zvyklá jako démonka, že musí dostat svolení, aby se ocasu svého milence mohla dotknout. „Chceš mě asi tak moc jako já si chci hrát s tvým kočičím ocáskem,“ zašeptala.

„Hraj si se všema mýma ocáskama jak budeš chtít,“ řekl nadržene a začal jí líbat už vroucněji. Daemtrish se pousmála a jemně svým ocasem obkroužila ten jeho. Což vždycky dělala s Waydanem. Tím si démoni dávali najevo svou náklonost v intimním slova smyslu. Byl to silný emoční projev lásky a chťiče.

Thayer s ocasem jako démoni hýbat neuměl. Nechal si ho ale od Daemtrish obejmout tím jejím a díval se jí odevzdaně do očí. Ona se zase jen pousmála. „Co? Udělal jsem něco špatně?“ polekal se.

„Jsi tak sladkej, Thai. Tak moc. Jako zvíře jsi roztomiloučkej a jako člověk jsi naprosto okouzlující. Jsi jako plyšák. Tak nevinný,“ zmínila.

„Nejsem panic, jestli narážíš na tohle,“ zvážněl a ona se zase pousmála.

„Já vím, že ne. Ale skoro tomu nejde uvěřit. Ne, že bys nebyl atraktivní. To jsi a moc. Ale trochu v jiným slova smyslu. Jsi prostě kouzelně a rozkošně krásnej,“ řekla a on se pousmál.

„Díky? Teď nevím, jak to mám chápat,“ přiznal rozpačitě.

„Jo, Thai. Chci si to s tebou rozdat,“ odpověděla mu a on se trochu sebevědoměji pousmál, chytl jí za boky a znovu jí začal líbat. „Mohla bych ochutnat tvou krev?“ zeptala se nejistě mezi polibky a on stejně nejistě přikývl.

„Jasně,“ zašeptal. Pravdou je, že kombinace tigriniana a démona je vzácná a že ti dva absolutně nevěděli do čeho jdou. Musel to být zážitek. Je fakt, že spolu už přes týden sdílí gauč. Hádám, že od teď ho budou sdílet trochu víc. A no, intimněji.

THALLARAN 13/10/202 19:02

Waydan prudce vtrhnul do trůnního sálu až za ním vlál jeho rudý plášť. Po obou stranách na bocích měl dýky. Byly to stříbrné killianské dýky, které nasbíral. Měl jich ještě hodně. Jednu věnoval Hellionovi, jednu Thayerovi a zbytek svým přátelům. Nicméně byla jen jedna zlatá, kterou jsem vlastnila já a do které skutečně patřil jeho Granát, ale počet těch stříbrných byl zřejmě vyšší.

Mířil si to rychlým krokem až k trůnu a místo toho, aby si na něj sedl, ho jen obešel a položil své démonské pařáty na opěrku. Chvilí jí přemýšlejí intenzivně hladil a teprve pak se podíval na Helliona, který nečekal na nic jiného než na to, až bude jeho bratr myšlenkami přítomný.

„Co se stalo?“ zeptal se Hellion, když viděl bratra v prapodivně neurvalé náladě. Taky si všiml, že je zamazaný od krve. Trochu se polekal. Waydan nikdy nezabíjel jen tak, a ne úplně nevinně a už vůbec ne svůj druh. Ale faktem je, že když zabíjel kvůli mně, byl brutální.

„Všechny jsem je zabil. Kromě Brotexe. Nenašel jsem ho. Nicméně vím jistě, že ještě neopustil bránu Thallaranu, takže nemůže být na Zemi. Bránu jsem nechal hlídat a neměl by se přes ní nikdo dostat. Zdá se, že návštěva Země nebude nutná. Trochu mě to mrzí, ale na druhou stranu jsem za to rád. Asi by se mi už odtamtud nechtělo,“ přiznal.

„Zabil jsi je?“ divil se.

„Jo,“ odpověděl suverénně.

„Kvůli ní?“ zašeptal. Zřejmě tomu stále nebyl schopný věřit. Waydan na něj hodil vražedný pohled. Takový, že mu došlo, že je kvůli mně snad schopný zabít i jeho.

„Řekněme, že jsem vykonal trest smrti, Hellione. Stejně by byli odsouzení za velezradu a spiknutí proti mně. Jdu si lehnout, jsem vyřízenej. Musím se vyspat na tu zítřejší korunovaci. Kdyby cokoli, vzbud' mě. Myslím to vážně, Helle. Kdokoli ublíží tý holce, bude mě mít na svědomí,“ dodal a odešel.

Hellion zíral šokovaně do dveří, kterými před chvílí Waydan prošel a přitáhl si k sobě pro jistotu zrcadlo, aby byl v obraze. Nebo spíš v zrcadle?

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 14/10/2020 1:21

Daemtrish s Thayerem leželi vedle sebe na gauči. Tentokrát v těsné blízkosti a končetinami různě propletení do sebe. Včetně ocásků. S tím, že Daemtrish špičku jeho ocásku držela v ruce a jemně jí hladila. Thayer se podíval co dělá a pak se pousmál.

„Tebe vážně můj ocas tak fascinuje?“ zeptal se.

„Oba,“ odpověděla po chvilce. Thayer se zase pousmál. Byl šťastný. Po dlouhé a tím myslím po opravdu dlouhé době, měl přítelkyni. A ještě tu, o kterou měl téměř nekonečný zájem. „Cítím se teď trošku provinile, že jsme se na Willow tak vybodli. Taky, že my dva jsme spolu a ona bez Waydana,“ zmínila Daemtrish a Thayer jí jen políbil na čelo.

„On si pro ní přijde,“ řekl.

„Věříš mi, že bych jí to přála?“ zeptala se a on se pousmál.

„A víš, že jo?“ zaculil se. Daemtrish se k němu přitulila a zavřela oči.

„Je mi s tebou nádherně, Thai,“ přiznala.

„To mě s tebou taky. Kdybys nebyla tvrdohlavá, mohl jsem ti svý ocásky půjčit už dřív,“ rýpl si a ona se zasmála.

„Musela jsem po nich nejdřív trochu toužit, aby to stálo za to,“ dodala a pak oba usnuli.

Ráno se probudili ve vroucném objetí. „Trish, měli bychom vstávat,“ šťouchal do ní Thayer.

„Hm, ještě chvilku,“ zabručela a přitulila se k němu. Thayer se pousmál. Hrozně mu připomínala chvilka Waydana, akorát byla žena. Nicméně, Waydan je taky takhle po ránu rozmrzelý. Možná takoví jsou démoni všichni?

„Musíme vstávat už teď. Je půl 7. V sedm začíná korunovace. Musím to stihnout!“ zmínil a Daemtrish vytřeštila oči.

„Korunovace? A co uděláme s Willow? Nemůžeme jí tady nechat. Zvlášť když by mohli démoni počítat s tím, že tam jdeme a ona tu bude sama a bez ochrany,“ zmínila.

„Taky tady sama nebude, Trish. Pohlídáš jí. Ale já na tu korunovaci jít musím. Slíbil jsem mu to,“ objasnil a ona sklesle přikývla.

„Jo tak,“ řekla zklamaně, vylezla z postele a šla se opláchnout. Thayer šel do druhé koupelny u mě v ložnici a snažil se mě nevzbudit. Nicméně mě probudil, protože mě probudí skoro všechno a zvlášť on, když otevírá dveře dva metry od mé postele.

„Thayi?“ zašeptala jsem a otevřela jsem rozespale oči. „Kolik je?“ zeptala jsem se.

„Půl 7,“ odpověděl.

„Proč vstáváš tak brzo?“ divila jsem se a posadila jsem se na postel.

„V sedm musím být v Thallaranu. Nějaký neodkladný záležitost,“ řekl a chtěl se přede mnou zavřít v koupelně.

„Jaký neodkladný záležitost? Vysyp to!“ poručila jsem mu a on se na mě podíval a nadechl se.

„Dneska je korunovace. Musím tam být. Slíbil jsem mu to,“ odpověděl.

„Aha,“ zašeptala jsem sklesle. Bylo to bolestivé. Vědět, že tam nemůžu jít taky a vidět ho. A že Thayer se s ním setká. „Jde i Daemtrish?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Někdo tě musí hlídat. Bude nejlepší, když budete spolu. Démoni toho určitě budou chtít využít. Waydan s tím počítá a nejspíš by ze skromnosti chtěl, abych tu zůstal taky, ale Trish je silná i ty a určitě to zvládnete. A on si vždycky přál, abych u toho byl. Slibuju, že tam budu jen po dobu nezbytně nutnou a pak se hned vrátím za váma. Taky mu vyřídím, co budeš chtít, ale nejdřív se osprchuju,“ dodal a zalezl do koupelny.

Já vyletěla z postele pro tužku a papír a rozhodla jsem se, že Waydanovi napíšu dopis. Rychle jsem něco sesmolila, sundala jsem si prstýnek z ruky a zalepila i s dopisem do obálky. Byl to jen obyčejný stříbrný kroužek bez vzoru. Jen jsem mu tím chtěla naznačit, že jsem pro si ho vzít.

Hned, jak Thayer vylezl z koupelny, seběhla jsem se k němu i s dopisem. „Předáš mu to?“ zeptala jsem se a on se usmál a přikývl.

„Samozřejmě,“ řekl a mířil si to do kuchyně. Rovnou vlezl do ledničky a ujídal krájenou šunku z balíčku. Jako kocour se toho nemohl nabažit. Když žil jako čtyřnohý mazlíček, Waydan mu šunku nechťel dávat příliš často, protože mu nedělala dobře, teď jsou věci ovšem jinak.

„Nechceš, abych ti k tomu udělala aspoň vajíčka?“ zeptala se ho Daemtrish a objala ho zezadu kolem pasu.

„Jsi hodná, ale já spěchám,“ odpověděl a jemně si jí k sobě přivinul. Já jsem si akorát vyčistila zuby a narazila jsem na ně v kuchyni. Měli se k sobě a vypadalo to, že...

„Dobrý ráno. Že byste se konečně dali dohromady?“ zeptala jsem se a oba se na mě křenili.

„Dobrý ráno. Už to tak vypadá,“ odpověděla mi Daemtrish, políbila Thayera na krk a pak si přisedla ke stolu.

„Buďte opatrní holky. Ty měj u sebe dýku a ty... ty víš co máš dělat,“ řekl a zamilovaně se na ní podíval. Daemtrish přikývla. „I když počkej,“ zašeptal a někam odběhl. Obě jsme se na sebe nechápavě podívaly a pokrčily ramený.

Po pár vteřinách přiběhl zpátky a podával Daemtrish stříbrnou killianskou dýku, kterou měl Waydan schovanou pod postelí. „Nezabij se s tím prosím tě,“ dodal a ona se zakřenila.

„Jsem thallaranská strážkyně. Umím zacházet s dýkou,“ objasnila.

„Vždyť já vím. Tak já pomalu vyrazím. Je něco, co mu mám vyřídit?“ zeptal se a já mu připomněla ten dopis. „Ano, dopis. Víم o tom. Ještě něco?“ usmál se a já zavrtěla hlavou.

„Dej mu za ní pusu,“ procedila Daemtrish a zasmála se.

„Ha ha ha,“ odpověděl a dopis si dal do kapsy. „Tak zatím,“ řekl a odešel. Daemtrish se na mě usmála a mazala si chleba máslem.

„Tak povídej,“ pobídla jsem jí.

„Vířivka je super sbližovací místo,“ odpověděla stručně a já se natáhla taky pro chleba. *To asi je, proto jí tady má? Ne nemysli na to, on už takový určitě není. Ne když se prvně zamiloval. Zamiloval se do tebe, Willow. Připomínala jsem si.*

THALLARAN 14/10 202 6:54

Sál se pomalu plnil démony všech kategorií. Nejlepší místa měli samozřejmě ti z rodiny nebo z nejvyšších vrstev a taky ti, kterých se korunovace týkala. Dokonce tam byli i někteří vězni z Trhlíny. Například Waydanovo dvojče. Byl přikovaný k železnému sloupku a v malé klínce s ostny, aby se během ceremoniálu nepokusil o útěk.

Waydan se na korunovací netěšil a nikdy po ní nijak zvlášť netoužil. Když byli s Thayerem ještě malí, dohodli se, že až k tomu jednou dojde, určitě ho přijde podpořit. Stejně tak i s Asherem, ale to jaksi nevyšlo.

Být korunován v Thallaranu neznamenal pouze být korunován. Znamenalo to sice moc, právo, zodpovědnost a bohužel i spoustu povinností, ale taky závazek vůči říši a spoustu obětí ze strany vladaře. Byla to sice politika, ale i mnohem víc.

Pravdou je, že Asher by se stejně nemohl stát právoplatným králem Thallaranu, ne dřív než po smrti jeho staršího dvojčete. Bylo by to porušení zákonů. A všichni to věděli, ale i tak byli někteří ochotní to riskovat. A Waydan věděl, že by byly věci mnohem horší, než jsou teď, kdyby k tomu došlo. A zvlášť když se zamiloval do lovkyně, kterou může chránit pouze pokud lehce pozmění zákon.

Věděl, že by za Asherovo vlády bylo hůř než jen dřepět v Thallaranu, a tak se tedy rozhodl podvolit svým povinnostem. Protože teď už tady bylo něco víc, než jen si hrát a přežívat, dokud nepříjde ten velký den - smrt.

A přežívat ve zbytečně složitých podmínkách? Byl by hlupák, kdyby to nechal zajít tak daleko. Někdy je prostě nejlepší řešení vybrat si tu nejdelší a nejtrnitější cestu k cíli. Raději trnitá cesta k vlastnímu cíli, než hladká cesta, ale trnitá věčnost v cíli někoho jiného.

Waydan stál před zrcadlem ve své ložnici. Už byl skoro oblečený na ceremoniál, s čímž mu velmi intenzivně pomáhalo služebnictvo. Skákali kolem něj a běhali jako splašené ovečky. Měl na sobě jednoduchou bílou zavazovací košili u krku. Tmavé bavlněné kalhoty a po obou stranách na bocích killianské dýky.

Krk mu zdobil stříbrný řetízek se symbolem stvořitele - jejich boha Dargedona. Tento konkrétní přívěsek spadl do kategorie korunovačních klenotů, a tak ho směl

nosit pouze vládce Thallaranu při ceremoniálech a slavnostních okamžicích. Tyto symboly byly skoro všude. Na náhrobcích, na špercích, na pečetidle, na vlajkách, v knihách...

Když mu akorát zapínali mohutný a těžký sametový plášť v barvě krve, zhluboka se nadechl a prohlížel se v zrcadle. Plášť byl v thallaranských barvách. Vrchní část byla krvavě rudá a spodní černá jako uhel. Přes velkou část svrchního dílu byl znázorněn onen symbol bílou barvou.

Byly to barvy lidských duší. Černá měla být špatná, nebo taky žádná. Bílá, které bylo nejmíň znázorňovala duši svatých. Proto byl symbol právě bílý, a nakonec rudá, která znázorňovala prolitou krev a barvu duší lovců.

„Vypadáte úchvatně, můj pane,“ řekla Dharnalen jedna ze služebných, načechrala jeho plášť, poklonila se a odešla.

„Je čas jít, Vaše Výsosti. A tohle, ale musíte sundat,“ řekl jeho rádce Hasít a ukázal na stříbrné killianské dýky a Waydan přikývl.

„Jasně. Chápu. Teď všichni zmizte, chci být chvíli sám!“ poručil a všichni se uklonili a uposlechli jeho přání. Waydan si sundal dýky a prohlížel si killianský znak. Střídavě pozoroval ten můj a ten jeho, který měl momentálně úplně všude. To k tomu, jak moc jsme byli odlišní. Jako Romeo a Julie. Z nepřátelských klanů. Zamračil se, když si to připomněl.

„Tak to vidíš, tati. Vždycky jsi mě chtěl vidět v thallaranských barvách, splnil se ti sen? Protože pro mě je to noční můra. Vážně ti na Thallaranu tolik záleží? Jestli jo, proč jsi ho proboha svěřil někomu jako jsem já? Vždycky jsi měl radši Zemi, stejně tak jako já. Proč je mým osudem trčet tady a ne tam, kde to mám rád?

Nebo proč jsi mě teda nechal se zamilovat do lovkyně z nepřátelského klanu, když jsi to tak nechtěl? Jestli mám být vážně král a bůh, nejdřív bych to měl všechno pochopit. Ale já to nechápu. Nikdy jsem tě nechápal. Ty tvoje náznaky nenáznaky. Osud neosud, nebo náhody nehody. Proč se mnou nikdy nemluvíš, když tě potřebuju?

A jak mám být do hajzlu bůh, když absolutně nevím, jak to mám udělat? Vážně je to hřích, jako nesmrtelník milovat smrtelnici? Jestli ano, smím jí učinit nesmrtelnou, nebo sebe smrtelným? Nebo nás kvůli tomu stihne trest? Nebo se nám stane nehoda a naše životy kvůli tomu skončí?

Proč nemůžu mít aspoň já jako bůh nějakou jistotu? Ty přece všechno víš, ne? Nepřijde ti to nefér? Hodil jsi na mě povinnosti všemohoucího, aniž bys mě obdařil i jeho schopnostma. Taky by pro mě měly platit jiná pravidla než pro ostatní, ne?“ vztekal se.

„Ty je ale všechny máš, Waydane. Stačí když budeš poslouchat svoje srdce. Na všechno tak získáš odpověď. Taky pro tebe v podstatě platí jiná pravidla než pro ostatní. Hlavně máš dar si je upravovat, jen musíš přijít na to jak.

Nikdy jsem nechtěl, aby tvůj život pro tebe byl noční můra. Vždy jsem chtěl, aby sis plnil svůj sen, protože ty si to, můj synu, opravdu zasloužíš. Nedělal sis většinou všechno, co jsi chtěl? Trestal jsem tě snad někdy za tvá rozhodnutí? Nežl jsi zrovna

ukázkovým životem, ale nikdy jsem ti do ničeho nemluvil. Ještě se toho máš hodně co učit," dodal.

Waydan ani nebyl překvapený, že ho slyší ve svém pokoji aniž by se tam fyzicky nacházel. Jako by to bylo běžné takhle komunikovat s rodiči. „A jen tak mimochodem, já tě přece nenechal se zamilovat, zamiloval ses sám, protože jsi poslouchal svoje srdce. Děláš to správně, jen tak dál. Jsem na tebe pyšný. Sice ti to trvalo, ale žádný učený z nebe nespadl. Tedy alespoň myslím," zasmál se hlas rozléhající se po celé místnosti. Waydan protočil panenkami.

„Ty si děláš srandu? Vážně jsi řekl tenhle blbej fór? A teď?“ brblal.

„Ani se nedivíš, že mě slyšíš?“ zeptal se.

„Ne. Já už se dneska nedivím ničemu. Ne po tom, cos mi řekl, že dělám dobře když zabím demony pro lásku ke smrtelnici z nepřátelského klanu," procedil suše.

„Ty přece nejsi zabiják, Waydane. Nikdy jsi je nechtěl zabít, vzbouřili se. A kdyby jen proti tobě, potrestal bys je, ale oni měli v úmyslu ubližovat jen ze sobeckých důvodů tvého rebelského bratra. Chtěli ti vzít tvůj smysl života jen tak.

Nemůžeš trestat někoho za to, že si jde za svým smyslem života. Pokud jeho smyslem života není trýznit ostatní. Tohle je Boží příkázání, na který nikdy nezapomeň. Je to jejich vina, že se nechali svést na scestí. Každý si za své činy může sám," dodal.

„Tak to bych se hádal," procedil.

„Tak se nehádej, kdo je tu vševědoucí?“ zmínil Dargedon.

„Myslel jsem si, že bych měl být jako bůh i já," rýpal do něj a otec se zasmál.

„Naslouchej svému srdci," dodal a pak hlas utichl.

„Tati?“ zašeptal, ale žádná odpověď už nepřicházela. „Sakra tati, nemůžeš odcházet v půlce rozhovoru, to se nedělá," vztekal se. „Můžu si vzít ty dýky na ceremoniál?“ pokračoval, ale žádná odpověď už nepřicházela. A tak si jen zhluboka oddychl a nacpal dýky zpátky za opasek.

„Jasně, že můžu. Jsem bůh a poslouchám svoje srdce. Dýky za opaskem jsou mým způsobem vyjádření toho, za čím stojím. Nehodlám s nimi nikomu bezdůvodně ubližovat, takže proč ne? Takhle jsi to myslel, tati? Protože jestli ne, tak už fakt nevím," dodal.

„Stůj si za tím, v co věříš a věř i sobě," ozvalo se.

„Tati? Proboha, proč si se mnou hraješ na schovávanou? Jak to, že mě teď vnímáš? Můžeš mi sakra odpovědět?“ naléhal.

„Vaše Výsosti, musíte jít." Klepal někdo na dveře.

„Protože jsi mě teď vážně potřeboval a skutečně sis přál se mnou mluvit. V podstatě ses ke mně modlil," odpověděl ještě.

„Nesmysl, nemodlil jsem se. Nikdy se nemodlím!" odseknul.

„A to je možná ta chyba, nemyslíš? Měl bys věřit v boha, a zvlášť když jsi jeho syn. Teď už nezdržuj a utíkej. My s mámou se na tebe díváme. Pořád, synu. Pořád," řekl a Waydan tedy vyšel z ložnice i s killianskými dýkami za opaskem. Jeho rádce za ním zavřel dveře a nadbíhal mu.

„Vaše Výsosti, ty dýky jste si neměl brát. To je zakázané. Mohlo by to vyvolat nepokoje nebo rozhořčení,“ objasnil znepokojeně.

„Kdepak, Hasíte, je to něco, v co věřím. Věřím tomu, že démoni a lovci spolu můžou uzavřít příměří. Neříkám, že se to stane dnes a neříkám, že to bude udržitelné, ale rozhodně se o to jako nový bůh pokusím,“ odpověděl a pak už mlčel. V tom se zřetelně rozzářilo slunce, až jeho paprsky pronikly do nejtmaší části hradu. Záře byla tak intenzivní až si musel Waydan s Hasítem přikrýt před světlem očí.

„Je to znamení, Vaše Výsosti?“ zeptal se překvapeně Hasít a Waydan se pousmál.

„Ano. Můj otec mi má rozhodnutí schválil,“ dodal, otočil se směrem od oken a rychlým krokem si to mířil do sálu.

Jen co cvakly dveře do velkého korunního sálu, hlasy všech démonů v místnosti okamžitě utichly. Jediné zvuky, které byly slyšet se týkaly Waydanových tvrdých kopyt, klapajících po kamenné dlažbě a šustění jeho těžkého pláště.

Procházel uličkou mezi všemi, kteří se na něj upřeně dívali. Mnozí z nich ho ještě na živo nikdy neviděli. Jak tak vznešeně šel uličkou, všichni, před kterými se ocitl se klaněli. Tentokrát ne až na kolena, protože k tomuto ceremoniálu se to nehodilo. Takže se klaněli jen lehce.

Když došel až na konec ke svému bratrovi, který byl zavřený v kleci jako nějaké zvíře, zamračil se. Nedělalo mu dobře se k němu tak chovat. Přece jen to bylo jeho dvojče.

„Vyndejte ho z tý klece!“ poručil těm, co ho měli na starost a Asherův výraz z nenávisťného se změnil na neutrální. Potom se rozhlídl a když zahlédl Thayera pousmál se. Skoro ani nečekal, že vážně přijde.

Hned, jak Ashera vyndali z klece a přivázali k lavici, démon pověřený vedením ceremoniálu se postavil za oltářík, na němž byla položená kniha ve zlatě s velkým symbolem shodujícím se s tím, co měl Waydan na řetízku, na plášti a všude kolem. Taký na něm ležela zlatá rituální dýka se stejným znakem a červený sametový polštář s hladkou zlatou korunou.

No a když usoudil, že je vše připravené, začal. „Dargedone, otče našeho Nejvyššího a jediného boha v podobě blízké té naší. Dal jsi nám svého prvorozeného syna Waydana, našeho vůdce a budoucího krále Thallaranu, za nějž ti nikdy nepřestaneme být vděční. Učinil jsi ho nesmrtelným a tím jsi nám ukázal, kdo je skutečně hoden thallaranského trůnu a božího jména. Někoho, koho budeme následovat, dokud jeho vláda z nějakého božího důvodu neskončí,“ řekl démon.

„Z krve a duší živ, jediný náš Nesmrtelný div,“ ozvalo se hromadně z úst hostů ceremoniálu. Waydan se nenápadně ohlížel na Thayera, který se musel účastnit se vším všudy. Musel být součástí rituálu. Stejně tak i Asher, který se tvářil, no jako Asher. Zelený závistí a rudý vzteky zároveň. Nicméně mu to k ničemu nebylo. Kdyby nespolupracoval, vzhledem k jeho postavení, čekala by ho muka v podobě fyzických trestů. A tak raději spolupracoval.

„Je zde někdo, kdo neuznává Waydana, prvorozeného syna Dargedona jako svého Nejvyššího? Někdo, kdo nevěří, že je Waydan, syn stvořitele vyvoleným?“ tázal se démon.

Waydan se podíval na Ashera až se jejich oči střetly na dobrých pár sekund. V sále nastalo hrobové ticho. Nikdo nechtěl riskovat co by se mohlo stát, kdyby někdo neuznal prvorozeného syna stvořitele za vyvoleného. Nejspíš by ho všichni udupaly kopyty, protože démoni jsou velmi pověřiví a ze strachu, že by na ně takový nevěřící uvrhl neštěstí, by hrozbu raději zneškodnili, než aby o jejich víře nechali někoho pochybovat.

Je to kruté a Waydan to nenáviděl. Kdyby nebyl synem boha – mladým bohem, nikdy by v boha nevěřil. Byl svědkem tolika hrůzných věcí ve jménu náboženství, víry, církve a všeho takového na Zemi, že už k tomu měl jistý odpor. Bohužel se ale svému osudu nemohl vyhnout ani někdo jako byl on.

A proč byl na něj otec pyšný? Protože Waydan otcovo záměry pochopil, aniž by o tom sám věděl. Byl ten, který chtěl ukázat, že bůh může být jiný a lepší než ten, kterého si lidé vytvořili ze strachu otevřít oči a promluvit. Ten, který doopravdy existuje. Alespoň v Thallaranu.

„Waydane, Bože, prvorozený synu Dargedona našeho stvořitele a korunní princí. Přijímáš dobrovolně thallaranskou korunu, jež ti právem náleží? Tobě a jen tobě, náš Nejvyšší?“ zeptal se zase démon a Waydan přikývl.

„Ano,“ odpověděl.

„A budeš věrně sloužit svému lidu, dokud lid bude věrně sloužit tobě, náš Nejvyšší?“ položil mu další otázku.

„Ano,“ odpověděl Waydan a všichni v sále se chytli za řetízky se symbolem Dargedona a drmolili:

„Nejvyšší přijímá své povinnosti a závazky vůči svému lidu, a tak i my přijímáme ty své vůči svému pánovi, prvorozenému synovi Dargedona – našeho stvořitele. Budeme mu věrně sloužit tak, jako on bude věrně sloužit nám. Protože on je z krve a duší živ, jediný náš Nesmrtelný div,“ ozývalo se monotónně.

„Přijímáš Waydane, oběť tvého lidu a jsi ochotný se pro svůj lid obětovat stejně? A budeš od teď striktně dodržovat Boží příkázání?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl. Všichni v sále popadli nějaké nožíky, které měli připravené před sebou a vyřezali si do levé dlaně Dargedonův symbol. Beze strachu a bez váhání, jako by si jen propiskou malovali něco na kůži. Potom všichni natáhli symbolem označenou ruku před sebe, aby je Waydan mohl vidět, pravou ruku položili na srdce a u toho zase pronesli jednotným hlasem další řeč.

„Duše nemáme, a tak tě alespoň krví uctíváme, náš Nejvyšší. Naší pomyslnou duší, sloužit ti ale budeme, dokud nám naše srdce buší. Protože jsi z krve a duší jako my živ, ale na rozdíl od nás jsi jediný Nesmrtelný div,“ ozvalo se zase.

Waydan se podíval na Ashera, jak nedobrovolně podstupuje ten pro něj směšný rituál a musel se pousmát. Kdyby se totiž stal králem, jak zamýšlel, tento rituál by nebyl zahrnutý v ceremoniálu. On totiž není Nejvyšší. Není hoden.

„Waydane, Bože, táži se znova. Přijímáš oběť tvého lidu a jsi ochotný se pro svůj lid obětovat stejně? A budeš od teď striktně dodržovat Boží příkázání?“ zeptal se a Waydan řekl znovu zřetelně ano. Načež mu tedy démon podal zlatou dýku a očekával, že si vyryje symbol do levé dlaně jako to udělali všichni v sále včetně jeho dvou bratrů a Thayera.

Waydan všem ukázal čerstvě vyrytý symbol v dlani, položil svou pravou ruku na srdce a poklekl na červený koberec. „Svoji pomyslnou duší se zavazuji sloužit svému lidu, dokud mé srdce buší. Protože jsem z krve a duší jako vy živ, jsem ale jediný váš Nesmrtelný div,“ řekl, sklonil svou hlavu a čekal na další kroky.

Démon u oltáře popadl do rukou thallaranskou korunu a stoupl si nad Waydana. „A teď z moci mi svěřené tě, Waydane, Bože náš nejvyšší, prvorozený synu našeho stvořitele Dargedona, prohlašuji za nejvyšší bytost a krále Thallaranu,“ řekl a položil mu korunu na hlavu. Waydan se s korunou na hlavě pořádně narovnal a podíval se na Ashera, který vypadal, že by mu jí nejradyji srazil z hlavy.

„Ať žije náš Nejvyšší, král Waydan!“ zaznělo zase jednohlasně.

„Vaše Veličenstvo, povstaňte,“ požádal ho démon a Waydan si stoupl čelem k lidu a zíral před sebe. Všichni naopak před ním poklekl. „Jeho Veličenstvo Waydan Whisper I,“ řekl démon a potom před ním taky poklekl. Podle rituálu měli všichni nového krále uctít minutou na kolenou a s čelem dotýkajícím se země.

Waydan tohle nenáviděl. Cítil se hrozně nespůj, ale musel to vydržet. A tak jen mlčky odpočítával zbývající vteřiny a zíral do očí Asherovi, který před ním sice klečel, ale neuctivě nešimral čelem podlahu, jak by měl.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 14/10 202 7:27

Já jsem seděla na gauči s Daemtrish u šálku horkého čaje a povídaly jsme si. „Jak vůbec probíhá korunovace v Thallaranu?“ vyzvídala jsem.

„No já na žádný nikdy nebyla. Mrzí mě, že jsem o to přišla, ale dost jsem o tom četla. Démoni v Thallaranu jsou strašně pobožný,“ zmínila.

„Asi proto, že všichni boha znají osobně,“ zakřenila jsem se a Daemtrish přikývla.

„To taky. Ale spíš proto, protože nižší démoni nejsou zrovna nejinteligentnější bytosti. Málokdo se s bohem někdy setká. A taky se málokdo dostane do školy. Buď musíš mít prachy, kontakty, nebo fakt nadupanej mozek. No, a tak prostě následují odjakživa autority. Nejen autority, každého, z koho mají nejlepší výhody. Proto to má vládce Thallaranu tak těžký. Waydan, ale bude nejlepší král. On je hodně empatickej,“ odpověděla.

„Zajímavý. A co jsi teda četla o té korunovaci?“ vyzvídala jsem.

„Je to hlavně rituál. Spousta slibů, odřikávání konkrétních frází a dodržování jistých pravidel. Jak znám Waydana, moc si rituál neužil. Nemá rád tyhle věci, přijde mu to blbý,“ zasmála se.

„Ale když už souhlasil s tím, že se toho zúčastní jako ten hlavní – vyvolený, pak k tomu musel mít důvod. Pochybuju, že by to podstoupil jen tak. Musí tě vážně milovat, Willow. Jeho by totiž do Thallaranu dobrovolně nikdo nikdy nedostal. Ale ty jsi to dokázala,“ odpověděla.

„Bude mít korunu?“ vyptávala jsem se a ona přikývla.

„Je to korunovace, tak bude,“ zmínila a pousmála se.

„A jo. A jak vypadá? Je hezká, nebo ošklivá a přehnaně extravagantní?“ pokračovala jsem ve výslechu.

„Je jednoduchá a na míru. Což znamená, že je na běžný nošení při slavnostních situacích a jen jeho,“ objasnila.

„Teď mě napadlo, jak mu na hlavě ta koruna drží? Nepřekáží mu ty jeho dlouhý rohy?“ vyzvíдалa jsem a ona se pousmála a zavrtěla hlavou.

„Je to na míru. Tu korunu bude mít mezi rohama. Nejspíš. Vzhledem k tomu, že má Waydan rohy hodně od sebe a má je fakt velký, tak přes to koruna jen tak dát nepůjde. Ale zcela určitě to nějak vymysleli,“ odpověděla a já přikývla.

„Wow, můj snoubenec je král,“ usmívala jsem se a ona se taky pousmála.

„Jo, tvůj snoubenec je král, ale hlavně je bůh. A ty budeš brzy jeho královna a bohyně. Jen ještě nevíme, jak to uděláme,“ řekla a mě to dojalo. Při představě, že budu královna, nebo dokonce bohyně, jsem se cítila tak mocně a to jsem byla jen obyčejná holka s kapkou nadpřirozených schopností.

„Ty to s Thayem myslíš vážně?“ ujišťovala jsem se a ona přikývla.

„Asi jsem našla toho pravýho. Víím, že to možná bude znít blbě vzhledem k délce našeho vztahu, ale nějak to cítím,“ odpověděla a já se usmála. Bylo by hezké, kdyby jim to vydrželo. A teď to fakt nemyslím ze sobeckých důvodů.

„Přesně tak to cítím s Waydanem,“ dodala jsem.

THALLARAN 14/10 202 7:35

V Thallaranu ceremoniál právě skončil. Všichni se pomalu chystali ven ze sálu a někteří i ven z hradu. Waydan musel počkat, až se sál vyklidí. Na to, jak ve své rodné zemi nikdy moc času nestrávil, věděl o ní překvapivě všechno. A nejen o zemi, ale i o tradicích, rituálech, o lidu a o všem. Že by byl vážně vševědoucí?

„Jsem na tebe pyšný, synu,“ ozvalo se v jeho hlavě a Waydan se pousmál.

„Copak, máte radost, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se Thayer a poklonil se mu.

„Jsem rád, že jsi přišel. Díky,“ řekl a objal ho.

„Ten tvůj vážnej výraz u takový frašky bych si nikdy nenechal ujit,“ zasmál se.

„Ha ha ha,“ dodal a podíval se na Ashera. „A ty buď rád, že jsi nebyl v kleci. Bylo by to moc potupný pro dvojce krále,“ zmínil Waydan a rozcuchal bráškovy vlasy.

„Beztak jsi mě nechal vyndat z klece jen, abych se před tebou musel plazit po kolenou,“ štěknul na něj Asher. Byl přivázaný řetězem k železné trubce a musel sedět na zemi.

Waydan se k němu pomalu přiblížil a pousmál se. „Proč jsi nevyjádřil nesouhlas ke korunovaci, srabe? Teď už je pozdě na to to měnit,“ zeptal se a dřepnul si před něj. Asher si prohlížel zlatou korunu na jeho hlavě a zakřenil se.

„Nesluší ti ani trochu. To mě by slušela víc,“ procedil závistivě a Waydan se pousmál.

„Vypadáš úplně jako já, idiote,“ dodal a pokynul žalárníkovi, aby Ashera odvedl zpátky tam, kam patří.

„Právě, a to je velká výhoda, nemyslíš? Vypadat jako bůh? Postarám se, abys v Trhlině skončil ty místo mě a budeš bez té parády na hlavě,“ prskal cestou.

„Už se nemůžu dočkat, až mě konečně přechytračíš. Začínám se o tebe bát. Trvá ti to dlouho,“ provokoval ho Waydan.

„Máš možná větší ego a mozek, ale zase ti to ubralo jinde na rozdíl ode mě. Holky toho na tebe hodně práskly,“ řekl a Waydan vyprskl smíchy.

„Já jsem se sebou spokojenej a ty? Já bych spíš řekl, že mluvíš o sobě. Nebývaj ty s malýma cvrčkama agresivní, zákeřní a pomstychtiví?“ rýpal do něj.

„Já tě zabiju, Waydane!“ křičel.

„Bylo to přiznání? Být sebou, radši to neříkám nahlas, protože jsem král Thallaranu a klidně by tě za to mohli sejmout,“ dodal a pak ho konečně odvedli.

„Kámo, nemyslíš si, že to myslel doslova?“ zeptal se Thayer a Waydan na něj nechápavě koukal.

„Co jako? Že ho mám malýho? To fakt nemám!“ prohlásil, ale Thayer zavrtěl hlavou.

„To, jak říkal že vypadat jako bůh je velká výhoda. Že v Trhlině skončíš ty. Má tam dost kamarádů spiklenců,“ zmínil.

„Myslíš, že by byl něčeho takovej idiot schopnej? Nenapadá mě jediná věc, jak by to mohl udělat,“ řekl a Thayer se zamyslel.

„Vydávat se za tebe zvládne. Když mu dorostou vlasy jako tobě, nikdo vás od sebe nerozezná. Jste identický a nechci si ani představit, jak fatální by to bylo, kdyby si vás někdo spletl,“ strašil ho Thayer a Waydan zavrtěl hlavou.

„Nejsme. Jsem vyšší o dva centimetry. On má pihu na spánku a já ne. A taky já jsem nesmrtný a on ne. A holky, se kterýma jsem spal mě poznaj. A taky vůně naší krve není totožná i když jsme z jednoho vajíčka. Tohle mu neprojde, ani s dokonalým plánem. Taky má na ruce náramek, kterýho se jen tak nezbaví,“ dodal a usmál se na něj.

„Ale chlapi vás nepoznají,“ zmínil.

„Tigriniani ale jo. Ty bys mě poznal, Thai,“ usmál se na něj a on přikývl.

„Já vždycky. Jsme si bližší než ty s ním, a to jste spolu sdíleli mini prostor celých devět měsíců,“ objasnil.

„Nech toho, dojmáš mě. Dneska mě všechno dojmá. Co Willow?“ zeptal se a on se pousmál.

„Čekal jsem kdy se zeptáš. Mám pro tebe vzkaz,“ řekl a vytáhl ho z kapsy. Waydan po tom chňapnul a netrpělivě trhal obálku. Z obálky se vykutálel malý stříbrný kroužek jemu sotva na malíček.

„Posílá mi prstýnek? To znamená ano?“ usmál se od ucha k uchu.

„No je stejně praštěná jako ty. Nicméně bych s tím ještě fakt počkal. Přečti si vzkaz a já půjdu zpátky,“ řekl, ale Waydan ho zarazil.

„Tak brzo? Ne! Zaprvé jí chci ještě po tobě poslat odpověď a za druhý, chci abys mi konečně řekl, jak ses dal dohromady s Daemtrish,“ zakřenil se.

„Jak o tom víš?“ divil se.

„Jak? Voníš jako ona. Voníš tak intenzivně, že buď ses polil její voňavkou anebo ses s ní mazlil. A vzhledem k tomu, jak dobrou máš náladu, řekl bych, že ses s ní konečně mazlil, co?“ culil se.

„Ty jsi fakt hroznej. Všechno prokoukneš,“ prskal.

„Tak?“ pokračoval ve výslechu.

„Jo, nějak to mezi náma zajiskřilo a dneska jsme spolu strávili celou dlouhou noc. A aby bylo jasno, už ti nic nevyčítám,“ zmínil.

„A pročpak to? Poznal jsi, jak vášnivá a horlivá dokáže být, když něco chce?“ zeptal se a Thayer přikývl.

„Jo, to taky. Hlavně ta holka uctívá můj ocas. To je něco, co jsem v životě nezažil,“ křenil se a Waydan vyprsknul smíchy.

„To jsi toho teda moc nezažil, když tvoje holka nebyla nadšená z tvýho náradí,“ komentoval.

„Idiote, mluvil jsem o tý druhý chloubě, co roste zezadu,“ objasnil.

„Já vím, jen si z tebe dělám srandu. Jo... Daemtrish je ujetá na zadní ocasy. Štěstí, že ho máš. No a je ujetá i na ty přední, takže štěstí, že ho máš taky,“ dodal a Thayer se na něj prozíravě podíval.

„Žárlíš?“ vyzvídal.

„Ne, ale trochu ti závidím. Já Willow ještě pěkně dlouho neuvidím. Zatím jsem jí neukázal ani jeden ze svých dlouhých...“ vysvětloval a Thayer ho přerušil bodavým pohledem, a tak Waydan zmlknul a zakončil to úsměvem.

„Co máš v plánu?“ zeptal se, ale Waydan pokrčil rameny.

„Zatím nemám v plánu nic. Vůbec nevím. Nějak jsem se psychicky připravoval na dnešek a pak na to, že tu budu muset být a taky jsem musel řešit nějaký nesmysly s polem,“ stěžoval si.

„Vaše Veličenstvo, povinnosti,“ volal na něj jeho poradce Hasít a Waydan jen zakroutil očima.

„Tak běž vládnout, Veličenstvo,“ šťouchnul do něj Thayer.

„Později, Hasíte!“ okřikl ho a on se jen poklonil a odešel.

„Přečti si ten dopis, Veličenstvo, ať už můžu jít za svýma holkama,“ provokoval ho.

„Kdybys neměl noveji vztah s mojí ex, kterou miluješ už co ses vylíhnul, tak bych asi fakt žárlil. Ale varuju tě, Willow je moje!“ dodal.

„Neboj se Výsosto. Nic nebude, když zrušíš zasnuby s Trish,“ usmál se a Waydan na něj hodil neidentifikovatelný pohled.

„Pod hrozbou smrti. To je ale mrcha,“ procedil.

„Stejně sis jí nechtěl brát ani jí zabíjet, tak nedělej,“ řekl Thayer a Waydan přikývl.

„Pravda, nechtěl,“ dodal a pak vyndal z obálky konečně můj dopis.

*Gratuluji ke korunovaci, Vaše Výsosti, pokud to čteš před tím. Jinak už Veličenstvo a Králi. Nicméně pořád Nejvyšší a hlavně, můj Bože Waydane.
(Promiň, nevím, jak Tě oslovit, máš moc titulů).*

Strašně mi chybíš. Doufám, že je to pořád vzájemný, protože jinak si to půjdu hodit. A tak jestli to pořád platí, přijímám Tvou žádost o ruku a jako k zásnubám, aby byly oficiálnější, posílám svůj prstýnek. Víím, že Ti nebude, ale ber to jen jako symbol.

Jinak Zack se dal dohromady s Ninou. Nečekaný. A Thayer s Daemtrish, takže jedna Tvoje snoubenka je mimo hru. Zato já jsem pořád bez svého démona. Dala bych duši za to Tě vidět. Fakt. Až tak moc mi chybíš.

Spím v tvój posteli, a to pořádně ani nevím jaký to je v ní spát s Tebou. Ale určitě skvělý. Představuju si to různě. Někdy chrápeš a někdy ne, ale stejně jsi vždycky k sežrání. A představuju si nás i když zrovna nespíme, zas tak nevinná nejsem. Půjdu za to do pekla?

Miluju Tě. Fakt hrozně. A chápu, že asi zním jako zamilovaná puberťačka a že mě možná brzo kvůli tomu pošleš do háje, ale já si nemůžu pomoci. Chci Tě asi tak moc jako Ty chceš mojí duši a krev. Představ si to.

PS: Snědla jsem Ti ten čokoládovej pudink, co jsi měl v lednici, tak doufám, že se na mě nezlobíš. :P

PS2: Prosím odepiš mi alespoň větu.

*PS3: **A tady máš něco abys měl na co myslet.***

S láskou Tvoje Růžovka

Waydan na dopis vyjeveně civěl a pak se culil od ucha k uchu. „Tak co?“ vyzvídal Thayer, když Waydan očichával krví napsanou větu.

„Ona mě jednou zabije,“ prohlásil a Thayer se zakřenil.

„Jak to?“ zeptal se Thayer.

„Čuchni si,“ řekl Waydan a dal mu to pod nos.

„Oh, ona tě svádí. Pěkně,“ usmíval se Thayer. Waydan přikývl a zvažněl.

„Odepišu jí a ty jí to předáš a dej jí i tohle,“ řekl a sundal si svůj prstýnek. Byl to taky kroužek, na kterým byla vyrytá dvě dvojité Wěčka naproti sobě. Jeho iniciály.

„Vaše Veličenstvo, budete něco potřebovat?“ zeptala se ho Aellara, která šla akorát kolem do sálu pro posvátnou knihu a rituální dýku. „Ahoj Thayi,“ pozdravila ho a on se na ní usmál.

„Ahoj,“ zakuňkal.

„Asi ne, ale nemáš po ruce papír a tužku?“ zeptal se a ona přikývla.

„Mám jen starý bloček a pero,“ odpověděla a hned to tahala z kapes.

„Stačí, děkuju,“ řekl a začal něco psát. Thayer čekal až to Waydan dopíše, a když mu podal dvakrát přehnutý lístek s prstýnkem do ruky, usmál se. „Neztrať to a dej mi na ní pozor. A zase se stav,“ dodal, poplácal ho po zádech a on přikývl.

„Zatím, kámo,“ řekl Thayer, proměnil se konečně do svojí hlavní podoby a mířil si to do sálu, kde byl východ rovnou na Zem.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 14/10 2020 8:35

Já jsem netrpělivě čekala až se vrátí zpátky Thayer, protože mi měl přinést odpověď. Nějak si ale dával na čas. „Bože, jsem tak nervózní,“ fňukala jsem a Daemtrish se zasmála.

„Být tebou, tak se hlídám. Tím, že ho voláš a cítíš se zoufale, bude mít o tebe obavy. Cítí to jako nepříjemný šimrání a bude se snažit se sem dostat. Odnauč se tohle svatý klení, pokud to nemyslíš vážně,“ radila mi Daemtrish.

„Chceš mi říct, že to vážně tak intenzivně vnímá?“ divila jsem se.

„Je to Waydan. Ještě v tom neumí chodit a občas je jen o trochu citlivější než poleno, ale teď když jsi tady a on tam, určitě se na to zaměří,“ objasnila.

„Jasně, chápu. Budu říkat ten démon, nebo Waydan,“ zaculila jsem se a zamíchala jsem si čaj.

„Neměla bys jít do školy, budoucí paní bohyně Whisperová?“ rýpla si.

„No jo. Už je celkem pozdě. Úplně jsem na to zapomněla. Možná neuškodí, když jeden den vynechám, ne? Vůbec se mi nechce,“ komentovala jsem a ona se pousmála.

„Ty záškolačko. Ale dobře, dneska se budeme flákat,“ usmála se.

„Víš, že by lidi na Zemi nikdy nepřijali za boha démona, co má rohy a kopyta? Je to asi stejně tak beznadějný jako aby lovci s demony uzavřeli mír. Nebo jako kdyby lovec měl vládnout démonům v Thallaranu,“ zmínila jsem a ona přikývla.

„Bude mít hodně práce, Nejvyšší. Ale jestli v něco věřím, tak v něho. Vždycky jsem v něj věřila, i když to byl takovej rebel. Vtipný, že si všichni mysleli, že je on to zlý dvojče, přitom to byl celou dobu Asher. Bože, jsem tak ráda, že jsem si ho nemusela vzít. Byl by se mnou konec,“ zmínila.

„Ha! Oslovila jsi ho,“ připomněla jsem a ona se zahihňala.

„To je dobrý, chci, aby to věděl. Všem nám zachránil život a až budete spolu, zachráníte Zemi i Thallaran,“ rozplývala se.

„Proboha, co to říkáš? Chceš mě rozbrečet? Vždyť já jsem s Waydanem strávila v součtu míň času než s tebou, ani nevím jaké je. Nevím o něm nic. Jen jsem ze všeho úplně mimo,“ objasnila jsem.

„Pro boha jsi, no,“ křenila se.

„Hej, přestaň si z toho pořád utahovat!“ okřikla jsem jí, a v tom akorát dorazil Thayer.

„Čau, nejste ve škole?“ divil se.

„Ne, nechtělo se nám. Ale hlavně, čekáme na tebe. Máš odpověď? Co Waydan? Říkal něco? Jaká byla korunovace?“ zahrnula jsem ho otázkami a on se zakřenil.

„Počkej, klídek, všechno je v pohodě. Na všechno ti odpovím, jen mě nech se nadechnout,“ řekl, sedl si vedle nás na gauč a usmál se.

„Ahoj, chyběls mi,“ zašeptala stydlivě Daemtrish a políbila ho letmo na tvář. Byla s ním taková jiná – stydlivá. Na ní trochu neobvyklé. Ale v podstatě ani možná ne, protože snad ještě nikdy s nikým nechodila.

„Ahoj,“ řekl rozněženě a taky jí políbil.

„Thayi, nenápinej mě,“ škemrala jsem.

„Jistě, neboj se,“ řekl, vytáhl z kapsy papírek a já po něm hned chňapla. „Počkej a tohle nechceš?“ zasmál se a podal mi ještě prstýnek. Úplně mě polilo horko a rozzářily se mi oči. *Takže souhlasí?*

Daemtrish se culila a oba netrpělivě čekali až co jim k tomu povím. Já zase byla netrpělivá si to přečíst. Bylo to dlouhé. Mnohem delší než můj dopis, což mě celkem překvapilo.

Moje budoucí bohyně a královno Thallaranská,

snad jsem Ti tím oslovením odpověděl na Tvou otázku a trochu Tě uklidnil. Samozřejmě, že jsem si to nerozmyslel a nezačal jsem o tom pochybovat, i když zatím nevím, jak to bude. Fakt se mi ulevilo, že jsi mou žádost přijala, i když mě to dost znepokojuje.

Děkuju za dárek. Tvůj prstýnek budu nosit pořád u sebe a posílám Ti svůj. Takže jsme tedy oficiálně zasnoubení.

Daemtrish s Thayerem mi udělali radost a celkem se mi i ulevilo, že mě neposlouchá na slovo (zrovna v tuhle chvíli). Ta naše dohoda nebyla z mojí strany reálná. Ne, že bych nebyl čestný a neplnil své slovo, ale jen jsem jí chtěl navnadit a hodlal jsem se tomu čestně vyhnout. Nehledě na to, že by mi to Thayer nikdy neodpustil. No nic, o tom už se dál bavit nebudeme. Je to tak, jak to je a tak, jak jsem to chtěl. Jsem rád, že jste se sprátelily. Nečekal jsem to tedy tak brzy, ale tím líp.

Co se týče Zacka a Niny, věděl jsem, že to tak dopadne. A jsem si i skoro jistej, že kdybych v tom nehrál hlavní roli, stejně by to tak dopadlo. Myslím, že by Tě za ní vyměnil. Nechtěl jsem Ti to říkat předtím, ale on tu holku nikdy nepřestal chtít. Dost mě našťoval jak je to pokrytec. To, že jsi mu „ublížila“ se mu hodilo do karet, takže to pusť z hlavy a nic si nevyčítej.

Tvoji duši prosím za nic nedávej a už vůbec ne za mě. Je jen tvoje. I já už jsem si na ní přestal dělat nároky. Nicméně, smím jí pořád jak říkáš nestydatě očumovat, vid'? Protože je úchvatná a já na ní fakt rád koukám.

Taky mi strašně chybíš a často myslím na tu naši společnou noc... na to, co se nestalo a mohlo se stát. Občas mě mrzí, že se nic nestalo, ale na druhou stranu jsem rád, že ne, protože Ty si zasloužíš lepší poprvé.

Dost jsem nad tím přemýšlel a věděl bych, jak to ještě vylepšit. Ale mám trochu strach, ještě nikdy jsem se nemiloval s nikým, do koho jsem byl zamilovanej. A taky ještě ke všemu do holky, která mi vůni krve a duše doslova zabíjí mozkové buňky. Snad nezblbnu z toho dopisu, už jen za těch pár minut jsem do toho papíru vyčuchal díru. Každopádně Ti za to děkuju. Je to od tebe hezká oběť pro boha, ve kterýho věříš... dělám si srandu. :D

Jinak abych Ti odpověděl na otázku, zda půjdeš do pekla. Tak ano, půjdeš. Ale neboj se, peklo je hrozně podceňovaný a někdy i zase přeceňovaný. Lidi ví kulový o tom, kde by po smrti chtěli být. A v nebi být nechceš, věř mi. Samý pravidla a tak. Peklo není jen pro hříšníky, ale hlavně pro chytrý lidi.

Víš kolik znám pobožných a věřících, co následovali Bibli a víš, jak konali? Ve jménu vymyšlenýho boha, církve a náboženství? Brutálnější než nějací sérioví vrazi a taky tak blbě dopadli, i když skončili v nebi. Každýmu jen to, v co věří. Tohle bude první věc, kterou jako bůh zařídím.

Za ty představy se nemusíš stydět. Mám je taky. A z toho, co jsem Ti kdysi viděl v hlavě... Oh sakra, zase mě hrozně vzrušuješ.

Vím, že jsem Ti to ještě neřekl a že bych měl. Ale poprvé to nechci psát sem. Ale je to tak. Cítím k tobě to stejný a těším se až Ti ta slova pošeptám do ucha. A věř mi, Willow, že já už chci víc než jen Tvou duši a krev.

Trochu mě teď zpětně mrzí, jak jsem se k Tobě choval na začátku, ale něco mi říká, že Ty máš tuhle hru taky tak ráda jako já. Tak když budeš chtít, můžeme v tom zase pokračovat. Rád se nechám nahánět a taky Tě budu rád nahánět. :P

PS: Jsem rád, že jsi ten pudink snědla a že se nezkažil. Jestli Ti chutnal, někdy Ti ho udělám k snídani až se spolu budeme probouzet. A co se týče toho oslovení, pro Tebe budu cokoli.

S láskou jen Tvůj démon

„Bože...” zašeptala jsem.

„Co jsme říkaly o tom oslovení?” připomínala Daemtrish.

„Jo jo, já vím. Ale tohle je to nejromantičtější, co jsem kdy četla. A ještě pro mě,” křenila jsem se a oba na mě šokovaně civěli.

„Romantický? A dopis od Waydana? Waydan není romantik. Nepochopila jsi to třeba špatně?“ komentoval Thayer šokovaně a Daemtrish mlčela.

„Ne. A evidentně je,“ zmínila jsem.

„Souhlasím s Thayerem. Waydan a romantik? To nejde dohromady,“ culila se Daemtrish a já jí tedy podala dopis.

„Prosím, tak si to přečti a pak mi řekni, že Waydan není romantik,“ řekla jsem. Ona si vzala dopis do ruky a začala číst. Thayer se jí naklonil přes rameno a jejich oči společně klouzaly po papíře. Netrpělivě jsem čekala na jejich verdikt.

„Tak co?“ zeptala jsem se, když se na mě oba překvapeně podívali.

„Jop, je zamilovanéj. Gratuluju, jsi jeho první. Po tolika letech je to pro něj snad i nebezpečný. Vždyť z tebe úplně zblblnul. Mluví jak z jiný doby,“ zmínil Thayer a Daemtrish se smála. „Přeju ti to, Will. Vážně. I když ti trochu závidím. Ale spíš přeju. Nikdy na mě takovej nebyl. Není pochyb, že si našel tu správnou osobu a ty taky,“ dodala.

„Ty jo, snad nejsi taky romantička, Trish,“ zmínil Thayer a usmál se na ní.

„Možná, že jsem. Taky jsem nejspíš našla tu správnou osobu,“ řekla a zamilovaně na sebe civěla.

„Víte, co? Já si půjdu dát DLOUHOU koupel a budu tam nejmíň dvacet minut. Takže... zatím,“ řekla jsem s důrazem na čas a nechala jsem tam ty dvě hrdličky o samotě. Stejně už na sobě byli přísátí jak pijavice.

THALLARAN – TRHLINA 14/10 202 9:12

Žalárník akorát dovedl Ashera zpátky do Trhliny, ze které byl propuštěn pouze na dobu ceremoniálu. Název Trhlina byl velmi trefný. Byla to opravdová díra v zemi, která vzhledem k její hloubce dvou set metrů připomínala úzkou chodbu, o délce přes dva kilometry.

Z boků jí obklopovaly jen kameny a vysoké skály. Zespodu nahoru se její boční stěny nepravidelně zužovaly, v některých místech dokonce i jen na dva metry, že sluneční světlo mělo co dělat, aby se na dno vůbec prodralo.

Kdybyste jí spatřili, mysleli byste si, že se jedná o samotné peklo, a tak to zřejmě bylo i zamýšleno, protože se jí občas i peklo přezdívalo. Nicméně to není doopravdické peklo, ale využívá se jako místo k trestání démonů prvních, druhých, třetích a čtvrtých tříd, kteří byli spiklenci, vrazi, povstalci či jen zloději a rebelové. Samozřejmě délka trestu a její intenzita se liší podle toho, kdo co provedl.

Z její hloubky je téměř nemožné uniknout. Vězňům se pro jistotu každé ráno přistřihují křídla, aby nemohli létat. A kdokoli se pokusil o šplh, eventuálně spadl dolů a zlámal si vaz. Proto je i její dno vystlané nesčítným množstvím kostí těch, co neměli štěstí a těch, co ho pokoušeli.

Normálně vedla do Trhliny jen jediná cesta, která byla velmi přísně střežená a strážci byli věrní až za hrob. Byli totiž velmi dobře placení a zajištěni. Nikdo by neriskoval

takovou dokonalou pozici kvůli nějakému trestanci, i kdyby měl ten trestanec dobré plány a snažil by se strážce podplatit.

Existovala tady totiž taková nepřekonatelná úmluva, kdy se král Thallaranu zavazuje dvakrát převýšit zisk z nabízené nečestné úmluvy s vězněm, pokud se strážce svěří, že k něčemu takovému došlo. A aby se toho nedalo zneužívat, strážce musí vysvětlit celý plán do podrobností, což většinou i odhalí, zda mluví pravdu, či ne.

A kdyby se to zvrtilo a strážce přece jen porušil svůj posvátný slib, byl by odsouzen k smrti za velezradu proti králi a bohu a následně i usmrčen příšerně krutou a bolestivou smrtí s mučením. A něco takového nikdo nechtěl riskovat. Vážně nikdo. Ještě nikdy za celou tu dobu, co existuje Thallaranská úmluva o převýšení zisku, se nic takového nestalo. Ani vězni to nechtějí riskovat.

V Trhlině se to hemžilo démony, kteří měli na tělech vypálené cejchy s obráceným symbolem Nejvyššího, upilované rohy či kopyta do kulata a useknuté ocasy. Taký se podle toho dala poznat míra jejich přečinů. Čím byly rohy nebo ocasy kratší, tím horší a prornadnější démon. Byli tu i tací, co neměli skoro žádný ocas, rohy, jejich kopyta byla zaoblená, měli vypálený cejch a stále ještě žili.

Jedna věc v Thallaranu existuje téměř perfektně ve srovnání se Zemí a tím jest spravedlnost. Král Thallaranu a bůh musí být spravedlivý, protože kdyby nebyl, čekal by ho osud horší než smrt.

Toho se Waydan nebál ani jeho otec. Waydan totiž smysl pro spravedlnost měl a velkou, a proto ho otec vždy opatroval. Samozřejmě nenápadně. Stejně tak jako své ostatní syny.

Ale Asher... I Dargedon věděl, že jestli se ten démon nevzpamatuje, dopadne špatně. Jeho smysly pro spravedlnost byly pokroucené a ačkoli sám věřil tomu, že dělá vše nejlepší pro Thallaran a ostatní, nebylo tomu tak. Z toho jediného důvodu nad ním otec stále ještě držel ochranou ruku, ale to neměl v plánu dělat věčně.

Jak říká zákon Thallaranu, bůh musí být spravedlivý vzhledem k okolnostem. A je samozřejmě, že otec bude své syny opatrovat víc než ostatní, ale nesmí k ostatním přestat být stejně spravedlivý. Takže pokud nad svými syny stále neláme hůl, ačkoli už překročili jisté hranice. Nesmí jí lámat ani nad ostatními. Anebo naopak.

„Dřepni si na zadek a drž hubu!“ řekl žalárník a strčil Ashera ke stěně na kámen, který měl sloužit jako jeho postel.

„Jak to se mnou mluvíš, ty špinavče? Já jsem démon první třídy. Jsem dvojče krále Thallaranu a jsem princ!“ vztekal se.

„No právě, jsi to slabší dvojče krále Thallaranu. Sám o sobě nic neznameneáš, princí,“ odpovídali mu ostatní a žalárník se zasmál a pomalu odcházel pryč. Jeho spoluvězeň Faharel se na něj usmál a podal mu kus pečiva, který dostal k snídani.

„Díky,“ řekl Asher a vzal si od něj chléb, který si následně strčil do pusy. Asher byl celý ušmudlaný jako od popela a měl na sobě jen obyčejné a otrhané kdysi bílé tričko a tmavé něco jako kalhoty.

Faharel byl stejně jako Asher v úseku s maximální ostrahou. Pouta má vytvořená z oceli ukované v pekelném ohni. Jsou ze stejného materiálu jako killianské dýky. Pokud je má dotýčný démon na sobě, není schopen své schopnosti ovládat.

Těmito pouty nemá ruce připoutané k sobě, ale má z nich jen kroužek na ruce jako takovou ozdůbku. Častá manipulace s takovými pouty by totiž mohla být nebezpečná, a tak když má mít vězeň spoutané ruce, využívají se k tomu ještě želičky z obyčejných materiálů. Takovou ozdobu má i Asher. Waydan nechtěl nic podcenit. Je to koneckonců démon první třídy.

„Za co tě odsoudili?“ zeptal se ho Faharel a Asher zavrtěl hlavou.

„Neodsoudili mě. A ani neodsoudí. Bráška na to nemá koule,“ odpověděl.

„Být tebou ho nepodceňuju, stal se králem Thallaranu a je bůh. Taky tě nechal zavřít do Trhliny. To by jen tak někdo nedokázal. Ne ten, co na to nemá koule,“ objasnil.

„Sklapni!“ okřikl ho a Faharel se pousmál. Byl to takový tichý démon. Byl chytrý a klidný. Nikdy nedělal žádné problémy a rád trávil dny o samotě. Vlastně je to snad vůbec prvně po několika letech, kdy na někoho dobrovolně promluvil. A vybral si Ashera. Možná v něm viděl příležitost. Je to přece dvojče krále Thallaranu. Sdílí spolu včetně krve i vzhled, a toho se musí využít, ne? Zvlášť když v podstatě nemá co ztratit.

I Ashera to napadlo, ale on oproti Waydanovi a Faharelovi není moc dobrý ve sprádání komplikovaných plánů. Navíc je tak hrdý, že by rozhodně nežádal o pomoc jiného démona. Ne když by ho to mohlo zbytečně ohrozit na životě. Ještě zřejmě měl něco, co mohl ztratit, a tak nedozrál do stádia jako ostatní v Trhlíně.

Je fakt, že zatím nebyl odsouzený. Pořád doufal, že jeho bráška vychladne a slituje se, aby mu mohl dál škodit, ale Waydan to neměl v plánu. Věděl, že se Asher nikdy neuklidní, a tak ho nechtěl omilostnit.

Ale Asher měl pravdu v jedné věci, Waydan neměl koule na to, ho odsoudit k smrti ani mu nějak zvlášť ubližovat, ačkoli za to, čeho se jeho bratr dopustil by to udělat měl. Pokud nechce být nařknut z nespravedlivého nadřezování vězňům. To by mohl být taky sesazen. Zkrátka to neměl snadné.

Waydan zatím seděl na trůně a vládnul. Měl celkem neuctivě kopyta na podnožce a o loket zapíchnutý v boční opěrce si opíral hlavu. Oči se mu klížily zrovna když řešil nějakou nepříjemnou situaci s nedostatkem pitné vody v jižní části Thallaranu. Hellion mu pomáhal a počítal za něj peníze ve fondech a spolu s Waydanem už tak třicet minut poslouchali stížnosti vetchého starce.

A když už vážně skoro usnul, Hellion do něj šťouchnul, aby bratra probral a ušetřil ostudě. Ten hned na to promluvil. „Dobrá, postarám se o to. Nechám vyhloubit dvě studny poblíž. Hned zítra tam pošlu své lidi na obhlídku terénu a pak dám vědět,“ řekl a stařec se mu poklonil.

„Vaše Veličenstvo je nesmírně laskavé,“ dodal a odcházel ze sálu se spokojeným úsměvem.

Hned, jak se za ním zavřely dveře, Waydan hlasitě zamručel a znuděně sjel zády po trůnu, až dopadl koleny na kůži z ledního medvěda a zoufale se chytl za hlavu. Občas

působil jako čtyřleté děcko, které nevydrží ani chvilku sedět na místě, protože se nudí. Hellion se zakřenil.

„Copak, Vaše Veličenstvo? Jste znaven?“ utahoval si z něj.

„Ne, Tvoje Veličenstvo je znuděný k smrti. A to je to teprve pár hodin, co jsem králem. Jak tohle mám jako vydržet? Proč jsem do toho šel dobrovolně?“ vztekal se.

„Protože ti záleží na thallaranském lidu a na Zemi. Neudělal jsi to, protože jsi musel, ale protože máš srdce na správném místě. Nikdy jsem o tom nepochyboval. I když, kecám. Chviléma jsem si nebyl jistej, jestli je Asher mimo nebo ty, vzhledem k tomu, co jsi vyváděl na Zemi, ale už jsem prozřel,“ objasnil Hellion a Waydan jen zavrtěl hlavou až mu spadla koruna do klína.

„Bacha, Veličenstvo. Zlato je měkký,“ rýpal do něj.

„Ještě jednou mi řekneš Výsosti, Veličenstvo, Milosti nebo cokoli dalšího, nechám tě zavřít do tvýho pokoje na celý týden!“ vyhrožoval mu.

„A do Trhliny ne, bráško?“ provokoval ho.

„No jo, Asher. Co s ním?“ vzpomněl si a Hellion jen pokrčil rameny. Pak tedy vstal z trůnu, protáhl se a chodil pomalá kolečka.

„Musí proběhnout soud a ať to necháš soudit koho chceš, finální rozhodnutí bude stejně na tobě. Teoreticky by bylo nejlepší, kdyby sis vyslechl názory ostatních. Je to tak dobrý pro tvoji pověst,“ zmínil Hellion a Waydan přikývl.

„Hasíte!“ zavolal a do sálu ihned vstoupil jeho rádce, který stál za dveřmi už nějakou dobu.

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se a lehce se poklonil.

„Uvědomte mého bratra, že bude mít zítra v odpoledních hodinách soud. Najděte nejvhodnějšího soudce z okolí s dobrou pověstí. Někoho spravedlivého, kdo nemá žádné střet zájmů a požádejte ho, aby se za mnou ještě dnes stavil,“ poručil mu a Hasít mu dal najevo, že jsou jeho rozkazy předem splněné.

„Jistě. Je to všechno, můj Nejvyšší?“ zeptal se a Waydan přikývl.

„Vlastně ne. Tohle předejte mému bratrovi do vlastních rukou,“ řekl, strhl si přívěsek se symbolem Nejvyššího z krku a podal mu ho. Nebyl to ten, který měl na ceremoniálu, ale menší, který byl pro věřící povinný v Thallaranu nosit. A který sám nesundal od doby, co ho dostal od otce, když byl malý.

Nosili ho poctivě všichni věřící v Dargedona a momentálně i ve Waydana. Ti, co ho nenosili byli většinou nevěřící, nebo neutrální, ze kterých se časem buď vyklubali věřící, nebo odpůrci.

A odpůrci na znamení odporu nosili přívěsek vzhůru nohama a většinou končili v Trhlině, protože něco hrozného proti bohům za život provedli. Asher ho vždy nosit odmítal. A Waydan ho nosil vždycky, i když byl ve světě lidí. Což je celkem překvapivé vzhledem k tomu, jaký k tomu všemu měl přístup. Nicméně Waydan trochu doufal, že tím bratra podpoří a pošoupne správným směrem, ale to by nebyl Asher, aby nešel vždy proti svému dvojčeti.

„Pořád ho máš rád, co? Nikdy jsi nepřestal věřit, že se změní. Nechci tě zklamat, Wayde, ale akorát se ti vysměje. Ten řetízek už neuvidíš,“ zmínil Hellion sklesle.

„Myslím, že uvidím, ale bude mu na krku viset vzhůru nohama. Vlastně tak trochu v to doufám. Moje rozhodnutí by pak nebylo tak těžký. Nikdy mu nebudu moct věřit, je to Asher. Jenže když mu tu šanci nedám, budu za kruťase. A když jo, tak za idiota a vymstí se mi to... brutálně. Vůbec nevím, co mám dělat. Nechci vidět svoje dvojče jako zrádce s upilovanými rohami a nebo useknutým ocasem. S cejchem obráceného symbolu Dargedona, nebo jako mrzáka,“ svěřil se.

„On by se měl snažit, aby tak neskončil. Potom už vás každý snadno rozezná... hele, teď mě napadlo, že by jsme si měli dát nějaký tajný heslo. Víš pro případ, že by se to nějak zvtlo. Tak abych tě poznal,“ navrhnul Hellion a Waydan souhlasil.

„Já si ale myslím, že bys nás rozeznal. Za první, má tu sice malinkou, ale viditelnou pihu na spánku a za druhý, byl jsi s ním dýl, než se mnou, znáš jeho zlozvyky. Ale co je hlavní, on se dřív nebo později něčím prozradí. Je netrpělivě a cholerickéj. Taký přehnaně mrká, když lže a jeho úsměv je strašně namyšleněj,“ odpověděl a Hellion se pousmál.

„S tím úsměvem nevím, ty se umíš taky tak usmívat. Zvedáš levej koutek... počkat! On to bude mít strašně těžký, jestli se tě bude snažit napodobit. Ty jsi levák, Waydane, a on je pravák,“ zmínil a Waydan se pousmál.

„Pravda, na to bych zapomněl,“ dodal a křenil se. „Jsme strašně odlišní. Myslím, že bych měl být v klidu. Nikdo si nás na dýl, než na pár minut zaručeně nesplete,“ spekoval.

„Snad těch pár minut nebude rozhodujících,“ dodal Hellion. „Jaký to vlastně je? Nevadí ti, že existuje někdo, kdo je stejný jako ty? Stejně okouzlující pro holky?“ vyzvídal a Waydan se zasmál.

„Ani ne. On nemá mojí osobnost a charisma. Ale kdybych byl ten míň oblíbeněj brácha, tak bych přiznávám nejspíš žárlil,“ prozradil.

„A tady máš odpověď na otázku, proč proti tobě pořád brojí,“ řekl Hellion a Waydan se mu jen mlčky podíval do papírů, aby věděl, co tam mají dál za úkoly.

Asher ležel na tvrdém kameni a zíral do malé škvíry na okraj Trhliny, kde se mu odhalovalo nebe jen jako úzká čárka. V tom se mu do zorného pole vetřela hlava žalárníka.

„Hej ty, máš tu vznešenou návštěvu,“ řekl a hrubě do něj šťouchnul svým od prachu špinavým kopytem.

„Koho?“ zeptal se překvapeně.

„Rádce pana krále,“ odpověděl a odešel. Asher se zvedl z kamenné postele a akorát se díval tváří v tvář muži ve středním věku a s mnohem vyšším postavením, než má momentálně on sám. Zajímavé, jak je život proměnlivý. Jednou jsi dole v Trhlině a jednou zase nahoře v Thallaranu jako pravá ruka Jeho Veličenstva krále. Jednou jsi skoro král a jednou jen dvojče krále...

„Co chceš?“ zeptal se podrážděně a Hasít se mu podíval do jeho ledově šedých očí. Zdálo se, že ho trochu děsilo, jak je tenhle špinavý budižkničemu Jeho Veličenstvu podobný. A nebyl sám.

„Váš král vám vzkazuje, že zítra budete mít soud. Nechal to nařídit před několika minutami,“ odpověděl a Asher zbledl na barvu čistých duší.

„Soud?“ zopakoval.

„Ano soud. Zítra v odpoledních hodinách. Taky jsem vám měl předat tohle,“ řekl a podal mu do ruky Waydanův přívěsek. Asher si ho vzal do ruky a mlčky si ho prohlížel jako by ho nikdy předtím neviděl. Potom Hasít odešel k východu.

„Co jsem říkal? Prej nemá koule,“ zasmál se Faharel a zavrtěl nad Asherovou naivitou hlavou. „Má velký koule,“ dodal, poplácal Ashera přátelsky po zádech a odešel někam pryč.

Asher se znovu podíval na přívěsek v dlani a mrsknul s ním rozčíleně o zem. „Šmejde!“ vztekal se a zběsile na řetízek dupal. „Zmrde!!! Hajzle!“ vřeštěl a skákal po řetízku jako by za to mohl. Kolemjdoucí vězni ho pozorovali a řešili ho.

Pak si Asher sedl zpátky na kámen a snažil se se uklidnit. Byl naštvaný a plný nenávisti a pocitu zrady z Waydanovy strany. Chtěl se mu pomstít a zároveň se ho trochu bál. A bál se rozsudku.

Ale to by nebyl Asher, aby se choval příkladně a snažil se se s bratrem usmířit. Ne, on vymyslí něco, čím si zcela určitě ještě uškodí. A i Waydan to tušil. Proto ho čekalo učinit velmi nepříjemné, spravedlivé, ale zároveň milosrdné rozhodnutí.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 15/10 2020 7:52

Já jsem se spolu s Daemtrish ploužila ospale chodbou. Včera jsme totiž celou noc pařili. Slavili jsme Waydanovu korunovaci, naše zasnoubení a taky to, že ti dva s Thayerem spolu začali oficiálně chodit. Prostě moc skvělých věcí na to, aby byl život zase super. O to větší jsem měla strach. Když je dlouho život na nic a pak je spousta věcí perfektních, tak je to podezřelé, no ne?

Před námi u skříněk postával Zack s Ninou a ozobávali se. Vzpomněla jsem si, co psal Waydan v tom dopise. Možná bych mu měla věřit, přece jenom zná lidi tak, jak málokdo. A navíc to tak vážně i vypadalo.

Zack se na mě sice občas tvářil naprdnutě, ale byl spokojený. S Ninou byl jako vyměněný. Způsob, jakým se na ní díval a jak vášnivě ji líbal mi připomínal Waydana. Protože takhle se díval zase jen on na mě. A Zack nikdy. Nikdy se na mě nedíval jako na ní. Možná je to taky důvod proč jsem se s ním necítila dobře. Nevěřila jsem mu ty city, i když nejspíš nějaké byly. Ale k Nině to bylo opravdovější a silnější.

„Nad čím dumáš?“ zeptala se mě Daemtrish, když mě viděla smutně civět na své dva bývalé nejlepší kamarády.

„Chybí mi,“ přiznala jsem.

„To chápu. Možná byste se mohli nějak usmířit. Oba jsou teď šťastný, že mají jeden druhého, a tak by ti to mohli snáz odpustit. A ty jsi zasnoubená, tak bys to mohla zase snáz překousnout. V podstatě, když se dali dohromady už není co odpouštět, ne? Ale měla bys možná ještě chvíli poč...“ řekla.

„Zacku, Nino!“ zavolala jsem na ně a běžela jsem za nimi.

„No, nebo jít hned, proč ne?“ dodala tiše Daemtrish a šla pomalu za mnou. Nina se Zackem se na mě otočili a čekali, co ze mně vypadne.

„Všechno špatný je k něčemu dobrý, ne?“ prohlásila jsem a podívala jsem se na jeho ruku, kterou měl prsty propletenou v její.

„Jo no. Asi máš pravdu,“ odpověděl a Nina přikývla a objala mě.

„Chyběla jsi mi,“ přiznala.

„I mě. Omlouvám se,“ řekl Zack a já přikývla.

„Taky se omlouvám. Nechtěla jsem nikomu ublížit...“ začala jsem, ale přerušil mě.

„Nechme to být. Jste spolu šťastní?“ zeptal se Zack.

„Jo, jsme zasnoubení,“ vysypala jsem ze sebe a oba na mě vykulili oči.

„Teda, to byl fofr,“ culila se Nina.

„To jo. Hlavně když... nic, mlčím. Gratuluju,“ řekl a pak k nám dorazila i Daemtrish.

„Lidi, tohle je Trish. Moje kamarádka a Waydanovo taky. A tohle je Nina a Zack,“ představila jsem je a oni si podali ruce.

„Těší mě,“ řekla Nina přátelsky.

„Mě taky,“ odpověděla Daemtrish a usmála se na ně na oba.

„Takže... už asi nejsi panna, co?“ vypadlo z Niny po chvilce trapného ticha, nejspíš aby bylo ještě trapněji. Daemtrish se tlumeně pousmála a Zack byl zvědavý, ale nic neříkal. Takhle se tvářil vždycky, když se cítil trapně. Nicméně jsem se trapně cítila já a právem. Nina byla prostě zvědavá a občas netaktní. Myslela si, že když jsme mezi přáteli, můžeme si říct všechno bez obalu, a to včetně pikantních, intimních či osobních detailů. Nechtěla jsem lhát, ale nechtěla jsem ani říkat pravdu.

„To je trochu osobní,“ zareagovala jsem a Nina se na mě prozíravě podívala.

„Ne, nedělala to,“ informovala ostatní. Prostě občas byla na ránu. I tak jsem jí ale měla ráda. Momentálně zase o něco míň, ale to přejde.

„Zjevně je Waydan džentlmen a věří na sex až po svatbě,“ řekl Zack, aby to nějak utnul a nikoho se nedotknul a Daemtrish se pousmála.

„Ten sotva,“ zašeptala si pro sebe.

„No... Trish je jeho ex,“ informovala jsem je, aby si uvědomili, jak jejich odhady byly mimo a taky jsem podle do té trapnosti dostala i ostatní, abych v tom nebyla sama.

„Aha,“ zašeptal Zack překvapeně a od té doby, co jsem to řekla si Daemtrish měřil pohledem. No a viditelně nás dvě ve svojí hlavě porovnával.

„A co ty? Nebylo ti blbý se hned po rozchodu vyspat s ex přítelem tvojí nejlepší kamarádky? A tobě? Na to, jak moc jsi byl raněnej jsi celkem rychle v pohodě,“ rýpla si Daemtrish. Byla kousavá a hájila mě. *Pěkný.*

Řekla bych, že Nina Daemtrish trochu naštvála. Zajímavý první dojem. „To ona ho podvedla a utekla za ním. Rozešla se s ním,“ hájila se Nina. Zack mlčel.

„A ty jsi matka Tereza? A mimochodem, na to jsem se neptala,“ usmála se na ní Daemtrish a mířila si to do třídy.

„No, fajn pokec. My už radši půjdeme,“ řekl Zack a táhl Ninu za ruku pryč. Já jsem tam ještě pořád stála jako solný sloup a popadala jsem dech. „Proč jsi rýpala?“ zaslechla jsem z dálky a pak jsem se otočila a šla jsem raději za Daemtrish.

Podle mě by ses na ně měla vykašlat. Vůbec to nejsou dobří přátelé,“ komentovala Daemtrish naše vztahy hned, jak jsem si vedle ní sedla do lavice.

„Nevím, co se to mezi námi stalo a ani kdy se to změnilo, ale bývalo to jiný,“ odpovíděla jsem.

„Štěstí, že máš nás s Thayerem a Waydanu. A určitě bys měla ráda i Aellaru, je to sice Asherovo ex a je trochu vyšínutá, ale je s ní sranda. Taky je moc hodná. Teď slouží v Thallaranu Waydanovi,“ dodala.

„Bezva další sexy démonka, mám žárlit?“ zeptala jsem se a ona zavrtěla hlavou.

„Škoda, že jsi nepoznala Caellys a Lexi jinak než jako ty, co ti šly po krku,“ zašeptala smutně. Vzpomněla jsem si, že Caellys je ta, kterou kvůli mně Waydan zabil. Stejně tak Lexi a zamrzelo mě to.

„Ani nevíš, jak strašně je mi to teď líto. Já... na tohle neexistuje omluva,“ řekla jsem sklesle.

„Ne, je to v pořádku, Will. My jsme tě přišli opravdu zabít. Včetně mě. A Waydan mě měl taky zabít, ale neudělal to. Neudělal to jenom proto, protože mi po tom všem i tak věřil. Věděl, že nebudu hrozba. Nebo spíš věděl, že jsem ani nebyla hrozba. Já...

vždycky jsem mu byla věrná. Myslím tím, že jsem byla na jeho straně a nejspíš měl Asher i Waydan pravdu. Nezabila bych tě. Nedokázala bych mu to udělat," přiznala a dívala se mi smutně do očí.

„Jestli je to něčí vina, tak jejich a trochu i moje. Neměli jsme se proti němu vzbouřit. Byla to chyba poslouchat Ashera, ale on nikomu moc nedával na výběr. Málem jsem si ho vzala proboha. Víš, jak strašný by to bylo?“ pousmála se a já zavrtěla hlavou.

„Strašný. Aellara s ním chodila devadesát lidských let. Obdivovala ho a vážně ho milovala. I on jí. Ale ke konci už jí lezl na nervy. Změnil se. On byl vždycky ten horší bráška, ale díky Waydanovo chování působil vždycky jako že on je ten, co chce pro Thallaran to nejlepší, a tak jsme ho následovali.“ Poslouchala jsem jí. Celkem mě zajímalo, jací jsou a jací byli.

„Vždycky Waydanovi škodil, ale mysleli jsme si, že to patří k roli dvojčete. Ale pak se něco zlomilo. Ani nevím kdy přesně k tomu došlo, ale ty nevinný hry přešly do stádia, kdy jsme upřímně netušili, kdo z nich je ten zlej a kdo se jen brání. Oba do sebe šili. Prali se, ubližovali si a bylo to krvavý. Vážně jsem si pak už myslela, Will, že Waydan je ten sobec, co ničí Asherovi život, protože ho nutí vládnout Thallaranu, ačkoli to byla jeho povinnost," dodala a podívala se na mě. Trochu se mi ulevilo, že ten zloun není Waydan.

„Víš, on to celou dobu dělal ze dvou důvodů. Hlavním tedy byla láska k Zemi. Ale druhý důvod byl ten, že kdyby se rozhodl svůj osud naplnit a Asher by měl být po jeho boku jako jen jeho mladší dvojče, Asher by to nerozdejal. Závídel by mu k smrti. A zřejmě by mu šel po krku a snažil by se mu zase škodit. Snažil by se vymyslet, jak se ho jednou provždy zbavit. Waydan to celou dobu věděl. Když mi to došlo, sebralo mě to," řekla.

„To je příšerný," odpověděla jsem šokovaně a ona přikývla.

„Waydan měl Ashera vždycky rád. Teda nikdy by to nepřiznal, aby ho ostatní neměli za hlupáka, že by mohl mít rád někoho, kdo ho z celého srdce nenávidí. Bylo to matoucí. Zato Asher veřejně prohlašoval, jak mu jde o dobro Thallaranu a svého bratra. Jak má Waydana rád. Jak ho chce chránit před fatálními chybami. Vždycky dělal chudinku a nechal se od Waydana porazit, když šlo o fyzickou potyčku.

A naproti tomu Waydan vždycky prohlašoval, jak Ashera nesnáší – jaký je to idiot. Byl to on, kdo na něj vždycky útočil fyzicky, ale nikdy by mu doopravdy neublížil. Miluje ho. Bere ho jako svojí polovičku. Miluje ho až za hrob, a to mě děsí k smrti. Nechci, aby se to obrátilo proti němu. Asher Waydana nenávidí. Nedělalo by mu problém ho zabít. Kdyby mu nehrozilo převzetí trůnu, už by ho dávno něčím zabil," dodala.

„Jednou jsem se s Asherem potkala. Bylo to přímo tady v téhle třídě. Zastavil čas a přišel Waydanovi vyhrožovat. Pochopila jsem to až později. V tu chvíli jsem z toho byla taky zmatená. Oslovil mě jako smysl-Waydanovo-mizernýho-života a přišel mu říct, že mě musí zabít, jestli se nevrátí do Thallaranu.

Bylo to období, kdy už jsem do něj byla zamilovaná a zřejmě i on do mě, ačkoli před několika dny, než jsme se my tři setkali, mě chtěl ještě zabít. Waydan ho bodnul mou dýkou do srdce. Podle mě se trefil, i když mu pak řekl, že ne. Aby Ashera zabil, musel by být v dýce ten kámen, že jo?" ujišťovala jsem se a ona přikývla.

„No jistě. Waydan to ví. Říkám, že by mu nikdy doopravdy neublížil. A právě v momentě, kdy by Waydan přišel plnit svoje povinnosti a nastoupil na trůn, by Asher ztratil svoje postavení. Ne, že by nějaký měl, ale když byl Waydan pryč, tak si aspoň mohl na krále hrát,“ zmínila.

„Právě proto nechápu, proč by chtěl, aby se vracel?“ zeptala jsem se.

„Asher nikdy nevěděl co chce. Kromě toho být nejmocnější. Záviděl Waydanovi život na Zemi a teď mu zase závidí život v Thallaranu. Zkrátím to, Asher nedokáže žít, dokud žije Waydan. Protože Waydan je ve všem lepší. Má charisma, je prvorozený a bůh a on je prostě jen jeho dvojče. Nehledej v tom logiku je to jenom čirá závist,“ objasnila.

„Jak to, že tu nikdo není?“ zmínila jsem, když jsem se rozhlédla po prázdné třídě. S Daemtrish jsme se zakecaly na docela dlouhou dobu. Už bylo dávno po zvonění a nikdo tu nebyl.

„To nevím,“ odpověděla a šla se podívat na chodbu. „Jé, dneska je čtvrtek. Máme až od devíti,“ řekla, když se podívala na rozvrh a já zoufale vydechla.

„Ach jo. Jsem mohla ještě spát. Od té doby, co se s tebou kamarádím mám permanentní kocovinu,“ rýpla jsem si a ona se zakřenila.

„Pár kapek mojí krve by to mohlo napravit,“ odpověděla a mrkla na mě.

„Co?“ zeptala jsem se, abych se ujistila, že jsem jí dobře rozuměla.

„Ale nic. Takový věci si dělej s Waydanem. Nechci dostat vynadáno, že jsem tě zkazila,“ řekla a sedla si vedle mě zpátky do lavice. Fakt bych někdy chtěla vědět, jak to mezi démony v Thallaranu chodí a co ti dva spolu prožili za dobrodružství. Kromě intimností, to fakt vědět nepotřebuju.

THALLARAN 15/10 202 8:26

Akorát do soudní síně přivedli obžalovaného. Postavili ho před soudce, vedle kterého seděl Waydan. „Kde máš přívěsek?“ zeptal se ho hned jak bratra viděl. Asher se jen pousmál, mlčky si stáhl límec od trička a ukázal na svůj krk, kde mu přívěsek visel vzhůru nohama. Všichni v síni se polekali a začali si šuškat.

„Ticho! Ticho v soudní síni!“ zavelel soudce Brennan a hlasy utichly. „Vaše Výsosti, ačkoli mi vzhledem k okolnostem už přijde zbytečné se na to ptát, stejně musím. Přijmete svého bratra krále Waydana I. za svého boha, nebo ne?“ zeptal se ho soudce a Asher se rozesmál.

„Nikdy!“ odpověděl stroze. Waydan se zatvářil zoufale.

„Zákony mluví jasně a důkazy taky. Vše je proti vám, Vaše Výsosti. Porota, i já. A váš bratr? Poštval jste si proti sobě celý Thallaran. Nezbyvá mi nic jiného, než vás tímto odsoudit k 500 thallaranským rokům v Trhlině,“ řekl soudce a podíval se na Waydana. „A vy, Vaše Veličenstvo? Souhlasíte?“ zeptal se soudce Waydana. Ten se podíval na bratra příkývl.

„Hajzle!! Hajzle!! Nenávidím tě! Těš se až se z Trhliny vyhrabu a věř, že tě zabiju!“ křičel Asher až to všechny rozrušilo.

„Tichooooo!!“ zaječel soudce, až se do síně zase vrátil klid. „Navrhuji zvýšení trestu. Vězeň se dopustil dalšího vážného prohřešku proti samotnému králi, a to ještě v přítomnosti svědků při soudním jednání. Obávám se, že by při jeho nedostatečném trestu mohlo dojít ke královraždě.

Nejen, že urazil samotného boha, ale vyhrožuje mu smrtí. Všichni jste svědci těchto slov. Dávejte si pozor, Vaše Výsosti. Ještě jednou tohle uslyším a o život přijdete ještě zítra za svítání. Navrhuji proto k trestu ještě zkrácení ocasu o dvacet centimetrů,“ řekl. Síní se ozval zvuk udivených démonů.

„Cože? Nemůžete mi zkrátit ocas o dvacet centimetrů. Nic jsem neudělal. Waydane! Řekni něco!!“ křičel zoufale Asher.

„Teď se obrácíte na svého bratra? Po tom všem? Jste velmi neloajální ke králi i k vám osobně. Nevíte, co chcete,“ osočil ho soudce. „A obávám se, že vám ocas zkrátit můžeme. Dopustil jste se vážných přečinů,“ dodal.

„Já vím, co chci. Chci ven!“ odpověděl Asher. Soudní síní se rozhostil smích démonů.

„Pak jste si měl dávat větší pozor na pusu, Vaše Výsosti. Pozdě bycha honiti. Odsuzuji vás na věky v Trhlině a na zkrácení ocasu o dvacet centimetrů trvám!“ řekl a praštil dubovou paličkou do podložky ležící na stole.

Asher se tvářil zoufale a úplně stejně tak i Waydan. Ani jeden nedokázal vydat hlásku. Momentálně by jednoho od druhého nikdo nerozeznal. Nebýt toho oblečení a pozic, ve kterých se nacházeli.

„Omlouvám se za to, co jsem řekl. Prosím, ocas ne,“ fňukal Asher.

„Na omluvy je pozdě, Vaše Výsosti. Ale dobrá, zeptáme se vašeho bratra. Vaše Veličenstvo, co byste navrhoval vy?“ zeptal se ho soudce Brenan a on se na něj vyděšeně podíval.

„Já nevím. Věčnost v Trhlině je příliš krutá,“ odpověděl.

„Myslíte? Já myslím, že není. Ale dobrá, vy jste král a bůh. Tak jen ocas a odnětí svobody na několik let? Varuji vás ale, Vaše Veličenstvo. V jeho očích jste ho už zradil a několikrát, ačkoli to tak nebylo. Má pokroucenou mysl a až se dostane na svobodu, bude usilovat o vaši smrt,“ odpověděl soudce.

„Námítka! To je spekulace!“ hájil se Asher.

„Vy nejste sám sobě obhájcem. Nejste ani v pozici, abyste si mohl otevírat pusu, pokud nejste tázán. Zamítá se,“ řekl a Asher sebou zoufale plácl na zadek na lavici za ním. „A okamžitě se postavte!“ dodal soudce.

„Jistě, že se zamítá, když ta spekulace byla řečena vámi. A vy, že jste spravedlivý? Požaduji jiného soudce! Mám právo na jiného soudce a na nějakého obhájce taky!“ pokračoval Asher a raději si tedy stoupl.

„Drž už hubu! Nemáš právo na nic. Všechno, co uděláš ještě zhoršuje tvůj trest. Jak teď budu před ostatními vypadat? Mám tě rád a nechci, aby se ti něco stalo, to není tajemství. Klidně si to zapište do těch papírů. Ale už toho mám dost. Nehodlám se kvůli tvojí nevymáchaný puse poštiženému mozku dostat do takových sraček jako ty.

Takže tvoje omluva se přijímá. Máš čistý štít, jako by rozsudek neexistoval. Ale od teď už se počítá všechno, co uděláš a co řekneš. A nechávám tě plně v rukách soudce Brenana. Prosím, vaše ctihodnosti, o znovu položení otázek na obžalovaného," řekl Waydan a posadil se zpátky do lavice.

Asher jako by přehlédln dobrosrdečnost svého bratra, což dělal běžně. Jeho milost nebral ani jako milost, ale jako útok a viděl všechno černě. To, že ho nechal v rukách soudce jak by smet.

"Tak tedy znovu, Vaše Výsosti. Přijmete svého bratra krále Waydana I. za svého krále a boha, nebo ne?" zeptal se a Asher se pousmál.

"Nikdy!" odpověděl.

"Můžete nám udat důvod vašeho rozhodnutí?" pokračoval.

"Nemám ho rád," řekl a písař si něco zapisoval do bloku. "Co? To není hřích. Nemusím ho mít rád," hájil se. Waydan se zatvářil jako, že se ho to, co řekl bratr dotklo.

"Ne, to nemusíte, Vaše Výsosti," objasnil klidně soudce a rozhlídl se po síni. "Takže přijímáte trest v podobě odnětí svobody v Trhlině na věky?" zeptal se a Asher zavrtěl hlavou.

"Přijde mi to moc přísný. Jsem sakra démon první třídy. Jsem synem Dargedona stejně jako váš Nejvyšší a vy jste všichni jen usmrkanci z druhý nebo ze třetí a vy dokonce i ze čtvrtý. Tohle není fér!!" vztekal se a soudce praštil paličkou do stolu. Waydan to jen šokovaně sledoval.

"Ticho. Urazil jste mě. Vy si pod sebou řezáte větve. A to velice rychle. Nevím, jestli jste takový hlupák, nebo chudák. Ale ať jedno či druhé, váš trest mi nepříjde ani trochu nefér, či přísný. To, že jste synem Dargedona vás neopravňuje se chovat agresivně a ubližovat ostatním. Tohle nemůže zůstat bez trestu. Takže se vás zeptám naposledy, čistě z dobroty srdce. Přijímáte trest v podobě odnětí svobody v Trhlině na věky?" zeptal se znovu.

"Ne!" odpověděl hrdě Asher.

"Pak vás tedy odsuzuji k trestu zkrácení ocasu o třicet centimetrů a k upilování levého rohu až ke kořenu. A trest odnětí svobody se nezkracuje. Teď přijímáte svůj trest, Vaše Výsosti?" zeptal se.

"Absolutně ne!!" vřeštěl zoufale a obrátil se na bratra. "Waydane, prosím," škemral.

"Nemáš mě rád. Mou pomoc neustále odmítáš. Chováš se jako naprostý cvok. Už jsem řekl, že to máš ve svých rukách a že soudce bude ten, jehož rozhodnutí bude finální," odpověděl statečně.

"Rozhodnuto. Obžalovaný se odsuzuje k trestu odnětí svobody na věky, ke zkrácení ocasu o třicet centimetrů a k upilování levého rohu až ke kořenu," řekl Brenan a zaklepal paličkou o stůl.

"Tohle ti v životě neodpustím!" křičel na bratra, zatímco ho odváděli ze síně. "Nenávidím tě! Nenávidím!" ječel, a to Waydana probudilo.

Waydan se probudil a celý zpocený vyletěl z postele. Automaticky se mu z očí spustily slzy. Pak sebou plácl zpátky na postel a snažil se popadnout dech. "Ashere, ty idiote.

Doufám, že nás oba nedostaneš do takovýho průseru,“ zašeptal si pro sebe a otíral si slzy z očí.

Ještě chvíli po tom nehybně ležel ve své královské posteli a zíral do stropu. Závěsy měl zatažené, takže v místnosti byla stále ještě tma. Myslel jen na Ashera a na blížící se soud. Pořád nevěděl, co s ním.

V tom někdo klepal na dveře. „Vaše Veličenstvo, už je půl deváté,“ řekl Hasít a vešel do místnosti. Hned si to zamířil k oknům a roztáhl žaluzie. „Jak jste se vyspal?“ zeptal se a Waydan se na něj vyčerpaně podíval.

„Nic moc, Hasíte. Celou noc jsem nespál a k ránu, když se to podařilo, jsem měl živý noční můry. Soudce Brenan sice včera podpořil moje domněnky i přání, ale vůbec mě to neuklidnilo. Spíš naopak,“ odpověděl.

Hasít popadl přes židli pověšený plášť a přehodil ho Waydanovi přes ramena. Neodvážil se na to nic říkat, a tak změnil téma. „Horkou vodu máte připravenou a snídani taky. Budete si přát jíst tady, nebo v sále se svým bratrem a ostatními?“ zeptal se a Waydan se pousmál.

„Přijdu dolů,“ odpověděl, poplácal ho po zádech a mířil si to do koupelny. Hasít párkrát tleskl a do pokoje přišly dvě služebné. Jednou z nich byla Aellara, která se nedávno nabídla Waydanovi, že si svůj trest odpracuje ve službách Thallaranu. On souhlasil. Nechtěl vidět v Trhlině všechny. Nechtěl tam ani Ashera, ale neměl na výběr. Zion bývalý Asherův rádce zase dělal stájníka.

Ta první služebná zatím otvírala okna, zatímco Aellara stlala královské lože. Na Ashera byla naštvaná, ale záleželo jí na něm. Nechtěla, aby trpěl, ale byla si vědoma, že to jinak nejde.

Včera, když se o soudu doslechla, požádala Waydana řádně a písemně o možnost se přijít na rozhodnutí podívat. Souhlasil. Soud měl být pouze pro zvané, nebo s povolením. Rozhodně nebyl pro veřejnost. Takže většinu žádostí musel odmítat.

Asher ležel na tvrdém kameni. Prostřižené blanky u křídel už se mu opět skoro zahojily. Nicméně byla křídla stále ještě citlivá a ležení na kameni bylo celkem bolestivé. I když měl křídla šikovně složená. Díky oceli ukované v pekelném ohni, kterou nosil jako vězeň s maximální ostrahou jako ozdobu na rukách, nemohl svá křídla úplně zatáhnout.

Držel v ruce přívěsek, který mu bratr nechal poslat a přemýšlel. Došlo mu, proč mu ho nechal poslat. Chtěl, aby prozřel. Aby mu dal znamení, jestli to myslí vážně, nebo ne. Ale Asher byl tvrdohlavý a hloupě hrdý. Nikdy by neuznal chybu před ním a nikdy by se mu nepodvolil. Raději by byl mrtvý, aniž by chtěl umřít, což Waydan tušil. Nikdy však nepřestával doufat, že se umoudří.

„Jak je?“ zeptal se ho Faharel a Asher ho zpražil pohledem.

„Starej se o sebe,“ okřiknul ho.

„Ta tvoje povaha tě jednou zabije fakt,“ zmínil.

„Řekl jsem, aby ses staral o sebe. Nemám náladu na nějaký tvoje názory,“ odsekával.

„Tak mě vyslechni,“ řekl a Asher se na něj nenávistně podíval.

„Proč jako?“ zeptal se.

„Zkus to a pak mě třeba pošli do prdele,“ dodal a Asher se usmál a posadil se naproti němu.

„Máš minutu,“ řekl a čekal, co mu Faharel poví.

„Uznej ho jako svého krále a boha. Bude snazší se k němu dostat, když budeš na svobodě. Je to tvoje dvojče a je dost sentimentální,“ radil mu.

„Neříkal jsi včera, že bych ho neměl podceňovat a že má koule mě zničit?“ připomněl.

„Říkal. To se ale nevylučuje. A jestli se budeš vzpírat všemu, nemáš šanci se odtud dostat. Akorát si přihroršíš,“ pokračoval a Asher se ušklíbnul.

„Jsi úplně mimo. Nechápeš absolutně nic. Já se mu nikdy nepokloním. Nikdy, rozumíš? Nikdy ho neuznám jako svého boha. Proč bych taky měl? Sdílel jsem s ním dělohu mojí matky. To, že se dostal dřív k východu nic neznamená. Alespoň ne pro mě a pro vás by taky nemělo. Mohl jsem to být já!“ vztekal se a Faharel s úsměvem ve tváři nad ním zavrtěl hlavou.

„Myslíš? To, že je o pár minut starší nic neznamená, máš pravdu. Ale to, jak se chováš a co o sobě ukazuješ lidu jo. Možná spíš proto nejsi vyvolený. Víš, sledoval jsem vás dva nahore občas když si strážci krátili dlouhý chvíle přes kouzelný zrcadlo. Myslím, že kdybys byl sice druhorozený ale on, lidi by tě přijali. Bouřili by se jemu. Tak to je. Činy nás dělají tím, kým jsme,“ dodal.

„Myslíš jako, že kdybys se odtud dostal a choval bych se jako on...“ spekoval.

„Tak jsem to nemyslel. Mluvil jsem o minulosti, ale dělej si, co chceš,“ zasmál se.

„Co chceš?“ prskal.

„Mám nápad. Mám ho už dlouho, ale musíš spolupracovat. Pomoz mi se odtud dostat a já zase pomůžu tobě,“ navrhnul Faharel.

„Odtud se nelze dostat. A kdybys věděl jak, dostal bych se odtud sám, to mi věř,“ opáčil.

„Ale jde to. Zvlášť když mi pomůžeš. Hlavně tvoje nápadně podobná tvářička, co vypadá jako ta králova svede spoustu práce. Musel by sis na ní ale dávat velkej pozor. Každá jizva nebo cejch tě prozradí. Takže ti radím se u soudu chovat slušně,“ zmínil.

„Jak bys to chtěl do háje udělat? Výměna nepřipadá v úvahu, když on je nahore a já dole, a navíc všichni vědí o tom, jak nás zblízka rozeznat,“ komentoval zoufale.

„Pomoz mi se zbavit těch ocelových pout a já ti řeknu jak,“ usmál se Faharel.

„Fajn, něco zkusím vymyslet. Sice absolutně nevím co, ale hádám, že tady budeme mít spoustu času na přemýšlení,“ dodal.

„Tak se mi líbíš. A když já pomůžu tobě, ty pomůžeš mě. Až se úspěšně dostaneš ven a bude to bezpečný, slibuješ, že mě pustíš?“ zeptal se a Asher přikývl. Fajn, máme dohodu. Předběžnou,“ řekl a podal mu ruku.

„Snídaně, hnusáci!“ zakřičel nějaký ze strážců a hodil před každého kus suchého chleba a před Ashera ještě v hadru zabalený tvrdý sýr. Oba se na sebe s Faharelem podívali a nastejno po sýru skočili.

„Ten je můj!“ křičel Asher a prali se jako děti o lízátko.

„Fajn, nech si ho. Bráška tě dost rozmazluje. Vidíš? Co jsem říkal. Má tě rád. Byl bys idiot, kdybys to pohnojl,“ řekl a vrátil se zpátky na místo. Asher po chvilce kus sýra odlomil a podal mu ho.

„Na, ale řekneš mi, co mám dělat u soudu. Co říct a tak,“ řekl, Faharel si od něj vzal kus sýra a pousmál se.

„Platí.“

„Tohle nechává poslat Jeho Veličenstvo svému bratrovi k snídani kvůli blížícímu se soudu,“ řekl jiný strážce a položil před Ashera talíř plný nejrůznějších dobrot, které zbyly ze snídane. Oba s Faharelem na mísu mlsně zírali.

„Podcenil jsem ho, miluje tě. Taky bych chtěl takovýho brášku,“ komentoval Faharel závistivě. Asher přitáhl mísu k sobě a dovolil Faharelovi si taky něco vzít. Oba se cpali jako by nejedli roky. Kromě hltání a mlaskání bylo hrobové ticho.

„Má výčitky,“ odpověděl opožděně Asher s plnou pusou.

„Možná,“ usmál se Faharel a zakousl se do sýrové housky. „I toho se dá využít,“ zmínil. Jednou týdně všichni vězni dostávali pohár lidské krve a špetku lidské duše. Jinak pouze suchý chléb a vodu. Teď měl nový přítel minulého skoro vládce Thallaranu i vejce natvrdo, do zlatova upečenou slaninu, sýr, šunku a čerstvé křupavé pečivo. „Byl bys blbej, kdybys toho nevyužil,“ dodal Faharel a Asher přikývl.

Waydan si po snídani sedl na trůn a listoval v nějakých papírech. „Dal bych si kokain,“ zašeptal si pro sebe, opřel se o opěrku a zavíral oči.

„Kokain nemám, ale mám tohle,“ řekl Hellion a podal bratrovi skleničku whisky.

„Dí,“ usmál se a vzal si sklenku do ruky.

„Tak co? Moc jsi toho nenaspal co? Vsadím se, že Asher taky ne,“ řekl a Waydan zavrtěl hlavou.

„Jsou jen dvě možnosti, jakým směrem se to s Asherem bude ubírat. A ani jedna se mi nelíbí,“ komentoval Waydan a Hellion si sedl vedle něj na stoličku.

„Povídej,“ zašeptal a podíval se mu do očí.

„Buď to bude jako v mém snu, kde se Asher snažil každou mojí dobrou vůli sabotovat a dopadne to pro něj špatně. Protože on se mi nikdy nepodvolí. Nikdy mě neuzná jako svého nadřízeného. Anebo bude lhát a předstírat a já budu muset být mírný.“

Což je sice super, ale on mě podrazí a víme to všichni. Využije toho, že k němu nesmím být nespravedlivý. Zvlášť když se bude v očích veřejnosti chovat jako ukázněný vězeň. No a až se dostane ven, vrazí mi kudlu do zad jako vždycky a tentokrát se mu to i podaří. Absolutně nevím, co mám dělat, Helle,“ vysvětlil.

„Vsadím se, že se bude chovat jako ukázněný vězeň. Oba ho známe dobře. Ten sen tě měl jenom vyděsit. Jste dvojčata, jste propojení. Vždycky jste byli. Počítej spíš s variantou, že bude lhát a předstírat a ty buď mírný. Jestli ti smím něco navrhnout, trvej na tom, aby byl věky v Trhlině, protože to se vyrovná fyzickým trestům a takhle ho vidět nechceme... jako zrádce s cejchem a bez ocasu,“ zmínil.

„Hm, ale mě přijde věčnost v Trhlině krutá,“ odpověděl.

„Jo, mě taky, ale je to Asher. Ani pět set thallaranských let ho nezmění. Je jasný, že až se odtamtud dostane, půjde ti po krku,“ dodal a Waydan si zoufale povzdychl.

„Mimochodem, neměl bys být ve škole?“ zmínil překvapeně Waydan.

„Měl. Ale řekl jsem si, že na tebe pár dní dohlídnu. Třeba abys odtud neutekl,“ zakřenil se.

„Tak to ne, ty musíš chodit do školy!“ opřel se do něj Waydan.

„Neboj se, bráško. Půjdu,“ zmínil a usmál se. „Jo, to mi připomíná, že bych měl k tobě takovou prosbu,“ zmínil najednou Hellion.

„O co jde?“ zeptal se.

„Jde o jednu holku...“ zašeptal a Waydan se pousmál.

„Tak o holku jo? Chceš radu nebo co?“ vyzvídal netrpělivě, ale Hellion zavrtěl hlavou.

„Ne. Jako líbí se mi, ale o to nejde. Krátce na to, co se narodila, nechal Asher popravít její matku. To se stalo, když jsi tu nebyl. No a její dceři zakázal studovat v Božím chrámu. Chtěl bych, abys to zvážil a případně jí nabídl možnost studia. Je vážně moc chytrá a nezaslouží si, aby byla dál trestaná něčím, za co nemůže,“ řekl a Waydan se zamračil.

„Proč nechal Asher popravít její matku? A jak víš, že je chytrá?“ zeptal se se zájmem až se mu leskly oči. „Na to druhý nemusíš odpovídat,“ zakřenil se.

„Proměnila člověka v démona,“ odpověděl Hellion stručně.

„Aha,“ zamyslel se a vstal z trůnu. Udělal pár koleček a přemýšlel.

„Taky je to sousedka Daemtrish z Mazurky. Tak co? Myslíš, že bys to mohl alespoň zvážít? Prosím, bratře,“ naléhal, ale Waydan na to stále nic neříkal.

„Proč ho proměnila v démona?“ zeptal se po chvilce intenzivního přemýšlení.

„Z lásky,“ odpověděl Hellion pohotově.

„Určitě?“ ujišťoval se.

„Jo, narodila se jim ta holka krátce na to, co ho proměnila,“ odpovídal.

„Zplodili démona? Fascinující...“ zašeptal.

„Fascinující? Říkáš to tak často, že si začínám myslet, že je to tvoje nejoblíbenější slovo,“ křenil se Hellion, ale Waydan nereagoval, byl zamyšlený. „Nad čím přemýšlíš? Nedělej, že jsi to nevěděl. Jasně, že se narodí démon. I když její rodič byl kdysi člověk,“ zmínil.

„Jasně, že to vím. Takhle otec stvořil většinu démonů. Nikdy jsem nad tím ale takhle neuvažoval. A víš, já a Willow... možná to po mě bude chtít... abych, jí proměnil,“ odpověděl a Hellion přikývl.

„To mi taky došlo. Taky po tobě třeba bude chtít malýho démona,“ strašil ho Hellion. Waydan nadskočil a vykulil oči.

„Na to je myslím brzo. Myslet na děti. No tak jak bych to udělal? Nejdřív musím upravit ty hlavní zákony, který Asher domrvil svým pokrouceným smyslem pro spravedlnost. Nikdo se nebude trestat smrtí za to, že někoho miluje, to bych byl největší pokrytec v Thallaranu,“ procedil zamyšleně a Hellion přikývl.

„Tak jo, podívám se na to. Musíš mi ale říct všechny detaily a pomoci mi vymyslet, jak takový demony budeme teda trestat jinak. A hlavně musím zaopatřit i sebe, kdyby

po mě Willow chtěla, abych jí proměnil. Jo a taky tý holce osobně doručíš dopis s povolením ke studiu ať to je komplet," dodal a Hellion nadšeně přikývl.

„Děkuju," zašeptal. „Budeš mě ještě potřebovat? Musím si teda před tím soudním jednáním ještě něco zařídit," zeptal se Hellion, ale Waydan zavrtěl hlavou a usmál se.

„Ne, to bude všechno. Klidně si dělej svoje," řekl. Hellion se mu na znamení vděčnosti lehce poklonil a šel zařídit své pochůzky. Waydan k sobě přivolal Hasíta, který byl skoro nonstop po jeho levici někde poblíž.

„Ano, můj Nejvyšší?" poklonil se.

„Sežeňte mi papír a pero, potřebuju něco napsat. A nechte ke mně zavolat strážkyni Piersnovou a strážce Feniga a Mortexe," dodal, Hasít se mu poklonil a odkráčel plnit královy rozkazy.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 15/10 2020 13:42

Byly akorát dvě minuty po zvonění a my jsme s Daemtrish měly konečně padla. Po té dnešní promarněné hodině spánku, kterou jsme musely strávit ve škole, jsme byly dost utahané. Zvlášť když jsme včera slavily a měly jsme kocovinu. Teda spíš jen já, ona jí nějak magicky démonsky odčarovala. Čekala mě ještě směna v džus baru a spousta nepříjemných věcí, než půjdu spát.

Daemtrish byla dneska na řadě s hlídáním, a tak musela do práce se mnou. Thayer si mohl užívat klidu tigriniana, když jeho milá nebyla doma a mohl celý den konečně prospat ve svém milovaném pelíšku jako kočička. Nicméně si musel ještě tak hodinu počkat, než mi začínala šichta.

Nina se Zackem se dívali jak odcházíme a drbali nás. „Nepřijdou ti obě divný?" zeptal se Zack a Nina pokrčila rameny.

„Nevím," odpověděla.

„Když jsem s ní byl, byla vždycky divná a ta holka je stejně tajemná jako Willow. Nebudeme je sledovat?" navrhnul, ale Nina se mu vysmála.

„Nebud' pošuk, lásco. Půjdeme radši ke mně, a budeme se mazlit. Nikdo není doma a hrozně mi chybíš," dělala mu nemravné návrhy a on nakonec souhlasil.

Když jsme s Daemtrish dorazily domů, vítal nás Thayer. Mě objal a svou milou políbil. „Ohrál jsem vám jídlo. Nevím, jestli vám to, ale bude chutnat. Každopádně jsem se snažil," usmál se a vedl nás obě do kuchyně.

„To je od tebe moc milý, Thai," pochválila jsem ho a sedla jsem si k talíři s něčím, co vypadalo jako kuře na kari s rýží.

„Voní to úžasně," zmínila Daemtrish a začala jíst.

„Hm, dobře jsi to ohrál, Thai. Je to i správně teplý," pronesla jsem a on se zaculil a nalil nám ještě pití.

„Taky máte dneska tak divnej pocit?" zeptal se, ale já zavrtěla hlavou.

„Ani ne," odpověděla jsem a Daemtrish taky zavrtěla hlavou.

„Taky ne. Možná to je počasím. Jsi tigrinian a býváte citlivější. Dneska si pořádně odpočineš. Neboj, já tu naši Růžovku pohlídám,“ řekla a on přikývl.

„Dobře,“ řekl a konečně si sedl k nám. Já se jen zakřenila. Byla jsem jejich Růžovka. Dlouho ale sedět nevydržel, protože během chvíle na dveře od balkónu klepala Aellara se dvěma muži.

„Kdo to je?“ vypískla jsem vyděšeně.

„Aellara. Ta, o který jsem ti dneska vyprávěla a strážci,“ dodala a šla jim otevřít spolu s Thayerem.

„Strážci?“ zašeptala jsem si pro sebe.

„Trish, tak ráda tě vidím,“ řekla Aellara a objala jí. „I tebe, fešáku,“ zasmála se na Thayera.

„Ruce pryč, ten je můj!“ oznámila jí Daemtrish a ona se zasmála.

„Jistě, neboj se. Všechno vím,“ zaculila se a lovila něco z kapsy.

„Proč jsi tady? Teda, proč jste tady?“ opravila se Daemtrish.

„Waydan mě poslal něco vyřídít,“ řekla a já vyskočila ze židle. Když jsem slyšela jeho jméno, musela jsem být u toho. „Zdravím. Willow, že? Snoubenka našeho krále,“ zaculila se a všichni si mě prohlíželi.

„To nejspíš budu já,“ odpověděla jsem s úsměvem ve tváři.

„Těší mě. Jsem Aellara a tohle je Fenig a Mortex,“ představila nás.

„Taky mě těší.“ Potřásla jsem jí rukou a ona mi podala do ruky přehnutý papír. Hned jsem ho rozložila a všichni jsme začali číst.

Daemtrish, Thai a Willow,

dneska v 15:30 bude mít můj bratr soud. Bude se určovat jeho trest a dnes po skončení soudního jednání by to mělo být definitivní. Mělo by to trvat zhruba tak půl hodiny maximálně hodinu.

Každopádně dneska nebudu mít ani chvilku času na všechno dohlížet. Prosím vás, abyste byli v pozoru, protože Brotex je pořád někde venku a hledá Willow. Snaží se využít každý skulinky, kdy jsem mimo hru. Proto nesmíte být mimo hru vy. Víím, že toho po vás chci moc, ale nemám komu věřit. Jste můj nejlepší přítel a záleží mi na vás všech. Pohlídáte mi jí?

Posílám vám na pomoc pro jistotu ještě své nejvěrnější strážce Feniga a Mortexe. Aellara by taky pomohla, ale ona se musí vrátit k soudu. Chtěla u toho být, nemůžu jí to zakázat. Mám z toho nervy. Skoro jsem nespál. Jsem v debilní situaci a víím, že v ní budu ještě dlouho. Dneškem to nekončí. Držte mi palce.

Waydan

„Chudák,“ zašeptala Daemtrish a Thayer přikývl. Já neměla slov. Měla jsem o něj strach, i když jsem moc tu situaci nechápala. Teda chápala, ale spíš jen tak okrajově.

„Tak co, přijímáte jeho prosbu? Mám mu vyřídit, že má být klidný?“ zeptala se jich a oba přikývli.

„Jasně. Vyříd' mu, že se na nás může spolehnout,“ usmál se na ní Thayer a přehodil svou ruku Daemtrish kolem ramen. Daemtrish zase jen přikývla.

„Dobře. Tak se držte,“ usmála se Aellara a roztáhla křídla. „Moc mě těšilo,“ dodala, poklonila se a odletěla pryč, aniž bych na to stačila zareagovat.

„To jako se mnou půjdete všichni do práce? To Lee nebude moc nadšený. Už sotva přežívá vás dva,“ zmínila jsem a oba se na mě usmáli.

„Můžeme hlídat venku,“ řekl Fenig. Byl to takový pořádný démon. O trochu menší než Mortex, ale pořád dost mohutný. Waydan byl jako démon vyšší než oni, ale když se proměnili do lidské podoby, byli oba mnohem větší než Waydan v lidské podobě. Zjevně trénovali ve dne v noci. Ale Mortex byl větší i v pase.

„Dobře. Děkuju,“ zakuňkala jsem prohlížejíc si střídavě Mortexův nazrzlý plnovous a středně dlouhý cop, který měl spletený z horní části vlasů. Vypadal jako nějaký severan z dob vikingů.

„Pojďte dál,“ pozvala jsem je dovnitř a uhnula jsem jim z cesty. Oba postupně vstoupili do kuchyně a posadili se ke stolu. Naproti nim si sedla Daemtrish s Thayerem a já se opřela o kuchyňskou linku a hypnotizovala jsem Mortexovy tyrkysové zelené oči. Byl zajímavý.

„Hádám, že Ashera nemáte moc v lásce. Nebo jo?“ vyzvídala jsem a Mortex udělal takový podivný zvuk, který zřejmě znamenal očividně ne.

„Asher je zrádce,“ odpověděl za něj Fenig a chytl se za Dargedonův symbol, který mu visel jako ostatním na krku. Do teď jsem si toho nevšimla, ale pak jsem si uvědomila, že ho měl Waydan ten večer, co jsme se muchlovali na krku taky.

„Co to znamená?“ zeptala jsem se a ukázala jsem na jeho přívěsek. Daemtrish, Thayer i Mortex vyndali své přívěsky z pod trička a tím mi ukázali, že je mají všichni. Překvapeně jsem na ně valila oči. Jak to, že jsem si do teď nevšimla, že je nosí?

„Tohle je Dargedonův symbol. Je to jako kříž, který na Zemi nosí věřící,“ odpověděl mi stručně Thayer.

„Aha. Takže vy jste věřící? A to znamená, že věříte v Dargedona?“ pokračovala jsem.

„V Dargedona a v našeho momentálně jedinýho boha, Willow. Ve Waydana,“ odpověděla mi pro změnu Daemtrish. Říkala mi už přece, že jsou démoni v Thallaranu pobožní. Překvapilo mě ale, že se to týká i jich.

„Protože on je z krve a duší jako my živ, ale na rozdíl od nás je jediný Nesmrtelný div,“ prohlásil Mortex svým hlubokým hlasem a položil si ruku na srdce. Já neměla slov. Zase jsem na chvíli zapomněla na to, že je můj snoubenec bůh. Ještě jsem si ani nestačila zvyknout, že je král, ale on je hlavně bůh.

„Mortexi? Smím mít na tebe otázku?“ zeptala jsem se a on zamručel. Působil celkem jako barbar a byl takový bruchoun, ale vzhledem k tomu, jak si položil ruku na srdce, když mluvil o Waydanovi hádám, že má dobré srdce. „Co pro tebe Waydan znamená?“ zeptala jsem se a on se na mě podíval těma svýma zelenýma očima a pousmál se.

„Všechno, bledule,“ odpověděl stručně. *Bledule?*

„Všechno?“ tahala jsem z něj. Nebyl zrovna moc výřečný.

„Jo, všechno. Jsem mu plně oddaný. Když Jeho Veličenstvo Nejvyšší bude chtít, abych někoho zabil, tak ho bez váhání zabiju. Když Jeho Veličenstvo Nejvyšší bude chtít, abych nikoho nezabíjel, tak holt nikoho zabíjet nebudu. Položil bych za něj život,“ objasnil. *Teda, tomu se říká oddanost.*

„A proč?“ vyzvídala jsem.

„Proč? Protože je to můj bůh, holčičko. Díky němu žiju tak jak žiju. Těžko se to vysvětluje smrtelnici,“ dodal.

„Zachránil ti někdy život? Udělal pro tebe někdy něco, že jsi mu tak věrný?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Vždycky ke mně byl laskavej. Ale ne, život mi nikdy nezachránil. To ale neznamená, že musí nebo, že kdyby mohl, že by to neudělal. Ale jeho život je důležitější než můj. Než kohokoli.

Jsem si ale jistě, že kdyby nebyl bůh a jeho život by nebyl tak cenný a my byli přátelé se stejným cílem a kdyby došlo na lámání chleba, stoprocentně by za mě položil život stejně tak jako já za něj. Protože on je tenhle druh chlapa. Na rozdíl od toho sraba Ashera,“ odpověděl. Usmála jsem se. Hrálo mě u srdce vědět, že je Waydan takový miláček a že ho mají tolik rádi.

„A vy, Vaše Výsosti? Co pro vás Jeho Veličenstvo znamená?“ zeptal se mě Fenig a já ztuhla. *Vaše Výsosti?*

„V-vaše V-výsosti?“ zeptala jsem se šokovaně, ale ani Daemtrish a ani Thayera to oslovení nezaskočilo. Spíš je pobavila moje šokovaná reakce.

„Ano, Vaše Výsosti. Jste přece jeho snoubenka, ne?“ ujíšťoval se.

„J-jo, to vlastně jsem, ale nejsem královského rodu,“ zakoktala jsem rozpačitě. *Já vlastně budu jejich královna a bohyně, když si mě Waydan vezme.* Uvědomila jsem si. „Já ho bohužel zas tak dobře neznám. Ale už teď pro mě znamená jako pro Mortexe všechno,“ odpověděla jsem. „Než jsme se poznali, chtěl mě sníst...“ dodala jsem a všichni se pousmáli.

„A vy jste ho chtěla zabít, že?“ zeptal se Fenig a já přikývla.

„Jsem ráda, že jsem ho nezabila,“ zmínila jsem.

„To my taky,“ řekli všichni jednohlasně.

„A jsme taky rádi, že tě nesnědl,“ dodala Daemtrish.

„Určitě měl ale velký pokušení,“ prohodil Mortex a já trochu ztuhla, když jsem si všimla, jak na mě mlsně zírá. Konec konců byl to démon a taky cítil mou duši a krev.

„Klid, on vás nesní, Vaše Výsosti. Nikdy by nešel proti Jeho Veličenstvu,“ uklidňoval mě Fenig když si všiml, jak rozpačitě se tvářím z Mortexovy hlášky.

„Snad se se mnou Nejvyšší nerozejde,“ zažertovala jsem a všichni se zasmáli. „A prosím, neříkej mi tak, já jsem z toho nervózní. Říkej mi Willow, nebo Will,“ dodala jsem.

„Co takhle princezno? Sice už Jeho Veličenstvo není korunným princem a stal se králem, ale jiné vhodnější oslovení pro jeho snoubenku mě nenapadá,“ dodal.

„Hádám, že nemám na výběr, co?“ zamumlala jsem.

„No nic, my musíme do práce. Její Výsost princezna, musí jít dělat služku do džus baru,“ provokovala mě Daemtrish a já do ní lehce šťouchla prstem.

„Nechte toho, nebo mě rozbrečíte. Vážně,“ vyhrožovala jsem jim a už mi tedy dali pokoj. Nicméně Fenig mě nepřestal oslovovat výrazně uctivěji než ostatní. Že by měl strach se ke mně chovat normálně? Že by měl strach z Waydana?

THALLARAN 15/10/202 15:02

Waydan netrpělivě chodil kolečka kolem trůnu a všude možné po místnosti. Jeho sváteční plášť kolem něj vlál. Měl to stejné oblečení jako při včerejším ceremoniálu. Tedy alespoň plášť, boty, korunu a velký Dargedonův symbol na krku.

Vážně doufám, že ho někdy takhle uvidím. Vzhledem k okolnostem a k tomu, že momentálně žiju v úplně jiné době a na jiné zemi než on, shledávala bych to atraktivním. Můj snoubenec je nejen král s opravdovou korunou a bůh, ale ještě ke všemu je oblečený jako nějaký rytíř, má opravdický meč a dvě killianské dýky. To je tak sexy.

Hellion seděl na jeho trůnu a pozoroval ho. „Dopadne to dobře,“ snažil se ho trochu uklidnit, ale marně.

„Nevím, co mě děsí víc. To, že musím být u soudu, zatímco Brotex se svým stádem zrádců někde běhá po Zemi, nebo to že budu rozhodovat o osudu Ashera a tím i o osudu všech včetně svého,“ zmínil a Hellion si povzdychl.

V tom do místnosti vstoupil Hasít a poklonil se. „Vaše Veličenstvo, soudní síň se začíná plnit lidmi a akorát dorazil soudce Brenan. Chce si s vámi ještě promluvit, než soud začne. Mám ho doprovodit sem, nebo ho mám vzít někam jinam?“ zeptal se.

„Pusťte ho dál,“ řekl, mávnutím ruky vyhnal Helliona z trůnu a sám se na něj usadil. Po několika minutách vstoupil soudce Brenan do místnosti a hluboce se Waydanovi poklonil. Byl to starší muž. Mohlo mu být v přepočtu na lidské roky tak kolem sedmdesáti. Takže mu bylo přes šest set lidských. Jen šest set lidských let, což je šedesát thallaranských, trvá, než dospěje démon první, druhé či třetí třídy do dospělosti – do vzhledu pětadvacetiletého, kdy přestane stárnout.

Démoni nižších tříd stárnou jinak. Stárnou jako lidé, akorát se jejich narozeniny slaví po dekádách, což je každý thallaranský rok. Takže slaví první narozeniny až když jim je deset. Waydanovi je v thallaranských letech jen o trochu víc než jemu. Ale na rozdíl od něj už od dovršení šedesáti thallaranských roků nestárne.

Démoni čtvrtých a vyšších tříd umírají na stáří stejně tak jako lidé, ale podle thallaranského času. Démoni třetích a druhých tříd stejně jako démoni prvních tříd po šedesáti thallaranských letech už nestárnou. Zaseknou se vzhledem ve věku pětadvaceti let. Nicméně při některých nehodách jsou na rozdíl od démonů prvních tříd smrtelní.

Démoni druhých tříd se dají zabít pouze killianskými dýkami, nebo vyšším démonem, ale to platí pouze na Zemi. V Thallaranu jsou normálně smrtelní. Démoni prvních tříd se dají zabít pouze killianskými dýkami, ale v kombinaci s Granátem a jen

při poškození srdce. A to taky jen na Zemi. V Thallaranu na to nejspíš stačí jen ruka stejně postaveného démona.

No a Waydan, ten je zřejmě vážně nesmrtelný. Jak říkal Mortex: *„Protože on je z krve a duší jako my živ, ale na rozdíl od nás je jediný Nesmrtelný div.“* – Opravdový bůh. Něco mi říká, že to ani on sám tak úplně nevěděl. Ale vsadila bych se, že existuje možnost, jak by mohl zemřít.

„Vstaňte,“ pokynul mu, když mu přišlo, že se při tom uctívání ho spíš akorát zraní. Byl empatický. „Chtěl jste se mnou mluvit, ctihodnosti?“ zeptal se a on přikývl.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl.

„Posaďte se,“ řekl a nařídil Hasítovi, aby k němu přisunul židli. Normálně si nikdo při rozhovoru s králem sedícím v trůnním sále na trůnu nesedá jako jemu rovný, nicméně Waydan byl trochu jiný a spíš než zvyky krále a boha měl v hlavě zafixované zvyky obyčejného kluka z Kanady a z 21. století.

„Jste velice laskav,“ usmál se na něj polichoceně a posadil se, jak mu bylo nabídnuto. „Chtěl jsem se zeptat, jestli si nechcete projít nějaké body co a jak v případě, že by se soudní jednání ubíralo jiným směrem než tím, ve který doufáte,“ řekl.

„Nerozumím,“ zareagoval Waydan.

„No, řekněme, že by váš bratr dělal problémy a já bych navrhnul trest, se kterým byste tak úplně nesouhlasil... vezmu to od začátku. Jsou hranice, za které nejste schopný jít? A případně v jakých případech?“ zeptal se.

„Vaše ctihodnosti, já jsem vás vybral jako soudce, protože věřím vašemu uvážení víc než svému. Potřebuju, aby to byl spravedlivý soud. A bude nejlepší, když už na začátku tohle uvedeme na pravou míru. Ještě, než zahájíte soudní jednání, obeznámíte svědky i mého bratra o tom, že jsem nechal vše ve vašich rukách a že velmi záleží na tom, jak se u soudu bude chovat,“ odpověděl.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo,“ řekl a naznačil mu malou poklonu.

„Jestli je to všechno, měli bychom se jít pomalu připravit,“ řekl Waydan a soudce přikývl. Potom se otočil na svého rádce. „Hasíte, doprovodte pana Brenana k soudní síni a dejte poslat pro mého bratra. Taky dohlédněte, aby byl slušně oblečený a včas na místě,“ řekl a pak oba opustili místnost. Hellion se na něj smutně podíval. „Ty už taky běž. Uvidíme se dole,“ popoháněl ho.

PINEAPPLE JUICE BAR 15/10 2020 15:24

Já jsem si akorát zavazovala zástěru a připravovala se na směnu. Daemtrish byla u baru, pila džus, který jsem jí nachystala a zírala do mobilu. Thayer byl doma a vyspával, zatímco Waydanovo strážci, které poslal, aby mě hlídali stáli každý u jednoho vchodu do baru. Myslím, že jsem nemohla být víc v bezpečí.

Podívala jsem se na hodiny a vzpomněla jsem si na Waydana a na blížící se soud. Jak se asi cítí? Musí být úplně na nervy. „Všechno nachystaný?“ zeptal se Lee, který šel kolem pro bednu s džusy, které následně začal uklízet rovnou do mrazáku.

„Ano,“ odpověděla jsem mu a on se pousmál. „Bezva, tak prosím už začni. Abby musela jít dřív, už jsem jí pustil,“ řekl a já přikývla.

„V pohodě,“ usmála jsem se na něj a stoupla jsem si za pokladnu akorát když přicházel zákazník. Byl to muž ve středních letech. Celkem pohledný a upravený. Podle oblečení i dost při penězích. Přišel až k pultu, opřel se o něj dlaněmi až nechtíc lehce ťuknul o sklo svými klíčky od auta. Pak zvedl brýle a civěl na nabídku nápojů nade mnou.

„Dobrý den, máte vybráno?“ zeptala jsem se a on se na mě podíval a pak zase zpátky nahoru.

„Dal bych si Nanas džus, ale místo broskve bych poprosil maliny,“ řekl mile a já přikývla.

„Jistě, to nebude problém. Bude to 7 dolarů,“ řekla jsem a on mi podával deseti dolarovou bankovku.

„To je dobrý. Mějte krásný den,“ usmál se a popošel k Leeovi, který už mu míchal jeho objednaný nápoj. *Flirtoval se mnou? Vypadá to, že má podobný vkus jako Waydan. Dal si stejný džus a usmíval se na mě.*

„Teda, tomu ses líbila. Koukal po tobě. Štěstí, že tu není Waydan, pěkně by žárlil,“ zmínila Daemtrish hned, jak ten muž odešel.

„Myslíš, že by žárlil?“ zeptala jsem se, zatímco jsem utírala opláchnutý kus nádoby do utěrky a ona přikývla.

„To si piš,“ zakřenila se a dopila svůj džus. „Teď zkusím Bruslíka,“ prohlásila.

„Nemůžeš to takhle míchat. Překyselíš si organismus a pozvracíš se,“ radila jsem jí.

„Chci Bruslíka!“ zopakovala a já jen protočila panenkami.

„Tak počkej až bude Lee ve skladu,“ dodala jsem a šla jsem na Bruslíka připravit nenápadně potřebné ingredience. Byly to v hlavní roli brusinky s trochou zakysané smetany. Bylo to vážně dobré.

THALLARAN 15/10/ 202 15:28

Do soudní síně, kde už všichni netrpělivě čekali, byl akorát předveden Waydanův bratr, obžalovaný démon, princ Asher Whisper. Byl sice upravený, jak si Waydan přál, ale vlasy neměl učesané. Naštěstí ale ani rozčuchané. Jen se stylem začínaly podobat králi. Jeho drobná piha na spánku byla pod vlasy schovaná a momentálně kdyby je někdo prohodil, nikdo by je od sebe jen tak nerozeznal. Celkem by mě zajímalo, jaký je to pocit vídat „sám sebe“ takhle bez použití zrcadla.

Waydanovi se zatajil dech. Ihned si vzpomněl na dnešní sen a udělalo se mu nevolno. Jen na sebe oba s Asherem civěli, zatímco ho poutali k lavici, aby se náhodou nepokusil o útěk. Asher se nijak nevzpíral. Tvářil se klidně a pohrdavě se na svého bratra usmíval.

Když se od něj strážci o kus vzdálili, soudce konečně zahájil soudní jednání. „Dobré odpoledne, právě začíná soud Jeho Výsosti prince Ashera Whispera, obžalovaného z následujících přečinů a trestných činů: Vzpoury proti králi. Je nutno podotknout, že

tou dobou Jeho Veličenstvo Waydan ještě nebyl právoplatným králem. Tedy došlo k tomu před jeho korunovaci, což je malá polehčující okolnost," řekl a obrátil list papíru, do kterého sem tam nakukoval.

„Princ Asher je také obžalovaný z rebelie, z přivlastňování si koruny, aniž by na ní měl nárok, z uplácení démonů i strážících, aby si zajistil jejich poslušnost a přízeň. Také najímal bojovníky, aby se vydali proti jeho bratru.

Princ Asher také vyhrožoval smrtí každému, kdo se ho odvážil neuposlechnout a nejit proti Jeho Veličenstvu Waydanovi. Tímto je zodpovědný za smrt několika démonů, se kterými se muselo Jeho Veličenstvo utkat. Princ Asher se navíc netají, že je nevěřícím, a dokonce i podle přívěsku, který má na krku obráceně i odpůrcem Nejvyššího.

Je něco, co byste rád řekl na svou obhajobu, Vaše Výsosti?" zeptal se ho soudce a Asher jen srovnal přívěsek, aby na něj Waydan viděl a podíval se mu s pohrdavým úsměvem do očí.

Waydan se polekal. Myslel si, že Asher nebude provokovat, ale nejspíš se spletl. A začínal se bát, aby to neskončilo jako v jeho snu. „Není hřích, že ho nemám rád. To, že je shodou okolností ještě bůh a Nejvyšší a král a všechno, nic neznamená. Pořád je to jen můj o pár minut starší bratr. A vždycky pro mě bude. Protože, kdybych vylezl o těch pár minut dřív já, věci by byly jinak," začal, ale soudce ho přerušil.

„Bohužel pro vás to tak ale není, Vaše Výsosti. A vy byste se s tím měl smířit. Jsme tím, kým jsme. Zrovna tak můžu říct já, že kdybych se narodil jinde a jindy a někomu jinému, byl bych králem. Ale nejsem," objasnil a Asher mu do toho drze skočil.

„Jenže já jsem s ním sdílel dělohu mojí matky, chápete? Víte, jak jsem byl blízko? Jaká je tohle šíleně nespravedlivá náhoda?" vztekal se.

„Utište se, Vaše Výsosti. Tohle bylo poprvé, co jste promluvil bez dovolení, a navíc jste mě přerušil. Pokud si nechcete přihoršit, dávejte si pozor," varoval ho a Asher zmlkl. Hodil na Waydana nenávidný pohled a pak se zase podíval zpátky na soudce.

„Omlouvám se, ctihodnosti," řekl klidně.

Waydan se k Hellionovi naklonil. „Bude to takhle kombinovat. Chvilí oběť a chvíli vztekoun. Nedokáže se ovládat," zašeptal a on přikývl.

„Nedokáže se přenést přes to, že jsi něco víc než on," dodal Hellion.

„Jen bych vám chtěl říct, že váš bratr nemůže za to, že se narodil dřív zrovna tak, jako vy nemůžete za to, že jste se narodil později. Není škoda ho nenávidět? Jste jednovaječná dvojčata. Což je skoro jako zázrak. Váš bratr vás i přes to všechno zlé, co jste mu provedl miluje. Je ochotný vám odpustit a kdyby vám směl důvěřovat, troufl bych si říct, že by vás i pustil na svobodu," zmínil. Asher kupodivu mlčel.

„Před zahájením soudního řízení jsme se dohodli, že rozsudek bude finální mým rozhodnutím, nikoli jeho. Báł se totiž, že by nedokázal být dostatečně objektivní. A tak později veškeré stížnosti na mě, a ne na vašeho bratra, prosím. Taký si ujasněme, že velice záleží na vašem chování u soudního jednání, Vaše Výsosti," objasnil a Asher ztuhnul. S něčím takovým opravdu nepočítal.

„Smím promluvit, vaše ctihodnosti?" zeptal se Asher.

„Ano?" zvedl k němu oči soudce Brenan.

„Chtěl bych něco říct na svou obhajobu. Když už jste se zmínil o tom, že jsem zodpovědný za smrt několika démonů, se kterými se můj bratr musel utkat. Věřil jsem, že konám v dobré víře Thallaranu. Můj bratr několikrát a opakovaně tvrdil, že vládnout nechce a že mám vládu převzít, alespoň dočasně...” začal, ale skočil mu do toho soudce.

„Chtělo po vás Jeho Veličenstvo, abyste se stal králem? Nutilo vás Jeho Veličenstvo snad ke korunovaci?“ vyptával se soudce.

„Ne, vaše ctihodnosti,“ odpověděl.

„Pak jste si korunu nárokoval sám a z vlastní vůle, a to je taky přečin a bohužel pro vás, Vaše Výsosti, i velice závažný. Přirovnatelný ke krádeži a v případě koruny dokonce i k velezradě,“ objasnil.

„Přiznávám. Závídel jsem mu. Ale za smrt těch démonů zodpovědný nejsem. Nebo jsem, ale z menší části než Jeho Veličenstvo král. To on je zabil ne já,“ odpověděl a všichni se rozšuškali.

„Ticho!“ zaklepal paličkou soudce a podíval se na Ashera. „Žádám o vysvětlení, Vaše Výsosti,“ oslovil ho.

„Jeho Veličenstvo si tou dobou začalo s Killianovic lovkyní. Zamiloval se a já jsem o něj měl jenom starost,“ odpověděl.

„O něj?“ zeptal se soudce.

„Dobře přiznávám, měl jsem starost hlavně o Thallaran,“ dodal.

„Viděl jste v tom příležitost, Vaše Výsosti,“ odpálkoval ho Brennan.

„Možná, ale přísahám na svůj život, že jsem měl starost o thallaranský lid i o naši budoucnost. Nemělo by za tohle být souzeno Jeho Veličenstvo taky? Dopustil se hříchu. Zabil je holýma rukama a zasnoubil se s naší přirozenou nepřítelkyní,“ pokračoval.

„To není hřích, zamilovat se. Trochu mi to připomíná příběh Romea a Julie, Vaše Výsosti,“ hájil Waydana.

„Ale on kvůli ní zabíjel vlastní druh,“ připomínal Asher.

„Ano, ano. Máte pravdu, Vaše Výsosti,“ řekl soudce a Asher se pousmál. „Jenže, vy jste mu nedal na výběr,“ dodal a Asherovi spadl úsměv z obličeje.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 15/10 2020 15:41

Thayer se vydal pro něco k jídlu. No, a protože je tigrinian, i když je v lidské podobě, jeho nejoblíbenější jídlo je maso. A tak využil toho, že je chvíli o samotě a šel si k řezníkovi pro velkou spoustu hovězího masa jako správný kočičák. A když se vrátil domů, cpal maso do ledničky. Nechal si venku tak dvoustetgramový steak, opláchl ho studenou vodou a žvýkal to rovnou jako bagetu.

„Bože, to je tak dobrý,“ mlaskal a cpal se jako by roky nejedl. Waydan mu vždycky maso krájel do misky a nikdy mu nedal víc jak dvacet deka. Většinou ho krmil granulemi a sem tam mu dal kus šunky. Taky toho snědl jako malá chlupatá kulička podstatně méně.

Od doby, co se k nám vetřela Daemtrish, je Thayer v lidské podobě a jí s námi i lidské jídlo. Možná je dobře, že je chvíli o samotě a může si užít svojí přirozenosti. Je to přece z větší části zvíře a před svou vyvolenou se možná za to i trochu stydí. Je fakt, že jsou s Daemtrish podivným párem, ale my dva s Waydanem máme co říkat. Oni alespoň nejsou přirození nepřátelé.

PINEAPPLE JUICE BAR 15/10 2020 15:45

Já jsem akorát obsloužila hromadu zákazníků a konečně jsem si sedla na barovou stoličku se sklenicí vody. V tom přišel Lee a když si všiml, že nic nedělám, začal mě jako obvykle prudit. „Willow, skoč do skladu pro mrkve a oškrábej je. Potom dones pomeranče a nakrájej je na půlky. Díky,“ řekl a zase někam odešel.

„Jdu do skladu,“ oznámila jsem Daemtrish a ona přikývla.

„Jojo,“ usmála se a znovu se začetla do nějakého svého časopisu. Jen co jsem otevřela dveře do skladu, zavalila mě hromada prázdných krabic.

„Nino!“ vztekala jsem se. Tohle dělala vždycky jenom ona. Nechávala prázdné krabice, abych je uklidila za ní. Lee totiž do skladu tak často nechodil, aby si toho všimnul. A tak jsem začala krabice pomalu sešlapávat, aby se mi líp odnášely do popelnice.

Když jsem vyhazovala poslední papírovou placku do kontejneru na papír za rohem džus baru, a než jsem se stihla ohnat, někdo mě chytl zezadu a vzlétl se mnou do vzduchu. Okamžitě jsem poznala démona.

Nemohla jsem se hnout a aby toho nebylo málo, utlumil mou pusou svou dlaní, že jsem nemohla ani ječet, aby mě slyšeli Mortex s Fenigem za rohem. Neviděla jsem, kdo to je, ale byla jsem si jistá, že to není můj přítel. Byl hrubý a zcela určitě se mě chystal zabít.

THALLARAN 15/10 202 15:51

Waydan byl napnutý jako kšandy. Zatím k ničemu nedošlo, ale být svědkem rozhovoru Ashera se soudcem byl silný zážitek. „Vaše Výsosti, ačkoli mi vzhledem k okolnostem už přijde zbytečné se na to ptát, stejně musím. Přijmete svého bratra krále Waydana I. za svého krále a boha, nebo ne?“ zeptal se ho soudce a Asher se rozesmál.

„Nikdy!“ odpověděl. Waydan se vyděsil. Tuhle větu slyšel Ashera říct při soudním jednání v jeho snu.

„Zákony mluví jasně a důkazy taky. Vše je proti vám, Vaše Výsosti. Poštval jste si proti sobě celý Thallaran. Nezbyvá mi nic jiného, než vás tímto odsoudit k 500 thallaranským rokům v Trhlině,“ řekl soudce a podíval se na Waydana. A tohle bylo taky jako z jeho snu.

„A vy, Vaše Veličenstvo? Souhlasíte?“ zeptal se soudce Waydana. Ten se podíval na bratra a přikývl.

„Hajzle!! Hajzle!! Nenávidím tě! Těš se, až se z Trhliny vyhrabu a věř, že tě zabiju!“ křičel Asher až to všechny rozrušilo.

„Tichooooo!!“ zaječel soudce až se do síně zase vrátil klid. „Navrhuji zvýšení trestu. Vězeň se nyní dopustil dalšího vážného prohřešku proti samotnému králi, a to ještě v přítomnosti svědků při soudním jednání. Obávám se, že by při jeho nedostatečném trestu mohlo dojít k velezradě. Nejen, že urazil samotného boha, ale vyhrožuje mu smrtí. Všichni jste svědci těchto slov,“ řekl a přehoupl se pohledem k Asherovi.

„Dávejte si pozor, Vaše Výsosti. Ještě jednou tohle uslyším a o život přijdete ještě zítra za svítání. Navrhuji proto k trestu ještě zkrácení ocasu o dvacet centimetrů,“ řekl. Síní se ozval zvuk udivených démonů.

„Cože? Nemůžete mi zkrátit ocas o dvacet centimetrů!“ ječel rozrušený Asher. Waydan si byl jistý, že to musí zarazit. Nevěděl jak, ale věděl jen, že musí. A nejen, aby zachránil to zlé dvojče, nad kterým stále z nějakého i pro něj nepochopitelného důvodu drží ochrannou ruku.

„Ctihodnosti, rád bych učinil finální rozhodnutí, jestli dovolíte. Přece jen je to můj bratr a jsem to já, komu vyhrožuje,“ požádal ho a soudce přikývl.

„Jistě, Vaše Veličenstvo, jak si přejete,“ řekl soudce.

„Tak co, bráško. Necháš mě přijít o ocas?“ křenil se Asher. Zase ho podceňoval, a to taky Waydan nechtěl dovolit. Neustále to mezi nimi bral jen jako nějakou hru. Nicméně Waydan už nežertoval.

„Jestli se nezačneš chovat slušně, tak ano. Nebo tě nechám hnít v Trhlině na věky,“ řekl a Asher sklapnul.

„Omlouvám se za to, co jsem řekl, ctihodnosti. Prosím, ocas ne...“ fňukal Asher.

„Na omluvy je pozdě, Vaše Výsosti. Leda, že byste se chtěl omluvit vašemu bratrovi,“ řekl a jeho pohled zamířil k Waydanovi. „Vaše Veličenstvo, co tedy navrhuje?“ zeptal se ho soudce Brenan a Waydan se zamyslel.

„Pět set let,“ odpověděl suverénně po několika dlouhých vteřinách, co se odmlčel. Soudce se podíval na Ashera.

„Přijímáte trest v podobě odnětí svobody v Trhlině na pět set let?“ zeptal se a Asher zavrtěl hlavou.

„Přijde mi to moc přísný. Jsem sakra démon první třídy. Jsem synem Dargedona stejně jako váš Nejvyšší a vy jste všichni jen usmrkanci z nižších tříd. Tohle není fér!!“ vztekal se a soudce praštil paličkou do stolu.

„Ticho. Urazil jste mě. Vy si pod sebou řežete větve. A to velice rychle. Nevím, jestli jste takový hlupák, nebo chudák. Ale ať jedno či druhé, váš trest mi nepříjde ani trochu nefér, či přísný. Spíš naopak. To, že jste synem Dargedona vás neopravňuje se chovat agresivně a ubližovat ostatním. Tohle nemůže zůstat bez trestu.

Takže se vás zeptám naposledy, čistě z dobroty srdce a z úcty k Jeho Veličenstvu Waydanovi. Přijímáte trest v podobě odnětí svobody v Trhlině na pět set let?“ zeptal se znovu.

„Ne!“ odpověděl hrdě Asher.

„Pak vás tedy odsuzuji k trestu zkrácení ocasu o třicet centimetrů a k upilování levého rohu až ke kořenu. A trest odnětí svobody se nezkracuje. Teď přijímáte svůj trest, Vaše Výsosti?“ zeptal se.

„Absolutně ne!“ vřeštěl zoufale.

„Tak dost!“ zakřičel Waydan a zvedl se z lavice. Všichni v síni na něj upřeli zrak včetně Ashera. Věděl kam to celé povede, pokud to nezarazí teď. „Ctihodnosti, smím si ulevit mimo záznam?“ zeptal se slušně a soudce přikývl.

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl. Waydan se podíval na Ashera a spustil.

„Ty zatracenej idiote! Drž už hubu, nebo zítra za svítání skončíš o hlavu kratší. Přijmi svůj trest a vykašli se konečně na tu tvoji pitomou hrdost. Nenutím se mi klanět, ani tě nenutím, abys mě měl rád. Ale nebuď hlupák, nebo se za tebe budu ještě stydět.

Jsi dvojče Nejvyššího. Mohl jsi být můj přítel, mohl ses mít jako prase v žitě, kdybys nebyl tak zatraceně zaslepený nenávistí a nesabotoval všechno, co udělám,“ řekl, a šel k němu blíž. Všichni ho následovali pohledem včetně Ashera. Ten byl lehce nervózní z toho, že nevěděl, co se Waydan chystá udělat.

Waydan se zastavil před ním a jedním tahem mu z krku strhnul svůj přívěsek, který mu včera nechal poslat a následně ho zahodil na zem a přišlápnul kopytem. „Znesvětil jsi všechno, co mi přišlo svatý. A nejen mě. Lžeš sám sobě, ubližuješ sám sobě, ne mě. Kdy to konečně pochopíš?“ dodal a vrátil se zpátky na místo. Asher na něj vyjeveně civěl a stejně tak všichni v sále. Pak se jako kouzlem zklidnil.

„Prosím ctihodnosti, mohl byste se obžalovaného zeptat znovu na otázku, zda přijímá svůj trest v podobě odnětí svobody na pět set thallaranských let v Trhlině? A ujistit ho, že to je jeho úplně poslední šance v podobě mírného trestu, aniž by přišel minimálně o ocas?“ zeptal se soudce a ten přikývl.

„Jistě, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl a nadechl se, že se ho zeptá.

„Já to slyšel,“ křikl Asher.

„A?“ zeptal se soudce.

„Přijímám,“ řekl konečně. Hned na to soudce praštil paličkou o stůl a usmál se.

„Jeho Výsost princ Asher Whisper, se tímto odsuzuje k odnětí svobody na pět set thallaranských let v Trhlině. A tím soudní jednání končí. Odved'te prosím odsouzeného zpátky do Trhliny,“ řekl soudce a otřel si zpotené čelo.

Asher na Waydana hodil vražedný pohled. Waydan vstal z lavice a mířil si to k východu. Byl viditelně naštvaný. Hned, jak Ashera strážci odvedli, Hellion Waydana letmo a po chlapsku objal.

„Jsi skvělej. Zvládnul jsi to výborně,“ utěšoval ho. „Jen jsi ho tam měl nechat na věky,“ dodal. Waydan na to už nereagoval a když se k němu blížila i Aellara, naznačil mu, aby šel.

„Waydane... teda chci říct, Vaše Veličenstvo,“ opravila se a lehce se mu poklonila.

„Aellaro...“ oslovil jí něžně a objal jí.

„Asher si tě ani nezaslouží,“ zašeptala mu do ucha dojatě.

„Začínám si to myslet taky. Ale pořád ho nechci vidět mrtvýho ani jako mrzáka,“ odpověděl a ona přikývla, odtáhla se od něj, otřela si slzy a usmála se na něj.

„Měl by sis jít odpočinout,“ navrhla a on souhlasil.

„Máš pravdu, dneska jsem toho moc nenaspal a bylo to hodně náročný odpoledne. Tak, mě omluv,“ řekl a mířil si to k sobě do ložnice.

NĚKDE V TMAVÉ ULIČCE 15/10 2020 16:04

Já jsem pár minut trávila ve vzduchu v drápech nějakého démona. Skoro jsem ani neviděla na cestu. Studený vítr mě šlehal do očí a do obličeje, dokud mě ten démon na znamení, že mnou pohrdá nepustil z dvoumetrové výšky na zem, až jsem se potloukla a odřela o beton.

Pak přistál vedle mě a škodolibě se pousmál. Já jsem nahmatala svou dýku, ale svým kopytem mě kopl do ruky, aby mi v tom zabránil. Dost to bolelo, tak jsem se tiše ozvala. Skoro mi rozdrtil prsty.

„Co po mě chceš?“ zeptala jsem se.

„Na tuhle otázku znám jednoduchou odpověď. Jsi lovkyně,“ řekl a já přikývla.

„Původem a minulostí. Už nezabývám demony. Ne od doby, co jsem snoubenka Nejvyššího,“ prozradila jsem mu a on se rozesmál.

„To máš blbý. Pak budeš mrtvá ještě dřív, než si tě vezme,“ řekl a lehce mě přišlápl k zemi, abych nemohla utéct. *Na něco čekal.* Taky jsem si všimla, že měl na krku Dargedonův symbol. Úplně stejný, jaký měl Mortex s Fenigem.

„Jsi věřící,“ procedila jsem šokovaně a on se zakřenil.

„Do toho ti nic není,“ opáčil.

„Vážně jsi schopný takhle zradit svého krále? Nenechá to jen tak, má mě rád,“ promlouvala jsem mu do chybějící duše a on se zasmál.

„Řekl jsem, že ti do toho nic není,“ zopakoval, přestal se smát a znovu do mě hrubě strčil. Nemohla jsem to vyhnat z hlavy. *Jak může jít věřící proti svému bohu?*

„To nedává smysl. Řekni mi, co proti mně máš. Kromě toho, že jsem lovkyně,“ vyvíдалa jsem a on zakroutil očima a řekl:

„Od jisté chvíle je můj bůh už jen Dargedon,“ odpověděl suše.

„Ale tím, že mě zabiješ a našteješ tím Waydana, tím zklameš i Dargedona. Dargedon svého syna miluje a podporuje. Dal mu nesmrtelnost a čest stát se králem a bohem Thallaranu,“ prohlásila jsem.

„Nic o tom nevíš, tak drž hubu, ty malá děvko!“ syknul a v tom se přičítala skupina démonů. To oslovení mě zaskočilo a nejen to, dotklo se mě to. Zase jsem se snažila nahmatat dýku, ale nějaký z démonů, který akorát dorazil mě chytl a chystal se do mě zakousnout.

„Pomsta je sladká, pánové. Tak až do dna,“ řekl ten, který mě sem přinesl a ti dva se na mě vrhli. Byli jen dva a třetí jim dělal dozor, ale i tak měli ohromnou sílu a já byla najednou úplně nemožná. *Co jsou sakra zač? Co mám dělat?*

Ten nejvyšší z nich se ke mně přibližoval nejrychleji a já před ním couvala, až jsem zakopla a spadla na zem. Démon mě popadl za nohu a přitáhl si mě k sobě, že jsem sjela kůži po betonu a poranila se.

„Ty mi neutečeš, lovkyně,“ řekl s úsměvem ve tváři, klekl si nade mě a pevně svíral mé ruce. Asi jako kdysi Waydan. S rozdílem, že teď jsem cítila strach a nulové vzrušení. Věděla jsem, že tenhle mě zabije a konečně mi došlo, že to, co mezi námi bylo s Waydanem už od samého začátku nebyly boje na život a na smrt. Alespoň z jeho strany ne.

Skláněl se ke mně a vycenil své ostré zuby. Zmítala jsem sebou, ale marně. Byl silnější. Byl to vyšší démon, takže mi mohl bez obav pít krev. Ten druhý se usmíval a taky se ke mně skláněl a ten třetí se mě z nějakého důvodu raději vůbec nedotýkal, ačkoli mě unesl.

„Way...dane...“ vyloudila jsem ze sebe při tom, co mi ten démon svým pařátem svíral hrdlo. Z oka mi stekla malá slza zoufalství. Věděla jsem, že jestli se neobjeví, budu mrtvá.

„Zacpěte jí pusu ať nevolá po králi!“ poručil jim a oni ho poslechli. Neměli čím mě umlčet, tak jeden z nich použil svou dlaň a přimáčkl jí k mým ústům. Měla jsem strach. Chtěla jsem jen aby tu byl Waydan. Nic víc.

„Nemůžu se dočkat. Rozpárám ti hrdlo a napiju se z tebe. Tvoje krev musí být něco extra, když si tě vybral i samotný bůh,“ oznámil mi. „Řekni, lovkyně, jak se ti líbil krvavý polibek od démona první třídy? Od někoho jako je bůh?“

Určitě jsi mu svou sladkou krví udělala pěkně dobře. Udělal ti taky dobře svýma tesákama? To proto jsi mu tolik podlehla? Protože jinak si to nedokážu vysvětlit. Jak se striktní lovkyně zblázní do démona a naopak. Stálo ti to za to, co? Tohle? Umřít pro to?“ řekl. *O čem to mluví? Proč mám pocit, že je v tom něco víc než jen nenávisť k lovcům? Jde o pomstu? Ale za co?*

„Ukážu ti, jak to dokáže bolet. Ať to máš s čím srovnat,“ pokračoval.

„On ze mě nikdy nepil!“ vyštěkla jsem a on se pouсмál.

„Aha, panna. Škoda. No nic, teď ho aspoň pořádně naštvu. Vezmu mu všechno. Aspoň si uvědomí, že by neměl s tím nejlepším tolik čekat. Vždycky by se totiž mohl najít někdo rychlejší,“ křenil se. *Proč o tom mluví jako o sexu?*

„Řekni sbohem světe,“ řekl a zakousl se mi do kůže. Bolestně jsem vypískla. Ani trochu to nebylo jako by to bylo od něj. Ani trochu. Bolelo to až jsem se pomalu modlila k neexistujícím bytostem. Chtěla jsem jen aby to už přestalo. Motala se mi hlava a před očima se mi mihotala barevná světýlka. Démon sál mou krev příliš rychle a zřejmě už jí měl hodně. *Umírám... umírám...*

PINEAPPLE JUICE BAR 15/3 2020 16:08

Daemtrish si zřejmě všimla, že jsem nějak moc dlouho ve skladu, a tak se rozhodla, že mě zkontroluje. „Kde je Willow? Už tu měla být,“ prskal Lee a Daemtrish se polekala,

vyskočila ze židle a proběhla kolem něj až do prostoru pro zaměstnance. „Hej, co to děláš? Sem nemůžeš chodit!“ křičel na ní, ale neposlouchala ho.

Rozrazila dveře od skladu, nakoukla dovnitř a zase dveře zavřela. Potom se šla podívat i dál a prošla otevřenými dveřmi ke kontejnerům, kde mě unesli. „Do hajzlu! Mortexi, Fenigu!“ zaječela tak, že oba přiběhli zpoza rohů, kde byli doteď a přesvědčeni, že mě uhlídají.

„Willow je pryč. Jeden z vás to běžte říct Waydanovi, druhý okamžitě zaletí pro Thayera a já jí jdu hledat. Určitě v tom má prsty Brotex. Štěstí, že je označená,“ procedila a oni přikývli.

„Co se děje?“ zeptal se Lee. Oba démoni se na Daemtrish podívali pohledem, který zřejmě správně pochopila. Leeho si přitáhla k sobě, zadívala se mu do očí a zašeptala:

„Willow dneska nebylo dobře, postaráš se o bar sám,“ řekla a on omámeně odešel zpátky dovnitř. Potom se podívala na oba strážce, kteří čekali na rozkazy. „Domluvte se kdo kam poleť a jděte plnit misi!“ poručila, roztáhla křídla a vyletěla nad domy.

Tohle bylo poprvé, co někoho ovlivnila. Říkalo se, že démoni nižší, než jsou ti první třídy, nedokážou ovlivňovat. Jejich schopnost ovlivňovat prý není dovyvinutá. Nicméně, Daemtrish to roky trénovala. Waydan jí to učil. A teď se to hodilo. Naštěstí to alespoň dočasně zabralo.

THALLARAN 15/10 202 16:09

Waydan už ležel zachumlaný v dece ve své královské posteli, ale nemohl zabrat, ačkoli byl unavený. „Way...dane!“ ozvalo se mu v hlavě mým hlasem a on vytřeštil oči.

„Willow?“ polekal se a vyskočil z postele. V tom ťukal na dveře jeho pokoje Fenig. „Co se děje? Co tady děláš, Fenigu?“ zeptal se a automaticky se oblékal do normálního oblečení.

„Zřejmě Brotex jí unesl, Vaše Veličenstvo. Nešlo tomu zabránit. Všichni tři jsme jí hlídali, nedokážu si to vysvětlit,“ řekl a sklonil před ním hlavu. Waydan na to nijak agresivně nereagoval. Chápal, že je obtížné mě uhlídat, když jsem označená a všichni mě chtějí zabít.

„Jdeme jí hledat. Je označená, nemělo by to být tak těžký,“ řekl, nazul si tenisky a vyletěl oknem z ložnice jako raketa. Dodneška nevím, kudy se dostávali na Zem a zpátky. Ale hádám, že mi to všechno Waydan ukáže. Pokud se toho tedy dožiju.

NĚKDE V TMAVÉ ULIČCE 15/10 2020 16:11

Ten, co mi dosud pil krev se na chvíli odlepil. Byl nade mnou ale stále nakloněný. A k jeho smůle lehce povolil s držením mých rukou. „Taky si kousni, Garette. Tahle chutná jako vánoční hostina,“ křenil se a já jsem využila chvilku jejich nepozornosti, popadla jsem dýku a zabodla jsem mu jí do břicha. Démon se okamžitě svalil k zemi a byl mrtvý.

„Ronnie!“ vykřikl Garrett a couval přede mnou. Měla jsem v ruce dýku a zabila jsem jeho kamaráda. Sice se mi už podlamovala kolena, ale někde jsem tu sílu našla. *Nemůžu přece umřít. Ne dokud si nevezmu Waydana!*

„Měli by jsme se na to vykašlat, Brotexi. Král si pro ní přijde a zabije nás,“ procedil Garrett.

„I tak už to máme zpečetěný, nemá cenu couvat. Proč si to už neužít?“ pousmál se Brotex.

„B-brotexi? T-ty jsi Brotex?“ zeptala jsem se, zatímco jsem se oháněla dýkou. Jeho jméno už jsem slyšela. Waydan říkal, že po mě jde, ale netušila jsem proč.

„Mě to za to stojí. Zlomit ho jako on zlomil mě a Ronnieho,“ dodal ještě Brotex a najednou se objevil za mnou, chytl mě za ruce až mi dýka vypadla. „Seber jí!“ poručil mu. Garrett ho poslechl a vzal si dýku. Chvilí si jí prohlížel idiot, a tak jsem mu jí vykopla z ruky.

„Ty si ráda hraješ, vid’?“ šeptal mi do ucha Brotex.

„A ty moc ne,“ odpovětila jsem.

„Nediv se. To kvůli tobě jsou Caelys a Arthas mrtví. A taky Lexi,“ vztekal se.

„Ne, kvůli sobě. Neměli po mě jít. Ale chápu, jsem lovkyně. Blbá shoda náhod,“ odpovídala jsem mu na otázky až se mnou trhnul.

„Drž hubu, svině! Kdyby to bylo jen tak, že zemřeli při férovém souboji, ale zabil je Waydan – jejich blízký přítel. Oni mu věřili a kvůli takový nicce jako jsi ty jsem o ně přišel,“ vztekal se.

„Neměli jít proti němu!“ hájila jsem nás.

„Ani by ses k nim nedostala, jsi slabá a k ničemu. To on je musel zabít. Přišel jsem kvůli tobě o dvě děti. O moje jediný dvě děti. A Ronnie o svou jedinou dceru,“ pokračoval a mě se zmocnila úzkost.

„Je mi to líto. Vážně je mi to líto, ale já... bylo to nedorozumění,“ koktala jsem.

„Drž už tu svojí zasranou hubu, krávo! Nejlepší lék je pomsta. Už mě můj život dál nezajímá, jediný, co chci je, aby trpěl. Aby trpěl tak jako já. A to on bude, to se vsad!“ dodal a zakousl se brutálně do mé krkavice. Povalil mě na zem a vrhnul se na mě jako tygr na antilopu.

Byl silný a moje dýka byla daleko. Nemohla jsem se nijak bránit. Nemohla jsem ho ani kopnout. Pomalu jsem se smířovala s tím, že už Waydana nikdy neuvidím. Zavírala jsem oči a usínala jsem.

„Zabiju tě!!!“ ozvalo se zahřmění, které mě donutilo otevřít oči. „Já tě kurva zabiju!“ řekl Waydan, který se tam odněkud vynořil a hluboce ho rozzuřilo, když viděl Brotexe se živit na mé krvi.

Nějak se to všechno od té chvíle seběhlo moc rychle. Viděla jsem jen Waydana ve své démonské podobě a pak šmouhu, která Brotexe shodila z mého těla. A potom už jsem jen cítila horké kapky krve dopadnout na mou odhalenou promrzlou kůži a zvuk dopadnutí tupého předmětu na zem.

Když jsem k předmětu otočila hlavu, jímal mě děs. Bylo to jeho srdce. *On mu vytrhnul z těla srdce?* Přestalo tlouct před několika sekundami. Ještě před chvílí se mnou mluvil a

vyhrožoval mi smrtí a teď jeho srdce leží v kaluži krve vedle mě a dvakrát na prázdnou udeřilo. To k tomu, jak rychlý můj snoubenec s tím zabíjením byl.

Ten druhý démon se snažil utéct, ale Waydan si ho k sobě přitáhl a bez lítosti ho ve vteřině zabil. Zabořil do něj své démonské drápy a vyškrábl z něj veškerý obsah jako by byl dýně na dlabání. Byla jsem slabá a vyčerpaná na to to všechno vnímat. Moje srdce tlouklo jako šílené a já nevěděla co se děje ani kde jsem. Ale ulevilo se mi. A pak se ke mně sklonil.

„Willow? Pane bože, Willow. Měl jsem tu být dřív. Prosím odpusť,“ šeptal mi do ucha, protáhl svou paži pod mou hlavou a jemně mě zvedl tak, že si jí položil na svá stehna. „Už se tě nikdo nedotkne. Přisahám ti na svůj život,“ šeptal a konejšil mě v náručí.

„Ty jsi tady...“ rozplakala jsem se, až se mé rty chvěly.

„Ano. A už vždycky budu, slibuju. Neměl jsem tě opouštět. Ne takhle,“ špital mi do ucha. Já ho pevně stiskla a položila jsem si hlavu na jeho hrud'. Vůbec mi nevadilo, že se objímám s démonem. S obrovským, děsivým a rohatým démonem, jehož špička ocasu mě šimrala na tváři. Zřejmě jsem na jeho ocasu nevhodně ležela a přiskřípla jsem ho mezi jeho stehno a svou ruku.

„Nebolí tě to?“ zeptala jsem se a on se pousmál a zavrtěl hlavou. V tom mi došlo, že vlastně poprvé v životě vidím jeho skutečnou podobu tak, že si na něj můžu pořádně sáhnout. Byl tak hebký – myslím jeho ocas. Jeho kůže byla tak zvláště šedivá a ty oči. Byly rudé jako krev, ale nejkrásnější, jaké jsem kdy viděla. Vůbec nebyly děsivé, naopak mě jejich barva uklidňovala. Věděla jsem, že jejich děsivost se mě netýká, ale naopak mě chrání.

MLčky se díval, jak si ho vzrušeně prohlížím. Jeho srdce pomalu zpomalovalo, když už se tolik nebál, ale zato moje zrychlilo, když jsem si uvědomila, že bychom se mohli zase políbit.

„Jsem tak ráda, že tě vidím,“ prohlásila jsem do ticha.

„To já taky,“ pousmál se smutně.

„Bála jsem se, že už se nikdy neuvídíme. Pomalu jsem začínala myslet na to, že už o mě nestojíš,“ zmínila jsem a on se zamračil.

„To už tě nesmí nikdy ani napadnout. Nikdy o tebe nepřestanu stát. Máš můj Granát. Moje srdce. Řekl jsem, že si tě vezmu, tak si tě vezmu!“ řekl a já se pousmála. Znělo to tak opravdově a emotivně. Sice trochu majetnický, ale nevadilo mi to. „Spěchal jsem za tebou, jak nejvíc jsem mohl. Hned jak jsem se dozvěděl o tom útoku...“ Přerušila jsem ho.

„O útoku? Věděl jsi o tom?“ divila jsem se.

„Ano. Kde je Daemtrish s Thayerem? A kde je Mortex s Fenigem? A jak to, že tě neuhlídali? To si s nima budu muset ještě vyřídit!“ řekl a tvářil se nabroušeně.

„Tady jsme. Zajali nás dva bloky odtud další démoni. Bylo jich asi patnáct. Nemohli jsme jen tak utéct. Tak trochu jsem spoléhala na to, že to stihneš,“ zmínila Daemtrish a on k ní zvedl oči. Byl našťavaný, že kdyby nepřišel, mohla jsem být mrtvá a jeho nejlepší přátelé by mě neochránili, ale rozuměl tomu, že to byla nehoda.

„Hm. Už jí neopustím,“ řekl a podíval se zpátky na mě.

„Zůstaneš?“ vytřeštila jsem oči a do široka se usmála.

„Ne úplně, ale nějakou dobu ano. Potom to budu muset pořádně promyslet,“ odpovéděl.

„Necháme vás o samotě, hrdličky,“ řekla Daemtrish, letmo se podívala na orgány rozházené kolem nás a táhla Thayera někam pryč.

„Nápodobně,“ řekl Waydan a oba se na sebe usmáli.

„Jak dopadl soud?“ zeptala jsem se a on se zamračil.

„O tom až později, teď musíme vypadnout. Docela se těším domů,“ přiznal, natáhl se pro mou dýku, vzal mě do náruče a vzlétl se mnou do vzduchu. Nikdy jsem nebyla šťastnější. Vážně. Vzhledem k okolnostem to bylo nevhodné, ale já myslela čistě jen ten pocit, co jsem u něj. Jak se říká, ráj není místo, ale pocit.

Cestou jsem přemýšlela o tom, jak Waydan Brotexe a Garetta zabil. O tom, jak byl brutální a zřejmě to nebylo prvně. Nijak zvlášť znepokojený tím nebyl. „Copak?“ zeptal se mě akorát, když jsme letěli nad džus barem.

„Nic, to je dobrý,“ odpovéděla jsem.

„Když máš na krku Granát, přišel jsem celkem o schopnost číst ti myšlenky. Jde to ztuha,“ zmínil. *To je dobře.*

„No a Thayer jí zase získal. Pro něj jsem s tvým Granátem démon a pro tebe zjevně taky,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Ptala ses na soud, dopadlo to relativně dobře, ale nejsem spokojená,“ řekl najednou.

„A jak by to mělo dopadnout abys byl?“ vyzvíдалa jsem.

„To taky nevím,“ dodal a přistál na terase. Položil mě na zem a proměnil se zpátky do lidské podoby. Pak se mi zadíval na krvavou ránu na krku a zatvářil se smutně. „Ani nevíš, jak si to vyčítám,“ zašeptal, pohladil mě po těch otiscích zubů až se rána na mém krku okamžitě zahojila. Měl nějaký kouzelný dotek nebo co.

„Není to tvoje chyba,“ usmála jsem se na něj.

„Ale je,“ dodal a mířil si to do obýváku.

Krátce po nás na terase přistáli i Daemtrish s Thayerem. Ta ho nesla jako malé černé klubičko v ruce. „Mortex s Fenigem jsou mrtví,“ řekla a oba jsme sebou s Waydanem trhli.

„Brotex s Garettem a Ronniem nepřišli sami. Bylo jich dalších dvanáct na jihu a patnáct jich šlo po nás s Thayerem. Pár jsme jich zabili, poranili a pak jsme utekli. Tohle není konec, Waydane,“ dodala a Waydan přikývl.

„Já vím. Děkuju. Dobrá práce. Feniga a Mortexe je mi líto. Uspořádám jim řádný pohřeb, až se dostanu do Thallaranu. Naši démoni v okolí se o ně postarají, teď si vydechněte,“ řekl a sedl si na křeslo. Já jsem z toho byla v šoku. *Ti dva, že jsou mrtví? I já jsem málem umřela. Nebo... co kdyby se něco stalo Daemtrish a Thayerovi?*

„Vrtá mi hlavou, kde se jich tu vzalo tolik?“ zmínil Waydan.

„To mě taky. Někdo jim musel dát vědět. Brotex a ti dva zcela určitě šli po pomstě. Ale ti ostatní nevypadali, že by k němu patřili,“ zmínila Daemtrish.

„Je mi to jasný. Brotexovo muže jsem taky nedávno všechny zabil. Tohle vypadá jako Asherův komplot. Ale je to blbost, celý den jsem ho měl na očích. Navíc z Trhliny rozhodně nemůže komunikovat s vnějším světem. Takže to musel být někdo, kdo je na svobodě,“ spekuloval.

„Ale kdo?“ zeptal se Thayer. Waydan jen pokrčil rameny a přitáhl si mě pevně k sobě.

„Jak dopadl soud?“ zeptala se Daemtrish a Thayer jí jen pohladil po ruce, aby jí naznačil, že se na to nemá ptát.

„To je dobrý, Thai. Díky mně Asher dostal jen pět set thallaranských let v Trhlině. Ten idiot by málem přišel o ocas i o roh a skončil by tam na věky, kdybych ho násilně nepřinutil držet hubu. Nechápu, po kom to má,“ dodal, natáhl se pro skleničku a láhev whisky a nalil si.

Bylo toho tolik, co jsem s ním chtěla probrat. Tohle bylo snad prvně, kdy jsme si mohli pořádně promluvit od doby, co jsme se dali dohromady. Zároveň jsem ani nechtěla mluvit a spíš si užívat jeho.

Chtěla jsem, aby zůstal. A celá jsem byla divně v rozporu. Nemohla jsem přestat myslet na Brotexovo srdce, které mu chladnokrevně vyrval z těla... kvůli mně. Srdce, které se pořád někde válí na zemi.

„Brotex si za to může sám, Will,“ utěšoval mě Thayer, ale marně.

„No, jak se to vezme,“ zmínila jsem a Waydan se na mě sice podíval, ale zarytě mlčel. Soudě dle jeho výrazu tušil, že s jeho metodami nebudu spokojená.

„Změníme téma, jo? Všichni prostě děláme, co považujeme momentálně za nejlepší. Když nad věcmi začneme moc uvažovat, mohlo by to být ještě horší. A zvláště v tomhle případě,“ dodal Waydan a my přikýkli.

„Jo, mimochodem. Gratuluju ke korunovaci, Vaše Veličenstvo,“ řekla Daemtrish a poklonila se mu. Řekla bych, že ho tím spíš vědomě provokovala. On jen protočil panenkami a pousmál se.

„Nech toho, nebo uvidíš!“ řekl a napil se whisky. My s Thayerem jsme je oba pozorovali. Trochu na Waydana žárlil a zvláště když se vrátil. A i když věděl, víc než jistě, že s Daemtrish už mezi nimi nic nebude, stejně trochu žárlil.

„Budu se muset vrátit. Na noc tady už nebudu,“ oznámil nám z ničeho nic a můj spokojený výraz se rázem změnil na smutný. On se na mě podíval, pohladil mě prstem po tváři a snažil se mě svým milým a uklidňujícím úsměvem rozveselit. „Ale neboj, tentokrát to bude jiný. Zase se brzy uvidíme. Budu tady jak nejvíc to půjde,“ řekl a stáhl si mě k sobě na klín.

„A co ta parta povstalců? Willow tady není v bezpečí a ani my ne, když tu nebudeš, Waydane. Musíme přijít na to, kdo za tím stojí,“ začala Daemtrish a on přikývl.

„Vím, momentálně by snad byla ve větším bezpečí v Thallaranu, ale zatím jsem tam pro ní nepřipravil vhodné podmínky. Vyšší démoni se zdají být v pohodě. Thallaranští celkově taky, ale pořád tam není bezpečno. Nižší démoni jsou problematictější, než jsem si myslel. Mojí volbu oženit se s ní nepřijímají,“ objasnil.

„Já tady chodím do školy. Musím dokončit školu,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Ještě k tomu. Nějak to vymyslíme,“ utěšoval mě a přivinul si mě k sobě. „Tolik jsi mi chyběla,“ zašeptal mi do ucha, až mi vyskočila husí kůže a Daemtrish s Thayerem se na nás oba pousmáli.

Zajímalo mě čím dál tím víc, jaký je a jaký byl, než jsme se poznali. Něco mi říká, že mi to ale nebude vyprávět. Asi se nebude chlubit tím, že zabíjel lidi, vysával duše, pil krev a byl brutální. Ale já jsem to vážně chtěla vědět a snažila jsem se trochu vyzvídat. Pro případ, že by mi to vyklopil.

„Čím jsi trávil tu tvou věčnost na Zemi, Waydane?“ zeptala jsem se ho a oba se s Thayerem tak divně zakřenili. „Co?“ pousmála jsem se, ale on zavrtěl hlavou, jako že mi to neřekne a podíval se přísně na Thayera. Ten vypadal, že by ho velice rád napráskal. Nakonec to prolomila Daemtrish, které bohužel pro něj nic nezakázal. Zcela i zapomněl, že je v místnosti taky a že ho zná lépe než svá naleštěná kopyta.

„Kromě toho, že byl nonstop v rauši, žral duše, pil krev, sjížděl se kokainem a píchal zadaný holky, aby si honil ego, že je bůh? Tvůj snoubenec nebyl svatoušek, dokud tě neznal. Zkrátka typický démon,“ prokecla a on jí zpražil pohledem. *Přesně jak jsem předpokládala.*

„Co? Měl bys být rád, že to ví dřív než později. Ještě by se s tebou pak rozvedla. Dej na mě, do manželství jen s čistým štítem,“ zahihňala se, ale on nebyl nadšený z toho, že to na něj prozradila. Mě to zas tolik nepřekvapilo. Vzhledem k tomu, jak dlouho s lidmi žije, tak mu muselo taky hodněkrát hrábnout. Ale zřejmě jsem překvapila jeho.

„Hlavní je, že už je vyřádný a že se chce usadit,“ usmála jsem se na něj, položila jsem mu ruku na stehno a pohládila jsem ho po něm. Všichni na mě vyjeveně zírali. „Co je?“ divila jsem se.

„Je zkažená. Vrána k vráně sedá. Jen aby ona byla dostatečně vyřádná, Waydane,“ rýpnul si Thayer a všichni se zasmáli na můj účet.

„Já bych jí nechal. Chci, aby měla ze života všechno, co chce, než si mě vezme,“ zašeptal a zamilovaně se na mě díval.

„I kdyby to zahrnovalo drogy, krev a nezávazný sex mimo váš vztah?“ ujišťovala se překvapeně Daemtrish.

„I tak,“ zakřenil se a dal mi pramínek vlasů za ucho. Trochu mě to zaskočilo. Ale chápala jsem, že by se mu to moc nelíbilo. Byl takový vstřícný a obětavý. Navíc tohle stejně není můj styl a on mi absolutně stačí.

„Myslím, že to nebude třeba. Nejsem démon abych byla takhle hříšná,“ opáčila jsem a všichni se zasmáli.

„Ale jednoho si budeš brát. A pokud se změníš, věř mi, že tomu úplně propadneš. Až ochutnáš duši a dostaneš se do...“ Waydan jí přerušil lehkým kopnutím do nohy.

„No tak. Nebudeme jí strašit ani navádět. Chci, aby se rozhodovala sama za sebe. Jestli si mě bude chtít i přes to všechno vzít a tak dále,“ dodal a pak bylo ticho.

Zajímalo mě, kam bych se dostala, ale to mi Daemtrish nestihla říct. Pochopila jsem, že démonům duše voní, že jim chutná, ale nejspíš to nebylo všechno. Waydan nechtěl, abych to věděla. *Proč? A hlavně co?*

„Měl bych jít,“ řekl a podíval se mi smutně do očí.

„Co? Už? Ne, nechod' ještě, prosím,“ škemrala jsem, ale on jen smutně vydechl, pohladil mě po tváři a nenápadně si mě sundával z klína.

„Já musím. Věř mi, že se mi nechce, ale musím. Jsem král Thallaranu,“ připomněl.

„Vezmi mě s sebou. Aspoň na chvíli. Prosím,“ naléhala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Dneska ne. Musím zařídit pohřeb svých lidí, najít ty, co se na tom podíleli a potrestat je. A u toho být nemusíš,“ odpověděl.

„Potrestat je? Stejně jako Brotexe?“ vyzvíдалa jsem.

„Hůř. Brotexe jsem netrestal, rovnou jsem ho zabil. Měl to za sebou dřív, než by ho to mohlo bolet. Byl jsem shovívavý až na půdu za to, co ti udělal. Ale ti ostatní...“ řekl, ale přerušila jsem ho.

„Ti ostatní se mě ale ani nedotkli, na to, aby si zasloužili takový trestání, Waydane,“ procedila jsem a Daemtrish s Thayerem se radši vzdálili, aby nás nerušili v naší vážné a první výměně názorů.

Waydan na mě celkem zvláště zíral. Momentálně se mi zdál přísný, netolerantní a v mých očích trochu i nespravedlivý a vzhledem k okolnostem i nemilosrdný. „O tom se spolu nebudeme bavit, princezno,“ odpověděl a přiblížil se ke mně, že mě políbí, ale ustoupila jsem o krok dozadu. „Co? To se mnou tolik nesouhlasíš, že se se mnou ani nerozloučíš?“ zeptal se překvapeně.

„Vím, že jsme spolu krátce a že bych ti neměla kecat do tvých záležitostí, ale myslím si, že bys měl trochu ubrat. Myslím tím, že bys neměl být tak přísný a možná i...“ zarazila jsem se a on se pousmál.

„Máš pocit, že jsem byl moc brutální? Nelíbila se ti moje taktika zabíjení?“ zeptal se a já přikývla. „Škoda, já jsem na to celkem pyšnej,“ zmínil.

„Ten muž byl zhrzený. Nešťastný. Kvůli mně přišel o své děti. Ty jsi je oba zabil. I když po mě šli, ale byli to tví přátelé stejně jako Daemtrish a Thayer,“ pokračovala jsem. Jeho obličej se trochu zkrivil. Pak se nadechl.

„Kdybych to neudělal, Willow, nenechali by tě na pokoji. Sebrali by mi tě. Takže, nelituju svého rozhodnutí. Ani svých činů. Udělal bych to zase. Nikdo pro mě neznamená víc než ty, rozumíš? Nikdo. A kdybych musel, umřel bych pro tebe i sám. Zabil bych každého, kdo by ti zkrivil jedinej tvůj nádhernej vlas na hlavě a každého, kdo na to alespoň pomyslel. A těch, co na to pomysleli je hodně, takže mě čeká spousta práce,“ řekl. Já na něj jen vyjeveně zírala, snažíc se to zpracovat.

„A jestli se ti to nelíbí... nic s tím neuděláš. Můžeš mě třeba nenávidět za to, jakej jsem, jakej jsem byl a jakej budu. Ale já už jinej nebudu a už tě budu na vždycky chránit a milovat tě. Sice by mě to mrzelo, kdybys mě nenáviděla, ale mnohem víc by mě mrzelo, kdyby se ti něco stalo, a ještě kvůli tomu, že jsem byl měkkej. To bych si neodpustil.

Démoni, a hlavně tihle jsou zrádci. Podáš jim prst a oni tě sežerou. Nežijíš s nima jako já, neznáš je. Věř mi trochu,“ vysvětlil a pousmál se. Řekl, že mě bude vždycky milovat?

„Můžeš být milosrdnější,“ zmínila jsem opatrně a on se zasmál.

„To bych mohl no. Ale nechci. Nemůžu si pomoci, když vím, o co jim šlo, mám zatmění. Hlavně já jsem zabiják, Willow, a vždycky jsem byl,“ hájil se.

„Nejsi. Vím dobře, kdo jsi,“ zašeptala jsem, udělala jsem krok k němu, stoupla jsem si na špičky a podívala jsem se mu upřeně do očí. „Slib mi, že je nebudeš mučit. Slib mi to. Udělej to kvůli mně,“ prosila jsem ho. On mi bez přestání zíral do očí.

„Když se mě nebudou bát, budou si víc dovolovat. Nemůžu si dovolit je nechat při tom, že nejsem alfa, rozumíš? Ne, když jde o tebe,“ odpověděl, aniž by uhnul pohledem.

„Já mám o tebe jenom strach,“ zmínila jsem.

„O co jako? O mojí duši? O to se neboj, já žádnou přece nemám,“ opáčil pohotově a posadil se zpátky na křeslo. Hodil pravou nohu přes levou a podíval se do země.

„Nechci, aby se proti tobě lid vzbouřil. Možná je to teď relativně ok, ale je to křehký. Milujou tě jenom proto, že jsi spravedlivý a laskavý, ale když uvidí, jak dokážeš být brutální ke svému druhu a kvůli lovkyni... chci říct, nemusí to pochopit a nemusí se jim to líbit. A mohli by se proti tobě vzbouřit. Ze strachu, z nesouhlasu v to, co děláš nebo v tebe přestat věřit,“ vysvětlila jsem mu a on vypadal, že nad tím uvažuje.

„Je to sázka do loterie a já to vždycky věděl. Chci, aby věděli, že jsi moje snoubenka a že si k tobě nikdo nic nesmí dovolit. Chci, aby věděli, že by to bylo bráno jako velezrada. Jako by šli proti samotnému králi.

Tohle je můj boj, Willow, a ty mi do toho opravdu nemůžeš a nebudeš mluvit. Taký se o tom už s tebou nehodlám bavit. Každopádně ti děkuju za radu a je od tebe moc milý, že máš o mě strach, ale nezatěžuj se tím. Myslím, že máš svých starostí dost,“ řekl a vstal zase z křesla. Pak se proměnil do svoji podoby a mříl si to k balkónu.

„Jo a jen pro info. Existujou jenom dva typy panovníků. První je ten, kterýho lidi milujou a druhý je ten, koho jeho lid nenávidí. Ale ať tak nebo tak, oba typy jsou ohrožení, protože i tak je někdo chce vždycky svrhnout. Jen pro každého z nich musí vybrat jinou taktiku.

A možná nejsem dobrý vládce a vůbec se v tom nevyznám, ale pořád jsem v tom lepší než ty, takže mě nech dělat moje povinnosti,“ dodal. Už jsem raději mlčela. Měl pravdu, i když se mi ta pravda nelíbila. Ale kolikrát je pravda hezká?

„Copak ty se se mnou ani nerozloučíš?“ divila jsem se.

„Myslel jsem, že se na mě zlobíš a že o to nestojíš,“ komentoval a otočil se ke mně. Já k němu přišla blíž a podívala jsem se na něj.

„Stojím,“ odpověděla jsem a on se pousmál. *I jako démon je tak sexy.*

„Proč na mě tak civíš?“ zeptal se s úsměvem v obličeji. Já mu položila ruku na bok a lehce jsem s ní sklouzla dolů, kde se zarazila o jeho pásek.

„Nic, jen mě fascinuješ i jako démon,“ přiznala jsem, stoupla jsem si na špičky, abych k němu dosáhla a lehce jsem ho políbila na rty. „Miluju tě,“ zašeptala jsem a on se na mě mlčky díval shora.

„Taký tě miluju,“ řekl po pár vteřinách a vášnivě mě políbil. „Už musím jít. Bud' hodná a drž se poblíž Daemtrish a Thayera. A kdyby něco, zase mě zavolej jako předtím. Já tě slyšel,“ dodal a najednou byl pryč.

Nemohla jsem přestat myslet na Mortexe a Feniga. Bylo mi jich líto. Zemřeli kvůli mně. Kolik jich ještě kvůli mně umře? Vím, že jsem do toho nikoho nenutila, ale stejně. Nedokážu se zbavit pocitu, že je to všechno moje chyba.

A Brotex? Bylo mi ho líto. Zvlášť když vím, že jeho děti Caellys a Arthas byli, než mě Waydan poznal, dobří přátelé Daemtrish a možná i jeho. A Ronnieho. Sice na mě byl zlý, ale měl vztek. Kvůli mně přišel o Lexi. Věřili, že bojují za to, co je správné – za Thallaran.

THALLARAN – TRHLINA 15/10 202 20:14

Asher seděl v koutě poblíž své kamenné postele a pohrával si s malými kústkami dávno mrtvých démonů, kteří tam byli před ním. Kolem byla tma. Pochodeň byla zhasnutá a jeho spoluvězeň Faharel spal vedle.

„Hej ty!“ volali na něj dva démoni druhé třídy, kteří měli celu naproti němu. Asher si jich ale nevšímal, ani nepostřehl, že volají na něj.

„Hej ty. Ty, co vypadáš jako král Thallaranu,“ pokračoval ten druhý. Asher k němu zvedl oči.

„Pro tebe jsem Jeho Výsost princ Asher. Co chceš?“ zeptal se ho.

„Ticho tady bude, jinak nebude snídaně!“ ozval se hlídač, který akorát procházel kolem cel. Ten, co na Ashera pokřikoval si počkal, až byl strážce mimo dohled a pak spustil.

„Deryl a já máme mít zejtra popravu a když to nevyjde, tak zase za dalších pár dní. Už jsme párkrát utekli. Když se nám povede utéct zase, aspoň jednomu z nás, půjdeme po tom zrádci osobně. Zaslechl jsem, že se zamiloval do lovkyně a že by mu nejvíc ze všeho vadilo, kdyby byla mrtvá.

Deryl říkal, že je označená. Ale na Zemi jsme ani jeden nebyli, dal bys nám radu? Víím, že se mu chceš pomstít a my potřebujeme tvůj vděk a třeba i peníze,“ řekl a Asher jen zavrtěl hlavou.

„To se vám nikdy nepovede,“ opáčil lhostejně.

„Mysleli jsme, že ho nenávidíš. Nechtěl bys snad, aby trpěl? Prober se, nechal tě v Trhlině,“ promlouvali mu do chybějící duše ke kamennému srdci.

„Nechci se do ničeho motat,“ odpověděl.

„Srabe. Nediv se, že nad tebou vždycky vyhraje,“ řekl Deryl.

„Nechte ho na pokoji, vy bezocasý nuly. Svádíte ho akorát do problémů. On se o svého brášku postará sám, nebojte se. K tomu ale potřebuje být v celku, jinak je celej plán k ničemu. Vy se do ničeho radši nemíchejte, nebo to akorát všechno pohnojíte. Užívejte poslední noci na světě. Beztak tu zítra budou jako výstraha nabodnutý vaše hlavy,“ zastal se ho Faharel, který to celé slyšel.

„Ale, on mluví, Deryle,“ zasmál se Bolnek.

„Slyším, idiote,“ okřikl ho Deryl.

„Zalezte do děr, krysy!“ zařval strážce, který šel zpátky a pomalu si to zase mířil dál. Asher se polekal. Život v Trhlině byl velmi krutý. Najednou neměl chuť bratra provokovat. U soudu to přece řekl jasně. I když. Stále nevěřil tomu, že by byl schopný mu doopravdy ublížit.

„Hej!“ zavolal na ně po chvíli ticha.

„Ano, Vaše Výsosti?“ ozval se Bolnek srandovním hlasem.

„Ta holka má růžový vlasy. Znamená pro něj všechno. Bydlí u něj doma, to je v takovém věžáku v Kanadě. Kamarádíčkuje se s tigriníkem...” zmínil, ale přerušila ho Aellara, která za ním přišla nečekaně na návštěvu.

„Ale copak je tohle za krásku? Nechceš si pohrát s mým ocasem, pusinko?“ ozývalo se z cel. Asher se polekal. Zjevně všechno, co říkal slyšela.

„Nechte si zajít chuť, vy prašiví psi!“ okřiknul je Asher a Faharel se jen pousmál. Viditelně ho Asher bavil tím, že netušil, na čí straně vlastně stojí. Bral ho zkrátka jako hloupé a rozmazlené královské děčko.

„Spíš jsi myslel s pahýlem, ne? Ocas už staletí nevlastníš,“ rýpl do něj Faharel.

„Já myslel s tím druhým,“ pokračovali, ale ani Aellara a ani Asher už to nijak nevnímali.

„Co tady děláš, Aellaro? A jak... jak dlouho už tady jsi?“ zeptal se.

„Tak dlouho, abych slyšela, co jsi říkal,“ odpověděla našťavaně.

„Já to tak nemyslel, lásko. Vždyť mě znáš. Jen jsem tady strašně nešťastnej a vymyslím zoufalý věci, abych se dostal ven, víš?“ zalhal.

„Drž hubu, akorát to zhoršuješ. Ta princezna ví, že kecáš,“ zašeptal Faharel.

„Co tu děláš?“ zeptal se znova.

„Já ani nevím. Chtěla jsem tě vidět,“ odpověděla a klekla si před mříže.

„Jen tak? Po tom všem? Myslel jsem, že mě nenávidíš. A Waydan ví, že jsi tady?“ zeptal se a ona zavrtěla hlavou. Asher se pousmál. „Pomůžeš mi se odtud dostat? Už budu hodnej, slibuju. A neprásknu tě,“ šeptal jí do ucha. Aellara se rozplakala.

„Nenavádej jí, ty idiote. Přece její hlavu nechceš zítra vidět na kůlu vedle těch jejích. Byla by jí škoda,“ zmínil Faharel a ukázal na ty dva demony naproti.

„Můžeš už laskavě držet hubu? Přišla za mnou,“ opáčil syrově a pak se k ní zase otočil. „Aellaro, já vím, že jsem se choval jako hajzl, ale vždycky jsem tě miloval. I ty mě,“ šeptal a natahoval k ní ruku. Ona se k němu přiblížila tak na deset centimetrů a on se jí zase podíval do očí. „Chybíš mi...” pokračoval.

„Nevěř mu. Chybí mu všechno. Udělá cokoli, aby se dostal ven. A hlavně si chce užít, v týhle díře to není ono,“ posmívali se mu ostatní.

„Aellaro, neposlouchej ty idioty,“ prosil jí. Aellara nebyla hloupá, věděla dobře, že se Asher už nikdy nezmění. Taký nehodlala jít proti Waydanovi, ale pravdou je, že do Ashera byla pořád ještě zamilovaná. Byli spolu devět thallaranských let, a i když jí na okamžik vyměnil za Daemtrish, což mu dávno odpustila, tak ho nerada viděla trpět. Byla až moc hodná a důvěřivá. Hlavně o něj měla opravdový strach.

„Pojď ke mně, zlato,“ zašeptal a jemně si jí k sobě přitáhl za bradu. Všiml si, že to na ní zabírá. Že je napůl nalomená, aby mu pomohla se dostat ven. Ale Asher jí měl doopravdy rád a záleželo mu na ní. A tak se rozhodl, že jí nebude dál svádět. Odtáhl se proto od mříží.

„Měla bys jít. Nesmí tě tu nikdo vidět, měla bys problémy. To poslední, co chci je, abys tu skončila taky. Běž. Běž!“ řekl rozumně, ale ona mříží prostrčila svou ruku a chytla ho za zápěstí. Potom se mu podívala do očí a zpátky na náramek, který ho

udržoval mimo jeho magii. Chytla ho pevně za náramek až prasknul. Musela na to použít svou magii.

„Už to nepodělej, Ashi,“ zašeptala a odešla. Faharel vstal z kamene zírājíc na Asherovo volné ruce a zlomený náramek na podlaze.

„Teda. Ta tě asi vážně miluje,“ dodal a Asher přikývl. Byl z toho pořád zaskočený. Faharel se k němu naklonil a něco mu pošeptal a on kupodivu souhlasil. Potom spoluvězně chytl za ruku a svým kouzlem ho ze zajetí náramku dostal taky. Ty kovové noční můry pak oba zahrabali do rohu cely a každý si šel mlčky lehnout na své místo předstírajíc, že je všechno při starém. Zcela očividně měli nějaký plán.

Ráno, když se Waydan usadil ke stolu, byl viditelně v dobré náladě. „Jste jako sluníčko, Vaše Veličenstvo. Dneska jste se vyspal do růžova?“ zeptal se Hasít a on přikývl.

„Ne do růžova, ale relativně dobře. Myslím, že můj bratr se konečně smířil s trestem, a tak se tolik netrápí,“ odpověděl.

„No jistě, vy myslíte to vaše propojení. To je dobře,“ usmál se Hasít. Zato Aellara se tvářila jako bubák. Měla zřejmě trochu výčitky svědomí a strach.

„Co ty, nemáš hlad?“ zeptal se starostlivě Waydan.

„Mám. Kde je Mortex s Fenigem?“ zeptala se.

„Jsou mrtví. Zřejmě kvůli Asherovo povstání, který plánoval ještě předtím, než po nás šla Caellys s Arthasem. Zabili ho jeho stoupenci, když bránili Willow,“ odpověděl a Aellara zbledla.

Začínala se bát, co se díky ní možná stane. Ale neměla odvahu se Waydanovi přiznat. Možná by to bylo lepší než mlčet, ale určitě by se na ní zlobil a nějak by jí potrestal. Ale zase možná i mihn, než kdyby jí někdo naprášil? Ale nakonec si to rozmyslela, nemohla to Waydanovi říct. Ublížila by tím teď navíc i Asherovi.

„Je mi to hrozně líto, měl jsem je rád. Uspořádám jim řádný pohřeb a za mimořádný služby králi odměním jejich rodiny. Bude to takový odškodný. Víím, že to nedokáže vynahradit jejich život, ale víc udělat nemůžu,“ dodal a Hellion přikývl.

„Co je ti? Jsi nějaká bleďá, je ti zle? Mám zavolat doktora?“ zeptal se, když si všiml výrazu ve tváři, který měla, ale zavrtěla hlavou. „Jak myslíš, ale nevypadáš dneska vůbec dobře. Nemyslím to jako, že bys nebyla hezká, ale vypadáš jako by se ti něco stalo. To tě smrt Mortexe a Feniga tolik zasáhla?“ vyvídal a ona přikývla.

„To chápu, já na ně myslel celou noc,“ přiznal a pohlídl jí něžně po zádech. Pak změnil téma. „Chtěl bych sem brzy přivést Willow. Ukázat jí Thallaran a představit jí lidu jako svou snoubenku. Myslím, že když jí poznají, mohlo by to trochu pomoci,“ zmínil a Hellion přikývl.

„Jo, to je dobrej nápad, ale musíš na to vybrat nejhodnější den. Následující tři dny máš hodně povinností. Teď budou samý popravy a na to asi Willow není,“ připomněl Hellion.

„Správně, popravy... na to bych úplně zapomněl. Na to Willow fakt není. Za pár hodin myslím, že jedna bude. Hasíte, za co mají být ti nešťastníci popraveni?“ zeptal se ho a on se podíval do nějakých desek, které neustále nosil u sebe.

„Deryl a Bolnek. Démoni druhé třídy. Opakované vloupání na cizí pozemky a krádež zlata,“ odpověděl a Waydan jen zakroutil otráveně panenkami.

„Ukažte,“ řekl a vytrhl mu desky z ruky.

„Žádný vraždy, jen výtržnictví. Víte, co? Dneska mám dobrou náladu, pusťte ty dva na svobodu,“ řekl a vrátil mu desky zpátky.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo. Musíte ale napřed vydat prohlášení a podepsat ho,“ poradil mu.

„Vím. Tak mi to připravte,“ řekl a usmál se na něj.

„Teda, láska s tebou dělá divy. A Ashera taky propustíš?“ culil se Hellion.

„Asher je až moc nebezpečnej, ale samozřejmě, že bych ho rád pustil. Nedělá mi radost ho tam držet mezi těma nesvatýma bytostma,“ odpověděl a podíval se na Aellaru, která byla ještě bledější než před chvílí.

„Asher je taky nesvatá bytost,“ dodal Hellion, ale na to už nikdo nereagoval.

„Ti dva, co jsi říkal, že pustíš. Nemají celý náhodou naproti Asherovi?“ zeptala se ho Aellara a on pokrčil rameny.

„Jak to mám vědět? A proč tě to vůbec zajímá?“ zeptal se Waydan.

„Jen tak,“ usmála se a nacpala si do pusy lžičku pudinku.

„Po snídani se za nima stavím osobně jim tu dobrou zprávu říct. Cestou se můžu stavít za Asherem se snídání. To je to nejmenší, co pro něj můžu udělat. Nechtěla bys jít se mnou?“ zeptal se a ona na něj vytřeštila oči.

„Jo já vím, pohádali jste se, ale mohli byste se usmířit. I když... zapomeň na to. Je to blbost. Nechci, aby si mě zase omotal kolem prstíku. Nebo tebe. Půjdu sám,“ rozhodl a vstal od stolu. Aellara vyskočila jako by jí do zadku štípla vosa hned po něm.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ prohlásila a on se na ní nechápavě podíval.

„Copak?“ usmál se.

„Omlouvám se. Hrozně moc se ti omlouvám,“ řekla a on na ní vyjeveně koukal stejně jako Hellion.

„Co jsi provedla?“ zeptal se, až mu úsměv spadl z tváře.

„Včera... včera jsem se za ním šla podívat do Trhliny. Bez tvého svolení,“ přiznala a z poloviny se jí ulevilo.

„Ach jo, Aellaro. Zešílela jsi?“ zareagoval.

„Omlouvám se. Strašně moc mě to mrzí. Už nikdy nic takovýho neudělám,“ řekla a padla před ním na kolena jako by byla jen nějaká služka, a ne jeho kamarádka.

„Vstaň proboha. Já se na tebe nezlobím,“ řekl klidně a podal jí ruku. Ona se ho chytla a nechala ho, aby jí pomohl vstát a pak se mu podívala do očí.

„Nevím, co to do mě vjelo. Včera ten soud a tak. Byla jsem úplně mimo a přiznám se, že mi Asher začal trochu chybět,“ pokračovala a on jí objal.

„Já tomu rozumím. Nezlobím se na tebe. Můžeš se s ním občas vídat, ale radši mi o tom říkej. Vždyť víš, Aellaro, že já ho mám rád. Vážně ho mám rád. I když jsem roky tvrdil opak, víš, že pro něj a pro vás všechny chci to nejlepší. Ale momentálně je pro mě priorita Willow. Vždyť víš, čeho všeho je schopnej. Pořád řeším následky jeho činů,“ řekl a ona přikývla.

„Můžu jít teda s tebou?“ zeptala se a on přikývl.

„Hasíte, máte připravený ty lejstra?“ křikl na něj a on přikývl a hned mu je nesl k podpisu. „Paráda. Všechno bude dobrý, uvidíš. Stačí jenom mít Ashera pod kontrolou a za tu dobu se s ním zase trochu sblížit. To platí pro mě,“ zmínil a obohatil papír svým klikyhákem.

„Nechci, aby mě viděl jako nepřítel. Jako někoho, kdo má radost z toho, že trpí. Ale musí to nejdřív pochopit. A vážně si nemyslím, že bych na to šel špatně. Naopak si myslím, že jsem na něj až moc mírně, ale já to jinak neumím. Nedokážu být zlej na lidi, který mám rád,“ přiznal a ostatní přikývli.

THALLARAN – TRHLINA 16/10 202 9:14

V Trhlině byl ráno rachot. Všichni démoni už byli po snídani. Tedy snědli malý kus chleba, který dostali a pak už se pošťuchovali, prali, vyhrožovali si, šikanovali se, nebo spolu mastili karty. Ti, kteří patřili k elitě. Ostatní mohli jen tiše závidět. Buď mysleli na blížící se popravu anebo nemysleli vůbec. Zbláznili se z toho prostředí mezi takovými šílenci. Nebo museli tvrdě pracovat – uklízet Trhlinu a udržovat jí v relativní čistotě. Střídali se po službách. Ti silnější se zbavovali práce tak, že vyhrožovali slabším fyzicky, když za ně nevezmou službu.

U zdí bylo hned několik houpajících se a drmolících, uslintaných a zmrzačených démonů třetích tříd. Starce ze čtvrtých tříd trápily zdravotní problémy. Pomočovali se nebo hůř. Nebyl to hezký pohled.

Když kolem těchto démonů Waydan procházel, zmocnila se ho úzkost. Možná byl vážně ještě moc mladý, aby dokázal vládnout celému Thallaranu a úplně sám. „Zapisujte jména, Hasíte. Ti, které vyberu, půjdou ven a dostane se jim řádná zdravotní péče. Chci, aby dožili v nějakém příjemnějším prostředí. Ti, kteří nemají domov, půjdou do komunitního centra,“ zmínil a Hasít přikývl.

„Je tu jeden háček, můj Nejvyšší,“ zadrmolil.

„Ano, jaký?“ zeptal se cestou a ukazoval na dalšího člověka, aby ho Hasít zapsal. Ten stíhal přečíst jméno vězně na cedulce i odpovídat na otázky krále.

„V Thallaranu není žádné komunitní centrum,“ odpověděl.

„No, a to je velká chyba. Takže to je další věc, kterou v Thallaranu zavedu,“ řekl a pokračoval v ukazování na lidi. „A musí být hodně velký. Klidně tam můžou pomáhat někteří vězni za odměnu, že odtud vypadnou. Takhle to dělají lidi na Zemi,“ dodal.

„Je to vskutku brilantní nápad, Vaše Veličenstvo,“ usmál se a Aellara se cítila ještě hůř po tom, co provedla. Ale byla si jistá, že mu nemůže přiznat, že to byla ona, kdo Asherovi sundal náramek.

„Tak jsme tady. Vězni Deryl a Bolnek, Vaše Veličenstvo,“ řekl Hasít a ukázal na dva zbídačené mladíky zamčené v celách. Asher vstal z kamene a okamžitě přišel ke mřížím. Zatím ale neřekl ani slovo. Jen pozoroval dění. Waydan přistoupil blíž k vězňům, aniž by si všiml, že stojí zády k bratrovi.

„Už si pro nás jdou, Deryle,“ zmínil Bolnek a podíval se na svého Nejvyššího. „Ale ani mě nenapadlo, že nás počtíte svou návštěvou osobně, Vaše Veličenstvo,“ vysmeknul mu poklonu a zakřenil se. „K oprátce nás taky povedete za ručičky?“ utahoval si z něj.

„Myslíš ke špalku? Ne,“ odpověděl suše Waydan.

„Tak proč jsi tady, hm?“ vyjel po něm Deryl a plivnul mu k nohám. Waydan kousek couvnul.

„Přišel jsem vám udělit milost, ale když o ní nestojíte, pak najdu hodnější vězně, co si jí zaslouží,“ prohlásil a oba zmlkli.

„Milost? Jakože nás dneska nepopraví?“ ujišťoval se Bolnek a úplně zjihnul.

„Jo, jako, že vás dneska nepopraví,“ odpověděl za něj strážce, který Jeho Veličenstvo s Hasitem cestou doprovázel.

„Vypadá to, že máte šťastný den, hoši,“ křenil se na ně Faharel.

„Šťastnější než to, rozhodl jsem se, že budou vězni za dobré chování propuštěni. S tím chováním nevím, ještě si to musím rozmyslet,“ usmál se a podal jim podepsaný dokument o propuštění, aby si ho mohli prohlédnout.

„No jo, Deryle. On se nám snad jenom zdá. On je to vážně milosrdný bůh. Opuště nám naše hříchy, Nejvyšší,“ prohlásil Bolnek a padl před ním na kolena. Hned vedle něj si klekl i Deryl.

„Ano, opust', náš pane,“ zašeptal. Asher protočil panenkami nad shovívavostí svého bratra.

„Odpouštím. Snad mě nezklamete,“ řekl Waydan a dovolil jim vstát.

„Jako byste z oka vypadli támhle tomu šmudlovi,“ pronesl Bolnek a ukázal na Ashera za mřížemi. „Jste ale mnohem hezčí, Vaše Veličenstvo,“ dodal.

„Vlezdoprdelko!“ pousmál se Faharel. Waydan se na bratra otočil a podíval se na jeho zubožený výraz ve tváři.

„A mě rád nemáš, bráško?“ zeptal se provokativně Asher.

„Mám. Proto jsem ti přinesl pořádnou snídani. Buď hodnej kluk a poděl se s kamarádem v cele,“ řekl a hodil mu do cely látkovou tašku, ve které byly zabalené zbytky od královské snídaně.

„Vážně je milosrdný. Proto, pane... Vaše Výsosti... teda chci říct, Veličenstvo. Měl byste vědět, že támhle ten, co vypadá jako vy... on včera mluvil špatně o vaší přítelkyni,“ prozradil a Waydan se na něj podíval a věnoval mu plnou pozornost.

„Ano?“ zeptal se a Bolnek přikývl.

„Říkal nám, kde jí najdeme. My jsme teda o ní taky nemluvili dobře, ale všechno zapomenuto, Vaše Veličenstvo. Na mou čest. I na jeho,“ řekl a drknul do Deryla, který následně přikývl.

„Vlezdoprdelko! Bonzáku! Hnusáku!“ křičel Asher na Bolneka.

„Děkuju za informaci. Máte mojí milost, tak si to nepohnojte. Během dneška budete propuštěni. Ale pouze za příkladné chování. Vchod na Zem vám ale nebude dovolen. A za jakékoli další přečiny půjдете rovnou ke špalku,“ dodal suverénně a mířil si to k Asherovi.

Aellara se držela mimo dohled Ashera, ale Deryl s Bolnekem si jí všimli. „Ale, Deryle. Není to ta kráska, co tu byla včera?“ zeptal se a Deryl přikývl. Asher se polekal. Netušil, že Aellara se s tím Waydanovi už svěřila.

„Ona za to nemůže. Netrestej jí! Nech jí na pokoji!“ vztekal se Asher ještě, než kdo cokoli stačil říct.

„Já se na ní nezlobím,“ odpověděl tiše Waydan.

„Ne?“ divil se Asher.

„Ne,“ odpověděl Waydan. „Měl by sis ze mě vzít příklad, bratře. Respektuju tvoji lásku k ní a respektuju její lásku k tobě. I když bys potřeboval lekci jako sůl, Aellara si jí ale nezaslouží. Celkem mě udivuje, že jsi schopnej vůbec někoho milovat. Někoho jinýho než sám sebe. Ale díky bohu za to. Třeba ti to pomůže konečně otevřít oči,“ zašeptal, zatímco Asher ho jen mlčky poslouchal.

„A teď ti nabídnu dohodu. Já nepůjdu po tvój holce a ty nepůjdeš po tý mojí. Bereš?“ usmál se.

„Ty bys po ní ale nešel. K ničemu dohoda. Taký mě ani nepustíš, nemá cenu vymýšlet dohody. Ale kdyby jo, pak bych možná i smlouval,“ zmínil Asher a Waydan se pousmál. „Navíc, pokud si vzpomínám, taký jsem tak nějak respektoval tvoji lásku k Daemtrish. Ale ta lidská holka je lovkyně. Killianovic ještě k tomu. Nikdy nepodpořím takovej druh vztahu,“ pokračoval.

„Hm, jsi staromódní a v hodně věcech konzervativní. Takhle nikdy neprorazíš. Nicméně po tobě nikdo nechtěl požehnání,“ zmínil Waydan.

„A ty jsi zase zasranej hajzl. Nikdy ses nezajímal o Thallaran a když jsem ho mohl mít já, jak sis celou dobu přál, tak ses vrátil a všechno jsi zničil a ničíš to dál. Vrátil ses jenom abys mě zničil. Začal jsi závidět,“ vztekal se a Waydan se k němu naklonil. Dědilo je od sebe jen pár centimetrů a chladné železné mříže.

„Ne, vrátil jsem se, abych ti zabránil zničit všechno, na čem záleželo mě. Nedělej, žeš to nevěděl. Přišel jsi mě na to upozornit na Zem a přímo před holkou, kterou miluju jsi mi vyhrožoval, že jí zabiješ. A ze sobeckých důvodů – ze žárlivosti ještě k tomu. A to, co jsi zahájil pokračovalo i včera. To kvůli tobě jsou mrtví thallaranští strážci. Včera jsi o ní mluvil špatně naposledy,“ objasnil, nasupeně se na něj podíval.

„Upilujte mu roh. Zítra za svítání,“ pronesl stále mu zírājíc do očí a chystal se odejít.

„Cože?“ vyprsknul šokovaně Asher.

„Slyšels mě. Ber to jako poslední varování. Ještě jednou řekneš jen krivý slovo na mou snoubenku a bude to tvůj ocas,“ dodal a ještě jednou se na něj podíval, než odešel.

„Já nic neudělal. To bylo před tím, než sem Aellara přišla,“ volal za ním a Waydan se zastavil.

„No a? To má být jako polehčující okolnost? Tady nejde o to, jestli si půjdeme po holkách. Jde o to, že ty si musíš uvědomit, jaký to je, když mi ničíš život. Za každou ránu z tvoji strany, dostaneš dvě ode mě.

A varuju tě naposledy. Jestli se Willow něco stane a budeš za to moct ty, zabiju tě bez mrknutí oka. Ale napřed tě budu mučit. Dopadneš hůř než ty chudáci, co tady už jenom

ve vlastních šťávách čekají na smrt. A nepodceňuj mě, bráško. Zatím je to jen růžek. A uvědom si, že bys zasloužil víc. Že jsem na tebe pořád mírnej," dodal.

„To není fér! Já už dlouho nikoho na nikoho neposlal. Přisáhám. Nic jsem neudělal. Kvůli mně nikdo další už neumřel," pokračoval, ale Waydan už mu nevěřil ani slovo. Jen se na něj ještě podíval a odešel.

Aellara se neodvážila nijak reagovat. Nevěděla, jestli má jít za Waydanem, nebo jestli může za Asherem. Ani si nebyla jistá, co teď ke komu cítí. Ale byla si jistá tím, že má výčitky svědomí, že Asherovi pomohla dostat zpátky magii. A když je tak poslouchala při rozhovoru došlo jí, že je na Waydanovo straně a že by ho nerada ztratila.

„Waydane..." zavolala na něj. Asher nastražil uši. „Já jsem provedla ještě něco," řekla a Asher ztuhl.

„Co jsi provedla?" zeptal se klidně Waydan zírající na bratra a ona se podívala na Ashera, který na ní dělal psí oči, aby nic neříkala a pak zpátky na Waydana.

„Rozbila jsem Asherovi náramek. Ten, co ho drží zpátky. Přisáhám, že už je to všechno. Včera jsem měla zatmění mozku, ale dneska jsem si uvědomila, že jakkoli mi na něm záleží, nechci jít proti tobě. Pochopila jsem, jak moc ti na něm záleží taky a... odpusť, naposledy prosím," řekla a objala ho.

Waydan cítil zradu. Tentokrát si byl jistý tím, že už jí nemůže znovu věřit. Alespoň co se Ashera týče. Ale nesměl být moc krutý, aby celou tuhle citlivou situaci ještě nezhoršil a nepošťoval si všechny proti sobě. Musel Aellaře ukázat, že je dobře, že mu o tom řekla.

„To nic. Chápu," zašeptal a pevně jí k sobě tiskl. Asher se divil jeho reakci. Nečekal to stejně jako ona. Ona plakala a Asher byl vzteky bez sebe. A nejen vzteky. Žárlil na něj. Zase. Pořád. Vždycky.

Potom od ní o kousek odstoupil a podíval se naštvaně na bratra. „Nasaďte Asherovi nový a zkontrolujte pro jistotu všechny, kteří ho mají mít," nařídil a podíval se zase na Aellaru. „Klidně s ním buď a pak se vrať zpátky," řekl a ona přikývla.

Waydan se pak naklonil ke strážci a zašeptal mu do ucha: „Vždycky když odejde návštěva, zkontrolujte náramky," dodal a odešel.

Asher málem prasknul vzteky. Měl naději, že i kdyby mu nasadili nový, Faharel by mu ho mohl zase sundat, ale teď když zmínil, aby zkontroloval i jeho, jejich plán byl v troskách. A zvlášť když mu má být ráno ještě upilován roh.

Aellara za Asherem ale už nechtěla. I on na ní byl za tohle naštvaný, ale ne víc než na ten fakt, že o tom Waydan prostě ví. „No tak, lásko. Neopouštěj mě," škemral a natahoval ruku přes mříže, ale utekla. „Kurva!!!" zařval a začal do všeho kopat. „To je v hajzlu," vztekal se.

„Tvůj brácha je vážně chytřej. Nepodceňoval bych ho. Už jsem ti to říkal milionkrát. Navíc má pravdu. Ty si pod sebou jenom řežeš větve. Jestli se chceš odtud dostat, chce to jiné přístupy. Zahod' tu nenávisť k němu a začni být přátelskej. Jo a mimochodem, o ty náramky se postaráme jinak. Teď to nemá cenu řešit. Stejně ti zítra budou pilovat roh a já se do toho teď míchat nechci. Mám svý rohy rád. Uděláme to až ti zase doroste," zmínil Faharel.

„Jenže všichni ví, že už nikdy nebude tak hezkej jako teď,“ fňukal Asher.

„To ne,“ dal mu za pravdu Faharel.

„Ale my pro můj plán potřebujeme, aby byly moje rohy krásný stejně tak jako ty jeho. Proto mi musíš pomoci,“ prohlásil a Faharel se zasmál.

„Fakt už nevím jak. Přemlouvat ho k tomu je blbost. Navíc zbytečná,“ dodal a Asher se schoulil do klubíčka a začal brečet. Faharel protočil očima. „Ty jsi vážně fňukna a bebičko. A jsi otravný. Nechápu, že tě démon jako on může mít tolik rád a ty jeho vůbec. Co je tohle za zvrácenou logiku?“ křenil se.

Waydan cestou s Aellarou nemluvil. Byl na ní naštvaný. „Vím, že se zlobíš. Fakt je mi to líto. Žádám tě naposledy o odpuštění. Prosím,“ řekla, zatímco jí držel dveře. Ona prošla, on za ní zavřel a pak se na sebe podívali.

„Zklamala si mě. Já kolem sebe potřebuju lidi, kterým můžu věřit. Myslíš, že mě to baví neustále někoho trestat? A zvlášť lidi, který mám rád? Já vím, že je to na hovno situace, ale já Ashera prostě pustit nemůžu. Jestli mi to máš za zlý, pak mě to mrzí, ale už to nemůže být jako do teď. Lidi by si mysleli, že jsou moje hranice hodně vysoko a testovali by je. Kvůli tobě,“ řekl a ona přikývla.

„Takže abych tě nemusel nijak trestat, což zdůrazňuju ani nechci, tak bude nejlepší, když tě pověřím Daemtrishiným úkolem,“ prohlásil a ona ztuhla.

„Cože? Jako, že já budu místo ní hlídat Willow? Ale to se nebude líbit ani jednomu z nich. Ani Daemtrish ani Thayerovi,“ přemlouvala ho.

„Já vím. Ale řekla si, že chceš moje odpuštění, ne?“ ujistil se a ona přikývla. „No tak... Takhle budu klidnější. Daemtrish může být s Thayerem občas tady, ale jinak bude se mnou. Můžu jí věřit. A jemu taky, že na tebe a Willow dohlídne. A ty budeš mimo Asherův vliv. A je mi jasný, že budeš Willow chránit. Je to i v tvém zájmu,“ objasnil.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo,“ řekla sklesle a poklonila se mu.

„Paráda. Běž si sbalit věci. A neboj, uvidíš, že to bude mít aspoň nějaký výhody. Poznáš jí a lidskej svět. Bude to dobrodružství. A po týdnech se můžete zase vystřídat. Čím dřív si Willow vezmu, tím dřív se věci zase dají do normálu,“ dodal.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 16/10 2020 18:00

My jsme s Daemtrish a s Thayerem hráli karty. Váleli jsme se v obýváku na koberci, chroupali brambůrky a popíjeli víno. Daemtrish jako vždycky vyhrávala všechny naše úspory. Absolutně jsme s Thayerem nechápali, jak to dělá a už nám to pekelně lezlo na nervy.

„Já končím. Ty jsi prostě příšerná, když jde o karty,“ zmínila jsem a Thayer přikývl.

„Jo, když jde o karty. Jinak jsi naprosto perfektní,“ šeptal jí do ucha a políbil jí. Já zakroutila očima.

„Hej, nechte si to na noc, jo? Já jsem tady taky,“ připomínala jsem se a oni se hned přestali oslintávat.

V tom jsem slyšela klepání na balkóně. Došlo mi, že to bude zase nějaký démon, a tak jsem se podívala ke dveřím. A nemýlila jsem se. Byla to Aellara. Šla jsem jí otevřít.

„Kdo je to, Will?“ zeptala se Daemtrish.

„Aellara,“ odpověděla jsem stručně. „Ahoj. Co tu děláš?“ zeptala jsem se jí a dala jsem si ruce v bok.

„Nesu špatný zprávy,“ zakuňkala a my jsme se všichni postavili do řady, abychom na ní lépe viděli.

„No tak to vyklop!“ prskla na ní Daemtrish.

„Waydan mě posílá, abych se vystřídal s Daemtrish,“ prohlásila a my všichni ztuhli.

„A to jako proč?“ zeptal se Thayer rozhořčeně a přitáhl si svou přítelkyni k sobě.

„Protože jsem něco provedla,“ přiznala. „A on nechce, abych byla dál v Thallaranu. No a potřebuje za mě vhodnou náhradu, což je jediné Daemtrish,“ vysvětlila.

„Ach jo, tak už to vysyp, nebo se z tebe picnu,“ řekla Daemtrish a plácla sebou na gauč. Thayer si sedl vedle ní a já naproti na křeslo. Aellara si přisedla a spustila.

„Včera jsem šla večer tajně navštívit do Trhliny Ashera,“ přiznala a Daemtrish si zoufale povzdychla.

„Bože, proč? Proč ti na tom idiotovi pořád tolik záleží? Nehledě na to, že se o něj Waydan stará jako o miminko,“ vztekala se Daemtrish.

„Nevím, zatmění mozku. Taky jsem mu sundala náramek,“ dodala.

„Pro lásku boží, ty jsi cvok. A Waydan to ví?“ zeptal se Thayer a ona přikývla.

„Přiznala jsem se,“ odpověděla.

„To je dobře. Jinak by to bylo horší. Mnohem horší,“ zmínil. „Takže tohle je tvůj trest, jo? To moc nechápu,“ řekl Thayer.

„No, nechce mě poblíž Ashera. Taky říkal, že v očích ostatních by mě měl nějak potrestat, ale že mě trestat nechce. Taky jsem ho prý zklamala a prostě když jde o Ashera mi už nevěří,“ dodala.

„To dává smysl,“ odpověděl Thayer.

„Omlouvám se. Nechtěla jsem vás rozdělit. Ale říkal, že se po týdnech můžeme střídat. A taky říkal, že čím dřív se s Willow ožení, tím dřív se věci vrátí do normálu,“ přetlumočila.

„Teď máš u mě vroubek, kamarádko,“ procedila Daemtrish a nalila jí sklenku vína.

„No jo, stane se. Láska nás nutí dělat divný věci. Je dobře, že jsi mu to řekla, Aellaro,“ usmála jsem se na ní a ona přikývla.

„To teda jo, jinak by tě zabil. A to by ani nechtěl,“ zdůraznila Daemtrish a Thayer přikývl.

„Waydan je vážně skvělejší mužskej. Už o tom nepochybuju,“ dodala Aellara a my všichni přikývli.

„No nic, král se musí poslouchat. Tak se asi vy dva rozlučte a pápá,“ řekla jsem jim a oni na mě hodili bodavý pohled.

„Ty si to užíváš,“ udeřila na mě Daemtrish.

„Ne. Proč bych měla?“ divila jsem se z čeho mě obvinila.

„No, protože už v tom nebudeš sama. Bude mi chybět Thayer jako tobě Waydan,“ prohlásila.

„To mě ani nenapadlo, Trish,“ uklidňovala jsem jí.

„Fakt mě to moc mrzí. Ale hlavně se nehádejte. Bude to jen na pár dní,“ utěšovala nás Aellara.

„To zvládneme. Všichni. Vždyť o nic nejde,“ řekl Thayer a políbil Trish na tvář.

„Ty ale v posteli s mým chlapem spát nebudeš!“ štekla na ní Daemtrish a Thayer se pouсмál.

„Nežárli, lásco. Ty taky s Waydanem spát v posteli nebudeš. Doufám,“ rýpl si.

„No to bych vás oba zabila!“ zmínila jsem a všichni se zasmáli.

„Já budu v pelíšku jako zvířátko. Konečně,“ řekl nadšeně.

„Fajn, kočičáku. Willow se o tebe bude starat, že jo? Budeš ho nosit v kapuci do školy? A budeš mu dávat do misky granule a čistou vodu? A vyvenčíš ho občas, že jo?“ strchovala se.

„Proboha jdi už. Jasně, že jo. A můžeš vyřídit Waydanovi, že se jeho zvířátko bude mít jako v bavlnce a jeho snoubenka taky,“ uklidňovala jsem jí.

„Tak jo. Stejně mi budete oba moc chybět,“ řekla a objala nás.

„Ty nám taky,“ odpověděli jsme jednohlasně.

„A s tebou si to ještě vyřídím!“ dodala a hodila na Aellaru vražedný pohled. Potom se proměnila do démonské podoby a odletěla zase bůh ví kam.

„Hráli jste karty?“ zeptala se zírajíc na poházené karty na koberci a my s Thayerem přikýkli.

„Jo, ale Daemtrish nás zase oba oškubala,“ dodal Thayer a Aellara se zasmála.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Nic. Já jen, že Daemtrish je mistryně v kartách,“ zmínila.

„No, to jsme si stačili všimnout,“ opáčila jsem suše.

„Nedá se nad ní vyhrát. Švindluje,“ prozradila.

„Fakt? To je mrška,“ zasmál se Thayer.

„A ty víš, jak to dělá?“ vyzvíдалa jsem a ona přikývla.

„S Waydanem, a i s Asherem jsme hráli karty pořád. Ten trik vymyslel Waydan a naučil to Daemtrish. Roky takhle vydělávala zlaťáky po tavernách a nad démonama jako je Asher. Nikdy jsme mu to naše tajemství ale neprozradili,“ odpověděla.

„Já jsem to říkala už milionkrát, že s ní hrát nebudeme. Ted' to platí dvojnásobně!“ rozhodla jsem a Thayer přikývl.

THALLARAN 16/10 202 18:04

Daemtrish akorát přistála na nádvoří a mířila si to do hradu za Waydanem. Ten seděl u stolu a něco psal. Hellion a Hasít mu dělali společnost. Bylo akorát před večerí, tak už to pomalu balili. V tom do dveří vtrhla Daemtrish.

„Volal jste mě, Vaše Veličenstvo?“ zeptala se a poklonila se mu.

„Ano,“ odpověděl a vstal od stolu, aby jí mohl obejmout. „Vítejte doma, slečno Soultónová,“ řekl ze srandy a společně se posadili ke stolu.

„Ahoj,“ pozdravil jí Hellion.

„Nazdar... Ty jo, jsi čím dál tím podobnější mámě. Čím tě tu krmíš?“ zmínila a prohlížela si ho. „Taginara, má taky takový oči jako ty. Zatímco kluci jsou spíš do Dargedona, ty jsi celej máma. I vlasy máš světlejší,“ komentovala Daemtrish. Hellion nevěděl co na to říct. „A co, už máš nějakou holku?“ vyzvíдалa a Waydan se pousmál.

„Proboha, nech ho, ty šílená samice. Jsi tu sotva minutu a už ho vyslycháš. Nevidíš, jak je z tebe nervózní?“ řekl Waydan a oba se zakřenili.

„Hahaha. To, že ještě nejsem plnoletá neznamená, že jsem malý děčko a že jsem nervózní mluvit s holkama,“ hájil se.

„Ne?“ provokoval ho Waydan.

„Ne. Náhodou už holku mám. A už jí mám nějakou dobu,“ odpověděl, a to viditelně i Waydana zaskočilo.

„Vážně? A koho?“ vyzvíдал.

„To je tajný,“ řekl a oba se na sebe pousmáli.

„Takže žádnou nemá,“ informovala ho Daemtrish. Waydan se tak zvláštěně zaculil.

„Ne, má. Určitě má. Tráví dost času v koupelně před přípravou na hodiny historie Thallaranu. Jedno víme jistě, je to démonka druhý nebo třetí třídy,“ spekuloval Waydan.

„Nic vám neřeknu,“ opáčil přesvědčivě Hellion a zvedl se od stolu.

„Ale bráchovi se pochlubit přece můžeš,“ škemral Waydan a položil mu přátelsky ruku kolem ramen.

„Fajn, vy zvědavci. Jmenuje se Danica a Waydan správně tipnul, že se mnou chodí na historii Thallaranu. Zatím spolu nechodíme, ale chystám se jí pozvat na rande,“ přiznal a Waydan se jen usmál a poplálal ho po zádech.

„Ty jo, chytrá... Jsem na tebe pyšnej. Počkej a není to ta, který jsem nechal poslat povolení ke studiu?“ zašeptal a v tom se ke stolu nesla hostina. Hellion přikývl. „No vidíš, jak jsem ti hezky pomohl. Jen ještě chvíli počkej s malýma démonama,“ dodal tiše a chystal se k jídlu. Hellion zrudnul, ale naštěstí už byl konec té debaty. Daemtrish se k Waydanovi naklonila.

„A teď vyklop ten pravej důvod, proč jsi mě tady chtěl. Už tě znám a vím, že ta výměna nebyla jen kvůli tomu, co nám řekla Aellara. Máš další důvod,“ řekla a nabrala si do poháru krev, která byla ve stříbrné hluboké míse.

„Teď ne,“ odpověděl suše Waydan a taky si nandal krev i duše. Smíchal si dvě špetky červené, stejné množství černé a špetku bílé. To byla jeho nejoblíbenější kombinace, když se hodovaly duše u stolu z různých zdrojů.

Po večeri, když Hellion a ostatní odešli kamsi dělat cosi svého, si Waydan nalil sklenku whisky a zamířil si to ke krbu. Chvilí zíral do ohně a pak točil se skleničkou a sledoval malý vír, který tím vytvořil. Daemtrish si sedla na gauč kousek od krbu a mlčky ho pozorovala.

„Připomíná mi to ty chvíle, kdy jsme se blíž poznali,“ zmínila a pousmála se. Waydan na to nereagoval, jen jí poslouchal.

„Tenkrát sis taky nalil skleničku whisky a postával jsi u krbu. Bylo ti sotva šestnáct. Nebyl jsi o moc starší než Hellion. Nebo aspoň jsi tak nevypadal. Měl jsi takovou roztomilou dětskou tvářičku a mrskal jsi ocasem jako šílený. Balil jsi mě. No a hrál sis na Dargedona,“ řekla a oba se pousmáli.

„Dargedon nechtěl, abys pil jeho whisky, ale neposlouchal jsi. Chtěl jsi být přede mnou dospělý. A tak když nebyl doma, vkradl ses do jeho pracovny a nalil sis jednu z jeho nejdražších,“ zaculila se a Waydan přikývl.

„V tu dobu jsi byl vážně rebel. Všechno sis dělal po svém na rozdíl od Ashera, který se snažil na otce dělat dojem. Moc ho ale neudělal. Dargedon ti vždycky věřil. Možná je to trochu jeho chyba. Věřil v tebe víc než v Ashera. Je mi ho líto... vždycky na tebe žárlil a chtěl se všem zavděčit, ale nevěděl jak na to. Tys byl zkrátka ten chytřejší a silnější,“ dodala.

Waydan se napil whisky a přisedl si k Daemtrish. „Jsem ráda, že ses tenkrát tý whisce nebránil. Dala nás dohromady,“ culila se a Waydan s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Ta whisky v tom nehrála zas takovou roli. To já jsem tě chtěl. Líbila ses mi a pořád se mi líbíš, ale...“ začal a Daemtrish ho přerušila.

„Věci se mění a změnily se,“ odpověděla.

„Přesně,“ odpověděl a usmál se na ní. „To kvůli němu jsem tě tu chtěl. To byl ten další důvod, na který ses mě při večeři ptala,“ odpověděl.

„Kvůli Asherovi? Povídej,“ vyzvala ho.

„Slíbil jsem mu, že mu zítra upilujou roh,“ začal a Daemtrish se na něj překvapeně podívala.

„No podívejme, jakej jsi drsnák,“ zakřenila se.

„No právě nejsem. Jsem si jistý, že když u toho zítra budu, rozmyslím si to a já si to nesmím rozmyslet. Aellara by mi v tomhle nepomohla. Ale ty... řekněme, že Ashera tolik nemusíš a že bys to mohla líp ustát,“ prohlásil.

„Chceš, abych ho vystrašila? Aby pochopil, že to myslíš vážně?“ ujišťovala se a Waydan přikývl.

„Přesně tak, Trish,“ usmál se a ona se na něj překvapeně podívala.

„Víš, že jsi mi tak snad ještě nikdy neřekl?“ zmínila.

„Vážně?“ pousmál se a napil se whisky. Daemtrish se na něj zamilovaně dívala. Na ty jeho dlouhé rasy, na pramínky černých vlasů, které se dotýkaly jeho andělské tváře, na jeho mužný krk, široká ramena a svalnaté paže. Na jeho majestátní a přitažlivý démonský ocas, a než očima sjela níž po celé jeho délce, zhluboka se nadechla.

„Willow je skvělá. Je moje nejlepší kamarádka,“ prohlásila z ničeho nic.

„To jsem nečekal,“ culil se.

„Já taky ne,“ zmínila s úsměvem ve tváři.

„Stejně tak jsem nečekal, že se dáš dohromady s Thayerem. Ale jsem za to rád,“ řekl a ona se na něj prozíravě podívala.

„A já, že se zasnoubíš a zamiluješ. A ještě ke všemu do lovkyně,“ dodala.

„No jo, život je někdy zvláštní,“ opáčil.

„To je,“ zašeptala. „S Willow vám to přeju, vážně. A Thayera mám moc ráda... hodně moc ráda. Ale tebe...“ začala a on se na ní vyděšeně podíval.

„Jsou věci, který by sis měla nechat pro sebe, Trish. Někdy je vážně lepší mít svoje tajemství,“ pousmál se a vrátil se zpátky ke krbu, u kterého postával před chvílí. Být u Daemtrish tak blízko ani jednomu nedělalo viditelně dobře. „Představ si, že by se něco takovýho dostalo k Asherovi. Dokážeš si třeba jenom představit, jak by nám takový tajemství všem zničilo život?“ zeptal se.

„Chápu. O všechny bych přišla a ty taky,“ odpověděla.

„Tak tak,“ řekl.

„A taky máš takový tajemství?“ vyzvídala a Waydan přikývl.

„Taky, Daemtrish, taky,“ přiznal.

„To stejný jako já, týkající se mě?“ vyzvídala.

„Necháme to být, jo?“ usmál se, ale nedalo mu to a musel jí odpovědět. Zvlášť když se ho snažila stejně analyzovat. „Já Willow miluju a ty... řekněme, že mě jen pořád hrozně přitahuješ. Ale tohle bych nikomu z vás ani sobě neudělal. Mezi námi už je definitivní konec, ano?“ objasnil.

„Ano,“ odpověděla.

„Jsem bůh a pro mě příkázání platí dvojnásobně. A hlavně od doby, co jsem ještě ke všemu král Thallaranu. Už si nemůžu dovolit se chovat jako puberták. Ten život jsem měl rád, ale Willow mám radši. Holt jsem Nejvyšší,“ řekl sklesle.

„Vážně chceš, aby přišel o roh? Víš, že ten, co mu pak naroste už nebude nikdy stejný?“ ujišťovala se.

„Samozřejmě že nechci, Trish, ale já už jsem kvůli němu riskoval dost. On to prostě už musí pochopit a roh je sice roh, ale zase doroste. Sice nebude stejný, ale doroste. Není to ocas,“ hájil své rozhodnutí.

„Ty jo, kdyby ti někdo usekl ocas, určitě bych ho oplakala a zabila bych ho za to,“ zmínila a on se pousmál.

„To si taky nech pro sebe,“ dodal.

„Jsem hrozná, vůbec nejsem dobřej materiál na přítelkyni. Nikdy jsem s nikým nechodila,“ přiznala a Waydan přikývl.

„To já taky ne. Teda jo, ale nevydržel jsem být věrný dýl jak týden,“ řekl.

„Hej... teď mi něco došlo,“ prohlásila a podívala se na něj. On se usmál od ucha k uchu.

„No, to by mě zajímalo co,“ křenil se.

„Jsi bůh a řekl jsi, že pro tebe příkázání platí dvojnásobně. Ty se s Willow nevyspíš, dokud si jí nevezmeš, že jo?“ vyzvídala.

„No neměl bych. Ale myslím, že to není nutný dodržovat. Ne v mém případě,“ culil se.

„Já si myslím, že to je nutný, Waydane. S Willow jsi začal od znova. Stal ses králem, a tak to ber vážně od začátku a se vším všudy. Taky jsi přísahal při rituálu,“ radila mu.

„Uvidíme, jakým směrem se věci budou ubírat. Kdybych byl moc odtazítej, ještě by si to mohla s tou svatbou rozmyslet. Navíc jsem to přikázání takhle nikdy nedodržoval, nechci být za pokrytce. A stejně už jsem to přikázání od té doby, co jsem král porušil několikrát. Sice jiný body, ale porušil,“ přiznal a ona přikývla.

„To je fakt. A já jen za tuhle dobu, co jsem tady s tebou tak dvakrát minimálně,“ řekla a podívala se mu do očí. „Ale já nejsem vdaná, tak to možná tolik ani neplatí,“ komentovala a Waydan se zasmál.

„Odpustíš mi to, Bože?“ provokovala ho.

„Jasně, že jo. Mám to stejně a já jsem nikdy nebyl moc svatej, abych... řekněme, že budu odpouštět věci, který dělám taky. Dychtění neberu jako porušení přikázání. To snad ani nejde po něčem nedychtit. A zabíjení nepřátel taky ne,“ objasnil.

„Dychtění? To je tak blbý slovo,“ rozesmála se až rozesmála i Waydana. Potom se jí díval na rty a zvažněl.

„Ne fakt. Měli by jsme s tím přestat. Už i mě to dychtění trochu děsí,“ přiznal a ona přikývla.

„Vždycky jsem si z toho dělala srandu, ale ono to ve finále tak srandovní není. Ne když se doopravdy zamiluješ,“ řekla a on přikývl. „Takže to od teď budeme brát vážně. Já tě budu brát jako boha, kterým jsi a budu se řídit přikázáním. A ty taky. Dobře?“ zeptala se a on souhlasil.

„Myslím, že těma spekulacema Dargedona docela bavíme,“ zmínil.

„Ten z nás musí mít srandu. Takoví výrostci, co mají za úkol vládnout Thallaranu a hlídat Zemi,“ křenila se.

„Nejsme na to sami. Pořád na nás dohlíží. Já s ním před tím soudem mluvil,“ přiznal.

„Fakt?“ divila se a on přikývl.

„Myslím, že nám s Willow dal svoje požehnání. Nemůžu ho zklamat. Ne teď když ve mě věří a já začal věřit konečně v něj,“ dodal a ona přikývla.

„Tak hlavně nezklam Willow. Celkem mě zaskočila ta vaše hádka. Promiň, nechtěla jsem poslouchat. Ale nedalo se to přeslechnout. Překvapilo mě, že ti vyčítala, že jsi brutální, když jsi jí bránil. Mě by to přišlo sexy,“ zmínila a mrkla na něj.

„Trish...“ zašeptal.

„Vždyť já nic neříkám. Hlavně, ona taky umí být pěkně surová. Viděla jsem párkrát jí v akci, když zabíjela démony,“ zmínila a on jí dal přikývnutím za pravdu.

„Jo, to jo. To ona umí,“ zašeptal zasněně.

„A vsadím se, že kdyby tobě někdo zkřivil jediný vlas na hlavě, ona by s ním udělala mnohem horší věci než ty s Brotexem,“ zahihňala se a on přikývl. „Neříkej mi, že mezi váma ještě vůbec nic nebylo,“ vyzvíдалa.

„Trish, ty jsi vážně dneska na ránu. Nejdřív můj brácha a teď já?“ řekl.

„Promiň. Jsem jen zvědavá,“ usmála se na něj.

„Něco bylo. Líbali jsme se. Zatáhla mě do postele. Ale přišlo mi to ve všech směrech nevhodný. Ne, že bych nechtěl, ale nebyla na to vhodná doba. A ještě ke všemu jsem měl pocit, že to nedám,“ přiznal po chvíli.

„Její krev a duše, vid'? Jo, musím uznat, že voní fakt hodně intenzivně,“ zmínila a zaculila se. „Je tu ještě jeden důvod, proč bys s ní neměl před svatbou nic mít. A je to praktickej důvod, kterej by tě mohl ohrozit i na životě,“ zašeptala a podívala se mu nejistě do očí.

„Proč?“ zeptal se a ona se podívala na jeho ocas. „Jo, já vím. Ale... ach jo,“ vzdychl. „Měla bys zajít za Asherem. A beze mě,“ řekl najednou a ona přikývla a zvedla se z gauče.

„Jo, jdu na to. Jdu ho trochu postrašit – mýho zlotřilýho ex,“ komentovala a Waydan se pousmál. „Co mu mám říct a co je tabu?“ zeptala se pro jistotu.

„Nemluv víc, než je nutný. Nenech se vyprovokovat. Nepřeháněj. Bud' realista. Spíš se snaž, aby prozřel. A potvrď mu, že platí, na čem jsme se domluvili,“ objasnil.

„A je něco, co by ho před upilováním rohu zachránilo?“ ujišťovala se a Waydan zavrtěl hlavou.

„Jen to, kdybych byl u toho. Já ale u toho nebudu a o to se postaráš taky ty. A tohle mu taky vyřídíš. Chci, aby se trochu bál. Zvládneš to?“ zeptal se a ona přikývla a odešla. Waydan si povzddechl.

„Jak můžu být syn stvořitele? Někoho, kdo vymyslel příkázání? Někoho jako jsi ty, tati? Vždyť jsem úplně jinej než ty a do svatý bytosti mám daleko. Kdybych byl smrtelník byl bych jeden ze zářných příkladů nesvatosti, ale na moji obhajobu...“ povídal si sám se sebou. Překvapením pro něj ale bylo když obdržel odpověď.

„Na tvou obhajobu, ty nejsi smrtelník. Jsi démon, který žil většinu času na Zemi mezi lidmi. Udělal jsem z tebe takového pokusného králíka, synu. Potřeboval jsem pro budoucího vládce Thallaranu, aby nasbíral všechny možné zkušenosti. Ať dobré či špatné a teď jsi ve fázi, kdy se ti teprve vytváří osobnost. Protože ses až teď zamiloval a konečně jsi začal žít a nejen přežívat,“ řekl Dargedon.

Waydan jen mlčky poslouchal. Otcův hlas ho uklidňoval. Konečně měl zase pocit, že jsou si blíž. „Omlouvám se za to, že jsem tě do všeho hodil jako do vody. Ale vedeš si výborně a já jsem na tebe hrdý. Po tom všem, čím sis prošel a co jsi zažil, se z tebe stal dobrý vůdce. Jsi spravedlivý král i bůh a troufám si říct, že budeš i skvělý otec. Pokud se pro to teda rozhodneš. Proto je ti většina hříchů odpuštěna.

Je to jako s lovci. Jejich duše taky nečernají, když zabíjí demony. Každá bytost do života vstupuje s něčím jiným. S nějakou výhodou i nevýhodou. I ty jsi měl spoustu nevýhod, nemysli si. Nebuď na sebe zase tolik přísný. Hlavně si to nenech stoupnout do hlavy a nezapomeň na to, že i pro tebe platí jistá příkázání.

Na klasický desatero se vykašli, synu. Pro tebe platí Boží příkázání. To ale porušit nesmíš. Život je výzva a zvlášť když trvá věčně. Když ztratíš víru a budeš mít nutkání Boží příkázání porušit, tak alespoň kvůli těm, které miluješ se kontroluj. Pro jistotu si ho každé ráno zopakuj,“ dodal.

„Tati, smím mít otázku?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ řekl vlídným hlasem.

„Myslíš, že s Asherem dělám dobře? Nemyslíš si, že jsem to trochu přehnal?“ zeptal se ho.

„Myslím si, že si vedeš dobře vzhledem k okolnostem. Soudil bych ho přísněji, ale ty to nedělej. Nejsi já. Pamatuji ale na to, že jeho jádro nikdy nezměníš,“ odpověděl a pak se zase vypařil do éteru jako obvykle.

Daemtrish se nechala odvést až k cele svého protivně otravného ex. Postavila se k mřížím a očima ho hledala ve tmě. Asher jí absolutně nečekal, a tak vyskočil z kamene jako čert z krabičky.

„Daemtrish...“ zašeptal překvapeně.

„Teda kluci, škoda, že jsem ženatej. Ten idiot má ale kliku, chodí sem za ním takový nádherný samičky,“ drbali ho ostatní vězni.

„Držte huby, hnusáci!“ okřikl je Asher a opřel se čelem o mříže, aby byl k Daemtrish co nejbliž.

„Ale copak jsi tak divokej, brouku?“ zeptala se ho Daemtrish a tím ho trochu zchladila. Faharel se pousmál. „Slyšela jsem, že prý zlobíš brášku,“ řekla.

„Copak, Waydík si stěžoval?“ opáčil syrově.

„Ne, spíš se jen zmínil, že ty si neustále na něco stěžuješ. Třeba to, že děláš problémy, že se chováš u soudu jako idiot, podráždíš si nohy i jemu a pak se divíš následkům, a ještě si na něj stěžuješ. On tě nebude krejť věčně. Ne, že by nechtěl, ale nemůže. Uvědom si to,“ sykla.

„Já se zamiloval,“ ozval se znovu ten démon.

„Ani na to nemysli, ty slizáku!“ okřiknul ho zase Asher.

„Hej, poslouchej mě,“ vynutila si jeho pozornost Daemtrish. Asher se jí podíval do očí. „Zítra přijdeš o růžek. Zkus se s tím přes noc smířit. A zkus to nedávat za vinu Waydanovi, ale sobě. Není to proto, že on to tak chce, ale protože ty sis to zasloužil a on to udělat musí. Nerad tě vidí trpět. Na rozdíl od tebe,“ pokračovala, ale od věty, kdy řekla, že přijde o růžek ho polila ta hrůzná vlna strachu.

„Myslel jsem, že jen tak blafoval,“ komentoval a ona se pousmála.

„Možná trochu. Chtěl tě postrašit a donutit si uvědomit jistý věci. Zítra při pilování by si to určitě rozmyslel,“ odpověděla a on si oddechl. „Ale on tam zítra nebude, Ashi. Proto jsem tady já. Požádal mě, abych na to pilování zítra dohlédla,“ oznámila mu a on zblednul.

„Daemtrish, prosím. Slituj se. Vždycky jsem na tebe byl hodnej. Buď i ty na mě,“ prosil.

„Vážně to tak chceš, Ashere? Abych ti oplácela stejně? Pokud si vzpomínám, využívals mě. Dávej si pozor na jazyk, už jsem pár vězňů bez jazyka za cestu sem potkala taky,“ dělala ho, až mu začaly téct slzy.

Daemtrish mu je opatrně prstem setřela, jako by jí na něm záleželo. Možná taky trochu vyměkla. Bylo to těžké pro ty, co ho znali a měli s ním dřív nějaký vztah. Vidět ho takhle. Pro ty ženy, co ho milovaly jak by smet. A dokonce i pro Daemtrish, které svým zjevem připomínal Waydana, že jí občas zachvátil podivný pocit strachu, že by to mohl být on.

„Mrzí mě, jak jsem se k tobě choval,“ řekl do ticha.

„Jo? A myslíš to vážně?“ zeptala se a on přikývl.

„Kdybych nějakou měl, řekl bych na mou duši, ale nemám,“ odpověděl a ona se pousmála.

„Kecá, nevěř mu,“ pokřikovali vězni. Ona si jich ale nevšímala. Jen Asherovi zírala do očí. Zírala na něj jako na Waydana.

„Je to jen roh, zase doroste. Když se od teď budeš snažit být lepší a nebudeš dělat problémy, budu ti denně nosit pořádný jídlo a oblečení. A přemluvím Waydana, aby ti dovolil nějaký vycházky. Jen se prosím začni chovat jako démon tvýho postavení,“ řekla.

„Vždyť já už žádný nemám. Všechno mi sebral. Včetně tebe,“ zmínil, ale ona zavrtěla hlavou.

„Jsem s Thayem. A postavení pořád máš a nebude těžký získat svůj život zpátky. Všechno to záleží jenom na tobě,“ usmála se na něj a pohládila ho po tváři.

„Chodíš s tou kočkou?“ divil se a Faharel vyprsknul smíchy.

„No... většinu času je v lidský podobě. Nejsem zoofilní,“ objasnila. Trochu se jí ten jeho komentář dotkl.

„Stejně mi tě sebral. Aniž by sis to uvědomila,“ zhodnotil.

„Ne. To ty si to neuvědomuješ. Jsme na jeho straně, protože on chce pro všechny včetně tebe to nejlepší a ty jsi mu odjakživa jen škodil,“ objasnila.

„Přijde taky Hellion? A mohla bys vyřídít Aellaře, že jí miluju?“ prohlásil.

„Řekneš jí to sám až se zase potkáte,“ odpověděla.

„To může trvat věky. Navíc bez rohu už mě nebude chtít,“ zmínil zoufale.

„Aellara není povrchní. Taký je kvůli tobě teď na Zemi místo mě s Thayem a s Willow. Za to, jak se snažila ti pomoci,“ prozradila a Asher vytřeštil oči.

„Cože? S tou příšernou lovkyní?“ vztekal se. Daemtrish ho chytla svým pařátem pod krkem až se zajíkal.

„Dávej si pozor na jazyk. Ta příšerná lovkyně je moje nejlepší kamarádka,“ objasnila a Asher vyprsknul smíchy.

„Možná ses s ní spřátelila a možná ses zakoukala do toho tigriniana, ale já moc dobře vím, že jsi smutná, protože tě za ní Waydan vyměnil. Víím, že ho pořád miluješ. Vidím, jak se na mě díváš. Připomínám ti ho. Když mi pomůžeš, abych nepřišel o roh, nikomu to neřeknu,“ vydíral jí zase. Daemtrish ztuhla. Tuhle konverzaci vedla před chvílí s Waydanem.

„Mýlíš se. Ale jen tak čistě teoreticky, i kdybys měl pravdu. Kdo by ti věřil? Nemáš nic, jen kolem sebe zoufale kopeš. A opět se projevila ta tvoje manipulátorská a nevyzrálá stránka. O ten roh přijdeš a já na to dohlídnu. Protože i když jsi stejně roztomilý jako on, nejsi on a nikdy jsi nebyl a k tvojí smůle ani nikdy nebudeš. Já jsem s tebou skončila, Ashere. Tímhle tempem zůstaneš úplně sám,“ dodala a odešla.

„Tos tomu dal. Vůbec neumíš mluvit s ženským,“ prohlásil ospale Faharel.

„Musíš jít striktně vpřed abys dosáhl svýho,“ opáčil přesvědčeně Asher.

„To jo. Ale nemusíš jenom šplhat po ostatních, aby ses někam dostal. Šplhal bych vedle, aby se na to mohli dívat,“ dodal a zase usnul.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 17/10 2020 8:01

Ráno, když jsem se probudila, šokem jsem málem spadla z postele. Vedle mě ležel Waydan a tvrdě spal. Pak se ale pohnul a začal se probírat. Zřejmě jsem ho probudila svým údivem. Vlastně tím, jak prudce jsem sebou škubla. Otevřel oči a usmál se na mě.

„Dobrý ráno,“ pozdravil mě.

„C-co tady děláš?“ koktala jsem rozpačitě.

„Když se ke mně přitulíš, pak ti to povím,“ odpověděl, natáhl ke mně ruku a přitáhl si mě k sobě. Svým horkým tělem mi hřál záda a tvářil se blaženě. Zavřel oči a já si byla jistá, že s takovou během minuty zase usne.

Zato já byla úplně v šoku. Moje srdce šílelo a moje oči byly úplně vytřeštěné. Ještě nikdy jsme spolu takhle neleželi. Já se z toho nemohla vzpamatovat. Měla jsem ho tady u sebe a bůhví jak dlouho. Navíc v době, kdy spolu skoro nemůžeme být a on se ani neobtěžoval mě vzbudit?

„Proč jsi mě nevzbudil?“ zeptala jsem se ho.

„A proč bych to dělal?“ zakřenil se.

„No já nevím, mohli jsme si třeba...“ začala jsem, ale přerušil mě.

„Tu noc líp užít?“ dořekl a pousmál se. Já jsem přikývla. „Proto jsem tě nevzbudil,“ odpověděl upřímně až se mě to dotklo. Otočila jsem se k němu a hodila jsem na něj bodavý pohled. „Nebyla na to vhodná doba,“ objasnil.

„To jsi říkal i minule, když jsem chtěla, aby ses ze mě napil. Copak už tě vůbec nepřitahuju?“ zeptala jsem se, ale tvářil se vážně.

„Nevymýšlej blbosti. Jasně, že mě přitahuješ. O tom to není,“ odpověděl.

„Tak o čem?“ vyzvídala jsem.

„Jak říkám, nebyla na to vhodná doba. Chtěl jsem být jen u tebe, kam patřím. Věděl jsem, že se mi od tebe nebude chtít, a tak se díky tobě i úspěšně vyhnu dnešnímu ránu v Thallaranu,“ vysvětlil.

„Asherův trest?“ ujistila jsem se a on přikývl. Aellara včera něco říkala o upilování rohu. *Že by se tolik bál, že by z toho vycouval, kdyby tam byl?*

„Rozptýlíš mě, víd’?“ zeptal se a já se k němu přitulila.

„Když ti bude stačit objímání. Víš, znám i lepší způsob...“ pokračovala jsem a on se pousmál.

„Zas tak moc rozptýlit nepotřebuju. Pak bych odtud už nikdy neodešel. Za chvíli se budu muset vrátit zpátky, Růžovko,“ připomněl a pinknul mě prstem do nosu. Já přikývla.

„Chápu,“ povzdychla jsem si a pevně jsem ho objala.

„Už teď jsem si ale jistej, že takhle chci umřít,“ šeptal mi do ucha.

„Ale jdi ty,“ pousmála jsem se.

„Víš, že jsi porušila příkázání? A nejen tak obyčejný. Já sice taky, ale ty jsi smrtelnice a měla bys mě prosit o odpuštění,“ prohlásil a já se pousmála.

„Jo a jaký? Zabíjení mám povolený, jsem lovkyně,“ opáčila jsem sebevědomě a on se usmál.

„Ale o tom jsem nemluvil,“ zašeptal.

„Tak o čem?“ zeptala jsem se.

„Kradla jsi. Ukradla jsi moje srdce. Zlodějko, že se nestydíš takhle mučit svého boha,“ dobíral si mě a škrábal mě u toho svým dvoudenním strništěm na krku. Já se zahihňala.

„Odpusť. A jen tak pro info, ty krást můžeš?“ rýpla jsem si a on se pousmál.

„Já ti srdce neukradl. Ne tak jako ty mě,“ odpověděl.

„Co to má znamenat, jako, že tě nemiluju dostatečně nebo co?“ polekala jsem se.

„Já jsem se do něj dostal, to je rozdíl,“ hájil se. Já jen zavrtěla hlavou.

„Hračičko. Rád takhle slovíčkaříš, co?“ škádlila jsem ho a začala jsem ho šimrat. On se smál. „Jsi lechtivý,“ procedila jsem překvapeně, zírajíc na něj, jak pevně doufá, že už ho nebudu šimrat.

„Už to netestuj, nebo se počůráš,“ varoval mě, a tak jsem ho nechala být. V tom do ložnice vešel Thayer.

„Sorry, já jen slyšel hlasy a přišel jsem Willow zkontrolovat. Netušil jsem, že jsi tady,“ zmínil.

„A já zas netušil, že nejsi ve svojí podobě v pelišku u svojí paničky,“ rýpl si.

„Chtěl jsem, ale nějak si nemůžu zvyknout zase na ty chlupy a tak,“ odpověděl a usmál se. „Tak já vás nechám o samotě,“ dodal a odešel.

„Kde je Aellara? Nespí s ním snad na gauči? To by Daemtrish asi nerozdýchala,“ komentoval Waydan.

„Ne, Thayer spal na nafukovací matraci na zemi a Aellara na gauči,“ uklidňovala jsem ho a dál jsme to neřešili. „A co vlastně Daemtrish?“ vyzvíдалa jsem.

„Co by?“ usmál se.

„No, nechal jsi jí v Thallaranu,“ připomněla jsem mu.

„Ona má důležitý úkol. Hlídá Ashera a dohlíží na jeho trest,“ objasnil.

„Tys to na ní hodil?“ divila jsem se a on provinile přikývl.

„Musel jsem. Je jediná, kdo to snese. Já bych si to rozmyslel, kdybych u toho byl. A musí u toho někdo být. Kvůli Asherovi,“ vysvětlil.

„Chápu. Proto jsi tady. Znamená to, že dovolíš Daemtrish, aby se vrátila zpátky a vezme si Aellaru zase s sebou?“ vyzvíдалa jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, takhle to bude. Alespoň na pár týdnů. Asher se musí zklidnit a věci se musí dát do pořádku. Takhle to bude pro všechny nejlepší,“ dodal a vstal z postele.

„Kam jdeš?“ zeptala jsem se ho.

„Do koupelny dát si po dlouhý době pořádnou sprchu,“ odpověděl a zavřel se přede mnou v koupelně. Bylo zvláštní, když tady byl. Vím, že to je hlavně jeho byt, ale je to prostě zvláštní.

Já jsem se vetřela zatím do druhé koupelny, rychle jsem se opláchla a vyčistila si zuby, a pak jsem se vrhla k ledničce pro něco k jídlu. Aellara se se mnou akorát vystřídala v koupelně a Thayer zase s Waydanem.

Zrovna když jsem stála nad sporákem a dělala jsem si míchaná vajíčka, stoupl si ke mně zezadu a začal mi laskat ucho a krk. Byl tak něžný a sexy. Taky se navoněl svým typickým parfémem, ze kterého jsem byla úplně celá pryč a který zřejmě v Thallaranu nemá. Měla jsem husinu všude.

Bylo zvláštní, jak rychle se to mezi námi vyvíjelo. Vždyť jsme spolu nikdy pořádně ani nebyli a najednou jsem se cítila jako jeho žena, kterou se snad i brzy stanu. Nejradši bych po něm skočila a...

„Dávej pozor ať se ti to nepřipálí. Přijde mi, že to taviš i s pánví. Že bych tě tolik nažhavil?“ šeptal mi do ucha a pak se ode mě vzdálil.

„Dobrá ráno, dneska vaříte vy dva? Dostanu nějakou šunku, Waydane?“ provokoval ho Thayer a já se pousmála.

„Copak, máš snad prázdný mističky? Máš ruce, postarej se,“ odpověděl suverénně a sedl si naproti němu.

„Nemyslíš si, že už to má za sebou? Je půl devátý,“ připomněl Thayer a Waydan se zamračil.

„Vyháníš mě?“ zeptal se, ale zavrtěl hlavou. Bylo mi ho líto, chápala jsem, že se mu moc nechce zpátky do reality.

A zatímco my jsme si mysleli, že Asher už bude mít svůj trest za sebou a že Daemtrish je opravdová drsňačka, která Ashera zvládne, v Trhlině došlo ke konfliktu a k bitce. Asher svůj roh bránil a nejen roh. Bránil se celý.

Žalárníci dosud nebyli schopní Asherovi nasadit pouta. Ačkoli měl už na ruce zpátky náramek, který ho okrádal o magickou sílu, ale o tu fyzickou ho jen tak něco neokradlo. Zvlášť když mu Waydan včera nechal poslat pořádné jídlo a mezi těmi zbytky se našlo i trochu duší.

Zkrátka to byl démon první třídy a měl mnohem větší sílu než ti z nižších tříd. Už na něj byli povoláni další čtyři žalárníci, ale Asher se pořád nevzdával. Zmítal sebou a všechny do jednoho poslal k zemi, až je vážně poranil svými drápy. Zjevně se vládce Thallaranu nesměl ukrývat. Jestli Asher něco potřeboval, tak někoho, kdo ho zvládne a jediný, kdo to mohl udělat byl Waydan. A to i přes to, jak moc těžké to pro něj bylo.

Akorát jsme se nasnídali a povídali jsme si všichni u stolu. Vzhledem k okolnostem to bylo docela příjemné ráno. „No nic, já bych měl už asi jít,“ zmínil Waydan krátce na to, co se asi po desáté podíval na hodiny.

Pocítila jsem intenzivní smutek. Vůbec se mi nechtělo se s ním zase loučit. Konečně jsem na chvíli měla pocit, že jsme spolu. Bylo to něco krásného, když jsem se vedle něj probouzela. Sice jsem o něm neměla ani tušení a nijak jsme se v noci netulili, co si pamatuju, a taky jsem se ho pěkně lekla, ale i tak.

V tom se přímo před námi v kuchyni objevil jeho mladší bratr Hellion. Všichni jsme se polekali. Hned, jak ho Waydan viděl, vstal ze židle a šel k němu. „Tuším problém,“ řekl a on přikývl.

„Co se stalo?“ vyzvídala jsem.

„Na vysvětlování není čas. Thallaran potřebuje vládce, aby to všechno zase srovnal do latě. Hlavně teda našeho brášku, který vážně poranil asi 7 žaláříků. Nikdo ho zatím nedostal z Trhliny,“ řekl ve zkratce a Waydan si povzdychl.

„Musím jít. Tak zatím ahoj všichni,“ zašeptal, chytl se Helliona za ruku a společně se přenesli do Thallaranu.

„Jeho schopnost je teleportace,“ objasnil Thayer, když si všiml, jak nechápavě zírám.

„Aha,“ zakuňkala jsem zírajíc na místo, kde předtím oba stáli. „Jak to, že má Asher takovou sílu?“ zeptala jsem se.

„Pudy, strach o život a taky je démon první třídy,“ odpověděl Thayer. Aellara mlčky kousala topinku.

„Aellaro, jsi v pořádku?“ zeptala jsem se a ona přikývla. Nevypadala dobře. Možná k němu pořád něco cítila. Nejspíš určitě, vzhledem k tomu, že je tu kvůli tomu, že se mu snažila pomoci. Ach jo, začíná se to všechno komplikovat.

THALLARAN 17/10 202 8:42

Waydan hned jak dorazil do Trhliny, chytl bratra pevně zezadu a svou levou rukou ho přimáčkl u krkavice až mu blikaly hvězdičky před očima. Asher nevěděl, že Waydan přijde.

„Přišel ses podívat? Nikdy... jsem nebyl... radši... že tě vidím...“ usmál se a pak omdlel. Waydan se podíval na strážce.

„Upilujte mu tak pět centimetrů rohu a zavřete ho zpátky do cely!“ poručil jim a odešel do hradu. Vždycky byl silnější než on.

Po pár minutách se Asher probudil na zemi ve své cele. Strážci ani nikdo kromě Faharela poblíž nebyl. „Co se stalo? Přepal jsem je?“ usmál se, ale Faharel zavrtěl hlavou a ukázal mu prstem délku, o který je jeho pravý roh kratší.

„Cože?“ polekal se a hned si začal hmatat po hlavě a když ucítil rozdíl a nenahmatal špičku, rozběčel se jako dítě.

„Uklidni se. Je to tak nepatrný, že až doroste, bude úplně stejnej,“ uklidňoval ho Faharel. „Tvému bráchovi na tobě vážně záleží. Měl bys mu být vděčný. Taky buď rád, že nakonec přišel, protože ti měli v plánu upilovat celej,“ řekl a Asher se trochu zklidnil.

„Máš pravdu, ten roh doroste a nebude to vůbec poznat. Je to jenom pár centimetrů,“ opakoval a lehl si vyčerpaně na kámen. „Musím se odtud dostat. Nevydržím tady pět set thallaranských let. Nevydržím tu už ani deset minut,“ vztekal se.

„Něco vymyslíme. Ale pro tvoje dobro, nemsti se Waydanovi. Dopadne to blbě,“ domlouval mu.

„Nestarej se. Pomoz mi ven a já pomůžu tobě. To je všechno, nejsme kámoši,“ okřiknul ho a on teda přikývl.

„Jak myslíš,“ dodal a začel se do knihy, ve které chybělo několik stránek. Možná i víc, než v ní těch stránek bylo. Napsal jí jeden vězeň, který byl popravený před pár měsíci.

Za mimořádně dobré chování je vězňům povoleno dostat papír a tužku. Nebo knihy. Ve výjimečných případech i dostanou lepší oblečení a teplé jídlo. To hodně záleží na jednotlivém chování každého vězně. Jenže to moc neklape, protože většina vězňů jsou nevzdělaní a pošahaní individua, co celý život neznali nic jiného než škodit, loupit nebo vraždit.

Takže ti, co se do Trhliny dostali za méně hrozné prohřešky, se tam měli nejhůř. Třeba jako Faharel i Asher. Ale Asher si může za spoustu věcí sám, protože provokoval Waydana v jednom kuse.

Waydan si akorát sedl na trůn a v tom přišla Daemtrish. „Waydane, omlouvám se. Zpanikařila jsem a on byl úplně...“ začala, ale přerušil ji.

„To je dobrý, Trish. Nemusíš se omlouvat. Neměl jsem to na tebe házet. Měl jsem předpokládat, že je Asher prostě Asher. Taky jsem vyměkl. Nechal jsem mu zkrátit roh jen o pět centimetrů. Nevím, co mám dělat, nic na něj nezabírá,“ zmínil a Daemtrish se na něj smutně podívala.

„A nechat ho úplně na pokoji a přestat se s ním bavit a ignorovat ho by nezabralo?“ zeptala se a on jen zoufale pokrčil rameny.

„Já nevím. Já už nevím, Trish. Už prostě do háje fakt nevím. On mě bude nenávidět i když mu budu denně nosit jídlo a budu se k němu chovat hezky. Stejně mě podrazí, je to Asher,“ zašeptal sklesle. Ona ho objala, aby ho utěšila.

„Možná mu nemusíš dávat lekce. Přestaň doufat, že se změní. Přijmi to jako fakt. Je to prostě sráč. A teď je pod zámkem. Když ho budeme hlídat, nic nezmuže. Bude klid, a to minimálně na pět set thallaranských let. Tak si oddechni trochu. Jsi král a bůh. Jdi dělat nějaký boží věci, co tě těší, já tady na to s Hellionem zatím dohlídnu. Určitě bys byl rád taky chvíli se svojí snoubenkou,“ usmála se na něj a on na ní.

„Děkuju, jsi hodná. A máš pravdu. Dneska budu doma. Ale kdyby cokoli, hned mi to řekneš, slibuješ?“ zeptal se a ona přikývla. „A za Asherem nikdo nesmí. Jen ho zkontroluj přes zrcadlo dvakrát denně. Ráno a večer,“ poručil jí.

„Rozkaz, Veličenstvo,“ usmála se.

„Dobře. Tak jo. Udělej si pohodlí, zástupkyně krále,“ mrknul na ní, uvolnil jí místo na trůnu a odložil korunu na polštářek vedle křesla.

„Myslela jsem, že je zástupce Hellion,“ zmínila.

„Je... ale tak dobře, zástupkyně zástupce krále,“ opravil se a poplácal jí cestou ke dveřím jemně po zádech.

Já jsem seděla zachumlaná v dece u notebooku v ložnici a dělala jsem úkoly do školy. Po dnešním ránu mi Waydan příšerně chyběl. Nemohla jsem to vyhnat z hlavy. Tolik jsem si přála, abychom byli zase spolu. A zhruba tak moc, ale jiným stylem mi chyběla i Daemtrish. Byly jsme spolu pořád a najednou tu není. Aellara je moc fajn, ale nedokážu se zbavit pocitu, že je náš takový trochu nepřítel. Miluje Ashera. Sice má ráda Waydana a je na naší straně, ale miluje Ashera.

V tom se pomalu otevřely balkónové dveře a do ložnice vstoupil Waydan. Zjevně byl tichý jako myška, protože jsem ho neslyšela. A vzhledem k tomu, že jsem byla i otočená zády k terase, tak jsem ho ani nemohla vidět.

„Jsem doma, princezno,“ ozval se svým hlubokým hlasem a já vyskočila ze židle jako by mě štípla vosa.

„Waydane!“ vykřikla jsem a skočila jsem mu kolem krku jako bych ho neviděla roky. Přitom jsem ho viděla zhruba před hodinou.

„To jsem ti tolik chyběl?“ usmíval se a políbil mě na čelo.

„Co tady děláš? Myslela jsem, že musíš být v Thallaranu. A co Asher, jak to dopadlo?“ vyzvíдалa jsem.

„Ashera jsem zklidnil a nechal jsem mu zkrátit roh o pět centimetrů. Což je tak nepatrný, že až mu doroste, nebude to vůbec znát. Byl to ale můj poslední ústupek. No a Daemtrish naléhala, ať jsem taky chvíli s tebou, že to všechno s Hellionem zvládne. Slíbila mi, že kdyby něco, hned mi dá vědět. Tak jsem tady,“ vysvětlil a usmál se na mě.

„No a to jen proto, že tě k tomu přemluvila Daemtrish?“ rýpala jsem a on se usmál.

„Ne, princezno. Chtěl jsem za tebou sám, ale Daemtrish mě spíš jen popostrčila a ujistila mě, že můžu. A mám tě pozdravovat,“ dodal.

„A jak dlouho se zdržíš?“ vyzvíдалa jsem.

„Nevím. Odhadem určitě do zítřka. Pak musím někam odjet a pak se zase vrátím. Budeš se se mnou ale muset podělit o postel, doufám, že ti to nebude vadit,“ připomněl a já se na něj překvapeně podívala.

„Na to se těším úplně nejvíc,“ vypadlo ze mě a on se pousmál.

„Jo? A na co konkrétně?“ škádlil mě a já se na něj jen tak podívala a prohlížela jsem si ho jako bych ho nikdy předtím neviděla. Potom jsem ho pohladila prstem po tváři.

„Těším se až budeme spolu usínat jako tenkrát u mě. Ale tentokrát doufám, že tě ráno najdu vedle sebe,“ odpověděla jsem mu a on přikývl.

„Slibuju,“ zašeptal a plácnul sebou na postel. Jen jsem ho nevěřicně pozorovala. Bála jsem se, že se mi jen zdá. „Tady je to tak jiný než v Thallaranu a o tolik lepší. Jsem tak rád, že jsem zase doma,“ zmínil, já zaklapla notebook a posadila se vedle něj.

„Dneska je hezky. Možná bychom se mohli jít spolu někam projít. Nebo večer někam zajít zapařit, co říkáš? Víím, jaký jsi milovník hudby a noční zábavy,“ dělala jsem mu návrhy a on se usmíval.

„To zní jako sen. Ale víš, věci se změnily a já už nepotřebuju žít tím stejným nočním životem jako předtím. Teď když mám tebe, tak budu úplně nejradši kdekoli, kde budeš ty a budu dělat cokoli, co bys chtěla dělat ty,“ řekl.

„Asi budu zvracet. Ne, že bych ti to nepřál, brácho, ale kde je můj nejlepší kámoš? Co se s ním stalo?“ prohlásil Thayer, který slyšel jeho hlas a zastavil se mezi dveřmi. Waydan se zakřenil.

„Ty radši sklapni. Daemtrish je taky jak vyměněná a ty taky. Nejsem tu jedinej zamilovanej cvok, což mě uklidňuje,“ zaculil se a podal mu ruku na přivítanou.

„Co Asher?“ zeptal se.

„Je v chládku. Do zítra tu snad s váma pobudu a pak se budu muset vrátit zpátky. Dostal jsem pozvání od krále Goromela. Takže bych to neměl zbytečně moc odkládat. I když se mi nikam nechce. Ale neboj hned, jak se s Daemtrish vrátíme, pošlu ti jí zase zpátky. Kde vůbec je Aellara?“ zeptal se a Thayer naznačil hlavou, že v obýváku.

„Pořád je přešlá?“ zeptal se a Thayer přikývl. „Promluví s ní,“ dodal a odkračel za ní do obýváku. My s Thayerem jsme se na sebe jen tak mlčky podívali.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se po chvíli.

„Půjdu si uvařit čaj,“ odpověděla jsem a zvedla jsem se z postele.

„To je dobrý, klidně ti ho uvařím,“ usmál se a odešel do kuchyně. Já se zase na chvíli vrátila zpátky k psaní domácích úkolů. Sice jsem na to měla ještě týden, ale musela jsem to udělat i za Daemtrish. Teď když je v čudu. A navíc na místě, kde není internet ani počítač, tak bych nerada, aby měla ve škole problémy.

Waydan jí zakázal na Zemi používat svou magii, pokud to není životně důležité, takže ho raději poslouchá. A nedívám se jí. Jeho člověk nechce naštvat. Fakt ne. I když je tak roztomilý. Ale něco mi říká, že je takový jen na mě... I když, na Ashera je taky mírný. Zkrátka asi jen na lidi, které má rád.

Waydan si sedl k Aellaře na gauč a pozdravil jí. Ona k němu zvedla oči a usmála se na něj. „Vítej doma,“ řekla a on jí úsměv opětoval.

„Díky. Jak se ti spalo?“ zeptal se starostlivě.

„Dobře,“ odpověděla stroze.

„Vím, že nejsi zvyklá na gauč a tak. Na hradě jsou postele o dost pohodlnější, ale brzy se vrátíš zase zpátky,“ utěšoval jí.

„Nespěchám. Líbí se mi tu. Je tu teplo a včera večer jsme se s Willow a Thayerem byli projít a už asi rozumím tomu, proč to tu tak miluješ. Je to tak jiný,“ řekla a on přikývl.

„Jo. Přesně tak. Jestli se ti tady líbí, klidně tu zůstaň s námi. V Thallaranu tě teď nic nedrží spíš naopak. Myslím, že by ti to jen prospělo, kdyby ses tu zabydlela. Časem si můžeš najít něco svýho. Vím, že jsou začátky nic moc, ale to je všude stejný,“ řekl a ona přikývla.

„Jsi na mě moc hodnej. Po tom všem, co jsem ti provedla,“ zašeptala smutně.

„Já jsem ti odpustil, Laro. Netrap se tím, ano? Zase se nestalo nic tak hrozného. A nejsi tu za trest jako spíš, protože jsem tě potřeboval. Jestli ale chceš zpátky, dovolím to,“ dodal a ona se na něj překvapeně podívala.

„Takže to znamená, že mi pořád ještě věříš?“ divila se.

„Já jsem ti nikdy nepřestal věřit. Vím, že to bylo zoufalý a z lásky. Rozumím tomu. Byl bych ale rád, abys když tak nesouhlas s tím, co dělám řekla rovnou se mnou,“ řekl, ale přerušila ho.

„Nešlo o nesouhlas. Já s tebou souhlasím, vážně. Ve všem. Jen jsem trochu... řekněme, že jsem se nechala ovládnout. Už se to nestane, nemusíš mít obavy. Jsem ti věrná a vždycky budu, můj Nejvyšší,“ řekla a sklonila před ním hlavu.

Waydan jí jemně pohladil po vlasech. „To jsem rád,“ odpověděl a pousmál se. Pak se zvedl z gauče a podíval se na ní. „Jdu něco sníst, ráno jsem tomu moc nedal. Přidáš se k nám? Thayer už něco kuchtí a Willow srká čaj,“ navrhnul a ona souhlasila a šla společně s ním za námi do kuchyně.

THALLARAN 17/10 202 11:24

Hellion akorát sepisoval seznam věcí, které je potřeba zařídit a objednat a Hasít mu dělal dozor. „Opravit pumpu u studny dole v Mazurce – poznamenáno. Každoroční údržba kamen v hradní kuchyni... to se ještě nedělalo?“ zeptal se a Hasít zavrtěl hlavou.

Daemtrish si půjčila zrcadlo a pozorovala nás na Zemi. Rozesmutnělo jí, že tam nemůže být s námi. A zrovna když jsme se tak dobře bavili. „Daemtrish, mohla bys od zítřka zase začít cvičit obranu s ostatními na cvičišti? Jestli si vzpomínám, vždycky jsi v tom byla dobrá,“ usmál se na ní Hellion a ona přikývla.

„Jasně, ráda,“ odpověděla a dál zírala na Thayera. Hellion se na ní zase podíval, položil papíry na stůl a šel za ní.

„Prosím, odlož to zrcadlo. Zbytečně se trápíš. Měla by ses zase vrátit zpátky k původním činnostem,“ řekl rozumně.

„Vždycky jsem na to byla s Lexi a Caelys,“ odpověděla a z oka jí stekla slza.

„Mrzí mě to,“ zašeptal Hellion a ona se hned vzpamatovala.

„Stavím se za otcem v taverně. Bude ti to vadit?“ zeptala se.

„Vůbec ne. Běž. Ale prosím, vrať se na večeri,“ požádal jí a ona přikývla. Její otec Grian byla jediná rodina, kterou měla. Matka jí zemřela při porodu. Otec už se znovu neoženil. Svoji jedinou dceru miloval, vždycky se o ní dobře staral. Vlastní tavernu na rohu Mazurky, kde se včera zrovna rozbila ta pumpa, o které se Hellion s Hasítem před chvilí bavili.

Daemtrish stejně tak jako Aellara, Caelys, Lexi a Arthas patřili k thallaranské armádě. Znít to zvláště, ale v Thallaranu jsou démonky častými strážkyněmi, či bojovnicemi. Zvláště ty z vyšších tříd. Daemtrish a její skupinka kamarádů, ze kterých žila už jen ona a Aellara, zrovna vždy patřili k těm nejlepším. Kdysi všichni učili ty mladší, a dokonce Daemtrish trénovala i Helliona.

Hellion jakožto nejmladší ze tří sourozenců a z nejvyšších démonů v říši, byl jediný, kdo se jednou chtěl stát učitelem raději než rytířem. Když se nepočítá, že by nejvíc ze všeho chtěl být právě králem a bohem. Hrozně rád četl a proti ostatním byl klidný. Taký byl velmi chytrý a měl vztah k dětem. Zajímal se o historii Thallaranu a zamiloval se do dívky, která měla podobné zájmy.

Asher se vždycky chtěl stát tím, co Waydan a vzhledem k tomu, že Waydan přes velkou spoustu zájmů sám nevěděl, co by chtěl dělat víc, tak se i Asherovy zájmy často střídaly. Ale jinak když neseděl zrovna na trůně, tak lovil zvěř a bavil se sledováním poprav, které nařídil. Měl rád i závodění na koních a šerm. Zkrátka všechno, u čeho se umíralo, krvácelo nebo z toho alespoň padaly zlaťáky.

S Aellarou se seznámili, když si u jejího otce nechal ukovat svůj první pořádný meč. Ano, její otec Valadir je královským kovářem. Aellara mu často pomáhala při práci. Když se s Asherem poznali, myslel si, že je to jen obyčejná mladá dívka, ale ona to uměla s mečem líp než on. A když ho porazila v souboji, na který ho i sama vyzvala, zamiloval se do ní. Bylo to jako z romantického filmu.

O týden později jí věnoval koně. Protože si ho vždycky přála, ale nebyla příliš bohatá, aby si vlastního mohla dovolit. Zato Asher si mohl koně dovolit, a tak jí jednoho věnoval. Byl to hřebec a byl černý jako uhel, a tak ho pojmenovala na jeho počest – Asher.

A taky jí pomohl dostat se ke strážkyním, což bylo jejím celoživotním snem. No a ona mu za to věnovala jeden z nejlepších kousků, které kdy její otec vykoval, na jehož výrobě se i sama podílela. Meč, který dostal od Ashera i jméno *Life-drainer*.

Od té chvíle spolu trávili spoustu času. Proháněli se na koních, závodili spolu, milovali se na loukách a prožili spolu spoustu dobrodružství. Aellara byla Asherovo první přítelkyně a on byl její první přítel. První opravdová láska.

Jenomže pak se něco změnilo. Waydan se definitivně rozhodl, že se vrátí na Zem a že tam zůstane a Asher začal mít plnou hlavu královských povinností. Pocit důležitosti a velikosti mu stoupl do hlavy. Ze začátku byl příkladným vládcem a když ho přešlo tesknění po bratrovi, užíval si, že je Waydan pryč. Z Aellary si udělal takovou svou první dámu, ačkoli se nezasnoubili.

Ale časem Ashera začalo vládnutí nudit a usoudil, že by se měl Waydan vrátit zpátky konat své povinnosti. Že to konec konců není jeho osud dřepět na trůnu. Tu důležitost už si užil a teď se chtěl zase bavit jako jeho dvojče. Pozoroval ho na Zemi přes zrcadlo roky a k smrti mu záviděl, jakým směrem se jeho život ubírá. Že se jen baví, zatímco on musí vládnout. I Aellaru jeho vládnutí nudilo a on se začínal bát, že by o ní kvůli tomu mohl přijít.

Ti dva bratři spolu v dospělosti moc netrávili čas, a proto spolu neměli tak pevný vztah. I když Hellion s Waydanem kladný vztah měli vždycky. Možná za to vážně může jen Asherova závist a žárlivost.

Dargedon dal každému synovi do vínku jinou schopnost. Bohužel Asherovi nikdy nic nebylo dost dobré. Jeho obzory byly menší. Rychle se začal nudit. Myslel si, že Waydan má to, co on ne, ale myslel si to špatně. Vždycky se na všechno díval jen z jednoho úhlu a zapomínal, že každá mince má dvě strany.

My jsme si s Thayerem povídali v obýváku, zatímco Waydan vyspával. Byl vyčerpaný z toho stresu. Moc toho za poslední dny nenaspal, a tak jsme ho nechali v klidu.

Aellara se šla projít do parku. Thayer jí dal nějaké peníze a instrukce. Celé ráno jí lákal na nápoje ve Starbucksu. Chtěli jsme jít s ní, ale trvala na tom, že to chce jít zkusit sama a že by si ráda vyčistila hlavu. Já jí půjčila mobil a ukázala jsem jí, jak nám zavolá, kdyby se něco přihodilo. Učila se rychle stejně jako Daemtrish. Démoni jsou velmi přizpůsobiví našemu světu, co jsem si tak stačila všimnout.

My jsme akorát řešili dávnou historii. Konečně jsme měli čas a náladu probírat takové věci. A konečně měl Thayer náladu mi vyprávět něco málo o Waydanovi a o jejich životě na Zemi. „...A to byl vždycky takový?“ vyzvíдалa jsem a Thayer zavrtěl hlavou.

„Vždycky ne. Ale většinou jo,“ odpověděl s úsměvem ve tváři.

„Vážně nikdy nebyl zamilovaný?“ zeptala jsem se ho.

„Nevím. Myslím, že ne. Takového ho vidím prvně,“ dodal.

„Takže nikdy nebyl ženatý? Zasnoubený? S žádnou ženou nikdy nežil?“ tahala jsem z něj a Thayer se pousmál.

„Jen ho zas nepodceňuj. Je samotář, ale po několika dekadách o samotě pak určitě přišly chvíle, kdy nebyl sám. Ale co se známe, žijeme jen spolu. Teda až na Margaret,“ zmínil. Zcela jsem zapomněla na otázku, zda byl ženatý. Thayer se tomu chytře vyhnul. Možná se bál mi to říct. Waydan by ho mohl pěkně seřvat.

„Kdo je Margaret?“ zeptala jsem se. Nemohla jsem potlačit lehkou žárlivost. Ano, věděla jsem, že Waydan musel mít spoustu žen, ale při představě, že pro něj někdo byl důležitější než já, a i přes to, že je už roky mrtvý, jsem trochu žálila.

„Kdo byla Margaret myslíš?“ upřesnil a já přikývla. Nějak mi pořád nedocházelo, že všechno tohle už je mimořádně stará historie. Možná bych se měla uklidnit s tou žárlivostí.

„Margaret byla jediná žena, která s námi kdy sdílela domácnost. Zachránil jí život před démonem a nabídl jí, že může zůstat u něj. Nežila před tím moc v blahobytu a Waydan jí ho mohl nabídnout. Ona přijala všechny jeho požadavky. A nebylo jich moc. Chtěl jen aby se starala o domácnost, o něj, a ještě jí platil. Měla vlastní pokoj a celkem na tu dobu i mimořádný typ svobody,“ řekl a já se usmála. *O něj??*

„Takže spolu chodili?“ vyzvíдалa jsem a on se pousmál.

„Jo i ne. Párkrát se spolu vyspali. Jestli je to to, co tě zajímá. Ale Waydan její city neopětoval. Nebo alespoň ne tak, jak si přála. Měl jsem jí rád. Byla s ní sranda a dělala hrozně dobré jídlo a nikdy mě před Waydanem nenapraskala. Ať už jsem udělal cokoli,“ zavzpomínal s úsměvem ve tváři.

„A co se jí stalo?“ zeptala jsem se a úsměv se mu náhle vytratil ze rtů.

„Zemřela mladá,“ odpověděl.

„Nehoda?“ Zavrtěl hlavou.

„Waydan jí zabil,” řekl a mě se zastavilo srdce. A když si všiml, jak moc jsem zbledla, rozhodl se to uvést na pravou míru. „Ne... ne že by jí chtěl ublížit. Prosila ho o to,” řekl a mě se ulevilo.

„A proč?” divila jsem se. Hlavně i tomu, že to dokázal.

„Po několika letech, myslím, že to bylo dva roky, co bydlela s námi jsme potkali muže. Starostu. Portman se jmenoval. Byl to nepředstavitelně zlej chlap. Zvráceně hajzl. Znal tajemství, jak od sebe odpuzovat démony přitom nebyl lovec. Ale jeho zbraně se zdály účinnější.

Chtěli jsme tomu přijít na kloub, a tak jsme se s ním jako spřátelili. Vyzvídali jsme. On byl na prachy, takže to nebylo tak těžký to z něj dostat. A pak jsme ho plánovali zabít za to, co provedl. Waydan i já jsme si na něj doslova brousily zuby,” řekl a na chvilku se zamyslel. Potom si smutně povzddechl.

„Měl toho na kontě spoustu. Nejdřív mlátil a znásilňoval ženy. Pak zabil tu svou. To jsme zjistili a šli jsme po něm a pak jsme se dozvěděli, že je ještě horší. Týral a znásilňoval i malé kluky,” objasnil a já si zakryla hrůzou ústa.

„To je strašný,” zašeptala jsem šokovaně a on přikývl. „Za to bych ho zabila taky,” přiznala jsem.

„Nicméně, když jsme se chystali ho jít za to zabít, načapali jsme ho, jak se krmí krví Margaret. Byla nahá a vyděšená. Zbitá a... nebyl to hezký pohled. Nevím, jestli ho někdy vyženu z hlavy. I když už je to tak dávno. Dvě stě let,” řekl a já byla zmatená. Zvlášť když řekl, že se krmil její krví.

„On nebyl člověk?” zeptala jsem se.

„Byl. Ale pak už ne. Někdo ho musel proměnit. Někdo mu vzal duši před námi. Waydan se na ní trásl, ani nevíš, jak byl zuřivostí bez sebe, když to zjistil. Nicméně, Margaret byla až moc zraněná na to, aby jí Waydan zase pomohl. Taky si nepřála stát se tím, co jí sežralo,” dodal.

„A jak se vůbec on dostal k Margaret?” zeptala jsem se.

„Dobrá otázka. Byla to jeho dcera. Zjistili jsme to až při tom, co jsme ho s Waydanem trhali za živa. Margaret nechtěla umřít, ale neexistovala jiná možnost než ta, že by se změnila. Což jí Waydan nabízel, ale odmítla. Stejně jsme ale nevěděli, jak se to dělá. A tak ho prosila, aby jí zabil. Milosrdně,” dodal.

„To je strašný. Je mi to tak líto. Tolik bolesti a ztrát co obsahuje takhle dlouhý život. To je až děsivý,” komentovala jsem a Thayer přikývl. „Takže jí zabil? A jak jde milosrdně zabít?” vyzvídala jsem.

„Jak už jsem naznačil. Margaret ho milovala. A když jí bylo jasné, že zemře... rozhodla se, že mu daruje svou duši. Krve v ní už moc nezbylo po tom napadení Portmanem. Naštěstí ten idiot stará netušil, jak z ní vysát duši a tak pro Waydana zbyla celá,” objasnil a zamračil se.

„Víc mu dát nemohla. Vsadím se, že by mu dala jinak všechno. Každou kapku své krve. Byla trochu narušená. Ale já bych se nedivil vzhledem k tomu, co si prožila a s kým žila,” dodal a ukázal na sebe.

„Vlastní otec. Strašný zvěrstvo. Co s ním vlastně udělal?” zeptala jsem se.

„Myslíš my? Možná jsem byl brutálnější než on,“ řekl a pousmál se. „Nikdy mi nedovoloval zabít. Chránil mou duši. Taky mě většinou nutil, abych se otáčel, když se chystal někoho zabít, ale tenkrát mi to dovolil. Byl to pro mě jeden z nejlepších zážitků.“

Ti dva byli sice příležitostní milenci, ale já jí miloval a Waydan to věděl. A tak mě nechal jí pomstít. Byl jsem to, co jsem – zvíře a sežral jsem ho. A ani nevíš, jak moc jsem si to užil,“ přiznal. Až mě zamrazilo, čeho jsou ti dva vlastně schopní.

„Žil jsi s nimi i když jsi věděl, že ta, kterou miluješ miluje jeho?“ divila jsem se a on přikývl.

„Tak to bylo vždycky. Všechny chtěly jeho. Nicméně na rozdíl od Daemtrish, na Margaret a na ty ostatní jsem nežárlil. Jsem zvíře. Jsem na to zvyklý, že on je ten atraktivnější pro ženský. Vždycky to tak bylo a vždycky bude. Párkrát jsme se kvůli tomu nepohodli, ale nějak jsem to pochopil. Kdybych chtěl normální život, tak se vrátím do Thallaranu a najdu si tigrinianku, u který by ten démon neměl šanci,“ procedil s úsměvem ve tváři.

„Ale naštěstí jsem dostal šanci se sblížit s Daemtrish a nemusím si hledat tigrinianku. Stejně jsem na démonky a na lidi víc než na svůj vlastní druh. Žil jsem buď jen v Thallaranu, kde tigriniani moc nejsou, nebo na Zemi s ním. Kolem něj bylo vždycky spousta ženských,“ dodal.

Ani nevím, jak mi bylo po tomhle rozhovoru. „No a takže byli milenci. Říkal jsi, že byli příležitostní milenci. Co to znamená?“ vyzvíдалa jsem.

„No prostě se spolu občas vyspali. Ale nechodili spolu. Trvalo to zhruba tak ty dva roky, co u nás žila. A myslím, že by se ty jejich intimnosti dali spočítat na prstech jedné ruky. Nedala se mu jen tak. Byla hrozně hrdá a provokovala ho. Až moc ráda, abych řekl pravdu,“ zasmál se a já se otočila, jestli nás náhodou Waydan neposlouchá.

„Kolik jí bylo?“ zeptala jsem se.

„21,“ odpověděl sklesle.

„Když umřela?“ ujíšťovala jsem se a on přikývl. Bylo mi z toho smutno. Jemu zjevně taky. Už jsem se na ní raději nevyptávala a vzpomněla jsem si na otázku, na kterou jsem nedostala odpověď a zajímala mě až moc.

„A Thayi?“ zašeptala jsem nesměle.

„Ano?“ usmál se.

„Byl Waydan někdy ženatý, nebo zasnoubený?“ zeptala jsem se přímo a lehce ho tím vyvedla z míry. Nejspíš jsem udeřila do místa, o kterém se bál mluvit.

„Na tohle by ses měla asi zeptat jeho. I když raději bych se ho na to být tebou vůbec neptal,“ řekl až mě zamrazilo. *Že by za tím byla taky tak strašná story jako s Margaret?*

„Dobře. Zeptám. Jen řekni ano, nebo ne?“ naléhala jsem.

„Pak ano, byl. Byl ženatý,“ odpověděl a mě polilo horko. Vážně jsem doufala, že nebyl. I jsem věřila, že nebyl. Chtěla jsem být alespoň v něčem první. „Ale nebyla to žádná velká lovestory. Teda ten sňatek nebyl kvůli tomu. Měl jí rád, ale trochu jinak,“ objasnil. Nejspíš proto, že postřehl, jak smutně se tvářím. Nicméně mě to teď zajímalo ještě víc.

„Tak už to řekni. Určitě se nebude zlobit,“ škemrala jsem.

„No, tím bych si nebyl tak jistý. Roky to téma bylo naprostý tabu, a to ještě před pár měsíci,“ řekl a já přikývla.

„Dobře. Tak to necháme být,“ usmála jsem se na něj. On se pak rozhlídl po místnosti a naklonil se ke mně do těsné blízkosti.

„Vzal si jí, protože mu jí bylo líto,“ řekl a já se k němu šoupla ještě blíž, aby mi mohl všechno povědět. „Její přítel jí dostal do pozeňnaného stavu a odmítl si jí vzít poté, co to zjistil. Byla by terčem posměchu, a to Waydan jako džentlmen nechtěl dovolit. Tak se s ní oženil. Předstíral, že je její opravdový manžel a pomáhal jí finančně. Nicméně spolu nikdy nežili v tom romantickém slova smyslu. Všechno to bylo jen na oko. Byli přátelé.

Zemřela při porodu. Waydan byl tenkrát rozhodnutý, že se o dítě postará. Že mu najde vhodný domov, ale zemřelo pár hodin po ní. Nikdy se přes to nepřenesl. Sice to nebylo doopravdy a oni spolu nikdy nic neměli, ale vzalo ho to. Hodně,“ vysvětlil.

„A co bylo pak? A co ten muž, co jí zneuctil?“ zeptala jsem se a Thayer se nadechl, ale v tom do pokoje přišel Waydan a zastavil se u baru. Vytáhl whisky a nalil si trochu do sklenky. Oba s Thayerem jsme ho mlčky pozorovali. Myslím, že slyšel, o čem jsme se bavili, ale dělal, že ne. Trochu jsem se bála, že slyšel i to o Margaret. Thayer se cítil provinile. Věděl, že by mi o tom neměl říkat on.

Waydan se usadil do křesla, přehodil si nohu přes nohu tak, že si položil pravý kotník o levé stehno u kolena a opřel se o opěrku. „Pak jsem ho zabil,“ odpověděl stručně.

„Zabil?“ vytřeštila jsem oči a on přikývl.

„Ano, Willow. Zabil,“ zopakoval a lehce míchal se sklenkou whisky, co držel v levé ruce. Až teď mi došlo, že on je levák.

„A jak jsi ho zabil?“ vyzvíдалa jsem. On ke mně zvedl oči a pousmál se jako by to byla milá vzpomínka. Nejspíš pro něj i byla.

„To nechceš vědět, věř mi,“ odpověděl.

„Chci,“ naléhala jsem.

„Budeš se mě bát,“ dodal.

„Nebudu,“ řekla jsem.

„Tak mě budeš nenávidět. Nedávno ses na mě zlobila, že jsem zabil Brotexe a jakým stylem,“ pokračoval.

„Nebudu. Přísahám. Chápu to. Ublížil někomu, koho jsi miloval,“ řekla jsem a oba s Thayerem se na mě tak zvláště podívali. „Co je?“ zeptala jsem se a on se zamračil.

„Máš pravdu. Ublížil někomu, koho jsem miloval,“ řekl a Thayer vykulil oči. „Nebyl jsem do ní ale zamilovaný jako do tebe. Měl jsem jí rád a miloval jsem jí jako člověka, ne jako ženu. Nikdy jsem s ní nic neměl, ačkoli byla hezká a přitahovala mě. Co hezká, byla nádherná. Chytrá a hodná. Taky mě měla ráda... ale byla jako ty – lovkyně,“ řekl a já ho jen mlčky poslouchala.

„Byla striktní lovkyně. A i když by nejspíš nakonec ustoupila od svých zásad, já bych jí to neudělal. Věděl jsem, že bych jí tím zneuctil a to nejspíš i horším způsobem než ten její, co jí přivedl do jiného stavu a utekl,“ řekl a podíval se mi do očí.

„Vždycky jsem byl démon, Willow. A ty jsi jediná lovkyně, která mě kdy opravdu chtěla i s tím, co jsem zač a pustila si mě k tělu. A taky jsi jediná, kterou jsem i přes to všechno opravdu chtěl já,“ objasnil. *Že by byl tak citově založený?*

Natáhl ke mně ruku a když jsem se chytla jeho ruky, stáhl si mě k sobě na klín. Pak se na mě tak podíval a čekal, až se na něj taky podívám. A když se dočkal, řekl: „Protože jsem takový jako jsi ty dřív vážně zabíjel a krmil jsem se na nich. A nebylo jich málo,“ prohlásil až se mi zatajil dech.

„Nikdy bych ale neudělal nic, co bys sama nechtěla. Dřív jsem si s tebou hrál a vyhrožoval ti, ale pravdou je, že bych ti nikdy neublížil. Nevím proč, ale neměl jsem to v plánu od samého začátku. Bylo v tobě něco, co mě donutilo myslet na to, že kdybych tě zabil, přišel bych o všechno,“ zašeptal, až mě to málem dostalo do kolen.

„Od kdy jsi takovej romantik?“ culil se Tayer.

„Od té doby, co jí znám. Zřejmě jsem jí potřeboval. Čekal jsem jen na to až se narodí. Aby mě vysvobodila z té nudy a stereotypu, kterým jsem byl prokletý. A abych se stal tím mužem, jakým jsem měl vždycky být,“ odpověděl seriózně a napil se whisky.

„Jak jsi ho zabil?“ zeptala jsem se znovu a dívala jsem se mu do očí až jsem ho možná lehce vyvedla z míry.

„Tak jak myslíš – brutálně. Mučil jsem ho, živil jsem se na něm. Rozpáral jsem mu krk tesákama a nejen krk. Požíral jsem jeho duši za živa...“ odpověděl stručně a pak tu nitku vzpomínek utnul, asi abych se už dál neptala. Tayer se zadíval jinam. Oba věděli, že z jejich tváře dokážu číst velice dobře. Zřejmě moc dobře věděl, co s ním udělal.

„Jen proto, že se na ní v těhotenství vybodnul? Nebylo to trošku moc drsný?“ zeptala jsem se a on se na mě podíval a usmál se.

„On nebyl zrovna nejsvatější, Willow. Ale ano, máš pravdu. Bylo,“ odpověděl. „Měl jsem vztek a tenkrát jsem nebyl zrovna takový beránek jako jsem teď. Nejsem na to pyšný, ale stalo se to a už to neodčiním. Mám na ruku takový krve, že bych jí už nikdy nesmyl žádnými dobrými skutky. Ale jeho zabíjení jsem si užil. Nelituju, že jsem ho zabil. Lituju jen, že jsem byl tak moc morbidní. Ale na mou obhajobu...“ začal, ale přerušila jsem ho.

„Jsi démon,“ dopověděla jsem a on přikývl. „To ale nic neznamená. Byl to člověk,“ opáčila jsem.

„Vím,“ dodal a dopil whisky. Potom se natáhl přese mě a skleničku položil na stůl.

„Dořekni to,“ řekla jsem.

„Vážně to chceš vědět? Nebudeš mi to mít za zlý víc, než už to máš teď?“ ujišťoval se.

„To nevím. Ale vím, že když to přede mnou budeš tajit, bude to ještě horší. Chci znát tvou minulost ať následky budou jakýkoli. Potřebuju si udělat obrázek o tom, jaká je tvoje nejhorší stránka,“ vysvětlila jsem a on se zamračil.

„Já tě ale kvůli minulosti nechci ztratit,“ zmínil.

„Věř mi, že nechávat to na mojí fantazii a představivosti je mnohem horší,“ usmála jsem se na něj.

„To ano,“ přikývl.

„A jsem schopná pochopit, jak tě našťvalo, že jí někdo ublížil. Protože ty jsi jí utěšoval a viděl jsi její bolest. Ty jsi jí pomáhal a podporoval jsi jí. Ty jsi byl připravený vychovávat cizí dítě a kdyby neumřela, třeba by to mezi vámi bylo opravdový. Se vším všudy. Nebo jsi mohl mít dítě a taky by tě to změnilo,“ řekla jsem a on na mě podivně zíral.

„Přiznám se, že jsem v to doufal. Stejně tak jako teď doufám, že mě nikdy neopustíš ať už jsem byl cokoli. Jenže kdysi jsem se toho nedočkal a možná to, že umřela a dítě s ní, posílilo můj vztek. Teď kdyby se ti něco stalo by to neposílilo jen vztek, ale bezmoc a bolest a chtěl bych zemřít. Protože jestli jsem si něčím jistý, tak tím, že bez tebe, Willow, já nechci žít,“ řekl a jemně mě pohladil palcem po boku.

Thayer se tvářil z každého jeho slova naprosto šokovaně. Možná byl kdysi vážně úplně jiný a takového ho neznal. Možná vážně nikdy předtím nebyl zamilovaný, a tak ať už spal s kýmkoli, nebo byl ženatý s kýmkoli před dvě stě a více lety, nemusela bych tolik žárlit. Možná vážně miluje takhle jenom mě.

„Co jsi udělal?“ zeptala jsem se a abych mu dodala odvahu mluvit, a abych ho zbavila strachu, že mu uteču, jsem se k němu přitulila. Položila jsem si hlavu na jeho hrudník a nechala se od něj hladit.

Tušila jsem, že to bude kruté, ale už jsem mu odpustila. To, jakým je nyní člověkem je pro mě podstatné. Navíc, uvědomuju si, že žít přes sedm set let na Zemi nemohl být žádný med, a zvlášť když měl moc si dělat co chtěl. A hlavně, já bych pro něj zabíjela taky a bůhví jak moc bych u toho byla brutální.

„Řekni. Já tě neopustím, přísahám,“ dodala jsem, a to mu zjevně přidalo odvahu. Ale modlila jsem se, aby to nebylo příliš. Protože jsem mu dala svůj slib. Nicméně, byla jsem si víc než jistá, že by mi nikdy neublížil.

On se nadechl a podíval se do země jako by se za to styděl. „Vytrhl jsem mu srdce z těla a ždímal jsem ho, dokud z něj nezbyla břečka. Stejně tak jako ostatní orgány, ale srdce bylo poslední, chtěl jsem, aby si to užíval. Pak jsem vypil jeho krev do poslední kapky. To už ovšem byl bez duše. Jeho tělo jsem pak zapálil i s jeho domem, ze kterého jsem si odnesl Clairřiny fotky. Svedlo se to na nehodu a nikdy se to neřešilo, takže jsem nemusel nikoho ovlivňovat,“ odpověděl. Nějak mě to nepřekvapilo. Něco takového jsem čekala. Jen jsem se k němu přitulila ještě blíž.

„Jsi bůh, Waydane. Myslím, že by sis i některý hříchy měl dokázat odpustit sám. Jak bys potom jinak mohl odpouštět ostatním? Víím, že to bude znít šíleně, ale lidi k tobě vzhlíží, modlí se a věří v tebe,“ usmála jsem se na něj.

„Ne, Willow. Věř v něco nehmotného a v dobrého boha, který je průzračný jako voda. Bez hříchů. Bůh nemá mít lidský vlastnosti. Tak jsem byl stvořen, ale bohužel jsem je začal mít. Nevím proč a nevím kdy, ale čím jsem byl starší a víc mezi lidma, jako by mi narostla duše,“ řekl. „Kterou teda nemám,“ dodal.

„Ale máš. Já jí vidím,“ usmála jsem se na něj. Byla to samozřejmě metafora a on jí pochopil. Démon nemůže mít duši.

„Čím víc jsem měl pocitů, tím hříšnější věci jsem dělal,“ zmínil.

„Bůh, o kterým se píše v Bibli ani zdaleka není tak spravedlivý a milosrdný jako jsi ty. Ne vždycky ses zachoval objektivně, ale když žiješ život mezi lidmi, vsadila bych se, že to ani nejde. A tím spíš, pokud máš emoce a lidské vlastnosti.

Bůh, o kterým píšou v Bibli mezi nimi nežije. Údajně žije v jejich srdcích a pokud ano, pak to znamená, že podporuje všechno, v co věří ten daný člověk. A proto takový bůh nemůže existovat jako jeden a pro všechny. A ani zdaleka nemůže být spravedlivý. Je to pohádka, ale ty jsi realita. Sice o tobě nikdo na Zemi neví, ale jsi realita. Moje realita. Jsi můj bůh a já v tebe věřím. Nikdy jsem v boha nevěřila. V tobě ho ale vidím,“ dodala jsem a oba s Thayerem na mě valily oči.

„Teda... řekl jsem ti už někdy, jak jsi úžasně chytrá?“ zašeptal.

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem.

„Nic hezčího o mě nikdy nikdo neřekl,“ zmínil.

„Musela jsem ti to oplatit po tom tvým vyznání,“ usmála jsem se na něj a pohladila jsem ho po tváři.

„Já půjdu...“ řekl Thayer, a aniž bychom ho vnímali zmizel. Waydan se mi zadíval na rty a jemně si mě přitáhl prstem za bradu. Když už jsme od sebe byli jen pár centimetrů, pohlédl mi do očí a zpátky na rty. Jemně je prstem pohladil a přikousl si spodní ret.

Já jsem si přes něj přehodila nohu a obkročmo si na něj sedla. Překvapeně se na mě díval. Možná nečekal, že bych to mohla udělat. Byli jsme od sebe sotva centimetr a mezi námi se tvořilo příjemné teplo.

„Myslím, že už potřebuju, abys mě zase políbila,“ zašeptal, a zírající do mých očí čekal na mou reakci.

„Potřebuješ?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Potřebuju,“ zopakoval, zavřel oči a přiložil jemně rty na ty mé.

„I když se bojíš, že by ses neovládl? Teď se nebojíš?“ promluvila jsem do jeho rtů.

„A ty mi vážně věříš?“ špitl a jako odpověď jsem ho lehce políbila. Waydan zachytil můj polibek svými rty a jemně mi přikousl spodní ret. S jeho ostrými tesáky takové líbání dostávalo úplně jiný rozměr. Musí dávat větší pozor, aby mě nepokousal, protože někdy stačí se jich jen dotknout a roztrhnou kůži jako břitva. Natož rty.

Ale já se nebála. Už ne. Vždycky byl opatrný a líbal mě sice chtivě, ale pomalu. Nicméně, tentokrát si už asi víc věřil, protože jeho ústa byla pootevřená, a dokonce jsem ucítila v puse i jeho jazyk, což předtím nedělal. Alespoň ne tak intenzivně

Tiše jsem vzdychla a zajela jsem mu prsty do jeho černých vlasů. On si mě k sobě přitiskl až jsem vnímala jeho six-pack na svém břiše. Tolik jsem po něm toužila. Chtěla jsem víc. A tak jsem na něj zatlačila svými rty a doslova jsem ho hltala, ale když jsem jazykem letmo přejela po jeho špičáku, přestal. Zhluboka vydechl a opřel se čelem o mě.

„Já nemůžu, Willow. Nikdy jsem na líbání tolik nebyl, ale s tebou... mám strach, že bych ti ublížil, kdybych se přestal hlídat. Až mě mrzí, že bys to tolik chtěla,“ přiznal.

„Víš přece, že to chci. Vážně to chci, Waydane. Klidně mě pokousej. Já se tvých tesáků už nebojím. Anebo, jestli chceš, ochutnej mou krev přímo ze žíly,“ nabídl jsem mu zase a odstrčila si vlasy z krku.

Bylo to pro něj nejspíš jako bych se před ním svlékla do naha a prosila ho, aby mě pomiloval. S tím se taky celkem zdráhal. Ale znala jsem jeho důvody. Záleželo mu na mě. Možná až moc. A nejspíš jsem mu to trochu kazila, ale mě to bylo všechno jedno. Chtěla jsem jen jeho. A trochu jsem si připadala jako Margaret. Možná jí rozumím. Taky bych mu snad dala i svou duši. Až budu jednou umírat, tak jedině takhle. Přišla jsem si už trochu otravná, ale nemohla jsem si pomoci.

„Pro lásku boží, ty mě svádíš...“ zašeptal. „Ani nevíš, co se mnou děláš, Willow. Příšerně mě vzrušuješ,“ řekl a letmo se dotkl prstem mojí krční tepny, která pulzovala ještě víc při představě, že se chystá ochutnat mou krev.

„Co s tebou dělám? Tak mi to pověz,“ naléhala jsem a přiblížila jsem se krkem k jeho rtům. On se tvářil naprosto vážně a zhluboka dýchal.

„Chci tě až mě to bolí. Bolí mě z toho celý tělo. Ovládat se mě vyčerpává,“ přiznal tiše.

„Tak to nedělej,“ škemrala jsem a lehce jsem mu polaskala ucho. „Uvolni se,“ našeptávala jsem.

„Musím. Nikdy bych si neodpustil, kdybych ti vzal duši, nebo bych tě zabil jen kvůli tomu, že bych nedokázal přestat. Vím, že jsem kdysi říkal, jak znám krev Killianů i jejich duše, jak jsou výborný. Taky že jo... ale ta tvoje.

Nikdy jsem nic nechtěl víc než tebe. A teď myslím duši, krev i tvé tělo. A když se ty touhy skloubí dohromady, je to nepopsatelně silná kombinace,“ vysvětlil až mi vyrašila husí kůže. „Nikdy jsem se u toho se smrtelnicema nehlídal. Většinou jsem je všechny při tom zabil,“ přiznal, ale mě to nevyděsilo. Zaskočilo, ale nevyděsilo.

„Já ti věřím. Ani nevíš, co se mnou děláš ty, Waydane. To tvoje nádherný tělo a způsob, jakým používáš svá slova. Jsi v tom mistr,“ usmála jsem se na něj a zase jsem ho políbila. Tlačila jsem rty na jeho ostré špičáky. Chtěla jsem, aby mě ochutnal. Klidně jen kapičku. Chtěla jsem mu to dopřát, a hlavně i sobě. Doopravdy vidět, co s ním dělá má krev. A aniž bych byla hloupá a riskovala, chtěla jsem vědět, co by s ním udělala má duše.

„Muži se rádi dívají a ženy poslouchají. Měl jsem staletí na to jim porozumět,“ přiznal mezi polibky.

„Proto budeš bezkonkurenčně nejlepší milenec,“ zašeptala jsem a on se pousmál, zatímco jsem mu intenzivně laskala krk.

„A ty, protože ti je evidentně jedno počet mých předchozích milenek a hříchů, nejlepší přítelkyně,“ dodal a já se pousmála.

„Už jsem říkala, že nejsem tak blbá a naivní, abych věřila tomu, že jsi ještě panic,“ zmínila jsem.

„Tomu se ani věřit nedá,“ zašeptal s úsměvem ve tváři.

„To ne. A důvod, proč neřeším tvou minulost je, že jsem tě takovýho neznala, znám tě takovýho jaký jsi teď, a takovýho tě taky chci,“ objasnila jsem a on se pousmál. „Je mi to jedno, protože věřím tomu, že říkáš pravdu, když tvrdíš, že jsem pro tebe ta nejdůležitější. A viš, proč tomu věřím? Měl jsi staletí se vyblbnout a až teď sis mě vybral

a až teď ses zamiloval. Kdyby ti bylo jen pětadvacet, myslím, že bych ti to nežrala," objasnila jsem a on se pousmál.

„Já tě žeru," řekl a začal mě líbat jako by ani neměl žádné ostré tesáky. Že by se vážně v tomhle trochu přestal hlídat? Nicméně jako zázrakem mě nekousl, a to jsem se v to upřímně modlila. Jenže asi ke špatnému bohovi, protože ten, po němž jsem to vyžadovala si to nepřál. Ne teď.

VICTORY LANE – CANADA 17/10 2020 16:09

Aellara se procházela po parku. Držela v ruce horký nápoj, na který měla chuť celé ráno, když o něm Thayer básnil. Už měla druhý za tu dobu, co se procházela. Bylo chladno, ale byl nádherně čistý vzduch. Stromy už byly celkem holé a země byla přikrytá barevnou peřinou z listů. Slunce sice líbalo tváře, ale chladný větřík je zase hned na to ošlehával. Rozhodně se vyplatilo nosit čepici a namazat se krémem.

„Ale ale, není to Asherova milenka?" zastavila jí partička démonů převtělenců. Byli mezi nimi i nějací z druhé, čtvrté a páté třídy.

„Co tady děláš? Utíkáš snad před spravedlností?" zeptala se jedna z nich a aby jí dala najevo jak jí pohrdá, plivla jí pod nohy. Aellara se polekala. Vytáhla z kapsy telefon a snažila se nám dovolat, ale ta, co si odplivla jí mobil vyrazila z ruky a dupla na něj až se roztříštil na kousky. „Komu jsi chtěla zavolat? Kdo nad tebou drží ochrannou ruku? Kdokoli to je, zabijeme ho," zmínila a chytla jí pod krkem.

„N-nejvyšší. Jsem Asherova bývalá milenka, ale jsem na vaší straně, idioti," sykla a démonka jí tedy pustila.

„Opravdu? Dokaž to," řekla a všichni čekali, co udělá.

„Nevím, jak vám to mám dokázat. Rozbili jste mi mobil. Vlastně to byl mobil jeho snoubenky," objasnila a ta dívka, co jí vyhrožovala zbledla.

„T-to jsem nevěděla," zakoktala a Aellara jí ukázala přívěsek, aby dokázala, že je věřící. Sice to nebyl zas tak přesvědčivý důkaz, ale lepší momentálně neměla. „No dobrá. Pořád ale nemáme jistotu. Nediv se, jsi podezřelá. Objevíš se tady zčistajasna na Zemi a jsi Asherova ex. Blake mi říkal, že jsi za ním byla v Trhlině. Copak se chodí za nepřitelem do Trhliny?" komentovala.

„Byla jsem tam s Jeho Veličenstvem něco zařídit. A jsem na Zemi výměnnou za Daemtrish. Teď je Jeho Veličenstvo se svou snoubenkou tady, takže tu jsem s ním," vysvětlila.

„Hm, zajímavý. Se divím, že si chlap jako on bere na Zem křena. Jestli je to pravda, zavedeš nás k němu. Chceme si to ověřit a taky s ním potřebujeme mluvit," řekla sebevědomě.

„Ale Jeho Veličenstvo by se mohlo zlobit. Konečně je se svou snoubenkou," pokračovala.

„Pak se nesmíš divit, že tu skapeš. Co, dcenko kovářova, máš u sebe nějaký pořádný kus kovu, čím bys nás všechny přepřala?" provokovala jí.

„Prosím přestaň, Gronixo. Tohle by vás mohlo šeredně mrzet,“ zmínila Aellara, ale její srdce šílelo strachy. Do takové situace se dostat nechtěla.

„Co takhle audience u krále přes webku? Jediná věc, co tě může momentálně zachránit před Neoxovo kusem kovu, co má čirou náhodou u sebe,“ pousmála se. Neox vytáhl z kapsy kapesní nůž a postrašil jí.

„Jak asi když jsi rozbila mobil jeho snoubenky na kaši? Jeho číslo si nepamatuju. Taký jsem ráda, že jsem pochopila, jak to funguje. Na Zemi jsem teprve jeden den,“ hájila se a oni se pousmáli.

„Jak roztomilý,“ křenila se ta démonka. Byla zřejmě jejich vůdkyně. Těžko říct, čím byla v Thallaranu.

„Gronixo, nech toho,“ řekl jeden ze skupiny a ona ho světe div se poslechla.

„Dobrá. Necháme tě být, ale dovedeš nás za králem. Chceme ho aspoň vidět,“ procedila.

„Nepoděkoval by mi, kdybych prozradila, kde bydlí,“ zmínila.

„To asi ne, ale naštěstí je mi jedno jak to uděláš, ale my tě budeme následovat,“ dodala a Aellara tedy přikývla. Sehnula se pro zbytek mého mobilu a mířila si to s nimi v patách k nám domů.

My jsme zrovna byli uprostřed zajímavé konverzace. Waydan mi vyprávěl, jak se zamiloval do Země a jak přemlouval otce, aby mu dovolil tu zůstat. Taký mluvil o tom, jak s ním v posledních dnech komunikoval a jak moc mu chybí. Že v něj zase začal věřit a že jsme mu oba pomohli k tomu, aby se začal chovat jako bůh. V tom někdo zvonil na zvonek.

„Jdu tam,“ řekl Waydan, sundal si mé nohy z klína, zvedl se z křesla a zvedl telefoněk u dveří. „Ano?“ ozval se.

„Tady Aellara...“ začala, ale skočil jí do řeči.

„Nemáš klíče? Vždyť Thayer ti je dával,“ řekl.

„Nejsem sama, Vaše Veličenstvo,“ prohlásila a on se polekal.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se.

„Cestou domů jsem potkala partu démonů. Zajali mě, protože si myslí, že jsem Asherův stoupenec. Řekla jsem jim, že to tak není, ale nevěří mi. Nutili mě o důkaz, že jste na Zemi,“ objasnila.

„Proč jsi nezavolala?“ divil se.

„Rozbili Willow mobil,“ odpovídala sklesle. Bála se jeho reakce. On jen protočil očima. Už byl z těch šílených dohadů o ničem vyčerpaný.

„Já se o to postarám. Jdu dolů,“ řekl a natáhl se pro klíče na háčku. „Jsem hned zpátky,“ zavolal na nás a odešel.

„Co je?“ divila jsem se.

„Asi o nic nejde. Kdyby o něco šlo, nebyl by tak v klidu,“ utěšoval mě Thayer a zapnul televizi.

Waydan vyšel před dům jen v tričku a díval se na partu démonů, kteří drželi jeho kamarádka jako nějakou rukojmí. „Okamžitě jí pusťte!“ zařval na ně svým hlubokým hlasem.

„Vaše Veličenstvo, nevěděli jsme, že jste vážně na Zemi. Mysleli jsme si, že lže. Omlouváme se,“ řekla Gronixa a uprostřed ulice před zraky lidí před něj padla na kolena, jak to bylo v Thallaranu ve zvyku. To, že je na Zemi neznamená, že Waydan není jejich král a bůh. Ostatní před ním taky poklekli.

„Zmizte, nechci mít žádný problémy. Plňte svoje povinnosti trochu líp,“ prskal na ně. Aellara si stoupla vedle něj a čekala až se záležitost vyřeší. „Kdo rozbil mojí snoubence mobil?“ zeptal se a Gronixa se přiznala.

„To já, Vaše Veličenstvo. Strašně moc se omlouvám,“ blekotala.

„Mě se neomlouvěj, můj mobil to nebyl. Ale omluvíš se Její Výsosti osobně,“ řekl a ona ztuhla.

„Jako vaší snoubence?“ divila se.

„No ano. A věř, že ona je ještě surovější než já,“ děsil jí, až se Aellara pousmála. „No pojd'. Vy ostatní zmizte!“ zařval a táhl Gronixu s sebou nahoru. A když cvakly dveře, do bytu spolu s ním vlezli hned další dva démoni. Aellara, kterou jsem nečekala, a ještě další ženská, kterou jsem už tuplem nečekala. *Musí mít tolik kamarádek?*

„No, jdi! A pokloň se pěkně jako před chvílí mě,“ poroučel a popostrčil jí za námi do obýváku, zatímco věšel klíče na háček.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se ho.

„Ona ti to moc ráda poví,“ odpověděl a šel si nalít něco ostřejšího.

„Já... já... já jsem vám omylem rozbila mobil, Vaše Výsosti. Strašně moc mě to mrzí, bylo to velké nedorozumění,“ prohlásila a Waydan na ní hodil bodavý pohled, který jí měl připomenout, že se mi má poklonit. Ona hned padla na kolena a ani se nehnula.

„Počkat ona jako mluví se mnou?“ ujíšťovala jsem se tím, že jsem se podívala na Waydana a on se pousmál.

„Zvykej jsi, snoubenko,“ zašeptal, dal mi pusku na tvář a ruku kolem ramen.

„Vstaň. Nemusíš se mi přece klanět,“ zahihňala jsem se, ale Waydan mi šťouchnutím naznačil, abych takové věci neříkala.

„Samozřejmě, že musí. Je tvoje poddaná a zničila ti telefon,“ připomínal.

„Ještě jednou se omlouvám, Vaše Výsosti. Odpusťte,“ škemrala a zírala do země.

„Jo dobře. Omluva se přijímá. A co se vlastně stalo? Kdo vlastně jsi?“ vyzvíдалa jsem.

„Jsem Gronixa, Vaše Výsosti. Jsem oddaná Nejvyššímu a sloužím mu už přes čtyři sta lidských let,“ odpověděla.

„To je působivý,“ zakuňkala jsem. Vůbec jsem netušila, co mám říct a jak se mám chovat. Nikdy předtím jsem nechodila s králem ani s bohem. Ani s nikým. Vztah se Zackem mi zrovna moc nepřispěl k tomu, abych věděla, jak mluvit s poddanými.

„Váš telefon jsem rozšlápla, protože jsem myslela, že patří jí. Měli jsme jí za zrádkyni, Vaše Výsosti. Mysleli jsme, že utíká před spravedlností a že je zastánkyní prince Ashera,“ pokračovala.

„No dobrý, tak jsme si to vysvětlili a teď zmiz, než tě donutím za ten telefon zaplatit,“ procedil syrově Waydan a ona se ještě jednou poklonila a odešla.

„Jsi na svoje lidi hodně přísný,“ komentovala jsem.

„Musím být. A ty se to taky musíš naučit. Musí tě respektovat. Nedovolím, aby jen proto, že jsou na Zemi zapomněli, kdo je jejich král a královna. Zítřka ti koupím nový telefon, tenhle je na sračku,“ prohlásil a ukázal mi tříšť, co držela Aellara v rukách. Působil našťavaně. Nevím proč se ho to tolik dotklo, ale dotklo. Sprostě běžně nemluví. Tedy, alespoň myslím.

„Mrzí mě to, Willow,“ řekla Aellara a já se na ní usmála.

„To je dobrý. Stejně jsem měla už v plánu pořídit nový. A hlavně, že jsi v pořádku,“ řekla jsem a ona přikývla.

„Možná to byl blbej nápad tě sem tahat,“ prohlásil z ničeho nic Waydan a na chvíli odešel na terasu.

„Nechtěla jsem mu způsobit takový problémy, vážně,“ zmínila a Thayer jí poplácal po zádech.

„To bude dobrý. On se na tebe nezlobí. Znáám ho dobře, abych poznal, co mu je,“ utěšoval ji.

„A co mu teda je?“ vyzvíдалa jsem.

„Má strach,“ odpověděl stručně.

„Strach? Takhle vypadá, když se bojí?“ divila jsem se.

„Jen je znepokojený. Aellaru mohla dnešní procházka stát život a on si to dává za vinu. Je toho na něj moc, Willow. Všechno na něj padá. Thallaran a Země. Sice ne celá Země, ale pořádek je tady dost démonů, který ovládá. Nebo by měl. Měli byste se vzít co nejdřív. A taky bys měla co nejdřív navštívit Thallaran a poznat svoje lidi,“ prohlásil a mě to vyděsilo.

„Navštívit Thallaran? Už?“ vypískla jsem šokovaně.

„Chtěl jsem jí to říct sám. A v klidu až na to bude připravená,“ procedil Waydan, zatímco zavíral dveře na terasu a hodil na Thayera nasupený pohled.

„Promiň, Wayde. Fakt promiň,“ řekl a odešel do kuchyně. Ten prostor se tu zdál najednou malý. Nikdo se neměl před nikým kam schovat.

„Pojď, promluvíme si,“ řekl z ničeho nic a táhl mě za ruku do ložnice. Při představě, že žiju v Thallaranu se mi udělalo divně. Že bych měla řešit takové věci každý den? Věci, kterým ani nerozumím a musela bych být jejich královna? Bohyně?

Waydan za námi zavřel dveře, posadil se na postel a stáhl si mě k sobě na klín. „Nechci na tebe tlačit. Vážně ne. Není tvoje povinnost vůbec nic. Ani tě nechci strašit. Nemusíš se mnou žít v Thallaranu. Poradím si s tím. Nějak,“ řekl a zatvářil se smutně.

„To je dobrý, Waydane. Chci ti se vším pomoci. Jestli mě vážně potřebuješ a... chci říct... chci si tě vzít. A budu se chovat jako tvoje žena. Nezklamuj mě,“ odpověděla jsem a usmála jsem se na něj.

„Já přece vím, že mě nezklameš. Jen nechci, abys byla nešťastná. Nechci, aby sis mě musela vzít jen proto, abys byla se mnou. Chci, abys žila perfektní život a aby sis ho užila,“ začal, ale přerušila jsem ho.

„Už jsem se rozhodla. Chci být jako ty. Chci být po tvém boku na věky. Chci abys mě proměnil. Chci, aby sis vzal mojí duši. Protože jenom tobě, Waydane, patří. A jsem naprosto střízlivá a myslím to vážně,“ objasnila jsem a on na mě mlčky zíral. Vypadal, že je trochu v šoku z toho, co jsem mu řekla.

„Nevezmu ti duši, Willow. Nikdy. To po mě nechťej. Duše je to nejcennější, co člověk může mít,“ řekl a já ho přerušila.

„Pro mě ne. Pro mě to jsi ty. Nechci být člověk. Nechci stárnout a ztratit tě. Navíc k čemu mi je duše? Tak leda k tomu, aby mě někdo chtěl sníst. Bez duše bude klid. A ty budeš mít taky o pokušení míň,“ objasnila jsem a on na mě překvapeně zíral.

„Uzavřeme mezi sebou dohodu. Já si tě vezmu, budu tě podporovat a poznávat tvůj lid. Budu se chovat jako příkladná královna a budu s tebou žít kdekoli, kde budeš chtít momentálně být. Ty mě ale na oplátku proměníš v démonku, abych už nestárla. Thayer říkal, že to jde...“ řekla jsem a on zoufale vydechl.

„Thayer toho namňouká. Je to užvaněná kočka,“ procedil našťavaně. Zjevně mi prozradil něco, co Waydan nechtěl abych věděla. *Proč ale nechce, abych s ním strávila věčnost? Proč mě chce jen jako křehkého člověka, kterého musí neustále hlídat? Jako někoho, kdo kdykoli může umřít? A v porovnání s ním stárne rychlostí světa?*

„Když tu byla Daemtrish, tak jsi říkal, že to necháš na mě. Že chceš, abych se sama rozhodla, jestli si tě chci vzít i přes to všechno a stát se démonkou,“ připomněla jsem mu.

„Jo já vím,“ opáčil.

„A proč nechceš, abych byla démonka jako ty?“ vyzvíдалa jsem.

„Ale chci. Jen je to složitý. Naštěstí to zatím řešit nemusíme. Jsme spolu teprve pár týdnů a z toho jsme se viděli jen dvakrát. Chci, aby sis to všechno pořádně promyslela. Včetně toho, jestli si mě chceš vzít, nebo ne.

Protože, Willow, já se už nikdy nemůžu vykašlat na svoje povinnosti, rozumíš? Neuteču od toho a nechci, abys ke mně byla přivázaná na věky. Willow, na věky. Pro někoho jako je bůh žádný rozvod neexistuje. Je to jeden z nejposvátnějších slibů věrnosti. A teď tím děším i sám sebe,“ prohlásil a plácnul sebou na postel.

„Já to chci!“ zašeptala jsem a klekla jsem si nad něj. Dívala jsem se mu do očí. Působil znepokojeně.

„Bože, Willow. Jsi do všeho hrozně hr. Jsi jako já, když jsem byl mladší. Neobviňuju tě, je to normální. Ale věř mi, že mám s věčností a se životem víc zkušeností a prostě ti radím dobře, aby sis všechno pořádně promyslela.

Já jsem si jistě, že to jediný, co na světě chci, jsi ty. Už napořád. Ale ty jsi ještě pořádně nic nezažila. S nikým jsi nechodila, nebyla jsi na žádném maturitáku. Nevyhrála jsi soutěž o nejhezčí holku na plese, nepoblila jsi boty řediteli školy na after. Nesjela ses a nemělas nejlepší sex s cizincem, o kterém jsi ráno zjistila, že je to model pro Emporio Armani prádlo a že je vlastně na kluky.

Chci říct, život je někdy strašně divnej a ty o něm nic nevíš. Rovnou se mi odevzdáš už na věky? Přijdeš kvůli mně o duši a co pak? Co když zjistíš, že ti ten život se mnou nestačí? Že chceš něco víc? Nebudeš moct utéct, protože budeš jeho nedílnou součástí. Budeš bohyně," pokračoval a přestal, když viděl, jak na něj klidně zírám. „Tebe to ani trochu neděsí?“ divil se.

„Ne. Děsí mě představa, že bych měla stárnout nebo, že bych měla být bez tebe. A k tomu co jsi říkal, nemůžu mít v životě víc než samotnýho boha, Waydane. To nejde. Můžeš mi nabídnout úplný maximum. A věčnost být single zní sice jako zábava, ale ty jsi tak taky nebyl spokojenej.

Já tyhle věci nepotřebuju. Vsadím se, že to nádherný a všechno to, pro co má smysl žít mi ukážeš. Poradíš mi a spoustu věcí si ráda odpustím, když mi je detailně popíšeš. Budeme na to mít staletí," usmála jsem se na něj.

„Myslíš to vážně, Willow? Vážně by sis mě chtěla vzít i přes to všechno jaký jsem byl prase a neznaboh? Vždyť jsi mě ani neviděla nahýho, co když se ti nebudu líbit?“ prohlásil.

„Jsem si jistá asi tak jako ty jsi si jistý mnou. Ty jsi mě taky neviděl nahou a jsi si jistej. Vezmu si tě i kdyby čert na koze jezdil," odpověděla jsem a on se pousmál.

„To se klidně může stát. Jeden nikdy neví. Už jsem zažil hodně, abych mohl s jistotou říct, že takový věci neexistují," dodal a já ho vášnivě políbila.

„Chci tě, ano? A už se mi to nesnaž rozmluvit," zašeptala jsem a znovu jsem ho políbila.

„Dobře," řekl a pevně mě k sobě přitisknul.

„A s tím, že se mi ukážeš nahej klidně můžeš začít. Jsem si jistá, že se mi bude líbit i ta spodní část," zmínila jsem a on se pousmál.

„Ty jsi tak nemravná," řekl a začal mě něžně líbat.

„To ty taky a nemusíš se zdráhat mi to ukázat, mě se to líbí. Moc se mi to líbí, Waydane. A aby bylo jasno, v posteli se mnou klidně můžeš být neznaboh," zašeptala jsem mu do ucha a on se pousmál a vroucně mě muchloval.

STARBUCKS VICTORY LANE 17/10 2020 19:09

Gronixa se svojí partou posedávali ve Starbucksu a řešili ten dnešní incident. Taky se k ní přidalo pár dalších démonů, kteří o tu šou přišli. „Naštvala jsem ho. Naštvala jsem Nejvyššího. Kdybyste viděli, jak se na mě díval. Bála jsem se, že mě vykáže ze Země a pošle rovnou do Thallaranu," vyprávěla Gronixa.

„Co by tam s tebou dělal?“ křenil se Blake.

„No se mnou nic, chytráku!" okřikla ho. „Na tý holce mu vážně záleží. Donutil mě se jí omluvit," pokračovala.

„A jaká je?" vyzvídal Dahmer.

„Krásná, to se musí nechat. Náš Nejvyšší má vkus," odpověděla a napila se čaje.

„Takže jsi mluvila i s jeho snoubenkou? Zajímavý. Já jsem se s ním nikdy osobně nesetkal,“ zmínil.

„Hele, a je pravda, že je tak hezkej?“ vyzvídal Dexy.

„Nejvyšší?“ otázala se Gronixa.

„No. Je vážně tak hezkej? Hodně jsem toho o něm slyšel. Že má tvář jako by mu jí vytesali andělé, taky, že je to pěkný děvkař. A že z něj ženský šílí. Prej přebral Varixovi holku. Tu blondýnku, kterou si našel na Zemi první tejden, co se sem nastěhoval,“ culil se Dexy.

„Je to kus démona no. A je hezkej. Aspoň mě by se líbil. Ale já holt nejsem z Božího chrámu, lovkyně ani člověk a co jsem tak zaslechla, on je hlavně na lidi. Ale myslela jsem si, že se nikdy neusadí. Že bude žít věky jako starej mládenec. A teď vyrukuje se svatbou?“ komentovala Gronixa.

„Se mu divíš? Musel se vrátit do Thallaranu a usednout na trůn. Kdyby to neudělal, Asher by zničil naší zem. A možná i tuhle. Vždycky to byl hajzl. Nikdy jsem toho démona neměl rád,“ komentoval Blake.

„Já si je pletla,“ procedila Lia.

„To možná spousta lidí, co je neznala tak dobře. Jsou úplně stejný,“ objasnila Gronixa.

„Fakt úplně?“ zeptal se Dexy a Gronixa přikývla.

„Naprosto totožný. Ale prý co ho nechal zavřít do Trhliny, tak Asher trochu zhubnul a přišel o roh,“ zmínila.

„O roh? To mu nezávidím. Ale má to výhodu. Už si je nesplete nikdy nikdo. Ten roh bude zdeformovanej až vyroste,“ procedil Blake.

„Možná už nemusíme Ashera řešit, je přece v Trhlině a na pět set thallaranských let. Máme některé i do smrti klid,“ dodala Gronixa a ostatní přikývli.

„Přesně. Na Nejvyššího!“ řekl Dexy a pozvedl skleničku se svým nápojem.

„Na Nejvyššího,“ zopakoval zbytek a všichni se napili svého nápoje.

THALLARAN 17/10 202 19:12

Daemtrish akorát pomáhala otci v taverně. Byla to docela velká taverna na to, aby se o ní staral jen jeden muž. Ale on to zvládal s přehledem i když by se mu pomoc hodila.

Když dcerku po dlouhé době viděl, měl pocit, že se mu jen zdá. Že je krásná jako obrázek a že se čím dál tím víc podobá na matku. Úplně se rozzářil. Byl na svou dceru pyšný a často se s ní chlubil ve vesnici. Protože ona se dostala až k samotnému Nejvyššímu. Protože ona se málem stala královnou. A nejen, že se sblížila s démony vyšších tříd, ale ona se i dostala mezi nejlepší bojovnice v Thallaranu. Zkrátka měl důvod na ní být pyšný.

Její otec vypadal stále mladě, jako by byl jen její bratr. Je to trochu podivné vzhledem k tomu, jak jsme zvyklí, že to funguje na Zemi, ale pro většinu démonů nestárnout bylo přirozené. To ovšem neznamenalo, že byli nesmrtelní.

Na jeho nejlepšího přítele, se kterým pracoval dlouhá thallaranská léta se před pár lety zřítily sudy ve vinném sklípku a on svému zranění podlehl. Taký to byl démon druhé třídy. Sice mladý a plný sil, ale stejně tak jako na Zemi, to bohužel nikdy neznamenalo jistotu, že ten dotyčný bude žít.

Daemtrish otci pomáhala celé odpoledne až do večera za pultem. To taky byla jediná šance, jak si popovídat. Svěřila se mu s tím, co se přihodilo s dvojčetem Jeho Veličenstva a o tom, jak poznala Zemi a mě – snoubenku Nejvyššího.

Otec jí poslouchal a s ní i spoustu dalších místních štamgastů. Pobláznila celou hospodu. Myslím, že ani jeden z démonů v taverně na Zemi nikdy nebyl a většina z nich se s Nejvyšším a jeho rodinou nikdy nesetkali. Ti, co byli na jeho korunovaci, nebyli z Mazurky, ale z bližších míst k Božímu chrámu. A řekla bych, že díky ní, mě někdo z Waydanových lidí konečně přijal. Oprava – z našich lidí.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 17/10 2020 11:25

Byla skoro půlnoc. Den s ním utekl strašně rychle. Já jsem se na večer až spolu budeme usínat těšila, ale zase to znamenalo, že se blíží den, kdy mě opustí, protože se bude muset vrátit do Thallaranu, na tu svou pochůzku, o které se zmínil.

Akorát přišel ze sprchy a natáhl se ke mně do postele. Voněl doslova jako nebe. Jako zimní den. Nikdy předtím jsem si téhle jeho vůně nevšimla. Měl na sobě světle šedé tepláky a černé tričko. Taký bylo znát, že se cítí pohodlně, protože neschovával svůj démonský ocas.

Přitulil se ke mně, mlčky mi prstem přejížděl po stehně a něžně mě škrábal po krku svým strništěm. Začínala jsem si na to zvykat, a to vzhledem k okolnostem nebylo nejlepší.

Zdálo se to jako zázrak. Byla jsem z toho tak rozjařená, že jsem nemohla usnout i když jsem byla utahaná jako kotě. Ale byl vedle mě a na celou noc. A snad prvně za ty týdny, co jsme zasnoubení. *Co když už taková příležitost zase dlouho nebude? Jak bych mohla spát? A jak to, že může spát on? Copak nemá taky chuť dělat ty věci, co obvykle dva v páru dělají?* Pak jsem zaslechla jen hlasitý výdech.

„Nemůžeš spát?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Jak bych mohl, když se na mě lepíš tím svým nádherným tělem? Pořád jsem chlap, nemysli si. I když žízním po tvé krvi a lačním po tvé duši, pořád taky toužím po tvém těle,“ objasnil.

„Tak se pojď milovat, Waydane. Vždyť víš, jak moc bych o to stála... oba to chceme,“ přemlouvala jsem ho, otočila jsem k němu svou hlavu a dívala jsem se mu do těch jeho nádherně šedých očí, které mě uklidňovaly a on se pousmál.

„Ještě na to není vhodná chvíle,“ odpověděl zase.

„A kdy bude vhodná chvíle? Pořád mě budeš chtít sníst,“ zmínila jsem suše.

„Jsi Killianová. Ani nevíš, jak moc tě chci sníst,” zašeptal mi do ucha. „Nevěděl bych kdy přestat. Ještě na to nejsem připravenej,” dodal. Od někoho jako on to znělo fakt podivně.

„Hm. Já zase úplně stejně toužím po tobě,” ozvala jsem se sklesle. Ale ne vyčítavě. A otočila jsem hlavu zpátky dopředu.

„A ty si myslíš, že jsi na mě připravená? Na obojí?” zeptal se a já přikývla. „Do krku tě tak jako to mám v plánu já ještě nikdo nekousl,” připomněl.

„Myslím, že na to jsem připravená. Nikdy jsem nic víc nechtěla než tebe, Waydane,” odpověděla jsem, chytla jsem ho za ruku a položila si jí lehce na břicho. Pak jsem s ní ještě sjela níž a on zase jen vydechl.

Ano, sváděla jsem ho a pravdou je, že jsem absolutně nevěděla jak na to. Ne, že by o mě nestál, ale byl až příliš opatrný. Až moc se bál, že by mi mohl ublížit, že mě to pomalu dohánělo k šílenství. Ale jak sám řekl, je to pořád jen chlap, a tak jsem si byla jistá, že když začnu, neodmítne mě.

„Dobře, jak si přeješ. Ukážu ti tu řetězovou reakci, kterou mám namysli, když s tím začnu. Vsadíme se, že to tím neskončí?” zašeptal vzrušeně, opřel se o loket a jemně mi kroužil rukou na tom místě, kam jsem mu jí položila. Nějak jsem nechápala, o čem mluví, ale bylo mi to jedno. Konečně se mě dotýkal a zabralo to.

„Klidně,” zašeptala jsem a on se pousmál.

„Nebo možná by tě to naopak mohlo hezky uspat. A alespoň pro tentokrát bys mohla být spokojená, princezno,” šeptal mi do ucha a sjel mi svou rukou níž po břicho až minul gumu od kalhotek a sjížděl pořád níž a níž až na moje nejcitlivější místo. Sice mi ruku nevstrčil přímo do kalhotek, ale i tak byl jeho dotek velmi intenzivní.

Ležel za mnou, nalepený břichem na mých zádech a svou velkou rukou jemně kroužil přes kalhotky v těch místech, kde jsem chtěla mít jeho. Pak trochu přitlačil a já se prohnula v zádech. Moje prsty u nohou se skroutily a já se přestávala ovládat. *A sakra, to je něco...*

Chtěla jsem víc. Chytla jsem ho za ruku a ještě jsem na ní zatlačila. On se pousmál a pokračoval ve stejné intenzitě, kterou jsem po něm vyžadovala. Přestala jsem myslet, úplně totálně jsem přestala myslet. Nic takového se mi snad ještě nikdy nestalo. A i když bych se za jiných okolností příšerně styděla, tlačila jsem se na jeho ruku a slušně řečeno jsem jí svými pohyby pánví proti němu znásilňovala.

Po chvíli jsem se k němu otočila a na jeho ruku jsem si suverénně lehla. Waydan se pousmál a pokračoval, ačkoli už jí musel mít úplně odkrvenou. Nicméně si na nic nestěžoval.

Kroutila jsem se na něm jako hadice a začala jsem mu vzdychat do ucha. Chtěla jsem víc – jeho prsty minimálně. A tak jsem nasměrovala jeho ruku pod gumu od mých kalhotek.

„Oh, Willow...” zašeptal vzrušeně a poslušně vykonával má přání.

„Bože, chci tě. Strašně tě chci,” prohlásila jsem nadřazeně a v tom jsem ucítila, špičku jeho prostředníčku na okraji toho místa, které po něm tolik toužilo. Byla jsem tak

vzrušená, že jsem každou chvíli čekala orgasmus. A myslím, že kdybych nebyla tolik nadržená, že by alespoň k tomu, že by do mě vniknul prsty došlo.

Jenže to nebylo potřeba, jen, co se přiblížil špičkou prstu k tomu místu a jemně na něj zatlačil, já už jsem se svíjela v euforických pocitech. Koutkem oka jsem ho pozorovala. Prožíval to se mnou. Byl udýchaný skoro jako já. *Zvláštní. Že by se mu líbilo vidět, co se mnou jeho dotek dělá? Co s ním asi udělá ten můj?*

A jen co se můj dech zklidnil a já otevřela oči, uvědomila jsem si, co se mezi námi stalo. *On...on mě...on mě vážně...* Úplně jsem zrudla. Pořád jsem nedokázala uvěřit tomu, co se před chvílí stalo. Tomu, že mě donutil se cítit tak dobře, a to se mě jen dotýkal rukou na intimním místě a ještě z větší části jen přes kalhotky. Věděl přesně kdy přitlačit a kam přitlačit jako by moje tělo bylo jeho.

Ještě stále byl nalepený břichem na má záda. Můj dech se sice trochu zklidnil, ale moje srdce ne. Pořád jsem se neodvážila na něj ani podívat. Styděla jsem se za to, jak jsem si k sobě tiskla jeho ruku, jak jsem se o ní otírala, jak jsem škemrlala o víc a jaké zvuky jsem vydávala když...

„Se mnou nemluvíš?“ zeptal se.

„Mluvím,“ odpověděla jsem tiše a on se pousmál.

„To je dobře. Chtěl jsem ti totiž říct, že jsi rozkošná, když se přede mnou stydíš,“ řekl.

„Já se ale vůbec nestydím,“ opáčila jsem sebevědomě a on se zase pousmál.

„Ne? Jsi v rozpacích. Takovou jsem tě ještě nikdy neviděl. Být větší světlo, vsadil bych se, že budeš rudá jako rajčátko,“ škádlil mě a pohladil mě po tváři špičkou jeho ocasu, což mě zaskočilo. Jeho evidentně taky. Hned s ním trhnul a schoval ho za záda.

„Ještě nikdy si se mnou nikdo nehrál tak jako ty,“ přiznala jsem.

„Já vím,“ odpověděl a jemně mě políbil na spánek. Sebrala jsem odvahu a otočila jsem se k němu čelem. Trochu nejistě se na mě podíval, ale nic neříkal. Já jsem ho políbila na rty a sjela jsem rukama ke gumě od jeho tepláků. Na to konto hned vytřeštil oči.

„To je dobrý. Nic mi nedlužíš. Nemusíš to dělat jen proto, že jsem to udělal já tobě,“ zmínil.

„Kdo říkal, že to chci udělat jenom kvůli tomu?“ zeptala jsem se a on zmlknul. Vypadalo to, že jsem ho tentokrát dostala do rozpaků já.

„Tak trochu jsem doufal, že k tý řetězový reakci nedojde a že když to udělám, zklidníš se, ale ty jsi nenasytná. Neměla bys mě moc provokovat. Nevím, jestli se dokážu potom ovládnout a nechťt něco víc,“ šeptal.

„A to by bylo špatný, kdybys chtěl něco víc?“ zeptala jsem se a začala jsem ho něžně líbat.

„Willow, ani nevíš, jak moc tě chci sníst. Je to až nesnesitelně chtíč,“ zmínil mezi polibky.

„Tak mě sněz,“ odpovídala jsem a znovu jsem na něj útočila svými rty. Bylo to tak pohádkově boží být s ním v posteli a dělat s ním tyhle věci.

„Nemyslel jsem to jako metaforu. Vážně tě chci k tomu všemu ještě sníst a nemůžu,“ dodal a podíval se mi zamilovaně do očí.

„Budu tě hlídat, slibuju,“ usmála jsem se na něj a vyšplhala jsem mu na klín.

„Oh Bože, chceš nás oba zabít? Takhle na mě nemůžeš sedět. Ještě ne, Will,“ řekl a lehce mě ze sebe sundal.

„To mi chceš tvrdit, že se takový zkušený démon jako ty neumí ovládat?“ provokovala jsem ho.

„Ne když je takovej démon jako já zamilovanej do holky jako jsi ty,“ odpověděl a zvedl se z postele.

„Kam jdeš?“ zeptala jsem se sklesle.

„Rozchodit to.“ odpověděl, ale já ho nenechala. Stáhla jsem ho k sobě zpátky na postel. Oba jsme naproti sobě klečeli a zírali si do očí.

„Prosím. Dovol mi to,“ škemrala jsem a jemně jsem se dotýkala konečky prstů jeho boků. „Prosím, Waydane. Chci ti to oplatit,“ šeptala jsem, pomalu jsem se k němu přibližovala svými rty a začala jsem ho líbat. On se nechal. Nebyl zrovna moc odolný. Možná říkal pravdu, že se nedokáže ovládat.

„Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že mě k něčemu takovému bude holka přemlouvat. A ještě taková jako jsi ty,“ prohlásil s vážným výrazem ve tváři. Já jsem nic neříkala, jen jsem s ním udržovala oční kontakt. Potom jsem ucítila, jak se kolem mého pasu omotává jeho ocas. Přitáhl si mě s ním k sobě ještě těsněji a chtivě se mi díval do očí.

„Miluju tě,“ zašeptal nesměle. Moje srdce udělalo kotrmelec a stejně tak i něco v mém podbřišku. Příšerně mě ten démon vzrušoval. Každá jeho pekelná část. Ta jeho hříšně svatá povaha, božské rysy jeho mladé tváře a sladký hluboce naladěný hlas. Ty nejisté polibky plné strachu, že by mi vysál duši i chtivě a hřejivě doteky, kterými mě oblažoval.

Když mě vyprostil ze sevření jeho ocasu, lehla jsem si na záda a stáhla jsem ho nad sebe za ruku. On se mi díval do očí tak, jak se na mě ještě nikdy nedíval. Já jsem se ho ani neptala a stále mu zírajíc do očí, jsem mu lehce stáhla tepláky. Ne moc, jen hodně nízko. Tak až mu vykukovaly jeho tmavé nedávno oholené chlupy. On jen zhluboka vydechl. Přes jeho dlouhé černé tričko jsem neviděla nic. Jak byl nade mnou, tričko se totiž vpředu prohýbalo a vytvářelo takovou kapsu.

„Ještě nikdy jsem se nedotýkala nikoho na těch místech, kde bych se teď chtěla dotknout tebe,“ přiznala jsem a on se na mě nejistě podíval, sklonil ke mně hlavu jako by mě chtěl políbit a zašeptal do mých rtů.

„Tak se mě dotkni,“ řekl, stáhnul si tričko, zahodil ho a netrpělivě čekal až to udělám. Moje srdce vynechalo úder a pak zase zrychlilo, zatímco moje ruce stejně jako mé oči zvědavě sklouzly po jeho tvrdém břiše, přes jeho tetování nad gumou od boxerek, až k teplákům.

Byl tak zatraceně sexy, až se mi zatajil dech pokaždé, když jsem viděla jeho odhalené tělo. Vždycky jsem měla chuť se ho dotýkat a líbat ho a milovat se s ním. A tak jsem to udělala. Nejistě jsem se ho dotkla přes tepláky na intimním místě a pozorovala jsem jeho reakci.

„Můžeš ještě víc,“ zašeptal mi vzrušeně do ucha a oddaně se na mě díval, zatímco si beze studu stáhl tepláky níž a položil mi ruku přímo na jeho kůži. Úplně ve mně hrklo, když jsem si uvědomila, na jak moc intimním místě se má ruka nachází.

„Nemusíš se stydět, líbí se mi když na mě saháš,“ zašeptal mi do ucha a já jsem ho tedy poslechla a rozhodla jsem se si s ním taky hrát tak, jako on si hrál před chvílí se mnou. Sice jsem absolutně netušila, co by se mu tak mohlo líbit, ale zkoušela jsem to různě a podle jeho reakcí, jsem usoudila, že ať udělám cokoli, je to pořád stejné.

Začínala jsem být nervózní, že bych to třeba zkazila. Určitě už měl mnohem lepší zážitky a měl jich hodně. A teď mu dojde, že nejsem vůbec nic extra a nebude si mě už ani chtít vzít. Ale překvapením pro mě bylo, když se mi najednou po pár vteřinách, co jsem se ho dotýkala opřel čelem o rameno a začínal vydávat tiché slastné zvuky.

„Líbí se ti to?“ ujišťovala jsem se stydlivě.

„Nevšimla sis co se mnou dělá tvůj dotek? Jasně, že se mi to líbí,“ odpověděl lehce chraptavým hlasem. „A jestli mi to vážně chceš oplatit, tak s tím nepřestávej. Ani na chvíli,“ dodal a políbil mě na krční tepnu.

Jestli jsem si předtím myslela, že jsem vzrušená, tak jsem nezažila tohle. Bylo až neuvěřitelné, co se mnou dělaly jen jeho slastné výdechy. To, jak se díky mně tvářil a co říkal. Jestli mě chce sníst tolik jako já jeho milovat, pak už chápu, proč se tomu tolik bránil.

A tak jsem pokračovala a trochu jsem přitlačila. „Oh...“ zasténal až mě polila vlna vzrušivého horka. „Takhle pokračuj,“ zašeptal mi do ucha. Úplně se uvolnil a oddal se mi. A tak jsem se taky uvolnila a občas jsem ho i políbila. Jeho dech se pomalu zrychloval, srdce mu tlouklo jako by běžel maraton a já se nemohla vynadívat na to, jak moc si užívá moje doteky.

Vždycky jsem si myslela, že tohle je nuda, že kluci chtějí jen to hlavní, ale asi jsem se spletla. Existuje takových dalších nádherných věcí kolem. „Nepřestávej...“ škemral. Jeho ústa byla lehce pootevřená a oči pevně víčky přimknuté k sobě. Byla to zvláštní poloha, ale zjevně to bylo efektivní. *Kdyby byl na mě a milovali jsme se, taky by byl takhle, ne?*

Potom se mi zase opřel čelem o rameno. Tentokrát víc než předtím. Dýchal ještě rychleji, což jsem myslela, že už víc ani nejde a jemně mě kousal do krku. Hrozně jsem chtěla, aby mě kousnul doopravdy, ale uhlídal se. Spíš mi zase nechtěně jen udělal malou modřinku.

Už mě to v té pozici pěkně bolelo, ale nechtěla jsem ho zklamat. A on abych to měla ještě těžší si na mě lehnul. Ne plnou vahou, ale lehnul. Takhle to pro mě bylo horší, ale pokračovala jsem a druhou rukou jsem si ho k sobě tiskla. Byl tak roztomilý.

Potom mi dával jasně najevo, jak moc se mu to líbí naprosto upřímnou větou, která mě doslova paralyzovala. „Ještě chvíli a uděláš mě,“ zašeptal mi do ucha udýchaně. *Ach pro lásku boží, ještě jsem nikdy nebyla víc vzrušená než teď. Co to se mnou ten démon dělá? Je to každou chvíli horší a horší. A to se mě ani nedotýká tak jako já teď jeho. Ale to přesně jsem chtěla – aby si to užil. Abych mu dala to, co on před chvílí mě.*

Rychlost jeho dechu se stupňovala. Doslova mi dýchal na krk do ucha a relativně hlasitě sténal. Své výdechy podpořil svým hlubokým hlasem, který se v nich zase i ztrácel. A během krátké chvíle ta rychlost polevila a on už byl zase zpátky při smyslech. Zato já z toho byla úplně mimo.

„Ty jsi zázrak, princezno,“ zašeptal mi do ucha a úlevně si oddychl. Působil vyčerpaně a já byla taky. Kdo by to byl řekl, že je to tak náročné? A on to pro mě udělal, aniž by něco chtěl na oplátku. A taky mu mě uspokojit trvalo podstatně kratší dobu než mě jeho. Ani se nezapotil, zatímco já... asi se toho mám ještě hodně co učit. Neříká se, že uspokojit ženu je mnohem náročnější?

„Ještě nikdy jsem z toho nebyl tak nervózní,“ přiznal, když jsem si k němu vlezla do zpátky postele.

„Aspoň jsem v tom nebyla sama,“ zaculila jsem se.

„Děkuju,“ řekl a já zrudla. *Děkuje mi za orgasmus?* „Tak co? Pořád si mě chceš vzít? Líbí se ti i ta moje spodní půlka?“ zeptal se, což mě zase úplně odzbrojilo, ale nechtěla jsem to na sobě nechat znát.

„Je tma, zas tolik jsem toho neviděla. Myslím, že ti dám ale šanci se mi pořádně zítra za světla ukázat. A pak se rozhodnu,“ škádliila jsem ho a on se pousmál.

„Teď už jsem zase nervózní,“ přiznal.

„Chci si tě vzít ještě víc než před chvílí,“ zvažněla jsem a políbila jsem ho. Ale on měl hravou náladu.

„Protože už sis ověřila, že není zas tak malej, vid’? Musím uznat, že to je správná taktika. Rozhodně je lepší si to ověřit, než kupovat zajíce v pytli. Z toho důvodu nejsem na sex až po svatbě. I když s tebou jsem byl ochotnej to riskovat,“ řekl a já zase zrudla.

„Máš pravdu, Waydane, ulevilo se mi. Jsi skvělá partie. Nemohla jsem si vybrat líp. Jsi vtipnej a chytrej, sexy a tvá velikost je věřím velice uspokojující,“ prohlásila jsem a on se zaculil.

„Myslíš? A nevyzkoušíme teda jak moc?“ zašeptal a začal mě líbat.

„Pak kdo je tady nenasytněj,“ rýpla jsem si.

„Já ti říkal o řetězový reakci, kterou tím spustíš. Varoval jsem tě před sebou,“ hájil se a lísal se ke mně. Bylo to velice intenzivní. Na to, jak se předtím bránil pomalu tesáky drápy, teď mě snad sváděl.

„Myslela jsem, že když už má chlap po tom, tak už to znovu nepotřebuje,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Nepotřebuje, ale to neznamená, že nechce. A taky v případech čerstvého vztahu a velký fyzický přitažlivosti... řekněme, že jsem na tebe pořád strašně nadrženej,“ pokračoval, zatímco mě jemně otlapkával. Moje srdce málem prasklo z toho, jak byl rozkošný a co říkal a co mi dělal.

Líbal mě po krku a očichával mou krev. „Oh, Willow, ani nevíš co jsi tím způsobila. Teď tě rozhodně nenechám spát,“ šeptal mi nadržene do ucha. Nicméně jsem se snažila zachovat si tvář, ale bylo to těžké.

„Ne, to nevím. Budeš mi to muset vysvětlit,“ odpovídala jsem průběžně. Jeho doteky byly tak intenzivní a příjemné, že jsem si to užívala skoro jako když si se mnou hrál svou rukou předtím.

„Ani nevíš, jak je vzácný si k sobě najít vhodnej protějšek. Aby ti partner vyhovoval fyzicky i mentálně. A aby tě měl ještě ke všemu rád a chtěl tě. To je, jak vyhrát ve sportce,“ zmínil, zatímco mě jemně líbal po břiše a po tříselech. Snažila jsem s ním

udržovat konverzaci, protože jinak bych se asi styděla se projevit, ale vždycky když se rty dotkl moc blízko nějakého intimního místa, úplně jsem se celá prohnula v zádech a zadrhla se.

„Už jsem řekla. Já si sebou byla ji...stá už před...tím,“ dodala jsem a on se pousmál.

„Ano? A jaký na to máš fígle? Poznáš to podle velikosti bot, nebo nosu? Víš, co se říká? Podle nosa poznáš kosa,“ zašeptal a začal mě něžně líbat po vnitřních stranách stehen. *Oh Bože, začíná se mi vařit mozek v hlavě.*

„Podle kopyt a rohů,“ odpověděla jsem mu s vážným výrazem ve tváři až ho to zarazilo.

„Vážně?“ zeptal se.

„Naletěls,“ zasmála jsem se a on se taky pousmál.

„Na chvíli jsem ti to uvěřil,“ culil se. „Protože se říká, že čím větší kopyta a rohy, tím větší...“ dodal.

„To se říká o nohách a loktech,“ uvedla jsem to na pravou míru.

„U démonů jsou to kopyta a rohy. Navíc já vím, že ses mi na obojí už párkrát dívala a určitě tě to napadlo, ty nemravo,“ zmínil.

„A ty mě na prsa a na zadek,“ opáčila jsem a on se pousmál.

„Hm, odhalila jsi mě,“ zašeptal a zaútočil rty na mé břicho. Chtěla jsem ho nasměrovat výš, ale nechtěla jsem působit moc horlivě, a tak jsem pokračovala v té naší nevinné hře.

„Tobě se nezdají moje prsa malý na budoucí bohyni?“ zeptala jsem se.

„Ukaž,“ řekl a bez dovolení mi vjel levou rukou pod tričko a jemně mi stiskl levé ňadro. Úplně jsem z toho zkameněla. Ale moje otázka splnila účel. „Hm, myslím, že bych se měl nejdřív pořádně podívat a taky je prozkoumat, abychom měli jistotu, co říkáš?“ prohlásil, vyhrnul mi tričko a než jsem stačila cokoliv říct, jemně mi polaskal prso jazykem. No polaskal... spíš se na něj suverénně přisál.

„Oh Bože...“ vyjekla jsem ještě dřív, než jsem ho stihla vůbec zarazit. Styděla jsem se před ním příšerně.

„Ano? Slyším tě,“ odpověděl a přesunul se ústy k druhému prsu. Já byla úplně rudá. Prsty u nohou se mi kroutily a má jemná kůže už zase připomínala písek.

„Tyhle věci s bohem získávají úplně jiný rozměr, měla bych si dávat pozor na pusu,“ zahihňala jsem se.

„Neomezuj se. Mě se to líbí. Má to něco do sebe,“ přiznal a pokračoval ještě intenzivněji. Začala jsem se pod ním kroutit a jak mě jeho strniště šimralo, tak jsem trochu uhýbala. „Copak, obtěžuju tě? Stačí říct a dám ti pokoj,“ polekal se.

„Ne, jen si myslím, že bys měl znovu ověřit, jestli se na bohyni hodím a udělat zase tamto, cos dělal předtím. Víš, nejsem si tím pořád úplně jistá,“ zakuňkala jsem.

„Já sice jo, ale abys byla v klidu, tak to radši teda prozkoumám důkladněji,“ zašeptal a pokračoval v tom škádlení. Měl pravdu. Štěstí jako vyhrát v loterii. Šmejdil mi svou levou rukou pod tričkem po břiše, druhou mi sjížděl po bocích. Jeho ruce byly drsné, ale zároveň jsem nikdy necítila jemnější doteky. Jako by se bál, že se mu rozpadnu, když se mě pořádně dotkne.

Potom přitiskl své rty na můj krk a něžně mě jimi hladil po kůži. U ucha se zastavil a vzrušeně vydechl. Pro mě se čas už dávno zastavil a spolu s ním i mé srdce, které před chvílí ještě bubnovalo do hrudního koše jako splašené.

A když už jsem myslela, že nemůžu být víc mimo, ucítla jsem chomáček vaty, který mě šimral po vnitřní straně stehna a šplhal se výš přes třísla až k podbřišku. Byl to jeho ocas. Dlouhý, černý a pokrytý krátkými a jemnými chloupky.

Trochu mě to zaskočilo, i když jsem si existenci jeho ocasu uvědomovala naposledy před pár minutami, když mě s ním objímal, stejně bych na něj úplně zapomněla, kdyby se nepřipomněl. Ale nevadilo mi to. Bylo to neobvyklé – mazlit se s démonem. Tedy s démonem v lidské podobě, co měl ocas a tesáky.

Ale toho pocitu, že v posteli nejsem s člověkem jsem si moc neužila. Hned jak se ocas vyšplhal až k lemu trička a snažil se ho nadzvednout, Waydan zakročil, chytl ho a odstrčil jako otravné zvíře, co mu strká čumák do jídla. Musel to udělat manuálně. Zjevně ho ta věc moc neposlouchala.

„Promiň. Nějak se při tom nedokážu ovládat. Vůbec nevím, o co se snaží. Chápu, že to mrskání je otravný a teď mi ještě leze do zelí. Trochu se stydím za svoje démonský já před svojí snoubenkou lovkyní. Ještě nikdy tohle nedělal,” omlouval se, ale mě to přišlo úsměvné a roztomilé. A víc než otravné, se mi to zdálo zajímavě přitažlivé. Pravda trochu obscénní, ale ne zas tak moc.

Začínám chápat ten Daemtrishin fetiš na ocasy. Waydan má vskutku nádherný ocas. Až teď trochu žálím nad představou, že si s ním kdysi hrála. Ale už ho přede mnou alespoň tolik neskrývá.

„Tak ho nech žít svým vlastním životem. Mě to nevadí. Líbí se mi tvoje démonský já. Ale než tě budu prozkoumávat jako démona, chci vidět celýho lidskýho Waydana a pořádně. Nejen kousek. Ukážeš se mi?“ zašeptala jsem mu do ucha a on se pousmál.

„Tak se dívej,” zašeptal a políbil mě. Byl vedle mě skoro nahý. Měl jen tepláky. A tak když se ode mě odlepil, dívala jsem se. Na to jeho pevné tělo, tvrdé břicho, a i na to fascinující tetování, které měl nad gumou u trenek.

Dotkla jsem se ho na tom místě konečky prstů a sjela jsem přes něj ke gumě od tepláků. Na chvíli jako by zadržel dech. Na vteřinku zjihnul. „Copak?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Vybavil se mi ten pocit, jak jsi se mě dotýkala před chvílí a...” začal, ale nedořekl to.

„A co? Chtěl bys snad, abych to udělala znova?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Já bych toho chtěl, Willow,” dodal.

„Řekni. Vždyť víš, že jsem pro ti splnit všechny přání,” zašeptala jsem mu svůdně do ucha a vylezla mu na klín.

„Oh, ty mě mučíš,” šeptal.

„Tak jako ty mě,” připomněla jsem mu.

„Tolik se mi od tebe nechce odcházet,” řekl zírající mi zamilovaně do očí. Zase mi nasypal sůl do rány. A když si to uvědomil a všiml si mého smutného obličejce, palcem

mě lehce pohladil po rtech. „Promiň. Už se o tom nezmním,” dodal a přitáhl si mě k sobě blíž.

Laskal mi ucho a krk. Těžce odolával chuti se do něj zakousnout. Tedy spíš těžce odolával chuti mě nesníst, zatímco já pokračovala v prozkoumávání terénu svými zvědavými dlaněmi.

On mě něžně líbal směrem dolů až k dekoltu a zase zpátky nahoru ke klíční kosti. Pootevřel pusku, ze které vycházel lehký hřejivý dech a... *pro lásku boží, otírá se o mě tesákem!* Že by se mě chystal kousnout? Rozhodla jsem se ho v tom podporovat, aby si to náhodou nerozmyslel.

Klouzala jsem prsty po horní části jeho nahého těla a on zase tesákem po celé délce mojí krční tepny. Lehce jsem zavzdychala. Jemně mě totiž přikousl až se mi naježily chloupky všude po těle. A v tom se i mé ruce zastavily u gumy od jeho tepláků.

„Waydane, tvoje špičky mě... no... provokuješ mě?” zeptala jsem se.

„Zabírá to?” usmál se a já přikývla.

„Napij se ze mě, prosím,” škemrala jsem.

„Nemůžu, Willow. Ani nevíš, jak moc bych chtěl, ale ještě nemůžu. Taky už jsem dlouho nepil. Bylo by to nebezpečný,” odpověděl a já ho políbila. Jak je možné, že démon bez duše je takový jako on? On nebyl jen Nesmrtelný div, ale celkově zázrak.

Pak mě objal svými pevnými pažemi a vášnivě mě líbal. Naše jazyky si spolu něžně hrály a já byla v sedmém nebi. Sice jsem věděla, že se mezi námi nic zásadního už neodehraje, ale všechno to bylo kouzelné a relativně dostačující. Alespoň pro tentokrát.

„Jsi tak nádherná,” zašeptal, a zírajíc mi do očí mi dal pramínek vlasů za ucho a já si nemohla pomoci a ten vedle mě mrskející se ocas, co mě sem tam hladil svou špičkou, nebo se mi omotával kolem nohy, jsem chytla a políbila – sváděl mě k tomu.

Waydan ztuhnul. A nejen na chvíli jako předtím, ale ztuhnul, jakože úplně a totálně zkameněl. „Co? Udělala jsem něco nevhod?” zeptala jsem se. On hlasitě polkl. Pořád na mě vyjeveně zíral a tvářil se dost, no, byl rudý jak řepa.

„Já... ehm... ne nic... já jen...” koktal. Zjevně jsem ho dostala do rozpaků. A líbilo se mi to. Podívala jsem se mu do očí, znovu jsem chytla do ruky jeho ocas a aniž bych s ním utnula oční kontakt, políbila jeho špičku. On se opřel o lokty a civěl na mě s otevřenou pusou, jak kdybych udělala něco strašlivě divného a zakázaného.

„Možná bych tě... měl bych tě varovat, Willow. Tohle je pro demony citlivý místo a jak to říct slušně... ani sakra nemáš tušení, co to se mnou dělá,” řekl a já se pousmála a znovu ho na to místo políbila. „Oh,” zavzdychal.

„To nemám. A co to s tebou dělá?” zašeptala jsem, zatímco jsem ho znovu líbala na špičce. Pozorně jsem ho sledovala. Byl tak rozkošný a asi tak stejně ztuhlý jako já, když mi rty laskal prsa. Až bych řekla zaražený. A tak jsem přitvrdila a sjela jsem rty níž a níž. Líbala jsem ho po jeho délce.

„Ah do háje, takhle nemravný věci mi děláš. Tak jo, pokračuj,” vzdychal, zavřel oči a dal hlavu do hlubokého záklonu, až se mu na krku objevil schůdek z ohryzku. Přišlo mi, že to dost prožívá na to, že to je jen ocas. *Je to jako líbat mu ruku, ne?*

„No ne tak docela,” vyvedl mě z omylu, a tak zvláště pobaveně se křenil.

„Tím mi chceš, říct, že je to ještě nemravnější než to, co jsme dělali před chvílí?“ zeptala jsem se a on přikývl. Měl ze mě srandu. Dělal si legraci z někoho, kdo s démony kromě zabíjení nikdy nic jiného neměl.

„O dost nemravnější. Na stupnici od 1 do 10 s tím, že 10 je nejvíc, by to bylo 10. Ale mě se to líbí, klidně pokračuj, jsi moje snoubenka. Můžeš si se mnou hrát, jak se ti zachce. Jen bych s tím hlavním ještě chvíli vydržel,“ řekl a já zrudla. *Ty jo! Líbala jsem mu ocas a podle všeho to bylo přes čáru...*

THALLARAN – TRHLINA 18/10 202 4:01

Zatímco Waydan spal jako Šípková Růženka, jeho dvojče nemohlo zabrat. Ono na tvrdém šutru se moc dobře nespí. „Šmejde. Užíváš si život s nepřítelem, zatímco mě necháš trčet tady,“ stěžoval si Asher.

„Drž hubu, chci spát!“ okřikl ho Faharel a převalil se na druhý bok zády k němu na svém kameni.

„Tobě se to řekne. Nemáš žádný otravný pouto se svým dvojčetem, který ti neustále připomíná, jak jsi v hajzlu. Kdyby aspoň nebyl tak šťastnej,“ prskal.

„Ty jsi vážně nepřejícnej idiot. Proč ho vlastně tolik nenávidíš? Nechápu to,“ zeptal se Faharel. Asher se zamyslel.

„Mám pocit, že je odjakživa jen plevel, co mi žere moje vlastní kořínky,“ prohlásil a Faharel se zasmál.

„On není ten plevel. Jsi to ty. Je to přesně naopak. Ty žiješ jen na úkor jeho. Kazíš mu všechno, na čem mu záleží, protože ho nenávidíš. Ale já nechápu proč,“ řekl Faharel, až to Ashera donutilo vstát.

„Já? Já že jsem plevel? To je lež. On mě využíval staletí, abych za něj seděl na trůně a když jsem byl připravenej to brát vážně a smířil jsem se s tím, sebral mi to. Tak se obrátil proti mně a zabíjel kvůli tomu i svůj druh, jen aby byl s tou lovkyní. Bodl mě killianskou dýkou do srdce. To on na mě byl vždycky jako na psa. Já ho nikdy zabít nechťel. Teda... předtím ne. Teď už jo!“ prskal našťavaně.

„Měl by ses uklidnit. Zkus připustit tu variantu, že je s tou lovkyní šťastnej. Že jí má doopravdy rád. Že má rád i tebe. A když se zklidníš a on to uvidí, pustí tě. A ty si můžeš žít dál svůj mizernej život. Navíc teď už je králem, tak ani nebudeš muset vládnout,“ řekl, ale skočil mu do toho.

„Jako jeho sluha? A pod vládou Killianový? To radši chcípnu! On není a nikdy nebude můj nadřízenej. Nikdy, rozumíš? Nikdy nebude výš než já. Je to moje dvojče, jsme úplně stejný. Neměl by mi vládnout zrovna on. Jen proto, že je o pět minut starší,“ vztekal se a Faharel jen protočil očima.

„Že tě to nevyčerpává. Myslím, že on by se vlády moc rád zbavil a vedl normální život. A kdybys nebyl takovej pošuk, tak jsi mohl vládnout ty. Nicméně ti nestačilo vládnout pod jeho občasným dohledem. Chtěl jsi víc. Chtěl jsi být králem a pokud možno i bohem. Ale kurva prober se. Nikdy nebudeš on. Nikdy nebudeš bůh a ani král,“ dodal.

„Když ho zabiju tak jo,“ zašeptal a Faharel se zasmál.

„Abys to pochopil, řeknu ti to znova a než uděláš tu nejhorší chybu. Když ho zabiješ, shniješ tady anebo tě za královraždu popraví. A i kdyby ses nějak vyšplhal na trůn, Dargedon ani lid by ti nedali požehnání a ty by ses stejně nestal bohem. Byl by to Hellion a pokud bys i jeho zabil, ty pošuku, zopakuju to – stejně by ses nestal bohem. Prostě se

s tím smíř. Jsi mladší bráška boha a tvůj táta ti na takovou zodpovědnost dostatečně nevěří. Čím dřív na to přijdeš, tím líp pro tebe," vysvětlil, ale Asher praskal ve švech.

„NIKDY!“ zopakoval.

„Pak tu shniješ. Při nejmenším," dodal a dál už ho ignoroval.

„Slíbil mi, že mě odtud dostaneš a já pak tebe," připomněl mu po chvíli Asher.

„Jo. Počkáme až ti doroste roh. Pak uvidíme, co se dá dělat," řekl.

„A nechceš mi aspoň vysvětlit, jak to chceš udělat?" zeptal se.

„Ani náhodou. Na to je ještě brzo. Nechci, aby ta tvoje nevymáchaná nadržaná držka na to se chlubit všechno zkazila," prohlásil a Asher se zarazil. Takhle s ním ještě nikdy nikdo nemluvil.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 18/10 2020 7:05

Ráno jsme seděli u snídaň. Já, Thayer, Waydan i Aellara. Bylo to zvláštní vedle něj teď sedět. Po tom, co jsme dělali včera... nějak jsem se cítila provinile a on zjevně taky. Provinile, protože jsem fakt nemravně znásilňovala svého snoubence. Jak sám řekl – hodně nemravně. Hrála jsem si s jeho démonní chloubou, a to dost intenzivně.

Myslím, že takhle si s jeho ocasem ještě nikdo nehrál, protože jinak by z toho nebyl tak v rozpacích ještě dnes ráno. Jsem si víc než jistá, že s Daemtrish a s ostatními démonici takhle daleko nezašel. A ne, nepřivádí mě to k otázce proč. Vím moc dobře proč.

„Co je vám dvěma? Tváříte se divně," culil se Thayer.

„N-nic," usmála jsem se na něj a podívala jsem se nejistě na Waydana, ale Thayer mi to nevěřil. Prozíravě se na mě podíval a pak upřel svůj zrak na Waydana, jehož ocas se válel po zemi jako by měl v chlupech jiskru a snažil se sám uhasit.

„Něco je jinak. Vy jste spolu... to?" zeptal se a usmíval se od ucha k uchu. Waydan ho lehce plácl po zádech.

„Jasně, že ne. Navíc i kdyby, nic ti do toho není," odpálkoval ho, ale myslím, že se tak choval jen kvůli mně, protože jinak by se svému nejlepšímu kamarádovi už dávno pochlubil. A zvlášť po tom, co zažil poprvé něco zajímavého s holkou v posteli.

„Chlapi..." zavrtěla nad nimi hlavou Aellara a zakousla se do rohlíku. Waydan byl zaražený a já nevěděla co říct.

„No tak, je to v pohodě. Jste zasnoubený a dlouho se neuvidíte. Nemusíte se cítit trapně, že jste si spolu konečně užili a sblížili se," hihňal se Thayer.

„Kdo se cítí trapně?" vyjel na něj Waydan, až se zvedl od stolu. Všichni jsme na něj překvapeně civěli. Byl dneska malinko emočně rozjařený. Asi to chápu. Je to velká věc i pro démona jako je on. Jsem ještě panna, on má strach, že mě sní. Navíc jsem lovkyně démonů a on jejich bůh.

Jasně, že je to pro něj nové stejně jako pro mě. Ochutnávat krev a duši lovkyně, vzít si jí a nechat jí, aby si hrála poprvé s jeho ocasem. To musí být i pro démona jeho postavení velká věc.

Navíc je poprvé doopravdy zamilovaný. Nebo spíš je poprvé s holkou, do které je zamilovaný. Určitě to pro něj hodně znamená. Je to jiné, než jen známost na jednu noc nebo jídlo, na což byl dosud zvyklý.

Thayer se zaculil. Došlo mi, že mi četl myšlenky. „Co je? Čemu se křešíš?“ okřikl ho zase Waydan.

„Ale jen tak,“ dodal a zmlknul. Naštěstí.

„Máš kliku,“ opáčil Waydan s přísným výrazem v obličeji. Jenže Thayer potlačoval výbuch smíchu. „Nevím, co je tu tak vtipného,“ procedil Waydan po chvilce, kdy Thayer začínal měnit barvu z toho, jak vehementně zadržoval smích.

„Promiň. Promiň. Nic. Vůbec nic. Omlouvám se, ale nedá se vám dvěma nečíst myšlenky. Navíc u tebe to ani není nutný,“ zmínil a ukázal pohledem na Waydanův neposedný ocas, který se mi zase plížil nenápadně po stehně pod sukni. Waydan už nevěděl co na to říct a já jsem taky mlčela. Jen jsem se lehce dotkla špičky jeho ocasu a pohládila jí. On se na mě usmál.

„Jsem rád, že se máte rádi. Fakt vám to přeju,“ dodal Thayer, když mě viděl hladit mu ocas.

„Tak jdeme? Musíš vyrazit do Desnedalu co nejdřív,“ zmínila Aellara a Waydan přikývl.

„Co je Desnedal?“ zeptala jsem se.

„Země krále Goromela v Thallaranu. Pozval mě na návštěvu. To jsem ti přece už říkal,“ odpověděl stručně.

„Král Desnedalu v Thallaranu? Myslela jsem, že jsi jediný král. Že jsi králem celý země,“ divila jsem se a on se pousmál.

„Ne Willow, jsem král svojí země – Thallaranu. Thallaran je jen část země na planetě Thallaran, kterou stvořil můj otec Dargedon. Jsem bohem celý planety, ale králem jen v Thallaranu,“ objasnil stručně. Byla jsem z toho dost překvapená.

„Mám spoustu otázek,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Tím jsem si jistej. Někdy ti na ně odpovím, ale už musím jít. Zatím ti na ně může odpovídat Thayer,“ dodal, napil se čaje a vstal od stolu. Podívala jsem se na něj smutně a chytla jsem ho za ruku. Věnoval mi pohled a malý úsměv.

„Já se brzy vrátím. Když nebudou na cestě žádné problémy, tak do dvou týdnů,“ řekl a já ztuhla.

„Dva týdny? Neuvidím tě dva týdny?“ vyděsila jsem se a on mě jen políbil na čelo, roztáhl křídla a spolu s Aellarou odletěli pryč. Zbylo po nich jen našpiněné nádobí.

„Nikdy moc nebyl na srdceryvný loučení. Teď by ho to rozbřečelo a zřejmě se před tebou nechce ztrapňovat. Už jen to, že ho zradil vlastní ocas ho žere,“ prozradil a zaculil se.

„Zradil vlastní ocas? Žere ho to? Co tím myslíš?“ divila jsem se. Někdy jsem nechápala ty jejich démoní slangy.

„Nechce, abys ho měla za padavku,“ řekl.

„Jak bych mohla? Je to démon a bůh a vím čeho je schopnej. Zabil Brotexe. Holýma rukama mu přímo přede mnou vytrhnul srdce z těla a tomu druhému drápama rozpáral

břicho a vyškrábnul vnitřnosti jen proto, že mě měli v plánu zabít. Jak bych si o něm mohla proboha myslet, že je padavka?“ zmínila jsem a Thayer se zakřenil.

„Pravda, on do toho má daleko. Ale co je s tebou, krotí se. Už není ani tolik brutální. Když jsme se poznali... no, asi bys ho měla za šílence,“ dodal. *Poznali?*

„Jak jste se vlastně poznali?“ zeptala jsem se.

„Ty se mě dneska budeš hodně ptát, vid’? A zkusím uhodnout tvou další otázku. Co se může stát na cestě, aby se jeho cestování protáhlo, co?“ zahihňal se a já přikývla.

„Taky. Tak dělej. Odpověz mi nejdřív na otázku, jak jste se poznali,“ zopakovala jsem a on se pousmál.

„No... bylo to před... no plus mínus ve druhý půlce 17. století,“ řekl. *Ty jo, to je ale doba. Přátelství na život a na smrt.* „Poznal jsem ho, když mu bylo kolem patnácti,“ řekl a pousmál se.

„Počkej, ale nebylo ti náhodou v té době... nebylo ti už dávno přes dvacet pět? Takže jsi v podstatě jakoby starší,“ zmínila jsem a on přikývl.

„V podstatě. Bylo mi 55 let přes. Pak mě ale dohnal. Stárneme jinak než démoni. Nicméně byl hrozně živelný démon už tenkrát,“ prohlásil a zasmál se nad tou zřejmě milou vzpomínkou. Hořela jsem zvědavostí. Waydan v patnácti letech musel být strašně rozkošný.

„Dargedon s Taginarou, což jsou Waydanovi rodiče, vzali zrovna děti ven. Ven myslím ven z Thallaranu. Byli na cestě několik dní. Byl to takový výlet. Hellionovi bylo sotva šest. Teda v jeho normálním věku, jinak mu bylo 160. A Asherovi s Waydanem akorát čerstvě 400,“ vypočítal.

„Ten váš věk je hrozně zmatečnej,“ komentovala jsem suše a on přikývl.

„Docela jo. Mám radši počítání lidského věku. V Thallaranu je to normální, ale když přelezeš na Zem, pak jsi zblblá a už ani nevíš kolik ti je a zvlášť ty převody. Nejde to jen tak převádět, vznikají tam nesrovnalosti a desetinný čísla,“ zmínil a já se zaculila.

„Promiň. Pokračuj,“ řekla jsem a on přikývl.

„No... bylo léto. Dvojčata měly narozeniny. Šel jsem se s přítelkyní koupat k řece,“ řekl a zarazil se. Jako by si zavzpomínal. *Měl přítelkyni? Zvláštní, že měl Thayer přítelkyni a dospělý život dřív než Waydan, který se narodil dřív.*

„Jsem kocour,“ odpověděl suše Thayer na moje myšlenky.

„Jasně. Jsi kocour. Ti dospívají rychleji,“ zmínila jsem a on přikývl. „Promiň, že odbíhám od tématu. Je ta tvoje bývalá přítelkyně v pořádku?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Vlastně to s tím souvisí. Takže ve zkratce. Měl jsem tlupu, ale bohužel Tiara byla z jiný tlupy. Utekli jsme spolu. Náš vztah byl trochu jako ten váš s Waydanem – nepřipustný. Neochránil jsem jí. Zabili jí tigriniani z mojí tlupy. Pak po mě a mojí tlupě šla její tlupa se pomstít.

Waydan nás toho dne viděl spolu u řeky. A potom k večeru viděl, jak tigriniani šílí u lesa. Ztráty byly obrovský. Zabíjeli jsme se hlava nehlava. Dargedon vždycky učil kluky, aby nezasahovali do životů ostatních, pokud to není nezbytně nutný,“ vysvětlil

a já na něj jen napjatě zírala. „A co myslíš, že udělal Waydan?“ zeptal se a já se na něj překvapeně podívala.

„Zasáhl,“ odpověděla jsem.

„Přesně tak. Zatímco Asher se díval na brutální souboje divokých koček v přímým přenosu a obdivoval naše tesáky a krvavý šrámy a Hellion se jako malý schovával za sukni své matky, Waydan se rozhodl tomu masakru zabránit. Dargedona neposlouchal. Nikdy,“ řekl.

„To mu otec nikdy nic nezakazoval? Nikdy ho nedržel trochu zkrátka?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Nesměl. Vždycky je směřoval, ale nikdy nezasahoval do jejich životů. Chtěl, aby se z nich stalo to, čím mají být – bohové. Potřeboval vědět, jestli to mají v sobě nebo ne,“ odpověděl, ale mě to přišlo zvláštní.

„No, ale Waydan ho neposlechl a zasahoval do záležitostí jiných. To měl důvod Dargedon zasáhnout, ne?“ divila jsem se.

„No, tak to prostě neudělal. Co si ho pamatuju, nikdy do ničeho nezasahoval. Ať kluci zlobili sebevíc, prali se a pomalu se zabíjeli. Nikdy nic neudělal. Kromě toho, že je varoval, aby se nezabíjeli. Že nesmí jeden druhého zabít vlastní rukou,“ opáčil.

„Zajímavý. No tak povídej,“ popohnala jsem ho.

„Waydan mi zachránil život i zbytku mojí tlupy. Nicméně, já jsem na ně byl naštvaný. Moje vlastní rodina mi zabila lásku mého života. To jsem si tenkrát myslel, že je láska mého života a možná i byla. No nic. Zabili jí a já je za to nenáviděl.

A tak když mě zachránil, utekl jsem od nich jednou provždy. Opustil jsem svoji smečku a tím pádem jsem se stal tigrinianem na útěku bez možnosti se vrátit zpátky. V jejich blízkosti jsem už nebyl v bezpečí a nejen u nich. Tigriniani samotáři jsou vždycky zranitelní, a zvlášť ve svojí rodné zemi. Ale neměl jsem kam jít. Waydan uprosil Dargedona, jestli by si mě nemohl nechat. Dargedon svolil. No, a tak jsem se stal jeho domácím mazlíčkem,“ zmínil a pousmál se.

„Rozkošný,“ culila jsem se.

„Asher mu záviděl a neustále chtěl taky mazlíčka. Tahal domů podivný tvory. Gobliny, gremliny, chomáče, ještěry, strachomilky... Jemu to ale otec zakázal. Měl k tomu dobrý důvod, nicméně Asher to chápal po svém jako všechno. Takhle začaly ty nejhorší rozbroje mezi nima,“ objasnil. *Co jsou sakra strachomilky a chomáči?*

„Ne vždycky se nenáviděli?“ vyzvídala jsem a Thayer zavrtěl hlavou.

„Asher by to teď už nikdy nepřiznal, ale když byl malý, Waydana následoval. Obdivoval ho. Waydan vždycky dělal tu nejhorší práci, aby Ashera chránil. Asher byl takovej uplakanek. Sice jsme se spolu dřív neznali, ale já jejich rodinu znal vždycky. Narodil jsem se v Crimson Bite, což je hned vedle Thallaranu. Moje teta pracovala v Božím chrámu jako kuchařka. Hodně mi o jejich rodině kdysi vyprávěla,“ dodal.

„Říkal jsi Boží chrám? Myslím, že jsem zaslechla, že to je někde ve vzduchu a že ti, co nemají křídla se tam nikdy nedostanou. Tvoje teta je tigrinianka, jak ta se proboha dostala na takový místo? To jí tam někdo odnesl?“ pokračovala jsem, ale zasmál se.

„Moje teta měla křídla,“ odpověděl suše.

„Křídla? Kočka s křídly? Nezačíná to být už trochu divná pohádka?“ křenila jsem se, ale rozhodl se, že mi to raději vysvětlí.

„Víš, tigriniani s démonama jsou fakt divná kombinace. A já s Daemtrish... no, nejsme první,“ odpověděl a já přikývla.

„Aha. To jsem nevěděla, že je vůbec možný se takhle křížit,“ zmínila jsem.

„Jo no, ani ne. Nebyla okřídlená kočka. Měla křídla jen ve své démonní podobě. Dokázala se měnit jako já v člověka ještě i v démona. Takže byla takovej tribrid,“ zmínil. „A navíc, jak by moje teta vařila v chrámu jako kočka? Jasně, že byla ve svojí démonský podobě,“ dodal a já přikývla.

„To dává smysl,“ culila jsem se.

„Vždycky byla jiná, stejně jako já. Ona taky utekla od smečky, proměnila se a žila jako démon. Žila v tlupě jako tigrinianka jen dokud žila její matka. Když zemřela, vydala se hledat otce. Jediný, co věděla bylo, že je její otec z Božího chrámu. Takže démon druhé, nebo třetí třídy,“ vysvětlil.

„Tam jako nežijí jiní?“ zeptala jsem se a on zavrtěl hlavou. „A našla ho?“ pokračovala jsem a on přikývl.

„Našla. Zemřel ale krátce na to na krupavku,“ odpověděl.

„Co je krupavka? Démoni mají vlastní nemoci?“ divila jsem se.

„No jistě. V Thallaranu kromě démonů první třídy nikdo není nesmrtelný. Jenom na Zemi můžou zemřít jen čepelí killianských dyk. Některým stačí jen stříbrné, některým jen zlaté a některým dokonce jen zlaté v kombinaci s Granátem. Pokud jsou démoni druhé třídy zdraví, pak žijí hodně hodně dlouho. Ale je fakt, že smrtelný nemoci jsou v Thallaranu vzácný. Většinou na krupavku démoni neumírají. Muselo v tom být i něco dalšího,“ objasnil.

„A co je krupavka? Něco jako neštovice?“ vyzvíдалa jsem a on přikývl.

„No něco takového, ale řekl bych, že trochu horšího. Je to taková rudá vyrážka, která nesvědí, ale strašně bolí. Po prodělání krupavky mají démoni nevratně poškozenou kůži a dost hluboký jizvy. Kdysi se tihle přeživší upalovali zaživa, protože se jich ostatní démoni báli. Tvrdili, že je to označení smrti a že je i tak nakažlivý. Znáš to, tyhle bludy nebyly jen na Zemi,“ zasmál se.

„Jo no. Doba Inkvizice a upalování čarodějnic. Přitom to byly jen vzdělané ženy. Ale byla to krutá doba, hodně krutá,“ dodala jsem a on přikývl.

„Je to všude podobný. V Thallaranu ty časy tak úplně ještě nepominuly. Dokonalost neexistuje bez ohledu na to, jak se o ní Dargedon nebo Waydan snaží. Někdo k tomu má blíž, ale nikdo není naprosto perfektní. Ale je fakt, že to záleží na úhlu pohledu a povaze člověka. Vsadím se, že pro tebe je Waydan naprosto perfektní, co?“ culil se.

„Taky má pár malých nedostatků. Ale máš pravdu, Thai, ty nedostatky jsou pro mě tak minimální, že ho vážně vidím jako boha... ups. Tohle je tak divný,“ zasmála jsem se a on se taky pousmál.

Waydan už seděl v kočáře s Daemtrish a mlčky zíral z okýnka. Nevypadal nadšeně, že někam musí. Jeho ocas se válel po sedačce a špička lehounce ťukala o povrch. Daemtrish se zakřenila, když viděla jeho ocas. Hned věděla, jak se Waydan cítí.

„Tak co? Jaká byla noc s tvou snoubenkou?“ vyzvíдалa, aby ho trochu rozptýlila a zároveň si potvrdila svou hypotézu, ale on neměl dobrou náladu.

„Jako noc s mojí snoubenkou,“ opáčil suše.

„Myslela jsem, že se budeš chtít trochu svěřit,“ zašeptala zaskočeně.

„Tak nechci,“ řekl a pak bylo hrobové ticho. Bylo slyšet jen křupání sněhu pod kopyty koní, šustění ližin kočáru a Waydanův ocas, jak narážel do sedačky.

„Nebylo to, jak sis představoval?“ vyzvíдалa opatrně, ale z jeho neposedného ocasu nespustila oči. Jako by jí tím hypnotizoval. Ale spíš než to, měla obavy. Waydanův ocas pro ní byl vždy jako otevřená kniha jeho myšlenek a emocí. On se na ní podíval a přestal s ním tak intenzivně třepotat.

„Jasně, že ne. Je to lovkyně. Nemůžu se jí pořádně ani dotknout, aniž bych jí nechtěl sníst. Trochu mě to znepokojuje. Co když tenhle pocit nikdy nepřejde a ona mě kvůli tomu přestane chtít?“ zeptal se a podíval se na ní.

„Přejde. Zkus trochu riskovat. Možná bys měl ochutnat její krev. Aspoň po kapkách, aby sis zvyknul,“ poradila mu a on přikývl.

„Jo já vím, ale ona na mě příšerně tlačí. Dá mi kapku krve, bude mě přemlouvat ať se napiju a já už se neovládnu. Vůbec nevím, co mám dělat, Trish. Kdybych jí nějak ublížil, asi bych to nedal,“ dodal a ona ho poplácala po rameni.

„Neublížíš jí. Jsi silnější, než myslíš,“ řekla a usmála se na něj. On jí úsměv oplatil a pohodlně se se zasněným výrazem opřel o sedačku. Daemtrish ho s úsměvem ve tváři pozorovala. To, jak špička jeho ocasu doslova hladí koženou sedačku, na které oba seděli. Pousmála se.

„Co je ti k smíchu?“ zeptal se.

„Půjčils jí ocas. To neutajíš. Aspoň ne přede mnou. Už jsem přestávala doufat, že se to někdy stane. Gratuluju, Vaše Veličenstvo. Už jste velký démon,“ zaculila se a on na ní vykulil oči.

„To je to na mě tak poznat? Ach jo, měla jsi pravdu. Neměl jsem s ní před svatbou nic mít. Teď tohle musím potlačit a vůbec mi to nejde. Všichni si ze mě budou utahovat. Nejsi první. I Thayer už to ráno zmínil. A taky mě to vyčerpává. Pořád se mrská,“ stěžoval si a dlaní ho připlácl k sedačce. Trish vyprskla smíchy.

„Tys svůj ocas nikdy moc neuměl ovládat o to to teď budeš mít těžší. Ale mě to přijde roztomilý. Víš, ukazuje to na to, že jsi citlivý a že máš silný emoce. Navíc já tě znám jako své kopyta a zrovna tak tvůj ocas. Vždycky jsem rozuměla řeči tvého těla,“ utěšovala ho.

„Bezva. To mi ale nepomůže. Nejradši bych si ho přivázal ke stehnu, ale to je strašně nepříjemný, odkrývá se,“ komentoval zoufale a ona přikývla. „Poraď mi. Co s ním mám

dělat? Ten tvůj je normální. Vůbec nikdy sebou nešije," řekl a ukázal na její ocas, který nehybně ležel vedle ní na sedačce.

"Už je vyřáďenej. Jestli si vzpomínáš, já ti ho půjčila už před lety. Jen ty jsi mi nechtěl půjčit svůj. Kdybys mi ho tenkrát půjčil, už bys tohle měl dávno za sebou," objasnila.

"Tos mi teda pomohla. Já se tě ptal, co s ním mám dělat teď. Ne co by kdyby," vysvětlil.

"Nic s ním neuděláš. Vždyť to moc dobře víš, Wayde," dodala a podívala se z okna. „Nebo bych ho mohla zkusit zklidnit po svém," navrhla a natáhla k němu ruku. Waydan vytřeštil oči a ucuknul s ocasem tak prudce směrem od ní, jako by byla horký plamen a on se jí bál.

"E-e-e, co myslíš, že jako děláš?" okřikl jí.

"Dělám si randu. Jen jsem chtěla vidět tvoji reakci," odpověděla a nemohla se přestat smát, jak se Waydan tváří. Zaraženě na ní civěl, zatímco ocas měl křečovitě nalepený vedle sebe na opěrce se špičkou ve výši hlavy. „Řekla bych, že to zabralo. Už se ani nehne. Ty sis vážně myslel, že bych se ho bez dovolení dotkla? To bych neudělala. Nejsem zas tak šílená," dodala.

"Jsi šílená dost na to, aby tě napadlo mě takhle děsit. Ani nevíš, jak je po včerejšku citlivěj. Snad víc než jindy. Navíc jsi zadaná a já zasnoubenej. Zklidni hormon, Daemtrish, něco jsme si před nedávnem řekli. A můj ocas je tabu. Máš Thayerův!" upozornil jí a položil ocas na druhou stranu od Daemtrish.

"Ale vím, jak je citlivěj. Celkem se divím, že se dokážeš takhle krotit. Možná přece jen zvládneš pít Willow krev, aniž bys jí ublížil. A neboj, nezapomněla jsem na to, co jsme si řekli. Ale tvůj ocas budu vždycky obdivovat. Je nejkrásnější, jaký jsem kdy viděla a Asherův. Máte oba stejný," zmínila.

"A on ti ho jako nepůjčil?" vyzvídal šokovaně.

"No s Asherem to nebylo jako s tebou, víš? On možná vypadá stejně a asi sis toho už ráčil všimnout, ale není ani trochu jako ty," odpověděla a on na ní překvapeně koukal.

"To chápu. Takže ti ho nepůjčil?" pokračoval.

"Půjčil, ale já o to zas tolik nestála, víš? Mazlit se s ocasem chceš jen když toho démona máš rád. Já Ashera nikdy ráda neměla. To, co jsme spolu dělali bylo více méně vynucený. Ne, že by mě znásilnil, ale Asher zkrátka není tak vášnivý jako ty. Takže, abych to shrnula, je to taky i trochu tvoje chyba. Kdybys mi dovolil se ho tenkrát aspoň dotknout, už bych z něj tolik nešílela," dodala.

"Dovolil jsem ti toho dost. Taky ses ho dotkla svým ocasem a nejen jednou. Mazlily se spolu. Změníme téma. Tenhle rozhovor začíná být přes čáru!" řekl a Daemtrish sklápala.

"Takže, co budeme dělat v Desnedalu až tam dorazíme? Jak dlouho tam chceš být?" zeptala se.

"Popravdě se mi tam nechce ani jet, natož tam být. A co tam budeme dělat nemám sakra páru. Nikdy jsem na kačířko k žádnému králi zvané nebyl. Jsem Kanadán z dvacátýho prvního století, ne žádnéj králík ze středověku," fňukal.

"Co s tebou chce probírat?" pokračovala a on se na ní nepříjemně podíval.

„To nevím, Daemtrish. Fakt nic nevím. Já vládnutí ani nerozumím. Jsem král sotva pár dní,“ opáčil.

„Ach jo, to je otrava. Bylo lepší, když jsme neměli povinnosti,“ zmínila po chvilce a on přikývl. „Ale zase, nikdy jsem nebyla za hranicema Thallaranu. Bude to určitě zajímavý. Jsem ráda, že jsi mě vzal s sebou,“ zmínila a on se pousmál.

„Já za hranicema byl jen párkrát. Možná to nebude špatnej výlet. Jen kdyby nebyla taková kosa,“ řekl.

„Nejsi nesvůj z toho, že jsi nechal Aellaru samotnou s Hellionem v Thallaranu? A Thayera samotného s Willow? Já teda trochu jo. Neříkám, že Thayer není silný a chytrý, ale není démon. Jestli na ně nalítnou ti Asherovi lidi, Thayer s Willow na ně ani zdaleka nestačí,“ zmínila a on se pousmál.

„Aellara dostala instrukce. Bude hlídat obojí. Taky jsem jí dal na povel několik thallaranských strážců. Určitě mi na Willow dohlídnou,“ odpověděl.

„Věříš Aellaře, že neudělá nějakou kravinu? Podle mě jsi až moc nezodpovědný,“ zmínila a on se na ní ostře podíval.

„Vážně jsi mě nazvala nezodpovědným, když jde o ochranu holky, kterou miluju?“ zeptal se a ona pokrčila rameny. Waydan se nafouknul a zíral našťvaně z okýnka. Jeho ocas zase začal skákat po sedačce. Teď byl viditelně našťvaný a uražený. Mrskal s ním do výšky až se mu musela Daemtrish doslova vyhýbat.

„Hej, takhle jsem to nemyslela. Nemusíš se hned urážet jako malý děčko,“ okřikla ho a ten se na ní otočil a rovnou se na ní díval našťvaně div, že v jeho očích nešlehaly plamínky.

„Nějak jsi během pobytu s mojí snoubenkou a s mým nejlepším kámošem u mě doma ztratila respekt ke svému Nejvyššímu,“ upozornil jí káravě.

„Nepřestala jsem tě respektovat. Ale jsme kámoši. Bývalí milenci. Jsme víc než jen král a poddaná. Ani ty mi nechceš dělat krále,“ hustila do něj.

„Hm,“ zabručel a zklidnil svůj ocas.

„Ty jsi vážně uraženej?“ smála se.

„Nejsem uraženej. Jen jsem dneska přecitlivělej. A taky mi věci nevychází, jak chci. Nevím, jak mám najít rovnováhu mezi Thallaranem a Zemí. A taky mezi démonama a lovcema. Jednu si chráním, ale nemůžu zastavit jejich lov a trestat demony, že je zabíjí,“ vysvětloval.

„Když to uděláš, budou tě mít za pokrytce,“ zmínila.

„A když to neudělám, tak mě nebudou dostatečně respektovat,“ dodal. „Jsem šílenej. Nikdy jsem neměl souhlasit, že odjedu na 14 dní někam do háje, a ještě ke všemu s tebou. Už teď si to fakt vyčítám. Za prvé, se asi zblázním strachy a máš pravdu byl jsem nezodpovědný. Co když se jim něco stane?“ začal panikařit.

„Klid. Nejsi. Je to v pořádku. Mají silnou obranu. Budou v pořádku. Jsou to i moji blízcí, tak mi věř, že bych se bála, kdybych tomu nevěřila. Nechtěla jsem tě takhle vyděsit,“ utěšovala ho. Waydan na ní překvapeně koukal a zoufale vydechl. Ona se mu prozíravě podívala do očí.

„A za druhý?“ zeptala se.

„Radši nic,“ odpověděl.

„Vyklop to!“ křikla na něj, a tak se nadechl a spustil.

„Jsi tady ty a jsme tu sami a budeme sami dalších čtrnáct dní,“ odpověděl suverénně a pozoroval, jak Daemtrish nenápadně zase zírá na jeho ocas. Tentokrát od špičky až pomalu ke kořenu. Waydan hlasitě polkl. „Tahle cesta bude moje smrt. A to jsem si chtěl na chvíli odpočinout,“ zmínil a ona se zakřenila.

„Promiň. Nemůžu si pomoci,“ řekla a rozpačitě na něj koukala.

„Měl jsem vzít nějakýho chlapa. Jak mám ty tvoje nálety vydržet celých čtrnáct dní? Vždyť jsi pořád ta stejná Daemtrish, co na mě donedávna vždycky odněkud nečekaně vyskočila a ojela mě,“ stěžoval si.

„Ty jsi na to vždycky čekal, tak si nehraj na chudinku. Jsi úplně stejnej jako já,“ hájila se.

„Jo, jsme oba šílený. Ale musíme se vedle sebe naučit žít jako lidi a ne jako démoni. Jsem bůh a budu se ženit. Už si nemůžeme hrát a ty mě neustále provokuješ takovým podle zvráceným způsobem. Sice mluvíš o Willow a o Thayerovi, ale myslíš si, že sakra nepoznám, že po mě jedeš? Je to neúnosný,“ prskal.

„Přísahám, že se tě ani nedotknu a nebudu tě svádět. Na Thayerovi a Willow mi záleží vážně,“ odpověděla, ale on mlčel.

„Jo, ale nemuseli by se to dozvědět...“ prohlásil a ona do něj šťouchla.

„To jsi tentokrát řekl ty! Na mě tohle teda nehodíš,“ okřikla ho.

„Řekl jsem jen to, co máš v hlavě,“ odpověděl.

„Ale neřekla jsem to, a tak se to nepočítá!“ hájila se.

„Fajn. Ale přestaň mě takhle očumovat, pak nemůžu myslet. Stačí, že si to odpírám s ní. Nikdy jsem neabstinoval takovou dobu. Už si přijdu jako v celibátu,“ komentoval.

„O jak dlouhý době to jako mluvíš, prosím tě?“ dobírala si ho.

„To je jedno, neřeš to. Prostě mě neočumuj a nedotýkej se mě a nemluv o mém ocasu. To je absolutní tabu, rozumíš? Zmíníš můj ocas a...“ řekl a ona na něj šokovaně zírala.

„A?“ tahala z něj.

„A nevím. Radši to ani nechci vědět. Prostě to nedělej!“ dodal a otočil se zase k okýnku.

„Dobře, ale nenápadně očumovat tě můžu. Ty mě taky neustále očumuješ,“ připomněla a on si povzdychl.

„Já to nechápu už jsem tě viděl milionkrát a ani už tě nechci. Willow je všechno co chci. Proč s tebou nemůžu být v jedné místnosti, aniž bych na to nemyslel?“ zeptal se.

„Možná proto, že dřív jsme spolu byli v jedné místnosti jenom když jsme spolu spali,“ objasnila. Waydan sepal ruce.

„Modlím se k tobě, Bože. Otče, prosím neuveď v pokušení služebníka svého, odpusť mé hříšné myšlenky a odvráť ode mě pozemské touhy aspoň na čtrnáct dní. A proboha drž tu nadržanou succubu dál ode mě! Protože jsem jenom chlap,“ pokračoval. Daemtrish se na něj překvapeně podívala.

„Ty se vážně modlíš? A ještě s tímhle a ke svému otci? Není to retardovaný?“ křenila se.

„Možná. Ale můj otec ví všechno. Myslíš, že nás neviděl při všech těch věcech, co jsme spolu dělali?“ zasmál se.

„No, vždycky mě to trochu děsilo,“ přiznala.

„Mě taky, ale už jsem si zvyknul. Kdybych to nepřekonal, nikdy bych se ani nevyto...“ odpověděl a oba vyprskly smíchy.

„Teď se ti pravděpodobně směje. Jak by ti mohly modlitby pomoci? Už ho vidím, jak vždycky když se ke mně přiblížíš na metr, se něco stane, aby k tomu nedošlo,“ smála se.

„To by měl táta asi hodně práce, co?“ zasmál se a pak zvažněl. „Hrozně bych si přál být jinej. Nikdy mi to nevadilo, ale teď mi to vadí. Bojím se a stydím se za sebe před Willow. Chápu, že tobě jsem přišel vždycky cool. To ty mě taky. Spolu jsme si užívali vši tý zábavy a rozuměli jsme si. Ale byli jsme nevyřádný děcka.“

Tohle musí skončit, nebo si mě Willow nevezme a stane se katastrofa. Naštěstí pro mě jí z nějakýho neznámýho důvodu moc nezajímá moje minulost. Protože kdyby jo, tak bych byl nahranej. Žádná by mě už nechtěla. Kromě tebe,“ dodal.

„Tsss, teď jsi mě urazil,“ zmínila.

„Já to nemyslel špatně. Ale umíš si nás dva představit spolu? Myslím jako opravdu spolu? Nebrali by jsme to vážně ani jeden,“ řekl.

„Já jo. Vždycky jsem to mezi náma brala vážně. Milovala jsem tě, Waydane,“ prohlásila a Waydan zkoprněl.

„Milovalas mě? Jako doopravdy?“ zeptal se.

„Jo. Tak jako ty miluješ Willow. Byl jsi moje první láska a měl jsi pravdu, zlomil jsi mi srdce, a to hned několikrát. Prvně jen tím, že jsi mě opustil a šel jsi na Zem. Z toho jsem se probrala. Naštěstí. A po druhý, když ses zamiloval do Willow a znovu jsi mě opustil. Neříkej mi, že jsi to nevěděl,“ dodala a Waydan na ní vyjeveně civěl.

„To bylo celkem nedávno. Nevěděl jsem to,“ zašeptal.

„Věděl jsi, že tě miluju, nelži. A ty jsi mě taky miloval, jen sis to nechtěl přiznat. Potlačoval jsi to tak dlouho až to úplně zmizelo,“ řekla a otírajíc si slzy z očí se otočila ke svému okýnku.

„Máš pravdu. Asi jo. Asi jsem něco cítil, ale bál jsem se těch emocí. Od doby, co jsem se zamiloval do Willow a přiznal jsem si ty city zjišťuju, že nejsem asi zamilovanej prvně,“ řekl a ona se na něj šokovaně otočila. Měla slzy v očích.

„Já se přes tebe nikdy nedostala, Waydane. Možná mám Thayera víc než ráda, ale bojím se, že tě nikdy nepřestanu milovat. Cítím se provinile když jsem s ním. Ale neměla bych, máš Willow,“ řekla.

„Promiň. Nechtěl jsem ti zlomit srdce. Vážně ne,“ zašeptal a ona přikývla a otřela si stékající slzu z tváře.

„Pamatuješ, co jsi mi řekl po naší první společný noci?“ zeptala se a on na ní jen mlčky nešťastně koukal. „Pamatuješ si to,“ zašeptala překvapeně. Waydan, ale vypadal, že by na to radši zapomněl. „Řekl jsi, že jsem jediná démonka, se kterou bys chtěl mít děti,“ řekla.

„Bylo mi šestnáct. Byla jsi moje první a úplně jsi mě zblblá. Trvalo mi to týden, než jsem se těch divných myšlenek zbavil. Měl jsem pocit, že už jsem hrozně dospělej a...“ zarazil se.

„A co, Waydane?“ vyzvídala. „Řekni to,“ povzbuzovala ho.

„A byl jsem poprvé zamilovanéj,“ přiznal a nešťastně se na ní díval.

„Nemusíš se cítit provinile, že Willow nebyla tvoje první. Třeba by byla, kdyby byla démonka a žila s tebou v Božím chrámu jako já,“ utěšovala ho.

„Promiň,“ zašeptal.

„Za co?“ divila se.

„Že jsem to s náma posral. Myslel jsem, že to bude lepší, když to potlačím. Byl jsem hrozný idiot. Hrozně jsem se toho bál,“ dodal.

„Odpuštěno. Teď už je to stejně jedno. Teď je všechno jinak a naopak cokoli, co ke mně cítíš musíš potlačit. Pokud něco takovýho pořád teda je,“ řekla a on přikývl.

„Ale teď už to bude těžší. Pustil jsem si tě moc blízko k tělu. Už jsem ti to řekl a ty emoce jsem poznal. Je to jiný než dřív. Je možný, že bych miloval víc lidí najednou?“ zeptal se a ona přikývla.

„Je a je to jedna z nejhorších věcí. Je to strašně nepříjemný a sžíravý. Musíš si vybrat a striktně to utnout, jinak tě to zničí,“ radila mu.

„Promiň,“ zašeptal.

„Za co zase?“ divila se.

„Za to, že si tě nevyberu ani tentokrát. A trochu se bojím, že kdyby sis mohla vybrat, vybrala by sis mě. Tak proto říkám promiň,“ dodal, ale ona raději mlčela. „Ale kdybych si vybral tebe, život by byl o tolik snazší. Nikomu by to nevadilo. Když vynechám Thayera s Willow. Myslím obecně. Jsme oba démoni. Patříme k sobě a troufám si říct, že i víc než já k Willow nebo ty k Thayerovi. A tak to vidí i ostatní v Thallaranu,“ zmínil a ona přikývla.

„Ale?“ zeptala se.

„Ale život není o ostatních a o tom, co je nejjednodušší. Někdy tě to prostě láká do neznáma a kdybys to nezkusila, už navždycky by tě ten pocit pronásledoval. S Willow taky můžu mít děti... poloviční demony. A chci kluka a holčičku. Holčička bude krásná a chytrá po ní a kluk bude silnej a... silnej po mě,“ dodal.

„Když budeš dál mluvit o dětech s Willow, oba nás to rychle přejde,“ zaculila se Daemtrish a Waydan se přidál.

„Jo, děti fakt umí zabít chuť na sex,“ prohlásil a už mezi nimi nebylo žádné napětí.

„Přisahám, že se budu krotit a nebudu tě pokoušet,“ řekla a podala mu na to ruku. Waydan se jí podíval do očí.

„Přisahám, že tě taky nebudu pokoušet. Máme až moc co ztratit,“ dodal a chytl jí za ruku.

„Stejně vám to s Willow přeju. I když tě mám pořád tolik ráda a nepřála bych si nic víc, než aby sis vybral mě. A vážně se těším až se vezmete a budete mít malý demony,“ culila se.

„Řekl jsem poloviční!“ opravil ji.

„S tím nikdy ona souhlasit nebude. Připrav se na to, že bude chtít, abys jí proměnil,“ upozornila ho.

„To se ještě uvidí,“ dodal a Daemtrish se zasmála.

BLAKE DISTRICT 999 18/10 2020 8:03

My jsme si s Thayerem pořád povídali v kuchyni. Teda spíš jsem ho zpovídala a on musel odpovídat na moje otázky. „Povídej mi ještě něco o Waydanovi,“ škemrala jsem.

„O tom, když byl malej?“ zeptal se a já přikývla. „Když byl malej, všichni věřili tomu, že on je ten šikanátor. Je fakt, že někteří jsme si to mysleli donedávna. Že on Ashera mučí. Byl vždycky hodně energickej. Měl ohromnou fyzickou sílu, mnohem větší než Asher. No a rád se tím nad něj povyšoval.“

Troufl bych si říct, že Asher byl dřív ten rozumnější a možná i chytřejší. Ale tím, že se Waydan dostal na Zem a žil tu přes několik staletí, změnil se. Vyspěl a zmoudřel. I když... no zkrátka Ashera převálcoval i v intelektu. To víš, v Thallaranu démoni relativně zakrněl. Teda oproti Zemi,“ vysvětlil.

„Hm. Říkáš, že ho šikanoval?“ zašeptala jsem překvapeně. Nějak mi to k němu nesešlo.

„Nepoznala bys ho. A myslím, že bys ho neměla tolik ráda. Fandila bys Asherovi stejně tak jako většina lidí. Vždycky když se něco mezi nima stalo, zářilo světlo jen na Ashera. Waydan byl ten špatný a brutální. A Asher byl shodou okolností vždycky ten pomlácený a Waydan ten od bratrovo krve.“

Asher toho využíval. Věděl, že se Waydan neumí ovládat a zjistil, že když se nechá zbít nebo trochu potlouct, vždycky to schytá Waydan. Začal se mu tak mstít. Waydan to pochopil, věděl moc dobře, že si to zase odskáče, ale přestalo ho to trápit. Chtěl spravedlnost a dle jeho uvážení si to Asher zasloužil.

Dargedon nikdy nic neříkal. Jen se je snažil oba usměrnit v jejich chování. Podle mě Dargedon celou dobu věděl pravdu o tom, kdo z nich je ten spravedlivej a kdo koho provokoval. Nikdy ale nedělal mezi nima rozbroje. I když se Taginara ptala, co se stalo a kdo, za co může, nikdy neukázal prstem ani na jednoho z nich. Vždycky říkal jen: „Kluci se nepohodli. Musí si to vyřešit mezi sebou.“ Bylo to vážně obdivuhodný,“ vyprávěl.

„I tak ale Asher neměl pocit, že je k nim otec spravedlivý. Protože byl Waydan prvorozený, očekávaly se od něj naprosto odlišné věci. Dargedon s ním trávil trochu víc času a učil ho od útlýho věku všechno o Thallaranu a o tom, jak se má chovat král a bůh. Waydana to obtěžovalo. Záviděl Asherovi, že si může hrát, zatímco on se musí učit. Nicméně Asher zase záviděl Waydanovi, že se mu otec věnuje víc než jemu. No a takhle mezi nimi dělal neúmyslné rozbroje,“ vysvětlil.

„To je škoda. Mohla to být úžasná dvojka,“ zmínila jsem a Thayer přikývl.

„Když Waydanovi padlo šestnáct, na tajňáka chodil prozkoumávat Zemi. Neřekl mi to, protože se bál, že by to ze mně Dargedon vypáčil, ale on už to stejně věděl. Je to bůh, ví všechno a vždycky,“ zasmál se.

„Už tak brzy se potuloval po Zemi, jo?“ divila jsem se a on přikývl. Pak si natáhl nohy na protější židli a opřel se o opěrku.

„Dargedon mě poslal za ním, abych na něj dohlížel,“ řekl. *To mě nepřekvapuje. Thayer byl určitě v tu dobu mnohem moudřejší.* „No, když dospěl, naše role se trochu obrátili. Musel jsem poslouchat já jeho. Ne teda, že on by mě někdy předtím poslouchal, ale výrazně se to změnilo,“ zasmál se.

„A co Asher? Jak se cítil, když jeho brácha opustil Thallaran? Nechtěl jít taky?“ zeptala jsem se a Thayer se pousmál.

„Samozřejmě, že chtěl. Chtěl všechno, co má Waydan. Vždycky. Nedokázal přijmout fakt, že by měl něco jinak než on. Proto vždycky dárky dostávali úplně stejný. Když si začal s Daemtrish, k smrti mu jí záviděl. Asi tak jako já,“ dodal.

„S Daemtrish? Začali spolu tak brzy?“ vyzvíдалa jsem.

„No. Waydan nikdy na nic moc dlouho nečekal. Vždycky byl přímočarý a co chtěl, to si prostě bez výčitek vzal. Asher se bál být takový rebel jako Waydan a tím pádem přišel o spoustu příležitostí. Což podtrhlo jeho závist. Jako idiot z toho vinil Waydana, zatímco on tohle nikdy neřešil. Neměl ani potuchy o tom, proč se jeho brácha cítí tak, jak se cítí,“ vysvětlil.

„Když se pak vrátil zpátky, došlo mu, že mu jen brácha závidí, a tak mu teda svěřil Thallaran. Myslel si, že je to v zájmu jich obou, i když to podal tím svým typicky Waydanovským způsobem a zároveň se tím i zbavil povinnosti. Dvě mouchy jednou ranou. Ale to se Asherovi zase nelíbilo. Protože mu zase záviděl, jak si užívá na Zemi. Prostě Asherovi nebylo nikdy nic dost dobrý. Možná by byl spokojenější, kdyby to Waydan miloval a on mu to sebral. Kdo ví,“ dodal.

„A proč teda nešel na Zem jako Waydan?“ zeptala jsem se.

„Protože Dargedon mu to zakázal. Zakázal to i Waydanovi, ale ten ho neposlouchal. A Asher se bál neposlouchat jako Waydan. Vymýšlel hrozný věci, jak donutit bráchu, aby se vrátil. Mnohdy je to spíš poštvařovalo proti sobě ještě víc.

A ještě si myslím, že v tom bylo něco dalšího. Myslím si, že Asher od něj nechtěl být tak daleko. Možná to podvědomě od Waydana vnímal jako zradu. Že od něj odešel. Waydan nikdy nebyl moc na tyhle pocity, než poznal tebe. Zdá se mi, že se hodně změnil. Vždycky mi přišlo, že je sobec a namyšlený idiot. Ale zdá se, že všechno má dvě strany. Vždycky pocity potlačoval,“ řekl a usmál se.

„Projevilo se to i nějak v Thallaranu?“ zeptala jsem se.

„Určitě. Dokonce nejednou řekl Asherovi, že ho má rád. Ale Asher má srdce z ledu, jestli vůbec nějaký ještě má. Za tu dobu zapomněl na všechno, co pro něj Waydan znamenal. Byli od sebe tak dlouho, že už ani nevnímá, že jsou jednovaječný dvojčata. I to jejich propojení bych řekl trochu ochablo,“ řekl.

„Propojení?“ zaseptala jsem překvapeně.

„Většina jednovaječných dvojčat a možná i dvojvaječných mají k sobě zvláštní nevysvětlitelný pouto. Ti dva ho měli. Vždycky, když byl jeden smutnej, ten druhý to vnímal jakoby za něj. Myslím, že Waydan dost trpí a nejen výčitkama, ale nesnáší dobře, že musel svoje dvojče zavřít do Trhliny.

Ten soud zvládal jen kvůli tobě. A ani tak to podle mě moc dobře nezvládal, chtěl po Daemtrish, aby byla u Asherovo trestu, protože on by vyměkl. Taký vyměkl. Asher věděl, jak Waydana přivolat. Ti dva se milují tak moc jako se nenávidí,“ zašeptal.

„A co by se stalo, kdyby jeden druhýho zabil?“ zeptala jsem se.

„Nevím. Porušili by tím Boží přikázání. Ne obyčejný desatero, ale Boží přikázání, co platí jen pro nejvyšší demony. Dargedon miluje všechny svoje děti, i když jsou to šmejdi jako Asher. Ale myslím, že je za tím ještě něco víc. Hlavní důvod je ten, že Dargedon ví, že kdyby jeden zabil druhýho, nikdy by si to nakonec přes výčitky neodpustili a vedlo by je to k sebevraždě. Nebo k dalším jiným šílenostem,“ řekl a nadechl se. Trochu mě to vyděsilo.

„Ve zkratce, byla by to tragédie. Waydan nesmí Ashera zabít vlastní rukou ani to nařídít. A Asher pořád říká, jak ho nenávidí a jak ho zabije, ale nemá na to. A i kdyby to nějakým záhadným způsobem udělal, psychicky by se zhroutil. Oba se mají rádi, ale jsou tak hrdí a pitomí, že to nikdo nepřizná. Waydan teda už jo a Asher se teď díky tomu cítí být výš než on, protože Waydan mu ukázal po letech svou slabost. A to jsi ty a taky to, že jako první přiznal, že ho má rád a že mu na něm záleží,“ dodal.

„Hm, tohle je vážně hodně komplikovaná situace. Vztahy jsou strašně složité. Doufám, že se to mezi nima nějak urovná. Nechci, aby přišel o dvojče. Víš, když jsem je prvně viděla najednou, cítila jsem se divně. Bylo mezi nimi silný napětí a byla jsem zmatená, když Asher Waydanovi vyhrožoval a on zase jemu.

Sice na něj Waydan zaútočil fyzicky a Asher jen psychicky a vyprovokoval ho k tomu, ale přišlo mi, že Waydan to nemyslí tak úplně vážně. I vzhledem k tomu, kam ho bodnul. Jsem si jistá, že i on si byl jistý, že ho ta dýka jen tak nezabije. Jsem si tím určitě jistá...“ spekulovala jsem.

„Myslím, že tenkrát to Waydan myslel vážně a když zjistil, že to nefunguje, tak otočil. Navíc takhle to bylo vždycky. Asher na něj útočil slovně a provokoval ho k tomu, aby ho Waydan zbil,“ odpověděl.

„Proč? Co se změnilo?“ vyzvídala jsem.

„Ohrožoval tě, a to by nikdy nebral na lehkou váhu,“ řekl.

„Myslíš, že by kvůli mně zabil vlastního bratra? Svoje dvojče? Už tenkrát?“ divila jsem se.

„Bez mrknutí oka. Zvlášť když mají tak pochroumaný vztahy poslední dobou. Proto říkám, že se to nesmí stát. Nikdy by si to neodpustil. Je dobře, že je Asher v Trhlině. Je tam před Waydanem v podstatě i v bezpečí. Sám si to asi neuvědomuje, tupec,“ dodal.

„Hele a... a co ta jeho žena? Clair?“ vyzvídala jsem.

„Pusť to z hlavy. Už jsme ti to všechno vysvětlovali. Jestli chceš detaily, musíš se zeptat jeho,“ řekl striktně a zvedl se od stolu.

„Dobře, promiň. Ted' teda o Desnedalu a Thallaranu. Dost mě to, co řekl zarazilo,“ připomněla jsem a on se zase posadil zpátky.

„Další otázky jen, když mi odpovíš upřímně na jednu osobní otázku. A chci to vědět, protože je to zásadní změna v jeho životě,“ začal a já už tušila kam to směřuje, a tak jsem rovnou odpověděla.

„Ne, nespala jsem s ním,“ řekla jsem a on se zasmál.

„Na to jsem se zeptat nechtěl. Ani na to, jestli jsi mu dala napít svojí krve. Spíš mě zajímá, jestli ti dovolil... dovolil ti si hrát s jeho ocasem?“ zeptal se a já zase zrudla.

„Proč je zrovna tohle zásadní změna v jeho životě?“ vyjela jsem na něj podrážděně.

„Tak dovolil ti to, nebo ne? Hrála sis s ním?“ zeptal se a bez přestání na mě s vážným výrazem ve tváři zíral.

„Dovolil,“ odpověděla jsem tiše.

„Tak to jsi první. Ted' to pro něj bude náročný období. S tebou je zranitelný a kdyby se ti cokoli stalo, neunes by to. A věř tomu, že po tobě ted' démoni půjdou. Ne všichni jsou nadšený z toho, že se stal králem a že svoje dvojče vězní v Trhlině. A už vůbec ne z toho, že se zasnoubil s lovkyní. Ještě nikdy jsem se o něj víc nebál,“ zmínil.

„Proč v tom hraje roli to, jestli jsem si hrála s jeho ocasem? Vždyť je to jen naše věc, co spolu děláme v posteli,“ dodala jsem.

„Ocas je nejcitlivější část těla démonů, Willow. Jako budoucí démonka bys to měla vědět. Proč myslíš, že se zrádcům sekají? Waydan svůj ocas do ted' celkem pečlivě skrýval. Zvlášť v lidském světě. Nikdy nikomu nedovolil se ho dotýkat. Nikdy. A rozhodně ho nikomu nesvěřil a tobě jo. Po tom, co jsem viděl ráno mi to bylo víc než jasný. Není o tom pochyb. On si tě vážně vybral. Věř ti. Měla bys na něj dávat pozor,“ řekl.

„Myslíš jako na jeho ocas?“ ujistila jsem se a on přikývl.

„Ano. Protože když je s tebou, nehlídá se. Pořád s ním mrská a je jak nadržovaná čivava,“ zmínil.

„Se mnou je v bezpečí. Nemám v plánu mu ho useknout,“ zaculila jsem se.

„Toho se nebojím. Ale jak jsem řekl, je to nejcitlivější část těla. Citlivější než... no než přirození. A taky o nich leccos prozrazuje. O jejich mentálním rozpoložení. Když je démon zamilovaný, tak mrská ocasem, a to i ve chvílích, kdy není úplně šťastný. Nemůže to prostě ovládat. Nebo někteří to umí, ale on s tím měl vždycky problém. Stává se z něj snadný terč, když si ho pořádně nehlídá. Tvůj úkol je ho hlídat. Nerozptylovat ho tolik,“ objasnil.

„Absurdní. A co by se stalo, kdyby se něco stalo s jeho ocasem? Kromě toho, že by to bylo nepříjemný, bolestivý a že by byl bez ocasu?“ vyzvíдалa jsem.

„Byl by to konec. Nikdo nebude následovat démona bez ocasu. Nikdo. A věř mi, že po něm démoni půjdou. Nepřátelé jdou vždycky po ocasu vlivných démonů,“ řekl a ve mně hrklo.

„Dobře, dám na něj pozor,“ uklidňovala jsem ho.

„Tak a ted' abych ti odpověděl,“ usmál se, ale já myslela jen na to, co říkal o ocasu.

„Je to nejcitlivější část těla. Citlivější než... no než přirození.“ Bože, vážně to včera pro něj muselo být hodně nemravný. To vysvětluje, jak se tvářil, když jsem ho nečekaně políbila na tu chundelatou špičku...

„Co to s ním dělá?“ vychrlila jsem ze sebe.

„Co? Vážně teď chceš řešit démonskou sexuální výuku? Myslel jsem, že tě zajímá Thallaran,“ culil se.

„Prosím. Řekni mi to, Thai. Jeho se na to nemůžu ptát, strašně bych se styděla,“ přemlouvala jsem ho a on se rozesmál.

„No, jestli ses nestyděla včera s ním dělat tyhle věci, myslím, že bys ten rozhovor přežila,“ zmínil.

„Prosím, Thai. On mi řekl, že to pro demony hodně znamená, ale já chci vědět co,“ naléhala jsem.

„Willow. Už jsem řekl, že to mají citlivější než přirození. Občas. To záleží na situaci. Když se ocasem dotkne země, zřejmě to s ním nic neudělá, ale když se ho dotýká sexy holka a třeba se s ním i mazlí... prostě se mu to líbí,“ objasnil a mě se málem zastavilo srdce. *Bože, to je nevhodný. Líbí se mu to jako...? Ocas. Můj snoubenec má ocas citlivější než mužstvoí. V podstatě jako by měl dva.*

„Říkal jsi, že se ho nikdo předtím nedotýkal, ale já vím, že Daemtrish jo,“ procedila jsem a on se zamračil.

„Jak jsem řekl. Jen tak okrajově,“ odpálkoval mě a pak bylo ticho. „Zajímá tě ten Thallaran, nebo?“ zeptal se a já přikývla. A tak mi teda konečně vyprávěl o Thallaranu.

Neviděla jsem Waydana teprve pár hodin a už mi chyběl. A tentokrát mi i řekl, že se neuvidíme skoro dva týdny, protože musí odcestovat někam do Desnedalu, kam ho pozval samotný král Goromel.

Jak mi vysvětlil Thayer, král Goromel zaslechl od démonů čtvrtých tříd, kteří se byli v Božím chámu na korunovací podívat, že se bůh vrátil ze Země do Thallaranu. A on si chtěl nenápadně existenci Nejvyššího zřejmě nějak ověřit. Sám byl démonem páté třídy a na Boží chrám, Horní Thallaran a jeho boha nikdy nevěřil.

Jak jsem se dozvěděla, Thallaran je malá planeta pouze s jedním kontinentem. Kontinent se jmenuje po Nejvyšším a prvorozeným synovi – Waydanův kontinent, ve kterém se nachází země se stejným jménem, které vlastní planeta – Thallaran.

Ten kontinent je obklopený velkou masou vody. Waydanovým, Asherovým a Hellionovým mořem. A Dargedonovým a Taginařiným oceánem. Země Thallaran nebo-li spíš poloostrov, se dělí na Horní a Dolní Thallaran, a to doslova. Je to taková jako by palanda s rozdílem, že nahoru nevede žádný žebřík a že si jen tak nad Dolním Thallaranem levituje. Horní část země je podstatně menší než ta spodní.

Horní Thallaran je tak vysoko v oblacích, že z Dolního Thallaranu na něj není vidět. V Horním Thallaranu se nachází Boží chrám. Tam žijí pouze vyšší a nejvyšší démoni. Což jsou démoni třetích, druhých a prvních tříd. Navštívit Horní Thallaran a Boží chrám lze pouze, když mají démoni křídla. Což mohou jen démoni prvních, druhých, třetích a čtvrtých tříd. Démoni pátých tříd už křídla nemají a další nižší démoni jak by smet.

Démoni prvních, druhých a třetích tříd žijí pouze v Horním Thallaranu a někteří dokonce i přímo v Božím chrámu. Ti, kteří se dostali dolů do Dolního Thallaranu, se dostali nejdál, kam se za život mohli dostat. Do ostatních zemí thallaranské planety kromě nejvyšších a obyčejných démonů z nižších tříd, nikdo nikdy nemohl vstoupit. Ne sám a bez souhlasu nejvyšších. Za porušení byl velice přísný trest – trest smrti.

Dargedon, který kdysi toto opatření nařídil nechťel, aby se v ostatních místech planety množili vyšší démoni. Pro přirozený řád života a smrti chtěl, aby vyšší démoni existovali pouze na thallaranském území. Už tu byli tací, co to zkusili a skonali krutou smrtí přímo na hranicích Dolního Thallaranu s Crimson bitem. Dargedonovo opatření už od té doby nikdo nepokoušel.

Démonům v Thallaranu nic nechybí. Je to největší a nejbohatší země na celé planetě. A tak, jak je chráněná proti úniku vyšších démonů, tak je i dobře chráněná proti případným útokům z venčí.

Démoni čtvrtých tříd se vyskytovali všude ve všech zemích, ale ve velmi malém množství. Nejvíce jich žilo právě v Dolním Thallaranu spolu s démony pátých tříd, kteří se na rozdíl od nich vyskytovali v hojných počtech po celé planetě.

Králové ostatních zemí byli všichni démoni páté třídy. Anatomický rozdíl mezi démony čtvrtých a pátých tříd byla pouze přítomnost křídel u démonů čtvrtých tříd. Jinak stárli stejně rychle. Nicméně ti okřídlení z těchto dvou druhů měli výhodu, že se mohli pohybovat po všech zemích včetně Horního Thallaranu a Božího chrámu.

I na takovou nevýhodu Dargedon při vytváření této planety pomyslel a relativně dobře se s problémem vypořádal. Proto i do Dolního Thallaranu byli pouštěni jen ti, kteří v něm žili. Thallaranstí démoni čtvrtých tříd i thallaranstí démoni pátých tříd měli od narození na levém spánku vyřezané písmeno T ostrím dýky ukované v pekelném ohni, které za sebou u démonů vyjma těch z prvních tříd zanechávalo nikdy se nehojící čerstvou jizvu.

Navíc to nešlo ničím napodobit. Jizva byla hladká a pyšnila se zlatavým odleskem. A kdokoli by to zkusil mimo ruku boží, riskoval by život. Pro většinu démonů je dotek ostří dýky ukované v pekelném ohni totiž smrtící.

Navíc Dargedon si thallaranské nižší démony natolik rozmazlil, že spoléhal na to, že tací démoni nebudou chtít svou rodnou zemi vidět zničenou. Dal jim všechno, aby byli spokojení. A nejen jim. Démonům vyšších tříd dal taky spoustu výhod. Jedinou věc, co nesměli bylo opustit Thallaran kromě planety Země. Na tu směl každý démon. Většinou měl ale portál pod kontrolou vládce dané země, takže zase ne tak úplně každý. Jen ten, který měl důvod jít na Zem.

Horní Thallaran je pro lid žijící mimo thallaranské území jen taková fata morgana. Někteří démoni z nižších vrstev tvrdili, že to místo navštívili ve snech, že je tam samotný bůh pozval na návštěvu. Někteří zase tvrdili, že takové místo nemůže existovat, že je v rozporu s realitou a někteří prostě věděli, že existuje, protože jejich víra v boha byla nepřekonatelně silná, a tak tvrdili, že až k Božímu chrámu dohlédnou.

Co se stal Waydan králem, ostatní králové různých zemí mu doslova lezli do zadku. To, že je thallaranský bůh jim bylo vždy jasné. Někteří v něj věřili, ačkoli ho nikdy

předtím neviděli, někteří v něj nevěřili a někteří jeho existenci neexistenci zcela ignorovali.

Waydan totiž po kontinentu po něm pojmenovaném nikdy moc necestoval. Většinou jen se svým otcem a s bratrem, když byli malí. Takže už si ho nikdo nemůže pamatovat. Ti, co ho jako malého potkali tak leda předali informaci dál mladším generacím, a protože už musí být většina takových démonů dávno po smrti, pak je velká šance, že se ta informace dál mezi démony nedrží.

Nicméně po korunovačním rituálu se začaly šířit drby po celém kontinentu, které mohli roznést pouze thallaranští rodáci čtvrtých tříd, kteří po Waydanovo korunovací navštívili i jiné země. Nejdřív se informace o tom, že se bůh stal oficiálně králem Thallaranu dostala logicky do Crimson bitu, který jako jediný úzce hraničí s Dolním Thallaranem.

Dolní Thallaran má ještě jednu hranici s Kopci Nejvyšších, ale přes Boží hřebeny se dalo sotva projít, a tak je Crimson bite jediným možným vstupem do Dolního Thallaranu. Protože Thallaran je celý chráněný Dargedonovým kouzlem, aby se na území nedostal nikdo ani vzduchem. Kdokoli proletí přes hranici Thallaranu, promění se v popel. Říká se, že občas nad Thallaranem popel sněží, takže určitě to nějakí nešťastníci už zkusili.

Dargedon po svých synech pojmenoval spoustu míst na planetě. Kolem Waydanovo kontinentu a Thallaranu bylo Waydanovo moře. Uprostřed Waydanovo moře byl ostrůvek s názvem Hellionův vrch a pod ním i moře pojmenované po něm. A nakonec kousek od Desnedalu, kam měl Waydan namířeno, byla Asherova zátoka a Asherovo moře.

Z Thallaranu do Desnedalu se dá nejrychleji dopravit na koni, ale přes kruté mrazy, které teď zasáhly, musí Waydan cestovat kočárem. I kočárem je cesta celkem dlouhá. Z Horního Thallaranu se musí Waydan nejdřív dostat dolů do Dolního Thallaranu, což je celkem nepřijemná cesta a zvlášť pokud mrzne. A protože Horní Thallaran je skoro uprostřed nad Dolním Thallaranem, tak jen dostat se z Thallaranu ke Crimson bitu je tak osmihodinová cesta.

Crimson bite se to jmenuje na mapách, ale žádná rodilá bytost tomu neřekne jinak než Rudý kus. Přes Rudý kus směrem na východ musí projet přes Dargedonovy lesy, Taginařiny louky, Mokřiny, Mlžné údolí, Končinu, Bohem zapomenuté místo až do Údolí králů, za kterým je konečně Desnedal.

Severně od Desnedalu se nachází země jménem Boží milosti, kde se Waydan s Asherem narodili. Je to přes hory vedle Bohem zapomenutého místa. Celkem trefný název.

Nějak si nedokážu představit Waydana cestovat kočárem, ale i přes to, jak mi to přijde úsměvné, je mi ho líto. Protože on jakožto milovník 21. století na Zemi, jako král Thallaranu navždy uvíznul v době středověké. A bez možnosti Thallaran nějak vytunit.

Už několikrát se o to marně pokoušel. Nakupoval látky v Kanadě a nosil je do Thallaranu. Stejně tak se snažil naučit místní démony s různými přístroji, které přitáhl

taky ze Země, ale bohužel jich většina byla na elektřinu a posílat démony na Zem se vzdělávat v různých oborech nebylo tak snadné.

Jak už kdysi říkala Trish, démoni v jejich zemi jsou celkem hloupí a ti, kteří jsou chytrí mají se svým životem co dělat, natož aby ho kombinovali s tím Zemským. Zkrátka to je jiná planeta, kde jsou oproti Zemi ještě pozadu. A taky ti chytřejší a výrazněji inovativnější nesměli nikdy opustit Thallaran, aby ho mohli vylepšit, takže by to bylo celkem nevhodné, kdyby byl Thallaran výrazně napřed oproti ostatním zemím.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 21/10 2020 10:11

Seděla jsem s Thayerem v lavici. Za námi seděla Nina se Zackem. Zrovna jsme měli hodinu angličtiny – nic záživného. „Co asi tak dělá Waydan?“ zeptala jsem se ho a on pokrčil rameny.

„Je s Daemtrish na cestě do Desnedalu. Teď by tak mohli být v Údolí králů,“ odpověděl.

„Nestýská se ti?“ vyzvíдалa jsem a on přikývl.

„Moc,“ odpověděl.

„Jsem trochu nervózní, že jsou spolu sami dva,“ zmínila jsem.

„Já ne. Ani jeden by nám to neudělal,“ opáčil klidně.

„No, ono to tak není o nás jako spíš o nich a o tom, že jsou spolu dlouho sami dva a cesta v kočáře je celkem nudná pro takový dva živly jako jsou oni,“ zmínila jsem a on mě zpražil pohledem.

„Nech toho! Děsíš mě. Waydan tě miluje a Daemtrish mě taky miluje... snad,“ řekl. Viditelně jsem ho vykolejila.

„Jo já vím. Jsem hrozná promiň. Ale vím, jak se na sebe dívají. Mají k sobě blízko a taky dost žhavou minulost, co by je mohla přitáhnout zpátky,“ dodala jsem.

„Jo, ale Waydan není idiot, aby kvůli něčemu takovému riskoval takovou katastrofu. Po tom všem, čím jste si kvůli vaší svatbě prošli,“ řekl, ale vůbec nevypadal klidně.

„Asi máš pravdu,“ usmála jsem se na něj, ale on se moc neusmíval. Nasadila jsem mu brouka do hlavy.

„Je to Waydan. Posledních pár dekad... ne, určitě se změnil. Ty jsi ho změnila. Vsadím se, že po tý vaší žhavé noci na nic jiného ani nemyslí,“ culil se.

„To občas bývá jiskřička do dalších dní a když nejsme spolu,“ zmínila jsem.

„Nech toho, nebo budu žárlit a až se vrátí, preventivně mu dám pěstí,“ prohlásil a já se zasmála.

„To by moc nepomohlo,“ dodala jsem.

„Teď vážně. Co bys teda dělala, kdyby ses dozvěděla, že spolu něco měli? Nechala bys to být? Protože mi na to přijdeš dost praštěná,“ prskal. Já se na něj jen tak podívala a na chvíli se zamyslela.

„Klid, kocoure. Kroť se,“ zašeptala jsem.

„Tak odpověz,“ naléhal.

„Jasně, že bych to nenechala být. Jsem celkem dost žárlivá. Ale máš pravdu, nic se nestane. Jestli mě má tak rád jako já jeho, je skoro vyloučený, aby se mezi nima něco stalo,“ odpověděla jsem.

„Jo, ale jak ho znám, určitě ho to aspoň napadlo a ne jednou. A jí taky. Oba jsou to démoni. Ani nevíš, jaký jsou démoni nadržený hovada,“ zmínil.

„Jaký?“ vyzvídala jsem.

„Velký. Jsou to pekelný bytosti. Už jsem ti to vysvětloval minule. Jsou svůdníci a dost závislí na takový zábavě. A Waydan s Daemtrish jsou ještě tak o level výš, a navíc byli milenci a já tý vášně byl svědkem. Slyšel jsem to a nejen jednou. Taky jsem toho hodně viděl. Táhlo se to dlouhý roky. Jemu touhy po jedné ženské tak dlouho nevydrží, ale s ní mu to vydrželo dlouho, Willow,“ dodal.

„Zasnoubili jsme se. Řekl mi, že mě miluje a dost jasně mi to dokázal. Věřím, že už je dávno za tím,“ usmála jsem se na něj a Thayer mlčel.

„Najednou, ještě před tím jsi to byla ty, kdo pochyboval,“ připomněl.

„Škoda, že v Thallaranu není signál. Zavolala bych mu. Hele, a to není do Thallaranu nějaký portál? Myslím nějaký blíž k tomu místu, kam jedou?“ zeptala jsem se.

„Je, ale ten portál smí používat jenom místní. A taky jako jediní ví, kde je. Vsadil bych se, že ani nebude v Kanadě. Ne všechny portály vedou do Kanady. Země je obrovská,“ řekl.

„Ticho tam vzadu. Copak už to máte hotový?“ zeptala se učitelka.

„Omlouváme se, paní Virglová,“ řekla jsem a raději už jsme oba s Thayerem mlčeli. Nina ho neustále pozorovala. Zdál se jí zvláštní. Jak pak by ne. Měl vždycky kapuci přes svá špičatá kočičí ouška, tesáky skoro jako Waydan a kočičí oči. A ačkoli jeho ocas a uši nikdy neviděla, stejně z něj cítila podivné vibrace. A nebyla sama. Zack to vnímal stejně.

Poslední dobou jsme s Thayerem a Waydanem byli středem pozornosti i u ostatních spolužáků. Nina nedokázala držet pusy, a tak se všude po škole řeší naše zasnuby. Ne, že by do toho něco někomu bylo, ale Waydana tu všichni vnímají jako záhadného sexy cizince, co se tu zčistajasna objevil, zasnoubil se a zase zmizel.

A Thayera jako podivína, co se věčně schovává a s nikým kromě mě nikdy nemluví. No a mě jako někoho, kdo něco skrývá. S čímž se zas tak moc nesešli. A taky všechny zajímá, jak to mezi námi s Waydanem začalo, protože nás spolu nikdo ani neviděl.

Thayer se soustředil na cvičení a nezapomněl u toho při přemýšlení mrskat ocáskem. Na jeho obhajobu, doma ho schovávat nemusí, a tak trochu na něj zapomněl. No a taková věc je docela vidět i pod oblečením, a zvlášť když se trochu mele.

K jeho smůle si toho všiml Zack. Dost často na nás dva civěl a snažil se nám odezírat ze rtů, ale marně. A tentokrát viděl vrtící se špičku Thayerova ocasu, která mu vyčnívala z nohavice a šimrala ho na kotníku.

„Hej, koukej. Co to je?“ šťouchl do Niny a ukázal prstem Thayerovi k nohám. Nina se nenápadně předklonila a zaostřila.

„To vypadá jako ocas,“ zhodnotila tiše.

„Ocas?“ zopakoval šokovaně Zack a taky se zblízka podíval Thayerovi na nohu. Oba byli úplně v šoku a zírali na jeho ocas v kuse až do skončení hodiny.

My s Thayerem jsme se nic netušíc vydali do jídelny na oběd, zatímco ti dva tam pořád ještě jako přilepení k židli seděli dál. „Nino, on má vážně ocas,“ procedil stále šokovaně Zack.

„Co myslíš, že je zač? Jak může mít ocas?“ zeptala se a začala se smát.

„Co je?“ divil se její reakci.

„Je to blbost. Nemůže mít ocas. Nikdo nemá ocas,“ smála se až pomalu brečela smíchy, jak je pitomá, že si na chvíli myslela, že má Thayer ocas.

„Mě to zas tak vtipný nepříjde. Na tělák se s náma nikdy nepřevlíká v šatně. Vždycky chodí na záchody. Taky si nikdy z hlavy nesundá tu kapuci. Nepřekvapilo by mě, kdyby měl divný i třeba uši. Protože nevšímala sis, jaký má divný špičáky? A ty jeho oči jsou jako...“ začal, ale přerušila ho.

„Kočičí,“ dořekla a oba na sebe vyjeveně civěli.

My s Thayerem jsme se akorát usadili ke stolu ve školní jídelně. On se bez nálady nimral v polévce. Měla jsem trochu výčitky, že jsem ho do tohohle stavu dostala. „Co je?“ zeptala jsem se.

„Nic,“ odpověděl.

„Zapomeň na to, co jsem říkala. Daemtrish tě má vážně ráda. Říkala mi to. A ještě, než jste spolu začali chodit, přiznala mi, že se jí líbíš,“ utěšovala jsem ho, ale on na mě zíral jako na idiota.

„Waydan se jí taky líbí a moc. Jsou stejný druh, chápeš o čem mluvím? Třeba si teď oba uvědomí, že k sobě patří. Já jsem kočka a ty lovkyně,“ řekl.

„Hej, Thayer!“ zavolal na něj Zack. Thayer se na něho překvapeně podíval. „Nechtěl by sis s náma zahrát po škole basket?“ zeptal se ho.

„Basket? Asi ne, díky,“ odpověděl a dál mu nevěnoval pozornost. Ale ani jeden to s Ninou nevzdali.

„A nechtěli byste s námi zajít třeba na koupák? V aquaparku mají slevu, když nás půjde víc,“ řekla Nina. *O co jim do háje jde? Tohle je víc než divný.*

„Do aquaparku? Nino, vždyť je zima. Na koupání fakt nemám náladu. Navíc, dneska se mi to nehodí,“ odpověděla jsem.

„A Thayer? Ty bys nešel?“ zeptal se ho Zack.

„Thayer má nějaký plány už se mnou,“ odpověděla jsem za něj.

„Aha. No nevadí. Tak třeba jindy. Zatím,“ řekl a oba si konečně šli po svých. Thayer se na ně prozíravě díval.

„Myslím, že mě chtějí vidět bez oblečení,“ prohlásil krátce na to, co odešli.

„Myslíš, že viděli tvůj ocas?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Stoprocentně. Sakra, co teď?“ panikařil.

„Nemám páru. Možná by jsme je měli nějak přesvědčit o tom, že ho nemáš,“ zmínila jsem.

„A jak asi když ho mám?“ zaťukal si na čelo. „Zatracený ocas, je to prokletí ho mít fakt,“ dodal.

„To neříkej. Na něco přijdeme. Donutíme je myslet si, že se jim to jenom zdálo,“ uklidňovala jsem ho.

„To nevím jak, Willow. Dokud mě neuvidí jen v trenkách a můj ocas záhadně nezmizí, pak tomu nikdy neuvěří. A já se před nima polonahej fakt producírovat nemůžu. Sakra, hodil by se tu vyšší démon, co by je mohl ovlivnit a byl by klid,“ zmínil.

„Hm. Nebo na ně prostě kašleme. Ať si myslí, co chtějí. Stejně je ani ve snu nenapadne, že jsi kocour a Waydan je démon,“ zasmála jsem se, ale oba s Ninou stáli za námi.

„Cože? Kocour?“ ozvala se Nina.

„Démon? Waydan je démon?“ zašeptal šokovaně Zack. Thayer se na mě otráveně podíval a zvedl se od stolu.

„Řešíme Halloween. Za co půjdete vy?“ prohlásila jsem pohotově. Naštěstí bylo zrovna před tím. Jaká náhoda.

„Halloween? Půjdete na nějaké večírek?“ divila se Nina a Thayer se zarazil.

„No jasně, vy ne? Waydan půjde za démona, já s Trish za démonice a Thayer za kocoura. Před pár týdny prohrál sázku v kartách a...“ začala jsem a Thayer se zakřenil.

„Neříkej to, je to trapný,“ okřikl mě. Byl vážně chytrý. Nemuseli jsme se na ničem domlouvat a vždycky jsme byli bezva tým v mlčení.

„Když nespí, musí nosit kočičí uši a ocas. A to po celý rok,“ práskla jsem na něj. „No, a tak jde za kocoura i na Halloween, aby neporušil sázku. Přitom chtěl jít za upíra,“ dodala jsem a oba na mě vyjeveně civěli. Nina mu drze stáhla kapuci a než stihnul zareagovat, odhalila tak jeho kočičí uši.

„Teda, kde jsi sehnal takový uši? A jak ti tam drží? Jsou to sponky?“ vyzvídala, ale já jí plácla přes ruku.

„Thayer nemá rád, když mu někdo sahá na vlasy. Jen jeho přítelkyně,“ vymyslela jsem si a Nina zrudla.

„Promiň, Thai. Máš přítelkyni, jo?“ zeptala se.

„Trish,“ odpověděl.

„Ta sexy kráska chodí s tebou, jo? Bych spíš čekal, že se vrátí k Waydanovi. Hodí se k sobě víc. Bez urážky,“ prohlásil Zack a Nina na něj hodila bodavý pohled a já udivený, že to vážně řekl.

„Jo, je to moje holka,“ usmál se na něj pyšně.

„Co to říkáš? Waydan je přece se mnou. Žárlíš snad?“ okřikla jsem Zacka, ale nereagoval. Nina se nás snažila zklidnit.

„Ty ouška ti moc sluší, Thai. Jsi vážně moc roztomilý jako kocour,“ zmínila. Vždyť jsem to říkala, že by se jí líbil. Ale vybrala si Zacka. Nicméně, oba si byli relativně podobní. Jako by byli z jedné tlupy. Oba byli blondáci s roztomilým obličejem. A kromě Thayerovo tigrinianského vzhledu byli oba podobné typy.

„Když to byla sázka, pak nechápu, proč to tolik skrýváš,“ prohlásil podezíravě Zack. On neměl v lásce ani Waydana ani Thayera. Nedal se tak snadno oblbnout jako Nina.

Zvlášť pokud viděl jeho mrskající se ocas. A zjevně to bylo vzájemné. Thayer Zacka taky moc nemusel.

„Ukaž ocas,“ řekl z ničeho nic Zack a my s Thayerem jsme se polekali. Kdyby ho ukázal, poznali by, že je opravdový. Už i to, že viděli jeho uši je riskantní. Kdyby se jich Nina dotkla a Thayer s nimi pohnul byť jen o centimetr jak má ve zvyku, když něco slyší, tak by byl nahaný.

„To zní trochu ujetě, nemyslíš?“ opáčil pohotově a Zack se pousmál. Sklouzl očima k jeho pravé nohavici, kde měl ocas schovaný a bedlivě sledoval, jestli se pohne. Thayer se snažil seč mohl, aby ho ocas neprozradil. Sice ho umí ovládat líp než Waydan a démoni, ale když je nervózní, občas se jeho ocas nechtěně prudce pohne.

„Uvidíme se zítra na těláku. Když už známe tvoje tajemství, nemusíš se stydět před náma převlíkat,“ dodal Zack, hodil na mě zvláštní pohled a odešel.

„Tak ahoj, Thai,“ zamávala mu Nina a běžela za Zackem. Thayer si hned přetáhl kapuci přes uši a konečně se mohl přestat hlídat, aby se neprozradil.

„Na chvíli mi přišlo, že je po všem. Ale ten kluk naší pohádce nevěří. Jestli se před nima budu převlíkat, zjistí, že to není umělotina. A když nepřijdu, nebo se převlíknu jinde, bude to podezřelý. A ten kluk to nenechá být. Bude se mě snažit odhalit. Co mám do hajzlu dělat?“ vztekal se.

„To fakt nevím. Možná by jsme je do toho mohli taky zasvětit,“ navrhla jsem, ale zpražil mě pohledem.

„Zbláznila ses? To je nebezpečný, a nejen pro ně. Nesmí se to dozvědět, Willow. Ten kluk se mi nelíbí. Vím, že je to tvůj ex a kámoš, ale nelíbí se mi, že je mstivej,“ procedil.

„Mstivej? Zack? To fakt není,“ culila jsem se.

„Je. Umím číst v lidech. Waydan ho taky moc nemusí. Nikdy ti to neřekl, protože ti nechtěl zasahovat do vztahu, ale jsem si jistej, že ho to vůči Waydanovi ještě nepustilo. A jestli se dozví jeho tajemství, využije ho proti němu. Slib mi, že mu nic neřekneš,“ řekl a dost intenzivně se mi díval do očí a já přikývla.

„Slibuju,“ usmála jsem se na něj a pak jsme šli domů.

Zack si to mířil do třídy, kde si nechal batoh. „Zacku, počkej!“ volala na něj Nina a běžela za ním.

„Ty ouška ti moc sluší, Thai. Jsi vážně moc roztomilý jako kocour...“ citoval jí podrážděně. Byl našťavaný a žárlil.

„Ta sexy kráska chodí s tebou, jo?“ vpálila mu Nina a on jen zavrtěl hlavou a ignoroval jí.

„Já to tak nemyslel. Jen jsem se divil, že taková hezká holka chodí s takovým obyčejným ťuňou, co vypadá jako kočka. Přece nevěříš tomu, že to byla nějaká sázka nebo jo?“ zeptal se a popadl batoh z lavice.

„Jasně, že věřím. Proč by to jinak měl na sobě?“ křenila se.

„Protože to je to, jak doopravdy vypadá. Není to žádná maska, je to doopravdický,“ odpověděl.

„Zacku, hrabe ti?“ zeptala se a zírala na něj vážně jako na cvoka.

„Já vím, co jsem viděl. Ten ocas se hýbal i ty uši. Vypadaly reálně. Až moc reálně. Těžko bys takhle hýbala s nějakým umělým chlupatým ocasem jako on. Je to kočičí ocas. Spíš bych řekl, že patří nějaký pumě. On není člověk, Nino,“ objasnil.

„A jak by to asi bylo možný?“ zeptala se ho.

„Nevím. Ale na tý jejich partičce je něco divného a Willow je taky divná. Vždycky byla divná. Na oslavě, kde jsme byli tenkrát spolu, byla mega divná a měla fialový oči. Tvrdila mi, že má čočky, ale nevěřím jí. Taky se vždycky s těmahle podivínama moc kamarádíčkovala. Je jednou z nich. A já přijdu na to, co jsou zač. A znovu ti připomínám ty Thayerovo tesáky a kočičí oči. Nejsou to čočky. Navíc on fakt vypadá jako kočka,“ pokračoval.

„Jsi fakt směšnej. Budeme se spolu bavit až tě to přejde. Nežijeme v pohádce, Zacku. Žádný kočičí lidi, upíři, démoni ani nic takovýho neexistuje,“ dodala a odešla.

„Ten kámen...“ zašeptal si pro sebe a vyběhl za Ninou. „Měla kámen. Byl černej jak uhel, ale na světle byl rudej jako krev. Když ses přes něj podívala, mohla jsi vidět kolem lidí takový aury. Myslím, že to byly duše,“ oznámil jí, ale ona se mu jen vysmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Ne vážně, Zacku. Už mi s tím dej fakt pokoj!“ řekla a odešla.

ÚDOLÍ KRÁLŮ – DESNEDALSKÉ HRANICE 21/10 202 12:01

Waydan s Trish totálně vytuhli. Po předešlé krátké přestávce, co se mohli protáhnout a projít se kousek pěšky, zase nudou usnuli. V noci toho moc nenaspali, a navíc byli oba rozmazlení, že když mohli, spali by do oběda. Daemtrish si utlala na jeho rameni a byla přikrytá jeho pláštěm, který měl stále přivázaný ke krku. Jen ho přes ní přehodil a sám klepal kosu v tom, co měl na sobě. A ještě k tomu byl hlavou opřený o ledové okno kočáru. Vždycky byl džentlmen.

„Vaše Veličenstvo, brzy budeme na místě. Právě jsme překročili hranice Desnedalu,“ řekl Hasít, ale s Waydanem to ani nehnulo. Ten, když usnul, tak spal jako pařez. „Vaše Veličenstvo,“ řekl a tůkal jemně na sklo kočáru, aby ho probudil co nejšetrněji, ale on nic. A tak pokračoval až se mu podařilo vzbudit Daemtrish.

„Díky bohu, slečno Soultnová,“ oddychl si Hasít. Ona si mnula rozespalé oči a šťouchla do Waydana, aby se vzbudil.

„Hej, ty mrtvolo. Vstávej!“ prskla na něj a on se na ní jen rozespale podíval a když si uvědomil, že mu leží na rameni, polekal se a ucuknul.

„Sorry, musel jsem úplně vytuhnout,“ řekl a zachumlal se do pláště, který z ní tak brutálně sejmul.

„Prý už jsme skoro tam. Jsme v Desnedalu,“ zopakovala a kočár se zase rozjel.

„No konečně. Už jsem myslel, že tu zhebnu nudou,“ prohlásil a Trish se k němu trochu přitulila. „Co to děláš? Jdi ode mě!“ syknul.

„Mě je ale zima, Waydane. Asi chcípnu, než tam dorazíme, jestli se se mnou nepodělíš o ten plášť,“ řekla a on si ho sundal a hodil ho přes ní. „Díky. A tobě není zima? Klidně...“ začala, ale přerušil jí.

„Ani to sakra neříkej. Tohle známe. Já to nějak přežiju,“ zareagoval a schoulil se do klubíčka.

„Nebud' blboun. O nic přece nejde,“ uklidňovala ho a on se na ní mlčky podíval.

„Hm a já jsem vážně hrozně vymrzlej,“ zašeptal a nasáčkoval se k ní pod ten mrňavý plášť. Někde měli i deku, ale ta byla v truhle na kočáře a na to byl Waydan moc líný. Hlavně by musel vylézt, a to se mu vůbec nechtělo.

„Kurva to je kosa,“ stěžoval si a Daemtrish se k němu přitulila a na chvíli zase zavřela oči. Waydan na to nijak nereagoval a nechal jí se o něj ohrát. Taky ho hřála ne že ne. A do království to byla ještě minimálně hodina cesty.

„Nepřijde ti zvláštní, že nás cestou nikdo nepřepadnul ani na nás nezaútočili žádný bestie?“ zeptala se.

„Ani ne. Je zima i na takový potvory. A jsem rád, tak to nepřivolávej. Nechce se mi zrovna nic zabíjet. Musel bych ven. Stačí, že budu muset vystoupit a jít do toho zasraného hradu. Nejsem moc v náladě na to být společenskej. Co chodím s Willow, je mi nejlíp jen ve dvou nebo max ve třech,“ zmínil.

„Hm. Neutíkej, pouštíš sem zimu,“ zašeptala a přitáhla si ho blíž k sobě.

„Promiň,“ odpověděl a zajistil všechny části pláště, aby na ně netáhlo.

„Jsem strašně unavená. Nemůžeme se prospat, než tam dorazíme? Taky nemám náladu na to být společenská. Je mi fajn s tebou ve dvou,“ zašeptala.

„To můžeme, ale na hradě už bude teplo. Musíme jen překonat tu cestu z kočáru,“ zmínil a ona se pousmála. „Co?“ zeptal se.

„Nic, jen že jsi pořád úplně stejně líný. Nikdy se ti nechtělo z postele, co si tak pamatuju,“ řekla.

„Trish...“ upozornil jí.

„Nemyslela jsem to tak. Jen říkám, že jsi pořád stejnej i když ses trochu změnil,“ komentovala.

„Táta říkal, že se lidi mění, ale nemění se jejich jádro. Já jsem v jádru prostě spáč a lenoch,“ řekl a taky zavřel oči. „A taky jsi tam byla se mnou ty. Komu by se chtělo ven,“ dodal až jí to donutilo otevřít oči. Ale když si všimla, že to Waydan nijak nehrotí, zase se upokojila.

„Možná prostě spolu budeme takhle flirtovat už napořád. Vždyť o nic nejde. Je to jen nevinná hra,“ komentovala a Waydan se pousmál. „Co?“ usmála se.

„Neflirtuju s tebou. Jen se provokujeme a pošťuchujeme. Z nostalgie a tak. Nejde mi o to tě sbalit ani tě dostat, tak to není flirt,“ objasnil.

„Ale ani Thayerovi a ani Willow by se tahle naše hra nelíbila,“ zmínila.

„Asi ne. Ale já mám svědomí čistý. Fakt se o nic nesnažím. Prostě to jde samo,“ hájil se.

„Hm, vždyť to říkám, že spolu budeme takhle flirtovat napořád. Jsme bývalí milenci a pořád kamarádi, to se nedá odčarovat,“ řekla a on přikývl.

„Souhlasím,“ zašeptal.

„Trish?“ oslovil jí po pár minutovém tichu.

„Ano?“ usmála se a podívala se mu do očí.

„Mám tě rád,“ řekl a jí se okamžitě zalily oči slzami. Něco takového nečekala, že jí někdy řekne. A ještě tím tónem, jakým jí to řekl.

„Taky tě mám ráda,“ řekla a pevně ho objala.

„Promiň, že jsem ti to nikdy neřekl. Ale myslím, že si to zasloužíš vědět ode mě. Po tom všem, co jsi pro mě a pro Willow udělala. A nejen pro nás. Vlastně ti to neříkám jen proto. Jsi fakt skvělá, víš? A já jsem rád, že tě mám... a měl bych už držet hubu, nebo se rozbrečím sám,“ zasmál se. „Pozdě,“ dodal, když ucítil svou slzu stékající po tváři.

Ona jen zarytě mlčela. Zřejmě jí to překvapilo natolik, že ztratila řeč. „Trish?“ zašeptal, když mu přišlo, že Trish dlouho nereaguje na to, co jí před chvílí řekl. „Ty pláčeš? Ne ne. Neřkej mi, že taková drsňačka jako ty brečí,“ křenil se.

„Ty máš co říkat, ubulánku!“ řekla, otřela si slzy z očí a pak otřela palcem i tu jeho. „Tohle by se mělo dát do muzea,“ prohlásila zírajíc na kapku jeho slzy na svém prstě.

„Jsi blbá,“ zakřenil se a lehce do ní šťouchnul. Trish se zasmála.

„Od tebe to zní tak strašně krásně. Děkuju, že jsi mi to řekl. Vážím si toho. Ani nevíš jak moc,“ usmála se na něj a on na ní.

VICTORY LANE 21/10 2020 12:17

Já s Thayerem jsme se vraceli domů ze školy. Oba jsme měli plnou hlavu toho, že se o nás Zack s Ninou dozví pravdu. Víím, že jsem mu to předtím chtěla říct, ale teď ne. Nechci ohrozit Waydana ani Thayera a ani je a ani sebe. A trochu mě znepokojovalo, co říkal Thayer o tom, že je Zack mstivý. Protože on vážně uměl číst v lidech a rozhodně neměl žádný zájem na tom mi lhát, nebo si cokoli vymýšlet.

„Dal bych si smažený křidýlka. Tak dva kyblíky,“ zmínil.

„Neměl jsi teď oběd?“ křenila jsem se.

„Hm, ale jsem tigrinian v lidský podobě. Nějaká polívka mi nestačí ani zdaleka. Chci maso. Hodně masa,“ dodal.

„Jsi vážně žravec kočičák. Tak se stavíme u řezníka a koupíme ti kilo hovězího, co říkáš?“ navrhla jsem a on se zamyslel.

„To zní dobře. Hodně dobře,“ křenil se a ukázal mi své špičáky. Jen jsem nad ním zavrtěla hlavou. Byl takový hubený, ale jedl jako pět dospělých chlapů najednou a to každý den. Uživit ho muselo Waydana stát hodně peněz. I když. Je fakt, že když byl ve své zmenšené kočičí verzi, stačily mu jen granule a občas kus šunky.

Jen, co jsme odbočili do uličky, blížili se k nám dva bezdušáci. A já ztuhla. Neměla jsem u sebe dýku. Poprvé v životě jsem jí neměla a napadnou nás démoni? Jaká ironie. „Ale ale, lovkyně. A Killianová. Tebe přesně hledáme. Ustup, kočičáku,“ řekl jeden z nich a proměnil se ze svého roztomilého člověčího vzhledu do své démonické podoby.

Oproti Waydanovi byl malý jako člověk, jen měl křídla, kopyta, rohy a drápy a vypadal najednou strašidelněji.

„Vy dva si jako myslíte, že nás chytíte, jo?“ smál se Thayer jak kdyby po nás šel jen křeček.

„Nemám dýku,“ připomněla jsem mu.

„To zvládnou levou zadní,“ usmál se na mě.

„Proč mě hledáte?“ zeptala jsem se, abych je trochu rozptýlila.

„Dostali jsme to za úkol od našeho nadřízeného. Není v tom nic osobního, je to jen kšeft. Vyměníme tě za fakt tučnou odměnu. A co s tebou bude pak už nás nezajímá. Ale myslím si, že náš pán tě nechce jen tak zabít. Asi ne hned. Rozhodně se máš na co těšit,“ prozradil ten druhý a vystartoval po mě.

„Nesahej na ní. Ona je snoubenka Nejvyššího. Jestli jí zkřivíš jedinej vlas na hlavě, ty i minimálně dvě další generace tvých stupidních genů budou litovat!“ vyhrožoval mu Thayer a proměnil se do své tigrinianské podoby.

„Snoubenka Nejvyššího? No teda, škoda, že si jí ještě nevzal a neochránil ji. Takhle zdechnete oba,“ smál se. *Copak on nezná Waydana? Tohle bude úplně jinej druh démonů.*

„Cizinci a ještě hloupí,“ řekl Thayer a zavrhl nad nimi hlavou. A pak po něm skočil, zakousnul se mu do krku a okamžitě ho zabil. Ten druhý před ním začal couvat. „Tak co, ještě máš pocit, že mě porazíš?“ zeptal se. Jeho černé chlupy u tlamy měl celé od krve a cenil na něj tesáky. Řekla bych, že kdybych u toho nebyla já, klidně by toho, co ho zabil sežral.

„Nejsi nesmrtelněj, tigriniane,“ procedil ten démon a tasil na něj svůj meč. Thayer se upřímně zasmál.

„Ani ty ne. Ale nejsi pro mě výzva, démone. Zabil jsem i vyšší demony a mnohem horší. Ty jsi jen malej školáček, co chce kapesný. Jestli nechceš umřít, zmiz zpátky do díry, kam patříš a nehraj si se mnou!“ řekl Thayer. Ale démon se rozhodl, že to riskne. Napráhl svůj meč proti Thayerovi a seknul s ním. Thayer se mu vyhnul a výhruzně na něj zavrčel.

Já vůbec nevěděla, co mám dělat. Bála jsem se o něj. Sama jsem bez dýky byla úplně bezbranná. Nemohla jsem odejít ani tam s ním zůstat. „Drž se za mnou,“ řekl a kroužil kolem démona jako pravá šelma. Výhruzně na něj vrčel a vyhrožoval mu i pohledem. Pomalu a tichounce našlapoval a bedlivě ho sledoval svýma kočičíma očima. Čekal na nejvhodnější chvíli, kdy na něj zaútočí.

On byl vážně kus kočky, to se musí nechat. Být v kůži toho démona, tak utíkám. Vždyť tamtoho zabil přesně jak řekl levou zadní. Ale nevím, co bych dělala, kdyby se mu kvůli mně mělo něco stát.

„Tak co, čičiči, nějak ti to trvá,“ provokoval ho a znovu po něm seknul mečem. Thayer pohotově ucukl a zasyčel na něj jako had. „Proč jí chráníš? Nejde mi to do hlavy. Je to lovkyně,“ zeptal se ho.

„Není ale lovkyně tigrinianů,“ objasnil stručně.

„Chceš jí? Ona nevypadá, že je na zvířátka. Ta ti nedá,“ provokoval ho.

„Sklapni!“ zařval na něj a svými drápy ho lehce štrejchnul do hrudi. No lehce. Pěkně hluboko. Démon se mu ale smál a pořád ho provokoval. *Co to s těma thallaranskýma je? Neustále se dráždí a zabíjí.*

„Proč jí chráníš? Když jí nechceš?“ pokračoval.

„Je to snoubenka Nejvyššího, ty idiotskej démone, už jsem ti to říkal,“ vrčel na něj.

„Už zase ta pohádka s Nejvyšším? Modlíš se k neexistujícímu bůžkovi? Ty jsi vážně ztraceněj případ,“ posmíval se mu, ale to Thayera vytočilo doběla.

„Nevěřící žeru k snídani,“ prohlásil Thayer, skočil na něj a trhal ho za živa, zatímco ten démon vřestl bolestí. Já si musela zakrýt oči. Bylo to i na mě moc. *Thayer, ty jsi tak brutální... Ještě snad víc než Waydan.*

„Jsem šelma a pěkně hladová šelma. A už jsem řekl, že sežeru každého, kdo ublíží někomu, koho mám rád, nebo se o to pokusí,“ dodal a něco málo z něj sežral. Já se otočila zády a nechala jsem mu soukromí. Ale chápu, je to tigrinian a je to jeho přirozenost. Příroda byla, je a vždycky bude krutá. A stejně tak jako já jsem lovkyně a zabíjím demony, Thayer je tigrinianská masožravá šelma a živí se masem. Jakýmkoli masem kromě tím ze stejného druhu.

Jako reakci na moje otočení se jen pousmál. Tohle vždycky dělal on Waydanovi. Že by se už Thayer nebál o svou duši?

A když se nakrmil, olízal si svým dlouhým jazykem tlamu a fousky a lehce se omyl tlapou jako to běžně kočky dělají. „Tak jdeme?“ zeptal se, proměnil se do zmenšené verze a skočil mi do náruče. Něco takového ještě nikdy neudělal, ale nevadilo mi to. Zřejmě tohle dělal Waydanovi. Jsme tu jen my dva. Na všechno jsme teď sami a on mě chrání stejně tak jako já budu chránit jeho. Je to takový můj silný pokémon.

„Děkuju,“ zašeptala jsem.

„Není zač. Stejně jsem chcípal hladu. Tohle bodlo. Ty hovězí hody necháme na jindy,“ zakřenil se a já se pousmála a přikývla jsem.

„Jde z tebe strach,“ přiznala jsem cestou.

„Jo? To je dobře,“ řekl a spokojeně se pousmál.

„Teď mě trochu děsí ta představa, že jste mě měli s Waydanem v plánu zabít. Dopadla bych stejně,“ zmínila jsem, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne, to bych ti nikdy neudělal. A Waydan taky ne. Možná tak by se se mnou podělil o tvou krev a pak by ti vzal duši, ale na tvoje tělo by nikdo ani nesáhl,“ odpověděl.

„Jak velkorysý,“ opáčila jsem a on se zakřenil. „Co ta těla? To je tam necháš ležet?“ zeptala jsem se ho cestou.

„Myslíš to, co z nich zbylo? Oni do pár minut zmizí. Když démon umře na Zemi, na který se nenarodil, jeho tělo se na vzduchu do pár minut rozpadne na prach,“ objasnil.

„Ale co když je tady uvidí někdo z lidí?“ zeptala jsem se.

„To není náš problém. Navíc, i kdyby je našli, dřív, než by je odvezli ke zkoumání by se jim všechny důkazy vypařily do éteru. Takže se neboj,“ dodal. Konečně jsme vyšli z té tmavé uličky. Už nikdy nebudu vycházet bez dýky a už nikdy nebudu chodit do tmavých uliček. Vždycky tam narazím na nějakého démona.

„Mimochodem, asi tě budu udržovat hladovýho, potom ti to jde mnohem líp,“ zmínila jsem a on se zasmál.

„Pravda. Ale jestli chceš, abych měl sílu, tak mě musíš pořádně krmit,“ zašeptal. *Jo, musím se o něj dobře starat. Waydan mi ho dal na starost a mě zase jemu. Každý máme svůj úkol. Thayer je moje super zvířátko. Vážně ho začínám mít ráda. Myslím trochu jinak. Jako kočku spíš.*

„Už jsem ti někdy říkala, jak strašně jsi roztomilej? Nemůžu si pomoci, ale kdyby to nebylo divný, úplně bych tě upusinkovala,“ prozradila jsem mu a drbala jsem ho na bříšku. Thayer se smál.

„Jsem nažranej, moc mě nešimrej,“ hihňal se.

„No to mě poser na holý záda,“ zašeptal si pro sebe Zack a lovil z kapsy telefon...

DESNEDAL CASTLE 21/10 202 13:20

Král Goromel seděl na křesle ve společenské místnosti na svém hradě. Nohy měl natažené na kožešině před krbem a popíjel mátový čaj. Zjevně už očekával příjezd svého dlouho očekávaného hosta. „Můj králi, hlídka spatřila kočáry patřící thallaranským u západní brány. Jeho Veličenstvo král Waydan už je zřejmě tady,“ upozornil ho jeden z jeho sloužících.

„Výborně. Nesmí se stát žádný skandál, rozumíte? Všechno musí jít podle plánu. Chci, aby se kolem něj pohybovali jen ti nejkvalifikovanější,“ řekl Goromel. Malox přikývl a s poklonou odkráčel plnit své povinnosti. „Koruna. Kde mám sakra korunu?“ zašeptal si pro sebe a když jí nahmatal, dal si ji na hlavu.

Waydan si akorát upravoval plášť zpátky na místo, kam patří a trochu se upravil, aby nevypadal moc rozespale a zmuchlaně. Daemtrish udělala to stejné. Pak odhrnul záclonku u kočáru a vykoul ven.

„Vypadá to, že už jsme tady,“ zmínil, rozhlížeje se po nádvoří z okýnka.

„Ach jo. Vůbec se necítím na to setkat se s nějakým králem,“ prohlásila a Waydan přikývl.

„Jsme na tom stejně,“ odpověděl, nasadil si korunu a v tom jejich kočár zastavil u kašny přímo naproti hlavnímu vchodu do hradu. Pak Hasít otevřel dveře.

„Pojďte, Veličenstvo,“ zašeptal a čekal, až Waydan vystoupí. Hned za ním vylezla Daemtrish. U hlavního vchodu do hradu na schodišti stál buclatý a malý démon páté třídy se zlatou korunou na hlavě a byl z obou stran obklopený hradními strážci a rytíři.

„Sakra, jsem nervní,“ prohlásil Waydan.

„Buďte milý,“ radil mu Hasít.

„Vždycky jsem milý,“ řekl, zatímco se pomalu přibližoval k tomu staršímu králi stojícímu u vchodu.

„Taky jsem nervózní,“ špitla Daemtrish a potlačovala tendenci ho chytnout za ruku.

„Pšš!“ okřikl jí Waydan.

Na nádvoří bylo prázdné, ale po boku Goromela bylo z každé strany tak patnáct strážců. Waydan taky nepřišel sám s Hasitem a s Daemtrish. Na koních za ním a v dalších kočárech byli i jeho lidé.

Byli to ozbrojení rytíři, kteří teď kráčeli za ním, kdyby se náhodou situace zvrtila, tak aby mohli včas zasáhnout a chránit čest a život svého Nejvyššího. Tím, že byl Waydan nesmrtelný, tak se mohlo zdát, že to měl o dost snazší, ale existoval i jiný způsob, jak ho vážně zranit. Nikdy nebyl tak úplně v bezpečí.

Byla tam podivně zvláštní atmosféra. Goromel si mladého krále prohlížel jako by ho měl jen za usmrkance, natož za boha. A Waydan ho vnímal jako obyčejného staříka a absolutně netušil, co si s ním bude celé ty dny povídat. Jak sám řekl, on je přece mladý Kanadán z 21. století, a ne thallaranský šedesátník, co chodí s ostatními šedesátníky na ryby a bažanty. I když jsou zhruba stejně staří.

„To je on? Takový dítě?“ zašeptal Goromel svému rádci do ucha a on přikývl.

„Ano, Vaše Veličenstvo. To je Waydan I. Jeho Veličenstvo král Thallaranský, náš bůh, Nejvyšší – démon první třídy a prvorozený syn Dargedona našeho stvořitele,“ odpověděl.

„Safra, to je titulů na takový mládě,“ procedil suše Goromel a pozoroval kopyta Nejvyššího, jak pod nimi mizí bílý poprašek na kočičích hlavách a mění ho ve stopy.

„Vyšší démoni od určitého věku nestárnou, můj králi,“ zmínil, ale Goromel se ohnal jako by odháněl mouchu, aby svého rádce umlčel. Waydan s Daemtrish se zastavili dva metry před Goromelem a oba mlčeli.

Waydan měl dobré vychování a vždy věděl, co kdo má dělat ve společnosti, aniž by to někdy zažil. Věděl však, že první krok je na králi Desnedalu, protože on byl ten, co ho pozval, a tak by měl své hosty správně uvítat jako první.

Goromel udělal krůček dopředu a pousmál se. „Jaká to pocta pro Desnedal, že ho navštívil démon takové velikosti. Buďte vítán, králi. Snad se vám, vaší paní i vašim lidem u nás bude líbit,“ řekl a Waydan se usmál.

„Rád vás poznávám, králi. Děkuji za pozvání,“ řekl, ale nebyl příliš spokojený s uvítáním. Král totiž jaksi zapomněl, že se lidé odjakživa oslovují jejich nejvyšším dosaženým titulem a on z něj udělal sobě rovného, což rozhodně nejsou.

Těžko říct, zda to bylo schválně nebo jen zapomněl. Waydan není ten, co by si na titulech nějak zakládal a rozhodně ho to neurazilo. Nicméně cítil lehké znepokojení. Co když ho král takto degradoval schválně? Co když je jen natolik hrdý, že není schopen přijmout Waydana jako svého boha – jako Nejvyššího jen proto, že vypadá na necelých třicet. Věk v Thallaranu byl častým problémem.

„Musíte být vymrzlí z té cesty, pojďte dovnitř se zahřát a trochu si odpočinout. Moji lidé vám ukážou vaše pokoje a odnesou zavazadla. Dovolil jsem si vám nechat poslat do pokojů i malé občerstvení a připravit horké koupele,“ objasnil Goromel a usmál se na něj.

„To je od vás velice laskavé. Myslím, že já i ostatní si budeme chtít chvíli odpočinout. Cesta byla dlouhá a chladná,“ odpověděl Waydan.

„Doufám, že jste se cestou nesetkali s žádnými nepříjemnostmi. Poslední dobou tu máme problémy s morinky. Ale už to mám téměř pod kontrolou,“ řekl a pobídl své hosty k bráně.

„Ne, nic nás cestou nenapadlo,“ odpovídal Waydan a následoval krále dovnitř do hradu. Cestou se rozhlížel. Oproti Božímu chrámu byl hrad takový holý a působil chladně. Nicméně nebyl tak chladný, jak se zdál. Hlavně ne tak jako bylo venku.

Když se král Goromel zastavil u schodiště, prohlédl si Waydana od shora dolů a zase odspodu nahoru. Zastavil se u jeho majestátně vyhlížejících rohů a sjel očima k jeho rudým očím, které, ho s relativně povýšeným pohledem sledovaly. Potom se usmál.

„Tady se prozatím rozloučíme. Budu se těšit na večer, až se k nám připojíte. Dovolil jsem si pro vás připravit k večeři i menší zábavu,“ dodal a odkráčel spolu se svými rádci někam pryč.

Waydan byl oproti ostatním démonům opravdu i fyzicky nejvyšší. Měl ve své démonské podobě dva a půl metru a jeho rohy se stáčely dovnitř, že vytvářely tvar šňůry od starých pevných linek. Měl je jako démon první třídy stočené dovnitř rovnou dvakrát a ocas až na zem. Zato král Goromel měřil necelé dva metry, jeho rohy byly sotva zatočené, ocas mu končil lehce pod kolena, neměl křídla a stárnul. Řekla bych, že to s mužským egem trochu zacloumá.

„Tudy prosím, Vaše Veličenstvo,“ řekl jeden ze sloužících krále Goromela a vedl Waydana se svou družinou do pokojů.

Goromel se zastavil a podíval se z dálky na Waydana. „Jak jste na tom s naším plánem? Chci našeho hosta řádně zabavit. A nejen to, musí to být špička. Něco extra. Rozumíte?“ řekl Goromel a Malox se mu poklonil.

„Samozřejmě, Vaše Veličenstvo,“ zašeptal a pomohl mu do schodů.

„Já sám, já sám!“ řekl a pomalu zvedal svá kopyta. Waydan byl mnohem starší než Goromel, což Goromel zřejmě ani nepostřehl. O Nejvyšším toho nikdo moc nevěděl. Vyjma těch thallaranských.

Služebná otevřela dveře do obrovského pokoje. Byl to pokoj hodný krále. Byl světlý a prostorný. Pečlivě vytopený dvěma krby. Waydan nakoukl do vedlejší místnosti, kde byla dřevěná vana. Když se ale podíval pořádně všiml si, že ty vany jsou tam naproti sobě dvě.

„Proč mám dvě vany?“ zeptal se služebné.

„Přece pro vás a vaší paní,“ odpověděla.

„Mojí paní?“ divil se.

„Tím myslela nejspíš mě,“ zašeptala rozpačitě Trish.

„To mi došlo,“ opáčil suše a otočil se na služku. „Tohle není moje paní,“ řekl a služebná úplně zbledla.

„Velice se omlouvám, Vaše Veličenstvo. Já... bylo mi řečeno, že dorazíte s vaší paní. Hned nechám připravit pokoj pro slečnu zvlášť a i koupel. Velice se omlouvám,“ mumlala a poklonila se mu. Waydanovi došlo, že by mohla dostat vynadáno za takové nedorozumění a zas tolik se toho v jeho očích nestalo, aby to hrotil.

„Nechte to být. Slečna Soultnová zůstane se mnou,“ řekl a ona na něj valila oči. A nejen ona ale i Daemtrish.

„Mám tomu rozumět tak, že pokoj budete využívat spolu?“ ujíšťovala se.

„Ano. A budu rád, když se o tom nedorozumění nezmíníte. Klidně to nechte při tom, že je slečna Soultnová moje paní,“ řekl a dal jí do ruky jeden zlaťák. Jí se rozzářily oči. Celý zlaťák zřejmě neviděla jak je rok dlouhý a taky na zlatě nikdy neviděla mladý a rebelský obličej Nejvyššího. Nepochybně si ho schová pro štěstí.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo. Tak pokud je to všechno, já už půjdu,“ zakuňkala, poklonila se a odešla.

„Co to děláš?“ obořila se na něj Trish.

„Snažím se nedělat zmatky. Bude nejlepší, když se s tím prostě popereme po svých. Jsme zvyklí spolu spát v jedné místnosti,“ odpověděl.

„I v jedné posteli. Ale tohle nejde,“ prskala na něj.

„Budu spát na gauči. Hele, jde o to, že ten král na nás divně zírá a celkově mi to tu přijde jako v mauzeu. Bude lepší, když zůstaneme pohromadě,“ zmínil a začal se svlékat, ale Daemtrish ho zastavila svou rukou, kterou ho zabrzдила ve svlékání.

„Můžu se jít vykoupat první?“ zeptala se, on přikývl a natáhl se pro hroznové víno, které bylo v misce na stole. „Dík,“ zašeptala a zavřela se v koupelně. Waydan si sedl ke krbu a přemýšlel.

Král Goromel na něj neudělal nejlepší dojem. Znepokojovalo ho to, jak ho oslovil. A taky to, že se o tom, že je zasnoubený s lovkyní démonů v Desnedalu vůbec neví. Přišlo mu to absurdní, aby se to sem nedostalo vzhledem k tomu, že se k nim dostalo už jen to, že se stal králem.

Něco mu na tom nehrálo. A pokud král jen úmyslně popírá skutečnosti, pak se Waydanovi ani trochu nelíbil. Měl strach, že by se to mohlo zvrtnout a dojít mezi nimi k nějakému rozporu. A nějaká válka dvou či více království kvůli druhému životu na Zemi? Toho se začínal bát, a hlavně o mě. Jenže nemohl nikomu dát vědět. Byl strašně daleko od Thallaranu i od Kanady.

Když Daemtrish vylezla v županu z koupelny, všimla si, že Waydan pořád sedí sklesle na gauči. „Děje se něco? Od doby, co jsme přijeli, jsi divnej,“ zmínila a on se na ní jenom mlčky podíval. Zatím jí nejspíš nechtěl zbytečně znepokojovat svými ničím nepodloženými domněnkami.

„Ne, nic. Jen jsem utahanej a zmrzlej na kost. Půjdu se taky vykoupat,“ řekl, zvedl se z gauče a zavřel se do koupelny. Daemtrish si stoupla ke krbu a sušila si ručníkem vlasy. Potom se natáhla ke stolu, kde si předtím odložila svou výstroj a svou stříbrnou killianskou dýku, kterou jí Waydan věnoval.

Už měl jen jednu. Zlatou jsem měla já a jednu stříbrnou měl ještě Thayer. Ale ten jí moc nepotřeboval, když byl tigrinian.

Vzala jí do ruky, vytáhla z pouzdra a prohlížela si jí jako by jí viděla prvně. „Co tě trápí, Wayde? Já to na tobě už poznám,“ zašeptala si pro sebe a pohladila čepel prstem. A když Waydan vyšel z koupelny, rychle jí zatáhla zpátky jako by dělala něco, o čem nesmí vědět.

„Co je?“ zeptal se a sedl si zpátky na gauč.

„Nic, co by?“ zašeptala.

„Lekla ses mě,“ připomněl.

„No a?“ odpovídala a přisedla si.

„Člověk se leká hlavně když dělá něco, co nemá a někdo další ho u toho načape,“ oznámil jí.

„Ne, jen jsem byla zamyšlená a ty dveře udělaly příšernej zvuk, tak jsem se prostě lekla,“ objasnila.

„Dobře,“ usmál se a opřel se o gauč.

„Nepůjdeš si lehnout?“ zeptala se, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, ale klidně běž. Budu potichu,“ odpověděl a ona na něj překvapeně koukala.

„Wayde, kdyby se něco dělo, řekl bys mi to, vid?“ ujišťovala se.

„Samozřejmě,“ opáčil a obdařil jí svým kouzelným úsměvem.

„Ok. Tak já si půjdu lehnout,“ řekla a vlezla si do té královské postele. Waydan mlčel, jen se natáhl ke stolu pro pár dalších kuliček hroznového vína a nalil si víno do poháru. Ještě ho očichal, než se napil a pak si k tomu natáhl nohy na stůl a zíral do plamenů v krbu.

RIDDLE LANE 124 21/10 2020 15:24

Zack seděl na gauči u Niny doma a popíjel čaj, který mu uvařila. „Já si nevymýšlím, Nino. Musíš mi věřit. Jsou to démoni. Waydan, Trish, Aellara... a Thayer je kocour,“ povídal a ona na něj zírala jako na idiota.

„Aha. A Willow? Ta těžko bude kočka, nebo démonka. Známe jí celej život. Kdyby měla ocas, všimli by jsme si toho. Hlavně ty. Vždyť jste se muchlovali milionkrát,“ řekla a on přikývl.

„Netvrdím, že je Willow jedna z nich. Ale rozhodně je v tom nějak zapletená,“ dodal.

„Řekni mi to znovu. Co přesně jsi viděl?“ zeptala se.

„Willow s Thayerem šli ze školy a cestu jim zkřížili nějaký dva kluci. Nikdy předtím jsem je neviděl. Mluvili s nima ale jako by se znali. Ne teda moc přátelsky. Moc jsem jim nerozuměl, ale ti dva se proměnili v nějaký rohatý potvory. Měli démonský rohy, kopyta a ocasy a vypadali fakt jako démoni. A Thayer se hned na to proměnil v obrovskou černou kočku. Vypadal jako puma a pak...“ pokračoval, ale Nina ho zarazila.

„Cože? Ty vážně čekáš, že ti to uvěřím? Proč mě takhle strašíš? Vždyť to nedává žádnéj smysl,“ komentovala otráveně Nina.

„Tak mě aspoň vyslechni. Prosím. Přisahám ti na svůj život, že jsem tohle viděl. Jak jsem řekl, proměnil se v obrovskou černou kočku a zaútočil na jednoho z těch démonů a zabil ho. Pak se chystal zabít i toho druhýho.

Willow stála za ním. Vypadalo to, jako by jí bránil, takže evidentně ti dva šli po ní. Ten druhý po Thayerovi šlehal mečem, ale netrefil se. No a pak Thayer zabil i toho druhýho. Willow se otočila zády a on ho sežral. Viděl jsem to. Trhal z něj maso jako lev

z antilopy. A pak se proměnil v mrňavou kočičku a skočil jí do náruče," vyprávěl, zatímco Nina na něj vyjeveně zírala.

„A slyšel jsem, co si říkali. Ona mu řekla přesně tohle: ‚Už jsem ti někdy říkala, jak strašně jsi roztomilej? Nemůžu si pomoci, ale kdyby to nebylo divný, úplně bych tě upusinkovala.‘ a pak ho šimrala na břicho," dodal a Nina ztuhla. Potom se hlasitě rozesmála.

„Ne. Tohle je blbost. Ale máš bod za snahu. Měl bys chodit na literární předmět a využít to v praxi. Máš fakt super fantazii," prohlásila, ale Zack už se naštvál a praštil pěstí do stolu až zvrhnul jejich čaje.

„Já si to nevymýšlím kurva! Viděl jsem to. Willow byla vždycky divná. Duchem jinde. Nebo si nepamatuješ, jak nám vždycky utíkala? Dva dny jsme o ní neslyšeli a pak se zase někde vynořila a byla samá modřina a krvavý šrámy. Tvrdila nám vždycky, že někde spadla. Není možný, aby byl člověk tak nemotornej, nehledě na to, že jsem jí nikdy neviděl ani zakopnout," řekl vztekle.

„A nepřijde ti divný, že se ve škole zjevil Waydan, ona mě s ním podvedla a hned se zasnoubili? Někde se přece museli seznámit. Ona má k těmhle bytostem přístup. A mimochodem, kde vůbec je? Hlídá jí místo něj ten kočičák. Je to jeho nejlepší kámoš. Už chápu, proč taková kočka jako je Trish chodí s tím kočičákem. Viděl jsem ho v akci, je to pořádně velkej badass. A začínám se bát, že je Waydan vážně démon," zmínil.

„Jestli je to pravda, co je pak Willow?" zeptala se a Zack pokrčil rameny.

„Nemám kurva páru. Ale musíme to zjistit. Zítra je budeme sledovat. Jdeš do toho se mnou?" zeptal se jí a ona přikývla.

„No jo. Aspoň to bude zábava," zaculila se.

„Počkej až to uvidíš tak jako já před chvílí a konečně mi uvěříš," dodal nadšeně.

DESNE DAL 21/10 202 17:38

„Jak dlouho jsem spala?" zeptala se Daemtrish, přisedla si k Waydanovi, který si něco četl a napila se z jeho poháru vína.

„Asi tři hodiny," odpověděl a otočil stránku. Taky se na ní nepřátelsky podíval a potom upřel svůj zrak na pohár, který mu tak podle znárodnila.

„Ty si čteš?" divila se.

„Co jinýho tady mám dělat?" zeptal se otráveně, zaklapl knížku a položil jí na stůl.

„Vůbec se mi nechce jít na tu snobskou večeři," prohlásila a Waydan přikývl.

„Tak to jsme dva," řekl.

„Od zítřka už budeme muset být trochu společenštější. Jsi na to připravený?" zeptala se ho, položila pohár zpátky na stůl a on zavrtěl hlavou.

„Ani ne. Nejradši bych odtud utekl. Mám z toho všeho divnej pocit. Hellion s Aellarou jsou sami na Thallaran a na Ashera. Thayer je sám na Willow, po který všichni jdou a já jsem sám s tebou na toho divnýho krále. Možná jsem to měl vymyslet líp. Mám nervy z toho všeho až se mi chce zvracet," přiznal a ona ho pohladila po zádech.

„To bude dobrý. Určitě je všechno v pořádku. Thayer není žádná měkkota. Určitě Willow uchrání a ona je taky celkem drsná. Asher je v Trhlině a Aellaru hlídá Hellion. A my dva? Co by se tady tak mohlo stát?“ křenila se, ale Waydan se na ní jen mlčky podíval.

„No, doufejme, že nic. Ale ten král mi leze na nervy. Je divnej a nelíbí se mi, jak se ke mně chová,“ procedil.

„Ale no tak. Přece nebudete vyvádět jenom proto, že před tebou nepadl na ty svoje starý kolena a nemodlí se k tobě,“ culila se.

„Tak trochu jsem to čekal, když jsem jeho bůh. Ale on vypadá jak když ani nevěří. Jestli je nevěřící a nebude se ke mně chovat s úctou, bude to problém. A nejen pro mě, ale pro Thallaran obecně. Přejde mi, že se mi vysmívá,“ zmínil.

„Podle mě se v tom moc nimráš. Nějak ti stouplo ego, co ses stal králem, Waydíku,“ řekla a rozcuchala mu z legrace vlasy.

„Nech toho. Musíme se připravit,“ řekl a vstal z gauče. V tom akorát někdo klepal na dveře. „Dále,“ ozval se a dovnitř vstoupily dvě mladé služebné. Obě se poklonily jen hlavou a pokrčily kolena.

„Jsme tu na příkaz Jeho Veličenstva krále Goromela. Máme se ujistit, zda máte vše, co potřebujete a případně vám máme nabídnout naše služby a pomoc s oblékáním na slavnostní hostinu,“ řekla jedna z nich, aniž by se Waydanovi podívala do očí.

„Myslím, že se zvládneme obléknout sami, děkujeme,“ řekl Waydan, ale Daemtrish se na něj podívala a odkašlala si, aby mu dala najevo, že by měl nabídku přijmout. Někdy byl vážně trochu neuctivý. „Jistě, tak jo. Rádi přijmeme královu nabídku,“ řekl rozpačitě a obě se nahrnuly do místnosti.

„Máte vybrané šaty, Vaše Veličenstvo?“ zeptala se Daemtrish a ta při tom oslovení úplně ztuhla. Waydan se jen pousmál.

„Tak si to užij, Veličenstvo,“ mrknul na ní, poklonil se jí a tahal z truhly rudou tuniku a svůj plášť.

„Ne, nemám. Já... asi ani žádné šaty nemám,“ procedila.

„V tom případě, vám můžeme šaty půjčit. Jeho Veličenstvo král Goromel nechal ušít hned několik šatů pro dámy vyššího postavení, které sem přijedou na návštěvu a shodou okolností nemají co na sebe. Jaká je vaše oblíbená barva?“ zeptala se jedna a hned se k ní přiblížila druhá.

„Červená a černá,“ prohodila suše.

„Tak tedy červená,“ usmála se na ní.

„Budete si přát vaše vlasy vyčesat nebo nějak jinak upravit?“ zeptala se ta druhá a Daemtrish byla úplně v rozpacích.

„Normálně jen upravit,“ zakuňkala. Obě si jí vzaly do parády. Waydan na sebe hodil tuniku a zavazoval si plášť, zatímco ty dvě kolem Daemtrish skákaly jako kolem královny, což si myslely, že je.

„Jen jí rozmazluje dámy, ona si to zaslouží,“ zmínil Waydan a sáhl po koruně.

„A vy, Vaše Veličenstvo? Nechcete upravit?“ zeptala se ho jedna z nich, ale zavrtěl hlavou. Jenže než stačil odpovědět tím zavrtěním, už stála u něj a upravovala jeho plášť.

„To... to je dobrý,“ koktal rozpačitě. Nebyl na takovou péči zvyklý, protože v Thallaranu to svým služebníkům zakázal. A Daemtrish nebyla žádná princezna, snoubenka krále ani jeho žena, takže se k ní taková péče taky nikdy nedostala.

Když služebná zavazovala Waydanovi plášť, Waydan si jí zblízka prohlížel. Byla to démonka páté třídy a byla mladá. Mohlo jí být takových dvacet. Takže dvě stě lidských let. Měla modré oči a světle hnědé vlasy. „Děkuju,“ zašeptal, a když se od něj vzdalovala všiml si, že na krku nosí Dargedonův symbol. „Vy jste věřící?“ zeptal se a ona přikývla.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla a pousmála se.

„A král Goromel?“ pokračoval.

„Není, ale po dnešku, když vás konečně viděl na vlastní oči, možná svůj postoj změní,“ řekla nesměle.

„Jaký máte názor na to, aby se bůh zamiloval do lovkyně?“ zeptal se a ona úplně ztuhla. Stejně tak jako Daemtrish.

„Na takovou věc si nedovolím mít názor, Vaše Veličenstvo. Tedy Bože. Odpusťte, že jsem vás neoslovovala správně,“ zašeptala.

„V pořádku. Prosím odpovězte. Mě jakožto boha zajímá názor všech,“ řekl a díval se jí do očí.

„Myslím, že každý má právo se zamilovat a být šťastný. A pokud se bůh zamiloval do smrtelnice, do lovkyně, či člověka, myslím, že bychom to měli respektovat. Jste přece bůh a Nejvyšší a pokud chceme, abyste nás podporoval a odpouštěl nám naše hříchy, musíme i my podporovat vás a věřit ve vás. Všichni se chceme dostat ke zlatým branám Božích milostí až odtud jednou odejdeme,“ odpověděla a odešla.

Waydan byl z její odpovědi překvapený a celkem ho trápil ten fakt, že takových démonů s tímhle názorem je zatraceně málo. „O co ti jde?“ zeptala se ho Daemtrish.

„Prosím nehýbejte se, Vaše Veličenstvo,“ řekla služebná, zatímco jí česala vlasy.

„O nic mi nejde,“ odpovídal tiše.

„Smím mít otázku, Bože?“ zeptala se ho ta služebná, co zrovna dočesala vlasy Daemtrish a on ztuhnul. Vždycky, když ho tak někdo osloví, ztuhne.

„Ano?“ otočil se k ní a usmál se.

„Je pravda, že jste se se svým dvojčetem narodili v Božích milostech?“ zeptala se a on přikývl.

„Ano, je to pravda,“ odpověděl.

„Zvláštní. Je to místo, odkud se nikdy nikdo živý nedostal. Jen vy a váš bratr,“ zašeptala.

„A má matka a můj otec. Zvláštní, že vás to překvapuje. Vždyť přece víte, že jsem bůh,“ připomněl.

„Do dnešního dne jsem se s bohem nesetkala, Vaše Veličenstvo... tedy, Nejvyšší. Proto mi to přijde ještě zvláštní,“ odpověděla.

„Nevadí mi, že nejste věřící,“ zmínil.

„Nejsem nevěřící. Už ne. Nejsem ten typ, co popírá, co vidí,“ řekla, položila hřeben na stolek a padla před ním na kolena. „Odpusť mi, Bože, že jsem nevěřila,“ zašeptala.

„Z ničeho vás neobviňuju, chápu, že žijete daleko od Thallaranu – od Božího chrámu a že je těžké věřit něčemu, co jste nikdy neviděla,“ řekl. „Prosím, vstaňte,“ dodal a podával jí svou ruku. Ona jí přijala a postavila se zpátky na svá kopyta. Podívala se mu do očí a celá rudá se usmála. Ano byl velice pohledný a nešlo si toho nevšimnout. Ženy z něj musely šilet. A ne, nežálím!

„Už teď vím, že jste spravedlivý král a bůh, ve kterého chci věřit. Preju vám, abyste byl šťastný s vaší lovkyní. Prosím, neříkejte nikomu, že jsem to řekla. Král Goromel není takový shovívavý jako vy. A vaše tajemství tady se slečnou je u mě v bezpečí,“ řekla a on přikývl.

„Nebojte se. To je jen mezi vámi a vaším bohem. Do toho nemá král Goromel co mluvit. Možná by měl pochopit, že jsem i jeho bůh ať už ve mně věří nebo ne a ať už mě jako boha uznává nebo ne. Já jsem jeho bůh,“ uvědomil si a ona přikývla.

„Budu se k vám modlit, Nejvyšší. Dokud vy budete podporovat ty, kteří ve vás věří, tak i já budu podporovat vás,“ dodala. V podstatě tím odříkala část přísahy, kterou skládal při ceremoniálu.

„No, to budu mít hodně práce,“ zaculil se a Daemtrish nad tím zavrtěla hlavou.

„Tak to řekněte. To, že se budete modlit za to, aby vás bůh nějak zbavil krále Goromela. Za to, aby se vaše rodina neocitla v překerní situaci a aby uzdravil všechny, na kterých vám záleží a tak dále,“ zmínila Daemtrish.

„Řekl bych, že budu mít víc práce, než jsem předpokládal,“ zašeptal rozpačitě.

„Ale je to vaše práce, ne?“ ujišťovala se ta služebná.

„Vyslyšet modlitby ostatních věřících? Asi ano. Ale nemůžu dělat všechno pro kohokoli a kdykoli se ten dotýčný pomodlí. Neříkám, že se nebudu snažit, ale musím být spravedlivý a dělat jen to, co má smysl,“ objasnil.

„Nic víc po vás, můj pane, ani nikdo nesmí chtít,“ dodala, poklonila se mu a odešla. Daemtrish si stoupla před zrcadlo a zkoumala svůj nový vzhled. Měla rudé šaty až na zem prošíváné zlatem, živůtek zdobený diamanty a přes sukni přehozený tenký perleťový průsvitný závoj.

Její dlouhé černé vlasy měla přišpendlené rubínovými sponkami a ze stran jí visely dva tenké pramínky. V uších měla stejné rubínové náušnice a nestačila se divit, jak rychle z ní ta služebná udělala tohle – královnu. Ani Waydan se na ní dosud nepodíval, ale když viděl, jak na sebe zírá v zrcadle, zaskočilo ho to natolik, že na sekundu přestal dýchat.

„No teda. Myslel jsem si, že mě uzemnil ten podivný rozhovor, ale tohle. V šatech jsem tě nikdy neviděl. Vypadáš fakt... kouzelně. Jako... jako...“ zarazil se.

„Jako tvoje královna?“ zeptala se a on přikývl.

„Jo, vypadáš jako moje královna, což mě trochu děsí,“ přiznal.

„Waydane, ty lidi tady jsou divný,“ prohlásila.

„Jo, celkem. Ale je důležitý poznat i jiná místa. Zvlášť když jsem toho chaosu bůh,“ zmínil.

„Pro následující dny tady, jsem tvoje královna,“ připomněla a on přikývl.

„Ano. Ale jen na veřejnosti. Ne, že to vezmeš moc vážně!“ upozorňoval jí předem a ona se zaculila.

„Neboj. Ale tak trochu mi to za ten ulhanej slib, že si mě vezmeš dlužíš,“ dodala.

„To jo,“ usmál se a vedl jí teda ven z pokoje. Daemtrish se ho chytla za ruku a společně si to mířili do jídelního sálu. Pokračovali dlouhou chodbou po kamenných dlaždicích, doprovázeni jen lehkým oranžovým světlem pochodní, po kterých tančily plamínky. Oken v úzké chodbě bylo pomálu. Vlastně skoro žádná. Chodba byla útlá a mezi zdmi vedlo titěrné točité schodiště.

Z jejich pokoje zřejmě vedlo spoustu dalších a pohodlnějších cest, ale sloužící krále Goromela Waydana s Daemtrish vedli tudy s vysvětlením, že prý ostatní chodby vedoucí z pokojů pro hosty na tomto patře se momentálně rekonstruují, a že je jejich využití velice nebezpečné.

Waydanovi se na drobné schůdky sotva vešla kopyta. Taky se musel krčit, protože strop by mu snad i upiloval rohy. V ruce si raději přidržoval ocas, protože se bál, že by mu na něj někdo šlápl. Anebo, že by vzhledem k okolnostem mohl způsobit pád jeho kamarádky, která měla sama co dělat s tím, aby se cestou nezabila v šatech, na které nebyla zvyklá.

Občas si vyměnili otrávené pohledy, ale jinak oba mlčky poslouchali, co jim cestou služebná vyprávěla. Samozřejmě, že se jí Waydan na něco ptal, protože ona sama by si nedovolila mluvit, pokud by si to Nejvyšší nepřál.

A když vkročili do sálu, král Goromel už seděl u stolu s bryndákem, uždiboval pečené maso a popíjel víno, což Waydanovi přišlo vzhledem k okolnostem taky celkem nevhodné, ale nijak to nekomentoval.

„Á, tady jste,“ pronesl, otřel si své mastné ruce do bryndáku a stoupl si s kalichem v ruce. Waydan s Daemtrish akorát došli ke stolu, kde jim služebnictvo nalévalo víno. Král Goromel zřejmě považoval zahájení hostiny přípitkem, ačkoli to bylo již v průběhu hostiny. A to Waydan s Daemtrish přišli včas.

Waydan si vzal kalich do ruky a mlčky čekal, co udělá král Goromel. Daemtrish dělala všechno to, co Waydan. „Ha! Připíjím nám na přátelství. Je skvělý mít někoho jako jste vy, králi, na naší straně,“ procedil drze a ťukl Waydanovi o kalich. Hned na to se napil až do dna. Pak kalich položil a otřel si pusou do hřbetu ruky.

Daemtrish se podívala na Waydana, který se ani nehnul. Jen tiše sledoval královu nezdvořilost. No, a tak se taky nenapila. Její pán se totiž nenapil, a tak jí to ani etiketa nedovolovala.

„Dejte si, je vynikající. A prosím posaďte se. Nechal jsem připravit to nejlepší pro tak vzácnou návštěvu,“ usmál se Goromel a sedl si zpátky na židli. Waydan měl chuť z něj vyrvat srdce a mrsknout s ním o zem, jak byl našťvaný. Král Goromel ho opravdu urážel a podle všeho úmyslně.

Jenže Waydan byl chytrý a věděl, že kdyby se nechal, uvrtil by svou zemi do války, o kterou neměl zájem. Což by mohl být Goromelův zájem. Ale taky věděl, že kdyby si

to nechal líbit, vedlo by to k tomu, že by ho nikdo nikdy nerespektoval, a to taky nemohl dovolit. On je sakra bůh a musí to všem thallaraňanům z ostatních zemí ukázat!

Waydan položil kalich s vínem, ze kterého se nenapil na bílý ubrus před Goromela a podíval se mu do očí. „Když je tak vynikající, proč si nedáte víc, KRÁLI?“ opáčil, popadl svůj kalich a zírající Goromelovi do očí přelil své víno do jeho kalichu. Goromel zíral jak z jara.

„Chcete mě nařknout z toho, že bych se vás snad snažil otrávit?“ zeptal se Goromel, z jehož výrazu ve tváři čísel vztek.

„To bych si nedovolil,“ odpověděl pohotově Waydan. Goromel vstal ze židle a pěstmi bouchl o stůl.

„Ta drzost! Když se nic nestane, omluvíte se mi,“ rozkazoval, popadl kalich a napil se. Daemtrish na Waydana šokovaně civěla. „Vidíte? Nic. Přesně jak jsem řík...al. Točíte se mi hlava a...“ řekl Goromel a omdlel. Jeho služebníci ho jen tak tak stačili chytit, aby si nedal o stůl a pak ho ovívali a všemožně se snažili o to, aby se probral.

Daemtrish tam stála jako opášená a Waydan mlčky zíral na krále, který se zdál být, no, omlutý. Sál zachvátila panika. „Jak jsi věděl, že tě chtěl uspat?“ divila se Daemtrish.

„Nevěděl,“ opáčil suše, pak se podíval na demony mlčky stojící v sále a promluvil k nim: „Mám to brát tak, že se král Goromel spíkl proti mně? Proti bohu? Měl v úmyslu mě, mojí paní a mému lidu ublížit?“ zeptal se, ale všichni na něj zírali jako puci. Nikdo zřejmě o ničem takovém neměl ani tušení.

„T-to bude určitě nějaké nedorozumění, Vaše Velikosti,“ zakoktal Malox a padl před Waydana na kolena.

„Jo tak nedorozumění? Takhle běžně hostíte vzácnou návštěvu? Já takový nejsem, ale mohl bych tuhle situaci řešit radikálně a taky bych měl. Už od příjezdu mě král minimálně pětkrát něčím urazil. Sice se teď zachovám jinak, než bych měl, ale chci, abyste věděli, že si to nenechám líbit.

Myslel jsem, že jsem byl pozván, abych se vám všem představil. Abych navázal nové přátelství s další zemí. A ne, nepřišel jsem sem ve zlém a ani se s nikým měřit, což nelze říci o králi Goromelovi. Tohle беру za hlubokou urážku a odjízďím,“ prohlásil a odcházel ke dveřím. Daemtrish ho následovala.

„Va...va...Vaše Veličenstvo. Bože. Opravdu je to velké nedorozumění. Máte pravdu, král Goromel se ne vždy chová podle etikety, ale on vás opravdu nechtěl otrávit ani uspat. Domnívám se, že jde o zdravotní komplikaci, protože Jeho Veličenstvo král Goromel se už od rána jaksi nalévá vínem a takto omdlévá často. Stalo se to včera již několikrát,“ hájil ho Malox.

„V tom případě se napijte toho stejného vína z mého kalichu, a pokud bude vše v pořádku, omluvím se králi osobně. Nicméně, stejně si myslím, že bych měl odjet, protože se mi zde nedostalo přivítání a úcty, jakou bych jako bůh Thallaranu zasluhoval.

Nebo máte snad pocit, že jsem příliš přísný? A upřímně. Nikoho za jeho názor neztrestám ať už bude jakýkoli,“ prohlásil a porozhlédl se po sále, ale nikdo si netroufl ani pýpnout. Nikdo nic neřekl, všichni jen sklonili hlavu a zírali do země.

Zřejmě slovo krále Goromela v Desnedalu nic neznamenal, a tak se obávali, že by Waydan své slovo taky porušil a v případě, že by odpověděli, potrestal by je. Waydan se nadechl.

„Jsem Nejvyšší a vybízím vás k tomu, abyste se vyzpovídali, nebo si postěžovali klidně i v soukromí. Přisahám vám, že nikomu z vás neublížím za jeho názor či zpověď. Nejsem soudce. Alespoň ne v cizí zemi,“ promluvil. Pár očí se k němu zvedlo. „Hm. Jsem zklamaný. Vážně,“ procedil, otočil se a mířil si to ke dveřím. Daemtrish ho následovala.

„Co budeme dělat?“ šeptala rozpačitě cestou.

„Nemám páru. Ale necítím se tu dobře. Musíme vypadnout,“ dodal.

„Nejvyšší...“ prohlásila žena v sále z ničeho nic. Waydan se zastavil a podíval se na ní. Byla drobná a měla černou kápi. Trochu působila jako vetřelec. „Běžně se k tobě modlím a mluvím k tobě skrze otce Torema. Chci říct, odpusť Bože. Tvá návštěva nás všechny vykojela. Většina z nás si neuvědomuje, s kým hovoří. Odpusť nám všem, prosím,“ řekla a taky se mu poklonila. No a spolu s ní najednou i celý sál.

„O co jsem přišel?“ blekotal Goromel, když se probral a zíral na Waydana a všechny své lidi, kteří se mu hluboce klaněli. Waydan se chopil slova.

„Zrovna jsem přemýšlel, že bych odjel. Budu k vám upřímný, KRÁLI. Nedostalo se mi zde přivítání ani úcty hodné mému postavení. Urazil jste mě. Do teď jsem vaše chování přehlížel, ale dále ho přehlížet nebudu. Byl jsem na odchodu a myslím si, že je to správné řešení.

Zdá se, že jsem se mýlil s tím vínem. Tím pádem se vám omlouvám, za to, že jsem vás nařknul z jeho otrávení. Nicméně, nechal bych to tak, jak to je. Mezi námi není zlá krev, ale ani nejsme bůhví jací spojenci,“ dodal a pokračoval v cestě ke dveřím ze sálu. Goromel se zamyslel.

„Můj Bože...“ zašeptal, až se na něj Waydan otočil.

„Ano?“ otázal se.

„Odpusť,“ zašeptal.

„Co přesně bych vám měl odpustit, králi?“ zeptal se Waydan.

„Že jsem vás bral jako sobě rovného. Prosím odpusťte,“ drmolil, ale ani svou hlavu před Waydanem nesklonil na což on čekal. Jen na něj mlčky zíral a čekal, až si uvědomí, jak by se mě chovat. Byl hodně shovívavý vládce.

Goromel působil zmateně, ačkoli dobře věděl, co by měl udělat. Ale byl příšerně hrdý na to, aby se sklonil před bohem, na kterého dosud nevěřil. Nicméně, bůh nemůže odpouštět, když nemá pocit, že si to dotýčný zaslouží a že ho nerespektuje. Tedy alespoň by neměl.

„Pod hrozbou války by se vám omlouvalo líp, králi? Nechtějte mě mít za nepřítele. Zdá se, že mě tady nikdo nebere vážně. O násilí nemám zájem, ale pokud bude třeba...“ zašeptal zírající králi do očí. Ten si pomalu klekal na kolena, ale nepřestával civět na Waydana a na jeho pronikavý pohled. Pak sklonil tedy i svou hlavu a čekal, až ho Waydan vyzve k tomu, aby se postavil.

„Co to děláš?“ syčela na něj tiše Daemtrish.

„Nevím. Naštval mě,“ odpověděl. „Dobrá, králi. Pokud je vaše omluva upřímná, pak vám odpouštím. A odpouštím vám všem. Můžete se postavit,“ řekl klidně a mířil si to ke dveřím. Daemtrish sklízela nejisté pohledy všech těch lidí včetně krále.

„Mohlo by Vaše Královské Veličenstvo upokojit svého chotě a vyřídit mu ještě jednou, že se velice omlouvám? Prosím neodjíždějte. Ne takhle. Chtěl bych to mezi námi urovnat,“ prohlásil Goromel. Daemtrish v hlavě znělo to oslovení a úplně jí to zarazilo.

„Pokusím se,“ odpověděla. „Teď když mě omluvíte, půjdu za Jeho Veličenstvem,“ dodala a odešla.

„Chceš odjet?“ zeptala se ho hned jak ho dohnala.

„Samozřejmě. Tady už dál nebudu!“ odpovídal.

„Ale vždyť už je tma a je příšerná zima. V noci můžou být v lesích morinkové a nejen ti. Měli by jsme počkat do rána,“ přemlouvala ho a on se na ní přísně podíval.

„Do rána? Nechci riskovat, že se něco semele. Nemůžu těm lidem věřit. Jsme tu v nevýhodě, Daemtrish,“ dodal.

„Prosím, Waydane. Naši strážci nás pohlídají,“ uklidňovala ho. „A jestli to s tím vínem byla jen nehoda, pak by ses měl s Goromelem spíš usmířit. Nechci si ani představit, co by se stalo, kdybyste vy dva proti sobě válčili. Prosím. Už se omluvil,“ pokračovala.

„No a? Omluvit se může každý. Záleží, jestli to myslí vážně. Nevěřím mu ani slovo. Já se tu nenechám připravit o čest a už vůbec ne o ocas,“ řekl. „Nenech se zblbnout, Trish. Znáš Ashera,“ dodal.

„Můj Nejvyšší,“ zavolal Goromel do chodby, že se jeho hlas doslova mlátil o kamenné stěny. Waydan se k němu otočil. „Musíte být hladový. Prosím, povečerte se mnou. Vy i vaše paní. Tohle bylo ohromné nedorozumění,“ pokračoval. Waydanovi se nechtělo. A nemusel královu omluvu přijmout, ale kvůli Daemtrish a svému lidu to ještě jednou zvážil. Válka by byla špatná. Byla krutá zima a... Waydan se k němu otočil a potrásl mu rukou, kterou mu Goromel nabídl.

„Pojďte,“ pobídl ho a vedl ho zpátky do sálu. Celá ta situace byla naprosto nevhodně vyhocená a v Thallaranu dokonce i naprosto nepřipustná. Tam kdyby krále, nebo nedejbože boha někdo zneuctil, skončil by při nejmenším v Trhlině, nebo na šibenici. Waydan byl naučený jiných pravidel slušného chování. Jeho otec Dargedon byl v tomhle velice přísný a chtěl, aby jeho synové vždy věděli, co se sluší a patří, ale zároveň se dokázali povznést nad některé nepřijemnosti.

Něco takového by Asher zcela určitě nezvládl. Ne tak jako Waydan. Za jeho „vlády“ bylo takových neposlušných popraveno rovnou několik desítek ne-li stovek. Asher nesnesl, byť jen kritiku na jeho osobnost, natož takovou neúctu. Zato Waydan se k trestům smrti nikdy moc neměl. Nejspíš to bylo tím, že žil na Zemi v 21. století, kde se takové tresty už nepraktikovaly.

Waydan se sice chystal odjet, ale pokud svou omluvu Goromel myslel upřímně, pak by se mohl zase on dopustit urážky, kdyby králi krivdil. Zkrátka se vznešenými bytostmi vysokého postavení to bylo složité. Ani jeden neměl pravomoci tomu druhému něco nařídít nebo mu ublížit. Protože kdyby se tak stalo, vypukla by okamžitá válka.

Král Goromel nebyl moc chytrý, protože nabyl dojmu, že Waydan není ten, za koho ho považoval a že pro něj není hrozbou. Jenže on byl mnohem víc, než si hodlal připustit. Ale i takové vyjádření nesympatií často v těchto dobách vyústilo ve válku. A nešlo zde pouze o mužské ego, ale o čest a respekt. A v době středověku a zvlášť pro šlechtice, šlo hlavně o čest.

Waydan seděl s Daemtrish po svém boku u podlouhlého stolu s bílým ubrusem, kde bylo všelijaké jídlo a pití. Pečené maso, zelenina, ovoce, sýrové obložené talíře, sladké či slané zákusky a koláče, jednohubky i misky se všemi třemi variantami duší. Džbán s lidskou krví, po němž drobné rudé kapky stékaly dolů a barvily ubrus na červeno. Mezi každou miskou či talířem se nacházel svícen s modrou svící. A na některých místech pod svícny se už i kupil vosk, který zanechával modré hrdky.

Waydan zíral do misky s bílými dušemi, kterou měl před sebou a sledoval, jak se vně podivně kroutí. „Jen si dejte, Nejvyšší. Jestli je libo duší lovců, pár jich chytači taky nachytali. Nemusíte se držet zpátky. Jen do toho. To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat,“ řekl Goromel, nabral si mezi prsty špetku bílých duší a následně si je dal do pusy. Waydan si nalil do kalichu trochu lidské krve a ochutnal. Daemtrish udělala to stejné. Taky už byla hladová.

Stejně mezi Waydanem a Goromelem panovalo velmi silné napětí. Waydan se dle jeho výrazu modlil, aby už tahle návštěva Desnedalu skončila a Goromel možná snil o tom stejném. Nicméně, ať nad tím Waydan přemýšlel, jak chtěl, vždy usoudil, že je král Goromel jen zmatený a prostoreký. Jeho omluvy se zdály být skutečné stejně tak jako jeho nevhodné chování a ostré slovní útoky.

„Mám pro vás překvapení. Určitě se vám bude moc líbit. Nicméně je ještě brzy. Zatím si užijeme jinačí zábavu. Máte rád tanečnice, Nejvyšší? Kdybyste si přál, smíte se s nimi pobavit i v soukromí, jsou prověřené. Hlavně ta brunetka vlevo od dveří. Ta je obzvlášť překrásná,“ prohlásil a napil se vína.

Waydan se podíval na brunetku, o které Goromel mluvil a zamračil se. Připomínalo mu to jeho staré já. V Thallaranu tohle bylo běžné. Ačkoli byl muž ženatý, mohl si dle libosti užívat i pozornosti cizích žen. A to i v přítomnosti manželky. Nicméně Waydan jako bůh nesměl smilnit. Tedy ještě ano, protože nebyl ženatý, ale on už se cítil být víc člověkem z 21. století na Zemi než démonem, králem a bohem, takže na takové věci neměl stejně ani pomyšlení.

„Rád se dívám,“ odpověděl po delší chvíli a zaměřil svůj zrak na blondýnku, která vypadala v obličeji trochu jako já.

„Jen díváte? Ukažte si prstem a je vaše. Věnuju vám jí,“ řekl Goromel.

„Není třeba, králi. Dnes raději upřednostním společnost své manželky,“ odpověděl neutrálně.

„Rozumím. Někdy jsou manželky dobrými společníci. Zvlášť když ještě nemáte potomstvo,“ procedil a Daemtrish ztuhla. Tahle přetvářka jí nedělala dobře. Waydan v tom zase cítil náznak výsměchu. Nicméně se rozhodl to přejít, protože je běžné, že

ženy v jeho dimenzi znamenají méně než muži, a tak se nechtěl pouštět do těchto debat. Jenže král pokračoval.

„Snažíte se o dědice, ne?“ zeptal se. Waydanův ocas pod stolem se začal mrskat jako šilený. Daemtrish mu položila ruku na stehno a jemně ho pohladila, aby ho zklidnila, ale moc to nezabralo. Jeho ocas jí sekal do kolen.

„Jsme svoji teprve pár dní,“ objasnil.

„Rozumím. Ne každý je schopný všeho,“ procedil a Waydan se chystal vstát. Když to ovšem Goromel vycítil, rozhodl se zase ospravedlňovat. „Tak jsem to nemyslel, Nejvyšší. Vy jste určitě všeho schopný,“ odpověděl, ale Waydan se na něj znovu utrlh.

„Tím tedy chcete naznačit, že je snad moje manželka neschopná počít? Jak se opovažujete, králi? Nezapomínejte, že mluvíte o bohyni Thallaranu,“ upozornil ho.

„T-tak jsem t-to t-taky n-nemyslel,“ koktal.

„A jak tedy? Já mám pocit, že přesně takhle jste to myslel. Ta vaše prostořekost vás jednou vyjde draho. A velice mě uráží. Nehledě na to, že uráží i mou ženu. To nehodlám trpět!“ dodal suverénně.

„Odpusťte, Nejvyšší. Omlouvám se. Nejsem zvyklý jednat...“ začal, ale Waydan ho přerušil.

„Jednat s někým, kdo má vyšší postavení než vy? I způsob, jakým mě oslovujete se zdá, že vám nejde přes jazyk. Dejte si pozor, králi. To, že se na vás nevztahují běžné zákony a trpná práva pro někoho jako jsem já nic neznámá. Jak jste sám řekl jsem všehoschopný a mám na to i právo, když si to hezky zařídím. Jsem BŮH!“ pronesl a zvedl se od stolu. Král na něj vyjeveně zíral.

„Snažil jsem se vám dát druhou šanci, ale myslím, že jsem udělal chybu. Nenechám se urážet. A ani svou manželku. V mojí zemi se totiž k ženám chováme s úctou a respektem. Bez ohledu na to, zda je královna, bohyně, služebná či démonka páté třídy. Nezapomínejte, králi, že Její Veličenstvo Daemtrish je i bez titulu bohyně a královny, démonka druhé třídy a vy jste démon třídy páté. Klidně bych vám mohl váš titul odebrat za naprostou bezpáteřnost,“ prohlásil suverénně.

Král na něj překvapeně civěl. Ještě nikdy s ním nikdo takto nemluvil. „Měl byste si to vštípit. A taky to, že bez žen byste na světě ani nebyl. Ženy by měly být stejně důležité jako muži. Jsem zastáncem rovnoprávnosti. U nás v Thallaranu tak jest. Takže tímto bych tuto diskuzi ukončil,“ dodal. „A nebojte se, pane králi, za úsvitu budeme já i moji lidé pryč,“ informoval ho a spolu s Daemtrish opustil sál.

„Rovnoprávnost žen?“ zašeptal Goromel šokovaně, když Waydan s Daemtrish odešli ze sálu.

„Myslím, že jsi to zvládl znamenitě, Waydane. Dřív by ti ujely nervy už na začátku a dávno bys ho zabil,“ zmínila Daemtrish cestou.

„Měl jsem chuť vytrhnout mu jazyk z tý jeho nevymáchaný huby. A jo, hrozně rád bych ho zabil,“ procedil. Byl stále našťavaný. Jeho ocas sebou škubal i cestou a občas narážel Daemtrish do zad. Ta zvedla svůj a zarazila s ním další náraz. Waydan ztuhl.

„Ovládej se. Jsi na nepřátelský půdě. Musíš se to naučit. Ted', nebo nikdy. Ještě jednou a budu ho muset zkrotit sama,“ varovala ho.

„T-to n-nemůžeš!“ zmínil.

„Když zasahuješ do mýho prostoru, myslím, že můžu. Máš motivaci se ovládat,“ řekla. „Velkou motivaci,“ dodala a pousmála se.

„Jsem příšerně nasranej. Taky znepokojenej a... neexistuje šance, že bych ted' dokázal uhlídat mrskání ocasu,“ odpověděl.

„Ne?“ usmála se a jemně ho tím svým obkroužila. Sice se ho ani nedotkla, ale kdyby s ním pohnul jen o pár centimetrů, dotkly by se víc než jen přátelsky. Waydanovi se zatajil dech.

„Co to děláš? Okamžitě toho nech!“ zastavil se a snažil se ze všech sil s ním ani nehnout. Oproti Daemtrish ho neuměl tak dobře ovládat, aby se z té pasti bez jediného doteku vykroutil. Daemtrish mu zírala do očí a držela Waydanův ocas tím svým jako ve velmi těsné klícce.

„Prosím, pusť ho,“ škemral.

„Ne,“ odpověděla pohotově.

„Jsme na chodbě. Kdyby to někdo viděl...“ začal.

„No a? V jejich očích jsem tvoje žena. Muž se ženou tohle dělají,“ opáčila.

„Ne na chodbě,“ prskal.

„Soustřed' se a vyndej ho sám!“ poručila mu.

„To nezvládnu. Víš, že mi to nejde a sakra moc dobře víš, co se mnou udělá, když se ho dotkneš. Tohle mi nedělej. Je to cesta do pekla, Daemtrish,“ objasnil a ona se pousmála.

„Jen trénuju tvoji výdrž, odhodlání a trpělivost,“ odpověděla.

„Spíš věrnost,“ dodal.

„Ne, ta je v pořádku. Musíš se to naučit dřív, než se z Willow napiješ. Tohle je nejlepší trénink sebeovládání,“ dodala.

„Kurva, pusť ho, Daemtrish! Nevyržím s ním nehýbat,“ vztekal se.

„Když se neuklidníš a budeš se vztekat, tak ne,“ usmála se. Waydan se tedy ze všech sil soustředil z jejího neúplného sevření vyklouznout, ale zatím se pohnul jen o centimetr.

„Dělej, protože stěny se smršťujou,“ procedila, když mu to trvalo už moc dlouho a lehce mu pevnějším obtočením zmenšila prostor.

„Daemtrish, prosím. Nech toho. Je to přes čáru. Vědět to Willow, nelíbilo by se jí, že saháš na něco, co je jen její,“ škemral zoufale.

„Tohle na mě nezabírá. Potřebuješ to jako sůl. Co kdyby se král dozvěděl, že neumíš ovládat svůj ocas? Nebo ostatní? Vysmáli by se ti. Nebrali by tě vážně. Jsi démon první třídy, bůh a thallaranský král. Musíš sakra umět ovládat svůj ocas. Takže dělej!“ komandovala ho. „A navíc ani jsem se ho nedotkla,“ dodala.

Daemtrish byla drsná, ale myslela to dobře. Hlavně měla pravdu. Bylo to hlavně v jeho zájmu, aby se to naučil. V zájmu nás všech, co nám na něm záleží. Sice byly její

metody trochu drsné a zároveň i lehce nevhodné, nicméně jinak by nedocílila takového efektu. Waydan musel pocítit strach. Musel najít vůli, jinak to nemělo smysl.

„A zase se zužují...“ zašeptala a už se skoro dotýkala chlupů na jeho špičce svým ocasem. Waydan zavřel oči a zhluboka vydechl. „Klidně to zkus poslepu, je to jednodušší se tak soustředit, ale zase riskantnější, že se ho dotkneš,“ zašeptala.

„Sklapni, rušíš mě!“ prskal a vymotal se z první zatačky bez jediného doteku. Na to konto se pousmál.

„No vidíš, jak ti to jde,“ chválila ho.

„Je to příšerně náročný. Nechápu, jak to všichni děláte,“ mručel.

„Ehm...“ odkašlal si někdo a Waydan se svým ocasem tak trhnul, až zavadil o její. Nicméně Daemtrish sevření povolila, a tak kromě letmého doteku k ničemu zvláštnímu nedošlo.

„Moc se omlouvám, Nejvyšší. Nechtěla jsem vás a vaší paní vyrušit,“ prohlásila nějaká služebná a úplně zrudla. Stejně tak Waydan s Daemtrish.

„Nevyrušila jste nás. My jsme jen... jen...“ koktal rozpačitě.

„Nic mi do toho není, Vaše Velikosti,“ opáčila a šla si po svých. Waydan na Daemtrish hodil bodavý pohled.

„Vidíš, co jsi způsobila? Jsme teď za nemravy,“ procedil a ona se zahihňala.

„Vedl sis dobře. Ještě pár takových tréninků a dám ti pokoj. Příště to můžeme zkusit obráceně, ale až se vymotáš,“ mrkla na něj a šla napřed.

„No na to zapomeň. K mému ocasu se už ani nepřiblížíš!“ objasnil.

„Jako bys mi v tom se svým uměním ovládat se mohl zabránit,“ řekla a zase ho bez problémů a bez doteku objala kolem celé jeho délky. „Vidíš? Není to pro mě nic těžkého,“ zašeptala a hned toho zase milostivě nechala. Waydan se za sebe styděl. Bylo to ponižující pro démona jeho postavení. Zvlášť když i jeho bratr by tohle zvládl jako nic. Daemtrish, a dokonce snad i Thayer, který má úplně jiný typ ocasu a nedokáže s ním hýbat tolik jako démoni by to svedl.

„Asher se to nesmí nikdy dozvědět. Rozumíš? Nikdo! Ani Willow ani Thayer. Slib mi to, Daemtrish,“ řekl a přísně se jí díval do očí.

„Čestný démonský, ale budeš to trénovat!“ řekla suverénně a on přikývl.

„Dobře, ale jen v soukromí. Ne na chodbě,“ dodal.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 22/10 202 6:41

Po celém Thallaranu se ozývaly zvuky děl, rozpadajících se domů a křiku bezbranných démonů, kteří v takovém nečasu přišli o svůj domov. Do vesnic vbíhali démoni s pochodněmi a vypalovali domy, stáje a dílny. Ničili vše, k čemu se přiblížili. Doslova si prosekávali cestu meči, že bez sebemenších výčitek zabíjeli či těžce zraňovali a mržčili kolemjdoucí nebo ty, kteří se snažili chránit svá obydlí.

Škody během chvíle byly nevyčíslitelné. Vyhořelé domy a mrtvý dobytek, ranění či mrtví démoni, jejichž těla se válela všude kolem. Ti, kterým nevyhořela chalupa nebo přežili rozpad domu, pomalu mrzli, nebo se otrávilí vodou ze studně, kterou ti neřádi otrávilí olovem.

Když se ozvala první rána z děla mířená na Boží chrám, Hellion vyletěl z postele a běžel se podívat k oknu. „Vaše Výsosti, Thallaran byl dnes v noci napaden. Démoni se vzbouřili. Napadají vesnice a začali útočit na hrad. Jaké jsou vaše rozkazy?“ zeptal se jeho komorník. Hellion se nikdy do takové situace nedostal, a zvlášť když měl oba své starší bratry pryč.

„Kolik jich je a po čem jdou?“ zeptal se, zatímco na sebe navlékal včerejší oblečení.

„Jsou jich stovky, Vaše Výsosti. Po čem jdou nám zatím není známo. Nicméně se proslýchá, že hledají tu lovkyni. Domnívají se, že jí Jeho Veličenstvo schovalo někde v Thallaranu po dobu, co bude mimo Thallaran. Tito démoni nemají přístup k portálu do Kanady. Jsou to převážně démoni čtvrtých a pátých tříd z Dolního Thallaranu,“ objasnil.

„Jak je něco takového napadlo? A hlavně co tím chtějí získat? Vyplenit vlastní domovy?“ vztekal se Hellion a vyběhl ven z pokoje.

„Vaše Výsosti, buďte opatrný. Neměl byste to řešit sám,“ volal za ním, ale Hellion ho neposlouchal. Momentálně měl Thallaran na starost. Musel rychle jednat a zabránit dalším katastrofám. Ochránit hrad a lid a taky to, co je Waydanovi nejvíc drahé – mě. Protože tím chrání hlavně jeho. Kdo ví, co by Waydan provedl, kdybych zemřela.

Hellion vyšel na terasu a rozhlídl se. Okřídlení démoni čtvrtých tříd, kteří mají na svědomí to obléhání pokračovali i v Horním Thallaranu a útočili na Boží chrám.

„Zasraný pokrytci!“ pokřikovali.

„Smrt zrádcům!“ ječeli.

„Přestaňte! Přestaňte a to hned!“ křičel zoufale Hellion, ale marně. Akorát se mu vysmáli.

Asher se s Faharelem v Trhlině nakláněli k plamínku, který se tam zčistajasna objevil vedle jejich kamenných postelí. „Ty máš takovou kliku, ty zasranej usmrkanče,“ komentovali závistivě spoluvězni v protějšících celách, kteří byli pomalu promrzlí na kost.

„Co se to děje?“ zeptal se Asher Faharela, který jen pokrčil rameny.

„Soudě podle těch zvuků bych si tipl, že jsme ve válce,“ odpověděl.

„Sakra. Pusťte mě ven! Dokážu se o Thallaran postarat. Jsem jediný, kdo to dokáže. Waydan je bůhví kde, bude s náma se všema konec, jestli mě nepustíte okamžitě ven!“ vřeštěl Asher. Strážci se jen pousmáli. A stejně tak Faharel, který nad jeho domýšlivostí ještě zavrtěl hlavou.

„Drž hubu a modli se, aby na tebe nespadla další ohnivá koule. Byla by nevýslovná katastrofa, kdybys zdechnul,“ prohlásil žalářník, sedl si naproti jeho cele na kámen a loupal si banán. Asher se posadil k ohni, který už pomalu dohoříval a zahříval si o něj své na kost promrzlé ruce.

„Kde je Nejvyšší?“ zeptal se a žalářník povytáhl ramena.

„Zřejmě vyřizuje nějaký pochůzky,“ opáčil.

„To je výborný. Nikdy není tam, kde je ho potřeba,“ vztekal se.

„Ještě slovo a vypálím ti na jazyk znamení zrádců,“ dodal a vychutnával si poslední sousto banánu. Hned na to mu k nohám spadl mrtvý démon druhé třídy, celý od krve a probodnutý nějakým kulem. Moc toho z něj nezbylo vzhledem k hloubce Trhliny. Asher se na něj vyděšeně podíval. Natáhl se k mřížím a podíval se směrem nahoru, co nejvíc to šlo.

Faharel ho chytl za triko a zatáhl ho zpátky dovnitř. „Co děláš, idiote?“ okřikl ho a zmlkl, když k protější cele přímo na strážce spadla ohnivá koule a rozdrtila ho. Zbyl po něm jen mastný flek, doutnající koule bůhví čeho, a slupka od banánu, který sotva dokousal. Asher se raději schoval do výklenku vedle mříží.

„Aspoň si užil ten banán,“ prohlásil sarkasticky zírající na to, co po žalářníkovi zbylo a Faharel s úsměvem přikývl.

„Zůstaň ve výklenku,“ radil mu Faharel a Asher přikývl.

„Jsme v hajzlu. Budou vypalovat Trhlinu,“ křičeli vyděšení vězni. Potom se ozvala další rána a jedna z koulí pochroumala mříže u vedlejší cely, že díky tomu šlo vylézt ven.

Trhlinou zavládl chaos. Démoni, kterým se sice povedlo dostat ven z cely a žádni strážci je nezachytili, nemohli díky přistřiženým křídům vylézt ven. A i kdyby to udělali, byla by to sebevražda. A tak se schovávali v celách tak jako Asher s Faharelem.

Aellara běžela jen v županu chladnými chodbami se skupinkou rytířů a strážců, které měla na povel k portálu. Cestou jim dávala instrukce. Rozdíl mezi strážci a rytíři byl v Thallaranu jen v tom, že strážci sloužili jak v Thallaranu tak na Zemi, zatímco rytíři pouze v Thallaranu.

„Musíte jí ochránit za každou cenu. Nehnout se od ní ani na krok. Kdyby byl problém, pošleme posily. Budeme vás sledovat zrcadlem,“ řekla a všichni strážci poslušně naskákali do portálu.

„Aellaro!“ volal na ní Hellion.

„Helle,“ oslovila ho a skočila mu do náruče.

„Tady není bezpečno, musíš se schovat do věže. Děla nemají takový dostřel, takže budeš v bezpečí,“ řekl a nasměroval jí ke schodišti.

„Helle, co bude s Asherem? A co Willow?“ zeptala se.

„Neboj, zařídím to. Ty se hlavně postarej o sebe,“ řekl, podal jí svůj meč a utíkal do trůnního sálu pro zrcadlo. Cestou ho odchytl jeho komorník.

„Vaše Výsosti, musíte se ukrýt do bezpečí. Mají zbraně pokryté popelem z pekelného ohně,“ oznámil mu.

„Nemůžu. Osud Thallaranu momentálně závisí na mě. Musím se připravit. Přines mi brnění a všechno. Pomůžu rytířům a strážcům v boji za Thallaran,“ prohlásil a Geron se mu poklonil a odešel plnit rozkazy, zatímco Hellion se vydal chodbou do zbrojírny se připravit. Cestou ho doprovázelo poplašené troubení a zvonění.

„Za Thallaraaaaaan!“ ozývalo se z hradeb.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 22/10 2020 7:01

Já jsem se akorát vyhrabala z postele. Něco mi říkalo, že dnešní den bude oříšek. Thayer se už taky nemohl dočkat až bude čelit svým otravným spolužákům, kteří ho dnes plánují doslova svléknout, aby se ujistili, že má ocas. Už od šesti byl na nohou a pil snad už třetí čaj.

„Čau,“ zakuňkala jsem mezi dveřmi z ložnice.

„Ahoj. Jak jsi spala?“ zeptal se.

„Mizerně,“ odpověděla jsem a on přikývl.

„Co uděláme s tím problémem?“ řekl jako by doufal, že jsem vymyslela nějaké magické řešení.

„To fakt nevím,“ opáčila jsem a napila jsem se z jeho hrnku teplého čaje. Nechal mě a kupodivu nic nenamítal.

„Přemýšlel jsem nad tím, že se jim teda ukážu. Chtějí mě vidět, tak mě uvidí v celý mý kráse. Je to jejich vina, že nebudou měsíc spát strachy,“ culil se.

„Občas jsi vážně škodolibý,“ zmínila jsem.

„Hm, to jsem celej já. Nemám rád lidi tak jako Waydan,“ odpověděl.

„Ale měl jsi. Dřív jsi ho držel zkrátka, teď ses rozjel a spíš by držel zkrátka on tebe,“ zahihňala jsem se.

„Zajímalo by mě, čím to asi je,“ procedil suše.

„Chápu, že máš lidi už plný zuby, ale...“ začala jsem, ale přerušil mě.

„Tím to není,“ objasnil.

„A čím teda?“ vyzvíдалa jsem a opřela jsem se pohodlně o židli.

„Když ti to řeknu, budeš mít zbytečný starosti. A to nechci,“ zmínil, ale logicky mě to nenechávalo chladnou. Ani nemohlo.

„Vysyp to!“ poručila jsem mu a zadívala jsem se mu intenzivně do jeho kočičích očí.

„Víš, že mě Waydan nikdy nenechával zabít? Ani démony ani lidi. Když už tak zcela výjimečně a jinak mě nenechal se ani dívat, když někoho zabíjel on. Ani když pil krev nebo jedl jejich duše,“ řekl.

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Protože nejsem jako ty ani jako Waydan. Mám bílou duši, teda už trochu šedne,“ vysvětlil a já vytřeštila oči.

„Vlivem toho, co děláš?“ ujistňovala jsem se a on přikývl.

„Ano,“ odpověděl a já ztuhla.

„Pak to musíš nechat na mě. Nedopustím, aby ti zčernala duše kvůli mně,“ usmála jsem se na něj.

„Není to jen kvůli tobě. Už jsem pochopil Waydana i ten jeho smysl pro brutalitu. Začalo se mi to líbit. Nekazíš mě ani ty ani on. Časem bych takový stejně byl. Zvlášť když bych žil poblíž lidských duší a krve. Nebo mimo Rudý kus, kde žijí hlavně tigriniani a jejich přirozená kořist. A tebe budu chránit ať chceš nebo ne. Věř mi, že kdyby se ti něco kvůli mně stalo, Waydan by mě roztrhal na kusy,“ mrknul na mě.

„I tebe?“ polekala jsem si.

„Ano. Jsme nejlepší přátelé, ale on by to neustál a kdyby to byla moje vina? Nechci radši ani myslet na to, co by se mnou udělal,“ dodal.

„Pokud bys mi úmyslně nezkrivil vlasek, Waydan by ti nikdy neublížil, Thai,“ usmála jsem se na něj a šla jsem se připravit do školy. *Ale možná by s ním už nikdy nepromluvil.*

Když jsme vyrazili, Thayer celou cestu neřekl ani slovo a tvářil se zkroušeně. Já jsem mlčky okusovala preclík. „Myslím, že nás někdo sleduje, Will,“ zašeptal a nenápadně se rozhlížel. Svoje kočičí uši otáčel všemi směry, aby zachytil i sebemenší šustění.

„Snad ne. Dneska moc nemám náladu na nějaký boj,“ prohlásila jsem otráveně a on přikývl. Ale nesmál se, byl vážný. Zřejmě opravdu něco zaslechl a nebyl si jistý, jestli nám hrozí nějaké nebezpečí.

V tom se před námi objevili démoni. Všichni byli oblečení jako nějací rytíři a měli ve znaku Dargedonův symbol. Thayer si oddychl. „To je dobrý, jsou to strážci,“ uklidnil mě.

„Jeho Výsost princ Hellion a slečna Piersnová nás vyslali chránit vás, Vaše Výsosti,“ řekl jeden z nich a poklonil se mi. Hned pak i ti ostatní.

„To je od vás milý. A proč je to nutný, jestli se můžu zeptat?“ zeptala jsem se.

„Na Boží chrám dnes v noci zaútočili thallaraňané čtvrtých tříd a na Dolní Thallaran i několik démonů pátých tříd. Vypalují vesnice, otrávilí vodu a zabíjí na potkání,“ odpověděl.

„Cože?“ polekala jsem se.

„Proč?“ zeptal se Thayer.

„To zatím není jisté. Jeho Veličenstvo Nejvyšší je nic netušící se strážkyní Soultnovou v Desnedalu. Strážkyně Piersnová nás vyslala pro případ, že by šlo o vás. Dnes ráno jsem se doslechl od vesničanů, že pryč jdou po vás,“ odpověděl.

„V Thallaranu? Proč jí hledají tam?“ divil se Thayer.

„To nevíme, pane. Říkám jen co jsem slyšel. Když zjistíme, o co přesně se jedná, vrátíme se zase zpátky do Thallaranu,“ řekl.

„Ale se mnou nemůžete jít do školy,“ zmínila jsem.

„Budeme na vás dohlížet z venku, Vaše Výsosti,“ řekl a pousmál se.

„Super. Tak my už půjdeme. A moc děkuju, že se o mě tak staráte. Vážím si toho,“ řekla jsem a pak jsme s Thayerem odešli. „Hledají mě v Thallaranu?“ zeptala jsem se ho.

„To pravděpodobně bude jen dezinformace. Pokud útočí na Boží chrám, jdou po Waydanovi. Jeho vlastní lid se bouří. Nelíbí se jim, že se s tebou zasnoubil,“ zmínil.

„Ale... ale proč teda jdou i po Dolním Thallaranu a vypalují vesnice?“ zeptala jsem se a on pokrčil rameny.

„Myslím, že po tobě nejdou. Hledali by tě už tady a podle mě tu není ani noha. Hlavně jestli jsou to démoni z Dolního Thallaranu, tak se jen tak nedostanou k portálu. Jen ti ze čtvrtých tříd. Thallaranský démoni pátých tříd nemůžou opustit Dolní Thallaran a portál se nachází v Božím chrámu. Nemají, jak se sem dostat. To znamená, že by tu po tobě šli z jejich skupiny jen ti ze čtvrtých tříd. Nějak mi to ale nedává smysl. Jsi přece označená.“

Chudák Hellion, je na to sám. Mám o něj trochu starost. Kdybych mohl, šel bych se tam podívat, ale to nemůžu. Šťěstí, že je Waydan s Daemtrish v bezpečí někde v prdelákově,“ dodal.

DESNEDAL 22/10 202 7:53

Daemtrish akorát otevřela oči. Probudila se na královské loži, v hedvábné košilce a na saténovém povlečení vedle svého jako chotě. Kdyby to nebylo zrovna v Desnedalu a oba nebyli zadani s někým jiným, bylo by to pro ni jako ze snu. Nicméně se probudila velmi blízko mého snoubence, až se polekala. A když si uvědomila, že s ním má propletený ocas, naprosto ztuhla.

„Kurva...“ zašeptala tiše. Waydan spal jako pařez, takže měla šanci z té nepříznivé situace nějak vybruslit. Ze všech sil se snažila z Waydanovo sevření svým mrštným ocáskem vyklouznout, ale kdykoli s ním hnula a lehce ho povyťáhla nahoru, omotal se kolem jejího ocasu ještě pevněji.

Daemtrish zavřela oči a snažila se to, co se děje nějak zpracovat. Mohla by si pomoci rukou a ocas z jeho sevření nějak šikovně vyprostit, ale tím by ho nejspíš vzbudila a on by jí vynadal, že se ho bez dovolení dotýká rukama. Což se nesmí.

Nikdy nesmí démon jinému démonovi bez svolení sáhnout rukama na ocas. Pokud nejsou milenci, manželé, snoubenci, rodiče či to nevyžaduje nějaká zásadní situace. Natož bohu, králi a někomu, kdo jí k tomu nikdy předtím ještě nedal svolení. Za to byl u démonů dokonce i trest useknutí jeho vlastního ocasu, takže to nikdo nechtěl riskovat.

Daemtrish si byla jistá, že by jí takhle nepotrestal, ale zcela určitě by se kvůli tomu pohádali a o to neměla zájem. Napadlo jí, že by ho mohla vzbudit a ukázat mu, že to je

taky i jeho problém, ale kdyby byl při vědomí u toho, co jí objímá ocas tím svým, rozhodilo by ho to, anebo třeba zažehlo nechtěnou vášeň a touhu. Daemtrish si s tím musela poradit sama.

Strávila zhruba dvě minuty tím, že se snažila vymanit svůj ocas z jeho pevného sevření. A když už se zdálo, že se operace podařila, Waydan se pohnul a svým ocasem ten její objal ještě pevněji. Nicméně naštěstí stále tvrdě spal. Daemtrish si zoufale povzddechla.

„Willow...” zašeptal a přitulil se k ní až vytřeštila oči. To se nezdálo ani jemu a probudilo ho to. Daemtrish mlčky čekala na jeho reakci. Nejdřív se podíval na to, koho drží. Což ho tolik nevykolejilo. Jen jí pustil, ale když viděl, jak jí doslova ocasem drtí ten její, zkameněl a následně od ní odstřílel až spadl z postele.

„Dobry ráno. Spal jsi dobře?“ zeptala se jakoby nic.

„No výborně,” prohlásil, zatímco si žmoulal oko.

„Už se nemůžu dočkat až odtud vypadneme,” procedila a vstala z postele. Waydan se podíval na její hedvábnou košilku, kterou měla jen nad kolena a vytřeštil oči.

„Spíš vedle mě v posteli s tímhle na sobě? Zbláznila ses? A pak se divíš, že jsem mimo i ze spaní,” vynadal jí.

„Nic jiného tu nemám. Vždycky spím v košilce, copak jsi zapomněl?” usmála se, posadila se k toaletnímu stolku a začala si česat vlasy. Waydan se ještě nezvedl ze země. Jen na Daemtrish nevěřicně zíral.

„Jo, ale to jsi mě chtěla svádět. Takže teď jako budeme dělat, že se nic nestalo, jo?” ujistil se a zvedl se ze země.

„A stalo?” zeptala se.

„Ne, vůbec nic,” odpověděl a zamířil si to do koupelny se opláchnout a vyčistit si zuby.

Když vylezl Daemtrish už byla nalíčená, učesaná, ale stále v té košilce. Jeho oči sklouzly do malého rozparku u jejích stehén. „Sakra, hod’ to na sebe!” prohlásil a mrsknul po ní svým županem, aby si ho oblékla. Sám měl jen spodní prádlo. Daemtrish ho poslechla, podívala se na jeho tetování a pousmála se.

„Nic neříkej. Taky se jdu oblíknout,” řekl suverénně a mířil si to k truhle, kde měl čisté prádlo.

„Chceš trénovat?” provokovala ho a on na ní hodil vražedný pohled.

„Drž se ode mě dál. A hlavně od mého ocasu! A oblíkej se normálně, a ne jako když chceš, abych se na tebe díval,” dodal a zívнул si.

„Já nejsem ta, co by se měla od někoho držet dál. Já jsem se tvýho ocasu ani nedotkla. Ne úmyslně,” hájila se s úsměvem.

„Můžeme na to prosím zapomenout, Trish? Nic se nestalo. Spal jsem a zdálo se mi o Willow,” zmínil.

„Těšíš se až bude mít taky ocas? A až ochutná první duši? Až jí to všechno ukážeš a zasvětiš jí do života démona?” vyzvídala.

„Ne. A duši nikdy neochutná. Nedovolím, aby jí to zkazilo a ty jí taky nebudeš kazit. A já hlavně ani nechci, aby se stala démonkou. Nechci jí vzít její duši,” objasnil.

„Suchare. O zábavu bys jí připravil? A sebe o takovou delikatesu?“ křenila se a stáhla ze sebe košilku. Waydan ztuhl a zíral na ní jako na osmý div světa.

„Bože, proč mi to děláš?“ zeptal se.

„Tak se otoč. Nemusíš na mě tak nestydatě čumět,“ prskla na něj. On se otočil a čekal až se převlékne.

„Tak když se přede mnou svlíkáš. Já to nechápu, svádíš mě? Testuješ mě? Nebo o co ti sakra jde?“ mumlal.

„O nic mi nejde. Už jsi mě viděl milionkrát, tak se nějak extra nestydím. Navíc jsem myslela, že moc nevnímáš, co se kolem tebe děje,“ dodala.

„Tohle vnímám,“ zmínil a otočil se zpátky na ní.

„Měl bys na sebe taky něco hodit,“ procedila, natáhla se pro župan, co ze sebe před chvílí stáhla a hodila ho zpátky po něm. Waydan se na ní nasupeně podíval a župan zahodil. Natáhl na sebe tmavé kalhoty a sedl si na gauč. „A neříkal jsi náhodou včera, že budeš spát na gauči? A pak se vedle mě ráno probudíš a mačkáš mi ocas,“ připomněla. On jen protočil panenkami.

„Tohle budu mít na talíři dlouho, co?“ fňukal a ona ho jen poplácala po zádech.

„Z mojí strany nic nehrozí. Nemusíš se bát,“ zmínila a přisedla si. On se na ní jen šokovaně podíval a pak se pousmál.

„Už se o tom nehodlám bavit, všechno jsem ti k tomu řekl,“ dodal.

„Vždyť jo. Já tobě taky,“ usmála se na něj, zvedla se a začala balit. „Kde je ten Hasít?“ zeptala se.

„Je brzo. Většinou mě budí kolem 9,“ odpověděl.

„Jo, ale to nejsme v nepřátelském teritoriu,“ opáčila.

„Zajímalo by mě, co má ten král za problém. Zdá se, že má nějaký problém se mnou, a to dost konkrétní,“ procedil a Daemtrish se na něj mlčky podívala. „Co myslíš? Pozve mě sem, uráží mě, ale zároveň si mě tu drží. Zkouší mojí trpělivost. Je na něm něco divného. To, jak na mě kouká. Mám pocit jako by mě chtěl zabít, ale na to je srab. Spíš mě chce za něco trestat. Umím číst v lidech a z něj touha po pomstě přímo srší. Jen ale netuším, jestli se mě to týká nebo ne,“ zmínil.

„Nebudem tu čekat na to až nám něco udělá. Vrátime se co nejdřív do Thallaranu!“ řekla, popadla jeho župan a zabalila ho do truhly.

„Já bych to risknul. Vážně chci vědět o co jde. Neboj se, na mě si nepřijde. Nemůže mě zabít a ani nikomu jinému ublížit, zničil bych ho a znáš mě, víš jak moc bych ho zbušil,“ pousmál se.

„No, to mě sice obyčejně celkem rajcuje, ale nebuď zase tak zvědavěj. Ty jsi vždycky tak hravej až na to dojedeš. Věř mi a tentokrát se na to vykašli. Copak nechceš za Willow?“ lákala ho. On se jen pousmál.

„Chci a moc. Ale tohle je zase jako za starých časů. Ty a já a šance na to si hrát. Zabíjet šmejdy a zachránit ty chudáky před tím divným králem,“ přemlouval jí. Už to vypadalo, že by mu podlehla, ale v tom někdo klepal na dveře.

„Dále,“ ozval se.

„Dobré ráno, Vaše Veličenstvo. I vám, Vaše Veličenstvo. Jak jste se vyspali?“ zeptala se služebná a automaticky otevírala okna, aby vyvětrala.

„Dobře,“ odpověděl Waydan překvapeně.

„To ráda slyším. Budete si přát s něčím pomoci?“ zeptala se, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Jeho Veličenstvo král Goromel vám nechal přichystat snídani do pokoje,“ oznámila jim, poklonila se a odešla.

„Copak zapomněl, že jsme chtěli odjet?“ divil se Waydan.

„No právě, je to podezřelý. Radši vážně půjdeme,“ naléhala.

„Nebud' blázen. Král je nejspíš trochu splachovací,“ křenil se.

„Ne, ten splachovací jsi ty. Jestli nezvedneš tu svojí démonskou prdel a okamžitě odtud nevypadneš, budeš působit jako slaboch, co si nechá líbit urážení od Jeho Veličenstva démona pátý třídy. Prober se a ukaž, že máš koule,“ procedila.

„Chtěla bys je vidět, Trish?“ provokoval jí a usmál se.

„Jsi vážně nemožnej,“ opáčila a protočila panenkami.

„Jestli se král za ten včerejšek neomluví, tak půjdeme,“ řekl a hodil přes sebe plášť. Daemtrish se zatvářila otráveně.

„No tak, Wayde. Prosím. Kašli na něj a na jeho omluvy. Už toho předvedl dost,“ řekla.

„Jestli chceš jet domů, tak prosím. Nedržím tě tu. Ale já zůstanu. Jestli se omluví. Chci tomu přijít na kloub. Chci vědět, co je zač tenhle král a chci to tu srovnat do latě,“ dodal.

„Ale tohle není Thallaran,“ připomněla mu a on se na ní podíval.

„Jsem bůh toho všeho chaosu, takže se mě to týká. Chci mít mezi vládci přátele a vybudovat si respekt. Taký chci, aby ve mně lidi věřili, a to vyžaduje trpělivost a odvahu,“ hájil svůj názor.

„Můžu se k tobě modlit, Bože, aby král žádnou zatracenou omluvu neplánoval?“ prohlásila a on se pousmál.

„Jsi jako malá,“ dodal.

„Vaše Veličenstvo? Nejvyšší,“ klepal na dveře Goromel.

„Ano?“ pobídl ho Waydan a postavil se. když vešel.

„Omlouvám se za vyrušení,“ začal a Daemtrish rovnou nenápadně zakroutila očima. Tušila, že Waydana k odjezdu už nepřemluví.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 22/10 2020 8:42

My jsme se s Thayerem zrovna o přestávce procházeli chodbou. Akorát se blížila ta obávaná hodina tělocviků. Nina se Zackem už si na Thayera brousili zuby a já nevěděla, jak tomu spolehlivě zabránit. Celý den nám ti dva dýchali na krk. Při angličtině se zase snažili Thayerův ocas přistihnout při činu, ale marně.

Ráno si ho pevně přivázal obinadlem ke stehnu, aby se nemlel a aby byl co nejmín pod oblečením vidět. Taky si vzal na sebe rovnou tepláky, aby se nemusel převlékat. No a cestou do školy jsme se stavili ve fantasy shopu, kde jsme koupili připínací černý plyšový ocas. Napadlo mě to na poslední chvíli, že by si ho mohl nasadit před tělákem, aby je zmátl. To bylo to jediné, co jsme s tím mohli dělat.

„Jsi ready?“ zeptala jsem se ho, ale zavrtěl hlavou.

„Nejradši bych je sežral,“ odpověděl suše.

„Thayil!“ napomenula jsem ho a on otráveně vydechl.

„Já vím, jsem hodnej kocour, nikoho nesežeru,“ odpověděl a já ho pohládila po vlasech.

„Hodnej,“ zašeptala jsem. On se tvářil blaženě. Drbání za ušima miloval i v pololidské podobě. Nějak jsem z toho byla zmatená stejně jako Waydan, který Thayera bral hlavně jako svého domácího mazlíčka. Nicméně nám s Thayerem to přišlo normální, ale Trish nebo spolužáci by si mysleli, že jsem se zbláznila. A tak jsem rychle ucukla.

„Promiň,“ zašeptala jsem.

„Není za co, víš, že mám rád, když mě drbeš. Jen teď jaksi neumím vrnět, abych ti to ukázal,“ procedil a nasadil si ten umělý ocas. Zasoukal ho do nohavice, aby ostatní líp přesvědčil až ocas vyndá. Nikoho by snad nenapadlo, že má dva. Jen co prošel šatnou, Zack už tam na něj čekal.

„Počkej, ty se jako nebudeš převlékat?“ zeptal se ho a Thayer se pousmál. Zřejmě Zackovi nedošlo, jak divně to zní. Ostatní kluci se na Zacka podivně zakřenili a pak si dál všímali svého.

„Copak jsi teplej nebo co? Že mě chceš vidět se svlíkat?“ rýpnul si Thayer a šel dál. Zack ho zastavil za ruku. V tom tam akorát neoprávněně vtrhla i Nina. Thayer se na ní jen podíval a zase se pousmál.

„Měla by sis ho trochu zklidnit, přijde mi, že po mě jede,“ provokoval ho a vysmeknul se mu z jeho sevření. Všichni kluci už naštěstí odešli, a tak tohle mohlo zůstat jen mezi nimi.

„Sundej si ty zatracený tepláky! Nezajímá mě, jaký máš boxerky ani nic tak teplýho, jen chci vědět, co jsi zač a ty rozhodně nejsi člověk,“ procedil a Thayer se mu vysmál.

„A co bych jako byl? Kočka?“ zmínil a Zack s Ninou ztuhli.

„Třeba,“ opáčil a Nina nad tím zavrtěla hlavou. Už jí to přišlo absurdní. Thayer se rozesmál a ze srandy na něj mňauknul. Zack na něj nasupeně civěl.

„Thayi...“ přerušila ho Nina. „Zack si jen myslí, že tvůj ocas je opravdický a že jsi poloviční člověk a měníš se v pumu. Taky si myslí, že tvoje holka a snoubenec Willow jsou démoni. Nevím, kde to vzal. Ale prosím pro klid nás všech, ukaž ten umělý ocas ať to máme za sebou,“ řekla Nina a Zacka to dopálilo. Že ho jeho přítelkyně takhle ponížila, a ještě mu nevěří.

Thayer na Zacka hodil vražedný pohled, sáhl do kalhot a vytáhl ven plyšový ocas. Oba s Ninou se hned podívali a tvářili se rozpačitě. „Tohle je to, co jste chtěli vidět? Jste spokojení? Idioti,“ prohlásil a odešel běžet kolečka za ostatními.

„Tohle je ten ocas masožravýho kočičáka, co jsi viděl?“ zeptala se ho Nina, zase nad ním zavrtěla hlavou a odešla za Thayerem. Zacka, ale nepřesvědčil. Přidal se k nim, ale rozhodně se nehodlal vzdát, protože on ho přece viděl sežrat ty démony, kteří nás napadli. Thayer to pochopil a došlo mu, že to nejspíš už nijak neutají, ale alespoň před Ninou se mu podařilo se trochu schovat.

DESNE DAL 22/10 202 9:02

Waydan s Trish seděl v jídelním sále s Goromelem po boku. U snídaně bylo celkem ticho a král už se nechoval vůbec neuctivě, což Waydan ocenil, ale Daemtrish to přišlo podezřelé. „Doufám, že jste se dobře vyspali,“ řekl najednou a dal si do pusy kus vaječné omelety.

„Ano, moc dobře. Děkujeme za tak pěkný pokoj,“ odpověděl Waydan a král se pousmál.

„Byl to pokoj mé dcery,“ zmínil a Waydan s Trish ztuhli.

„Vaší dcery? Nevěděl jsem, že máte dceru,“ řekl a Goromel zatnul pěsti div, že nerozdrtil příbor a pak se zklidnil.

„Taký že žádnou dceru už nemám. Zemřela před pár lety,“ řekl sklesle.

„Je mi líto vaší ztráty, králi. Smím se zeptat co se stalo?“ vyzvídal. Daemtrish se jen natáhla pro pohár s krví a mlčky poslouchala rozhovor. Goromel se nadechl. Stěží zadržoval vztek.

„Byla zavražděna. Brutálně...“ odpověděl stručně.

„To je opravdu příšerné. Kdo by něco takového...“ snažil se vyjádřit lítost, ale Goromel prudce vstal a praštil pěstmi do stolu. Waydan měl chvíli pocit, že se zlobí na něj, ale jak by mohl? On přece nikdy žádnou ženu brutálně nezavraždil. Když už nějakou zabil, bylo to jen kvůli hladu nebo jen proto, že to byla lovkyně. Ženy ze zásady nikdy nemučil, a kromě v posteli při milování si s nimi ani nijak nehrál.

„Promiňte. Nechal jsem se ovládnout vztekem – zase. Toho, kdo to udělal postihne krutý trest. Já sám se o to postarám. Zařídím, aby se mu dostalo nejbolestivější a nejpomalejší smrti,“ procedil skrze zuby.

„Souhlasím s vámi, králi. Pro něco takového se vyplatí jít do pekla,“ odpověděl a Goromel na něj hodil další vražedný pohled. Waydan si toho možná nevšiml, ale Daemtrish ano. Přišlo jí to zvláštní a ani trochu se jí to nezdálo.

Waydan pozvedl svůj pohár s krví a podíval se Goromelovi do očí. „Na vaší dceru. Ať odpočívá v pokoji,“ zašeptal a Goromel přikývl a pozvedl si svůj pohár. Pak se přidala Trish.

„Na Lilith,“ řekl Goromel a napil se vína.

„Na Lilith,“ dodala Trish.

Goromel pokládal pohár zpátky na stůl a podíval se na Waydana. „Vy byste zvládl oživit i mrtvé. Nejvyšší?“ zeptal se z ničeho nic a Waydan ztuhnul.

„No... já,“ zakoktal se.

„Jste bůh, ne? Můžete dělat úplně všechno co se vám zachce,“ zmínil.

„No ne tak docela. Určitě existuje způsob, jak něco takového udělat. O tom by věděl můj otec. Nicméně mě do ničeho takového nezasvětil. A i kdyby ano, jsem si jistý, že bych to stejně nemohl udělat. I jako bůh se musím řídit striktními pravidly a tohle by bylo bráno za hrubé porušení Božích příkázání. Život je dar boží a smrt je jistá a trvalá. Vždy přijde. U někoho dřív a u někoho později. Ale nikdo není úplně stoprocentně nesmrtelný, ani já,“ objasnil.

„Aha. Chápu,“ zašeptal Goromel zklamaně.

„Je mi líto, králi. Nemůžu vám pomoci vaší dceru získat zpátky. Ale kdyby to šlo, udělal bych to,“ usmál se na něj a Goromel už mlčel. Těžko říct, proč doopravdy chtěl Waydana poznat.

THALLARAN 22/10 202 10:05

Zatímco my s Thayerem jsme cvičili a snažili se utajit před mými spolužáky, že má ocas a že mňouká i ve skutečnosti. A Waydan s Trish se trápili v Desnedalu s divným králem Goromelem, který má zjevně nějaký problém s emocemi. A Asher se zatím úspěšně vyhýbal ohnivému dešti dělových koulí, které neustále padaly do Trhliny a zabili už spoustu stráží a démonů. Hellion s Aellarou měli plné ruce práce s evakuováním démonů jak v Dolním Thallaranu, tak v tom Horním a v Božím chrámu jak by smet. Ti výtržníci obléhali hrad a zatím pro ně z neznámého důvodu útočili na všechno a na všechny dost intenzivně.

Hellionova rodina, přátelé a já, jsme pro něj nebyli to jediné, o co se obával. Byla to i jeho přítelkyně Danica, která je z Mazurky v Horním Thallaranu, kde se momentálně odehrávají nejhorší boje. Danica bydlí nedaleko od domu Soultnových, což je místo, kde vyrůstala Daemtrish, než se přestěhovala do Božího chrámu a složila přísahu, že bude navždy sloužit jako strážkyně Thallaranu a Země.

Danica měla stejně tak jako Daemtrish jen otce. Její matka byla krátce po porodu popravena za nezákonné vytváření démonů na Zemi, což nařídil za jeho „vlády“ Asher. Danica se narodila jako démonka druhé třídy, ačkoli byl její otec dříve člověk. Její matka Canissa byla démonkou druhé třídy, která objevovala ve svých mladých letech Zemi stejně jako Waydan. Zamílovala se do Ivana a rozhodla se s ním strávit věčnost. Vzali se a proměnila ho ve stejného démona, jakým je ona sama.

A kdyby zůstali žít na Zemi, byli by pravděpodobně v bezpečí. Nicméně Ivan toužil poznat její rodnou zem – Thallaran, a tak ho tam odvedla a začali si budovat větší a útulnější domov.

Všechno šlo jako po drátkách, během pár měsíců v Thallaranu Canissa otěhotněla a porodila zdravou démonní holčičku Danicu. Jenže netušila, že démon, který promění člověka v démona získá duši. Je to duše toho, komu jí před proměnou vezme. Nijak to toho démona viditelně nezmění a přítomnosti duše si ani nevšimne, ale ostatní démoni duše cítí a duši démona, který jí má chtít sníst. A obzvlášť ti, kteří nikdy nebyli na Zemi,

aby si na vůni lidské duše zvykli. A to je další způsob, jakým pak démon může přijít o život.

Canissa byla silná a její manžel taky, uhlídal by jí před nikdy nekončícími nálety démonů, ale koho by to bavilo, že? A tak se rozhodli, že se pro jistotu vrátí zpátky na Zem. Jenže u brány na ně čekali Asherovi lidi a zajali je.

Asher se o jejich příběhu dozvěděl a rozhodl se je potrestat, aby se už něco takového nikdy neopakovalo. Rozhodl se ale popravit jen toho, kdo za to může, a ne celou rodinu. Jen démona s duší. Pro výstrahu její kosti visí v Dolním Thallaranu na hlavním náměstí dodnes.

Množení démonů pomocí přeměn bylo Dargedonem počato při vytváření planety a taky ukončeno v momentě, kdy bylo dost démonů na to, aby se mezi sebou normálně množili. Od té doby to bylo přísně zakázáno. Sem tam to někdo poruší a uteče. Většinou, ale neuteče hladovým démonům, kteří tyto rarity vyhledávají. Dokonce se i vytvořily tajné organizace, které se zabývají tímto problémem po celé planetě. A docela úspěšně.

Od té doby byli oba ostatními odsuzováni a měli zákaz vstoupit do Božího chrámu. Hellion u toho všeho musel být. Už ale tenkrát, když se Asher nedíval, Danice a jejímu otci intenzivně pomáhal. Bylo mu jí líto. Nesouhlasil s tím, co Asher s Thallaranem vyváděl, ale bohužel neměl žádné slovo. Proto si i trochu oddychl, když se Waydan vrátil, aby to v Thallaranu urovnal a proto se toužil stát králem on sám.

Takže v momentě, kdy na trůn nastoupil Waydan, se všechno zlepšilo. A Danica mohla poprvé vstoupit do Božího chrámu jako studentka. Všichni dospívající démoni žijící v Horním Thallaranu byli povinni chodit na výuku do Božího chrámu.

Waydan na žádost Helliona vytvořil nový zákon. Takový, který chrání i trestá. Byl to zákon, který bude chránit i mě i jeho, kdyby mě měl proměnit v démona. On nebyl jako jeho bratr, netrestal demony bezdůvodně. A už vůbec ne pro lásku k ostatním. Sám byl totiž zamilovaný.

Nicméně řekl, že démoni mohou proměnit dalšího pouze z lásky k člověku a že smí proměnit pouze jednoho a už nikdy víc a taky prý musí zažádat o souhlas. Taky musí proměnu bez prodlení nahlásit, aby nedošlo k fatálním nedorozuměním.

Dalším pravidlem je to, že takové démoni se musí společně usídlit na Zemi, protože bytost s duší do Thallaranu nepatří. Vyjma démonů prvních tříd. Na ty se tato pravidla nevztahují a už vůbec ne na boha a bohyni.

A pokud by se z nějakého důvodu mezi sebou začali nesnášet, ten proměněný se musí osídlit v Thallaranu jako plnohodnotný démon. Zato ten, co proměnou získal duši musí zůstat na Zemi. Za porušení jim pohrozil, že budou loveni jak na Zemi, tak v Thallaranu. A že v Thallaranu nebudou mít již zastání – budou bráni jako hrozba a podle toho s nimi bude i nakládáno.

Hellion akorát položil kouzelné zrcadlo a běžel chodbou k východu z hradu. Cestou ho odchytila Aellara. „Ty nikam nepůjdeš. Běž sledovat Zemi, jestli je Willow v pořádku,“ prohlásila.

„Jsem zástupce Waydana, nemáš mi co rozkazovat!“ okřikl ji.

„Právě proto. Živej jsi důležitěj. Prosím, Hellione, já se o Danicu postarám. Víím, že se řítiš do problémů hlavně kvůli ní,“ řekla, ale jemu se její návrh moc nelíbil.

„Mazurka je na tom špatně. Mají nedostatek vody. Ty nový studně ještě nejsou hotový a její dům je od zdroje vody celkem daleko na to, aby zvládala uhasit požár,“ vysvětloval.

„Poletím pro ní. Zavedu jí i jejího otce do bezpečí, slibuju,“ řekla a odletěla rovnou plnit rozkaz.

„Kurva!“ vztekal se Hellion. Byl s rozumem v koncích. Nevěděl, co si má počít. A tak popadl zrcadlo a podíval se na mě. A když se ujistil, že mi žádné nebezpečí nehrozí, zkontroloval Waydana. Tam se mu taky nezdálo, že by šlo o nějaké nebezpečí, a tak se podíval na Ashera, který se úspěšně schovával před ohnivými koulemi. No, a nakonec se podíval na Danicu a modlil se k otci, aby jí ochraňoval.

Jenže otec už dávno ztratil pravomoci boha Thallaranu. Jediný, kdo mohl něco udělat byl Waydan. Ale vzhledem k tomu, že byl skoro na druhé straně planety, tak to bylo jaksi nemožné. A taky ještě neuměl ovládat všechny své božské schopnosti.

HORNÍ THALLARAN – MAZURKA 22/10 202 10:14

Danica se zoufale snažila uhasit oheň rozšiřující se až ke dveřím džbánem teplé vody, který měla předtím, než jejich vesnici napadli démoni připravený na čaj. Oheň skoro přemohla, a tak se ještě natáhla pro deku, kterou ho našťestí úplně udusala. Pak si oddychla a rychle začala balit všechny důležité věci.

V tom cvakla klika a někdo vcházel do dveří. Danica zpanikařila. Mohli to být ti, co podpálili její dům. Co kdyby jí chtěli ublížit? Hbitě popadla kladivo válející se u pece, kterým ještě včera její otec přibíjel hřebík na stěnu, aby si nad postel pověsil zarámovaný dopis od Nejvyššího, kde jeho dceru osobně zve ke studiu v Božím chrámu.

Dveře se otevřely, ale nikdo dovnitř nevešel. Jako by si to ten dotyčný rozmyslel. Danica chvíli vystrašeně čekala a když už neslyšela v blízkosti žádné kroky, natáhla se ke klíce a dveře tiše zavřela. Potom se rozhlídla kolem, kam by se tak mohla schovat pro případ, že by do domu vtrhli ti barbaři. Neměla ale moc času, protože v okolí domu se ozývaly různé zvuky a křik, a tak se schovala za roh pod dřevěné schodiště k pytlí mouky.

„Drž hubu, děvko, nebo ti uříznu hlavu!“ zaslechla Danica z otevřeného okna. Zřejmě ti výtržníci napadli její sousedku a chystali se jí znásilnit. Danica se bála, ale zhruba tak stejně jako Hellion trpěla Samaritánským komplexem a často se kvůli druhým vrhala do nebezpečných situací. Třeba jako teď.

Nezodpovědně a zcela šíleně se chystala nebohé sousedce pomoci. Vyběhla zpoza rohu a běžela ke dveřím, ale narazila do Aellary, která akorát vcházela dovnitř dveřmi a rychle je za sebou zavřela.

„Nevím, co sis myslela, že jdeš dělat, ale rovnou na to zapomeň. Zbláznila ses?“ okřikla jí.

„Ty jsi přítelkyně prince Ashera?“ zakoktala a chtěla začít ječet, ale ona jí dala ruku před pusou a právě včas. Kolem domu procházeli další útočníci. Aellara na ní ukázala posunek, aby mlčela a pomalu jí táhla k otevřenému oknu, které bylo jediným možným únikem ven, kdyby někdo přišel dveřmi, což Aellara předpokládala, že se za chvíli stane.

U dveří byly slyšet kroky. „Hej, našel jsem další barák, co ještě nehoří,“ ozval se hlas nějakého démona a pak dusot kopyt zřejmě těch, které si k sobě přivolal. Aellara vystrčila Danicu z okna a akorát včas, když se otevíraly dveře, skočila z okna rovnou za ní.

„Tady nikdo není,“ ozvalo se zevnitř. Aellara tlačila Danicu za roh pryč od okna, aby je někdo neviděl než jim dojde, že ti, co byli uvnitř utíkají oknem.

„Určitě tu někdo je, cítím dámský parfém. Kluci, tahle nebude z téhle díry. To bude nejmíní šlechtična a voní jako bohyně,“ komentoval Aellařin citrusový parfém.

„Tu si beru já!“ řekl jeden a druhý do něj začal strkat.

„Já jí cítil první,“ hádali se a pošťuchovali se, a tak toho Aellara využila k tomu, aby s Danicou utekly dostatečně daleko, aby se jim mohly schovat. Jenže uvnitř byli tři. A ten třetí, který za celou tu dobu nic neřekl se právě naklonil z toho okna a chytl Aellaru drze za ocas.

Ta bolestně vypískla, když jí za něj vytáhl do okna a táhl po zemi až k němu. „Myslím hoši, že je moje,“ zakřenil se. Danica nevěděla co si počít. Nemohla utéct ani se pro ni vrátit. Proč by taky měla, je to přítelkyně démona, který nechal popravit její matku. Ale zachránila ji.

„Strážkyně Thallaranu. Já věděl, že budeš něco vzácného, když jsem tě cítil,“ prohlásil a ti dva se hned přestali prát a civěli na ní jako by nikdy neviděli strážkyni na vlastní oči.

„A nejen tak ledajaká. To je ta, co chodila s démonem první třídy. S princem,“ komentoval jeden z těch dvou. Aellara neřekla ani slovo, jen na ně pohrdavě zírala a modlila se, aby Danica utekla.

„Takže dokonce slavná,“ pokračovali.

„O co vám jde?“ zeptala se.

„A jaký má hezký hlásek. Hlasivky na noži jsem ještě neměl,“ procedil a zlomyslně se usmál. Zdálo se, že tím Aellaru absolutně nevydělali. Zato jí vydělala Danica, která vtrhla dovnitř se sekýrou a bez jediného zaváhání s ní usekla jednomu z nich ocas.

„Ááááá, ty malá děvkoóóó!“ zavřeštěl bolestně a zoufale najednou a skácel se k zemi. Omdlel bolestí.

„Co tady do hajzlu ty blbko děláš? Měla jsi vypadnout!“ vztekala se Aellara.

„Jasně, aby tě zabili,“ prohlásila sebevědomě a rozmáchla se po démonovi, který šel proti ní svou sekerou. Povedlo se jí sekeru zaseknout přímo do jeho obličeje a tím ho zabít.

Ten bez ocasu se válel po zemi paralyzovaný bolestí. Ocas je totiž pro demony až příliš citlivé místo na to, aby démon zvládl takovou bolest. Pro někoho je to bolest tak ostrá, že jí může i podlehnout. A tak byl mimo hru a zbýval jen jeden.

Démon začal couvat před Danicou a její sekerou a Aellara měla konečně volné ruce. Danica se rozmáchla proti němu, ale démon se jí vyhnul. Ocas pevně svíral v ruce a chránil si ho, zatímco polevil v ostražitosti s jinými částmi těla. Aellara ho svým tvrdým kopytem kopl do mužského nejcitlivějšího místa až padl na kolena.

„To je za to, že jsi mě zatahal za ocas, šmejde,“ řekla. „Danico...“ upozornila jí a ona se rozmáchla a utála mu jeho démonskou chloubu v pěst. Aellara potom vytáhla svůj meč a oba s useknutým ocasem pro jistotu ještě probodla. Nehodlala riskovat, že se jim budou mstít.

„Musíme odtud vypadnout. Hellion o tebe má strach, slíbila jsem mu, že se o tebe postarám. Tak kdyby něco, utíkej,“ řekla a ona na ní šokovaně civěla.

„Hellion? Má o mě strach?“ divila se.

„Ne asi. Ty jsi tak chytrá, ale občas mi přijde, že jsi úplně natvrdlá,“ procedila. V tom se ozvala rána a dům se nad jejich hlavami začal třást a rozpadat. Zřejmě ho zasáhla další z dělových koulí.

„Musíme hned jít,“ řekla Aellara, chytla Danicu za ruku a táhla jí ven.

„Otec. Musím najít otce!“ zašeptala.

„Vrátím se pro něj hned, jak tebe dostanu do Božího chrámu, přísahám,“ slíbila a společně utíkaly skrze úzké uličky směrem do hradu. Schovávaly se a vyhýbaly se útočníkům.

Pak se zastavily na rohu a čekaly až bude bezpečné projít. „Proč mi pomáháš?“ zeptala se Danica cestou.

„Protože jsi důležitá pro Helliona. Protože jsi nevinná a já jsem povinná chránit thallaranský lid. Jsem totiž strážkyně pod přísahou,“ odpověděla.

„Hellion je ti blízký?“ vyzvídala.

„Jasně, že jo. Znáám ho od mimina,“ opáčila Aellara suše.

„...né, prosím, smilujte se, já mám dvě děti,“ křičela nějaká žena na démona, který jí na konci její věty podržel hrdlo. Žena se svalila k zemi a pod ní se začala tvořit ohromná kaluž krve.

Danice se zatajil dech. To bylo to jediné, co jí nabízel výhled do ulic. Jen hlava mrtvé ženy, její čerstvá krev a sem tam kopyta těch barbarů. „To je strašný. Mám strach,“ zašeptala.

„To my všichni. Pojď, myslím, že můžeme jít,“ řekla a táhla jí za sebou kolem té mrtvé ženy do dalších úzkých uliček. „Zdá se, že tady je to čistý,“ zmínila Aellara na místě, kde se písčité země cestíček prudce změnila v zem dlážděnou kočičími hlavami.

„O co jim jde?“ zeptala se Danica, ale na to Aellara neměla odpověď.

„Nevím. Ale nenechám je zničit moji zem a ubližovat mým lidem,“ řekla, rozhlídla se a zase o kus popoběhla dopředu. „A abych ti odpověděla, nejsem jeho přítelkyně. Rozešla jsem se s ním, když mi došlo, že se nikdy nepoučí a že je škůdce,“ zmínila.

„Mluvíš o Asherovi?“ ujistňovala se a Aellara přikývla. Do uličky k nim vběhl démon a tasil na ní meč. Ona pohotově vytasila ten svůj a s grácií ho zabodla do srdce.

„Ty jo, jsi dobrá,“ prohlásila nadšeně Danica. Ještě nikdy neviděla strážkyně v akci.

„Díky,“ usmála se na ní a pak konečně obě vzlétly do oblak.

„Mrzí mě, co Asher provedl tvoji matce,“ zašeptala cestou a Danica přikývla.

„Jednou když jsem se s kamarádkou vydala do Dolního Thallaranu, na náměstí jsem viděla viset kostru. A ona mi řekla, že to je moje máma. Byl to nejhorší den mého života,“ řekla a Aellara se na ní empaticky podívala.

„Nesrovnávám se s tebou. Tvoje bolest musí být mnohem větší než ta moje, ale u mě existuje taky. Taky jsem svojí mámu nikdy nepoznala. Zemřela při porodu. Dost často jsem si to dávala za vinu a někdy jsem měla chuť se za to zabít. Ale naprosto rozumím tomu, že bys nejradši chtěla zabít Ashera. Momentálně je dole v Trhlině za mřížema a modlí se, aby to neschytil taky. Waydan se snaží ho spravedlivě potrestat za všechno, co udělal,“ začala, ale Danica jí do toho skočila.

„Neexistuje nic spravedlivějšího, než kdyby ho někdo bolestivě mučil za to, co provedl,“ řekla a Aellara přikývla.

„Máš pravdu,“ odpověděla a pak obě přistály na hradbách hradu. „Pojď dovnitř,“ zašeptala Aellara a táhla jí do hradu.

„Jak jsi ho mohla milovat?“ zeptala se a Aellara ztuhla.

„To je složitý. Ke mně byl vždycky hodný. Hlavně, on je skálopevně přesvědčený, že dělá všechno dobře. On věci chápe po svém. Jinak není zlý, i když dělá zlý věci. Je ukřivděný a prostě myslím, že je jen nemocný,“ vysvětlila a Danica na ní vyjeveně zírala.

„Snad se ho nezastáváš?“ obořila se na ní.

„Jistě, že ne. Jsem samozřejmě věrná Nejvyššímu. Ale ptala ses mě, jak jsem ho mohla milovat. Tak ti odpovídám,“ dodala. Danica na to už nijak nereagovala. Jen na ní mlčky koukala. V tom se objevil Hellion.

„Hellione!“ zvolala z ničeho nic Danica, když viděla svého milovaného démona.

„Danico,“ zašeptal a rozběhl se proti ní chodbou. „Děkuju, Aellaro,“ řekl.

„Nemáš zač,“ usmála se a šla si po svých.

„Díky bohu, že jsi v pořádku,“ šeptal jí do ucha a pevně jí objímal.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 22/10 2020 12:45

S Thayerem jsme vcházeli do jídelny. Jemu zbývala už jen poslední hodina, než bude moct domů a já už měla volno. Z bezpečnostních důvodů jsme se dohodli, že na něj ve škole počkám. Protože jsem nechtěla, aby meškal, což on by rád obětoval. Tvářil se vyčerpaně a já se mu nedivím s Ninou a Zackem za zadkem.

„Vypadá to, že to Zack nevzdá,“ zmínila jsem a podívala jsem se na něj od protějšího stolu. Naše oči se střetly.

„Nevzdá,“ řekl Thayer a sedl si naproti mně. „Možná bych to měl vzdát já,“ řekl ještě.

„Mě by zajímalo, co s tou informací bude dělat. Bude nás vyslýchat a bude se s náma chtít kamarádit? Nebo to bude chtít všem rozkecat?“ spekulovala jsem a on jen pokrčil rameny.

„Já se od něj nenechám šikanovat!“ procedil sebevědomě a nacpal si do pusy celý plátek masa. Zack se nahnul doleva, aby přes Ninu viděl na nás a zamračil se. Vsadím se, že mu teď proběhlo hlavou něco v tom smyslu, že Thayer i já jako zvíře. Těžko mu to vyvracet. Thayer byl prostě zvíře a občas se choval dost abnormálně.

Po obědě se Thayer vypravil do učebny, škola se celkem vylidnila a já jsem se zašila v knihovně, abych se zatím nějak zabavila. Thayer si cestou odepl ten směšný ocas a zahodil ho do koše na rohu uličky u šaten.

Zack ho následoval, aniž by si to Thayer uvědomoval. Možná mu to vážně už bylo jedno. Neměl rád, když ho někdo zaháněl do kouta. To je přece jeho práce jako šelmy. Ne se nechat lovit nějakou podřadnou laňkou.

„Hej!“ zavolal na něj Zack a Thayer jen vydechl, protočil otráveně očima a otočil se k němu.

„Nemám náladu na ty tvoje stupidní hry. Tak bych ti mohl dát přes držku za to, že mě obtěžuješ,“ zmínil a strčil si ruce do kapes.

„Tak přiznej, co jsi zač a dám ti pokoj,“ řekl a Thayer se rozesmál.

„Vysmaž idiote!“ syknul a otočil se, ale Zack po něm chňapnul a stáhl mu kapuci. Thayer se otočil, chytl ho pod krkem a srazil ho k zemi jako by byl Zack jen pětileté dítě. Zack na něj šokovaně zíral.

„Co jsi zač, že máš tak ohromnou sílu? Jak to, že se měníš v pumu? Já jsem tě viděl. Viděl jsem tě žrát demony,“ zasípal.

„Když už to víš, tak proč mě pořád otravuješ? Neměl bys ze mě mít spíš strach, co?“ zeptal se a pomohl mu vstát.

„Jsem zvědavěj,“ odpověděl upřímně a pousmál se.

„Řekněme, že nejsem místní,“ objasnil.

„Jako, že nejsi z téhle planety?“ divil se Zack a Thayer přikývl. Pak se podíval na jeho špičatá ouška. „Takže lovíš démony?“ vyzvídal.

„No, ne tak docela. To je práce někoho jiného,“ pousmál se a posadil se na schody. Zack si k němu přisedl.

„A co Willow? Co ona je zač?“ pokračoval.

„Willow je snoubenka krále, démona první třídy a Nejvyššího démona, syna stvořitele naší i vaší země. Budoucí bohyně a ta, jejíž práce byla lovit démony,“ odpověděl a Zack ztuhnul.

„Cože? To vysvětluje, proč začala věřit v boha. A jak se to vůbec... jak k tomu jako došlo?“ tahal z něj. Je fakt, že Thayer nebyl moc sdílný. Jen se na něj podíval a pousmál se.

„No, klišé. Když se jí chystal sežrat. Prostě tak se démon zamiloval do lovkyně démonů a obrátil svůj svět vzhůru nohama jen, aby jí uchránil a mohl s ní být,“ vyplivnul ve zkratce. Zack vykulil oči.

„Willow je lovkyně démonů? Sakra, tohle jsem nečekal,“ zakuřkal.

„A tím, že existuje bůh zaskočený nejsi?“ zeptal se Thayer překvapeně.

„Nejmíň z toho všeho,“ odpověděl a povzděchl si. „Chápu, nemohl jsem mít šanci. Ve srovnání s ním, a dokonce s bohem,“ procedil Zack sklesle a Thayer se zakřenil.

„O to nešlo. Byla to náhoda. Nebo možná měli oba štěstí, protože jinak by se zabili. On chtěl umřít a před smrtí jí sníst duši a ona ho chtěla zabít a zachránit sebe i Zemi. Ale padli si do oka. Ona ho něčím zaujala a on zaujal jí,“ vysvětlil.

„Podváděla mě s ním,“ zašeptal.

„Neřekl bych,“ hájil Waydana Thayer.

„Měla cucflek na krku,“ opáčil.

„No, to byla nehoda. Chtěl jí vypít krev, ale nakonec jí nekousl. Teoreticky ti říkala pravdu. Nemohla z toho jinak vybruslit. Ale to už je dávno. Ty jsi s Ninou,“ dodal.

„Hm. Ta démonka... Trish. Slyšel jsem, že byla dřív s Waydanem. Co se stalo, že jsi jí dostal?“ vyzvídal jako by byli už bůhví, jací kamarádi, ale to Thayera naštvalo.

„Nejsme kamarádi abych se ti zpovídal, jasný? Každopádně si to nech pro sebe, protože jinak tě sežeru. Nejsi pro mě hrozba!“ připomněl mu, zvedl se ze schodů a odkráčel do třídy.

Thayer byl drsňák. Sice na to občas vůbec nevypadal, ale byl. A zvlášť v poslední době. Zack se ani nehnu, srdce mu bušilo jako šílené. Byl v šoku z toho všeho, co se dozvěděl, a to toho moc ani nevěděl.

Já jsem si četla nějakou povinnou četbu, abych to nemusela dělat doma. Znáš asi miliardu lepších věcí, než číst válečnou literaturu, ale mohla jsem teď ušetřit nějaký ten čas. Kolem mě se hromadili další studenti, co se připravovali na maturitu. Různé si posedali kolem mě vybalující si svoje učebnice a desky.

Nebyla jsem tam sama, což se mi ulevilo. Démoni si na mě neprijdou, když je kolem moc lidí. A tak jsem se dala do nerušeného čtení, ve kterém mě vyrušil pocit, že už jsem v knihovně moc dlouho a že by už mělo zvonit.

Podívala jsem se na hodiny a když jsem si uvědomila, že už se blíží konec hodiny a Thayer by měl za chvíli dorazit, zaklapla jsem knihu a uklidila jí do poličky. V tom za mnou dorazil Zack a tentokrát bez Niny. Mlčky si sedl naproti mně a divně se na mě díval.

„Co je ti?“ zeptala jsem se ho a on se mi podíval do mých modrých očí, ale nic neříkal. Jen zavrtěl hlavou a zamyslel se. Mě to ale iritovalo. Jen tak si sem nakluše a ani se mnou nemluví?

„Co je ti?“ zeptala jsem se ho znova. On se nadechl a hned na to se zase zarazil. Jako by nevěděl, jak správně formulovat větu.

„Proč jsi mi neřekla, že jsi lovkyně démonů? Proč jsi mi neřekla, že existují démoni? Proč jsi mi neřekla, že ti démon vyhrožuje smrtí a nechalas ho mi tě vzít? A ještě mě přitom, že mě podvádíš? Mohl jsem ti pomoci,“ pokračoval, ale já mu do toho skočila.

„Zacku...“ zašeptala jsem a on se na mě podíval s takovým uraženě naštvaným výrazem.

„Já to chápu, proč bys mi to říkala, když se ti to líblo, co? Neměl jsem šanci. Proti Nejvyššímu,“ prohlásil a já ztuhla.

„Thayer ti to řekl?“ zeptala jsem se, ale místo odpovědi na mě jen upřel svůj zrak a znovu se nadechl.

„Byl bych z toho nadšenější, že existuje něco takového. Myslel jsem si, že tě znám. Konečně to dává smysl. To, proč jsi byla celou dobu divná,“ drmolil.

„Zacku počkej. Omlouvám se. Ale nemohla jsem ti to jen tak říct, měla jsem o tebe strach. Víš, démoni mě nikdy nenechávali na pokoji a teď je to ještě horší. Nechtěla jsem nikoho ohrozit,“ objasnila jsem.

„Mohl jsem ti pomoci, mám sílu,“ zmínil.

„Já vím, že si myslíš, že jsi silný a na člověka jsi, ale ne na lovce démonů. Vzpomeň si, jak jsi dal Waydanovi pěstí a málem sis o něj zlomil ruku,“ připomněla jsem mu a on se zamyslel.

„Kdy jsem dal Waydanovi pěstí?“ zeptal se a v tom mi to došlo. Waydan Zacka ten večer ovlivnil. Nemůže si to pamatovat.

„To už je jedno. Je to složitý a já jsem unavená, nechci ti to teď vysvětlovat. Smíř se s tím, jak to je a drž se ode mě dál mimo školu, nechci tě stáhnout s sebou. Už tak na mě dohlíží asi deset strážců a Thayer,“ dodala jsem.

Zack se na mě podíval a zatvářil se podivně. „Kde je Waydan? Proč tu není s tebou a nedohlídne na tebe sám, když to způsobil?“ vztekal se.

„Uklidni se. Není to jeho chyba, to já ho do toho uvrtala. Teda jo, označil mě a trochu to tím zhoršil, ale to bylo předtím když mě chtěl ještě ulovit. Waydan je tam, kde má být jako Nejvyšší. Ještě nemůžeme být spolu,“ objasnila jsem, popadla jsem batoh a mířila jsem si to ke dveřím. Zack se za mnou rozběhl.

„Willow, prosím, vysvětli mi to,“ řekl, ale když mě už na chodbě neviděl, usoudil, že jsem rychlejší, než si myslel, a tak si šel po svých. Akorát zvonilo na konec hodiny a z učebny naproti vyšel Thayer. Oba se na sebe se Zackem podívali a míjeli se v chodbě

plné studentů, kteří jí opouštěli rychlostí světla. Zack si všiml na zemi její zlaté dýky, a tak se k ní sehnul a prohlížel si ji.

„Hej, neviděl jsi Willow?“ zavolal na něj Thayer ještě, než zabočil k východu, ale Zack nereagoval, měl oči jen pro tu dýku. Thayerovy oči sklouzly k tomu, co držel v ruce a zblednul. Hned se rozběhl k němu a dýku mu vytrhl z ruky.

„Kde je Willow?“ vřeštěl.

„Já nevím, před několika vteřinami jsem s ní mluvil. Odešla z knihovny a já ji následoval. Ale už tu nebyla,“ vysvětlil a díval se na dýku, kterou držel v ruce Thayer.

„Kurva!“ pronesl Thayer, načež se proměnil do svojí kočičí podoby a utíkal prázdnou chodbou až k otevřenému oknu, ze kterého následně i vyskočil. Zack tam stál s otevřenou pusou, ze které kromě vzduchu nevyšel jediný tón a zíral na okno, kudy vyskočila ta největší kočičí šelma, jakou kdy na vlastní oči viděl.

DESNEDAL 22/10 202 15:24

Král Goromel pozval Waydana na lov lesní zvěře. Ve středověku tomu říkali zábava a možná tak i někteří jedinci v našem století na Zemi, ale Waydan měl za zábavu jiné věci. I tak souhlasil a vydal se s králem Goromelem do lesů, kde se stromy doslova ohýbaly pod vahou napadlého sněhu.

Daemtrish si mohla užít chvílky klidu o samotě, ale po pár minutách se začala nudit, a tak přijala Goromelovu předešlou nabídku, aby se seznámila s místními šlechtičkami. Popíjela s nimi čaj a tlachala o módě v super trendy šatech jako na míru pro královnu. Přitom Daemtrish nebyla ani trochu jako tyhle dámy a módě skoro nerozuměla. Ne šatům. Ale zase by hodně věděla o zbraních a o Zemi. Ale užívala si to, ne že ne. Byla přece královna – bohyně. Alespoň na veřejnosti.

Waydan dostal loveckou kuši a svým šípem zasáhl drobnou laňku. Chudák laňka, bych ho hnala být u toho. Nicméně král jeho úspěch nehodnotil jako úspěch a neustále se vychloubal, že skolí bílého jelena se zlatým paroží. Waydanovi to bylo úplně jedno, ale snažil se alespoň předstírat, že má soutěžního ducha, aby ho král neměl za podivína.

Královo pážata naložila, laň na vozík a pak zase čekala, co kdo trefí tentokrát. Král už byl nahluchlý, a tak nic neslyšel, ale Waydan zaslechl, jak se mezi sebou sází o bronzáky, kdo co kdy a jak trefí.

Waydan se jen pousmál, založil šíp do kuše, přikrčil se a opatrně sledoval svůj další cíl. Byl to orel. Ten, který v posledních pár týdnech loví místní dobytek. Jeho skolením by všem akorát prokázal službu.

„Toho není možný trefit,“ procedil Goromel, až se na orla Waydan přestal soustředit a on mu uletěl z mušky. Nicméně ho pořád sledoval. Napřímil se a pozoroval ho, jak kolem něj krouží.

„Zřejmě si hledá kořist,“ zmínil Waydan a král přikývl. Hned na to o pár metrů dál zašustily větve o sebe a sněh, který byl na nich se rozsypal jako pytel mouky na zem.

Král se nakrčil, namířil kuši a vystřelil šíp. Zasáhl jelena se zlatým paroží rovnou do oka.

„A je po něm dřív, než by ho stihlo cokoli zabolet,“ prohlásil a mířil si to k jelenovi prozkoumat jeho zlaté paroží. Jelen sebou škubal a vydával tiché bolestné zvuky. Waydan si toho všiml, namířil svou kuši proti němu a další ranou zvíře zabil. „To nebylo třeba, Nejvyšší. Už by to dlouho nevydržel,“ zmínil Goromel.

„Nemám rád, když se zvíře trápí,“ obhájil svůj čin a vytrhl oba šípy z jelena a očistil je. Byly příliš cenné na to, aby je jen tak vyhodil. Klidně mohly být použité znovu.

„Tyhle si pověším nad krb v trůnním sále. Chci, aby je všichni viděli,“ řekl, akorát když pázata odnášela jelena k lani na vozík. Masa bylo už dost na to, aby byla dobrá zvěřina, ale Waydan nebyl spokojený. Chtěl dostat toho nenasytného orla, o kterým Goromel prohlásil, že ho nezvládne trefit.

A Goromel taky nebyl spokojený, ten měl silnou zálibu v zabíjení. Možná takovou jako Asher. Ten taky rád lovil zvěř. Jenže Waydan by jako bůh neměl zabíjet bezdůvodně a nenechat za sebe rozhodovat ego.

Jeho pohled na dravce kroužícího nad ním ale zcela určitě prozrazoval, že se nechal lehce ovládnout králem a že mu chtěl dokázat, že není zas takový budižkničemu a padavka. A během chvíle, a troufám si říct, že s božskou přesností zasáhl dravce přímo pod křídlo a zabil jej. Goromel vyvalil oči.

„Klobouk dolů, Nejvyšší. Tohle byla vážně dobrá střela,“ řekl a podal mu ruku.

„Děkuju,“ řekl, potřásl mu s ní a usmál se.

„Budete si trofej chtít odvézt s sebou do Božího chrámu, nebo byste mi jí přenechal?“ zeptal se ho.

„Jestli o toho ptáka máte zájem, tak si ho nechte, králi. Moje žena na tyhle věci stejně moc není a zřejmě by se jí nelíbilo vědět, že jsem zabíjel zvířata,“ zmínil.

„Opravdu? Myslel jsem, že vás ráno podporovala, abyste se mnou šel,“ prohlásil a Waydan ztuhnul. Myslel mě a zapomněl, že Daemtrish představil jako svou ženu.

„To ale jen kvůli vám, králi. Stejně mi kladla na srdce, abych nezabíjel. Ženský – raději by zemřely hlady, než aby něco zabily,“ dodal a pak už celou cestu až do hradu mlčel.

THALLARAN – TRHLINA 22/10 202 16:11

Trhlinou se rozléhal bolestný křik umírajících démonů, cinkavé zvuky šermujících mečů strážců a rány dělových koulí. Sem tam i zvuk padajících mříží. Kdyby ti vězni, kteří mohli létat, neměli přistřižená křídla, už by dávno z Trhliny uprchli. Místo toho v ní umírali, nebo se snažili o beznadějný útěk, který většinou stejně končil jejich smrtí. Umírali, jak vězni, tak strážci.

Ti barbari zabíjeli všechny a byli snad všude. Skákali do Trhliny dobrovolně a zabodávali každého na potkání. Jejich počet zas tolik neubýval, protože v Trhlině byli

vězni víceméně bezbranní. Neměli žádné zbraně a byli natolik vyčerpaní, že neměli dostatek sil nikomu takovému vzdorovat.

Asher s Faharelem se zatím drželi v útrokách své cely. Oba byly dobře schovaní, aby je jen tak nikdo nenašel. Kdo by taky šel do otevřené cely? Všichni předpokládali, že vězni už budou dávno pryč, a tak to měli v plánu. Nicméně, ne vždy jdou věci podle plánu. Jedna z dělových koulí dopadla těsně vedle Faharela a jejich úkryt zcela nevratně poničila. A nejen úkryt.

Asher vyběhl ze skryše a šel ho zkontrolovat. „Hej, jsi v pohodě?“ zeptal se ho, ale Faharel nereagoval. A tak ho Asher chytl a odtáhl ho na svoje místo. Je téměř nulová šance, že by další koule trefila i jeho schovku, a tak se trochu uvolnil a snažil se Faharela probrat. U toho ho prohlížel, aby věděl, co dál. Faharel se zdál být jen v bezvědomí. Měl na kůži a na obličeji krvavé oděrky, ale nic vážného.

Když do něj Asher lehce strčil znovu, Faharel otevřel oči a probral se. „Co se děje?“ zeptal se a zmateně se rozhlížel kolem.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se ho a on přikývl a pousmál se.

„Jasně, že vím. Ten blbější z dvojčat,“ zakřenil se a Asher ho jen hrubě odstrčil.

„Idiote, měl jsem strach,“ přiznal.

„Vážně? O mě? Myslel jsem, že se bojíš jen sám o sebe,“ rýpnul do něj, ale na to už nereagoval.

„Zůstaneme tady, tady nás snad nikdo nenajde. A třeba to přejde dřív a my budeme moct vyletět ven,“ maloval si Asher.

„Vždyť to říkám, ten blbější z dvojčat,“ zavrtěl nad ním hlavou Faharel a posadil se na kámen, jako by se nic nedělo. „Jestli se s ním neusmíříš, nikdy si to neodpustíš, věř mi,“ prohlásil.

„Bylo lepší, když jsi byl v bezvědomí,“ rýpnul si.

„Ale ale, co to tu slyšíme,“ křenil se na něj ozbrojený démon a přidržel Faharelovi meč u krku. Asher se chystal na moment překvapení, ale nevyšlo mu to, protože se odněkud vynořil další ozbrojený démon a Ashera si všiml.

„To je ale povyku pro jednu ženskou,“ procedil Asher.

„Pro jakou ženskou?“ zeptal se ten, co mu držel meč z prokládané oceli, posypanou popelem z pekelného ohně hrotem u srdce.

„No pro tu, pro kterou jste si přišli,“ zmínil a on na něj nechápavě civěl. Faharel se taky zarazil a naznačil Asherovi, aby dál nic neříkal. Ten porušil svou starou dobrou tradici a tentokrát ho poslechl a zmlkl.

„Ano, velice nás znepokojuje tvoje rozhodnutí oženit se s Killiankou. Proto jsme si pro tebe i přišli, Nejvyšší. Ale proč se schováváš tady, ty srabe, když tvoje země trpí, to mi hlava nebere,“ řekl ten, co mířil hrotem meče na Ashera a usmál se. Asher se rozesmál.

„Já nejsem Nejvyšší, vy idioti,“ vyprsknul a Faharel se plácl do čela. Možná to byla právě jejich jediná cesta ven z Trhliny, ale on to takhle zabil. Udusal tu jiskřičku naděje, protože měl strach. Vydávat se za Waydana to ano, ale jen když ho zrovna někdo nechce zabít.

„V tom případě jsi k ničemu. Zabij ho Taliusi!“ poručil mu ten druhý, který držel zkrátka jeho spoluvězně.

„Ale... ale vím kde je. Když mě necháte žít, zavedu vás k němu,“ koktal. Získal si tím čas, než se jeho nepřátelé rozhodnou.

„To myslím nebude třeba. Najdeme si ho sami. Nebudeme nechávat žít jeho blízký. Zabij ho, Taliusi,“ zopakoval a Asher vytřeštil oči.

„Já nejsem jeho blízký. Proč myslíte, vy tupci, že jsem v Trhlině s náramkem na ruce? Ze své vlastní iniciativy?“ opřel se do nich a oba se pousmáli. Faharel jen poslouchal jejich rozhovor, ale s každým Asherovým slovem se bál, že je nějak urazí a že je pak kvůli němu zabijí.

„Dobře, pomůžeš nám na něj přichystat překvapení,“ rozhodl nakonec. „A tohohle se zbav,“ poručil kolegovi ukazujíc na Faharela. Talius se na něj s nadšením vrhnul.

„Ne. Nechte ho. On je s náma proti Nejvyššímu!“ vykřikl Asher a Talius tedy celkem neochotně schoval svůj meč. „Sundejte nám prosím ty náramky,“ škemral Asher. Talius ho jednou rukou zmáčkl a Faharelův rozdrtil. Sice mu tím i pohmoždil lehce zápěstí, ale to byla malá daň za to být zase svobodný. Potom od náramku oprostil i Ashera a chystali se k východu.

„Zmrdi!“ ozvalo se hned na to a nějaký strážný oba útočníky probodnul vidlemi naráz. Doslova je nabodnul jako špíz. Asher s Faharelem tam stáli oba s otevřenými ústy.

„V žádném případě vás dva nenechám utéct,“ dodal a strhla se bitka. Ani jeden z vězňů už neměl svůj náramek, a tak měli hned větší sílu. „Popláááách, vězni utíkají!“ křičel, ale Faharel mu protnul hlasivky Taliovým mečem.

„Musíme odtud zdrhnout,“ prohlásil nakonec Faharel a utíkal pryč. Asher ho zarazil.

„Ne! Počkej. Je to tu nebezpečný, ale ani zdaleka ne tak jako nahoře. Pojd' se schovat a počkáme. Náš plán nemá chybu a teď když nemáme náramky, bude lepší, když bratr uvidí, že jsem tady, než se do toho dáme,“ zmínil rozumně Asher.

„Fajn. Pro jednu jsi řekl něco, co dává smysl,“ řekl Faharel a utíkali se někam schovat do bezpečí před strážci, před těmi výtržníky, před dělovými koulemi a před zimou.

DESNE DAL 22/10 202 19:20

V Desnedalu právě probíhala královská hostina a chystala se zábava pro návštěvu, kterou musel včera s lítostí král odložit na dnešek. Jedlo se a pilo. Podávala se zvěřina na všechny možné způsoby a nejen to, Waydan si konečně dovolil nabídnout duše tak, jak je má rád. A to tak, že smíchal dvě špetky červené, dvě černé a špetku bílé. To má totiž nejpodobnější chuť duším Killianů.

„Jen si dejte, Nejvyšší. Užijte večera. Brzy přijde to slíbené překvapení a zaručuju vám, že budete celý bez sebe,“ procedil a napil se krve. Waydan taky popadl svůj pohár a taky se napil krve. Dneska byl velmi hladový a trochu ztratil na ostražitosti. Daemtrish si přehrávala v hlavně králova slova.

„O čem to mluví pořád? Jaká zábava, jaký překvapení?“ šeptala Waydanovi do ucha, ale ten se cpal zvěřinou a sotva jí vnímal.

„Je mi to fuk. Prežijeme to a pak půjdeme spát. Zítra je tu náš poslední den a konečně pojedeme domů,“ řekl a ona přikývla. Jeho ocas zase radostně tancoval po zemi. Naštěstí nebyl pod ubrusem moc vidět.

Daemtrish se rozhlídla kolem a všimla si, jak se Malox sklání ke Goromelovi a něco mu šeptá do ucha. „Kde jsou naši lidi, Waydane?“ zmínila a on pokrčil rameny. „Nemůžeš tu být bez ochrany,“ dodala znepokojeně. Ale Waydan byl klidný, a tak se tedy rozhodla ho tím dál nezatěžovat. Potom se Goromel podíval na Waydana a pousmál se.

„Jste připravený na překvapení, Nejvyšší? Je speciálně pro vás,“ prohlásil Goromel hned co se od něj Malox odlepil. „Pro takového váženého hosta jen to nejlepší. Budete se moct dívat z první řady. Nechal jsem pro vás chytit doslova zlatou ryбку,“ pokračoval a Waydan se usmíval. Měl rád překvapení, jenomže tentokrát mu moc nedocházely souvislosti. Zato Daemtrish se králova slova přestávala líbit. Ne, že by se jí někdy líbila, ale teď se jí zmocnil nepříjemný pocit úzkosti.

„Jakou zlatou ryбку?“ zeptal se.

„Čas od času chytíme lovce a necháme ho soutěžit o život s našimi nejzkušenějšími a nejsilnějšími démony. Tentokrát jsem našel diamant. Poslední z rodu Killianů,“ usmál se a Waydan zblednul a Daemtrish taky.

„Copak, Nejvyšší? Nemáte radost? A já myslel bůhví, jak vás nepřekvapím. Dnes budeme spolu hodovat na její duši, souhlasíte?“ pokračoval, zatímco Waydan z toho šoku málem omdlel.

„Už... už dál nemám zájem lovit lovce. Soustředím se na Thallaran. Pokud je ta lovkyně mým darem, prosím pusťte ji,“ řekl klidně.

„Pokud můj dar takhle odmítáte, Nejvyšší, pak si ji tedy nechám pro sebe. Přijde mi škoda, aby taková duše přišla nazmar,“ usmál se. Waydan se snažil smlouvat o sto šest.

„Víte, když je poslední svého druhu, možná by to chtělo jí nechat se rozmnožit. Čím víc Killianek, tím víc lahodných duší,“ křenil se křečovitě.

„Čím méně Killianek, tím menší nebezpečí pro náš druh, Nejvyšší. Buď dárek přijmete a společně povečeříme, anebo jí sním sám hned po tom, co si trochu rozproudí svou lahodnou krev,“ dodal. Daemtrish se na Waydana nešťastně podívala. Ale on byl v koncích, nemohl králi říct, že jsem jeho snoubenka. Ne když prohlásil, že Daemtrish je jeho žena.

A nemohl všechny včetně krále sám napadnout, protože by sám všechny rozhodně nepřepal. A pak by vypukla válka a taky by si vysloužil jednosměrnou vstupenku do místního žaláře. Odsoudili by ho za královraždu a hned na to, co by mu usekli ocas by se dovolávali jeho popravy. Nehledě na to, kdyby král zjistil, jak jsem pro něj důležitá, zabil by mě rychleji. Všechno by se obrátilo proti němu.

Goromel pokynul strážným, kteří hned na to přivezli do sálu klec, ve které mě několik hodin drželi svázanou. Waydanovi se zalily oči slzami a král ho vzrušeně pozoroval. „Tak co, Nejvyšší, není nádherná? Až mi přijde, že jí je pro smrt škoda,“ řekl.

Když jsem ho viděla, moje srdce se zastavilo. *Jsem v Desnedalu*. Tentokrát jsem ale necítila úlevu, ba naopak. Něco mi říkalo, že mě ochránit bude oříšek. Navíc jsem ani neměla svou dýku. Musela jsem jí ztratit, když mě unesli.

„A co vy, Vaše Veličenstvo, nedala byste si s námi?“ prohlásil Goromel a já ztuhla. *Vaše Veličenstvo? Copak je Daemtrish jeho žena? Co se to sakra děje?*

„Já jsem už docela najedená,“ opáčila a zoufale se na mě dívala.

„Tak ještě jednou všichni pozvedněme číše na Nejvyššího a jeho královnu – bohyni Daemtrish Soultnovou Whisperovou. A na neobyčejně vzácné a silné spojenectví mezi vznešeným Thallaranem a Desnedalem,“ řekl a ve mně něco umřelo. Vážně. Ne, že bych věřila tomu, že jsou ti dva svoji, ale nějak mi to nelezlo do hlavy. Hlavně jsem neměla jedinou šanci tohle přežít, pokud by s tím Waydan něco neudělal. A jak jsem si stačila všimnout, on neměl jak.

Proč mě sem unesli? Byl to úmysl? Šli přímo po mě? A pokud ano, proč? Je tohle nějaký druh pomsty na Waydana? Zdálo se mi totiž, že král některé věci říkal schválně. „Vyndejte jí z klece a dejte jí dýku!“ řekl Goromel a strážé mě hned vyndali ven. Dali mi obyčejnou dýku, jejíž rukojeť byla ze starého dřeva a nebyla příliš pevná. A nechali mi ruce v řetězech. Mohla jsem je dát trochu od sebe, ale nijak zvlášť obratná jsem být takhle nemohla.

„Tak kdo půjde první?“ zeptal se Goromel a rozhlížel se po sálu. Spousta démonů se doslova hrnuli ke mně. „Kdo jí zabije jako první, dostane ochutnat její duši,“ vyhlásil cenu pro vítěze. Až takový typ objektu jsem pro ně byla. Už chápu, proč říkal, že v Thallaranu jako člověk s duší nejsem v bezpečí. A už vůbec ne jako lovkyně.

Waydan nervózně mrskal ocasem, až si toho všiml i Goromel. „Zdá se, že vás zábava na večer velice vzrušila, nemám pravdu, Nejvyšší?“ usmál se na něj, ale on nebyl s to ze mě spustit oči. „Hádám, že jsem se trefil,“ dodal a pokynul démonovi v první řadě, aby se na mě vrhnul po svém.

Je fakt, že tohle byli démoni páté třídy a že jsem už i vyšších za život vyřídila hodně. Ale ne s rukama v řetězech a bez svojí dýky. Nicméně, Waydan vypadal, že mi věří, že je na chvíli zabavím, než vymyslí co dál.

„Co budeme dělat?“ zašeptala mu Daemtrish do ucha. On ale intenzivně přemýšlel a vůbec na ní nereagoval. Zíral na mě a na démona, který se na mě chystal jako by to byl nějaký gladiátor. Víc už jsem se na Waydana nedívala, protože jsem měla co dělat, abych uhýbala démonovo prudkým útokům. Moje oči zřítověly a já jako žába vyskočila na klec.

V sále se začalo tleskat jako by viděli prvně lovkyni a její skok. Připomnělo mi to, jak mi tleskal Waydan, když jsem zabila pět démonů ze čtvrté třídy a nějaké ty převtělence.

Chtěla jsem se před ním ukázat. Chtěla jsem bojovat. Za nás a za to, abych se mohla stát jeho ženou. Za něj, aby se mu nezhroutily jeho dosavadní plány a neměl kvůli mně výčitky. Za sebe, abych si zachovala důstojnost a nenechala se nedobrovolně připravit o svou duši. Moje duše totiž patří jenom jemu – Waydanovi. *Ted' nebo nikdy!*

„Ááááááá, zdechni ty špinavej démone!“ zaječela jsem a skočila jsem mu rovnou na záda a svou dýkou jsem ho rozpárala jako jsme kdysi zabíjeli s Waydanem. Démon se

skácel k zemi do kaluže vlastní krve a vnitřností a naposledy vydechl. Sálem se rozléhaly jásající zvuky a potlesk. Zřejmě tady nešlo o to, že by fandili démonovi. Oni jen obdivovali šou. Waydan si oddychl, ale když viděl, kdo se chystá jít na řadu, zase celý ztuhnul.

THALLARAN 22/10 202 19:22

Thayer krátce na to, co jsem se ztratila, upozornil rytíře a strážce, že jsem byla unesena a okamžitě mě šel hledat do Thallaranu. Objevil se v Božím chrámu a když viděl, co se tam děje, málem ho z toho trefil šlak. A taky si byl jistý tím, že kdyby tohle věděl Waydan, trefil by ho šlak dvojnásobně.

„Podej mi zrcadlo,“ řekl Hellionovi hned, jak dorazil a proměnil se do lidské podoby. Okamžitě se pro něj natáhl a hned se podíval, kde jsem já. Jenže život je někdy pes a jak se říká, *když se to sere, tak pořádně*. Tak se i stalo.

Když Hellion podával zrcadlo Thayerovi, do trůnního sálu se dostalo několik desítek vetřelců. Jeden vrhnul svou dýku přímo do zrcadla ještě, než stačilo ukázat, kde jsem a vyklouzlo Thayerovi z ruky. No, a to se samo sebou roztránilo na milion malých kousků o kamennou podlahu.

„Kurva!“ zaklel Thayer a proměnil se zpátky. A tak vypukly boje i uvnitř. Thayer se snažil, seč mohl, aby každého nepřítele rychle zabil, ale bylo jich příliš mnoho. Takže musel být velice opatrný. Hellion tasil svůj meč a bránil vystrašenou Danicu, která se schovávala za ním. Přeživší strážci jim přispěchali na pomoc.

Aellara zrovna hledala Danicy otce jak slíbila, ale taky měla plné ruce práce. Několik démonů jí zkřížilo cestu u kovárny, která patřila jejímu otci. Ten, když viděl, že je jeho dcera v nebezpečí, okamžitě jí bránil svým nejnovějším a ještě žhavým mečem, který akorát vytáhl z ohně.

„Co chcete? O co vám jde?“ křičel Hellion, zatímco probodával jednoho démona za druhým.

„Tohle je občanská válka,“ odpověděl suše jeden z nich a seknul Helliona svým mečem až mu roztrhnul rukáv. Thayer po něm okamžitě vystartoval a vytrhl mu kus masa z krku až ho zabil. Pak se podíval na dalšího, co stál poblíž.

„Občanská válka kvůli čemu?“ zeptal se a výhružně na něj vrčel po kočích.

„Nejvyšší už pro nás není Nejvyšší. Zklamal nás. Zklamal Thallaran. Úplně nás zničil!! Je to zrádce a měl by viset!“ rozzuřil se.

„O čem to meleš, ty zrasanej hajzle? Jak se opovažuješ takhle o něm přede mnou mluvit! Jak se opovažuješ vůbec takhle mluvit o Nejvyšším,“ prskal Thayer a zaútočil na něj. Ukousl mu ruku a pokračoval dál i za jeho řevu. Danica si přikrývala oči. Tolik násilí ještě nikdy neviděla.

„Vy všichni byste měli chcípnout za to, co jste Nejvyššímu provedli, Thallaranu a jeho lidu. Tohle je vzpoura proti bohu, a ne žádný nevinný spiknutí. Vraždili jste, znásilňovali a mučili, protože se chystaly změny? Copak vás Nejvyšší někdy za něco

trestal? Copak se k vám někdy choval špatně? To nemá právo se zamilovat? Kdo ví, možná bude mnohem líp. Ale to vy se nikdy nedozvíte," dodal a ukousl mu hlavu. Danica šokovaně vypískla a když Hellion zabodl posledního, zabořila se mu obličejem do hrudi.

„To bude dobrý, Danico. Neboj se. Brzy to skončí. Jsme silní," chlácholil jí Hellion.

„Jsi v pořádku?" zeptala se a hned mu kontrolovala jeho ránu na ruce.

„Jsem, brzy se to zahojí," usmál se na ní.

„Ukaž. To kvůli mně jsi zraněný," zašeptala.

„Jdu zkontrolovat Trhlinu a pak se pokusím vyčmuchtat portál do Desnedalu," zmínil Thayer a Hellion přikývl.

„Myslím, že portál bude někde na Zemi. Jen v Kanadě musí být minimálně dva. Kdybychom měli to zrcadlo... Buď opatrný," zmínil a Thayer přikývl a vydal se k Trhlině zkontrolovat Ashera.

DESNE DAL 22/10 202 19:45

Zabila jsem asi čtyři démony, ale už mi docházela síla. Jenže to nekončilo. Waydan viditelně nic nevymyslel a já taky ne. A k mojí smůle se na mě vrhal jeden démon za druhým.

Bojovali jsme mezi mrtvými těly. Po kamenné dlažbě to pěkně klouzalo, když byla celá pokrytá krví či vnitřnostmi mnou zabitých démonů. Byla jsem celá špinavá a dýka, kterou jsem dostala se začínala rozpadat. Král byl nadšený. Sledoval každý můj krok a fandil mi. Protože věděl, že i kdybych zabila tisíc démonů, stejně by mě snědl. Kdykoli to mohl ukončit, když ho to začne nudit. Tohle není fér hra. Jsem tu prostě jen jako jídlo, které má před snědením zabavit.

Démon byl o hlavu vyšší a byl i výrazně širší. Měl svaly skoro jako Waydan ve své démonské podobě a měl i tvrdá kopyta, kterými už jsem to stihla schytat přímo do břicha. Vsadila bych se, že budu mít nějaké vnitřní krvácení z toho. Při každé ráně, které jsem se nevyhnula se Waydan tvářil naprosto zničeně, že má svázané ruce. Už jen kvůli němu bych měla být silná a přežít. Hlavně aby se už tolik netrápil.

Schovávala jsem se u zdi a sledovala jsem, jak se ke mně démon pomalu blíží. Tu hru si užíval, nechal mě i popadnout dech. Trochu mi to připomnělo Waydana na začátku, taky vždycky čekal na mou reakci, i když mě plánoval sníst.

Démoni byli vážně zvláštní, nedalo se v nich číst. Každý byl úplně jiný a nechovali se jako běžní lidé, strážci či rytíři nebo barbari. Vůbec nevím, k čemu bych je přirovnala – k jaké bytosti. Určitě vlastnili nějaké znaky lidskosti, a hlavně ty nejhorší, těch měli spoustu. Ale čistě lidé to rozhodně nebyli a teď nemluvím o vzhledu.

„Vypadá to, že lovkyně už dál nemůže. Lakhan to brzy skončí, že?" pronesl Goromel a ukázal na démona, který se akorát proti mně rozmáchl svými ostrými drápy palec nahoru. Seknul mě do ramena až se mi spustila krev. Waydan sebou trhnul a Goromel se na něj pousmál.

„Nejste sám, kdo tu neodolatelnou vůni ucítil, Nejvyšší. Už i mě se sbíhají sliny. Ale nebojte se, nebude to dlouho trvat a váš dárek zemře a nebude se tolik trápit a kdo ví, možná zemře i Lakhan, ale já jsem kvůli ní tuto oběť schopný podstoupit,“ řekl, ale Waydan ho ignoroval, jen mě sledoval, jak běhám po bojišti, které bylo i mým jevištěm a jak se za každou cenu snažím přežít.

Celkem ho obdivuju, že se na to vydržel dívat, aniž by je všechny zabil. Ovládal se znamenitě, protože věřil, že to je to nejlepší, co může pro všechny, které má rád udělat, aby nás ochránil.

Na krku se mi houpal Waydanův Granát, jehož řetízek Lakhan sebevědomě a bez nejmenší námahy přeťal svým mečem, který mu hodil někdo z publika. Waydan se polekal, ale nedával to na sobě znát a já taky ne, i když už jsem se začínala vážně bát, že mě sní démoni a můj snoubenec s mou nejlepší kamarádkou se na to budou muset dívat.

„To není fér, králi. Doufám, že jste pro, aby lovkyně dostala taky zbraň,“ procedil Waydan.

„Vždyť jí dostala,“ usmál se Goromel.

„Ale ta dýka se rozpadá. Nedostala nic víc než jen obyčejný kuchyňský tupý nožík. Mám rád spravedlnost, a to v každém případě. Navrhuji, aby si lovkyně vzala mou zbraň. Rád bych jí ji věnoval,“ řekl a Goromel tedy přikývl. Nepředpokládal, že Waydan vlastní killianskou dýku.

„Pak tedy, budiž,“ řekl Goromel a Waydan si odepl svou dýku z pásku a poslal mi ji kopytem přímo pod nohy. Lakhan po dýce skočil, ale já jsem ho nakopla do hlavy, když se sehnul tak silně, až mu vyletěl špičák z pusy a viditelně ho to velmi rozzuřilo. Popadla jsem rychle dýku a Granát válející se v kaluži krve a vložila jsem ho do dýky. Waydan se pousmál.

„Co to dělá?“ divil se Goromel pozorující kamínek v dýce, který se lehce rozzářil. Zřejmě o něčem takovém jako je Granát neměl ani tušení, nicméně poznal tu dýku. „To je killianská dýka. Tomu říkáte spravedlnost, Nejvyšší?“ obořil se na něj král.

„Ne tak docela, myslím si, že by měla dostat víc. V první řadě byste jí měl pustit, už se osvědčila dost,“ řekl. Já už je neposlouchala, protože jsem měla plné ruce práce s našťvaným démonem, který přišel o jednu z nejcennějších démonních věcí. A chystala jsem se ho připravit o další a tou byl jeho ocas.

A tak jsem mu zepředu skočila na ramena tak, že jsem ho řetězy přidusila. Pak jsem seskočila dolů a tím jsem mu chtěla srazit vaz, ale spíš jsem ho jen pořádně přiškrtila, až zalapal po dechu a hnul si krkem. Nicméně neudržel rovnováhu a spadl ke mně.

Hned jsem využila situace a snažila jsem se ho zabodnout, nicméně se prudce otočil, takže jsem ho jen škrábala. Ale škrábala jsem ho killianskou dýkou s Granátem a to znamenalo, že když se před ním pár minut ubráním, zemře do chvíle na otravu krve.

Waydan nadšeně tleskal. Zvláštní, nikdy bych nečekala, že budu bojovat na život a na smrt jako rytíř, abych si získala srdce svého krále. Nebo, že bych ho dokonce tím měla vysvobodit.

Když Lakhan padl do kaluže krve démonů, které jsem zabila, král už se nebavil. Vstal a tleskal, ale tvářil se našťvaně. Možná mi zas tolik nefandil. „To myslím stačí.

Lovkyně prokázala, že má síly dost a děkujeme, dobře jsme se bavili. Ale jsem si jist, že už je čas na dezert. Co říkáte, Nejvyšší?" řekl Goromel a Daemtrish, já i Waydan jsme všichni získali odstín bílé.

„Baramine, zabij jí!“ poručil nějakému démonovi z jeho gardy a zase se na tu podívanou posadil. Démon poslechl a chystal se na věc. Zavřela jsem oči. *Ráda jsem tě poznala, světe.* Goromel pozoroval Waydana, jak zuřivostí zatíná ruce v pěst a spokojeně se usmíval.

„DOST!!“ zaburácel Waydanův hlas po celém sálu. Potom vstal ze židle tak prudce, až vylil králi víno a rozsypal smažené lupínky. Já otevřela oči a podívala se na něj a pak jsem ucítila, že se na mě dívá i Goromel. Střídavě na mě a střídavě na Waydana.

„A to proč, Nejvyšší? Rozumím, je velice krásná, ale pořád je to lovkyně a Killianka. Zabila několik mých mužů, a to nemůžu tolerovat,“ procedil.

„Vždyť jste jí do toho donutil. Pusťte jí a vemte si mě,“ řekl, Daemtrish ztěžka polkla a králi se ve tváři objevil široký úsměv.

„Vážně chcete riskovat svůj život kvůli ní?“ zeptal se ho.

„Už jsem řekl,“ odpověděl suše.

„A smím se zeptat proč?“ vyzvídal, ačkoli pravdu už dávno znal.

„Protože tu dívku miluju. Je to má snoubenka,“ zašeptal a já ztuhla.

„Ale ale, Nejvyšší. Zdá se, že jste mi lhal. A nejen mě, ale lhal jste všem. Neměl by bůh mluvit pravdu? A kdo je pak tato nádherná dívka, když ne vaše královna a bohyně?“ zeptal se.

„Snažil jsem se jí jenom chránit. A budu se snažit dokud moje srdce bude bít,“ řekl Waydan a král se pousmál.

„To naštěstí už nebude trvat dlouho a pak jí stejně sním. Ale dobrá, pustím ji i tu falešnou bohyni, ale hezky zpátky na Zem. Nehodlám riskovat, že vám pomůžou utéct. A s vámi do žaláře tam, kam patříte, Nejvyšší. Mý lidi se o vás postarají,“ dodal a pokynul strážným, aby ho odvedli.

„Waydane...“ zašeptala jsem zoufale, když jsme se míjeli.

„Miluju tě,“ zakřičel na mě a natáhl ke mně svůj ocas, aby se mě mohl alespoň dotknout, než ho ode mě odvedli pryč.

„Nechutný,“ procedil král se zkriveným obličejem. „Taky jsem lhal. Dostanu vás oba,“ zasmál se Goromel a pak mě chytl obří démon a zpacifikoval mě skoro tak jako kdysi Waydan. Tak, že jsem se nemohla hnout.

„Pusťte jí, nebo vás všechny zabiju!!“ křičel Waydan, držíc se zuby nehty u dveří sálu. Už se jednalo o útok ze strany krále, a tak měl zelenou.

„Ano? A jak když máte svázané ruce?“ usmál se Goromel.

„Řekl jste, že jí pustíte, jinak nemáte právo mě odvést. Byla to naše dohoda!“ vztekal se.

„Nepamatuju si, že bych něco podepsal. Zabijte jí a vy donuťte Jeho Veličenstvo Nejvyššího, aby se díval,“ poručil tomu, co mě držel.

„Goromele, ty zrádče! Já tě zabiju. Přísahám na otce, že tě zabiju!“ řval, načež král se jenom usmíval. Daemtrish byla ale volná, a to byla chyba. Králova chyba. Waydan na ní

udělal posunek, ona hned vykopla zbraň tomu, co mě držel, vytáhla dýku z pod spodničky a podřízla ho. Zdá se, že tam nikdo nečekal, že je ozbrojená a že se umí prát. Král se nestačil divit. Posadil se šokovaně zpátky na židli a vykuleně zíral co se děje.

Já jsem hned zase popadla dýku a spolu s Daemtrish jsme bojovaly s těmi, co se na králův příkaz na nás vrhali, ale bylo jich příliš. Waydan se snažil, seč mohl, aby se vyvlékl ze spárů těch dvou goril, které ho drželi.

„Áááá!“ zařval, když si zřejmě zlomil ruku jen, aby se jim vysmekl. Hned na to jednoho nakopl a rozšlápl jako brouka a druhého uškrtil svým dlouhým a silným ocasem. Pak se nadechl a naštvaně se podíval na Goromela, který se už začínal Waydana bát. Ale stále měl dost strážců, kteří po jeho protivníkovi na jeho povel šli jako slepice po flusu. Nabalili se na něj jako sůl na mokrou lžičku. Ale Waydana to nijak nezastavilo.

„Tohle budou jatka, Will. Ještě nikdy nebyl takhle nasranej,“ upozornila mě Trish, sebrala nějakému mrtvému meč a stejně tak jako já před tím zabíjela svou dýkou své protivníky, ona teď sekala kolem sebe mečem hlava nehlava. *Tohle je země, které musí Waydan vládnout? Místo, kde budeme jednou vychovávat naše děti? No nazdar.*

Sledovala jsem, jak se i snad se zlomenou rukou Waydan pere jako by necítil bolest. Poháněný nenávistí, zlobou, strachem a touhou po spravedlnosti se rozvášnil. Kolem létala srdce démonů, kteří Nejvyššího podcenili.

A když se přes ty všechny konečně dostal až ke mně, stoupl si přede mě, aby mě chránil. Podíval se ostře na Goromela, který se krčil za opěradlem židle a strachy se třásl. „Válka neválka, ohrozil jsi, co je mi nejdražší. Plánoval jsi zabít mou snoubenku i mě. Ignoroval jsi moje prosby, postavení a vysmíval ses mi. Nevím, co jsem ti kdy udělal, ale věz, že to momentálně v ničem nehraje roli.

Zabiju tě strašlivou smrtí, protože ty stejně nejsi dobrý člověk a už vůbec ne dobrý král. Vsadím se, že si tvůj lid oddychne až tě uvidí ležet v truhle. Jestli z tebe po mém řádění tedy ovšem něco zbyde,“ prohlásil Waydan a pomalým krokem si to mířil ke králi.

„Ale no tak, Nejvyšší. Přece se nebudeme zabíjet. Omlouvám se,“ koktal.

„Tvoje omluvy nic neznamenají. Neznamenal ani před tím. Nakonec se něco takovýho ani odpustit nedá. Tentokrát ne, zamítá se. Bůh tě nemá rád tak, jako ty nemáš rád jeho. Je to tvoje chyba,“ pokračoval a pomalu si to k němu mířil.

„Vzpomínáš, jak jsem ti říkal o Lilith?“ zeptal se.

„A co je s ní?“ opáčil Waydan. My s Daemtrish jsme zatím držely ostatní, co by v tom chtěli Waydanovi zabránit zkrátka.

„To ty jsi jí zabil a znásilnil. To ty jsi ten, kterému jsem slíbil na hrob svojí dcery, že tě potrestám. Byla to moje dcera, ty odpornej grázle!“ odpověděl.

„Cože? Nikdy jsem žádnou ženu neznásilnil ani brutálně nezabil. Jak se opovažuješ!! Asher...“ zašeptal šokovaně, když mu došlo, že je král nejspíš další, kdo si je dva spletl.

„K-kdo je Asher?“ koktal Goromel, když už byl Waydan příliš blízko.

„Někdo, s kým si mě každý plete. Je to moje dvojče. Moje zlý dvojče, abych to objasnil. Ale ani tohle už vás nezachrání, králi. I kdyby se váš názor změnil a pustil byste mou snoubenku a mě, stejně vás zabiju. Protože já jsem zase přísahal, že zabiju každého

bolestivou smrtí, kdo jí zkříví jedinej vlas na hlavě, nebo se o to alespoň pokusí," procedil a hodil na něj vražedný pohled. Král sebou trhnul.

„Ale... ale já jsem nic neudělal," hájil se.

„Zatím ne. Ale i tak ono stačí, že jste na to myslel," usmál se a chytl ho pod krkem. Král zalapal po dechu a všichni v sále se zastavili.

„Mojí li...dě tě bu...dou lovit. Za toh...le budeš vi...vi...seeet," sípal.

„Jsem nesmrtelnej, ty idiote. Kdy už ti konečně dojde, že jsem bůh!" syknul a prudce s ním mrsknul o zem.

„Ocas!!! Usekněte mu ocas!!" vřeštěl zoufale král, a to bylo to poslední, co řekl. Waydan mu bez zaváhání vyrval jazyk z pusy a zahodil ho jako kus papíru. Podíval se mu do očí a usmál se.

„Na tohle jsem myslel už když jste mě urazil prvně, KRÁLI," řekl a začal nadšeně mrskat ocasem. Král se na něj vytřeštěně díval až pouličil očima. „Ach ano, myslíte si o mě, co chcete. Jsem všechno, co vás jen napadne a budu i mnohem víc. Fantazii se meze nekladou. Tohle byl zatím jazyk. Od smrti vás dělí ještě hodně částí těla, který vám urvu," šeptal mu do ucha můj milovaný démon.

Král vypadal, že spíší zemře strachy. Můj snoubenec byl velmi brutální a surový, když měl důvod. Nestíhala jsem ho sledovat, protože jsem měla plné ruce práce s démony, kteří po nás s Daemtrish šli, ale koutkem oka jsem zahlédla, jak moc si mučení Goromela užívá. Byl celý bez sebe.

„Hezky nehet po nehtu. Prst po prstu. Zaživa vás stáhnou z kůže jako hada..." pokračoval a dělal, jak slíbil. Trhal mu nehty a kroutil články prstů. Král vydával bolestné skřeky. Občas to u něj v puse i bublalo vzhledem k tomu, že z odtrhnutého jazyka mu do krku vytékalo velké množství krve. Když jsem se podívala znova, drtil mu kopytem ty zohýbané prsty.

„Au," zakuňkala jsem.

„Nedívej se!" poručila mi Daemtrish a zabodla desnedalského strážce přímo do srdce. Ale já se chtěla dívat. Je to sakra můj snoubenec, musím vědět, co dělá. *Co se to s ním děje? Byl celý bez sebe, ani se přede mnou nesnažil krotit. Tak takový je, když se mě snaží pomstít?*

Periferně jsem ho pozorovala, jak jednoho démona, který se snažil svého krále chránit kopytem srazil k zemi. A druhého si k sobě přitáhl za plášť a s hlasitým zamručením z něj prudkým pohybem něco vytrhl, zatímco se jeho oběť svalila bezvládně k zemi.

„Je trochu naštvanej," procedila Daemtrish s úsměvem, zatímco já zírala jak vyvoraná myš na to, co Waydan držel v ruce a jak to zahodil k nohám toho, kterého zabil, jako by to byl jen posmrkaný kapesník. Pak si otřel cákance krve z obličeje do rukávu a podíval se na krále, který vypadal, že se strachy pomočil. Ani si nevšiml, jak na něj zírám. Byl tak brutální až mě to paralyzovalo.

„Trochu naštvanej? Vždyť... proboha... to je něčí páteř co právě zahodil?" vykoktala jsem ze sebe šokovaně a zabodla jsem dalšího démona, který po mě šel. No a Daemtrish se jen zaculila.

„Hodněkrát už se rozvášnil a zabíjel fakt brutálně, ale páteř? Ještě nikdy jsem ho neviděla takhle precizně a rychle pracovat,“ zahihňala se jako by ho za to obdivovala.

„Pracovat?“ podivila jsem se tomu výrazu, který použila.

„Vytrhnul jí jak tkaničku z boty. A to jen kvůli tobě. Vsadím se, že tohle plánoval už co mu došlo, že ti hrozí nebezpečí,“ dodala a zabodla někomu dýku do hrudi. Dvakrát jsem zamrkala a rozhodla jsem se jí pomoci. Neměla jsem slov. Démonům, kteří šli po Daemtrish se jí podařilo odzbrojit a zajmout. A vzhledem k okolnostem měli i svolení zabít. A tak ten jeden, co měl zrovna příležitost skrze ni prohnal svůj meč.

„Daemtrish!!“ vykřikla jsem, když se kácela k zemi. Waydan se na ní vyděšeně podíval a král se ještě zlomyslně usmál. Kdyby mohl mluvit, vsadím se, že by řekl, že si musí vybrat mezi hrou anebo záchranou svojí kamarádky.

Já měla co dělat, abych se ubránila dalšímu davu ozbrojených démonů. Sice jsem jich už pár zabila, ale bez Daemtrish to nešlo. A teď jsem byla v hajzlu. Nemohla jsem jí pomoci. Protože nejen, že šli po mě, ale další skupina se přestěhovala k Waydanovi, aby vyslyšeli králův poslední rozkaz.

Waydan nad králem stál a držel ho za krk jako by ho škrtil, nicméně krev z utatého jazyka mu zatékala do krku a on se jí začal dusit. „Ještě ne, ty hajzle! Ještě jsem ti ani nerozmačkal vnitřnosti na kaši,“ prohlásil Waydan a krále zvedl a proti ozbrojeným démonům, co šli po jeho ocasu ho použil jako živý štít.

Daemtrish sotva dýchala, po meči sklouzávaly kapky její krve. „Nehýbej se a nesahej na ten meč! Vypadá to, že se jim nepodařilo zasáhnout důležitý orgány. Lež a předstírej, že jsi mrtvá, jediné tak tě později zachráníme,“ zašeptala jsem a ona přikývla.

A pak mě napadlo, že to jsou všechno démoni páté třídy a já málem zapomněla na to, že je má krev pro ně vysoce toxická. A tak jsem se řízla svou dýkou do tepny a skupinku, která mě ohrožovala jsem jí potřísnila jako by to bylo šampaňské.

Nikdo z nich nechápal, co dělám, ale vůně mé krve je doslova zhypnotizovala. Všichni, kteří byli potřísněni si olizovali kapky ulpělé na kůži a jeden po druhém během pár uplynulých sekund odpadávali jako shnilé švestky ze stromu.

„Ty jsi geniální,“ culila se Daemtrish, až se její smích proměnil v kašel.

„Nemluv, nesměj se. Ublížíš si!“ okřikla jsem jí a proťala jsem mečem posledního démona. Pak jsem držíc si pevně krvácející tepnu běžela k ní. Waydan na to byl sám jako já před chvílí.

Šlo po něm asi patnáct démonů, kteří se nenechali nalákat mou krví. Nicméně Waydan z vůně mé krve byl tak nesoustředěný, že si nehlídal svůj ocas. Sledovala jsem ho a začala jsem se o něj bát. Co kdyby mu usekli ocas? Jednomu z démonů se podařilo k němu dostat dostatečně blízko na to, aby mu ho usekl.

„Když je démon zamilovaný, tak mrská ocasem i ve chvílích, kdy není úplně šťastný. Nemůže to prostě ovládat. Nebo někteří to umí, ale on s tím měl vždycky problém. Stává se z něj snadný terč, když si ho pořádně nehlídá. Tvůj úkol je ho hlídat. Nerozptylovat ho tolik. Byl by to konec. Nikdo nebude následovat démona bez ocasu. Nikdo. A věř mi, že po něm démoni půjdou. Nepřátelé jdou vždycky po ocasu vlivných démonů.“ Vzpomněla jsem si, co říkal, Thayer.

„Nééééééé!“ zaječela jsem, až na mě všichni upřeli svůj zrak a tím jsem získala trochu času, abych té katastrofě zabránila – abych zachránila ocas svého snoubence. Což se mi podařilo jen tak tak, ale démon byl rychlý a tím mečem, kterým se Waydanovi chystal utnout jeho chloubu, se zasekl do mého ramena. Bolelo to jako čert, ale ani zdaleka ne tak moc, jako by mě bolelo, kdyby se mu cokoli stalo.

„Willow!“ zakřičel.

„Jsem v pohodě, starej se o svůj ocas!“ vynadala jsem mu. Waydan byl v šoku, ale já ne. Já jsem se naštvála. „Teď už nebudu hodná, vy zmrdi!“ ječela jsem a nevím, jak se to stalo, nikdy jsem nic podobného nezažila, ale najednou jsem se octla v nějakém šíleně agresivním módu. V takovém, v jakým byl před chvílí nejspíš Waydan.

Vzpomněla jsem si na Thayera a na to, jak zabil svými kočičími zuby ty dva demony, a tak jsem se jednomu zakousla do krku a ukousla jsem kus jeho masa. Démon vřeštěl a pokusil se mě chytit svým ocasem, jako to udělal Waydan předtím, aby nepříteli uškrtil. Byla to jejich poslední naděje, když se cítili bezmocní. Ale já se nedala.

Než se mi stačil ocasem omotat kolem krku, chytla jsem ho a zakousla jsem se do něj. A jak Thayer říkal, je to nejcitlivější místo na jejich těle, takže jsem ho tím totálně uzemnila. Zabíjela jsem holýma rukama a zuby jako démoni. A to jsem neměla ani pařáty ani tesáky. Waydan vytřeštil oči a stejně tak ten umírající král.

„Chcípni, sráčí. Už mě nebavíš,“ řekl suše a vytrhl z něj srdce jako z Brotexe, které následně zahodil a přispěchal mi na pomoc. Najednou jsem byla jako oni. Brutální. Zabíjela jsem chvílema jako Waydan holýma rukama a chvíli jako Thayer svými zuby. A taky jako Daemtrish s dýkou či mečem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se hned, jak probodnul dalšího démona.

„Nic mi není. Hlídej si ocas!“ připomněla jsem mu.

„Děkuju,“ zašeptal. Já jsem se na něj usmála a vrazila jsem ruku do hrudi démonovi, který se k němu přiblížil moc blízko. A zatímco na mě překvapeně zíral, podebrala jsem rukou jeho srdce a vytrhla jsem mu ho z těla jako to před chvílí udělal Waydan tomu zlému králi. Podívala jsem se na něj, jak ještě naposledy na prázdno udeřilo a přesmérovala jsem svůj pohled na Waydana.

„To je pro tebe,“ zašeptala jsem, podívala jsem se mu oddaně do očí a zahodila jsem srdce k jeho nohám. On na mě zamilovaně civěl.

„Hrozně mě teď vzrušuješ, víš to?“ prohlásil a já zrudla. Musela jsem mu dát nějak najevo, že stojím při něm až do posledního dechu.

„V dobrým i ve zlým,“ zašeptala jsem a podívala jsem se mu tentokrát dlouze do očí.

„V dobrým i ve zlým,“ zopakoval tiše a společně jsme se vrhli na dalšího démona. Už jsem si byla jistá, že jsem pro něj schopná všeho. V tom do sálu přiběhl Thayer se strážci z Thallaranu a úplně nás vyrušili, jak nás překvapili. Rovnou zaútočili na zbytek Goromelových lidí.

„Daemtrish!“ zakřičel Thayer a běžel za ní.

„To je dobrý. Jsem v pohodě. Budu v pořádku. Běž pomoci Waydanovi a Willow. Já tu počkám,“ zasípala, ale jemu se od ní nechtělo.

„To je dobrý, Thai. Vezmi jí do bezpečí. Do Božího chrámu. My přijdeme až to tu dokončíme. Kluci nám ukážou portál,“ usmál se Waydan.

„Nemůžu jí vzít do Božího chrámu, Wayde,“ odpověděl.

„A to jako proč?“ divil se.

„Je to válečný území. Občanská válka prej,“ odpověděl a Waydan ztuhnul.

„Cože??“ vykřikl.

„Nikde nejsme v bezpečí. I kdyby jsme se vrátili na Zem nebo do Thallaranu, tihle nás budou pronásledovat za to, co jsme udělali s jejich králem,“ zmínila jsem.

„Blbost, do Thallaranu se nedostanou a já si naopak myslím, že to bude dobrý,“ řekl Waydan a na vteřinku se odmlčel. Pak se na mě podíval a pousmál se. „Právě jsem totiž získal zemi, lásko. Po staru. Aniž bych si to uvědomil,“ odpověděl mi a já ztuhla. „Právě jsem totiž získal zemi, lásko...“ znělo mi v hlavě. *Získal Desnedal? Co to teď jako znamená?*

Potom se podíval na ty, co přežili a zatvářil se přísně. „Tak co? Pokloníte se před svým novým vládcem, nebo radši umřete pro toho zlého krále?“ zeptal se Waydan a všichni desnedalští démoni se na něj podívali a začali odhazovat své zbraně.

„Nejvyšší řekl poklonit se,“ zmínil Thayer a do jednoho démona šťouchl svou obří tlapou. Všichni se tedy začali sklánět. Překvapivě nikdo nebyl proti.

„No, tohle jsme si mohli říct dřív a nemuseli jsme se zabíjet,“ procedil suše.

„Mám z toho divnej pocit. Vážně chceš být králem týhle země?“ zeptal se ho Thayer.

„Nechci, ale nemám na výběr. Když zemi svěřím někomu jinýmu, je šance, že proti mně půjdou pak za to, že jsem sejmul toho neznaboha,“ komentoval.

„Nejvyšší, omlouvám se, že jsem vás chtěl zabít. To ta přísaha králi. Ale pravdou je, že se nám ulevilo, že je mrtvý. Měl jste pravdu. Bude mi ctí vám sloužit, Nejvyšší,“ zašeptal jeden z těch přeživších. Zbylo jich jen pět. Všude v sále se válely mrtvoly.

„Sloužit? Snad jim nebudeš věřit. Do žaláře s nima!“ radil mu Thayer, ale Waydan ho jen letmo pohládl po srsti.

„Tyhle formality vyřešíme později. Jste svobodní,“ řekl a oni se všichni pousmáli.

„Teď máme jiný problém. Cože jsi to říkal o občanský válce? Co to má znamenat? A co Hellion a Asher?“ zeptal se.

„Je to prej kvůli tvému výběru ženský,“ odpověděl a Waydan jen zakroutil očima a podíval se na přeživší, kterým před chvílí udělil svobodu.

„Vážně vám tolik vadí, že by váš vládce měl za manželku lovkyni? Není rizikem. Bude vás chránit,“ zmínil, ale démoni na něj vyjeveně civěli.

„Je to lovkyně, Vaše Velikosti. Démoni jsou hrdí na to, aby přijali lovkyni za svojí, královnu nebo bohyni,“ objasnil ten, co mu přísahal věrnost před chvílí.

„Chápu, že to je lehce divný, ale když z ní udělám démonku. Je jedno jaký má původ. Nejsme rasisti, ne?“ culil se.

„Jste všichni natvrdlí? Démoni si musí uvědomit, že Waydan není jen král, ale že je bůh. A bůh si v podstatě může dělat co chce a kdo ho nepřijme, nemá právo se dostat ke zlatým branám Božích milostí. Protože boží milost, jak už jméno ráje napovídá je jen pro ty, kteří jsou hodni boží milosti,“ odpověděla Daemtrish, na kterou jsme všichni zapomněli.

„Jo, má pravdu. Já jsem sakra bůh. Takže Thayere, vezmi Trish a odnes jí k portálu, dostaňte se na Zem. Strážci, vy vezměte moji snoubenku taky na Zem a já půjdu zkontrolovat Thallaran a svoje bratry. No a vy si dělejte co chcete, jste volní,“ řekl, ale já mu zkrřížila cestu.

„Já už bez tebe nikam nepůjdu! Když nejsi se mnou, vždycky mě někdo unese. Chci jít s tebou,“ prohlásila jsem suverénně.

„Ale to nejde. V Thallaranu není bezpečno a pro tebe už vůbec ne. Slyšela jsi o co tam jde, ne?“ ujišťoval se.

„Lidi musí vidět, že nejsem hrozba. Musí mě poznat,“ hájila jsem se.

„Souhlasím, ale teď na to není vhodná doba. Jestli nepůjdeš sama, nechám tě hlídat!“ prohlásil a já se urazila. *Jak to se mnou mluví? Co si to dovoluje, bůh jeden namyšlenej!* On ke mně udělal krok a pohladil mě palcem po rtech. „Opravdu to nejde. Buď rozumná,“ zašeptal a mířil si to pryč ze sálu.

Thayer se proměnil do svojí lidské podoby, vzal Daemtrish do náruče a nesl jí k východu. Jako démonka byla trochu těžká a ne o moc menší než Thayer, ale Thayer byl zase abnormálně silný. Já zírala, jak Waydan odchází a pak jsem se k němu rozběhla a zezadu na něj skočila.

„Neodcházej ode mě už. Prosím. Waydane, prosím,“ škemrala jsem a plakala jsem jako malé dítě. Ti desnedalští démoni se zakřenili. Zřejmě jsem jim přišla roztomilá a už mě neshledávali hrozbou ani trochu. A tohle přesně potřebuju, aby viděli i thallaranští.

Po dlouhém přemlouvání, které trvalo zhruba tak... no, tak 2 minuty se Waydan rozhodl, že mě tedy vezme s sebou, do Thallaranu a představí mě svému lidu. Těch pět přeživších vzal s sebou, ačkoli by se jinak přes hranice ani do portálu tito démoni nikdy nedostali. Všichni se totiž rozhodli, že by chtěli sloužit jemu. A tak jim slíbil, že je později podrobí zkoušce a když uspějí, udělá z nich své rytíře.

Thallaran byl vzhůru nohama, ale když jsme tam dorazili, vypadalo to, že věřící nad odpůrci nakonec vyhráli. Těch několik, co přežilo Waydan nechal vsadit do Trhliny. A pak se zajistili vězni a začaly se opravovat škody.

Waydan zkontroloval svého bratra a nechal ho hlídat ještě intenzivněji. Nicméně si nevzpomněl na náramek. Ani ho nenapadlo, že by ho mohl nemít a neutéct z vězení. Což byl Asherův plán.

Díky získání Desnedalu si Waydan propojil portály z Thallaranu, aby mohl dohlížet na demony v obou svých zemích. Taky kolem Desnedalu udělal stejnou ochranou vrstvu, jaká byla kolem Thallaranu a uzavřel ho tak pro okolní země.

Desnedalští démoni mohli nově vstoupit do dolního Thallaranu a thallaranští mohli nově osídlit Desnedal. Kromě démonů prvních, druhých a třetích tříd, kteří byli stále povinni žít pouze v Horním Thallaranu. Nicméně se mohli do Desnedalu podívat.

Momentálně jsme se všichni nacházeli v Božím chrámu a střídavě v Desnedalu s těmi, kteří do Božího chrámu nemohli vstoupit. Desnedalský lid Waydana jako svého krále a boha přijmul okamžitě a naprosto bez problémů. Zdá se, že krále Goromela

skutečně nikdo neměl rád. Dokonce jim ani nevadilo, že já se stanu jejich královnou a bohyní. Bylo to o tolik snazší než s thallaraňany.

Ti přeživší se stali Waydanovými rytíři a pomáhali nám vymyslet plán, jak mě začlenit do jejich běžného života, aniž by to vyústilo v další spory či války. Ano, šlo to velmi rychle.

THALLARAN 25/10 202 8:02

Dnes mě jako obvykle vzbudila zima. A i když jsem byla celou noc nalepená na Waydanovi, pod teplými peřinami a v místnosti se dvěma krby, stejně jsem si na tu kosu ještě nezvykla. Jsem holt rozmazlená Zemí a 21. stoletím. A hlavně Waydanovo teplým a moderním bytem. Ani si nedokážu představit, že bych tu vážně měla žít. Ale je to malá cena za to, že budu moci být s tím nejlepším mužským, jakého jsem kdy poznala.

„Už zase na mě koukáš, když spím? To obvykle dělám já tobě,“ zeptal se rozespale a já se usmála a dala jsem mu pusu.

„Já si nemůžu pomoci, jsi strašně roztomilej jako démon. A taky jsi byl úplně tuhej na to, abys mě mohl špehovat,“ křenila jsem se.

„Hm, myslel jsem, že sis toho pohledu už užila. Jsme tu spolu už třetí den,“ zmínil a pohládl mě po tváři.

„Tak asi ne dostatečně,“ zašeptala jsem mu do ucha a vylezla jsem na něj. Jemně jsem ho hladila po hrudi a obdivovala, jak je velký a ty jeho rohy, které mě fascinovaly. Dokonce mi přišlo, že mu musí dost překážet, a hlavně byly určité i pěkně těžké...

„Ehm, Willow?“ ozval se, když jsem rukou nahmatala jeho ocas.

„Ano?“ usmála jsem se a pokračovala jsem. Vyjela jsem s rukou po celé jeho délce až k té chlupaté špičce. On se na mě tak zvláště podíval, jeho výraz byl vážný.

„Já bych s tebou moc rád dělal tyhle věci, ale nemáme na to bohužel čas. Dneska mě čeká několik nepříjemných rozsudků a taky musím vymyslet, co uděláme s démony, co vypálili vesnice. Pak mě čeká úprava zákonů a vymyslet i několik nových...“ pokračoval a já sebou zoufale plácla vedle něj.

„S tebou je tak těžký chodit. Budeme mít vůbec někdy čas na sebe?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Určitě,“ řekl, pinknul mě prstem do nosu a vstal z postele. V tom se okamžitě otevřely dveře a do místnosti vešel Hasit a spousta démonů, na které jsem nebyla zvyklá. Všichni mi hned chtěli česat vlasy a oblékat mě do šatů, které museli dost upravit, protože jsem člověk, a i ti nejnížší démoni bývají alespoň o trochu větší, než jsem já.

„Nech je, aby se o tebe postarali a pak se uvidíme na snídani,“ řekl, poslal mi vzdušnou pusu a šel se postarat sám o sebe.

„Jak se dnes cítíte, Vaše Výsosti? Spala jste dobře? Přijdete mi dnes velmi unavená,“ prohlásila Lia jedna ze služebných, které mě Waydan přidělil na starost.

„Je mi fajn, děkuju za optání,“ usmála jsem se na ní, popadla jsem hřeben a chtěla jsem se učesat, ale vzala mi ho z ruky se slovy:

„Přece si nebudete česat vlasy sama, Vaše Výsosti.“ A začala mě jemně česat. Ještě jsem si na tuhle péči nezvykla. A kdykoli jsem Waydanovi říkala, že o to nemám zájem byl proti. Vždy na to řekl, že si musím zvyknout. A že je mám nechat mě hýčkat, protože prý se těšily roky až jim přivede domů svou nevěstu. Královnu – bohyni.

Když jsem se dívala po půl hodině do zrcadla, netušila jsem už kdo jsem. Měla jsem světle modré šaty. Tak světle modré, že byly spíš bílé a vlasy učesané a upravené jako bych se měla vdávat. Taky jsem dostala safírový náhrdelník. *Žiju ve středověku. Jsem sakra středověká královna. Komu se něco takovýho poštětí? Zažít dvě naprosto rozdílné doby a v obou být celkem důležitá?*

Trochu mě znepokojovalo, že jsme s Waydanem už strávili několik nocí a pořád mezi námi k ničemu velkému nedošlo. Když jsem se o to snažila včera řekl: „Teď už na tvoje poprvé tuplem není vhodná doba. Jestli sis toho nevšimla, mám tělo příšery. Mohlo by tě to pěkně bolet.“ *Narážel snad na to, že je jako démon větší úplně všude?*

Zavrtěla jsem hlavou, abych ty myšlenky rychle setřásla. A podařilo se. Tedy skoro. Pořád jsem měla před očima, jak je sexy i jako démon. Nebyl to žádný chlupatý čert, vypadal úplně stejně jako člověk, jen měl kopyta, rohy, ocas a větší ruce. Občas i křídla. No a celkově byl vyšší a větší. Měřil dva a půl metru. Jako člověk měl sotva dva metry. Taky měl vypracovanější svaly a jeho kůže nebyla tak hezky sluncem políbená jako obvykle, ale popelavě šedá. A v neposlední řadě, jeho oči nebyly ledově šedé, ale neustále rudé jako krev.

Waydan s Thayerem a s ostatními už seděli v jídelním sálu a u toho čekání na mě si povídali. „A nebylo by lepší jí ukázat lidem až z ní uděláš svojí ženu?“ zmínila Aellara.

„V čem to jako bude lepší? Akorát to budou brát jako podraz,“ opáčil Waydan.

„Aellara myslela, že bys jí měl nejdřív proměnit,“ přeložil Thayer.

„Já to pochopil,“ syknul na něj Waydan.

„A?“ zeptal se.

„A je to blbost. Stejně se to spouště démonům nebude líbit. Musí prostě poznat jaká je velkorysá a hodná a chytrá a že není hrozba. A pak až si na tu myšlenku zvyknou, sami jí budou chtít za královnu. Tím jsem si jistej,“ objasnil.

„Kdo je velkorysý, hodný a chytrý?“ zeptala jsem se, když jsem vcházela do jídelního sálu. Všichni se na mě otočili a civěli na mě, jako by mě viděli poprvé.

„No přece ty,“ řekl Thayer a usmál se na mě.

„Díky, Thai,“ zašeptal Waydan a vstal, aby mě usadil jako správný džentlmen. Tady v Thallaranu se choval úplně jinak. A bral mě jako princeznu. Celkem mi to imponovalo. „Vypadáš nádherně,“ pochválil mě a když jsem poděkovala, chvíli bylo ticho.

„Omlouvám se, že kvůli mně musíte čekat. Klidně jezte,“ pobídla jsem je.

„To je v pořádku, Vaše Výsosti,“ řekla Danica a já se zaculila. Nemohla jsem si na to pořád zvyknout.

„Brzy budeš Její Veličenstvo královna, Nejvyšší, bohyně,“ strašila mě Daemtrish.

„Hele, proč jste vlastně v Desnedalu předstírali, že jste manželé?“ zeptala jsem se a Thayer se ozval.

„Cože? To by mě teda taky zajímalo,“ podíval se ostře na Waydana.

„Král si to myslel. Přišel mi dost nesympatickej už na začátku, a tak jsem se rozhodl, že ho při tom radši nechám.“

Nechtěl jsem hada dráždit bosou nohou a říct mu, že jsem zasnoubenej s lovkyní. To jsem ovšem netušil, že on už podrážděnej byl a že o mém zasnoubení už věděl. Popravdě jsem byl zmatenej a divil jsem se, jak to, že se o tom nezmínil dřív. Hrál si se mnou jen, aby mě mohl překvapit," objasnil stručně.

„Tak aspoň si Daemtrish užila královskou pozornost," zmínila Aellara.

„To teda doufám, že si neužívala královskou pozornost až moc. A taky že jste spali odděleně," rýpnul si Thayer žárlivě.

„Jasně, že jo," odpověděl Waydan a dál už to ani jeden nerozebírali.

„Spíš nechtěl, aby král potrestal tu služebnou, která nám nachystala společný lože, takže je při tom nechal," vyžvanila Daemtrish a Waydan se zatvářil zoufale.

„Společný lože? Takže jste to teda vyřešili jak přesně?" vyzvídal Thayer.

„Klid, čiči. Mezi mnou a Daemtrish se nic nestalo. Nemusíš se předvádět. Jsem zasnoubenej a ona tě má ráda. Měl bys jí víc věřit a mě taky. Spal jsem na gauči," zalhal a Thayer se zklidnil.

Já jsem nežárlila. Naopak jsem ráda, že si i na chvíli zapředstírali. Ne, že by z toho Waydan něco měl, ale byla jsem si jistá, že Daemtrish ano. Navíc jí to dlužil za ten ulhaný slib o tom, že si jí vezme. Každá chce být alespoň na chvíli za královnu, a zvlášť po boku atraktivního krále, ne? Thayer mi četl myšlenky. Od doby, co nosím na krku Granát, drže mi čumí do hlavy. Naštěstí už to nijak nekomentoval a přikývnutím mi dal za pravdu.

Na stole bylo takového jídla a pití. Byla jsem z toho nadšená, a tak jsem se natáhla k misce, co měla uvnitř jakýsi podivný pudink. Byly tam tři. Červený, bílý a černý. Ještě nikdy jsem nic takového neviděla. Vypadalo to jako hmota mezi kapalinou a plynem, ale zároveň to bylo i trochu tuhé. Když jsem si tu věc vzala mezi prsty, jako jsem to viděla dělat před chvílí Helliona, všichni na mě upřeli zrak a vytřeštili oči.

„Ne!!!" zakřičeli jednohlasně a já ztuhla a pustila jsem obsah zpátky do misky, jak jsem se lekla.

„Proč? Co je to?" zeptala jsem se.

„To jsou duše," odpověděl Waydan klidně.

„Aha. Fuj," zakřenila jsem se a všichni u stolu se pousmáli a zase se dali do konverzace. „A co by se stalo, kdybych to ochutnala?" vyzvíдалa jsem.

„Duše těch lidí by se smísila s tvojí. Není to pro tebe potrava, Willow. Nejsi démonka," vysvětlil Waydan a jemně mě pohládl po ruce.

„Jo mimochodem, Zack o nás ví. Viděl mě tenkrát bránit Willow a pak mě dost nepříjemně šmíroval. No, a tak jsem mu to řekl. Když jsem šel Willow hledat, dokonce jsem se mu i ukázal. Ale nebojte, pohrozil jsem mu, že jestli cekne, sežeru ho. Myslím, že se toho fakt bojí, tak bude zticha," culil se Thayer a ostatní přikývli.

Pod terasou na nádvoří se začali shromažďovat démoni. Thayer se podíval na Waydana a ten se podíval na hodinky, které nesundal ani když byl v Thallaranu. Byly to stříbrné rolexky.

„Co je?" zeptala jsem se, protože mi přišlo, že trochu znejistěl.

„Je skoro 9," odpověděl Waydan.

„No a?“ usmívala jsem se.

„Budou popravy. Démoni už jsou připravení na šou,“ vysvětlila mi Daemtrish, kterou Waydan hned zpražil pohledem. Nechtěl, abych o tom věděla, nebo to viděla anebo abych do něčeho kecala.

„Aha, popravy. Chápu. A koho?“ zeptala jsem se. Bylo mi divně, ale chápu, že to tak prostě v jejich světě funguje. Tedy už i brzo v mém světě. *Třeba tohle jednou budu muset řešit já. Sakra!*

„Ujišťuju tě, Willow, že bych nikdy nedovolil popravít nevinného. Všichni ti, co jsou odsouzení k smrti za mojí vlády jsou nenapravitelní a nepředstavitelně zkažení démoni, kteří ohrožují ostatní. To nemůžu dovolit. Nemusíš takový věci vůbec řešit. O všechno s tím spjatý se postarám,“ utěšoval mě.

„Co provedli?“ vyzvídala jsem.

„No tak třeba vyvraždili vesnice a znásilňovali démonky. A mnohem víc, ale myslím, že to k trestu smrti stačí. Nikomu tady chybět nebudou,“ vysvětlil a já přikývla.

„Vaše Veličenstvo, všichni čekají,“ řekl Hasít a Waydan přikývl.

„Omluvte mě,“ řekl vážně a mířil si to za Hasítem. Já jsem prudce vstala od stolu a rozeběhla jsem se k oknu.

„Ne, Willow!“ řekl Thayer a zabrzdlil mě chycením za ruku. „Vím, že jsi drsná lovkyně a už jsi toho hodně viděla, ale nedívej se na to. Není to hezkej pohled, vážně. Sám jsem to viděl hodněkrát, a i mě se z toho zvedá žaludek,“ řekl.

„Nebudu se dívat na popravu, ale na ty zrádce,“ opáčila jsem, vymanila jsem se z jeho sevření a šla jsem k oknu. U stolu bylo ticho. Naklonila jsem se k parapetu a podívala se dolů. Na nádvoří byla spousta démonů. Všichni se tlačili dopředu, aby mohli být u toho. Na demony v řetězech házeli kameny a shnilou zeleninu. *Středověk je tak krutá doba.*

„Tohle je ještě dobrý. Nejsou mučení. To se dělá u výslechu. Používal to hodně Waydanův bráška. Waydan takový věci dělat nechce. Přijde mu to nehumánní a je toho názoru, že si takový člověk tedy zaslouží rovnou smrt,“ zmínil Thayer. *Zvláštní, zdálo se mi, že si mučení Goromela celkem užíval.*

„Proč Hasít Waydana odvedl? To on musí popravu zahájit? Já jen, že nevidím kata,“ zeptala jsem se a celkem dlouho jsem neobdržela žádnou odpověď. A tak jsem se na ně otočila.

„No...“ začala Daemtrish.

„To, protože to musí udělat Waydan,“ odpověděl Hellion a já vytřeštila oči.

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Protože tihle jsou odsouzení k smrti za velezradu. Plánovali zabít jejich krále a boha a mnohem víc. Buď ráda, že jim jen Waydan usekne hlavičku, víš, co dělal Asher? Rozsekával je na kusy. Mučil je, nebo je nechal roztrhnout vejpúl. Někdy i na čtyři části. Tohle si mimořádně užíval. Trávil tím spoustu času a ještě to prodlužoval,“ vyprávěl až se mi z toho snad zastavilo srdce.

Pak jsem otočila hlavu zpátky k oknu až mi pramen růžových vlasů sklouzl z ramena dopředu a zahoupal se ve větru. Waydan akorát dorazil mezi ty lidi jako hvězda na

pódium, protože mu tleskali. Podíval se do okna a když mě spatřil, zatvářil se smutně. Nicméně pokračoval v plnění svých povinností. „Zdá se, že budu mít co dělat, abych si na to všechno tady zvykla,“ prohlásila jsem a šla jsem pryč od okna.

„Nemusíš si na to zvykat. Nemusíš tu být,“ řekla Trish.

„Jak to? Pochybuju, že by mohl Waydan v klidu odejít a žít na Zemi,“ zmínila jsem.

„No v klidu asi ne, ale teoreticky existuje způsob, jak se vzdát koruny,“ odpověděl Thayer.

„Vzdát se koruny? Nic takovýho po něm nemůžu chtít,“ zašeptala jsem.

„On by to udělal moc rád, to mi věř. Ale způsobilo by to víc škody než užitku. Nicméně časem budete moci být víc na Zemi, neboj,“ uklidňoval mě Thayer a pak jsem slyšela z venku podivné zvuky. „Ignoruj to,“ řekl Thayer. *Jak mám proboha ignorovat zvuk useknutí hlavy, který navíc ještě dělá můj snoubenec?*

Vzpomněla jsem si na to, jak Waydan mučil Goromela a na to, jak jsem z někoho vytrhla srdce se slovy, že to bylo pro něj. Možná tady nelze být normální a nebrutální. Násilí plodí vždy jen další násilí. O tom není pochyb. *A taky o tom, že se mi při tom snad dokonce i líbil... Ale fuj, na co to myslíš!* Zavrtěla jsem nad sebou hlavou.

„Já bych bratrovi pomohl. Kdyby chtěl, abych to převzal já, tak bych to pro něj udělal,“ zmínil Hellion.

„Chtěl bys být králem Thallaranu?“ zeptala jsem se ho a on přikývl.

„Hellion chtěl být vždycky králem Thallaranu,“ skočil mu do řeči Thayer. „Vidíte, Vaše Výsosti?“ křenil se.

„Asi tak jako Asher,“ opáčil a napil se čaje.

„Já jsem myslela, že Asher to nechtěl,“ dodala jsem.

„Will, už jsem ti přece vysvětloval, že Asher chtěl vždycky jen to, co má Jeho Veličenstvo – jeho dvojče,“ připomněl Thayer. Thayer je rád oslovoval tituly. Měl z toho legraci.

„Přesně tak,“ potvrdila Aellara.

Waydan se akorát vracel zpět do hradu. Jeho čisté oblečení bylo potřísněno čerstvou krví zrádců, takže se musel jít převléknout. Hasít za ním běhal jako pejsek. „Vaše Veličenstvo. Pro ten zmatek, co tu byl včera jsem vám zapomněl něco říct. Budete se hodně zlobit?“ prohlásil a Waydan se na něj přísně podíval.

„To záleží o co šlo. Jak vám můžu slíbit, že se nebudu zlobit, když nevím, o co jde?“ opáčil suše a pokračoval v cestě chodbou.

„Včera tu byl muž. Přál si s vámi mluvit, ale vy jste byl zaneprázdněný. Její Výsosti, tak jsem vás nechtěl rušit... a pak mi to úplně vypadlo,“ hájil se. Waydan se na něj otočil.

„Tak už to vyklopte, Hasíte!“ naléhal.

„Nějak se k tomu muži dostalo, že na Zemi existují léky na všechno a mnohem účinnější než ty místní...“ Waydan ho přerušil.

„Jak se to mohlo stát? Vždyť ti, co chodí na Zem mají zákaz mluvit o těchto věcech. Taky se takoví démoni moc nestýkají. Ach jo, teď mě budou proklínat za to, že jsem... je to moje chyba. Možná jsem měl vykoupit lékárny a přenést vše dostupné i sem ke svým

lidem. Vzdělávat je. Vymyká se mi to z rukou. Já neumím vládnout. Vždyť i ti, co jsem je dneska popravil se mi před tím posmívali, že jsem měkkota. Z Ashera měli respekt. Občas teda. Co dělám do háje blbě?“ zoufal.

„Vaše Veličenstvo, co mám tomu muži říct? Chce vědět, proč jste mu nepomohl, když jeho žena umírala na zápal plic,“ zeptal se.

„Hasíte, já přece nemůžu spojit Zemi s Thallaranem. Nemůžu všechno takhle kontrolovat. Nevím, proč jsem to neudělal, kdysi jsem nad tím asi ani nepřemýšlel. Teď bych samozřejmě něco udělal. Hrozně mě to mrzí... A sakra nevím, co mu máte říct,“ odpověděl a Hasít dál čekal, protože Waydana znal a věděl, že k tomu ještě něco dodá. Jen mu chtěl dát chvilku, aby si to v klidu promyslel. Byl totiž horká hlava občas. No, většinou.

„Pošlete za mnou toho muže. Omluvím se mu a dám mu oč požádá jako kompenzaci,“ dodal a šel napřed. Hasít se mu poklonil a šel pro muže poslat. „Počkat!“ zastavil se a s ním i Hasít. „Kdy jsem s ním mluvil a řekl jsem mu, že mu nepomůžu zachránit jeho nemocnou ženu? Tohle nezní jako já,“ prohlásil a Hasít mu dal za pravdu.

„Je možné, že to byl váš bratr, Vaše Veličenstvo,“ usoudil Hasít.

„Hm. Určitě. No nic, pošlete ho za mnou, já mu to vysvětlím a stejně mu dám nějaký peníze. Naplňte měšec zlatáky,“ řekl.

„Malý, střední, nebo velký, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se.

„Ten největší,“ dodal a odešel.

U oběda se zase řešilo všechno možné. Nejvíc frčela témata poprav, sexuální nářázky, zrádci a zlatáky. „Vaše Veličenstvo, smím s vámi mluvit?“ zeptal se Hasít, který se celé dopoledne marně snažil o Waydanovu pozornost. Ten jen protočil očima.

„Ano? Nevidíte, že obědvám?“ pokáral ho.

„Velice mě to mrzí, Vaše Veličenstvo, ale je to urgentní,“ zašeptal mu do ucha.

„Omluvte mě,“ řekl zdvořile, oťel si pus do ubrousku, položil ho na stůl k talíři a kráčel s Hasítem ven ze sálu. Byla jsem zvědavá, ale zase ne tolik. Hodně věcí mi Waydan říkal a velké spoustě toho jsem absolutně nerozuměla. Někáká politika šla úplně mimo mě. Hellion se podíval na bratra a doprovázel ho očima, dokud nezašel.

Waydan se postavil do vzpřímené pozice a zamířil očima k Hasítovi. „Tak o co jde, že to nemohlo počkat, než se najím?“ zeptal se otráveně.

„Poslal jste mě pro zlatáky pro toho muže. Vaše Veličenstvo, královská pokladnice... je skoro prázdná,“ zašeptal a Waydan ztuhnul.

„Co prosím? Jak jako skoro prázdná? Vždyť tam bylo přes osm set tisíc zlatých,“ řekl.

„No. Zbylo tam toho dost, ale v porovnání s tím, kolik tam bylo, tak tam toho zbylo málo. Za posledních pár týdnů zmizelo zhruba tak dvě stě tisíc zlatých dukátů,“ řekl Hasít, načež Waydan zkoprněl.

„Dvě stě tisíc dukátů během pár týdnů? Co tak vím, žádné velké výdaje jsme neměli. A nemáte pokladnici na starost vy? Jediný, kdo k ní má přístup jsem já, vy a můj mladší bratr. Já jsem pokladnici neviděl několik let!“ prohlásil.

„Pak tedy...“ zarazil se.

„Chcete snad obvinít mého bratra, že krade peníze?“ prsknul na něj.

„Ne, to bych si nedovolil, Vaše Veličenstvo. Jen říkám, že v pokladnici chybí velká spousta peněz a když jsem tam byl naposledy, vše bylo v pořádku. S vaším bratrem jsme vše dokonce počítali a kontrolovali. Nerozumím tomu,“ šeptal.

„Že by krádež?“ zmínil.

„Zámek byl neporušený, můj pane, a kromě dvou set tisíc dukátů nic jiného nezmizelo,“ připomněl.

„Naplňte měšec tomu muži, na tom si trvám. A já si promluvím s bratrem sám,“ dodal a mířil si to zpátky ke stolu. Zastavil se nad Hellionem a s vážným výrazem v obličeji se na něj díval. Takhle se na mě vždycky díval táta, když jsem něco provedla, ale chtěl, abych si to uvědomila sama.

„Co je?“ ozval se Hellion.

„Ven prosím,“ řekl striktně a společně tedy opustili sál. Všichni si šuškali, o co asi jde. I já byla zvědavá, ale snažila jsem respektovat nějaké hranice soukromí a slušnosti, takže jsem se ani neohlížela.

Waydan za nimi zavřel dveře a nadechl se. „Hasít mi byl říct, že z pokladnice záhadně zmizelo dvě stě tisíc dukátů od poslední kontroly. Nevíš o tom náhodou něco?“ zeptal se, ale Hellion zavrtěl hlavou.

„Jasně, že ne. Jak bych mohl? A nevykradl jí někdo?“ zakřenil se.

„Zámek byl neporušený, a kromě dvou set tisíc nic nezmizelo. Přístup k ní máš jenom ty a on a on pokladnici spravuje už několik let bez sebemenšího problému,“ zmínil a dlouze se na něj podíval. „Jestli jsi něco provedl, měl jsi mi to říct!“ utrl se na něj.

„Nic jsem neprovedl. Na nic jsem ani nesáhl,“ hájil se.

„Opravdu? Chceš říct, že se tam dostal zloděj, který vzal jen omezený počet zlaťáků? Přitom tam toho je mnohem víc. A ještě za sebou zamknul?“ Prozíravě se na něj díval.

„Nevím, fakt nic nevím,“ dodal Hellion a chystal se jít do svého pokoje. Waydan tam jen mlčky stál a přemýšlel.

„Nevypadáš překvapeně ani zaskočeně a až podezřele vůbec se nezajímáš o to, kdo to udělal,“ zašeptal si pro sebe a doběhl ho. „Helle!!“ zavolal za něj a natáhl ruku. „Klíč,“ řekl a díval se na něj naprosto klidně.

„Co? To snad nemyslíš vážně,“ vztekal se, ale Waydan nic neříkal. Jen čekal, až mu bratr klíč dá. Ten mu ho hodil na dlaň a nasupeně se na něj díval. „Hodnej kluk,“ řekl a klíč si připnul na své. „A buď rád, že se po tom nebudu pít,“ dodal a pak se vrátil zpátky k obědu.

Po obědě mě zase ty démonice nachystaly na procházku po Horním Thallaranu. Prý mě nemají oblékat jako královnu, ale jen jako šlechtici a bez náhrdelníku a taky mi Daemtrish skočila do obchodu na Zem pořídit barvu na vlasy. Jen smývatelný přeliv. Waydan se totiž obával, že by jim má růžová přišla až moc cizí. A tak jsem se musela obarvit.

Dnes mě plánoval vzít do města, aby mě lidi viděli. Trochu jsem se bála, že po mě budou házet kameny, ale Waydan mě uklidnil, že nic takového si démoni k němu alespoň nedovolí. Že můžu cítit strach, nejistotu a spoustu negativních emocí spojených s tím, že mě neznají. Ale, že se nemusím bát o život, když je se mnou.

Je fakt, že kdybych šla sama, moje duše by je moc lákala a zcela určitě by je ani nezajímalo, kdo jsem. Pro ně jsem pouze lovkyně. Dokud mám duši. Samotnou by mě nepustil. A musím přiznat, že jsem byla zvědavá na to, jak vypadá Thallaran a taky jsem s ním chtěla být konečně chvíli o samotě.

Sešli jsme se před bránou. Mé rudé šaty vlály ve větru, ačkoli byly zatěžkané celkem mohutným pláštěm v thallaranských barvách. Vypadala jsem už skoro jako místní. Ještě to chtělo, rohy, kopyta a ocas.

„Vypadáš nádherně, Willow. Ani by mě nenapadlo, jak moc ti šaty a tahle doba bude slušet. A ta nová barva ti taky mimochodem hrozně sluší,“ řekl a políbil mě na tvář. „Máš strach?“ zeptal se a já přikývla.

„Trochu. Vyšší démoni se v mojí přítomnosti dokáží ovládat, ale ti nižší mě trochu znepokojujou,“ odpověděla jsem a on přikývl. Přes své karmínové lokny jsem hodila jen o odstín tmavší kapuci pláště. Waydan mě mlčky pozoroval.

„Jen tak mimochodem, vždycky jsem byl na zrzky,“ procedil a svůdně se na mě díval.

„A teď na to vhodná doba je, Vaše Veličenstvo?“ provokovala jsem ho a on se pousmál.

„Nikdy nebyla horší, ale chci ti dát konečně pusu,“ zašeptal, naklonil se ke mně a políbil mě. A když se ode mě odlepil, zíralo na nás asi pět démonů. Neopovážili se si nic šuškat, protože to byl sám král a Nejvyšší na koho zírali, ale kdyby nebyl, už by nás pomlouvali a jak jsem zmínila, házeli by po nás kameny. Protože do Thallaranu se ještě nikdo nikdy neodvážil přivést člověka. Natož lovkyni.

„Dobrý den,“ usmál se na ně mile. Oni mu úsměv opětovali a poklonili se mu. Spouště z nich se ještě ani nepoštěstilo, že by na ně král promluvil, nebo je dokonce pozdravil.

„Tohle je má snoubenka. Nemusíte se jí bát pro její původ. Chci, aby byl mezi našimi druhy mír. Pomůžete mi?“ vybalil na ně. Ti na něj zírali jako by nerozuměli jeho řeči. Byl stejně jako já zkažený 21. stoletím a vůbec neuměl vládnout. Ale kupodivu to většinou zabíralo. Vždycky se každé jeho rozhodnutí nakonec ukázalo jako úspěch.

„Nebojte se mi cokoli říct. No tak, lidi,“ povzbuzoval je, ale jen co k nim udělal krok, oni udělali krok zpátky. Jako by se báli, že je chce potrestat. A tak jsem se toho chopila já, ale úplně stejně bez úspěchu.

„Dobrý den. Ráda vás poznávám,“ usmála jsem se na ně, ale všichni si vzali mezi prsty přívěsek visící na jejich krcích a začali se modlit. Jako bych byla ďábel nebo co. A tak mě Waydan chytl za ruku a táhl dál.

„No, to šlo dobře,“ zasmál se, ale mě do smíchu nebylo.

„Přijde mi, že mě nikdy nepřijmou,“ zmínila jsem sklesle.

„Necháme tomu volný průběh. Démoni nejsou moc chytří. Ti nejchytřejší žijou v Božím chrámu a jestli sis nevšimla, ti už tě přijali,“ utěšoval mě.

„Snad máš pravdu,“ dodala jsem. „Ti lidé jsou věřící, že?“ zeptala jsem se.

„No samozřejmě,“ usmál se.

„No já jen, že i přes to, že tě milují... nezdálo se mi to tak,“ procedila jsem.

„Jen se bojí cokoli říct. Většina z nich mě pořád srovnává s Asherem, i když mě mají rádi. Předpokládají špatně moje reakce. Taky mám na čem pracovat, neboj,“ vysvětlil a šli jsme dál přes náměstí až do ulic dlážděných kočičími hlavami.

Horní Thallaran byl spíš než nějaká vesnice takové staré město. Celkem moderní na tu dobu. Je znát, že v něm žili ti bohatší. Celkově démoni vyšších tříd byli z vyšší vrstvy. V Dolním Thallaranu jsem ještě nebyla, ale předpokládám, že to bude podobné desnedalským ulicím.

„Co je s Hellionem? Dneska mi přišel nějaký zvláště zamlklý,“ zeptala jsem se, ale on jen zavrtěl hlavou.

„Hellion... nevím. Trochu mě zklamal. Myslel jsem si, že je dospělejší, ale zřejmě je pořád v pubertě,“ odpověděl.

„A to znamená co?“ vyvízdala jsem.

„Nic zásadního,“ usmál se a táhl mě dolů z kopce úzkou šedivou uličkou kolem kovárny, taverny a krejčířství. „Tady ti nechám ušít svatební šaty. Salón vlastní jedna moje dobrá známá,“ řekl a usmál se. Chtěla jsem na to něco říct, ale pokračoval. To, jestli je to známá jako známá, nebo známá jako známá.

„Tady ta taverna patří otci Daemtrish. Vypadá to, že ten útok celkem přežila,“ zmínil.

„Otec Daemtrish? Ráda bych ho poznala,“ řekla jsem a on přikývl.

„To mám taky v plánu, vás seznámit. Daemtrish mu o tobě vyprávěla. Nemusíš se bát. Je to fakt pohodovej chlap. Ale nelekni se, nevypadá na čtyřicátníka,“ zakřenil se.

„A jo. Na to jsem si taky ještě nezvykla. Že všichni vyšší démoni jsou mladí jako ty,“ zahihňala jsem se.

„Nechtěla bys ochutnat naší místní vyhlášenou pistáciovou pěnu?“ zeptal se.

„Pistáciovou pěnu? To je Thallaran docela hodně napřed. A to jako mají v taverně?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Pistáciová pěna je alko, princezno,“ zašeptal a jednou rukou zatlačil do dřevěných dveří od taverny. Hned, jak nás všichni viděli, poklonili se a strnuli tak, dokud je Waydan nevyzval. Potom se zase narovnali a obvyklý ruch hospody se změnil v ticho připomínající kostel. Všichni na mě mlčky zírali.

„Zdravím, Vaše Veličenstvo. Čím vděčím za tak vzácnou návštěvu?“ zeptal se Daemtrishin otec za barem, dal si ruku na srdce a lehce před ním sklonil svou hlavu.

„Chtěl jsem vám všem představit svou snoubenku, Wilhelmínu Killianovou,“ řekl a já ztuhla. *Jak ví, že jsem Wilhelmína? Nikdy jsem mu to neřekla.* Všichni ztuhli kromě pana Saultona.

„Velice mě těší, Vaše Výsosti,“ řekl a poklonil se přede mnou.

„Mě taky, pane Soultone. Jsem ráda, že se setkávám s tím skvělým mužem, o kterém mi má nejlepší kamarádka tolik vypravovala. A máte nádhernou tavernu,“ řekla jsem a Waydan se na mě usmál.

„Je zlatá, Vaše Veličenstvo. Určitě z ní bude skvělá královna,“ řekl Waydanovi a on přikývl. Ostatní se už zase dali do řeči, ale neustále mě někteří probodávali pohledem. Cítila jsem hodně negativní energie. Někteří se tvářili, že jim je to úplně jedno a někteří vypadali přátelsky.

„Smím být tak smělá, Vaše Výsosti a pogratulovat vám k zasnubám?“ zeptala se nějaká mladá dívka s malými růžky vytrčenými do stran. Byla roztomilá, vypadala trochu jako moje sestřenice.

„Děkuju,“ usmála jsem se nadšeně a podala jsem jí ruku. Waydan nás jen ostražitě pozoroval. Nic ale neříkal.

„Zdržíte se v Thallaranu, Vaše Výsosti?“ zeptala se.

„To nevím,“ odpověděla jsem a nejistě jsem se dívala na Waydana.

„Willow, tohle je Kari. Mladší sestra Ziona Barnaxe – jednoho ze sloužících. Kari pracuje v Božím chrámu jako hlavní kuchařka a má na starost výběr kvalitních potravin a duši pro královskou kuchyni. Taky je jedna z vynikajících kuchařek pro Grianovu tavernu. A sestra Liry. To je ta známá, co vlastní krejčovství, o kterém jsem ti před chvílí vyprávěl,“ představil nás. Překvapilo mě to, protože vypadala dost mladě na to, jak dobře vaří.

„Děkuju za tak milé představení, Vaše Veličenstvo,“ pousmála se.

„Tak to je na místě, abych vás pochválila, Kari. Královská kuchyně mi moc chutná,“ usmála jsem se a ona mi úsměv opětovala.

„To mě moc těší, Vaše Výsosti,“ zašeptala.

„Dáte si něco, Nejvyšší?“ zeptal se ho Grian a nabídl mu nejlepší místo, ze kterého drobným pohybem ruky vyhnal dva demony.

„Já si dám whisky a pro mou snoubenku poprosím pistáciovou pěnu,“ řekl, chytl mě za ruku a vedl mě ke stolu.

„Hned to bude, Vaše Veličenstvo,“ řekl a odkráčel nám připravit co jsme si objednali. Bylo to vážně příjemné místo. Taverna byla zevnitř celá obkládaná dřevem, takže v ní bylo výrazně tepleji než v ostatních budovách. Zjevně sem nechodili žádní pobudové, ale jen slušní démoni, kteří měli čím platit.

V krbu bylo zatopeno. Oranžový plamen dodával taverně útulný vzhled. Na zdech visely obrazy taverny ze všech úhlů a ve všech ročních obdobích. „Tahle budova je stará jako samotný Boží chrám, Willow. Byla to nejoblíbenější taverna mého otce. Proto se jmenuje Dargedonova skrýš.“

Lidi říkají, že chodí do Skrýše. Je tu kolem spousty hezkých taveren. Postupně ti je ukážu. V Dolním Thallaranu je to trochu jiný. Je to chudší část naší země,“ řekl a v tom mu Grian přinesl whisky a mě zelenou pěnu ve sklenici na vysoké noze, ve které byla zapíchnutá malá lžička.

„Děkuju,“ usmála jsem se na něj a on se jen poklonil a odešel.

„Tak ochutnej,“ popoháněl mě.

„To se jí jako jogurt?“ ujišťovala jsem se. Nechtěla jsem mu dělat ostudu.

„Ano,“ odpověděl a křenil se. A tak jsem si nabrala lžičku a ochutnala jsem.

„Bože, chutná to jako nebe,“ procedila jsem a on se zasmál.

„Nejsi daleko od pravdy. Copak sis nevšimla, že oproti Zemi je u nás nebe víc dozelená?“ zmínil a ukázal do okna. No toho jsem si tedy do teď nevšimla.

„A jo,“ zašeptala jsem šokovaně, když jsem pohlédla na nebe. Nebe bylo v Thallaranu vážně v pistáciovém odstínu. Žila jsem v pohádce.

THALLARAN – TRHLINA 25/10 202 14:12

V Trhlině si Asher povídal s Faharelem o rodině a o minulosti. Docela se skamarádili. Zdá se, že po válce už v Thallaranu nebylo skoro ani stopy. Na místa zemřelých strážců nastoupili noví a všechno ostatní v Trhlině bylo skoro při starém. Až na to, že už neměli ty otravné náramky.

A tak si pro jistotu nasadili obyčejná želízka, která byla na první pohled sice k nerozeznání od těch, co měli předtím, ale nijak je neovlivňovala. Díky tomu nevzbuzovali pozornost a nemuseli se obávat, že jim strážci nasadí zase ty, co je držely zpátky.

Faharel seděl na kameni a naproti němu polehával Asher. Měl nohu přes nohu a hlavu pod rukama a díval se vzhůru. Jeho roh už vypadal skoro stejně jako ten druhý, takže měl lepší náladu. Taký věděl, že za chvíli bude volný. A aby toho nebylo málo, byl čím dál tím podobnější Waydanovi. Vlasy měl naprosto totožně učesané, zakrývající jimi svou malou pihu na spánku.

„Pojď ještě trénovat. Jak bys jako Waydan reagoval na toho sluhu Hasíta kdyby se tě zeptal na něco šíleně záludného, třeba... jak jste se vyspal, Vaše Veličenstvo?“ prohlásil Faharel.

„Co je na tom záludného? Řekl bych, že dobře a taky bych se zeptal jeho, to Waydan dělá. Nicméně to naštěstí nebudu muset řešit. Hasítovi a všem, co by mě mohli poznat se budu vyhýbat obloukem,“ zakřenil se.

„A co Její Výsost tvoje snoubenka?“ připomněl a Asher si sedl na kámen a zamyslel se.

„To bude oříšek, ale nic, co bych nesvedl. Waydana jsem sledoval přes zrcadlo staletí. Víím jakej je do morku kostí,“ dodal.

„Já jen, že nevíš nic o tom, co si spolu řekli a jak dobře se znají,“ zmínil.

„Hm, okoukám. Budu je pár dní sledovat,“ řekl.

„Hele a co Hellion?“ vyzvídal Faharel.

„Co je s ním?“ divil se jeho otázce.

„Koho z vás dvou má radši?“ zeptal se.

„Waydana. Mě nenávidí,“ řekl, vstal a udělal pár kroků po cele, aby se protáhl. Pak se pousmál. Měl radost, že se mu daří.

„Teď jsi vypadal přesně jako on,“ informoval ho Faharel, který si ho neustále prohlížel.

„Půjdu už dnes v noci. Zvládneš to?“ zeptal se najednou Asher.

„Bez problémů. Ale ty buď opatrněj,“ usmál se Faharel.

„Mám pořád ještě svoje lidi na těch správných místech, budu v cajku,“ objasnil sebevědomě Asher.

My jsme s Waydanem seděli na zasněžené louce u lesa. Bylo to kousíček za městem, takže jsme měli trochu soukromí. On pode mě ochotně dal svůj nepromokavý plášť, a tak zvláště a hladově se na mě díval.

„Už jsem ti říkal, jak moc jsi krásná?“ řekl a položil mi svou ruku na stehno. Oči mi sklouzly k jeho ruce, a tak jsem jí lehce pohládila. Potom jsem se mu podívala do jeho krvavě rudých očí.

„Neříkal,“ opáčila jsem a začervenala jsem se. Od té doby, co jsme zasnoubení spolu trávíme tak málo času. Je fakt, že co jsme v Thallaranu, usínáme vedle sebe a probouzíme se vedle sebe, ale to je tak vše. On mívá celý den nějaké povinnosti vládce a do postele se vrací úplně vyčerpán. No a Daemtrish se zase vrátila k výcviku strážců a Thayera oba donutili, aby mi dělali denně společnost. Jejich slova. Spíš bych řekla, že mě má hlídat.

„Tak to říkám teď. Jsi krásná,“ zašeptal mi do ucha a políbil mě na tvář. Já ale ucukla. Nepřišlo mi to vhodné vzhledem k tomu, kde jsme. Já vím, jsme zasnoubení a v noci jsem to já, kdo ho přemlouvá k něčemu víc, ale tady? Vždyť ti lidé na nás na oba divně koukají.

Dnešní seznamování nešlo nic moc. Waydan je ale stále přesvědčený o tom, že naše zasnoubení oficiálně oznámí už dnes odpoledne. Vlastně k večeru. Rozhodl se uspořádat i takový zasnubní večírek. Je fakt, že jsem to čekala horší, když jsem viděla, jak se lidi proti nám bouří. Ale nějak to utichlo a po té podivné válce už nikde nebylo ani stopy. Celkem zvláštní.

„Nemusíš se bát mi dát mi pusu, nikdo tu není. Jsme tu jen my dva,“ utěšoval mě a zase na mě útočil svými rty. A tak jsem svolila a polibek jsem mu opětovala lehkým sevřením jeho rtů mezi mé.

„Chtěl bych něco zkusit,“ zašeptal mi do ucha.

„A copak?“ zeptala jsem se.

„Dostat se na vyšší level,“ pousmál se.

„Tady? Vždyť jsi včera ještě nechtěl, a to jsme měli větší soukromí,“ divila jsem se.

„Včera není dnes. A navíc jsem nemyslel tohle,“ objasnil.

„Aha. A co jsi teda myslel?“ usmála jsem se rozpačitě.

„Myslel jsem, že bych už měl vědět, jak chutná moje snoubenka, než si jí vezmu,“ řekl a zírám mi na krk mi dal lehce prstem vlasy na stranu.

„Vždyť to už jsi taky zjistil,“ rýpla jsem si a on se pousmál.

„To jsem tím taky nemyslel, ty nemravo jedna,“ dodal a políbil mě něžně na krk.

Tiskla jsem k sobě víčka, když jsem ucítila jeho teplý dech na mém krku a doteky jeho hebkých rtů. „Ach Willow, znovu jsem se ujistil, že to nezvládnou. Ovládat se, když jsem u tebe tak blízko se zdá být nemožný. Zvlášť když očekávám, jak tvá krev bude chutnat,“ zmínil a podíval se na mě nešťastně.

„Ale zvládneš. Nemůžeš mě pořád takhle trápit. Prosím, Waydane. Napij se ze mně,“ škemrala jsem. *Navnadil mě, začal s tím sám. Teď už není cesty zpátky.*

„Tak ale uděláme to po mém, ano?“ řekl a já přikývla. Nastavila jsem mu krk, ale on mě narovnal zase zpátky. Naklonil se ke mně a políbil mě. Nechápala jsem, co to dělá, ale nechala jsem ho, aby to tedy udělal po jeho.

Nejdřív mě pomalu líbal a hrál si s mým jazykem. Potom mi začal něžně přikusovat rty svými tesáky, a nakonec jsem ucítila drobné štípnutí. *To je ono? On mě vážně kousl?* „Promiň,“ zašeptal, ale nedal mi prostor už nijak reagovat. Rovnou kapku mé krve olízl z mých rtů a slastně do nich vydechl. Vypadalo to, jako by mi něco chtěl říct, ale nemohl se ode mě odlepit, a pak ještě přitlačil.

„Hmm,“ mružel spokojeně, zatímco se na ně svými rty tlačil víc a víc a občas do nich kousal. Nebolelo to, jen to místo lehce brnělo. Nejspíš to byla malá ranka na to, abych cítila nějakou ostrou bolest. Naopak to bylo příjemné. Ještě nikdy jsem takové šimrání na kůži necítila.

Waydan pokračoval. Pil ze mně jen po kapičkách, takže se tomu ani nedalo říkat pití. Potom, co se jeho ocas nenápadně přiblížil až ke mně, se zase dvakrát obtočil kolem mého pasu jako kdysi, když jsme se spolu muchlovali poprvé a jemně mě přiškrtl. Netušila jsem, že ho moje krev tolik vzruší. Bylo to tak zvláštně příjemné být něčí touha – démoni touha.

Nicméně nepřestal, ani na okamžik. Nechala jsem ho, aby si se mnou dělal, co chce. A byla jsem si jistá, že chci víc. Jeho ocas mě sevřel ještě pevněji. „Promiň,“ omlouval se zase a tentokrát už se ode mě odtáhl a provinile se na mě díval. Zjevně ho to vyrušilo. Trochu se za sebe možná styděl.

„Nevadí, nepřestávej,“ usmála jsem se na něj a znovu jsem ho políbila.

„Ne, Willow. Myslím, že to pro dnešek stačilo,“ řekl vážně.

„Vždyť jsi nic nevypil. To mi teklo víc krve, když jsem se řízla o papír,“ křenila jsem se na něj.

„To teda určitě ne,“ zašeptal. Chápu, nejspíš věděl líp než já, kolik toho měl. Nicméně kdyby pil z mojí žíly, zcela určitě by dostal tak třicetinasobek toho, co měl teď. Ta jeho starost mě občas trochu štvala.

Drze jsem chytla do ruky jeho ocas a podívala jsem se mu do tváře na jeho reakci. Tohle mě nikdy neomrzí. Vždycky úplně ztuhne. „Svádíš mě?“ pousmál se.

„Ano,“ odpověděla jsem a hladila jsem ho po směru srsti až ke špičce. Waydan tiše vydechl.

„Vždyť víš, co to se mnou dělá, tak proč tady a teď?“ divil se a já se usmála.

„Slíbils mi, že to mezi námi pitím krve neskončí, pamatuješ?“ připomněla jsem a začala jsem ho po té mrštné věci jemně líbat.

„Oh... to jo, ale to jsem mluvil o pití krve ze žíly, a ne o olizování kapky na rtu. Tohle byla jen ochutnávka. To s pitím nemá nic společného,“ křenil se.

„Copak? Moje krev není tak dobrá, jak jsi čekal?“ zeptala jsem se sklesle.

„Tvoje krev je skvostná, a dokonce i lepší, než jsem čekal. O to se nemusíš vůbec bát. Jsem rád, že jsi mi dovolila jí ochutnat. Ale...“ začal a usmál se.

„Ale?“ pokračovala jsem.

„Ale nic,“ dodal a krátce na to, co hluboce vzdychl, zavřel blaženě oči.

„No tak, Waydane. Jsme tady sami. Neříkal jsi to před chvílí? Už jsi ochutnal můj krev a nezabil jsi mě, tohle zvládneš jako nic,“ šeptala jsem mu tiše do ucha, zatímco jsem v ruce žmolala špičku jeho ocasu.

„Jednou mě dostaneš do hrobu,“ procedil, povalil mě na záda a zamilovaně se na mě vrhnul. Zhruba po třiceti sekundách, co jsme to naše muchlování začali brát vážně, a dokonce jsem k tomu přesvědčila i svého snoubence, začaly hlasitě vyzvánět zvony. On prudce vstal.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Budeme to muset nechat na jindy. Půjdu zjistit o co jde, ty na mě počkáš v naší ložnici, ano?“ řekl, roztáhl křídla, vzal mě do náruče a vzlétl i se mnou do oblak. Ještě jsem si na to nezvykla. A hlavně na to, že tady se prostě pořád něco dělo.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 25/10 202 15:01

„Co se děje?“ zeptal se hned, jak vtrhl do hlavního sálu.

„Morinkové útočí na lidi v Dolním Thallaranu. Nejspíš se přemnožili,“ odpověděl Hellion. Waydan se na něj neutrálně podíval.

„Morinkové? Myslím, že už je po nich. A kolik jich je?“ zeptal se.

„Hodně. Přes deset,“ odpověděla Aellara.

„To je dobrý, Wayde, já je zabiju,“ uklidňoval ho Thayer, ale Waydan mu to zadržel. Do sálu se akorát přirýtila i Daemtrish.

„Jsou větší a silnější než normálně,“ řekla naléhavě a Waydan jen zoufale vydechl.

„Kolik je obětí?“ zeptal se.

„Zatím je pět mrtvých a dvanáct zraněných, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Hasít.

„Hm... Thayere, budeš hlídat Willow. Bude se do toho chtít míchat. Nedovol jí opustit ložnici a dávej si pozor, je vyčůraná jak mraky,“ poručil mu a on hned poslechl a běžel do naší ložnice.

„Hellione, ty zůstaneš s Hasítem, budete pomáhat ošetřovat raněné a počítat oběti. Aellara bude hledat zlatý zbraně, nebo pozlacený. A když to nebude stačit, najde hodně zlata, roztaví ho a udělá provizorní meče a dýky se svým otcem.

A Daemtrish, ty půjdeš se mnou hned do dolního Thallaranu a vezmi si Hellionův pozlacený meč,“ rozkázal a všichni ho poslechl. Hellionovi se ale nelíbilo, že by měl někomu půjčovat svůj meč, ale na morinky platilo pouze zlato.

Já jsem chodila po pokoji tam a zpátky. Byla jsem nervózní. Vůbec jsem nevěděla, co se dělo. V tom akorát dorazil Thayer. „Co se děje? Kde je Waydan?“ vyplivla jsem ze sebe hned, jak se objevil ve dveřích.

„Ve městě jsou morinkové, Waydan s Daemtrish šli dolů se o ně postarat,“ odpověděl a sedl si ke mně na postel.

„Musím jim jít pomoci!“ řekla jsem a seběhla jsem se ke dveřím, ale pohotově si přede mě stoupl a zatarasil mi cestu.

„Ty nikam nepůjdeš!“ oznámil mi suverénně.

„A to jako proč? Umím zacházet s dýkama a je to můj snoubenec a tvoje holka, co jdou riskovat svoje životy. Musíme jim pomoci,“ zmínila jsem.

„Hm, ale ty ani nevíš co jsou morinkové zač a hned by ses někam hrnula. Oni to zvládnou i bez naší pomoci, slečno starostlivá. Není to nic převratného,“ chlácholil mě, ale to mě neuklidnilo ani trochu.

„Když je to tak v klidu, tak proč mě tam teda nepustí a tebe?“ vyzvíдалa jsem.

„Proto,“ opáčil suše a já protočila panenkami.

„Copak ty nechceš vědět, co se tam děje? S Daemtrish a tak?“ přemlouvala jsem ho.

„Ne. Věřím Waydanovo úsudku,“ usmál se.

„Opravdu?“ divila jsem se jeho odpovědi. Potom jsem se rozhodla, že to zkusím jinak. „Víš, už jsem toho zvládla hodně. Kdysi na Zemi a pak ty boje v Desnedalu. Zachránila jsem Waydanovi ocas a... sakra, proč mě nenecháš jít?“ vztekala jsem se.

„Králový rozkazy. I já musím poslouchat, víš? Jsme v Thallaranu a on je pořád můj Nejvyšší, měla bys to konečně už pochopit,“ zpražil mě. A tak jsem si sedla na postel a podívala jsem se mu do očí.

„Co jsou teda morinkové zač?“ zeptala jsem se ho.

„Pekelný stvůry. Ohniví démoni. Líhnou se z pekelného popela. Z takového speciálního ohně, ve kterém máš ukovaný dýk,“ objasnil syrově.

„Vážné? A jak moc jsou nebezpeční?“ vyzvíдалa jsem, ale on se k odpovědi moc neměl. „Tak jak?“ pokračovala jsem ve výslechu.

„Moc ne,“ odpověděl, ale mě došlo, že mi lže jen, abych se nebála. Prudce jsem vstala a mířila si to ke dveřím. Thayer se proměnil do svojí kočičí podoby a syčíc jako had skočil před dveře, abych nemohla projít.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptala jsem se.

„Kdyby se ti něco stalo, Waydan mě zabije. Jsem víc než ochotnej zajít až do extrémů, abych splnil jeho rozkaz tě udržet tady,“ prohlásil a já se zasmála. Přišlo mi až roztomilé, jak moc ho poslouchá.

„Ano? A to jako jak? Zabiješ mě? Protože to je jedinej způsob, jak bys mě mohl zastavit před tím, abych šla pomoci muži, kterýho miluju, rozumíš? A kdybys mě zabil, pak by tohle celý bylo zbytečný. Navíc jsem taky ochotná jít do extrémů, i kdyby to znamenalo jít proti tobě. Waydana miluju chápeš?“ vysvětlila jsem a on přikývl.

„Už se tě bojím, princezno. Nebudu se s tebou o tom bavit. Ani ti nic říkat. Zůstaneš tady, a to je moje poslední slovo,“ dodal a sedl si jako kočičí socha před dveře. Z venku se ozýval křik vyděšených démonů a chrčení těch podivných tvorů, do oken šel dým a

já neměla žádný nápad, jak bych mohla tigrinianovi jako je Thayer utéct. A tak jsem na něj zkoušela všechno možné.

„No tak prosím, Thai. Taky si chceš užít dobrodružství, že jo? Já vím, že se ti nelíbí, když tě Waydan takhle chrání. Jsi zvíře, rád nepřátelé trháš na kusy. Já jsem tě viděla si užívat boje víc než Waydan. Co se znáte, dovolil ti někoho zabít jen párkrát, ale já vím, co potřebuješ...” pokračovala jsem drbajíc ho něžně pod krkem a on se pousmál.

„Přestaň mě přemlouvat, Willow. Možná miluju Daemtrish a mám o ní obavy, ale taky vím, že ona je silná strážkyně. A ano, užívám si zabíjení nepřátel to máš pravdu, ale měla bys vědět, že jsem striktní věřící a oddaný svému bohu.

Asi to nikdy nepochopíš, protože nejsi místní, ale já bych nikdy nešel proti Waydanovi, ani kdyby šlo o Daemtrish, rozumíš? Neříkám, že by to bylo lehký. Chci říct, nic mě nepřesvědčí v tom, abych ho neposlechl, když jde o něco podstatného,” objasnil. *Wow, to je teda láska. Obětoval by pro něj i Daemtrish?*

„Proč?” divila jsem se. „Proč je pro tebe víc než Daemtrish?” vyptávala jsem se.

„Není víc. Jen je to složitý. Ta korunovace a ceremoniál. Složil jsem posvátnou přísahu stejně tak jako on. Neuposlechnutí se v tomhle případě rovná zradě,” řekl.

„Ale jsi jeho nejlepší kamarád,” připomněla jsem mu, ale on zavrtěl hlavou.

„Když jde o život bohyně, jeho život nebo o Thallaran, jsem jako každý jiný, co složil přísahu. Jsem jeho služebník. Jsem to, co jsem přísahal, že jsem, Willow. Prostě to tak je. Tak tě prosím, neudělej žádnou kravinu a nesnaž se nás všechny ohrozit jen proto, že nesouhlasíš s tím, co tvůj budoucí choť nařídil. Navíc, mohla bys ho tím ještě naštvat,” dodal.

„Naštvat ho?” pousmála jsem se.

„Ano. A to ti nedoporučuju,” zašeptal.

„Proč? Ublížil by mi?” zeptala jsem se a on se na mě podíval jako na cvoka.

„Jak tě může něco takového vůbec napadnout?” divil se mé otázce.

„Tak já nevím, říkal jsi, že mi to nedoporučuješ. Co jinýho by mohl udělat, kdyby byl naštvaný?” zeptala jsem se.

„Zklamala bys ho. A pak by z něj byl smutný a osamělý král, a ne na dlouho, protože by se snažil zase najít způsob, jak se sprovodit ze světa. Což jsem rád, že už má za sebou. Willow, prosím. Já vím, že vypadá jako někdo, koho jen tak něco nezraní, ale on je občas citlivější než barbína. Co tě poznal je jako vyměněnej. Nepokoušej to,” dodal a já teda přikývla.

Waydan s Daemtrish se snažili ty bytosti porazit, ale nezranili zatím ani jednoho morinka. „Tyhle jsou větší a silnější. Jak je to možný?” vztekala se Daemtrish.

„Netuším,” řekl Waydan a probodnul konečně jednoho svým pozlaceným mečem. Morinek upadl na svá popelavě šedá záda a místo krve mu z rány tekla žhavá láva, která na vzduchu okamžitě tuhla.

„O jednoho míš,” zasmála se Daemtrish a otočila se na dalšího, který jí měl v plánu zabít. V tom na ní skočil ten, kterého před chvílí Waydan probodl svým mečem a svýma

žhavýma rukama jí začal trýznit. Jeho dotečky doslova škvařily její kůži na ramenou, kde se jí ten pekelný démon dotýkal.

Daemtrish bolestně křičela, což donutilo Waydana se k ní otočit. „Ty hajzle!“ zařval našťavaně a znovu ho probodnul, aby Daemtrish ochránil. Potom se prudce otočil se svým mečem a přesekl tak vejplů asi tři další, kteří se je chystali taky poranit.

Morinkové jdou po démonních srdcích. Proto jsou zranění jejich obětí fatální. Končí s vydlabanou hrudí a bez srdce. Jsou silní a zabít je lze pouze zlatou zbraní. Jsou to takoví lovci démonů z jejich vlastní říše.

Když Dargedon vymýšlel potravní řetězec na Zemi a v Thallaranu, stvořil lovce, aby tím celý systém zakončil. A ačkoli jsou lovci výš než démoni, stále mohou být demony zabiti. Takový byl původní plán, aby nemusel vymýšlet další kreatury vyšší, než jsou lovci a aby to nešlo donekonečna.

Ale morinky Dargedon nestvořil. Morinkové se do Thallaranu dostali magií. Byli vytvořeni démonem druhé třídy, který se nějakou náhodou narodil s mocí démona první třídy. Dal jim život, aby se tak pomstil Dargedonovi, za to, že mu kdysi neudělil oficiální titul démona první třídy, ačkoli mezi ním a například Asherem nebyl žádný rozdíl.

Ano, měl jiné schopnosti, ale měl je. A démoni druhých a nižších tříd nemají mít žádné zvláštní schopnosti. Pouze démoni prvních tříd, čímž podle původu rozhodně nebyl. Jeho rodiče byli obyčejní démoni druhé třídy. Říká se, že nic není dokonalé a že ani bůh není neomylný. No, tak evidentně není a Faharel je toho důkazem.

Dargedon odmítl Faharelovi vyhovět, protože nebyl jeho synem, aby se s nimi mohl dělit o stejný titul. Přišlo mu to nevhodné a vzhledem k ostatním i nespravedlivé. Faharel s jeho rozhodnutím ale nesoúhlasil. Měl pocit, že by si zasloužil, aby byl vyšší démon než ostatní vzhledem k jeho schopnostem.

Dargedon mu jako kompenzaci nabídl výborně placenou práci v Božím chrámu, kde by mohl využít své schopnosti a inteligenci. Měl být jeho poradcem. Nicméně, Faharel odmítl. Řekl, že ho nehodlá přijmout jako svého boha a nadřazeného, když má moc jako sám Dargedon.

Dargedon se obával Faharela urazit nebo si ho nějak poštvat proti sobě, ale neměl na výběr. Nemohl zkrátka udělat žádnou výjimku. A tak Faharel beze slova odešel z Božího chrámu. Vymyslel pomstu, aby ukázal Dargedonovi, že je schopný jako on sám a jakou chybu udělal, když mu neudělil titul démona první třídy.

A tak vytvořil morinky, kteří jsou schopní zabít i démona první třídy i samotného boha a nelze je úplně vymýtit. Protože dokud bude naživu a bude chtít, může je kdykoli zase vyvolat. Jednou už byli stvořeni, a tak pokud to kouzlo sám nezruší, nikdy jim nebude konec.

Dargedon mu kdysi nechal nasadit náramek, který potlačuje veškerou magii, a protože byl nesmrtelný jako sám Dargedon a Waydan, odsoudil ho na věky v Trhlině, kde k jeho smůle i přišel o kus ocasu.

Ale teď když na jeho rukách nejsou zase žádné náramky, co by blokovaly jeho magii, může morinky zase plně ovládat. A tentokrát se rozhodl přitvrdit. Jeho zášť vůči

Dargedonovi se ještě znásobila. Měl vztek, že ho nechal hnít v Trhlině na věky a že ho připravil o démoni chloubu, jen proto, že měl obavy z toho, kým je. A že měl důvod. Faharel by ho mohl se svými schopnostmi úplně nahradit.

Nicméně, Faharelovo schopnosti se rovnaly Dargedonovým a nejen schopnosti, ale i inteligence. Jedinou překážkou byl ten zpropadený náramek. Bez něj ho už ani kratší ocas nezastaví v tom, aby se mu pomstil. A jak nejlíp se pomstít než na něčem, co je mu nejdražší? Co třeba začít u jeho nejmilejšího syna Waydana, přes toho naivního démona z Trhlíny, který je shodou okolností jeho dvojče?

„Vypadá to, že jsou nesmrtelní,“ prohlásila šokovaně Daemtrish.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Waydan a díval se jí na její popálená ramena.

„Jo, to nic není,“ usmála se na něj.

„No já nevím, úplně hoříš,“ řekl, zatímco měl položenou ruku na jejím čele.

„Jsem v pohodě, vážně, Wayde,“ utěšovala ho a on tedy přikývl a pozoroval ty padlé morinky, u kterých očekával, že zase za chvíli povstanou. „Co budeme dělat?“ zeptala se rozhlížeje se kolem.

„Nevím, rozhodně jim svoje srdce nedám. A už ani srdce nikoho dalšího. Budeme potřebovat zlato, hodně zlata,“ zmínil, roztáhl křídla a mířil si to zpátky do hradu. Daemtrish ho následovala.

„Zraněných je čím dál tím víc. Většina z nich zemře na infekci,“ řekl dvorní lékař Kazu.

„Smutné,“ procedil Hellion. Akorát do sálu vtrhnul Waydan s Daemtrish. „Tak co?“ zeptal se Hellion.

„Nic, nedají se zabít. Zdá se, že je pozlacený meč už nezastaví jako tomu bylo dřív. Chce to ryzí zlato,“ odpověděl a přejel očima po raněných ležících na podložkách v sále. Bylo jich víc než dost. „Jak jsou na tom?“ zeptal se ohleduplně Waydan.

„Špatně, Vaše Veličenstvo. Mají hluboké rány, s největší pravděpodobností všechny přemůže infekce. Leda, že byste...“ naznačil. Waydan se na něj tak zvláště podíval.

„Že bych co, lékaři?“ opáčil ofenzivně.

„Obětí bude víc. Ztráty budou obrovské, pokud nevyužijeme prostředků ze Země,“ zašeptal.

„Chápu. Pokusím se něco vymyslet. Zatím pokračujte v dobré práci a ošetřete Daemtrish, morinkové jí popálili,“ řekl a odcházela ze sálu.

„Kam jdeš?“ zeptal se Hellion.

„Zkontrolovat svou snoubenku. Vysvětlit jí jak se věci mají a požádat jí o spolupráci. Potřebuju, aby byla důležitá jinak jí tam Thayer dlouho neudrží,“ odpověděl a odešel.

THALLARAN – TRHLINA 25/10 202 15:17

Faharel seděl vedle Ashera na kameni a povídali si. Snažil se o něm zjistit něco víc. Faharel se zdál být nejzáhadnější bytost, jakou kdy poznal.

„Proč jsi tady? Ještě nikdy jsi mi to neřekl,“ vyzvídal Asher.

„Tvůj tatík mě nemá rád,“ odpověděl stroze.

„Tos mi toho řekl. No a jaký jsou ty plány? Chci odejít už dneska a ty jsi mi pořád nic neřekl. Nechci to všechno nechávat na improvizaci,“ sdělil mu a Faharel se pousmál.

„Prostě dělej co máš venku a nenech se prokouknout. Já se postarám, aby si nikdo nevšiml, že tu nejsi,“ odpověděl.

„Ale jak? To je nemožný. Waydan se sem přijde podívat a neuvidí mě tu, hned to všechno selže,“ zmínil.

„Věř mi, že si nikdo nevšimne, že tu nejsi. Prostě to nech na mě, ok?“ zeptal se a on se na něj zase tak zvláště podíval.

„Co jsi zač?“ zeptal se.

„Jsme si podobnější, než myslíš. Proti tvému bráchovi osobně nic nemám, dokonce mu fandím víc než tobě, ale z osobních důvodů ho potřebuju taky zlikvidovat, takže ti pomůžu to udělat. Ty to chceš tak jako tak, ne? A tvýho tátu by zničilo mnohem víc, kdybys to ještě ke všemu byl ty,“ vysvětlil, ale Asher tomu nerozuměl.

„Jaký jsou ty osobní důvody? Chceš se pomstít mému otci, že tě zavřel tady?“ zeptal se a on přikývl.

„Přesně tak,“ odpověděl.

„Aha. Mě teď o to víc zajímá, proč tě sem dal zavřít. Nevypadáš jako vrah a zrádce,“ zmínil a Faharel se pousmál.

„To proto, že nejsem ani jedno,“ dodal.

„A máš i celý ocas. Za co by ses měl takhle mstít?“ spekuloval nahlas.

„Myslíš?“ usmál se a Asher na něj nechápavě civěl. „O špičku jsem přišel taky díky němu. Už když ses s Waydanem narodil,“ řekl a Asher se na něj překvapeně podíval. Nevšiml se, že by mu chyběl ocas a znovu se o tom přesvědčil.

„Vždyť je vcelku,“ zmínil zírajíc na špičku jeho ocasu.

„Je to protěza. Štěstí, že jsem přišel jen o špičku. Dá se snadno nahradit plyšovou hračkou. Tohle je ale absolutní tajemství, jestli se to někdo dozví, zabiju tě, rozumíš?“ pohrozil mu a Asher přikývl.

„Tak už mi to řekni celý ne? Víš, že máme společného nepřítele,“ křenil se.

„To ale nemáme, troubo. A neřeknu ti nic, co nepotřebuješ vědět. Starej se o svůj plán a nezatěžuj zbytečně tu svojí roztomilou hlavičku. Mohlo by to pak dopadnout blbě. Jsi moje poslední naděje, nechci to posrat,“ dodal.

„Hm,“ zamručel Asher dotčeně.

„Ale rozumím ti. Ty a já jsme si podobnější, než myslíš,“ usmál se na něj.

„To už jsi říkal,“ rýpnul si Asher.

„Řeknu ti jen to, že jsem tak hrdý, že jsem tvého otce odmítal uznat jako vyššího, když jsme si rovni. Nepřipomíná ti to tvůj příběh a důvod nenávisi k tvému bráškovu?“ řekl a Asher ztuhnul a pak se rozesmál.

„Jenže já jsem jeho dvojče, ale ty jsi démon druhý třídy. Jak bys mohl být rovný jen mě, natož mému otci?“ křenil se a Faharel jen přikývl a pousmál se.

„Ale jsem a Dargedon to ví. Ale úplně stejně jako to tobě nevyšlo s bratrem, mě to nevyšlo s ním,“ dodal.

„Nechápu. A už mě to ani nezajímá. Jsi cvok. Prohlašovat se za sobě rovného s Dargedonem,“ řekl a zavrtěl nad ním hlavou.

„Mysli si, co chceš. Ono se všechno jednou vysvětlí, uvidíš. Taky by ses na mě mohl tatíka zeptat. Až s ním budeš teda mluvit. Jestli vůbec, opustil tě, co? Má nejradši Waydana. Sebral ti i to tvoje místo v jeho srdci,“ provokoval ho. Asher prudce vstal z kamene.

„Budu ho mučit a pak ho zabiju. Pomsta bude sladká!“ řekl se zařatými zuby a Faharel se pousmál.

„Ano a já ti pomůžu. Oba dostaneme, co si zasloužíme,“ dodal.

Dveře do ložnice se otevřely a dovnitř vstoupil Waydan. „Waydane!“ vyskočila jsem z postele a běžela jsem k němu div, že jsem Thayerovi nešlápla na ocas. „Jsi v pořádku? Co se to tam děje?“ bombardovala jsem ho otázkami, zatímco jsem mu visela kolem krku jako opička. „Prosím, nechtěj po mě abych tu dál seděla ve strachu o tebe a Daemtrish,“ škemrala jsem. A pak se na něj podíval Thayer.

„A ty po mě zase, abych jí tu držel, je to fakt jeden z nejtěžších úkolů, cos mi kdy dal. Kam se na to hrabe hlídání jí před démonama na Zemi,“ procedil suše. Waydan jen vydechl a podíval se mi do očí.

„Budu potřebovat tvou pomoc,“ řekl.

„Vážně?“ zašeptali jsme s Thayerem jednohlasně.

„Vážně,“ odpověděl, sedl si na židli u postele a stáhl si mě k sobě na klín. Jeho vůně se mísila s pachem krve a spáleným lidským masem.

„Cítím z tebe smrt,“ komentovala jsem jeho oder a on přikývl.

„Já vím. Taky jsem bojoval. Morinkové jsou z nějakýho neznámýho důvodu silnější. Obvyčejné pozlacené zbraně je nezabijou jen omráčí. Je jich hodně, spousta našich lidí je smrtelně raněných. Bez antibiotik umřou do jednoho na infekci. Potřebuju, abys šla na Zem a...“ Já mu skočila do řeči.

„Vykradla lékárnu,“ dopověděla jsem a on přikývl.

„Lékárny. Jedna je málo,“ dodal a já se zasmála.

„Jak to mám sakra udělat?“ zeptala jsem se, když mi to došlo.

„Nevím. A nemusíš to dělat. Do ničeho tě nenutím. Jen jsem myslel, kdybys chtěla být užitečná. Tohle je to, co by se nejvíc hodilo. Zachránila bys spoustu životů svých lidí. Kterí by ti byli vděční. Jen říkám, že by ti to dalo hodně plusových bodů,“ zmínil.

„Dobře. Jasně... spolehni se. Životy našich lidí jsou pro mě důležité. Ale Waydane, ujišťuju tě, že jsi pro mě nejdůležitější ty,“ připomněla jsem mu.

„Já vím, ty pro mě taky. Proto nemůžu dovolit, abys tam šla se mnou. A Thayer půjde s tebou,“ řekl a on jen otráveně vydechl. „Copak, Thai? Nelíbí se ti trávit čas s budoucí královnou Thallaranu? Měla by to pro tebe být čest, že ti jí dávám na starost. Tohle je práce pro nejlepšího přítele,“ usmál se a pohládl ho po jeho mohutné kočičí hlavě.

„Jen když mě tam ještě jednou podrbeš,“ procedil a Waydan se usmál a zaryl mu nehty do kůže pod ucho.

„Takhle?“ křenil se, zatímco drbal svého kočičáka za uchem. Thayer blaženě přivíral oči.

„Jo, strašně to svědí. Snad jsem tu nechtyl blechy,“ zmínil a já se pousmála. Waydan se na mě podíval.

„Vezmi ještě nějaký obojek proti blechám nebo nějaké přípravky,“ dodal seriózně.

„Jistě, postarám se o tvoje milovaný zvířátko a odblesím ho,“ ujistila jsem ho.

„Ne, odblesování neeee!“ fňukal Thayer. Waydan ho ignoroval, políbil mě a šel ke dveřím.

„Už jdeš?“ divila jsem se.

„Musím to co nejdřív zastavit. Každý máte svůj úkol, věřím, že se nebudete míchat do něčeho, co vám nepřísluší řešit. A pohněte. Prosím. Antibiotika musí být podaná co nejdřív,“ řekl a chytal za kliku.

„Hej! A co Daemtrish?“ zeptal se Thayer.

„Všechno dobrý, neboj. Kdyby něco, řekl bych ti to,“ řekl a odešel. Já se otočila na zoufalého kočičáka, co neměl rád odblesování šampónem, ani pach obojku proti škůdcům.

„Tak jdeme vykrádat lékárny. Já se zatím svlíknou z těch příšerných šatů, ve kterých nemůžu dýchat a ty zatím zkus vymyslet, jak to uděláme,“ řekla jsem.

„A to nemůžeš myslet u toho sundávání těch šatů taky?“ rýpl si.

„No jistě. Budu u toho taky přemýšlet. Když budeš mít geniální a efektivní plán, co nezabere moc času a námahy, vyřešu ti kožich místo odblesování do poslední breberky, slibuju,“ motivovala jsem ho.

„Slibuješ?“ usmál se.

„Slibuju. Tlapku na to,“ řekla jsem a on mi podal svou obří packu. Já vím, že česání a starání se o něj by měla dělat Daemtrish, ale Thayer se za své tigriniánské já před Daemtrish stydí. A nikdo jiný, než my s Waydanem ho neodbleší. Zkrátka je Thayer naše zvíře v jeho druhé podobě ať se to Daemtrish líbí nebo ne.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 25/10 202 17:13

S našimi super schopnostmi jsme získali antibiotika jak nic. A taky jsem konečně zjistila, kudy se Thayer dostává do Božího chrámu. Waydan s lékařem postával u raněných a netrpělivě čekal až se s Thayerem vrátí.

Zatímco jsme byli pryč, Aellara s otcem vyrobila z roztaveného zlata úzké ostré tyče. Chtěla co nejvíce šetřit materiálem a časem. Taky za ten nápad dostala od Waydana pochvalu. Většina morinků nimi byla zabita, nicméně jsme určitě ještě neměli vyhráno. Podle toho, co říkal Thayer, vždycky se odněkud zase vylíhnou.

Daemtrish se o to taky se svou družinou a s Aellarou postarala. Waydan byl taky nápomocný, držel se ale spíš u raněných a radil doktorovi s moderními metodami léčby, které pochytil za ta léta na Zemi.

„Jsme zpátky,“ procedila jsem už mezi dveřmi do sálu, který doslova přetékal raněnými. Zhrozila jsem se, když jsem to viděla. Někteří měli vydlabané hrudníky, že bylo vidět, jak se jejich srdce hýbají. „Nejsem si jistá, jestli na tohle antibiotika stačí,“ zašeptala jsem mu do ucha, ukazujíc na toho nešťastníka s vydlabaným hrudníkem.

„Já vím,“ řekl tiše, vzal mi z ruky jednu z krabiček léků, které jsem nesla a podíval se na příbalový leták. „Co jste všechno přinesli?“ zeptal se a podíval se na Thayera, který vláčel obří pytel s léky.

„Všechno možný. O tom se bude hodně mluvit,“ řekl Thayer a Waydan se začal prohrabávat těmi léky jako bezdomovec v popelnici.

„Kazu,“ zavolal ho.

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ poklonil se mu.

„Tohle dejte těm, co jsou na tom nejhuř. Tohle těm, co mají mírnější zranění a tohle těm, co jistě zemřou,“ zašeptal a podal mu to do ruky. „Zezadu je příbalový leták a je tam napsané dávkování. Musí to striktně dodržet. Dohlédněte na to. Hasít vám pomůže,“ poručil mu a Kazu přikývl.

„Taky můžu pomoci,“ nabídla jsem se.

„To bys byla hodná,“ usmál se na mě a pak se podíval na Thayera. Ten přikývl, a Waydan nakonec někam odešel. Řekla bych, že to mělo znamenat, aby mě pohlídal.

Klekla jsem si k jedné zraněné ženě. Byla to démonka čtvrté třídy. Byla celá od krve, měla vysokou horečku a třásla se strachy i ze zimnice. „Už bude líp. Spolkněte tenhle prášek a prospěte se,“ řekla jsem a vymáčkla jsem jí z plátíčka obří pilulku. Ona se na mě nedůvěřivě dívala.

„Nejsem váš nepřítel, nemusíte se mě bát. Vážně si přeju, abyste to přežila. Vy všichni,“ šeptala jsem a ona si ode mě vzala pilulku a zapila jí sklenicí vody, kterou jsem jí podávala.

„Děkuju, Vaše Výsosti. Jste velmi laskavá. Odpusťte, že jsem o vás pochybovala a špatně mluvila,“ zasípala.

„Odpouštím. Teď se prospěte,“ usmála jsem se na ní a šla jsem k další, která se tvářila provinile. Vzala si ode mě prášek, ale nic neřekla. Tak jsem jí nechala být a šla jsem k další.

„Budu se modlit k Nejvyššímu, aby mi odpustil mé hříchy. I ty, které se vás týkají, Vaše Výsosti,“ prohlásila.

„Já vám odpouštím a vsadím se, že Jeho Veličenstvo vám taky odpustí,“ odpověděla jsem a podala jsem jí prášek.

„Ne, Výsosti. Pro mě to nemá význam. Do svítání už budu mrtvá. Chci jen, aby mě váš snoubenec vyslyšel. Aby mě nechal dojít až ke zlatým branám Božích milostí,“ řekla. *Co je to? Myslela jsem, že tady taky všichni ví, že po smrti nic není. Nebo je?*

„Nemusíte to vzdávat. Naděje umírá poslední. Prosím, vezměte si ten lék a dejte tomu šanci. Modlit se můžete i u toho,“ naléhala jsem.

„Jste tak milá, Vaše Výsosti. Tak jen kvůli vám,“ řekla a zapila pilulku. Já jsem jí přiložila mokrý šátek na čelo a pohládila jsem jí po vlasech.

„Budu se za vás všechny modlit. Slibuju,“ usmála jsem se na ně. Waydan měl pravdu, většina z těch lidí mi byli vděční. Škoda, že jich spousta nepřežije noc.

Strávila jsem u nich skoro celý večer. Ošetřovala jsem každého individuálně jako by byli moji nejbližší. Nevím, proč jsem k nim tak přilnula. Moje empatie a moje výčitky z toho, kolik jsem jich předtím zabila mě doslova paralyzovaly.

Waydan mě pozoroval z trůnu, na kterém seděl jen, aby si na chvíli odpočinul a mohl mi být na blízku. Všichni ranění spali a v sále jsme byli jinak jen my dva. „Nechceš si už taky na chvíli odpočinout? Myslím, že bys měla,“ řekl a naznačil mi, abych přišla k němu. Já položila zpátky na čelo démonovi mokrý hadr a šla jsem za ním.

Posadil si mě k sobě na klín a lehce mi odhrnul vlasy z krku na jednu stranu. „Jsi neuvěřitelně skvělá, víš o tom? Za to, co jsi pro ně všechno udělala ti budu já i oni nadosmrť vděčný. Ale neměla bys to s tou péčí přehánět. Něco tě trápí, vid’?“ zeptal se a já zavrtěla hlavou. Nechtěla jsem ho tím zatěžovat. „Lásko moje, buď ke mně upřímná,“ zašeptal mi do ucha.

„Možná, že jsem přece jenom špatnej člověk a pokrytec,“ procedila jsem.

„Špatnej člověk? Pokrytec? O čem to mluvíš? Jestli ty jsi špatnej člověk, co jsem potom já?“ řekl, aby mě utěšil.

„Tolik nevinných démonů jsem zabila a teď je ošetřuju a chráním,“ objasnila jsem.

„Ano, protože se změnila situace. Víš kolik já zabil lovkyní? A teď si jednu budu brát. Změnila se situace a pravidla. Naopak je to dobře. Mír je tak strašně uklidňující. A jsi dobrý člověk, protože jsi nám všem pomohla se k tomu míru dostat,“ řekl a já se pousmála.

„Thayer měl pravdu, měl jsem se vždycky dívat do duše spíš než na duše. Ty máš dobrou duši, i když přes její lovecký štít není vidět její opravdová barva. Vsadím se, že by jinak byla bílá jako sníh na rozdíl od mojích. Kdybych já nějakou měl, byla by temná jako noc. Dost se divím, že o mě pořád stojíš,“ zašeptal a svěsil hlavu. Já mu jí za bradu prstem pozvedla výš a zadívala jsem se mu do očí.

„Nebyla by černá, maximálně trochu šedá. Ty nejsi špatný člověk. Miluju tě,“ řekla jsem a pak jsme se políbili.

„Vezmeme se do tří týdnů. Jak by se ti líbilo se vdávat na svatýho Martina? Vždycky je tady bílo,“ zeptal se.

„Jen když přijedeš na bílým koni, můj princí,“ zašeptala jsem do jeho rtů a zase jsem je ochutnala.

„Jestli je to tvoje přání, tak přijedu. Ale až potom, jako král se musím ženit v kapli,“ odpověděl mezi polibky a usmál se. Já se k němu přitulila.

„Už se nebojím skoro ničeho. Jediná věc, ze který mám hrůzu je to, že se ti něco stane. Je to tu tak nebezpečný, a ještě s těma morinkama nebo co. Thayer říkal, že jsou schopný zabít i někoho jako jsi ty. Nechci, abys k nim chodil, rozumíš?“ řekla jsem a on se zasmál.

„To nejde, Willow. Jsem thallaranský vůdce, když se budu schovávat, proč by mě chtěli následovat? Oni musí vidět, že jsem ochotný za ně bojovat. Pak teprve oni budou bojovat za mě. Přísahal jsem, nemůžu ti v tomhle vyhovět. Ale můžu ti slíbit, že si dám pozor,“ objasnil.

„Slibuješ, že se ti nikdy nic nestane?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Slibuju,“ řekl, a to mě uklidnilo.

„Waydane?“ oslovila jsem ho po chvíli.

„Ano?“ ozval se chraplavým hlasem Přišlo mi, že za tu chvíli už stihnul usnout.

„Že ze mě uděláš démonku, že jo?“ zeptala jsem se, ale dlouho mlčel.

„Já... ano. Jestli je to to, co si přeješ, tak to udělám,“ odpověděl a já se úplně rozzářila.

„Chci s tebou žít tak dlouho, dokud budeme oba spolu chtít žít,“ zašeptala jsem mu do ucha a pevně jsem ho objala. V tom akorát do sálu přišel Hasít.

„Vaše Veličenstvo, omlouvám se, že vás ruším, ale dorazili hosté na zasnubní večírek, který jste nechal přichystat. Mám je poslat pryč a zrušit ho, nebo...?“ zeptal se.

„Ne ne ne, nic nerušte, Hasíte. Když už jsou tedy tady, tak je vezměte do spodního sálu a zatím je nějak zabavte, hned dorazíme,“ poručil mu. Hasít se poklonil a odešel plnit Waydanovy rozkazy. Waydan si složil hlavu do dlaní. „Já na to úplně zapomněl,“ přiznal.

„Je fakt, že je to dost nevhodný slavit, když lidi umírají a město je napadený těma obludama,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Já to nějak vyřeším. Běž se připravit. Vezmi si nějaký pěkný šaty a počkej na mě v pokoji,“ řekl, dal mi pusu a někam odešel.

THALLARAN – TRHLINA 25/10 202 19:21

„Bráška na tebe už zapomněl, co? Za poslední dobu jsi kromě chleba a vody nic nadstandartního nedostal,“ procedil strážný, který hodil Asherovi do cely kus suchého chleba. Asher na to nereagoval. Už si zvykl, že je lepší držet hubu. Navíc věděl, že se brzy pořádně nají.

„Co se to tam nahoře děje? Proč slyším řev a chrochtání?“ zeptal se Asher Faharela.

„To jsou morinkové. Dneska zaútočili na Dolní Thallaran. Zdá se, že už se dostali i nahoru,“ odpověděl.

„Jak to víš? A jak se dostali nahoru?“ vyzvídal Asher.

„Víš, jak jsem ti dneska říkal, že jsem si rovný s tvým otcem? To já morinky před lety vytvořil pomocí mojí magie a já je ovládám. A jen já je dokážu doopravdy zastavit. A zastavím je až vylákám Dargedona a donutím ho se mi omluvit a dát mi co chci. Jinak ho to bude šeredně mrzet,“ řekl a Asher na něj vytřeštil oči.

„A co teda chceš? A jak jsi je vytvořil? Co jsi sakra zač? Začínáš mě děsit,“ řekl.

„Jsem démon druhé třídy, který má moc jako tvůj otec. Chtěl jsem a pořád chci, aby mě prohlásil za démona první třídy. To je taky jediná věc, kterou když udělá, ukončím s ním ty spory a odvolám svoje plány,“ odpověděl a Asher se mu vysmál.

„To je blbost. Jsi démon druhý třídy, tohle není titul, který se dá jen tak přenést. Prostě se s ním narodíš. Nemůžeš být démon první třídy i když máš jeho schopnosti. A mimochodem, když máš schopnosti jako Dargedon, proč neuděláš něco lepšího, abys nás odtud dostal?“ vyzvídal.

„Po těch letech s náramkem už nejsem, co jsem býval. A obávám se, že už nikdy nebudu. Nicméně jsem pořád dost silný na svou pomstu. A uvidíš, že se tý pomsty dočkám. Potřebuju jen mít chvíli v ruce Granát a nesmrtelnost tvého bratra bude v ohrožení. Ty mi ho jako Waydan seženeš. Stačí mi chvilka,“ řekl a Asher přikývl.

„Dobře,“ odpověděl a dál se ho na nic nevyptával. Spíš jen přemýšlel, co mu všechno Faharel řekl.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 25/10 202 19:47

Waydan akorát vkročil do spodního sálu, kam nechal pozvat své hosty. Mohl přijít kdokoli, kdo měl křídla. Ale démoni, ze čtvrtých tříd tam byli jen tři. Daemtrish s Thayerem už klábosili se známými nad sklenkou vína a Hellion s Danicou se za stolem drželi za ruce.

„Vaše Veličenstvo,“ zašeptali všichni jednohlasně, když ho spatřili a bez výjimky se mu začali klanět.

„Vítejte všichni. Jsem rád, že jste přišli. Prosím jezte pijte, co hrdlo ráčí. Tančete, užívejte si zábavu. Akorát mě mrzí, že se to všechno sešlo v tak nepříznivou dobu, ale však víte, jak to na světě chodí.

Rodíme se i v nevhodné chvíli a třeba i uprostřed bitevních polí plných nepřátel. Kdybychom měli čekat na vhodné okamžiky, o spoustu dobrého bychom v životě přišli. A já už se nenechám okrádat o vzácné chvíle. Rozhodl jsem se, že se zasnoubím s lovkyní, do které jsem se zamiloval,“ řekl a všichni na něj mlčky koukali.

„Ano, vím, co si asi říkáte. Že jsem se zbláznil. Asi ano. Nicméně jsem nikdy nepotkal hodnější bytost, než je má snoubenka Wilhelmina Killianová. Díky ní jsem si spoustu věcí uvědomil a byl bych rád, abyste jí dali šanci a lépe jí poznali. Protože díky ní budeme všichni žít v harmonii. Už žádný strach. Nebudeme už dál nepřátelé. Vždycky nás učili, že je důležitá rovnováha. Rovnováha ve vztahu mezi mužem a ženou, rovnováha mezi životem a smrtí. Nic nemůže žít věčně ani já. Proto existuje Granát a tak dále a tak dále,“ dodal.

„Ale nikdy nikoho nenapadlo, že rovnováha nemusí vždy začínat zrodem a končit smrtí. Co když ta rovnováha je právě sjednocení a spokojený a dlouhý život? Možná jsem naivní, ale já bych si to tak přál. Ať už pro sebe a moje blízké, tak i pro vás. Záleží mi na thallaranském lidu a vždycky bude. Chci, abyste se cítili v bezpečí jak tady, ve vaší rodné zemi, tak na Zemi, kde jste byli vždy díky lovcům zranitelní,“ řekl a usmál se.

„Tímto bych chtěl zopakovat přísahu, kterou jsem skládal při mé korunovaci a tím jí jaksi i pomyslně podrhnout. Chci, abyste věděli, že mi můžete věřit. Že kvůli vám budu

bojovat a že kvůli vám, když nebude zbylí položím i svůj život. A stejně tak i má budoucí žena, kterou jsem si vybral a plně jí důvěřuju. Protože ona už není dál lovkyní démonů. To skončilo toho dne, kdy se zamilovala do démona. Ale teď už je jednou z nás. Ještě má sice duši, ale ujišťuju vás, že je mi zaslíbená a že jí brzy představím jako démonku první třídy, vaší královnu a bohyni," zmínil a všichni začali tleskat.

„Je zde někdo, kdo má obavy, nebo s mým vztahem s Wilhelmínou nesouhlasí? Nebojte se mi to říct. Protože jestli ano, čeká mě ještě spousta práce, abych vás přesvědčil. Snažím se být vstřícný..." řekl a Hellion nad ním vrtěl hlavou. Danica se k němu naklonila.

„Tohle není jeho silná stránka, co?" zahihňala se. Narážela na to, jak je Waydan od svých sourozenců vlivem života na Zemi odlišný.

„Občas mi přijde jako snílek a naivní děčko," opáčil tiše Hellion. Waydan kroužil očima po místnosti a hledal nespokojené či zaskočené výrazy.

„Slyšeli jsme, že se Její Výsost angažovala při záchraně raněných po útoku morinků," řekla jedna démonka a Waydan přikývl.

„To je pravda. Strávila s nimi celé odpoledne. Taky kvůli nim sehnala antibiotika ve velkém množství na Zemi, aby jim zachránila život. Zahrajte si chvíli na bohy a odpusťte jí, že náš druh dřív lovila. Sáhnete si do svědomí. My jsme je taky lovili. Je víc než fér dát někomu druhou šanci, a zvlášť když si jí zaslouží. Co říkáte? Uděláte to pro mě? Pro Thallaran? Pro sebe a vaše nejbližší?" pokračoval. Všichni před ním začali postupně padat na kolena.

„Já Garala, démonka třetí třídy vám slibuji věrnost, Nejvyšší. Vám i vaši snoubence. Budu vám věrně sloužit tak, jako vy budete věrně sloužit nám. Protože vy jste jediný náš Nesmrtelný div a náš bůh," zašeptala a ani se neodlepila od země.

„Stejně tak já, Vaše Veličenstvo," ozval se nějaký muž a přidal se ke Garale na kolena.

„I já, Nejvyšší," řekl další. Další a další, až před ním klečel celý sál, ve kterém bylo přes dvě stě lidí. Waydan si nenápadně otíral z očí slzy. Hellion se tvářil naprosto otráveně. Zřejmě byl na Waydana stále našťavaný za tu křivdu s tím zlatem a za to, že mu vzal klíč a zakázal přístup k pokladnici.

Nakonec si před něj klekli i strážci a rytíři. Aellara, Daemtrish a k nim se přidal i Thayer. Já čekala za dveřmi, jak jsme se domluvili a byla jsem pekelně nervózní. Vůbec jsem nevěděla, co se uvnitř dělo, protože přes ty těžké dveře nebylo nic slyšet.

„Povstaňte," řekl Waydan a všichni se narovnali. „Dovolte mi vám jí tedy konečně představit. Doufám, že se jí od vás dostane stejné úcty a respektu, jakým jste poctili mě. Její Výsost budoucí královna Wilhelmína Killianová," dodal a dal pokyn strážným u dveří, aby je otevřeli a přivedli mě.

Chytla jsem si šaty tak, abych se v nich nezabila a pomalu jsem kráčela sálem za doprovodu pronikavých pohledů thallaranského lidu. Bylo hrobové ticho, jen já jsem klapala podpatky o zem. Ještě nikdy jsem snad nebyla nervóznější. Když se přede mnou, ale začali klanět, trochu se mi ulevilo. I když mi to přišlo zvláštní.

Hned, jak jsem došla až k Waydanovi, konečně jsem se mohla trochu pousmát. Podal mi ruku, aby mi pomohl na schod a naklonil se ke mně. „Teď je to na tobě. Jestli chceš,

aby si neodřeli kolena, musíš jim říct, že se smí postavit," zašeptal mi do ucha. „Hezky nahlas a sebevědomě, Will," dodal.

Já jsem se tedy nadechla. „Povstaňte," ozvala jsem se a všichni se narovnali a zase na mě upřeli svůj zrak. Waydan se pousmál.

„Tak tedy oslava může začít. Užijte si večer," řekl a ten tlak konečně povolil. Všichni se začali chovat normálně a všimali si svých přátel a pohárů s vínem. „Jsi v pořádku? Potí se ti dlaně a jsi bledá," zeptal se mě.

„Jo, to nic není. Jen jsem z toho všeho byla pekelně nervózní. Co jsi s nima udělal? Zhypnotizovals je? Jak to, že mě přijali? Myslela jsem, že tu dojde ke sporům," vyzvídala jsem. Waydan mě zatahl ke stolu a usadil mě jako džentlmen do židle. Potom si sedl vedle mě a nedočkavě se napil vína.

„Nevím. Taky jsem měl nahnáno," přiznal a zaculil se. „Nikdy jsem v tom neuměl chodit. Jsem měkkej, nejsem jako Asher, toho relativně respektovali. Je fakt, že než jsem tě poznal, choval jsem se jako vůl. A přiznávám, že jsem byl víc... no, řekněme, že jsem se o lidi ani o Thallaran tolik nezajímal. Vždycky jsem se zajímal hlavně sám o sebe, a tak mi to šlo samo. Respektovali mě. Ale teď? Poprvé jsem se bál. Protože mi na tobě a na nich i na Thallaranu najednou moc záleží," vysvětlil a já se na něj pousmála.

„Vedl sis určitě výborně. Jsi skvělý král a bůh. Jsi pro to jako stvořený. Nemusíš věci řešit podle učebnice nebo se s nikým měřit. Zůstaň svůj, protože takovýho tě všichni milujeme," dodala jsem a podívala jsem se na něj, jak se jeho oči leskly.

„Willow," zašeptal. *Myslím, že jsem ho dojala. A rozhodně v tom budu pokračovat, je tak strašně roztomilý, když se stydí ukázat svou slabou stránku.*

„Můj Bože?" odpověděla jsem a sledovala jsem ten jeho překvapený výraz z toho oslovení.

„Jsi pěkná provokatérka," zmínil a otočil se na druhou stranu ode mě. Potlačila jsem úšklebek. Nemohla jsem si pomoci. Byl to takový velký kontrast mezi tím, jakého jsem ho poznala a jaký je dnes.

„Copak? Ty pláčeš?" škádlila jsem ho.

„Ne, jen mi něco spadlo do oka," odpověděl.

„Větší klišé jsi říct nemohl," zmínila jsem a on se na mě otočil a políbil mě. „Za co to bylo?" divila jsem se jeho reakci.

„Abych to už zastavil. Dostáváte mě do nepříjemných situací, slečno Killianová," dodal a napil se zase vína. Já ho jen zamilovaně hypnotizovala.

„Ano, můj králi? Pročpak jsou ty situace tolik nepříjemné? Je pro vás tak nepředstavitelné přiznat, že jste dojatý?" provokovala jsem ho a on se ke mně jen naklonil.

„To ne, ale nelíbí se mi představa, že tě nemám v posteli a nejsem s tebou sám. Protože za to oslovení bych tě nejradši pořádně..." zašeptal mi do ucha až to snad hnulo s mou dělohou. Ano, to byl ten démon.

Trhlina už se pomalu ponořila celá do tmy. Pistáciové nebe vystřídalý postupně všechny barvy podzimu, a nakonec je všechny přetloukla tmavá modř. Kdokoli nad Trhlinou by viděl, jak na jejím dně svítí pochodně, kterými se stráže ohřívali a svítili si pod ruce. Možná to z výšky vypadalo jako nějaká zlatá žíla.

„Ty Faharele, nemohl bys ty bestie trochu krotit, když budu nahoře? Nechci umřít se svým bratrem,“ prohlásil Asher a Faharel se pousmál.

„To by byla extrémní ztráta no,“ zašeptal si pro sebe. „Neboj se, dokud nesplníš cos mi slíbil, nic se ti nestane. Ale zkus mě zradit,“ varoval ho.

„A až to splním, pak mě jako zabiješ nebo co? Já jen, že bych se na to vykašlal radši rovnou,“ zakuňkal Asher a Faharel se pousmál.

„Nezabiju tě. Nic bych z toho neměl. Dargedonovi by to bylo stejně jedno. Ale dávej si bacha, na tebe si brousí zuby hodně démonů nahoře,“ pousmál se. Asher sebou trhnul. Faharel ho poslední dobou jen urážel. Nebo, že by si to až teď konečně uvědomil?

„Kontrola vězňů,“ ozvalo se z dálky.

„Máš ještě ty hadry, který jsi měl u soudu?“ zeptal se ho Faharel a on přikývl. „Bezva, obleč si je. Hned!“ poručil mu Faharel a Asher ho tedy poslechl. „A uprav se kurva, jsi král Thallaranu a bůh,“ dodal.

Asher se začal urychleně oblékat, zatímco Faharel svou magií rozpouštěl pozlacený meč, který ukradl mrtvému strážci v době, kdy se válčilo a on díky tomu přišel o ten zpropadený náramek. „Valhir Maral je tady. Boux Malatir. Koukej zapadnout do cely!“ ozvalo se z dálky.

„Dělej, už je skoro tady,“ sykl na něj Faharel. Asher byl vždy jak hosený do vody. Nevěděl nic. Faharel ho vždycky překvapil svými plány.

„Už jsem,“ řekl a Faharel se na něj otočil.

„Pecka, schovej tu pihu a nasad' si tohle. Až budeš venku, něčím to zapatlej. Třeba make-upem tvojí snoubenky,“ zašeptal a podal mu do ruky korunu, kterou svou magií vytvořil z pozlaceného meče. Asher na korunu zíral jako z jara.

„Tak na co čekáš, idiote? Dej si to na hlavu a pomalu projdi Trhlinou ven. O to ostatní se postarám. Nenech se chytit a myslí dřív, než něco řekneš. Hlavně potlačuj tu tvojí zasranou agresivitu. A chovej se jako tvůj bratr, rozumíš? Nesmí to prokouknout. Napřed je chvíli nenápadně sleduj,“ radil mu a Asher přikývl.

„Nejsem debil,“ opáčil a vylezl z cely.

„No to bych se hádal,“ dodal. Asher pomalu kráčel kolem strážných, kteří se mu klaněli. Srdce měl až v krku. „Yes!“ zašeptal si pro sebe Faharel a natáhl se na kámen.

„Vaše Veličenstvo,“ oslovil ho jeden z nich a sklonil se před ním, že na chvíli zapomněl, že počítal vězně. „Neviděl jsem vás přicházet, Vaše Veličenstvo,“ ozval se ještě.

„Nejspíš jsme se minuli. Byl jsem tu jen za bratrem,“ odpověděl Asher pohotově.

„S nikým se nevykecávej, kreténe!“ zašeptal si pro sebe Faharel. Byl snad nervóznější než Asher. Potom Asher alias Waydan beze slova odešel k východu.

Asher poslechl Faharela a světlým jílem si lehce zamazal malou pihu na spánku. Schoval se v Božím chrámu pod schody, kam nikdo moc nechodí. A v noci se propízlil do svého pokoje pro plášť, aby se trochu zamaskoval, kdyby ho náhodou někdo viděl. Ve dvě v noci už klepal na svého starého přítele. Muž mu otevřel a rozespale se na něj díval.

„Vaše Veličenstvo,“ zašeptal překvapeně a poklonil se.

„Mám na vás prosbu, Piersone,“ řekl Asher a přijal pozvání dovnitř.

„Cokoli, Vaše Veličenstvo,“ pousmál se.

„Potřebuju věrný repliky killianských dýk a tohohle meče,“ objasnil. Kovář na něj překvapeně civěl.

„Princi Ashere?“ vypadlo z něj nevěřicně.

„No jo, jsem to já. Na nic se neptejte a pořádně si to prohlídněte, musím to za chvíli vrátit,“ řekl a démon přikývl. Nakonec mu nic jiného nezbývalo, dlužil mu laskavost. Před pár lety, když ještě chodil s Aellarou, mu zachránil život, práci i reputaci, když se dostal do problémů s penězi. Lichváři mu chtěli usekat ruce za to, že neměl na zaplacení. Asher nejen, že dluh zaplatil ale nechal mu ještě postavit novou pec. Ty lichváře pak chladnokrevně zavraždil. A to hlavně z lásky k Aellaře.

„Posaďte se, principi,“ řekl a nalil mu k tomu čekání sklenku domácí pálenky. Asher ani nepoděkoval, jen se napil a nad něčím intenzivně přemýšlel. „Jen se podívám a půjdu na to,“ usmál se, prohlédl si meč a dýku a odešel rozdělat oheň.

Asher dopil nápoj a šel za ním, aby ho mohl kontrolovat. Trochu se obával, aby ho někomu nenaprášil. Kovář si pospíšil ne, že ne. Sice byl nervózní, že má za zadkem temného prince, který nějak utekl z Trhliny, ale to na kvalitě objednaných zbraní nic nezměnilo.

„Pospěš si, za chvíli bude svítat,“ prudil ho Asher.

„Už to bude, Vaše Výsosti,“ odpověděl a naklepával ocel svým velkým kovářským kladivem. Asher chodil z místa na místo. „Jak to, že jste venku?“ vyzvídal.

„Utekl jsem,“ přiznal.

„To to teď budete mít těžký,“ opáčil.

„Hm,“ zabručel.

„Aellara bude mít radost. Sice to na sobě nedá znát, ale pořád k vám chová hluboké city, Vaše Výsosti,“ pousmál se. Konec konců proti Asherovi nic neměl. Snad jen kromě toho, že měl Waydana na trůně raději.

„Proč mi to říkáte, Piersone? Víte moc dobře, že s tím nemůžu nic dělat. Aellara už se mnou nemůže být ani kdyby chtěla. A stejně o tom pochybuju. Spolčila se s mým bráškou,“ procedil skrze zuby.

„Tak to není, Vaše Výsosti. Prosím odpusťte jí,“ řekl, ale Ashera tím nepřesvědčil.

„Už to je?“ ozval se netrpělivě.

„Ano, ještě finální úprava lesku,“ dodal.

„Tak dělejte, nebo do Trhliny půjdete se mnou!“ vyhrožoval mu.

„Tady, principi,“ řekl a podal mu do ruky dokonalou kopii Waydanovo meče a dýk.

„Abyste je rozeznal od originálu jen vy, mají na rukojeti malou tečku,“ řekl a nechal Ashera, aby si své zbraně prohlédl.

„Hm, byl bych cvok, kdybych mu vrátil ty pravý. Jen mě mrzí, že jsem nenašel tu zlatou. No nic, třeba budu mít to štěstí příště,“ usmál se.

„Třeba, Vaše Výsosti. A nebojte se, budu mlčet jako hrob,“ řekl a v tom mu Asherův nový meč projel hrudí jako máslem.

„To se vsadím, že budeš,“ pousmál se, prudce z něj ostří vytrhnul a nechal ho se zhroutit do kaluže vlastní krve. Kovář na něj šokovaně zíral. Jediné, co momentálně kromě bolesti vnímal, byla hořká chuť zrady.

„Nemohl jsem se dočkat až ho vyzkouším. Jsi vážně mistr v oboru, Pierson. Škoda, že se tě musím zbavit,“ zašeptal a kováře s ním pro jistotu ještě jednou probodnul. A když vydechl naposledy, bez emocí otřel meč o jeho košili, popadl všechny zbraně a pospíchal zpátky na hrad.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 26/10 202 7:04

Já jsem zase toho tmavovlasého démona sledovala při spánku, protože byl naprosto k sežrání. Většinou jsem se i budila dřív než on. Byl to totiž spáček. „Dobrý ráno,“ zašeptala jsem mu do ucha a přitulila jsem se k němu.

„Ach jo. Už zase? Je pondělí, co? Musíš do školy,“ řekl a hned vylezl z postele, aniž by se se mnou nějak mazlil. On byl prostě jiný než ostatní muži, jaké jsem znala. Rád se muchloval a určitě byl i sexuálně aktivní, ale se mnou byl takový odtažitý. Skoro jako bych ho vůbec nepřitahovala. Kdybych nevěděla, jak se věci mají, trápilo by mě to.

„Waydane?“ oslovila jsem ho.

„Ano?“ usmál se a konečně se na mě podíval.

„Pojď ke mně, hned!“ poručila jsem mu a on mě bez váhání poslechl a vlezl si zpátky do postele.

„K tomu mě přece nemusíš přemlouvat. Rád bych s tebou vyspával,“ culil se a klekl si na postel.

„Jen aby. Dej mi pusu,“ zašeptala jsem a našpulila jsem na něj rty. On si akorát zavazoval kalhoty a hned pak splnil můj požadavek. „Pojď do školy se mnou. Prosím,“ naléhala jsem.

„Willow, já nemůžu. Hodně mě toho dneska čeká. Nemůžu to házet na hrb Hellionovi. Nějak k němu ztrácím důvěru,“ zmínil, a to mě překvapilo. Zajímalo by mě co se mezi nimi odehrálo.

„Co? Proč? To kvůli tomu vašemu rozhovoru?“ vyzvíдалa jsem.

„Nevím. Jen z něj mám divnej pocit. Přijde mi, že se trochu změnil. Ale nic, čím bych tě chtěl zatěžovat,“ řekl a zase ode mě utíkal. *Tak hádám, že nic nebude a měla bych se tedy připravit do školy.*

„Všichni se budou divit až mě uvidí jako zrzku,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Jsi moje nádherná mrkvička,“ dodal, natáhl přes sebe tmavou tuniku, zavázal si kolem pasu opasek, na kterém mu držely zbraně, popadl plášť a běžel do koupelny. Ale já to nevzdala.

„Prosím, Waydane, jen dneska. A pak, nemusíš tam být celý dopoledne. Stačí jen, abych na ty nepříjemný věci nebyla sama. Víš, Zack už tak nějak tuší, co jsem zač...“ zmínila jsem a on na mě vykoukl překvapeně z koupelny s kartáčkem na zuby v puse.

„Dobře, půjdeme všichni. Třeba mi to naopak Hellion odpustí, když mu zase něco svěřím. Přijde mi, že dost žárlí na to, že jsem král,“ řekl hned, jak vyplivl pastu do starodávného umyvadla.

„Jsi skvělejší,“ usmála jsem se na něj a vlepila jsem mu pusu na tvář, když vyšel z koupelny.

„Ale nejdřív si musím něco zařídit, tak na mě počkej. Taky dojdu pro Thaye s Daemtrish. Ale abys věděla, mám trochu výčitky tu nechat Helliona samotného když tu řádí morinkové,“ řekl a já přikývla.

„Já vím. Taky to bude jen dneska. Zítra už to zvládnou sama,“ dodala jsem.

„Celý týden, lásko,“ upozornil mě.

„Hm,“ zašeptala jsem a pak odešel. Šla jsem do koupelny si taky vyčistit zuby. Nějak jsem to tady přestávala tolik nenávidět. Sice to nebylo nejpohodlnější, ale až na tu zimu to ušlo. Navíc jsem tu byla něco jako královna.

Když jsem si dočistila zuby a utírala jsem si pusu do ručníku, všimla jsem si dámského županu, který voněl po mandarinkách a vanilce. Hned mi došlo, čím to byl župan.

„Daemtrish...“ zašeptala jsem smutně a poodstoupila jsem od něj. „Promiň, ale to tady mít nebudeš!“ řekla jsem suverénně, sáhla jsem po županu a shodila jsem ho na podlahu na znamení pro sloužící, že je to na vyprání. „Promiň, Waydane, ale jsem trochu žárlivá a tenhle sentiment ti tedy nebudu tolerovat,“ dodala jsem a šla jsem se převléknout do školy.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 26/10 2020 7:45

Dneska je to prvně od doby co jsme se zasnoubili, kdy se mnou šel Waydan do školy. A snad poprvé jsme šli všichni. I Thayer s Daemtrish. Na chvíli jsem zapomněla na starosti s Thallaranem. Škoda, že to takhle nemůže být už napořád. Škoda, že musíme řešit i další život. Bylo by to tak pohodové.

No, abych to nezakřikla... hned, jak jsme došli ke skřínkám, naše úsměvy se vytratily. Z protější strany chodby na nás civěli Zack s Ninou. „No, myslím, že jim máme hodně co vysvětlovat. Mělas pravdu. Jsem rád, že jsem šel s tebou,“ zakřenil se Waydan a pevně stiskl mou ruku.

„To jo,“ dodala jsem a společně jsme si to mířili za nimi. Zastavili jsme se metr před nimi a mlčky jsme na sebe civěli.

„Ahoj,“ pozdravila Nina a podívala se na Waydana, jak mě drží za ruku.

„Ahoj,“ odpověděli jsme jednohlasně.

„Máš zajímavý vlasy,“ zmínila Nina a Zack si mě taky prohlédl.

„Jo, celkem ti to sluší,“ řekl.

„Dlouho jsi tu nebyl,“ prohlásila Nina a usmála se na Waydana svým oslnivým úsměvem.

„Jo no, co to, že jsi ve škole?“ zeptal se ho Zack.

„Už jsem dlouho meškal,“ usmál se a pak bylo ticho. Zack si Waydana intenzivně prohlížel. Zřejmě na něm hledal cosi božského nebo démonského.

„Hm, vážně? To tě tolik stresuje, jo? V tvém věku? Kolik už máš vlastně maturit?“ rýpal. Waydan mi přehodil ruku přes ramena a lehce si mě k sobě přitáhl. Nijak na jeho poznámky nereagoval. Nina na něj zírala jako na zjevení a Zack potlačoval žárlivost.

„Takže... ty jsi démon?“ prolomila ledy Nina a všichni jsme se pousmáli.

„Jo, jsem démon,“ odpověděl tiše Waydan a pak se zase na nějakou dobu rozhostilo hrobové ticho. Nepříjemně si nás všechny prohlíželi.

„A ty jsi kočka?“ zabrousila pohledem k Thayerovi.

„Jsem tigrinian. Ale ano, jsem kočka,“ opáčil s úsměvem. Už byl zvyklý, že mu lidi říkají kočka, tygr, puma anebo, že na něj volají čiči.

„A ty jsi taky démonka?“ ujíšťovala se a Trish přikývla. „A ty...“ přeskočila očima na mě.

„Jsem lovkyně démonů,“ přiznala jsem. Doslova jsem jí dokázala číst myšlenky. Úplně živě jsem slyšela, jak jí to šrotuje v hlavě.

„Ale vždyť...“ začala, ale přerušila jsem ji.

„Jo, já vím. S jedním jsem se zasnoubila,“ zakřenila jsem se. Waydan se na mě zamilovaně podíval a přivinul si mě k sobě těsněji.

„Jasně,“ zašeptala. „Já mám asi tak miliardu otázek, ale nevím, na co se ptát dřív, tak radši budu mlčet,“ dodala. Nicméně nám to vůbec nevadilo.

„Nemusíme to všechno probírat na chodbě. Vyřešíme to pak v klidu,“ usmála jsem se na ní a ona na mě. Byla trochu v rozpacích, zato Zack na Waydana házel nenávistné pohledy. Jeden za druhým.

„Myslel jsem, že už tě to přešlo, když máš holku,“ rýpnul si Waydan, zatímco si mě chránil, aby mu mě náhodou Zack nevzal. Úplně jasně mu dával najevo, že jsem jeho a taky ho tím vědomě provokoval. Zack na něj hodil vražedný pohled.

„Nemám tě prostě rád. Nevím, co je na tobě božího. Krom toho, že vypadáš celkem dobře,“ procedil skrze zuby a Waydan se pousmál.

„My půjdeme napřed,“ řekla Daemtrish a táhla Thayera do třídy.

„Taky by jsme měli jít,“ usmála jsem se a chtěla jsem udělat s Waydanem totéž, ale se Zackem se jím od sebe jaksi nechtělo. Vypadalo to, jako by se nejradši poprali.

„Taky už půjdu. Řekneme si to pak v klidu. Ahoj,“ zašeptala nesměle Nina a odkráčela si po svých. Zack s Waydanem se od sebe neodlepili očima. Intenzivně si do nich zírali.

„Zacku,“ zašeptala jsem a získala jsem si tím jeho pozornost. Jeho oči přeskočily na mě. „Nevím už jak ti říct, že je mi to líto. Odpusť mi to prosím,“ řekla jsem, ale vložil se do toho Waydan.

„Neomlouvej se, nic jsi neudělala. Ať si to vyřídí se mnou,“ okřiknul mě a následně sklidil další bodavý pohled od Zacka.

„Nic neudělala? Byla mi nevěrná. S tebou,“ připomněl.

„Fakt mě to strašně mrzí,“ začala jsem, ale Waydan mi do toho skočil.

„Tak to ne. Nebudeš jí křivdit. Willow tě nepodvedla. A co se týče toho, že se někdo do někoho zabouchnul během jiného vztahu, ty jsi byl zabouchlej do Niny celou dobu, co jsi byl s Willow. Nebud' pokrytec,“ zpražil ho Waydan, chytl mě za ruku a chtěl mě od něj odtáhnout, ale Zack do něj strčil. Waydan se otočil a dost nepříjemně se na něj podíval.

„Chceš se se mnou prát? Se mnou?“ zeptal se. Byl ale naprosto klidný. Ještě aby ne. Někdo jako Zack ho nemohl nijak ohrozit.

„No tak, kluci. Nechte toho. Prosím,“ škemrla jsem, ale nevnímali mě.

„Klidně. Nevypadáš nijak nebezpečně. Tak se ukaž, démone. No dělej!!“ provokoval ho. Já si jen zoufale povzddechla. Jenže Waydan se rozesmál. Překvapilo mě to, čekala jsem, že se mu ukáže ve své plné kráse a začnou se prát, ale to se nestalo.

„Nechci ti ublížit. Víím, že by byla pak Willow smutná. Mě nevyprovokuješ, neurazíš mě a ani by se ti nepovedlo mě praštit, aniž by ses o mě nezranil. Radím ti dobře, jdi do třídy na hodinu a buď hodnej kluk. Cekni o tom, co jsme zač a už nebudu tak hodnej,“ pohrozil mu a táhl mě pryč.

„Ještě jsme spolu neskončili, démone,“ dodal nahlas. A to se Waydanovi ani trochu nezamlouvalo vzhledem k tomu, že jsme byli momentálně na chodbě plné spolužáků. Dost nepříjemně se na něj podíval. Zack hlasitě polknul.

„Víš co? Uděláme to po tvým. Pomůže ti, když si prašíš a zlomíš si o mě ruku?“ zeptal se a Zack na něj vyjeveně zíral.

„Cože?“ divil se jeho návrhu.

„Říkal jsi, že nevypadám nebezpečně? Ty jsi ještě žádnýho pořádnýho démona neviděl, co? Jestli si myslíš, že jsem jako ty dva mrňousci, co jsi viděl jít po Thayerovi a Willow, tak se hodně pleteš, kamaráde,“ začal a akorát zazvonilo na začátek hodiny.

„Měli by jsme jít,“ upozornila jsem Waydana, ale ignoroval mě.

„Už jsem řekl, že se tě nebojím. Hrozně mě vytáčíš. Myslíš si o sobě bůhví co. Jsi arogantní, namyšlenej hezounek, co mi přebral holku. Přisahám bohu, jinýmu než tobě, že tě jednou zabiju!“ prohlásil a Waydan se začal hlasitě smát.

„Zabiješ? Ty mě? Kvůli tomu, že jsi neschopnej si udržet holku? Navíc, jinej bůh není, idiote, měl by sis dávat pozor, jinak dopadneš špatně,“ odpovídal sebevědomě.

„Hnusnej sráčil!“ zaječel Zack a strčil do Waydana celou svou silou, ale sotva to s ním hnulo. Ten se mu začal zase smát. Pak najednou zmlknul a proměnil se v démona, aby mu ukázal komu, že to vlastně vyhrožuje. Zack před ním instinktivně couvl a zarazil se zády o stěnu až to v něm hrklo.

„Řekni to ještě jednou,“ zašeptal a svými démonskými pařáty ho přirazil zády na zeď. Zack se na něj díval zdola a řekla bych, že nebyl daleko od toho, aby se počůral strachy. Waydan nevypadal děsivě když nechtěl. Ale když chtěl, pak to bylo něco jiného.

Já jen protočila panenkami, ale nechala jsem to být. Byla jsem si víc než jistá, že Waydan Zackovi nic neudělá. A tak jsem šla pomalu napřed. „Willow, ty mě tu s ním necháš o samotě?“ zeptal se překvapeně Zack a Waydan se rozesmál a pustil ho.

„Myslíš si, že tě přede mnou zachrání? Evidentně jí je tvůj osud volnej,“ provokoval ho. Zack zarytě mlčel a civěl mu do jeho rudých očí. „Tak co? Pořád se divíš, že si vybrala mě?“ zašeptal mu do ucha, proměnil se zpátky do své lidské podoby a běžel za mnou jako štěňátko.

Zack tam stál jako opařený. Pořád měl před očima ty jeho ostré tesáky, rudé oči, pařáty a to, jak je ve své hlavní podobě obrovský. „Vlastně trochu jo,“ zakuňkal si pro sebe a utíkal pryč.

„Nemusel jsi ho tolik děsit,“ zmínila jsem cestou.

„Já vím, ale nemohl jsem si pomoci. Vybízeli mě k tomu,“ objasnil.

„Jo, nechápu, proč se tak chová. Ale prosím, už to příště nech být. Nechci, aby tě zbytečně někdo viděl,“ řekla jsem a on přikývl a pousmál se.

„Jistě, slečno Killianová,“ řekl a při chůzi se na mě nalepil zezadu a mazlil mě cestou do třídy. „Nechtěla bys se mnou zatáhnout matiku? Znáš lepší věci, co by jsme mohli dělat, třeba...“ zašeptal mi do ucha až mě to zarazilo.

„Ted? Myslela jsem, že jsi říkal, že máš strach, že bys vypil moc,“ divila jsem se jeho návrhu.

„Možná už se zas tolik nebojím,“ zmínil. *Vážně??* „Nicméně, od té doby, co jsem ochutnal tvou krev, nemyslím skoro na nic jiný...“ Já jsem ani nečekala na odpověď a za ruku jsem ho zatáhla do nejbližší umývárny cestou.

Zavřela jsem za námi dveře a začala jsem ho zběsile líbat. Waydan se jen pousmál do mých rtů. Pak jsem do něj strčila až v něm hrklo, jak se prudce dotkl zády kachlíček a

nalepila jsem se na něj celým svým tělem. Tohle muchlování s ním bylo kouzelné a bylo i divoké. *Matika, kdo by teď myslel na počty?*

„Tak moc tě chci, Willow. Už to nevydržím ani minutu,“ řekl a šeptajíc mi do ucha nemravnosti, mě natlačil na protější stěnu vedle umyvadla. Nevím, kdo koho mučil víc. Jestli on tím, že mě nechával tak dlouho čekat, nebo já tím, že jsem na něj tolik tlačila.

„Všiml sis, že tohle je naše místo?“ zmínila jsem rozhlížeje se kolem.

„Tenkrát jsi nechtěla, abych tě kousl. Ale teď. Až ti to ukážu, zabíjela bys pro to,“ šeptal mě líbajíc mi krk.

„Bože, jo. Kousni mě,“ zavzdychala jsem, když mi žužlal ucho. Na to jsem byla až moc přecitlivělá. Nejspíš bych mu pak dovolila všechno.

„Co jsem ti říkal o tom oslovování? Takhle mi neříkej, vždycky mi to stoupne do hlavy a mám chuť být hodně nemravný,“ pousmál se.

„Tak buď,“ zašeptala jsem a přitáhla jsem si ho k sobě blíž. On mi odhrnul vlasy z krku a už na nic nečekal a jemně se mi do něj zakousl až mi vyrašila husí kůže po celém těle včetně na prstech u nohou. A pak jsem ho slyšela slastně vzdychnout.

Za začátku to lehce štíplo, jak do mé kůže zabodl dva ostré špičáky, ale potom to bylo nepopsatelně boží. Projelo mnou teplo. Projelo celým mým tělem od nohou až vzhůru, včetně toho místa, kde se rty dotýkal mé kůže. Takové to horké teplo, co lehce pálí. Ale ne moc aby to bolelo. Vůbec to nebylo nepříjemné. Naopak to bylo příjemné, skoro jako by se mě dotýkal na intimních místech – velmi intenzivní.

A když jsem slyšela a koutkem oka viděla, jak moc si to užívá, polila mě vlna horka. Taková známá vlna, zaplavující mě naprosto nezměrným blahem jako při orgasmu. Nemusela jsem se ho ptát, jestli se mu to líbí tolik jako mě. Věděla jsem to. Možná trochu jinak, ale líbilo. Evidentně mu má krev chutnala. Soudě podle toho, jak mě vášnivě přirazil zády k té zdi, co byla ještě před chvílí za mnou pár centimetrů.

Po několika sekundách jsem ucítila jeho velké ruce šmejdít beze strachu z odstrčení po mém těle. Nestydatě po všech intimních partiích, kam se dalo dostat přes oblečení. Taký si za to můžu sama, protože jsem na něj instinktivně trochu roztáhla nohy a přitlačila ho mezi svá stehna. A on to zřejmě bral jako svolení k něčemu víc, než jen k pití mé krve. Taký si vzpomínám, že říkal, že až mě ochutná, u pití krve to neskončí. A já nechtěla, aby to u toho skončilo.

Odlepil se od mého krku, pousmáli jsme se na sebe a začali se hladově líbat. Hned na to mě nadzvedl a posadil na v řadě vedle sebe umístěná umyvadla. Na nic se mě neptal, protože věřil tomu, že nejsem proti a začal si rozepínat pásek.

Za stálého líbání mě opět zběsile narazil zády na zrcadlo až jsem cítila, jak se pohnulo. Vydala jsem slastný zvuk a pootevřela pusu. Nevím proč, ale nešla mi zavřít. Jako bych potřebovala víc kyslíku. Mezi tím se vecpal mezi má stehna, stáhl mi kalhotky a zakousl se mi znova do krku.

Ani jsem nepostřehla, kdy se do mě dostal. Ten krvavý polibek, který jsem od něj dostala se zdál být tak intenzivní, že jsem nepoznala, co z toho je příjemnější. Mezi sdílením krve a milováním je zjevně tenká hranice. Obojí je pro demony velmi osobní a

intimní. Jedno vede k druhému, a proto se tenkrát asi dvacetkrát ujišťoval, jestli se má napít z Niny. No, a proto jsem na ní tolik žárlila, když to udělal.

„Ach Bože,“ zavzdychala jsem mu do ucha a pevně jsem se ho držela kolem pasu.

„Ano, vyslyšel jsem tvé touhy, lásko moje,“ řekl tiše a pohlídl mě jazykem po prokousnuté kůži na krku.

„Konečně,“ zasípala jsem. Nez mohla jsem se na nic. Ani jsem na to nestačila zareagovat a znovu se ze mě napil. Nemohla jsem skoro dýchat. Držel mě za stehno a dravě se tlačil mezi ně. Čelem opřený o mé rameno hluboce sténal do mých vlasů a pokaždé, když udělal ten zvuk, mé pocity ještě zintenzivnily, jako by se ve mně něco pohnulo a skroutilo.

„Čekal jsem jen na to, abych mohl být u toho v tobě. Chtěl jsem ti to dopřát,“ zašeptal něžně, zatímco se nepřestával hýbat proti mně. Jeho rty byly rudé od krve a oči měly stejnou barvu. Bylo to tak dekadentní až mě z toho brněly prsty u nohou. Nenašla jsem lepší slova než:

„Je to boží. Nepřestávej.“ A hladově jsem ho líbala. Ani chuť mé krve mě nezazrazila. Potom se vrátil zpátky k mému krku, strhnul mi z něj Granát a pokračoval v té naší zvrácenosti. Začínala se mi z toho trochu točit hlava. Hlavním důvodem bylo to, že ze mně pil krev a tím druhým důvodem bylo to obrovské vzrušení, ze kterého jsem i moc zhluboka dýchala. On ještě přitvrdil. Nejspíš jsem mu i přišla málo hlučná, což podle mě snad nebylo možné.

Zrcadlo pod váhou mých zad popraskalo do tvaru šestiúhelníkové pavučiny. Na chvíli se zarazil, aby se ujistil, že jsem v pořádku a pak pokračoval ještě intenzivněji. Bylo to to nejlepší, co jsem kdy zažila. Vážně. Mohla bych o tom napsat knihu, ale to by bylo nevhodné vzhledem k tomu, co se mnou všechno dělal.

Zmohla jsem se jen na slastné výdechy, brutální zatínání nehtů do jeho kůže na krku a zad a doufala jsem, že na nás nespadne to zrcadlo. *Jaký to netrpělivý a vášnivě dominantní démon.* On se pousmál.

„Čteš mi u toho myšlenky?“ zeptala jsem se rozpačitě.

„Vadí?“ řekl tiše, ale zavrtěla jsem hlavou. Na chvíli to mezi námi povolilo. Už jsme se po sobě živočišně nesápali, a ačkoli do mě pořád narážel, tak jsem znejistěla. „Líbí se ti to?“ vymámila jsem ze sebe.

„Myslím, že na to se mě ptát nemusíš, dělat tyhle věci s tebou je to nejlepší, co jsem kdy, s kým dělal,“ zašeptal mi do ucha a pokračoval už trochu pomaleji. Díval se mi u toho do očí a pozoroval mé výrazy. „A tobě?“ ujišťoval se.

„Taky myslím, že je jasný jak moc,“ přiznala jsem a přitáhla si ho za krk ještě blíž k sobě. On se pousmál a pokračoval. Zrychlil tempo, až mě to donutilo zarýt nehty do jeho zad a relativně hlasitě spokojeně zamručel.

Nemohla jsem si pomoci, bylo to jako z erotického a pekelně vášnivého filmu. Občas jsem se na nás dívala skrze protějščí zrcadlo. Vždycky mě z toho bodlo u srdce, když jsem to viděla. On byl tak strašně hříšný a nemravný. A to byl prosím pěkně bůh.

Lapala jsem po dechu a zaklonila jsem hlavu prudce dozadu. Waydan mi začal laskat krk a něco mi šeptal do ucha. Ale to už jsem ho sotva vnímala, protože celé moje tělo

zaplavila euforie. Různé škály příjemných a hřejivých pocitů ze středu mého těla. Jeho dech se taky zrychlil a jeho hluboké sténání trochu zesílilo. Byli jsme dokonale sehraní. Dokud se náš dech nezačal zpomalovat.

A pak jsme se na sebe jen udýchaně podívali. Waydan mi navlíkl na krk zpátky Granát, opřel se čelem o mé rameno, dokud nepopadl dech. Potom se ode mě odtáhl a já na něj nepřestávala civět. Trochu jsem se styděla za ty hříšné věci, co jsem mu pod přívalem vzrušení šeptala do ucha. A taky za to, jak moc se mi líbilo, co šeptal on mě. Ale nejvíc mě trápil fakt, že jsem smrtelnice a že mu nemůžu dát víc krve než jen pár doušků. Prostě jsem se bála, že toho bude mít málo a že bude lovit jinde.

„Co je ti?“ zeptal se, zatímco si zapínal pásek.

„Mrzí mě, že jsem ti nemohla dát víc,“ zašeptala jsem sklesle a on se rozesmál.

„Víc? Willow, dala jsi mi dost. Spokojil bych se i s menším množstvím,“ odpověděl.

„Opravdu?“ ujišťovala jsem se.

„Opravdu,“ usmál se a špičkou ocasu mi dal pramínek mých zrzavých vlasů za ucho. Tohle se mi hrozně líbilo když dělal. „A jestli se bojíš, že jsem si to neužil, tak toho se fakt bát nemusíš,“ dodal a já trochu zrudla, když jsem si vybavila, co jsme spolu všechno dělali. A pak mi došlo, že jsme vůbec nepoužili žádnou ochranu. Waydan si všiml mého vyděšeného výrazu.

„Co je?“ zeptal se.

„Jak to mají bohové s plozením potomků?“ zeptala jsem se a on hned pochopil kam tím mířím. Když se pousmál, přestala jsem se tolik bát.

„To mám pod kontrolou, buď v klidu,“ odpověděl a podal mi kalhotky, které ze mě před chvílí strhnul a někam zahodil.

„Chutnala ti má krev?“ zeptala jsem se a on se ke mně naklonil a opřel se dlaněmi o stěnu tak, že jsem byla uvězněná mezi jeho pažemi.

„Takhle jsem si představoval, že bude chutnat moje žena – božsky,“ odpověděl a díval se mi do očí až se mi z toho stáhla děloha. Skoro každá jeho věta mou dělohu nutila dělat divné věci. Nejspíš to bylo tím, že mě šíleně vzrušoval.

Můj pohled uchvátily škrábance na jeho krku, které jsem mu způsobila svými nehty. Nějak se mu to pomalu hojilo. Cítila jsem se provinile. Ještě nikdy jsem na něm neviděla žádné šrámy, a to hodně bojoval na život a na smrt s démony. I tak byl jen špinavý a měl potřhané oblečení, ale teď? Měl v kůži hluboké rýhy od mých nehtů.

„Bolí to? Promiň, já nechtěla,“ omlouvala jsem se mu a jemně jsem se dotkla jeho ranek. On mě chytl za tu ruku, políbil ji a usmál se.

„Ještě nikdy jsem neměl jizvy snad z žádných bojů, ale ty... vždycky jsem tušil, že budeš moje smrt,“ zmínil a zase mě začal líbat. *Bože, jak já ho zbožňuju...*

„Promiň, někdo mi volá. To bude asi někdo z práce. Dlouho jsem byl mimo signál,“ zaculil se a vytáhl z kapsy u džínu ještě stále nabitý vibrující mobil. „Ano? Jo, omlouvám se. Já jsem teď byl...“ telefonoval. Já jsem se zatím upravovala, trochu mě pocuchal.

Ty jo, já už nejsem panna. My jsme to vážně dělali. Dělala jsem to s démonem. S bohem. S králem Thallaranu... se svým snoubencem. A ještě ve škole. To je tak nevhodný. Mohl nás kdokoli vidět.

„Už jsem tu, Růžovko moje milovaná,“ řekl a znovu se mě snažil muchlovat. Tentokrát ale už ne tak chtivě jako spíš jen něžně.

„Neměl bys mi změnit přezdívku? Tahle už ke mně nesedí,“ zmínila jsme mezi polibky.

„Tak zrzko... Hmm, líbání s tebou se mi líbí. Hned bych tě chtěl znovu,“ odpověděl a lehce se na mě tlačil svým tělem. V tom se otevřely dveře a dovnitř vešla nějaká dívka. Oba jsme se na ní otočili a strnule zírali. Ona dělala, že nás nevidí. A když zašla za roh, tak jsme se na sebe s Waydanem jen tiše culili.

„Podívej, co jsme udělali,“ připomněla jsem mu ten incident, kdy byl tak horlivý až díky tomu prasklo zrcadlo.

„Hm. Nejlepší s...“ zašeptal mi do ucha a lehce mě na něj políbil.

„Měli by jsme jít do třídy,“ řekla jsem a on zavrtěl hlavou.

„Blázníš? Budou nás zpovídat. Na to nemám náladu. Počkáme na další hodinu,“ řekl a já tedy souhlasila.

„Co budeme teda dělat? Zbývá nám půl hodiny. Jo a mimochodem, chtěla jsem se tě zeptat, co vlastně děláš za práci?“ zeptala jsem se.

„Jsem architekt,“ odpověděl a usmál se.

„Vážně? To jsem nečekala,“ křenila jsem se. „Ale jo, už chápu ty kresby, co jsem viděla u tebe v šuplíku. A promiň, nechtěla jsem se ti nikde hrabat. Jen jsem hledala... hledala jsem tužku,“ zakoktala jsem rozpačitě a on se pousmál.

„To je dobrý, Willow. Nezlobím se. Můžeš se mi hrabat kde chceš,“ procedil a než odešla ta dívka mlčel. *Že by to byl zase dvojsmysl?*

„A nemáš v práci problémy, když tam moc nechodíš?“ vyzvíдалa jsem.

„Jsem démon, trochu podvádím. Ale jen maličko. Vydělávám si poctivě. Docela mi to ale chybí. V Thallaranu je to všechno tak jiný, a hlavně i nudný,“ dodal a já přikývla.

„Nevypadáš na workoholika,“ zmínila jsem.

„Ne? Ale jsem. Ale je pravda, že jsem měl hodně dlouhý období, kdy jsem se jenom flákal. A každý je v práci jině než normálně,“ zmínil.

„Ty jsi jiný i v Thallaranu než tady,“ uvedla jsem na pravou míru a usmála jsem se na něj.

„Jo a jako koho mě máš radši?“ zeptal se.

„Těžko říct. Mám ráda obě tvoje verze. Na Zemi jsi fakt sexy chlap, co vydělává a býval playboy. Což je trochu atraktivní přiznávám, ale jsem ráda, že už jsi s tím seknul. No a v Thallaranu se chováš jako džentlmen, jako král a rozmazluješ mě jako princeznu. Jsi sice brutální a věčně od krve a taky máš rohy a kopyta, ale strašně se mi líbíš i s těma rohama. A ten tvůj ocas...“ přiznala jsem a podívala jsem se na něj.

„A můj ocas co? Co je s ním?“ vyzvídal.

„Miluju ho,“ dodala jsem seriózně a on se usmál. „Ty se červenáš?“ culila jsem se.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že se ti líbím jako démon. Kdyby ne, bylo by to dost blbý. A trochu se mi ulevilo, když jsi řekla, že ti můj ocas nevádí. Dost jsem se za něj před tebou styděl,“ přiznal.

„Já řekla, že ho miluju, ne, že mi nevadí. Miluju tě celýho. A nemusíš se přede mnou stydět za svoje démonský já. Přijde mi to atraktivní. Všechno. To, jak s ním mrskáš, když jsi v rozpacích, jak mi s ním dáváš najevo svoje momentální emoční rozpoložení. Jak mě s ním objímáš, i jak se roztomile tváříš, když se ho dotýkám. Přisahám na svůj život, že tvůj ocas budu vždycky chránit. Víím, jak moc je důležitéj,“ objasnila jsem, stoupla jsem si na špičky a políbila jsem ho.

„Dojímáš mě,“ zašeptal.

„Já víím a hrozně mě to baví,“ zakřenila jsem.

„Jsi pěkná mrška a taky sladká jako melasa. Tvoje krev je sladká, ty celá jsi sladká, i tvoje duše bude sladká. Všechno v mém životě do teď bylo bez chuti a já mám rád sladký. Jsem šťastnej, že tě mám, vážně,“ usmál se.

„To jsem ráda, že nejsem hořká nebo slaná,“ zmínila jsem a on se jen pousmál.

„No každá chuť je lepší než žádná,“ dodal.

„To nevím, to bych se hádala,“ opáčila jsem a on přikývl.

„Máš pravdu. Ale to už řešit nebudeme,“ dodal a já souhlasila.

„A co já? Kterou Willow máš radši?“ vyzvídala jsem.

„Ty jsi úplně stejná, jen se jinak oblíkáš. Nejsi o nic míň brutální na Zemi, viděl jsem tě zabíjet demony kdysi a viděl jsem tě je zabíjet v Desnedalu. V Desnedalu jsi byla trochu brutálnější a ano, byla jsi vystavená většímu riziku, ale líbilo se ti to. Já víím, že jo. Jsi jako já,“ zmínil a já mu dala za pravdu.

„Měla jsem o tebe strach. A taky jsem na tebe chtěla udělat dojem,“ odpověděla jsem.

„Hm, a to se ti povedlo. Nicméně, přízněj to. Mě můžeš říct všechno. Budeš si mě brát, udělám z tebe démonku a strávíme spolu věčnost. Chci, abys mi to přiznala,“ připomínal a díval se mi do očí. Já se nadechla a vydechla, a pak jsem spustila.

„Jsem zkažená, užívala jsem si to zabíjení s tebou i bez tebe. Ještě nikdy jsem nebyla víc vyděšená a v nebezpečí, ale...“ začala jsem a on se pousmál zdvižením levého koutku.

„Jsi zkažená jako já, jako Daemtrish, jako Thayer. Víím to od té doby, cos mi vrazila tu dýku do ruky a co jsi mě svým kopancem málem vykastrovala a ani jsi nemrkla. A tos našťestí neměla kopyta, jinak by se ti to povedlo. A ten den, kdy jsme si spolu hráli u té stěny bys mě zabila, kdybych tě nedržel a nebyl bych nesmrtelnej,“ řekl tiše.

„Ale to byla obrana, ty bys mě taky zabil. Chystal ses mě sníst,“ hájila jsem se.

„Myslíš?“ škádlil mě.

„Tak jo, nebo ne? Myslím, že sám nevíš,“ culila jsem se.

„Vím jistě, že jsem tě nechtěl zabít. Teda touhy jsem měl, ale neměl jsem to nikdy v plánu. Chtěl jsem tě poznat. Chtěl jsem se napít tvou krev a očumovat tvou duši, ale nikdy jsem ti jí nechtěl vzít doopravdy,“ řekl, a to mě celkem překvapilo. Protože já ho chtěla zabít doopravdy, i když se mi líbil a přitahoval mě.

„Hm, možná jsem ještě horší než ty,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Možná? Já jsem si jistej, že jsi mnohem horší a nebezpečnější, než jsem já a mě se to na tobě líbí. Jsi nebezpečně chytrá, jsi silná a krásná. Myslím, že spolu budeme mít roztomilý demony,“ procedil, a to mě trochu zaskočilo až jsem vytřeštila oči.

„Roz...to...milý démony?“ vykoktala jsem ze sebe a on se zase jen pousmál.

„Budeš královna Thallaranu, bohyně a moje manželka. Musíme mít přece dědice, ne? Následníka trůnu,“ dodal se zdviženým levého koutku.

„Na to budeme mít naštěstí hooooodně času,“ zaculila jsem se rozpačitě a na to už nijak nereagoval. Řekla bych, že mě jen provokoval, sám ještě žádné děti nechtěl. *Nebo jo?*

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 26/10 202 8:47

Hellion nadšeně vykonával práci, kterou mu Waydan zadal. Najednou byl zase přátelský, když mohl dřepět na trůně a vládnout. Danica mu pomáhala s papírováním a když měla chvíli, četla si. V tom do sálu vtrhla Aellara a propadla v pláč. Hellion na ní vytřeštěně zíral.

„Co se stalo?“ zeptal se a oba s Danicou se k ní seběhli. Klečela na kamenné podlaze hned u mohutných dveří do sálu a nemohla popadnout dech. Přes slzy neviděla.

„Vstaň, Aellaro, ještě se nastyďneš,“ zašeptala Danica a pomohla kamarádce vstát. Hellion jí ochotně usadil na židli, přisedl si k ní a empaticky se na ní díval.

„Můj táta... Našla jsem ho ležet v kaluži krve v kovárně. Je... on je... je mrtvý,“ zajíkala se. Hellion jí objal, aby jí utěšil.

„Strašně moc mě to mrzí,“ zašeptal jí do ucha. „Najdeme toho, co to udělal. Přisahám ti, Aellaro, že toho hajzla najdeme,“ pokračoval. Danica jí jemně hladila po zádech a oba s Hellionem se na sebe smutně podívali. „Cokoli budeš potřebovat, řekni si. Všechno zařídíme,“ nabídl jí, ale Aellara zavrtěla hlavou a otřela si slzy.

„Jste velice laskavý, Vaše Výsosti, ale postarám se o to sama,“ řekla až tím Helliona překvapila.

„Proč tak formálně?“ divil se.

„Rozhodla jsem se, že odtud odejdu. Chci se stát kovářkou. Královského kováře teď potřebujete a já nechci, aby se na celoživotní dílnu mého otce prášilo. Taký chci být sama. Nezlobte se, Vaše Výsosti, ale chtěla bych do předčasné penze. Potřebuju finance, takže odstupuju,“ řekla a lehce se mu poklonila.

„Jistě, to zařídím. To není problém. Podle smlouvy máš nárok na odstoupení. Jsi jedna z nejvyšších strážkyň, a tak máš nárok na vysokou finanční kompenzaci, ale jsi si jistá, že to myslíš vážně? Vždyť ty miluješ být strážkyní,“ ujistňoval se, ale přikývla.

„Smrtelně. Taký jsem dcera nejlepšího kováře široko daleko,“ zašeptala a rozbřečela se. Hellion na ní empaticky koukal.

„Zione!“ zavolal na něj.

„Ano, Vaše Výsosti?“ poklonil se mu.

„Postarej se o Aellaru. Dej jí vše, co potřebuje a sežeň Hasíta, chci si s ním promluvit,“ řekl a Zion se mu poklonil, a odvedl Aellaru s sebou.

„Moc mě to mrzí,“ řekl cestou, ale ona mlčela. „Tvýho tátu jsem měl rád. Byl to správněj chlap. Počítej se mnou, Laro. Až toho hajzla najdete, chci ho aspoň vidět trpět,“ řekl a ona přikývla.

„Děkuju. Jsi tak hodnej, že to říkáš,“ zakuňkala a skočila mu kolem krku. Zion trochu zazmatkoval. Kdyby ho viděl Asher, jak se, byť jen kvůli utěšování dotýká Aellary, skončil by špatně.

„Vím, že je to těžký, ale neodcházej prosím,“ zašeptal jí do ucha.

„Já musím,“ opáčila a odtáhla se od něj. Zion se jí dlouze díval do očí.

„Kdybys cokoli potřebovala, jsem tu pro tebe, ano?“ usmál se na ní a ona přikývla.

„Dobře. Děkuju,“ dodala. Zion se k ní vždycky choval hezky. Dokonce ho nejednou podezírala z toho, že k ní chová nějaké city. Nikdy jí nic ale neřekl. Protože kdyby se o tom dozvěděl Asher, Ziona by mučil až dokud by neškemral o smrt. Nehledě na to, že ho má rád.

„Nechtěla bys, abych ti v kovárně pomáhal? Jako tvůj učeň? Víš, taky bych odtud rád vypadl, když nad tím tak přemýšlím,“ zeptal se a ona se na něj překvapeně usmála.

„Jsi roztomilej. Vždycky jsi byl, ale to nejde. Ne, že bych nechtěla tvou společnost, ale není to vůbec práce pro tebe. Navíc, kdo by tu dohlížel na ostatní, když ne ty? Oni tě potřebujou tady. A pak, vždycky se za mnou můžeš zastavit,“ chlácholila ho. Zion se na ní zamilovaně díval.

„Aellaro?“ oslovil jí.

„Ano?“ usmála se na něj. Na chvíli jako by zapomněla na bolest. Zion jí byl vždy útěchou. Už když ještě chodila s Asherem a hádali se.

„Ne nic, zapomeň na to,“ zašeptal a pak se zase rozešli směrem k Hasítovi. Nicméně moc daleko nedošli.

„Slyšel jsi to?“ zeptala se, vytáhla svůj meč a prudce se otočila za sebe. Za schodištěm viděla se mihnout rudý plášť.

„Ne,“ opáčil a následoval jí, protože ona se rozhodla, že to půjde prozkoumat.

„Mám pocit, že nás někdo poslouchá,“ řekla a tiše našlapovala k tomu místu. Byla skoro tak tichá jako Thayer v kočíči formě. Asherovi se ale podařilo schovat.

„Možná to byl jen někdo ze sloužících. Červený plášť pro nás není riziko. Navíc jsme neřešili nic zásadního,“ uklidňoval jí Zion.

„Jo, já vím. Ale stejně nemám ráda, když mě někdo sleduje,“ dodala, schovala svůj meč a otočila se zase zpátky druhým směrem. „A cos mi to chtěl říct?“ vyzvídala.

„To je jedno,“ zaculil se.

„Prosím, řekni. Ať je to cokoli,“ naléhala.

„Chtěl jsem jen říct, že tě mám rád. Kdykoli se na mě můžeš obrátit. Se vším,“ řekl a ona se na něj usmála.

„Ty na mě přece taky,“ dodala a pak odešli. Asher zatínal pěsti.

„Tak ty si nedáš pokoj? Vždycky jsi mi jí záviděl, ale to se ti nepovede, ty zasranej hajzle! Aellara je moje!“ vztekal se tiše.

Waydan podřimoval na lavici s hlavou opřenou čelem o své překřížené paže. Já ho nechala spát, ale trochu jsme si z něj s Thayerem a Daemtrish utahovali, když začal tiše chrápat. Pak jsem ho raději vzbudila, ale znova okamžitě usnul. Byl z toho všeho už vyčerpaný a nedivím se mu, taky jsem byla úplně vypnutá.

„Hej, Wilhelmíno!“ volal na mě Thayer. Já se k němu otočila a hodila na něj vražedný pohled. Oslovení Wilhelmína mě od něj iritovalo. On se ale usmíval od ucha k uchu a ukázal na mě palec nahoru.

„Gratuluju,“ zašeptal. Došlo mi, že mi četl myšlenky. *Ach jo to je fakt prokletí.*

„K čemu jí gratuluješ?“ vyzvíдалa Daemtrish a on se k ní naklonil a zašeptal jí to do ucha. Ona se pousmála. „Fakt?“ vyřeštila oči a Thayer přikývl. „No konečně,“ křenila se.

„Hej! Můžete toho nechat?“ okřikla jsem je.

„Jistě, Vaše Výsosti. Už jsme zticha,“ procedila a jeden můj spolužák se na ně podíval jako na idioty.

„Vaše Výsosti? Co to je za divný přezdívky?“ zeptal se.

„Starej se o sebe!“ šťouchl do něj Thayer a pak bylo naštěstí ticho. Nicméně Zack na mě byl pořád naštvaný. Že jsem nechala svého démona, aby ho strašil. A taky pořád nemohl zpracovat, že jsem se na něj kvůli němu vykašlala a zasnoubila jsem se s ním. Zřejmě mi to nikdy neodpustí ani jemu.

HORNÍ THALLARAN – KOVÁRNA NA ROHU MAZURKY 26/10 202 11:28

Aellara třídila staré věci po otci a dávala je do krabic. Oči měla zalité slzami, ale prala se s tím statečně. Už je přece velká démonka na to, aby se o sebe dokázala postarat a o kovárnu. Ještě jednou přepočítala zlaťáky, které dostala jako odstupné za službu Thallaranu jako strážkyně a část oddělila na pohřeb. Zbytek nasypala do truhličky, kterou schovala pod uvolněné prkno pod postelí.

Asher na ní smutně koukal skrze otevřené okno do světnice. Možná, že i on pocítil něco jako výčitky svědomí. Měl sice v plánu Aellaru separovat od Waydana, ale nechtěl jí ublížit. Nicméně neměl jinou možnost, jak by se s ní mohl zase sblížit. Tragédie vždycky zabere, ne?

„Bože já jsem se tě lekla!“ nadskočila, když ho viděla.

„Co tu vůbec děláš? Myslela jsem, že jsi ve škole,“ řekla a šla k němu blíž. Asher neřekl ani slovo, mlčky se na ní díval, a tak ho poznala. Protože takhle se na ní díval vždycky jen Asher.

„Ashere...“ zašeptala po chvílce, když jí to došlo.

„Ahoj, Aellaro,“ řekl tiše a lehce se pousmál.

„Co tu děláš? A jak ses sem dostal?“ zeptala se.

„Musel jsem tě vidět,“ odpověděl.

„Pojď dovnitř,“ poručila mu, on vlezl dovnitř oknem a ona hned zavírala okenice. „Jestli tě tu někdo najde, popraví mě i tebe,“ oznámila mu.

„Já vím, proto tu nebudu dlouho. Nechci, aby se ti něco stalo. Ale chtěl jsem ti to říct. Pořád tě miluju, Aellaro. A nikdy nepřestanu. I když ses ke mně tenkrát otočila zády. Omlouvám se za to všechno, co jsem ti udělal a jak jsem se k tobě choval,“ řekl a ona se podívala do země.

„Já se k tobě neotočila zády. Já si jen myslím, že jsi měl být zodpovědnější a přijmout následky svých činů. Odpusť mu to, je to i ve tvém zájmu. Když se usmíříte, všechno bude dobrý. Budeme moci být zase spolu a nebudeme se muset schovávat. Zadávat tu pýchu, Ashere. Kvůli mně,“ řekla a on přikývl.

„Dobře. Udělám co chceš. Od teď tě budu poslouchat,“ řekl a usmál se na ní. „To s tvým tátou mě moc mrzí. Vážně moc,“ zmínil a ona se rozplakala a pevně ho objala.

„Tolik jsi mi chyběl. Mám pocit, že jsem na všechno úplně sama... já... nevím co mám dělat,“ plakala. Asher si jí k sobě pevně přivinul a políbil jí do vlasů.

„To je dobrý, už jsem tady,“ šeptal.

„Zůstaň,“ řekla z ničeho nic.

„Ne, to nemůžu,“ odpověděl rozumně.

„Říkal jsi přece, že mě budeš poslouchat. Říkám ti, abys zůstal. Chci, abys zůstal,“ zopakovala. Asher zoufale povzdychl, prstem jemně podebral její bradu a zvedl jí hlavu výš. Podíval se jí do očí a přikývl.

„Jak si přeješ.“ Aellara si stoupla na špičky a vášnivě ho políbila.

„Taky tě pořád miluju,“ přiznala.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 26/10 2020 12:45

Po škole jsme se všichni vyšťaveně ploužili chodbou směrem do jídelny. Hodina literatury a historie nás všechny zmohla. Waydan mě držel za ruku a líně mě vlácel za sebou.

„Copak ti je, Waydí?“ křenil se na něj Thayer.

„Už jsem na školu asi vážně starej,“ procedil, vzal si do ruky táč a nandával na něj všechno možné i pro mě. My jsme se pousmáli.

„Kolik, že ti vlastně je?“ zeptala se Nina.

„740,“ odpověděl a ona vytřeštila oči.

„Ty jo, to jsi vážně už celkem prošlej,“ zahihňala se a Daemtrish ho lehce poplácala po zádech div, že nevyklopil pudink do polévky.

„Tak to slyšíš, Nejvyšší. Jsi prošlej,“ culila se.

„Ty máš co říkat,“ opáčil a natáhl se ještě pro další lžičku.

„Do kdy jsou podle tebe vlastně trvanlivý?“ zeptal se Thayer Niny cestou ke stolu, aby se kamaráda a svojí přítelkyně zastal. Waydan na něj hodil bodavý pohled.

„Nechme toho. Rychle jim to vysvětlíme a vrátíme se do Thallaranu. Morinkové můžou zase útočit. Bůhví, co se tam vlastně děje,“ řekl seriózně Waydan a všichni jsme přikývli.

„Já myslel, že bůh ví všechno. Co jsi to za boha?“ rýpal do něj Zack.

„Jen do mě,“ zašeptal otráveně Waydan.

„No tak, kluci prosím. Nechte toho. Prosím, můžete se usmířit? Kvůli mně? Zacku, vážně mě mrzí, že jsem ti ublížila. Ale víc už nemám, co bych k tomu řekla,“ dodala jsem.

Waydan chytl tác do jedné ruky a druhou mu podal na usmířenou a čekal až mu s ní Zack potřeše. Udělal to ale jen kvůli mně, myslím, že mu bylo jinak úplně jedno, jestli se budou prát nebo co. Zack zhluboka vydechl a potřásl si s ním rukou.

„Fajn. Tak teda mír. Odpouštím ti,“ dodal.

„Nemáš sice co, ale jsem rád, žes to řekl,“ usmál se na něj povýšeně Waydan a zase si mě k sobě přivínil.

„Paráda. Tak si pojďme sednout támhle k oknu. Tam je místo. Waydan s Thayerem vám odpoví na všechny otázky,“ sdělila jsem jim a následně jsem sklídila nepříjemný pohled od obou z nich. „Co je? Nebo jim to mám celý převyprávět já?“ zeptala jsem se.

„Ne, to je dobrý, zlato. Jak chceš,“ usmál se na mě, položil přede mě tác, sedl si a opřel se o opěradlo. „V klidu jez, co sníš a zbytek dojím. Zatím vám můžu teda vyprávět co jsme zač,“ dodal a začal stvořením obou světů.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 26/10 2020 14:37

Waydan akorát odemkl dveře do bytu. Všichni jsme se nahrnuli dovnitř a sundávali si bundy. „Nemusel jsi jim říkat úplně všechno, nejsou to naši kámoši,“ zmínil Thayer a plácl sebou na gauč.

„Bože jo, sladký domov,“ procedil Waydan a plácnul sebou vedle Thayera. My s Daemtrish jsme se na sebe pousmály a mířily jsme si to za nimi.

„Thayer má možná pravdu. Akorát to můžou využít proti nám. Jsi náš bůh a Nejvyšší a my tě musíme chránit. Celkem jsi nám to zavařil, jestli je někdy naštevš,“ zmínila Daemtrish a Waydan se pousmál.

„Už nás po maturitě nikdy neuvidí. Jestli jo, bude to náhoda. Není jediná šance, jak by nás mohli najít v Thallaranu,“ odpověděl.

„Stejně jsi nemusel zabíhat do detailů a říkat jim o Granátu,“ komentoval Thayer.

„Hm, to jsem možná fakt neměl no. Ale klídek, i nebezpečnější potvory ví, co je ten kámen zač a žiju,“ křenil se.

„Měl bys být opatrnější. Teď, když máš před svatbou a měníš kompletně pravidla Thallaranu. Chystáš se sjednotit dva nepřátelské klany,“ promlouval mu do neexistující duše Thayer.

„Jo, já vím. Mimochodem, přijde mi, že lovci nějak úplně vymizeli. Kromě mojí princezny jsem na žádnýho nenarazil několik měsíců,“ zmínil.

„Pravda, není to trochu divný? Vždyť lovců je po světě mraky,“ řekla Daemtrish a všichni jsme přikývli.

„Třeba se spolčili a pak na nás hromadně zaútočí?“ spekuloval Thayer.

„Já už bych se snad nedivil ničemu,“ procedil suše Waydan a zase na chvíli zavřel oči.

„Co je mu? Proč je tak utahaný?“ šeptala mi do ucha Daemtrish a já jen pokrčila rameny.

„Necháme ho spát, vzbudím ho za hodinu a vyrazíme zpátky domů,“ zašeptala jsem.

„Domů? Už je to pro tebe doma?“ divil se Thayer.

„Doma je to tam, kde je to doma pro Waydana. Bez ohledu na to, jak moc to tady oba máme rádi, stejně budeme doma v Thallaranu. Měla bych si na to zvyknout. Jsem budoucí královna a on je král,“ objasnila jsem a oni oba souhlasně přikývli.

Waydan začal tiše chrápat a všichni jsme se na něj překvapeně podívali. „Teda ten usíná rychle. Ještě nikdy jsem nezažil většího lenochoda,“ prohlásil Thayer a odešel do kuchyně. Daemtrish ho následovala. Já jsem se na něj podívala a pohladila jsem ho po tváři. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se jeho ocas snaží probojovat z džínů a když se mu to povedlo, stočil se do klubíčka na jeho hrudi.

„Nejspíš je ti zima, vid’?“ zašeptala jsem a natáhla jsem se přes něj pro deku, abych ho mohla přikrýt. „Pořádně se prosí,“ usmála jsem se, políbila jsem ho na tvář a šla jsem za ostatními do kuchyně.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 26/10 202 20:58

Waydan vešel do trůnního sálu s Daemtrish po svém boku. Na poslední chvíli se rozhodl, že mě nechá na Zemi s Thayerem. Alespoň do konce týdne. „Tak co? Něco se stalo, zatímco jsem tu nebyl?“ zeptal se Helliona a vyštípál ho z trůnu, kam si následně sedl.

„Ne nic. Vlastně jo. Aellara se rozhodla skončit jako strážkyně,“ řekl Hellion.

„Cože? Proč?“ vytřeštil oči.

„Jejího otce v noci někdo zavraždil, a tak se chce ujmout kovárny,“ odpověděl.

„Pro Kristovy rány, to mě hrozně mrzí. Kdo to mohl udělat?“ zeptal se, ale Hellion pokrčil rameny. Hledáme ho. Nicméně jsme nikoho podezřelého nenašli,“ dodal.

„Hm, hned zítra se na to podívám a osobně jí vyjádřím soustrast,“ řekl a podíval se na Daemtrish, která vypadala zaskočeně.

„Jak ho zabil?“ zeptala se.

„Probodli ho mečem. Dvakrát. A přímo u pece v kovárně. Ještě měl na sobě zástěru a rukavice,“ odpověděl smutně Hellion.

„Takže to musel být nějaký jeho zákazník,“ zmínila Daemtrish pohotově.

„Každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán,“ zašeptal si pro sebe Waydan. „Hellione, zaměř se na sousedy a na jeho zakázky. Musíme zjistit, kdo to byl a toho hajzla potrestat,“ řekl se zaťatými zuby. Hellion se mu lehce poklonil.

„Zítra se dám do práce. Je to všechno? Smím jít?“ zeptal se a Waydan přikývl.

„Jojo, běž,“ usmál se a opřel si hlavu o křeslo. Svůj ocas omotal kolem boční opěrky a pevně jí jím svíral. Daemtrish ho pozorovala.

„Máš vztek. To je pochopitelný. Ale měl bys být opatrný, aby sis ho nezlomil,“ upozornila ho a mířila si to ze sálu.

„Trish...“ zašeptal a ona se na něj otočila zpátky. „Ne nic,“ usmál se.

„Určitě?“ ujišťovala se a on přikývl. „No dobrá, Veličenstvo. Jestli je to všechno, půjdu si lehnout,“ řekla a odešla.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 2/11 2020 7:45

Akorát jsem se hrabošila ve skříňce a hledala jsem učebnici, když ke mně přišel Zack. „Neviděla jsi Ninu? Měli jsme jít spolu na chemii, ale někam mi zmizela,“ zeptal se, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, dneska jsem jí ještě neviděla,“ odpověděla jsem mu.

„Tohle už je asi po pátý,“ procedil. Já jen pokrčila rameny, zavřela jsem skříňku a mířila jsem si do učebny. Thayer už na mě čekal ve třídě a kde se fláká Nina mě momentálně moc nezajímalo. Je fakt, že tohle nebylo prvně, co jí hledal. Neustále před ním utíkala. *Že by se mezi nimi něco stalo?*

„...Ach, Waydane. Tohle by jsme neměli dělat. Cítím se hrozně,“ šeptala Nina rozpačitě. Byla opřená o stěnu v umývárně a dovolila Waydanovi, aby se po ní chtivě sápal.

„Vždycky ses mi líbila. Vykašli se na něj a budeme spolu. Se mnou se budeš mít skvěle. Udělám z tebe královnu Thallaranu, jak by se ti to líbilo?“ pokračoval.

„A co Willow? Nejste zasnoubení? Tohle jí přece nemůžu udělat. Je to moje kamarádka,“ pokračovala.

„Vážně? Myslím, že zas taková kamarádka pro tebe není. No tak, já vím, že mě chceš. Jsi ze mě udělaná už od první chvíle cos mě viděla. Na Willow kašli, zasnoubení můžu kdykoli zrušit. Stačí když mi řekneš, že mě chceš a zbytek zařídím. Jen to zatím nikomu neříkej. Nikomu,“ šeptal a zabořil jí obličej do výstřihu. Nina zakláněla hlavu a slastně vzdychala.

„Jo chci tě. Vždycky jsem jí tě záviděla. Ale to nemůžu udělat. Musíme s tím přestat, Waydane. Už to trvá skoro týden,“ vzdychala.

„Já tě nenechám odejít. Hrozně tě chci,“ pokračoval a zakousl se jí do krku, a to už mu Nina tuplem nemohla odolat. Vecpala své ruce pod jeho tričko a nehty mu směrem nahoru projela po jeho vypracovaném břiše.

„Máš tetování? Je to sexy. Celej jsi sexy,“ procedila mezi polibky a nechala se od něj muchlovat.

„Nino?“ naháněl jí Zack. Nina se polekala a zakryla dlaní sobě i Waydanovi pus, nicméně ten se nenechal. Pokračoval v tom nenápadným muchlování.

„Bere mě to, když je to zakázaný,“ šeptal jí tiše do ucha. Nina slastně přivírala oči a tiše mu oddychovala do ucha.

„Tohle není správný. Waydane, prosím. Nechci, aby se to dozvěděli takhle,“ zašeptala.

„Nino?“ Zack nakoukl do umývárny. Ona Waydana pohotově odstrčila za roh a rozpačitě se na Zacka dívala.

„Co tu děláš?“ vyzvídal. „Něco ti je? Vypadáš rozhozeně,“ polekal se.

„Ne, jen se mi udělalo trochu blbě. To bude dobrý, běž napřed. Já jsem v pohodě,“ culila se na něj.

„Určitě? Nechceš aspoň, abych zavolal Willow?“ ujišťoval se.

„Ne, Willow ne!“ vykřikla.

„Dobře no. Tak kdyby něco, zavolej mi a já přijdu,“ dodal, rozhlídl se kolem a pak tedy odešel. Nina se otočila na Waydana.

„Mezi námi je konec, tohle nejde. Nemůžu jim to udělat. Stačí už to, co jsem udělala. A nechod' za mnou!“ řekla a chystala se odejít, ale Waydan si jí k sobě přitáhl za ruku a podíval se jí do očí.

„Teď' mě políbíš. A na to, že je mezi námi konec zapomeňš. Chci tě a ty chceš mě a budeš mi to dávat najevo jen před Zackem. Ale před Willow si dáš pozor. Neřekneš jí o nás,“ ovlivnil jí a ona přikývla a políbila ho.

„Pojď sem,“ řekl, přitáhl si jí k sobě a udělal jí na krku modřinu svými rty. „Tvoji krev jsem si užil,“ prohlásil a usmál se na ní. Ta nijak nereagovala. „Teď' už jdi a nezapomeň si před Zackem odhrnout vlasy, chci, aby věděl, jaký to je, když mu někdo doopravdy přebere holku,“ dodal a usmál se. Nina ho poslechla a omámeně odešla do učebny chemie.

My jsme s Thayerem zatím rychle dopisovali domácí úkoly, které jsme nestihli doma. Učitel ještě nedorazil, a tak jsme měli ještě trochu času. Taky jsem dopisovala úkol Waydanovi, který mi slíbil, že dorazí později.

„Kde je ten Waydan? Pořád se někde courá,“ zmínila jsem otráveně.

„Říkal, že musí ještě něco zařídit v Thallaranu. Dneska ráno měl zase několik poprav,“ odpověděl Thayer a já přikývla.

„Má toho moc, je mi ho líto,“ řekla jsem.

„Sorry, že jdu pozdě. Musel jsem si ještě odskočit a tak.“ Usmál se na mě Waydan a dal mi malou pusu na tvář.

„Proč máš na tváři krev?“ divila jsem se.

„Krev? To asi musí být ještě od těch poprav. Sice jsem se pořádně vydrbal mýdlem, ale ty stříkance se dostanou všude,“ zahihňal se a otřel si to do mikiny. Mluvil o tom jako by to nic nebylo, ale už jsem si na jeho zvrácenost trochu zvykla. Navíc, byli jsme si podobní.

„A užil sis to?“ zeptala jsem se a on se pousmál a přikývl.

„Docela jo. Byli to samí šmejdi,“ procedil a v tom do třídy vešla Nina. Měla na krku obří cuclek a byla bílá jako stěna. Ani se na nás nepodívala. Zato Waydan na ní celkem překvapeně zíral.

„Zajímalo by mě, co se jí stalo. Vypadá divně. Pořád někam mizí,“ komentovala jsem.

„Hm, našťestí mě Nina nijak extra nezajímá. Zajímáš mě jen ty, moje snoubenko,“ řekl a zamilovaně na mě civěl.

„To jsem ráda. Asi bych nepřežila, kdyby můj snoubenec a další chlap páčil za mou kamarádkou,“ objasnila jsem.

„Neboj, to se nemůže stát. Já jsem ti stoprocentně věrnej,“ procedil jako by chtěl pochvalu.

„Já se nebojím. Za pár dní se budeme brát a všechno bude jako z pohádky. Věřím tomu,“ dodala jsem a pohládila jsem ho po stehně. „Už dávno zvonilo, nikde nevidím Zacka. Snad někde nehledá Ninu, když už je tady,“ zmínila jsem.

„Zlato, kašli na ně dva, jo? Nic se neděje. Není to naše starost. Moc se s tím zatěžuješ. Oni se o tebe taky vůbec nezajímají,“ zašeptal mi do ucha.

„Asi máš pravdu,“ usmála jsem se na něj.

„Jasně, že mám. Vždycky mám pravdu,“ škádlil mě.

„Vezměte si do ruky tužky, napíšeme si malý testík,“ řekl učitel už mezi dveřmi a podal spolužačce u katedry papíry na rozdání. Třídou se rozléhaly otrávené zvuky. „Je to jen malý test z toho, co jsme probírali minulý týden,“ chlácholil nás učitel. Waydan nic neříkal, jen vzal do své levé ruky tužku a začal se podepisovat do rohu papíru, který právě obdržel od spolužačky.

„Ty to umíš bez problémů?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Klidně ode mě popisuj, lásko. Já totiž nebudu mít horší známku než za dvě,“ procedil a začal odpovídat na první otázku. Thayer se na mě jen mlčky podíval a pokrčil rameny. Waydan vypadal soustředěně. Normálně je otrávený, když má psát test, ale dneska byl trochu ve zvláštní náladě. Ale dokud byl spokojený, byla jsem i já.

„Hej, kámo. Než se položíš do učení, kde se zdržela Daemtrish? Měla přijít s tebou,“ šťouchal do soustředěného Waydana Thayer.

„Šla navštívit Aellaru. Dovolil jsem jí s ní zůstat. S Hellionem a Danicou pořád pátrají po tom vrahovi,“ odpovídal.

„Aha. Ale mohl jsi mi to říct,“ zmínil.

„Promiň, čiči,“ opáčil a pokračoval v testu. V tom do třídy vešel Zack.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Někdo mě zamkl v šatně,“ procedil a Waydan se pousmál.

„Co je?“ zeptal se, když jsem na něj hodila bodavý pohled.

„Já vím, že ho nemáš rád, ale nemusíš to dávat tak jasně najevo,“ zpražila jsem ho.

„Promiň, lásko moje. Jen mi to přišlo vtipný,“ opáčil a pohládl mě po stehně.

„Tak co, je ti líp?“ zeptal se Zack Niny. Ona přikývla, odhrnula si vlasy z krku a trochu se na něj vyprsila. Zackovy oči hned zamířily k jejímu krku na obří fialovou modřinu.

„Co to je?“ zeptal se.

„Co?“ zašeptala a usmívala se na něj.

„Ten cucflek,“ objasnil.

„Ale to není cucflek. Jen jsem se bouchla. To nic není,“ opáčila.

„Jasně do krku a já jsem úplně blbej. Koukej to vyklopit, kdo to byl?“ zpovídal jí.

„Nikdo, vážně,“ pokračovala. Zack se otočil na Waydana a hodil na něj vražedný pohled.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se ho.

„Nemám páru,“ odpověděl a taky na něj zíral. „Víte co? Od teď si budeme všimát svýho. Mě se zdá, že se s nima nejde normálně bavit a usmířit se s nima. Pořád mají nějaký problémy,“ procedil nafouknutě Waydan a Thayer přikývl.

„Ale...“ začala jsem.

„Promiň, lásko, ale já už jsem z toho utahanej. Na tyhle středoškolský blbiny jsem už starej,“ dodal suverénně a vrátil se k testu.

„Souhlasím s Nejvyšším,“ zašeptal Thayer a taky se věnoval testu. *No jo, asi jsem na to sama. Nakonec jsou to moji přátelé a ne jejich. O přestávce se jich zeptám.*

Hned, jak zazvonilo Zack popadl Ninu za ruku a odtáhl jí někam mimo náš dohled. „Co je? Pusť mě! Proč se tak chováš!“ prskala.

„Když jsem tě ráno našel, bylas divná. Waydana jsem taky nikde neviděl. Navíc takový cucfleky jsou jeho styl. Už jsem to jednou zažil. Koukej mi to vyklopit, nebo to na tebe řeknu Willow a to hned,“ udeřil na ní.

„Nevím o čem to mluvíš,“ fňukala.

„Ne? Pane bože, Nino. Přestaň zatloukat, aspoň pravdu bych si zasloužil, ne? Já už to stejně vím a stejně bude mezi náma konec, tak je to jedno,“ pokračoval.

„Konec? Já se s tebou ale nechci rozejít,“ zašeptala smutně.

„Jsi normální? Pak nechápu proč... on tě snad nějak ovlivnil? Chceš říct, že... já toho hajzla zabiju!“ vztekal se, odstrčil jí od sebe a někam odběhl. Zatímco my jsme si to mřili do další učebny a probírali jsme ten test.

„Já si musím skočit do skříňky pro kalkulačku,“ oznámila jsem jim.

„Dobře, Thayer půjde s tebou, kdyby náhodou. Chci, abys byla v bezpečí,“ řekl Waydan usmál se na mě. Thayer ho poslechl. Nemělo cenu se s ním dohadovat. Taky měl pravdu, kolem mě bylo spoustu nebezpečí.

„Ty zasranej, sráči. Mám to říct Willow hned, nebo jí to řekneš sám? To jsi takový nadržený hovado, že se nedokážeš ovládat, nebo jsi takovej hajzl, že si rád hraješ s city ostatních?“ vyjel po něm Zack a tentokrát narazil zády na stěnu jeho. Všichni kolem na ně zírali, ale pokračovali v cestě.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Waydan a Zacka ze sebe klidně sundal.

„Nina je moje, rozumíš? Už jsi mi sebral Willow. Nemusíš si nic dokazovat. Jo, jsi perfektní. Holčák se líbíš a já na tebe žárlím. Stačí? Ale už toho nech!“ pokračoval.

„Já ale vážně nechápu, o čem to mluvíš,“ řekl a díval se na něj naprosto šokovaně.

„Tak to jsi ještě větší zmrld, než jsem si myslel. Varuju tě, ještě jednou a přísahám na tvýho otce, kterýho neznám, že tě jednou zabiju,“ dodal a odešel.

„Co je?“ zeptal se Thayer, který k němu akorát dorazil.

„Nemám páru. Asi se zbláznil. Myslí si, že jedu po Nině nebo co,“ odpověděl Waydan rozpačitě.

„Cože?“ vykřikla jsem, když jsem se k nim dostala tak blízko, abych to slyšela.

„Myslí si, že jedu po Nině. Vypadal dost našťavaně. Jako by nás spolu načapal in flagranti nebo co,“ pokračoval.

„Divný. A jedeš?“ zavtipkoval Thayer, ale oba jsme ho s Waydanem okamžitě zpražili pohledem. „To byl vtip. Já vím, že tě Nina absolutně nezajímá,“ usmíval se, ale já si tím tak jistá nebyla. *Její krev už ochutnal, co když mu chutnala víc než ta moje? I to se může stát, každý démon má jiný chutě. Taky už jsme spolu několikrát spali a třeba už to pro něj není ono.*

„Snad mi věříš, Willow, ne? Nikdy bych nic takovýho neudělal. Nezajímá mě žádná jiná. Jenom ty. Miluju jenom tebe a chci jenom tebe,“ ujišťoval mě a já se pousmála. Věřila jsem mu, ale cítila jsem na hrudi takový podivný balvan. Jako by se to fakt stalo a já jsem se cítila zrazená. Živě jsem si představila, jak moc by mě zničilo, kdyby mě s ní Waydan podvedl. *Zabila bych ho! Zabila bych je oba!*

„Já ti věřím,“ zašeptala jsem a šla jsem napřed.

„Nevypadá, že by ti věřila,“ zmínil Thayer.

„Já ale nic... ach jo. Co mám dělat? Vůbec nechápu, co se to děje. Toho Zacka s Ninou mi byl čert dlužnej fakt,“ procedil otráveně.

„To se vysvětlí. Nina je trochu jednodušší a koketa, bůhví, s kým se kde muchlovala. A Zack podezírá tebe, protože tě prostě nemá rád a...“ Waydan ho přerušil.

„A žárlí na mě. Sám mi to přiznal,“ dodal.

„Ach jo, školní drama. Taky už jsem na to starej, nejsi sám,“ řekl Thayer a zavrtěl nad tím hlavou.

THALLARAN – KOVÁRNA NA ROHU MAZURKY 2/11 202 15:07

Aellara seděla s Daemtrish u stolu, popíjely čaj a povídaly si. „Jsi hodná, že jsi tu se mnou zůstala. Od té doby, co táta umřel, jsem úplně v háji. Všechno se mi rozsypalo,“ řekla a Daemtrish jí jemně pohládila po rameni.

„Kdykoli, holka. Kdykoli...“ usmála se na ní.

„Jsem jako hromádka neštěstí. Nejsem schopná nic dělat. Klepou se mi ruce a cítím se provinile,“ prozradila.

„Nemáš se proč cítit provinile. Nemůžeš za to, co se stalo tátovi. To bude dobrý, Aellaro. Čas všechno zahojí. Já vím, že to hrozně bolí a bolet to bude už pořád, ale časem ta bolest bude snesitelnější. Sama si nedovedu představit jaký by to bylo, kdybych ztratila tátu, ale bude brzy líp. Jsem si tím jistá. Jsi kamarádka boha. Jsme tu pro tebe a až toho vraha najdeme, můžeš si s ním udělat co chceš,“ řekla.

„Jsem tak ráda, že jsi moje kamarádka, Daemtrish,“ zašeptala a pevně jí objala.

„Jen se vyplač. Já nikam nespěchám. Klidně tu s tebou zůstanu i přes noc, jestli budeš chtít,“ dodala.

„To je dobrý. Nemůžu tě zas tolik zdržovat. Víím, jak moc jsi chtěla být dneska taky s Thayerem. Nicméně, tvoji nabídky využiju a když to bude nesnesitelný, určitě se ti ozvu,“ pronesla se slzami v očích. Byly to zbytky slz z pláče pro otce a taky nové slzy dojetí, že má tak skvělé přátele. Každopádně se cítila provinile, že ty skvělé přátele vlastně zrazuje, protože se vrátila k jejich úhlavnímu nepříteli, kterého ještě navíc i schovává u sebe doma.

„Waydan s Willow se budou 11. brát. Už aby to měli za sebou. Nic jinýho jim nepřeju. Zdá se, že to mají tak těžký. Je mi jich líto,“ procedila Daemtrish.

„Taky jim to přeju. Asher jim to pořádně zavařil,“ odpověděla a Daemtrish přikývla.

„A s tím jsi na tom jak? Mě to můžeš říct, nikomu nic neřeknu. Chápu, že jsi ho měla vážně ráda. Já měla taky Waydana ráda a přiznám se, že ho mám pořád ráda,“ zmínila a Aellara se zarazila.

„Miluješ ho? Pořád ho miluješ?“ ujíšťovala se a Daemtrish přikývla. „A co Thayer?“ vyzvíдалa.

„Miluju je oba. Ale ta láska k Waydanovi mě ještě nepřešla. Nicméně si to nech pro sebe,“ řekla a Aellara přikývla.

„Neboj se, nic neřeknu. Taky to máš těžký,“ dodala.

„Hm. Není to tak hrozný. Co ten Asher?“ vyzvíдалa.

„Nic. Je v Trhlině a mrzí mě, že to takhle dopadlo, ale Waydanovi nic nevyčítám. Pořád k němu něco cítím, ale naprosto souhlasím s Waydanem. Nicméně, chtěla bych pro Ashera, aby se uklidnil a mohl se vrátit zpátky,“ vysvětlila.

„Vztahy jsou složité a vždycky byly. Nikdo ti nebude vyčítat, když ho navštívíš,“ usmála se na ní.

„Budou mě brát jako zrádkyni. Což taky i jsem, když ho pořád miluju. Ale nemůžu si pomoci. Pořád pro mě bude důležitý, i když se choval hrozně. Mě nikdy neublížil. A pořád to není zrádce, aby si zasloužil přijít o ocas. Ty boje byly vždycky mezi ním a Waydanem. A Willow... i ty jsi jí dřív brala jen jako lovkyni. Byli bychom pokrytci, kdybychom, se snažily to potlačit,“ připomněla a Daemtrish přikývla.

„Máš pravdu. Asher se musí smířit s realitou. Jinak mu už nikdo nikdy nepomůže,“ dodala, dopila čaj a zvedla se ze židle. „Jestli jsi teda v pořádku s tím, že tu zůstaneš přes noc sama, už teda půjdu. Chtěla jsem si taky užít tepla lidskýho světa a náruče svého přítele, než se zase budu muset vrátit na cvičiště,“ pousmála se a Aellara přikývla.

„Jasně. Užij si večer,“ řekla a šla jí vyprovodit ke dveřím.

„A kdyby cokoli, dej mi vědět. Jsme tu pro tebe,“ dodala, zamávala jí a odešla. Aellara za sebou zabouchla dveře a sklouzla se zády podél nich až na zem. Bylo to jako tenkrát, když Waydana zradila a skoro osvobodila Ashera v Trhlině. Cítila se provinile. Ale s tím rozdílem, že tentokrát si byla jistá, že jestli to někdo zjistí i kdyby jen Daemtrish, čeká jí poprava.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 2/11 2020 19:11

Já jsem skoro celý den s Waydanem nemluvila. Nebylo to snadné se mu vyhýbat, když jsme spolu sdíleli byt, ale i tak jsem to nějak zvládla. „Nemáš hlad? Chceš, abych ti něco uvařil?“ promluvil na mě zhruba po třech hodinách, co jsem se zavřela v ložnici se sluchátky v uších a s notebookem na klíně.

„Nemám hlad. Díky,“ odpověděla jsem.

„Willow, tohle si nezasloužím. Nic jsem neudělal. Přisahám ti na otce, že jsem ti věrný,“ řekl a přisedl si ke mně na postel. Já se na něj ani nepodívala. Nějak mi to nešlo.

„Já ti věřím,“ odpověděla jsem.

„Ale nevěříš. Kdybys mi věřila, nebyla bys ztrápená a nechovala by ses ke mně, jako bych myslel na jinou,“ pokračoval.

„Máš pravdu. Omlouvám se. Asi mám jenom strach. Nějak jsem se tím strachem nechala přemoci až jsem tomu pocitu doopravdy uvěřila,“ vysvětlila jsem a konečně jsem se na něj podívala.

„Asi. Natáhni se, udělám ti zatím něco k večeři,“ pousmál se, pohladil mě po vlasech a mířil si to ke dveřím. Já jsem ho mlčky doprovázela očima. „Miluju tě. Jenom tebe. Pamatuji si to,“ dodal, když se chystal za kliku.

Bezva, chováš se jako žárlivá kráva. Jak jsem si mohla dovolit si o něm tohle vůbec myslet? Vždyť to do teď mezi námi bylo perfektní. Kdyby o mě ztratil zájem a chtěl jinou, choval by se přece jinak, ne?

Waydan akorát nasypal Thayerovi do misky granule, opláchnul si ruce a začal něco tvořit v kuchyni. Já jsem vylezla z ložnice a objala jsem ho zezadu. Položila jsem si hlavu na jeho záda a zhluboka jsem vydechla.

„Promiň, že jsem o tobě pochybovala. Nevím, co to do mě vjelo. Odpuť mi to, prosím. Neměla bych nikdy pochybovat o svém bohu. Jak moc velké je to prohřešek?“ zeptala jsem se a on se pousmál, chytl mě za ruce a pak se ke mně otočil čelem.

„Jedno noční milování bude jako rozhršení stačit. Pak ti odpustím všechno,“ zašeptal mi do ucha a políbil mě na něj.

„Dobře. Když to chce bůh a pak mi bude odpuštěno,“ usmála jsem se na něj.

„A ty? Mě záleží hlavně na tom, co chceš ty,“ řekl a jemně mě palcem pohladil po spodním rtu.

„Chci tebe,“ odpověděla jsem a políbila jsem ho.

„To jsem rád. Běž si teda zatím odpočinout, já ti něco uvařím,“ zopakoval.

„Chci ti pomoci,“ řekla jsem, natáhla jsem se pro zástěru a zavázala si jí kolem pasu.

„Jak si přeješ. Taky musím poslouchat svoji bohyni,“ komentoval a podal mi nůž.

THALLARAN – KOVÁRNA NA ROHU MAZURKY 2/11 202 23:35

Asher ťukal na dveře Aellařina domku. Ta mu hned běžela otevřít. „Kde jsi byl celý den?“ zeptala se ho.

„Tak různě,“ odpověděl stroze a posadil se ke stolu.

„Nevěřím, že to říkám, ale měl bys jít radši na Zem. Tady jsi ve strašném nebezpečí,“ zmínila.

„Já vím, ale chci být s tebou. Aspoň v noci. Šance, že sem někdo přijde v noci je prakticky nulová,“ řekl a usmál se.

„Ashi, jak ses dostal z Trhliny, aniž by si někdo všiml, že tam nejsi? Už je to několik dní a pořád jsem neslyšela zvony. Nikdo tě nehledá,“ zeptala se ho znova. Předtím jí na to neodpověděl.

„To ti nemůžu říct, protože sám nevím. Vím jen to, že jsem v přestrojení za Waydana odešel hlavní branou. Co se děje v Trhlině od té doby nemám ani ponětí,“ odpověděl.

„Cos dneska dělal?“ vyzvídala.

„Byl jsem na Zemi a pozoroval jsem lidi. Procházel jsem se po parku a přemýšlel jsem, jaký by to bylo krásný, kdyby jsme se tam spolu přestěhovali natrvalo. Teď když už nemusím sedět na trůnu a vládnout ani nemusím trčet v Trhlině, chtěl bych pro nás aspoň kousek svobody,“ odpověděl.

„To já bych chtěla taky. Vlastně bych to mohla zařídit. Zeptám se Waydana, jestli by mi nepovolil se přestěhovat na Zem na trvalo. Vzala bych tě s sebou,“ usmívala se.

„To nejde, Aellaro. Waydana se na nic ptát nebudeš, jasné? Je chytřej, dřív nebo později mu to dojde. Navíc mám ještě spoustu věcí na práci, abych získal svůj život zpátky. Dokud to nebudu mít hotový, budu si dávat pozor. A ty taky. Budeme tu spolu jenom přes noc,“ řekl a ona přikývla.

„Pojď ke mně, lásko moje,“ zašeptal a natahoval k ní svou ruku. Aellara se ho chytla a posadila se mu na klín. „Už ho nenechám mi nic vzít. Nic. Teď je na řadě on. Připravím ho o všechno tak, jako on připravil o všechno mě. A dám si kurva pozor na každý svůj krok!“ dodal až tím Aellaru vyděsil.

„Ashi?“ oslovila ho.

„Hm?“ usmál se na ní a letmo jí políbil na tvář.

„Prosím nedělej to. Vykašli se na to. Všechno tím akorát zhoršíš. Věř mi,“ prosila ho.

„Neboj se. Tentokrát to bude dobrý, uvidíš. Waydan nemá ani páru o tom, že jsem venku. Teď je náš čas, lásko,“ řekl a přitulil se k ní.

„Cos udělal? Co máš v plánu?“ tahala z něj.

„Nebud' tak zvědavá, Alli. Vůbec si nedělej starosti. Uvolni se,“ odpověděl.

„To nepomohlo,“ opáčila.

„Hm, to vidím. Tak já tě uvolním po svém...“ usmál se a začal jí laskat krk. Její ocas omotal svým a jemně ho sevřel. Aellara mu vzrušeně vzdychla do ucha. „Chci tě,“ šeptal, zatímco jí táhl do postele.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 3/11 2020 7:38

Zack se zuřivě hrabal ve své skřínce a pak s ní hlasitě třísknul. I slepý by viděl, že byl našťvaný. „Co je?“ zeptala jsem se ho.

„Kde máš Waydana?“ oplatil mi otázkou.

„V Thallaranu. Má nějaký ranní povinnosti. Přejde zase asi jako včera. Proč se ptáš?“ odpověděla jsem.

„Nic jen, že zase nemůžu nikde sehnat Ninu,“ řekl.

„A co s tím má Waydan společnýho?“ zeptala jsem se ho.

„No to ještě nevím, ale určitě něco jo. A já to zjistím a pak je oba roztrhnu jak hady!“ dodal a odešel.

„Co je to zase za drama?“ zeptal se Thayer, který akorát s Daemtrish dorazili ke mně.

„Já nevím. Začínám si fakt myslet, že se zbláznil. Pořád mele něco o tom, že je Waydan s Ninou a podobně. Přitom jsem si jistá, že je v Thallaranu,“ zmínila jsem a Daemtrish přikývla.

„Stoprocentně. Když jsem odcházela, ještě se o něčem bavil s Hellionem a s Hasítem. Ignorovala bych to. Waydan by tě nikdy nepodvedl,“ utěšovala mě.

„Já tomu věřím,“ usmála jsem se na ní a společně jsme šli do třídy.

Nina se zase s Waydanem muchlovala v umývárně. Tentokrát si pro to, ale vybrali jinou. Daleko od naší učebny. „Včera nás skoro chytli. Musím, ale přiznat, že mě to rajcuje tohle napínavý dobrodružství.

Mimochodem, ten tvůj trouba je chytřej. Hned po skončení hodiny po mě vystartoval. Mělas ho vidět, byl žárlivostí celej bez sebe. A Willow? Ta nic netuší, neboj se. Moje sladký řeči spolkla jako nic. Dokonce mi pak i padla kolem krku a omluvila se mi, že mi nevěřila, trubka,“ pokračoval.

„Miloval ses s ní?“ zeptala se ho smutně.

„Je to moje snoubenka. Musel jsem, aby nezískala podezření. Jak to bude dál je už na tobě. Jestli mě chceš, máš čas se rozhodnout, než bude svatba. Musíš sama říct, jestli chceš být moje královna nebo ne, kočička,“ vysvětlil a jemně si omotával pramen jejích blond vlasů kolem prstu. „Mám si jí brát 11. Nepromeškej tu šanci, pusinko,“ šeptal jí do ucha a laskal jí krk a prsa.

„Já nevím, co mám dělat, Waydane. Nechci jim ublížit,“ fňukala.

„Nehraj si na svatou. Jsem bůh, vím o tobě všechno. Jak chtivě se na mě díváš, jak vášnivě mě líbáš, i jak hříšně se se mnou miluješ. Ví, po čem to tvoje srdíčko prahne. Dychtí po mě a po tom být nejlepší. Chceš, aby ti záviděla, aby žálila. Chceš jí ublížit, protože jí nenávidíš,“ šeptal jí do ucha.

„Ty jsi vážně asi bůh, když víš všechno. O tom, že jí nesnáším jsem nikdy nikomu neřekla,“ procedila a tiše zavzdychala.

„Hm, to si piš. A ty můžeš být moje bohyně. Jsi krásná. Nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy měl,“ dodal a chtivě se jí zakousl do krku. Nina zalapala po dechu. Waydan věděl, jak se správně krmit, jak oblbovat naivní holky a jak mít, co chce. Vždycky to byl playboy. Možná je to pravda, to, co se říká. Jednou player vždycky player.

Krátce po zvonění dorazila Nina, ještě bleďší než včera. Hned si začala vybalovat učebnice. Sedla si k Zackovi a dala si vlasy na stranu. Zack si všiml další modřiny a vytrěstil oči. Pár vteřin na to dorazil Waydan. Zavřel za sebou dveře a mířil si to k nám. Zack ho pronásledoval očima až k lavici a pak se horko těžko a viditelně snažil nevnímat ani jednoho.

„Ahoj, lásko,“ řekl, políbil mě a položil si učebnice na lavici.

„Ahoj,“ zašeptala jsem. Přišlo mi to zvláštní, že přišli oba hned tak krátce po sobě.

„Potkal ses s Ninou?“ zeptala jsem se.

„Ne, proč? Měl bych? Už zase se něco děje? Já rovnou říkám, že o ničem nevím. Teď jsem dorazil z Thallaranu. Byl jsem zkontrolovat Ashera v Trhlině a sedí tam jak pecka. Všechno je v normě,“ opáčil a my jsme se na sebe s Thayerem a s Daemtrish nechápavě podívali. Thayer se ke mně pak naklonil.

„Nina vypadá, jak kdyby z ní někdo pil krev. Nezdá se ti?“ zmínil a ve mně hrklo. Vzpomněla jsem si, jak oba přišli po sobě včera i dnes. Na to, co říkal Zack a taky na to, že měl Waydan včera na tváři stopy krve. Sice říkal, že to bylo z poprav, ale mohl by...? *To nemůže být pravda.*

„Waydane?“ oslovila jsem ho.

„Ano, miláčku?“ usmál se a otočil se na mě. Moje oči sklouzly k jeho ústům. A měl v koutku trochu krve. Myslela jsem, že Waydan pije jen ze mně. *To by mi neudělal, ne?*

„Měl jsi krev? Myslela jsem, že jsem ti včera dala dost. Sám jsi říkal, že z nikoho jiného pít nebudeš,“ vyjela jsem po něm.

„Já z nikoho nepil. A myslel jsem to vážně. Pít budu jen z tebe. Ale přiznám se, že jsem měl včera málo. Trochu jsem se napil v Thallaranu. Neboj se, bylo to z poháru,“ objasnil, zatímco si otíral koutek do kapesníku. Oba jsme na něj s Thayerem vyjeveně zírali. Pak se k tomu zírání přidala i Daemtrish.

„Co je vám? Snad vás zase nežere ta včerejší nesmyslná záležitost s Ninou a Zackem?“ zeptal se. Daemtrish na nic nečekala, natáhla se přes Thayera a vyhrnula Waydanovi vlasy z čela.

„Co blbneš?“ křenil se, když jí nechal se ujistit, že žádnou pihu na spánku nemá. Zírala na něj jako by na něj byla naštvaná. Všechno totiž nasvědčovalo tomu, že Waydan chodí tajně pít z Niny a že Zack zuří oprávněně. A zvlášť když sám říkal, že Asher je v Trhlině. „Já vás vůbec nechápu, chováte se všichni divně. Říkám, že jsem si to byl ověřit. Asher je v Trhlině,“ hájil se.

„No právě,“ sykla Daemtrish. Waydan se přestal usmívat.

„Ne fakt jako, už mě to začíná děsit. Já se tý blondýny ani nedotknul a ani nechci! No tak, Willow. Musíš mi věřit,“ podíval se na mě, ale já nevěděla, co si o tom mám myslet. Moje srdce bušilo jako šílené a nebyla jsem sama. Ani oni dva mu nechtěli věřit, a to je co říct. A pak Zack. Ten by přece nevyváděl jen tak, ne? Rozhodně ne takhle.

Už o tom nebylo pochyb, pokud je Asher v Trhlině, Waydan mi byl nevěrný s Ninou. „Já jsem s tebou skončila! A buď rád, že tě nevykuchám jak rybu,“ sykla jsem na něj, popadla jsem učebnice a opustila jsem beze slova třídu.

„Willow...“ zašeptal zoufale. V jeho obličejí se objevily obavy. „Já... fakt nevím, co se děje. Vážně,“ otočil se na Daemtrish s Thayerem, ale oba na něj hodili stejně bodavý pohled a následovali mě. „Jsem váš Nejvyšší, nemůžete se ke mně takhle otočit zády!“ okřiknul je až se na něj otočili i nějací spolužáci.

„Nečum!“ odpálkoval jednoho a pak se zamyslel. „Co se to do hajzlu děje?“ zašeptal si pro sebe. Nina se na Waydana otočila a chvíli na něj zírala. „Co to? Proč na mě ta holka tak zírá?“ divil se. Zack si toho pohledu všiml a pak se hned zase otočil zpátky ke svojí práci.

Já jsem pelášila chodbou a přes slzy jsem neviděla na cestu. Thayer s Daemtrish za mnou utíkali. „Willow... Willow, počkej,“ křičela Daemtrish.

„Stůj. Prosím zastav,“ volal na mě Thayer. Chtěla jsem být sama, ta bolest a pocit zrady mě úplně pohltil. Sotva jsem se dokázala nadechnout. *Jak mi to mohl udělat? Po tom všem a hlavně i po tom, co všechno mi вчера říkal a co se mnou dělal v noci?* Kdybych nezakopla a nespadla, nezastavila bych se.

„Willow,“ oslovil mě Thayer a zvedl mě ze země jako hadrovou panenku. „Jsi v pořádku?“ zeptal se, ale já se neměla k odpovědi. „Celý je to nějaký divný. Willow, prosím. Nedělej unáhlený rozhodnutí. Já vím, že to vypadá všelijak, ale znám ho celý život. Tohle by neudělal,“ hájil ho Thayer.

„A jak vysvětlíš, že byla Nina bílá jak sněženka s cucflekem na krku, našťvanýho Zacka. Nebo to, že spolu pořád ráno chodí pozdě a hlavně to, že měl dneska i včera pusu od krve? Slyšeli jste ho. Sám řekl, že je Asher v Trhlině a ty bys poznala, kdyby to byl Asher, že jo? Pihu jsi nenašla. A nebyl to Asher, voněl jako ananas a psal levou rukou. Byl to určitě Waydan včera i dneska,“ pokračovala jsem.

Oba na mě vyjeveně zírali. „Nevím, jak to vysvětlit, ale sakra věřím v něj. Jestli o tebe přijde kvůli nějakému nedorozumění a my půjdeme proti němu v takový chvíli a bez důkazů, v životě nám to neodpustí. Musíme si to ověřit, protože jestli to neuděláme a ty se s ním rozejdeš, zabije se,“ upozornil mě Thayer.

„Jdeme do Thallaranu. Chci vidět Ashera v Trhlině na vlastní oči. A říkám vám, že jestli bude v Trhlině, zabiju Waydana sama!“ prohlásila jsem suverénně a šla jsem napřed. Thayer s Daemtrish se na sebe jen zoufale podívali a následovali mě.

THALLARAN – TRHLINA 3/11 202 9:24

Mířila jsem si to svižným krokem k branám Božího chrámu. Kolem něj vede jako příkop Trhlina. Daemtrish s Thayerem šli mlčky za mnou. Celou cestu nikdo nic neřekl. Moje srdce bušilo o sto šest. Při představě, že uvidím jeho dvojče v Trhlině se mi teď dělalo mdlo. Snad poprvé jsem se modlila, aby tam nebyl.

Modlila jsem se za to celou cestu až k první bráně do Trhliny a potom i k té druhé a třetí. A dokonce až k cele prince Ashera. „Vaše Výsosti, co tady hledáte?“ poklonil se mi strážný.

„Chci si něco ověřit. Doved'te mě k princí Asherovi,“ poručila jsem mu a on se mi zase poklonil a začal odemykat první bránu. Daemtrish s Thayerem se na sebe ustaraně podívali a šli mi v patách až na místo.

Vězni na mě podivně civěli a celkově jsem si přišla nekomfortně. V některých částech Trhliny to smrdělo jako sto tlejících žab až jsem si musela přikrýt pusou a nos pláštěm.

„Přišla jste se na nás podívat, Výsosti?“ pokřikovali na mě vězni.

„Tu bych si dal, vypadá šfavnatě,“ pokračovali.

„Pro tu duši bych vraždil. Nedivím se, že kvůli ní Nejvyšší zabíjel i vlastní druh,“ zmínil další.

„Není to tu pro vás bezpečné, Vaše Výsosti,“ komentoval cestou strážný, ale bylo mi to momentálně jedno, protože jestli uvidím Ashera sedět za mřížemi, budu chtít zemřít.

„Tady to je, cela 714 a bratr Jeho Veličenstva krále Waydana,“ řekl a ukázal na prince v otrhané bílé košili. Asher se na mě podíval a pousmál se.

„Čím vděčím za tu poctu, Vaše Výsosti?“ provokoval mě. Já se k němu natáhla a vyhrnula jsem mu ofinu z čela přesně jako to předtím udělala Daemtrish Waydanovi. A ano, byla tam. Ta zatracená piha, byla tam.

Úplně mě polilo horko a chlad najednou. Můj snoubenec si se mnou jenom hrál. Nevím proč a nevím jak přesně, ale je dost velká šance, že celý náš vztah byla jen jedna velká lež.

„Willow!“ zakřičel Thayer a chytl mě do náruče. „Co tě to popadlo, omdlívat si tady?“ šeptal mi Thayer do ucha.

„On mi lhal. Úplně ve všem. Všechno to byla jen lež,“ sípala jsem.

„Pojď, půjdeme domů,“ řekl, vzal mě do náruče a nesl mě Trhlinou ven. Daemtrish se u Asherovy cely zastavila a přitáhla si ho k sobě za krk až ho lehce přiškrtila.

„Jestli zjistím, že v tom máš prsty, tak ti je do jednoho usekám, Výsosti!“ pohrozila mu, hodila na něj vražedný pohled a hrubě ho odstrčila hlouběji do cely. Asher se pousmál.

„To tě ani trochu nemrzí, že jsi tu nebohou princeznu vystrašil k smrti? Že kvůli tobě omdlela?“ rýpali do Ashera spoluvězni.

„Nechtěl jsem princeznu vystrašit. O to mi vůbec nešlo,“ odpověděl Asher, a zatímco si mnul svůj krk, sedl si zpátky na kámen.

BLAKE DISTRICT 999 - CANADA 3/11 2020 10:11

Thayer mě položil na postel jako bych byla nemocná a nedokázala ani chodit. Celou cestu z Trhliny, přes portál až domů mě nesl. Nikdo neřekl jediné slovo, a tak jsem k mojí smůle mohla nerušeně a hodně detailně nad vším přemýšlet.

„Vezmi si tohle a zkus usnout. My s Daemtrish se tomu pokusíme přijít na kloub. Hlavně hned nemysli na nejhorší. Je to celý divný, Willow. Nedává to žádnéj smysl. Jediná bytost, co by stála o to, aby to tak vypadalo je Asher. V jeho zájmu je, aby Waydan trpěl. Drž se týhle myšlenky, když už,“ řekl Thayer a podal mi bílou pilulku. Nijak jsem nad ničím nepřemýšlela a vzala jsem si jí. Chtěla jsem se té bolesti zbavit a otupit se, takže to i bodlo.

Daemtrish s Thayerem se usadili do obývacího a zoufale si povzdechli. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se jí a ona pokrčila rameny.

„Jsem si jistá, že by jí nepodvedl. Když jsme spolu byli v Desnedalu, na žádnou se ani nepodíval. Pořád básnil jenom o ní. Miluje jí. Je nesmysl, aby se něco změnilo. A zvlášť když se spolu nedávno prvně vyspali. Jejich vztah by měl být naopak silnější, což i je. Vidím, jak se na ní ráno dívá.

A pak... Thayi, dneska když jsem odcházela byl vážně v Thallaranu a na něčem pracoval. Není možný, aby hned, jak jsem vlezla do portálu, všechno zahodil, převlíknul se a šel balit Ninu. To je totální nesmysl," procedila a Thayer přikývl.

„Jo já vím. Jestli měl někdo něco s Ninou, byl to Asher, aby se Waydanovi pomstil. A to by znamenalo, že musí mít způsob, jak se dostává ven z Trhliny. Protože ten démon, kterýho jsem dneska viděl v tý cele byl stoprocentně Asher," dodal a Daemtrish přikývla.

„A ten démon, který přišel dnes ráno do třídy a včera ráno psal ten test, byl stoprocentně Waydan," řekla.

„Kdysi jsme to spolu řešili. Vždycky mi říkal, že kdyby se o něco takovýho Asher pokusil, že bych je od sebe rozeznal. Ale já si tím nejsem tak jistý. Je to jen piha, který se může všelijak zbavit. Jinak jsou úplně identický," zmínil a Daemtrish se na něj tak podivně podívala. „Co? Nejsou? Víš snad ještě o něčem dalším, podle čeho by jsme je od sebe rozeznali?" vyzvídal.

„Tak spala jsem s oběma a můžu říct, že jsou trochu odlišný," dodala a Thayer se rozesmál.

„Jako, že jim budeme stahovat kalhoty, aby jsme je od sebe poznali?" křenil se.

„Tak jsem to teda nemyslela. Zas takový rozdíl mezi nima není ani v týhle části," poznamenala tiše.

„Tak jak jsi to jako myslela?" tahal z ní.

„Waydanova krev voní úplně jinak. Celkově jsou každé úplně jiné. Dneska jsem si ověřovala to, jestli má nebo nemá pihu, protože jsem byla zmatená. Ale když vedle mě budou stát oba, nemám problém poznat, kterej je kterej. Vedle Waydana je prostě úplně jiná atmosféra," zmínila a Thayer zase vyprsknul smíchy.

„Atmosféra. To je sice hezký, Trish, ale tohle není spolehlivý způsob, jak je od sebe poznat. Nemůžeme se spoléhat na atmosféru," dodal.

„Waydan je levák a Asher je pravák. Asher ho nemůže napodobovat dokonale, protože i jeho pohyby jsou odlišný. Tohle je něco, co nemůže ovládat. I kdyby se na to soustředil," objasnila.

„To je všechno? Chceš mi říct, že nijak jinak je od sebe nepoznáme? Protože co když nebudou mluvit ani psát? Co když někdy přijde chvíle, kdy si budeme muset být jistí jen tím, že se na ně podíváme. No tak, Trish. Přemýšlej. Co má Asher a Waydan ne na první pohled, kromě tý blbě pihy?" zeptal se.

„Myslím, že má Waydan trochu tmavší ocas i kůži," zamyslela se.

„Jo, ale to nám nepomůže, když je nebudeme mít vedle sebe. Co dál?" pokračoval.

„Tak si našeho Waydana označíme. Asher o tom nebude mít ani tuha," prohlásila.

„Ty jsi geniální. Ale musíme si ověřit, že si označujeme opravdu Waydana," usmál se na ní a políbil ji. Daemtrish přikývla.

„Musí to být zřetelný a musíme Ashera načapat přímo při tom s Ninou. Protože tak jako je to teď to nestačí," dodala a Thayer přikývl.

„Počkej, ale co když nás Asher někde sleduje? Musíme to označení udělat nějak tak, aby nic neslyšel a ani neviděl. V místnosti, kam nebude mít přístup," napadlo ji.

„Hm, co zrcadlo?“ zmínil Thayer.

„To se přece rozbilo,“ dodala Trish.

„Třeba nebude problém se dostat k nějakému dalšímu,“ spekuloval Thayer.

„Začínáme být už docela paranoidní,“ vydechla zoufale Trish.

„Pravda,“ zašeptal Thayer.

„A co Waydan? Kde vůbec je? Myslíš, že zůstal ve škole?“ zeptala se ho a on pokrčil rameny.

„Myslím, že jo. To poslední, co by udělal by bylo, že by jí naháněl, když s ním viditelně mluvit nechce. Musíme s tím něco udělat. Nejdřív bych začala tím, že bych řekla Zackovi, že má Waydan dvojče, protože tenhle fakt jaksi přeskočil. Taky to dost samo o sobě pomůže. Zack ho přestane nesnášet, když bude vědět, že to byl někdo jiný. No a hned potom bych se snažila uklidnit Willow a přesvědčit jí o tom, že jí je Waydan věrný. A nakonec najít nějaký důkaz a pochopit to celý,“ zmínila.

„Jo, ale jak to chceš udělat? Je to Zack, bude ho nesnášet i tak. Taky na mě působí občas to, že mají stejný ksichty. Tohle je hrozně citlivý, Trish. Když něco pokazíme, budou oba trpět a nejen to. Bude to katastrofa. On tohle nepřežije. Vždyť ho znáš, bude se chtít zabít,“ řekl.

„Hm,“ zabručela.

„Zahrnul si vůbec do úvah tu možnost, že by to vážně udělal?“ zeptala se.

„Jo. Upřímně mě to fakt na chvíli napadlo. Víím, že takovej byl kdysi. Ale to nebyl zamilovanej. Žil jsem s ním staletí, Trish. Strašně se trápil a po Willow toužil. Kvůli ní obětoval skoro všechno, tak proč by to teď takhle zabil, a ještě kvůli Nině? Vždyť ona vůbec není jeho typ. Podle mě mu ten playboy život ani nechybí co je s ní,“ dodal.

„Máš pravdu. Neudělal to. Možná by jsme ho teda do toho měli zasvětit a snažit se to vyřešit i s ním. Když uvidí, že mu věříme, půjde to líp. A uvěří tomu snáz i Willow,“ usmála se. V tom za strachaly klíče v zámku.

„Waydane?“ zavolala na něj Daemtrish.

„Hm?“ zašeptal zlomeně, hodil klíče na křeslo, sundal si bundu a posadil se.

„My ti věříme,“ řekl Thayer.

„To je hezký, ale Willow o mě pochybuje a já nevím co mám dělat. Jak jí to mám vysvětlit,“ začal.

„To my zatím taky ne, ale na něco přijdeme,“ utěšovala ho Trish. „Ty jsi od krve?“ zeptala se, když si všimla, že má na tričku krev. Waydan na ní hodil bodavý pohled.

„Ne, nepil jsem z Niny. To je moje krev. Si čuchni!“ vystartoval po ní, stáhnul ze sebe tričko a zuřivě ho po ní hodil. Oba na něj s Thayerem smutně koukali a oba si čichli, jak vyžadoval.

„Pravda. Je to tvoje krev. A co se ti stalo?“ zeptala se.

„Porval jsem se se Zackem,“ odpověděl a hrabal ve skříni jiné tričko, které si na sebe následně i natáhl.

„Ty jsi krvácel při rvačce s tím idiotem?“ divil se Thayer. Waydan ale nic neříkal, vypadal, že se za chvíli rozbřečí. „Krvácíš ale jenom někdy. Čím to je?“ zapřemýšlel Thayer.

„Zřejmě za to může tvoje psychika,“ dodala Daemtrish a pak bylo chvíli ticho.

„Byli jsme v Trhlině a máš pravdu, Asher tam dřepí a má na ruce i náramek,“ zmínil Thayer. Waydan jen zakroutil očima a zoufale se opřel o opěrku.

„Nemůžu o ní přijít. Prosím, pomozte mi. Já vážně nevím, co to má znamenat. Niny jsem se ani nedotkl. Přísahám na všechno, co je mi svatý. Na vlastní ocas. Ať mi upadne, jestli kecám. Já Willow miluju. Miluju jí víc než cokoli,“ rozplakal se.

„Waydane?“ zašeptala jsem a všichni se na mě otočili. Byla jsem trochu malátná po tom, co mi Thayer dal, ale slyšela jsem, co jsem měla slyšet. A možná jsem blázen, ale já mu to věřila.

„Willow...“ oslovil mě a zoufale se na mě díval. Udělala jsem k němu pár krůčků a svalila jsem se mu do klína. Všichni na mě překvapeně civěli.

„Už mě nikdy ne to, no nepodváděj. Protože, jinak tě tou killi-lili-ananasovou dýkou vykastroluju,“ drmolila jsem.

„Ona je sjetá?“ Otočil se na Thayera a on přikývl.

„Dal jsem jí tu tvoji tabletu na uklidnění. Chtěl jsem, aby se prospala,“ odpověděl.

„Celou?“ polekal se. „No neodpovídej. Zaručeně byla celá,“ dodal a prohlížel si mě, jak se mé vlasy rozprskly po jeho klíně.

„Promiň, bude ale v pořádku, že jo?“ ujišťoval se Thayer, ale Waydan byl ohledně toho klidný, a tak se trochu zklidnil taky.

„Jo měla by být. No nic, trochu tomu radši pomůžu,“ řekl, vzal mě do náruče a odnesl mě zpátky do ložnice. Trish s Thayerem se provinile zakřenili.

Waydan mě položil na postel, sedl si ke mně a sundal mi vlasy z obličeje. „Jen abys věděla, až se tohle vyřeší, bude tě to stát víc než jen jedno milování, abych ti to, že sis dovolila myslet, že bych tě podvedl odpustil,“ procedil, kousl se do ruky a přiložil mi zápěstí k mým ústům.

„A teď koukej pít, protože jinak budeš na dva dny úplně ochrnutá,“ procedil suše a natáhl se vedle mě. To bylo prvně, co jsem ochutnala jeho krev a k mojí smůle jsem o tom ani nevěděla.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 4/11 2020 7:03

Dnešní ráno jsme všichni zaspali. Vystřídat se v koupelně a dopsat úkoly se zdál být nadlidský výkon. „Dělej, zlato. Taky si chceš dát sprchu,“ klepal na dveře Waydan.

„Tak se vykoupejte spolu, ne? Ušetříte tím čas i vodu,“ křenila se na něj Daemtrish, která měla ještě pořád hlavu zabalenou v ručníku, jako kdyby se místo do školy chystala na lázeňské procedury.

„Willow chtěla soukromí,“ opáčil a napil se čaje.

„A já bych spíš řekla, že se na tebe pořád podvědomě trochu zlobí,“ zašeptala mu do ucha a pousmála se.

„Myslím, že už ne. V noci byla přítulná,“ chvástal se. Daemtrish to už nijak nekomentovala a šla za Thayerem do druhé koupelny pro fén.

„Já se snad půjdu vykoupat do Thallaranu,“ prohlásil otráveně.

„Už jsem hotová,“ zakřenila jsem se a spolu se mnou se z koupelny vyvalila pára, která snad i připomínala kouř.

„Nádhera,“ brblal Waydan, zatímco dlaní šmudlal zrcadlo, aby na sebe viděl.

„Nehol se!“ křikla jsem na něho z kuchyně, když jsem slyšela, že zapnul strojek.

„Proč jako?“ ozval se. „Jo ty myslíš... dobře,“ usmál se a vrátil strojek zpátky do poličky.

„A navoň se. A tu voňavku nos u sebe,“ pokračovala jsem.

„Jasně, chápu. Kolik důkazů ještě budete potřebovat?“ křenil se. *Myslím, že to bude stačit. Tohle Asher nenapodobí. Tedy alespoň doufám. Kdyby se třeba nějak dostal ke mně. Musím je od sebe rozeznat.*

„Já ale musím zase na chvíli do Thallaranu,“ oznámil mi hned, co vylezl z koupelny.

„Tak si vezmi s sebou Daemtrish. A vraťte se spolu. A ty ho nespouštěj z očí!“ poručila jsem jim.

„Dobře. Daemtrish půjde se mnou. Každopádně. Kdyby se cokoli stalo a s Daemtrish jsme se rozdělili, pořád je tu naše heslo,“ uklidňoval mě a políbil mě na tvář. *Jo, myslím, že je nemožný, aby se ke mně dostal Asher. Přes všechny ty naše vymyšlenosti.*

Daemtrish s Waydanem se tedy chystali k portálu. Celou cestu mlčeli. Nicméně Daemtrish potlačovala nutkání se ho zeptat. Zdálo se, že si je jistá, že je s Waydanem, ale stejně chtěla mít jistotu. Natáhla ruku k jeho ocasu a Waydan s ním trhnul. Hodil na ní vražedný pohled a ona mu hned na to skočila kolem krku.

„Waydane. Promiň. Opuštěj mi to, ale musela jsem si to ověřit. Tohle je totiž jediná věc, jak tě od Ashera spolehlivě rozeznám – tvůj ocas,“ křenila se.

„Myslím, že kdybych byl tak trhlej jako on a chtěl bych s ním hrát tu jeho hru, nikdo by nás od sebe nerozeznal. Naštěstí o to zájem nemám,“ dodal.

„Co vlastně potřebujeme v Thallaranu?“ zeptala se.

„Nic, chtěl jsem dát Asherovi prostor, aby vylezl. Myslím, že se pomalu můžeme vrátit do školy. Musíme být ale nenápadní,“ řekl a Daemtrish přikývla.

„Myslíš, že ho při něčem chytíme?“ zeptala se a Waydan pokrčil rameny.

„To nevím. Možná nás slyšel, nebo ho napadlo, že je to past. Jsem z něj už na prášky,“ přiznal a sedl si na lavičku.

My jsme s Thayerem měli oči na štopkách, ale nic se nedělo. Ticho po pěšině. Nebo to mělo být to před bouří? A když jsme si sedli do lavic, akorát dorazil Waydan s Daemtrish. Naklonila jsem se k němu, abych cítila jeho voňavku. „Co jsem ti darovala v Desnedalu?“ zašeptala jsem mu do ucha, abych si ověřila, že je to skutečně on.

„Srdce,“ odpověděl tiše a já se na něj usmála a políbila jsem ho.

„Tak co?“ zeptal se Thayer.

„Nic. Musel to prokouknout. Už to bylo moc riskantní,“ opáčil suše Waydan.

„Hm. My taky nic,“ řekl a Waydan přikývl.

„Je mi to jasný,“ dodal tiše. Já jsem se odmlčela. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že to, že jsme Waydana takhle „zajistili“ ho ve skutečnosti zabrzdlilo v tom užívat si s Ninou... *Ne! Přestaň takhle přemýšlet. Musíš věřit ve svého boha. Prostě musíš, Willow.* Opakovala jsem si.

Ano, pořád jsem měla pochybnosti a nebyla jsem sama. Ty okolnosti byly prostě podivné, ale pořád jsem Waydanovi víc věřila než naopak. Nicméně, stejně jsem se cítila trochu nesvá. A zvlášť v jeho přítomnosti.

Co kdybych si je spletla a omylem si hrála s ocasem Ashera? Nebo hůř, co kdybych si omylem hrála s tím druhým ocasem Ashera? Moje srdce začalo šilet div, že mi nevyskočilo z hrudi. Zavrtěla jsem hlavou. Sakra, Willow, na co to myslíš? Uklidni se. Kdyby se k tobě přiblížil Asher, poznala bys to. Určitě bys ho poznala. Nejsou úplně stejní, když jde o intimnosti, ne?

A pak se mi to šíleně rozbušené srdce málem zastavilo. V mojím hlavě zněla jen jediná otázka a opakovala se mým hlasem hodně zřetelně: *Co když jsem s ním už něco měla a nepoznala jsem, že to nebyl Waydan?*

Prudce jsem vyskočila ze židle. Daemtrish, Thayer i Waydan se na mě překvapeně podívali. „Co je? Kam jdeš?“ zeptali se jedním hlasem, ale já nemohla mluvit. *Bože, já jsem zcela určitě už něco měla s Asherem. Waydan se zblázní, jestli se to dozoví. Zabije ho a on ho nesmí zabít. To by byla tragédie. Říkal to Thayer. A pak... zabije i mě. Bude mě nenávidět... Co mám dělat? Měla bych to probrat s Daemtrish?*

Sedla jsem si na schody a snažila jsem si vzpomenout na všechny ty naše intimní chvíle s Waydanem. Na všechno, co mi kdy u toho říkal, jak a kde se mě dotýkal, a hlavně kterou rukou se mě dotýkal a taky, jak reagoval na můj dotek. No a došla jsem k závěru, že jsem si je spletla i já. *Jak se to mohlo stát? Jsem v hajzlu. Jsem v hajzlu. Zcela určitě jsem se minulý týden vyspala s Asherem...*

„Zlato? Jsi v pohodě?“ zeptal se Waydan a přisedl si ke mně. Nemohla jsem se mu ani podívat do očí. Po tomhle zjištění. Nebyla jsem s to ani mluvit, pomalu ani dýchat. *Jsem v hajzlu. On se to dozoví tak jako tak. Mezi námi je konec. Rozejde se se mnou. Znělo mi v hlavě.*

„Willow? Co se stalo? Řekni,“ zeptal se znovu.

„Nic. Já jen... začínám být paranoidní a zmatená,“ odpověděla jsem a on mě k sobě přivinul.

„Miluju tě. Není nic, čeho by ses musela bát. Nikdy nedovolím, aby ti Asher ublížil,“ uklidňoval mě, ale vůbec to nepomohlo. Měla jsem toho plnou hlavu. A nejvíc mě trápil ještě ten fakt, že se mi to líbilo. A že to nejvíc ublíží právě jemu.

Určitě to bylo v tom týdnu kdy za mnou chodil jen ráno a pak se vracel zpátky do Thallaranu. Waydan za mnou doopravdy přišel jen jednou v tom týdnu, ale my jsme se milovali každé ráno. To znamená, že... že jsem s Asherem nespala jen jednou... Prudce jsem sebou trhla a vstala jsem.

„Musím jít,“ zašeptala jsem a utekla jsem mu.

„Willow?“ povzdychl si, ale nenaháněl mě. *Já mám strach. Mám takový strach. Co když se se mnou vážně rozejde? Vlastně bych mu to nemohla mít za zlý, když jsem spala s jeho bratrem. Zní to tak strašně. Spala jsem s tím tyranem. Celou dobu jsem mu vyčítala nevěru, která ani nebyla a teď jsem to já ta, která ho podvedla.* Opakovala jsem si a propukla jsem v pláč.

„Kde je Willow?“ zeptala se Waydana sedícího zoufale na schodišti Daemtrish.

„Nevím, utekla mi. Chovala se divně,“ komentoval a ukazoval nalevo.

„Postarám se o to,“ usmála se na něj a běžela za mnou. Akorát zvonilo na další hodinu, ale bylo mi to jedno. Nemohla jsem myslet na nic jiného než na to, že jsem prostě v hajzlu. Ani mě nenapadlo žádné jiné slovo.

„Stalo se něco, Willow?“ zeptala se mě a přisedla si vedle mě na bobek. Já se na ní podívala a se svýma usazenýma očima.

„Mám otázku. Je to ale intimní,“ prohlásila jsem.

„Ano?“ našpicovala uši.

„Jaký je rozdíl mezi líbáním s Waydanem a líbáním s Asherem? A buď hodně konkrétní,“ řekla jsem a ona zbledla.

„Nevíš, s kým ses líbala? Máš pocit, že jsi něco měla s Asherem? No nazdar,“ zašeptala šokovaně.

„Odpovíš mi?“ naléhala jsem.

„Nevím jaký rozdíl je v líbání s nima. Zas tak dobře si to nepamatuju. Ale Waydan je vášnivější a hodně věcí prožívá u toho s tebou na rozdíl od Ashera,“ řekla.

„Hm, to mi moc nepomohlo,“ zmínila jsem.

„A jsi si jistá, že ses líbala s Asherem? Nepoznala jsi to?“ vyzvíдалa.

„Právě, že jsem to asi nepoznala,“ odpověděla jsem zoufale a slzy se mi řinuly po tváři proudem.

„To bude dobrý. Chci říct, bylo to jen líbání... bylo to jen líbání, že jo?“ polekala se, ale já místo odpovědi sklonila hlavu. „Pro Kristovy rány, Waydan ho zabije!“ řekla a přikryla si šokem pusou. „Ne, že by mě to nějak trápilo, ale on ho nesmí zabít,“ zmínila.

„Já vím. Ale nejde jenom o tohle. Bude mě nenávidět až se to dozví. Rozejde se se mnou. Tohle nepřekousne i když to bylo omylem,“ zmínila jsem.

„A jsi si vážně jistá, že se to stalo? Že to byl Asher?“ dolovala ze mně a já přikývla a zase se podívala do země. „Na kolik procent?“ pokračovala.

„Na sto, Daemtrish,“ objasnila jsem a ona zmlkla.

„On se s tím vyrovná. Byla jsem u toho, když říkal, že by tě nechal si dělat co chceš,“ připomněla.

„Jenže to je něco jiného. Je to jeho brácha. Navíc, pochybuju, že to myslel vážně. Tohle ho zabije až se to dozví. A Asher mu to moc rád řekne,“ dodala jsem. Daemtrish se odmlčela.

„K tomuhle už ti můžu dát konkrétnější odpověď. Řekla bych, že když je Waydan zamilovaný, je víc na milování než na sex. Zato Asher je víc na s...“ Já jí do toho skočila.

„Už nic neříkej, proboha!“ okřikla jsem jí.

„Změnilo se nějak to, na kolik procent jsi si tím jistá?“ vyzvídala, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Možná se to ještě zvýšilo. Prostě jsem spala s Asherem, Daemtrish. Vím to naprosto jistě. A nestalo se to jen jednou,“ dodala jsem. Ona mě objala.

„Zabiju Ashera dřív, než to stihne Waydanovi vyžvanit, slibuju. Najdu ho a budu ho mučit. Ale musíš mi půjčit svojí dýku,“ zašeptala mi do ucha. Já jí dýku bez váhání podala.

„O co tu jde?“ zeptal se Waydan zírající na mě, jak Daemtrish předávám svou dýku. *Neexistuje šance, že by se mi z tohoto povedlo vybruslit. Že by mu to nedošlo. Pálí mu to.*

Daemtrish mi tedy vrátila dýku zpátky. „Drž se,“ zašeptala mi do ucha, poplácala mě po zádech a nechala nás s Waydanem o samotě.

„Asher se tě nějak dotknul? Protože jinak mě nenapadá žádný jinej důvod, proč by ses mi takhle vyhýbala,“ zeptal se na rovinu. *Bingo, vážně mu to pálí.*

„Waydane... já...“ začala jsem a on se na mě díval naprosto zlomeně. Jeho oči se okamžitě zalily slzami a zrychleně dýchal. „Já ho zabiju! Já toho zmrda zabiju!“ vřeštěl. „Ne, ještě líp. Udělám mu tak hrozný věci, že už si nás nikdo nesplete,“ prohlásil, otočil se a chtěl odejít. Ale já ho přece nemohla nechat odejít takhle, ne? *Co mám dělat?*

„Waydane,“ zavolala jsem na něj a on se ke mně otočil zpátky. Jeho výraz byl naprosto kamenný. Jeho rysy byly ostré z toho, jak moc zatíнал čelist. Vypadal, že zuřivostí vybuchne. „Já jsem... vážně jsem... Strašně mě to mrzí, že jsem vás od sebe nerozeznala. Prosím, odpusť,“ koktala jsem, ale skočil mi do toho.

„Já to nechci slyšet. Rozumíš? Už nikdy to přede mnou nevytahuj! Nikdy!! Absolutní tabu tohle,“ řekl striktně a stěží zadržoval slzy. *Znamená to, že hodlá předstírat, že se to nestalo? A že se pokusí to přejít? Nebo, že to je jen reakce v rámci šoku a až mu to plně docvakne, rozejde se se mnou?*

„A co s námi bude dál? Rozejdeš se se mnou?“ zeptala jsem se. Nemohla jsem tu otázku zastavit.

„Ne,“ odpověděl suverénně a díval se mi do očí. Ulevilo se mi, ale vůbec jsem se necítila líp. Ten strach neodezněl. Waydan zjevně silně potlačoval vztek. Běsnil uvnitř, ale dokonale se ovládal. *Jak je možný, že se mnou dokáže takhle mluvit po tom všem?*

„Odpusť mi to prosím,“ zašeptala jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Nemám ti co odpouštět,“ odpověděl klidně. *Ne?*

„Asi bych tě měla nějakou dobu nechat na pokoji, vid’? Nebo...” řekla jsem smutně, ale přitáhl si mě k sobě za ruku a pevně si mě k sobě tiskl.

„Nechápu proč bys to měla dělat. Chyběla bys mi a já bych chyběl tobě. Všechno je v pořádku, Willow. Nás dva nic nerozdělí. A už vůbec ne Asher. Já tě miluju. Nesnesu představu, že bych o tebe měl přijít. Že by mu to mělo projít,” šeptal mi do ucha.

Zdálo se, že byl najednou úplně klidný jako by se nic nestalo. Úplně mě to šokovalo. Co je to s ním? Jako by ztratil paměť. Tohle přece není normální reakce na to, co jsem mu udělala. Sama sebe bych nechtěla už ani vidět, ale on? Úplně to potlačil, jako by si to nechtěl ani připustit. Jak něco takového dokázal takhle potlačit?

„Běž domů. Odpočiň si a nestresuj se. Já se vrátím později,” řekl a políbil mě na čelo. Vyjeveně jsem na něj zírala.

„K-kam jdeš?” vykoktala jsem ze sebe, ale na to už mi neodpověděl. Bylo mi jasné, kam jde. Jde zabít svoje dvojče.

THALLARAN 4/11 202 9:24

Vteřinu na to se Waydan objevil v Thallaranu. Jen složil křídla a zrychleným krokem si to kráčel dlouhou kamennou chodbou hradu rovnou k Trhlině. Vedl přes ní kamenný most. Z druhé části, kde Trhlina končila, byl zase sráz dolů, kde pod skalami bylo podhradí, podél něhož taky vedla příkrá cesta dolů.

„Vaše Veličenstvo,” klaněli se mu všichni, které cestou potkal. On ale dnes nebyl milý jako obvykle. Hlavou se mu neustále dokola honila myšlenka, jak své dvojče vraždí na všelijaké způsoby.

„Nenech se zaslepit nenávistí nebo žárlivostí, synu,” ozývalo se mu v hlavě.

„Nech mě na pokoji!!!” ječel na otce.

„Uklidni se, Waydane,” pokračoval v tom promlouvání k němu Dargedon.

„Tobě se to řekne. Nemusíš řešit Ashera,” křičel až na něj všichni kolemjdoucí démoni zírali.

„No tak, synku. Uklidni se. Samozřejmě, že musím. Mám vás na svědomí všechny. Tedy jen okrajově, ty ostatní věci máš ve svých rukách. A tak proto tě varuju, abys nedělal unáhlená rozhodnutí a raději se na to nejdřív uklidnil,” šeptal. Waydan zhluboka vydechl a sednul si na bobek.

„Jak se mám asi, tak uklidnit? Udělám z něj kurva sekanou!!!” vztekal se.

„Neklej!” okřikl ho.

„Já ho tak nenávidím. Tak strašně ho chci zabít,” oznámil mu.

„Nesmí rukou tvou zemřít, Waydane,” připomínal mu.

„A co se stane, když jo?” vyzvídal.

„Vážně se mě na to ptáš? Je to můj syn. S láskou jsem ho vychoval jako tebe a Helliona. Miluju vás všechny stejně i když jste každý jiný,” odpověděl. „A je to tvůj bratr,” dodal.

„No právě. A jeho taky nezajímá, že jsem jeho bratr. Tohle není fér. On musí čelit následkům svých činů. Tati, on překročil všechny hranice,“ začal, ale přerušil ho.

„Nesmí zemřít tvojí rukou, Waydane,“ zopakoval a Waydan jen hlasitě zařval.

„Aááááááááááá!! Radíš mi, abych do toho uvrtal někoho jinýho? Já toho hajzla chci zabít sám, rozumíš?“ pokračoval, ale na to mu otec neodpověděl. „Existuje šance, že bys mi odpustil, kdybych ho zabil? Čistě teoreticky?“ vyzvídál.

„Waydane!! Takhle nepřemýšlej,“ okřikl ho až zahřmělo a zasvítilo nebe.

„Tak můžu aspoň někoho pověřit, aby ho zabil?“ pokračoval.

„Naposledy ti říkám, Waydane, aby ses uklidnil a jednal racionálně. Nenech se zaslepit zuřivostí a nenávisť. Buď objektivní,“ dodal.

„A jak asi když si hraje s lidma, který miluju stylem, kterej nenávidím ani já ani ty? Když se mě nezalekne, nikdy s tím nepřestane. Jak ho mám asi zastavit? A to není nefér, že proti němu nemůžu nic?“ vztekal se.

„Uklidni se a poslouchej svoje srdce,“ řekl Dargedon.

„Moje srdce mi teď říká, že mám to jeho probodnout dýkou mojí snoubenky, kterou... kterou... Nedokážu to ani do hajzlu vyslovit. Nechci na to ani myslet,“ vztekal se. „A to samý mi říká i můj mozek. Copak ty bys něco takovýho překonal, aniž bys toho zasranýho hajzla zabil? Co bys dělal, kdyby ti tvůj bratr ojel snoubenku? Vsadím se, že pro tebe platí úplně jiná pravidla, co?“ vztekal se a pak najednou už byl klid. Vztek z něj úplně vyprchal a on měl čistou hlavu.

Záhada, nebo Waydanův otec použil své magické triky na svého oblíbeného bůžka? Že by porušil vlastní Boží příkázání a zasáhl do přirozeného děje? Možná když je to pro vyšší dobro?

A tak si Waydan pospíšil k Trhlině. Běžel až na most a očima hledal Ashera a šokem bylo, když ho viděl sedět dole na kameni. Roztáhl křídla a zkrátil si cestu do Trhliny. Vzal to volným pádem bržděným svými křídly.

Přistál těsně před svým dvojčetem a prohlížel si ho. Asher se ani nehnul jen na bratra nechápavě civěl. Zkoumal jeho prostříhaná křídla. Bylo fyzicky nemožné, aby létal. Alespoň ne dokud se mu rány zase nezahojí. Tak jak jinak by se odtamtud sakra dostal a zase zpátky? Strašilo mu v hlavě.

„Proč jsi sem přišel, bráško?“ zeptal se ho Asher a usmál se na něj svým typickým úsměvem. Waydan byl zmatený a zároveň zděšený. Při představě, že je Asherův víc mu bylo úzko. Což ale bylo jediné možné vysvětlení. Protože strážce by bylo nemožné nějak zmanipulovat, aniž by se to po takové době nedozvěděl.

Padnul na kolena a sepal ruce. Vzal si do dlaní svůj přívěsek a doopravdy se po dlouhé době modlil. „Dargedone, otče. Vyslyš mě znova a odpověz na mé otázky. Pokorně tě žádám, jako tvůj oddaný služebník z boží vůle thallaranský král a bůh,“ mumlal.

„Poslouchám když tak hezky prosíš. Jaké jsou tvé otázky, synu?“ usmál se na něj, až se rozzářilo slunce a všichni kolem si začali šuškat.

„To je opravdový boží znamení. Znamená to, že má Nejvyšší přízeň Dargedona? Nevěřím tomu, že to říkám, ale já už asi věřím,“ řekl jeden démon s vypáleným cejchem

obráceného Dargedonova symbolu na čele. Asher na něj překvapeně zíral. Střídavě na Waydana a střídavě na toho démona, který padl na kolena. Tohle na vlastní oči ještě nikdy neviděl.

„Je tohle Asher?“ zeptal se Waydan a ukázal na bratra prstem.

„Nikoli,“ odpověděl Dargedon a všichni ztuhli včetně Waydana.

„Kdo to potom sakra je?“ vyštěkl šokovaně.

„To je Faharel. Démon druhé třídy, který má schopnost měnit podobu. Sám jsem ho odsoudil na věky v Trhlině a nechal připravit o ocas za vzpouru. Víc o něm najdeš v Červeném notesu,“ řekl vlídně a Waydan neměl slov. Už neměl ani další otázky, tak nějak už věděl všechno, co potřeboval vědět. Na zbytek se může doptat jiných nebo jinak.

„Děkuju, otče. Už si s tím poradím,“ řekl a pak se zase slunce schovalo pod mraky na znamení, že Dargedon již není mezi nimi. „Ukaž svojí pravou tvář, Fahareli!“ poručil mu Waydan, ale on se k tomu neměl.

„Slyšíš mě? Jsem tvůj král a Nejvyšší, musíš mě poslechnout, pokud nechceš, abych tě okamžitě zabil. Přiznání beru jako polehčující okolnost,“ dodal a Faharel se pousmál.

„Vážně bys mě zabil, Nejvyšší?“ zeptal se ho, proměnil se zpátky do své vlastní podoby a lehce se mu poklonil.

„Tfuji!“ odplivl si k jeho nohám vězeň, který šel zrovna kolem. Za to, že vysmeknul poklonu králi Thallaranu, kterým tam skoro všichni z nějakého neznámého důvodu pohrdali. Možná to bylo tím, že miloval lovkyni? Nebo tím, že miloval víc Zemi než Thallaran? Nebo, že se teď modlil k Dargedonovi, který se tam momentálně zdál mňít vítaný než jeho syn. Kdo ví?

„Aha,“ uvědomil si Waydan. „To je tvé zbožné přání, že? Tvůj dosavadní trest ti přijde horší než smrt. Pak tedy ano. Splním ti tvé přání a smrtí tě vysvobodím, když mi všechno řekneš a taky když se před svým bohem řádně pokloníš a pomodlíš se k němu,“ prohlásil a Faharel se zasmál.

„Jinak ne?“ zeptal se a v tom se Waydanův výraz z přímky změnil v malý úsměv.

„Chápu. Můj bratr ti nabídl lepší odměnu. Svobodu, že jo? Sakra, tomu je těžký konkurovat. Ale není to zas tak těžký, když ti můžu nabídnout víc,“ usmál se na něj.

„Poslouchám,“ řekl Faharel a čekal, co mu Waydan nabídne.

„Nebo se na to můžeš vykašlat a nic mi neříkat, ale nedočkáš se ani jednoho. Ani smrti ani svobody, protože si brášku podám a budete tu spolu tvrdnout na věky a můžete vymýšlet další stupidní plány, jak se dostat ven. Ty přijdeš o rohy a můj bráška o ocas, aby si nás už nikdo nikdy nespletl. A tentokrát určitě. Už s ním nebudu mít slitování. Za to, co udělal by měl být rád, že ho nezabiju holýma rukama a věř, že to je momentálně moje největší přání,“ zmínil.

„A copak tam nahoře provedl, že i tebe, Nejvyšší, donutil k něčemu, čeho ses nechtěl dopustit?“ zeptal se.

„Když bude mít štěstí a neurvu mu jazyk, dozvíš se to,“ pousmál se a Faharel se na něj taky pousmál.

„Věděl jsem, že udělá nějakou blbost, je to idiot,“ procedil a na to Waydan nijak nereagoval. „Nicméně, jak by vypadala moje svoboda?“ zeptal se po chvílce ohlušujícího ticha.

„To by záleželo na tobě, jak by ses choval. Ale nebylo by to s čistým štítem a rozhodně by ti nebylo dovoleno používat tvoji obdivuhodnou schopnost. Neboj se, postaral bych se o všechno. Už nebudu dál tak naivní,“ objasnil.

„Jsi krutý vládce, ale zdáš se být i spravedlivý. Což je zajímavá kombinace. Dost nevidaná. Používáš krutost ve stejný míře jako ti, kteří se dopustili svých hříchů, ale tak nějak s grácií. Dámy a pánové, tohohle byste měli následovat a sloužit mu. Být mu věrní, protože on je opravdu milosrdný a opravdový bůh,“ procedil a všichni včetně Waydana na něj nechápavě civěli. Znělo to sarkasticky a jako rýpání, ale z části to myslel i upřímně. Nicméně se jeho tón Waydanovi nelíbil. Ne natolik, aby mu věřil.

„Dobře. Chápu to. Nechceš se mi poklonit, na to jsi nespíš moc hrdý. Na to, jak jsem si před chvílí myslel, jak jsi chytrý, teď jsi mě zklamal. Zas tak chytrý už se mi nezdáš. Jsi pěkný idiot. A zvlášť když se budeš radši paktovat s Asherem. Ale komu není rady, tomu není pomoci, že? Shniješ si tady s mým bratrem přesně jak byl původní plán a zítra za svítání přijdeš o další kus ocasu,“ pousmál se a otočil se na strážného.

„Náramek!“ řekl a strážce pro něj nechal poslat dalšího strážce. Faharel k Waydanovi natáhl ruku a snažil se proti němu použít svou magii, aby se bránil, ale nemohl. Už se vyčerpal tím předstíráním Ashera. Jeho plán na útěk mu holt nevyšel. Jeho naděje byl Asher, který byl ještě na svobodě.

Kdyby Waydana Asher nějak zabil, a než by se stačil oženit a on se stal králem a právoplatným Nejvyšším Thallaranu, osvobodil by ho. Ale čím lépe Faharel Waydana poznával, tím víc ztrácel naději, že by ho ten, o němž si myslí, že je idiot mohl před někým jako je Nejvyšší zachránit.

Strážce nasadil Faharelovi náramek a tím mu zatnul tipec. „Nasadíte mu na každou haxnu jeden. A zítra ho přiveďte ke špalku, udělám si po obědě čas na jeho ocásek a useknu mu ho sám. A sežeňte pořádněj pilník na ty jeho majestátní rohy. Chci, aby z nich zítra byly jen tupý kmínky,“ dodal, pousmál se na něj a vznesl se do vzduchu. A za zraku všech kolem vyletěl rychle vzhůru Trhlinou ven.

Strážce šel pro další náramky a Faharel sebou zoufale plácнул na balvan. Ano, zítra přijde o další kus ocasu, a ještě k tomu o rohy. A naděje, že by se, kdy dostal ven utekla jako pára z hrnce. A to jen kvůli hrdosti a egu, aby se poklonil někomu, kdo je synem toho, jenž má stejné schopnosti.

BLAKE DISTRICT 999 - Canada 4/11 2020 10:04

Seděli jsme s Daemtrish a s Thayerem mlčky v kuchyni. Jediné zvuky, které se ozývaly místností bylo srkání horkého čaje. Pak Daemtrish konečně prolomila ledy. „Řeklas mu to?“ zeptala se.

„Co jestli mu řekla?“ zeptal se Thayer, kterému Daemtrish z úcty ke mně ještě nic neřekla.

„Řekla,“ odpověděla jsem.

„A jak reagoval?“ tahala ze mě.

„Zvláště,“ zašeptala jsem a zase jsem se napila čaje.

„Na co kdo jak reagoval? O čem se to bavíte?“ vztekal se Thayer.

„Takže jste se nerozešli?“ pokračovala Daemtrish a já zavrtěla hlavou.

„Naštěstí ne,“ dodala jsem.

„Co? Proč byste se měli rozcházet?“ zeptal se mě Thayer přímo a zíral mi svými kočičíma očima do těch mých.

„Protože jsem se vyspala s Asherem,“ odpověděla jsem a on na mě zíral jako chleba z tašky.

„Co prosím?“ divil se.

„Prostě dneska ráno jsem si uvědomila, že ten, s kým jsem spala minulý týden nebyl můj snoubenec. Tečka a konec. Dál se o tom už nehodlám bavit. Ta představa mě děsí k smrti,“ vyjela jsem na něj podrážděně. Evidentně jsem ho tím zarazila. Bez přestání na mě zíral a sotva se nadechl.

„A jsi si tím fakt jistá?“ zeptal se a já jen protočila očima. Daemtrish se ho snažila zarazit, ale odpověděla jsem na to dřív.

„Jsem, kdybych nebyla, rozhodně bych to Waydanovi neřekla,“ opáčila jsem suše a on už dál nic neříkal. „Hlavně kdybych Waydana intimně znala trochu dýl, nebo jsem věděla, že je Asher venku, nestalo by se to. Takhle to byly jen blbý shody náhod. Neměla jsem důvod pochybovat o tom, jestli to je, nebo není on,“ objasnila jsem a Thayer přikývl.

„A jak teda reagoval?“ vyzvídala Daemtrish.

„Pochopil to, aniž bych cokoli řekla. Jen jsem mu to naznačila a řekl, že ho zabije. Když jsem se mu omlouvala, přerušil mě a prohlásil, že to nemám nikdy vytahovat, že to je absolutní tabu, a nakonec skoro okamžitě když jsem se ho zeptala, jestli se se mnou rozejde, mě k sobě přitáhnul a řekl, že mě miluje. Dokonale předstíral, že se nic nestalo. Dokonce i odmítl můj návrh, že bych se měla na nějakou dobu od něj držet dál,“ vysvětlila jsem a oba na mě civěli s otevřenými ústy.

„To je hodně zvláštní na takovou horkou hlavu jako je Waydan. Nejspíš je pro něj ale myšlenka, že tě ztratí mnohem horší. No, hádám, že je Asher už dávno tuhej, takže...“ procedil suše Thayer.

„Já to chápu. Myslím tu jeho reakci. Kdybyste se měli, byť jen na chvíli rozdělit, bylo by to mezi vámi jen horší a horší. A to, že dělá, že se to nestalo je vzhledem k okolnostem normální a pro tebe i dobře,“ řekla Daemtrish.

„Ale já se cítím přišerně. Úplně se za to nenávidím. Měla jsem ho poznat. Pořád mi to zní i jako výmluva a bojím se, že to tak třeba taky vnímá,“ komentovala jsem to a Thayer na mě pořád jen mlčky civěl.

„Byli jste spolu s Waydanem krátce a nikdo je od sebe kromě Aellary a Daemtrish při muckání nerozezná. Jsou prostě úplně stejný. A taky je rozeznají i díky vůni krve, kterou ty necítíš,“ utěšoval mě. Daemtrish k tomu chtěla něco dodat, ale radši si to

vzhledem k okolnostem rozmyslela. „Jo a dám ti radu. Ať se chceš sebevíc omlouvat a cokoli, striktně dodržuj to jeho přání, že je to tabu a prostě to nedělej,“ zmínil Thayer.

„Nebudu,“ usmála jsem se na něj. „A jste si jistý, že to sám bude dodržovat? Co když o tom začne mluvit? Nebo, co když si to rozmyslí?“ zeptala jsem se.

„Jsem si víc než jistý, že tohle v životě nezmíní. A kdyby náhodou se objevilo něco, kdy by se to nějak vytáhlo, bude to striktně popírat a dělat, že neví, o čem je řeč. Znáš ho jak své boty,“ dodal Thayer.

„Ahoj, jsem doma,“ ozval se z chodby. My se napřímili jako vojáci. *Bože, je tady. Jak se mu mám teď podívat do očí? On možná dokáže předstírat, ale já v tom zas tak dobrá nejsem. Ale musím to pro něj udělat. Musím to zoládnout. Tak jak to on zoládá pro mě. Prostě musím!*

„Co je? Proč na mě tak zíráte?“ zeptal se a já si vzpomněla, co říkal Thayer. *„Jsem si víc než jistý, že tohle v životě nezmíní. A kdyby náhodou se objevilo něco, kdy by se to nějak vytáhlo, bude to striktně popírat a dělat, že neví, o čem je řeč...“*

„Nic. Kde jsi byl?“ zeptala jsem se ho a Thayer mě zpražil pohledem. Jo, to byla blbá otázka přiznávám.

„Byl jsem se podívat v Trhlině za Asherem,“ odpověděl klidně, otevřel ledničku a napil se džusu. My všichni jsme se na sebe překvapeně podívali. „Říkal jsem si, že bych ho zabil, ale zabít ho ještě nebudu. Udělám mu něco mnohem horšího,“ prohlásil sebevědomě, pousmál se a přisedl si k nám.

Vůbec jsem nevěděla, jak s ním mám mluvit. Ale Thayer i on to v podstatě řekli dost jasně. Mám dělat, že se to nestalo. Ale copak to jde?

„Jak ti je? Jsi v pořádku? Nechceš abych ti třeba něco uvařil?“ zeptal se mě a já ztuhla.

„No... ne, to není nutný. Mám se... jsem v pohodě... myslím,“ zaculila jsem se a on se na mě taky pousmál.

„Dobře. A co vy dva? Nechystáte se třeba někam spolu na procházku? Dneska se tu zdržím a chtěl bych být s Willow chvíli o samotě,“ řekl a Daemtrish si stoupla.

„Jo. Jasně. Tak jdeme,“ prohlásila rozpačitě, chytla ho za ruku a odtáhla ho od stolu.

„Tak jsem to nemyslel. Nemusíte jít hned,“ zakřenil se.

„No ale my půjdeme,“ odpověděla. Já z toho byla úplně v hajzlu. *Tohle nezoládnou...* Když za sebou zavřeli dveře, podíval se na mě a úsměv se mu vytratil z tváře. Provinile jsem se na něj dívala.

„Ach bože, já vím,“ prohlásil z ničeho nic.

„C-co víš?“ zakoktala jsem.

„Že je sobecký chtít po tobě, abys dělala, že se nic nestalo. Promiň. Ani jsem se tě nezeptal, jestli jsi v pořádku. Jestli chceš, můžeš mi o tom říct. Muselo to zjištění pro tebe být traumatický. Chci, aby ses mi mohla se vším svěřit. Nechci žádný tajnosti ani divnosti. Nechám to na tobě, jo?“ pousmál se. „Promiň,“ zopakoval. Vyjeveně jsem na něj civěla.

„Udělám cokoli proto, abys mi odpustil. Nechci tě trápit,“ odpověděla jsem a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Už jsem řekl, že ti nemám co odpouštět. To ty bys měla odpustit mě, že jsem nebyl dost opatrný. Podcenil jsem ho,“ zašeptal sklesle.

„Chceš vážně předstírat, že se to nestalo?“ zeptala jsem se a on se zamyslel.

„Pokud jde o mě, tak jo. Ale chápu, že ty to můžeš vnímat jinak,“ dodal.

„Už jsem řekla, že udělám všechno, aby jsme byli v pohodě. Jestli to dokážeš přejít, tak já taky. Dokážeš něco takového?“ zeptala jsem se.

„Jsem schopnej to vymazat z hlavy jako by se to nestalo, když to dokážeš taky. Bez tebe to ale nedokážu. Když se budeš cítit provinile, tak to nedám. Můžeš se prostě chovat normálně? Přesvědčit se, že jsem to byl já? Vzhledem k tomu, že jsme jednovaječný dvojčata, nemuselo by to být tak těžký,“ zeptal se a já přikývla. „Na sto procent, Willow,“ dodal.

„Dobře,“ usmála jsem se na něj a on si mě k sobě stáhl na klín.

„Jedenáctýho bude svatba. Měla by sis radši vybírat šaty, nevěsto,“ řekl a díval se na mě oddaně. Vážně mě musí milovat, když je schopný toho všeho kvůli mně. Nicméně to z hlavy jen tak nevyžene. Může předstírat, jak chce, ale stejně ho to žere, já to cítím.

„Objednáme si pizzu a koukneme se na nějaký film?“ navrhnul a já přikývla. „Okej. Jdu to zařídit a vybírám film,“ dodal.

THALLARAN – KOVÁRNA NA ROHU MAZURKY 4/11 202 23:04

Asher akorát klepal na masivní dveře. Aellara mu otevřela a nadšeně ho objímala. „Jsi v pořádku? Hrozně jsem se o tebe bála,“ řekla a on se posmál a pevně jí objal.

„Jo, jsem v pořádku. Neboj se,“ usmál se.

„Najez se. Udělala jsem ti polívku,“ řekla a odskočila k plotně mu nandat.

„Jsi hodná. Ale nemusíš se o mě tak starat,“ řekl.

„Musím, když jsi můj snoubenec,“ usmála se na něj, položila před něj polévku a sedla si naproti němu.

„Díky,“ zašeptal a začal jíst. Nicméně se po tom oslovení tvářil celkem provinile.

„Tak co? Co jsi dneska dělal? Kde jsi byl?“ vyzvídala.

„Musím se ti k něčemu přiznat, Aellaro. Dřív nebo později by ses to stejně dozvěděla, tak ti to radši řeknu sám. Nežádám tě o odpuštění a ani před tebou nebudu škemrat, když mě odsud vyhodíš. Budu to brát i jako výhodu, že už dál kvůli mně nebudeš riskovat popravu,“ prohlásil a ona na něj vyvalila oči.

„Co jsi provedl?“ zeptala se a on se jí s ledovým klidem podíval do očí.

„Pro svůj plán pomstít se Waydanovi jsem zašel trochu daleko...“ řekl a Aellara zbledla na odstín vápna.

„Jak jako daleko?“ tahala z něj.

„Podvedl jsem tě se smrtelnicema,“ odpověděl a Aellara změnila barvu z bílé na šedou. „Ale ujišťuju tě, že v tom nebyly žádný city. Jsi pro mě jediná. Jsi jediná, kterou miluju. Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude,“ procedil suše jak kdyby jí jen oznámil, že zapomněl koupit vejce. Aellara se začala smát. Byl to zoufalý smích. Asher se na ní nechápavě podíval.

„Byla jedna z nich Willow?“ zeptala se a on přikývl. „Nedokážu uvěřit tomu, že bys pro pomstu zašel tak daleko. Vždyť lovkyněma pohrdáš. A ta druhá smrtelnice? To bylo jako proč nutný?“ vyslýchala ho. Asher byl celkem zaskočený tím, co řekla.

„Prostě bylo. Kdyby nebylo, neudělal bych to,“ odpověděl tiše. Aellara sebou plácla na křeslo a mlčky zírala před sebe. „Nebudeš na mě křičet?“ zeptal se překvapeně.

„Ne,“ odpověděla.

„Jak to?“ divil se.

„Protože to chápu. To ovšem ale neznamená, že s tím souhlasím. Myslela jsem, že necháš Waydana na pokoji, ale ne. Ty prostě musíš mít svojí pomstu. Sebrals mu, co má nejradši a odsoudil ses k smrti. On tě zabije,“ prohlásila, ale Asher se zasmál.

„Rád by, ale on mě nemůže zabít. Ztratil by tím mnohem víc. Táta by ho potrestal, ztratil by nesmrtelnost,“ zakřenil se škodolibě.

„Ale to neznamená, že to neudělá. A může tě zabít Willow,“ řekla. „A jen tak mimochodem, to si toho vážně nevšimla? Jak jsi mohl tak dokonale předstírat, že jsi on a zrovna před ní, že ses k ní dostal?“ vyzvídala.

„O tom se s tebou nebudu bavit. A ne nepoznala to,“ pousmál se. „A ať už mě zabije nebo ne, přijde o všechno. Můj plán nemá chybu. Já se dokážu smířit s tím, že bude žít jenom jeden z nás. A i s tím, že to bude Waydan. Otázka ale je, jak dlouho tu bude po tom, co mě zabije. Nelituju toho,“ procedil a zasmál se.

Aellara na něj vyjeveně civěla. „Zkrátka jsem nad tím detailně přemýšlel v Trhlině. A říkám ti, že jestli padnu já, stáhnou ho s sebou. A je mi jedno co všechno mě to bude stát,“ dodal a Aellara se polekala.

„Klidně bys pro tu zasranou pomstu obětoval i svůj život? A mě? Nechal bys mě tady? Všechno bys vyměnil za to, abys ho donutil trpět?“ zašeptala.

„Ano,“ odpověděl klidně.

„Jsem tak blbá. Na chvíli jsem si myslela...“ řekla, ale přerušil ji.

„Nejsi blbá, jsi jen hodná a trochu naivní,“ odpověděl a ona na něj hodila vražedný pohled.

„Vypadni!“ řekla a on přikývl. Zvedl se ze židle a bez jediného slova šel ke dveřím.

„Ať už jsem udělal cokoli, záleží mi na tobě, Aellaro. Nechci, abys kvůli mně trpěla ty i když jsem už udělal pár hrozných věcí i tobě, kterých zpětně lituju, ale...“ začal, ale přerušila ho.

„Chci, abys beze mě trpěl a abys toho litoval. A vím, jak to udělat,“ procedila skrze zuby výhrůžně.

„Taky budu. Ale nenuť mě litovat toho, že se ti kvůli mně něco stane. Tuhle lítost vyškrtni ze seznamu, rozumíš? To bych nepřežil. Nehledě na to, že je to blbost. Vymysli na mě něco lepšího,“ dodal a odešel.

Aellara si složila ruce do dlaní a začala plakat. Asher to slyšel a rvalo mu to srdce, ale zhluboka se nadechl a odešel. Jak řekl on sám i Aellara, Waydan je a vždycky pro něj bude prioritou. I když má v plánu ho zničit. Tomu se říká láska, která prerostla v nenávisť. Nebo v sobeckou lásku a touhu po pomstě?

Já s Waydanem jsme spali jak zabítí. Po tom, co jsme si o tom promluvili se mi ulevilo. A troufám si říct, že i jemu. Dohodli jsme se, že se o tom, co se stalo mezi mnou a Asherem už nikdy nezmíníme. Trochu jsem se bála, že by nás to od sebe odrazovalo, ale to se nestalo. Naopak nás to, že jsme si o tom otevřeně promluvili sblížilo.

Bála jsem se, že se mě nebude chtít už ani dotknout. Že se mi bude stranit, ale to se taky nestalo. Během filmu mi dával dost jasně najevo, že jsem jen jeho a jak si to mezi námi dál představuje. Chvilí jsem z toho byla nesvá a cítila jsem se provinile, ale přesvědčil mě, že se tak cítit nemám. Ukázal mi, že to s námi pořád myslí vážně a že nás opravdu jen tak něco nerozdělí.

A když jsem z něj tyhle emoce cítila, přestala jsem se tím úplně zaobírat. Usnula jsem mu v náručí a do teď jsme se ani nepohnuli. Jeho magie mě doslova hřála u srdce. Jen on mě dokázal dostat do takového klidu a euforie.

Asher se nenápadně vkradl do naší ložnice přes terasu. Použil svou magii na odemčení balkónu a potichu jako myška se přiblížil k naší posteli. Natáhl ke mně ruku a nenápadně a hodně pomalu se mi snažil sundat z krku Granát.

Když se mu to podařilo, usmál se a dal si kamínek do kapsy. Pak popadl jednu ze svých dvou killianských dýk, které Waydanovi kdysi ukradl při vytváření kopií a střídavě hypnotizoval jeho uvolněný ocas válející se vedle něj na matraci a mě – spící lovkyni. Musel si vybrat. Buď ho zničit tím, že mě zabije, nebo ho připravit o ocas. Vybral si ale jeho ocas.

Pomalu a potichounku dýku vytahoval z pouzdra a naklonil se s ní nad Waydanův ocas. Waydan se zrovna protáhl a schoval ho zpátky pod peřinu. Asher se tiše vztekal, ale nevzdával to. Stále mu z pod peřiny koukala alespoň špička. A tak se k němu znovu naklonil, a to Waydana probudilo. Otevřel oči a chytl ho za ruku, ve které držel dýku. Já jsem vyletěla jako šíp a zírala jsem tváří v tvář Asherovi.

„Ty mi jdeš zrovna do rány,“ prohlásil Waydan a pousmál se.

„Nefandi si, ani se mě nedotkneš,“ procedil Asher sebevědomě. Já jsem šla rozsvítit. Pro lásku boží, byli od sebe k nerozeznání. Není divu, že jsem nic nepoznala.

„Za to, co jsi udělal tě pěkně bolestivě zabiju. Víš, jak umřel král Goromel v Desnedalu? Jo, ty nic nevíš, protože jsi byl v Trhlině. Jsem vládcem Thallaranu i Desnedalu, protože jsem krále zabil. Byl to pěkný hajzl. Zhruba takovej jako ty a co já dělám s hajzlama?“ zeptal se ho, chytl ho pod krkem a narazil ho zády na stěnu. Asher se usmíval.

„Královražda. Taky mě to svádí,“ procedil přiškrceně.

„Hm, škoda, že jsi proti mně tak slabej,“ usmál se Waydan a zmáčkl mu krk ještě víc.

„Fyzicky jsem možná slabší, ale to nic neznamená,“ syknul.

„I po psychický stránce jsi idiot,“ opáčil Waydan a já na něj jen šokovaně zírala. Moje oči skákaly z jednoho na druhého podle toho, kdo zrovna mluvil. Celkem jsem se divila tomu, že ho Waydan už dávno nezabil. Tohle je přece poprvé, co se spolu vidí po tom, co se o mě s Asherem dozvěděl.

Asher se na mě podíval a usmál se. „Tak co, pusinko? Chyběl jsem ti?“ mrknul na mě a Waydan se proměnil v démona a praštil s ním o zem. Mě to totálně odrovnalo. „Aaaa, takže už to víš,“ zakřenil se a odplivl si krev, kterou z něj Waydan doslova vymlátíl.

„Udělej ze sebe démona ať tě můžu pořádně zmrskat,“ prohlásil Waydan a nasupeně na něj zíral. Asher se zasmál.

„Jasně, abych se vystavil nebezpečí. Zůstanu radši takhle díky,“ řekl sebevědomě.

„Tohle tvoje křehký tělíčko rozšlápnu jako shnilou broskev,“ upozornil ho.

„Posluž si,“ řekl klidně Asher a tím Waydana vytočil doběla.

„Řekl jsem proměň se!!!“ vřeštěl, až to vzbudilo Daemtrish s Thayerem a oba se přiřítli do naší ložnice. Šokovaně zírali na dvojčata, jak se perou. „Proměň se, ty zasraná nicko!“ křičel na něj Waydan.

„Ani mě nehne,“ odpovídal a natahoval se pro dýku. Já jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. Věděla jsem jen, že ho Waydan nesmí zabít a že to chtěl. Moc to chtěl. A taky to, že kdybych Ashera zabila já nebo někdo jiný, byl by naštvaný a v hlavě by to nikdy neukončil. Jestli Ashera někdo zabije, musí to být jedině on, nehledě na následky.

„Odpornej, závistivej šmejde!“ křičel na něj Waydan, zatímco na něm klečel a svými drápy mu řezal obličej.

„Ničím jiným, než zlatou dýkou v Thallaranu mě nezabiješ,“ upozornil ho.

„Ne, ale můžu tě ošklivě zranit a mučit. Podej mi mojí dýku,“ otočil se na mě a natáhl ke mně ruku. Já jsem ho hned poslechla a podala jsem mu ji. Asher se pousmál. „Čemu se směješ, ty idiote? Já tě tím úplně klidně rozřežu na kousky,“ sdělil mu a bodnul Ashera přímo do srdce. „Tohle, bylo jen za mojí snoubenku. A tohle, za to ostatní,“ řekl a bodal do něj jak do jehelníčku. Asher bolestně sténal, ale jeho rány se pořád rychle hojily.

My jsme s Thayerem a s Daemtrish nevěděli, jak reagovat. Celé jsme to jen mlčky sledovali, aniž bychom jakkoli zasáhli. Byli jsme jak paralyzovaní. Waydan do Ashera stále zuřivě bodal a když si všiml, že se mu rány hojí, přestal. „Jak to, že se to hojí tak rychle?“ vztekal se a pak se na něj tak uvědoměle podíval.

„Vyměnils mi je. No počkej! Vrať mi moje dýky. Okamžitě mi je dej!“ ječel na něj a pral se s ním o zbraně, zatímco Asher ho taky párkrát bodnul a pořeзал, nicméně Waydan byl oproti Asherovi nesmrtelný. Zemřít mohl jen s mou zlatou dýkou v kombinaci s Granátem, mojí rukou, a ještě k tomu snad jen v Thallaranu. Zdá se, že proti němu byl Asher ve velké nevýhodě.

Nicméně, sledovat je nebylo vůbec příjemné. Ani trochu. „Hej, to stačí. Ty se uklidni, už jsi ho zřídil dost. A ty už jsi mu zničil život taky dost, nemyslíš, Ashere?“ zasáhla Daemtrish a skočila mezi ně.

„Půjdeš zpátky do Trhliny, dostaneš pro jistotu na všechny končetiny jeden náramek a budeš sedět na opačným konci než ten tvůj zasraný kamarád,“ procedil Waydan a pustil ho ze svého sevření.

„To tak. Do té díry se už nikdy nevrátím,“ pousmál se. Waydan do něj kopl svým kopytem, až se Asher málem zadávil vlastní krví.

Daemtrish mu vzala dýky z ruky a vrátila je Waydanovi. „Díky,“ pousmál se a nespustil oči z na zemi ležícího zakrváceného Ashera.

„Co s ním?“ zeptal se Thayer.

„Trhlina. V tomhle stavu nám ještě nějakou chvíli nikam neuteče, i tak by jsme si měli pospíšet,“ dodal a Asher se pousmál.

„Mýlíš se, bráško. Mám ještě další trumf v rukávu. Nebo spíš v kapse. Už jsem říkal, že do Trhliny mě nedostaneš,“ prohlásil, sáhl si svou rukou do kapsy a pak jako by tím načerpal energii vstal, proměnil se, roztáhl křídla a odletěl. My jsme zírali jak z jara.

„Do hajzlu! Nestihli jsme ho zastavit, protože jsme všichni byli zvědavý, co udělá. Kurva, zase jsem ho podcenil. Zase!“ vztekal se Waydan a bouchal svými zakrvácenými pěstmi do bílých zdí.

„Co to bylo?“ divil se Thayer.

„Nemám páru,“ odpověděla Daemtrish.

„Granát! Je pryč. Musel mi ho stáhnout z krku. To byl jen jeho trumf. Proto se vyléčil tak rychle. Má ho,“ zmínila jsem a Waydan vypadal, že se zhroutí.

„Proč už do hajzlu neexistují další kurevsky vymrdaný slova, kterými bych teď mohl vyjádřit, jak moc zasaně jsem nasranej!“ křičel, zatímco zlostně bušil pěstmi od krve do zdi. Já jsem ho objala, abych ho utěšila, ale tentokrát byl vážně naštvaný, protože mě od sebe odstrčil.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Daemtrish. Waydan pokrčil rameny, proměnil se zpátky do lidské podoby a tvářil se zamyšleně.

„Zítra jdeme do školy. Nemůžu si dovolit Willow nechat samotnou. A ona mě. Ne když má Asher Granát,“ řekl. „Šel mi po ocasu, blázen. Takže já půjdu po jeho. Definitivně o něj přijde!“ dodal a nacpal si svůj pro jistotu do tepláků. Nikdo nic neříkal.

„Jděte spát!“ poručil nám a zírajíc na kaluž krve u postele si sedl zpátky. Všichni jsme se na sebe jen podívali a šli jsme plnit jeho rozkazy. Já si vlezla do postele a přemýšlela jsem, jak bych jako teď proboha měla usnout. Waydan se pousmál a otočil se na mě.

„Tys mě poslechla?“ divil se.

„Tak nějak nevím, co mám udělat nebo říct, abych tě nenaštvala,“ odpověděla jsem.

„Nejsem přece naštvanej na tebe,“ řekl.

„Nevypadalo to tak. Odstrčil jsi mě od sebe jako bych byla nějaký otravný zvíře,“ připomněla jsem.

„Promiň. Byl jsem nasranej, nechtěl jsem ti ublížit. Radši se ke mně nepřibližuj, když vypadám takhle,“ dodal.

„A jsi v pořádku? Dost ošklivě tě bodnul,“ zeptala jsem se a on se zakřenil.

„Nemůže mě zabít, Willow. Vždyť to víš. Ale on nebude v pořádku a až s ním skončím, ani vlastní otec ho nepozná,“ prohlásil suverénně, stáhl si zakrvácené tričko, otřel do něj své ruce, zahodil ho a lehl si do postele jako by se nic nedělo. Někdy jsem ho nepoznávala.

S Waydanem jsme šli do školy. Dneska jsme šli jen sami dva. Ráno nařídil Daemtrish s Thayerem, aby byli v Thallaranu a spolu se strážci pročesali Horní i Dolní město kvůli Asherovi.

Skoro celou cestu nic neřekl. Byl úplně zamlklý. Od toho včerejšího incidentu byl jako vyměněný. Nedivím se mu, stalo se toho hodně s čím se teď musí vyrovnat a taky měl strach. Ale já měla mnohem větší strach o něj. Je to jeho dvojče, které touží zabít. Je mi to tak líto. A jsem našťavaná, že nevím, jak mu pomoci. A pak je tu ještě ta sladká tečka s tím kamenem, který mi včera Asher ukradl. Všechno mě tak nervuje.

„Jak moc blbý je, že má ten Granát u sebe, když pominu fakt, že mě může ovlivnit?“ zeptala jsem se. Jen se na mě otočil.

„Nevím, ale už jen ten fakt, že ho má on se mi nelíbí. Hlavně kvůli tobě. Nechci, aby tě ovlivnil a hrál si s tebou. On je fakt všehoschopnej,“ procedil se zaťatými pěstmi.

Ach jo, nemůžu se zbavit pocitu, že zase myslí na to, co se stalo mezi námi. Sama to teď nemůžu vyhnat z hlavy. Ne když vím, že to prostě nebyl Waydan. Že jsem Asherovi takhle blbě dovolila Waydanovi ublížit. To muchlování s ním mám díky tomu pořád před očima. A ještě to, jak mě včera drze oslovil „pusinko“ a zeptal se, jestli mi chyběl. Brrr.

Waydan se zatvářil naprosto zdrchaně a zoufale vydechl. „Víš, že nemáš na krku Granát a že je pro mě dost těžký nečíst ti myšlenky?“ upozornil mě a já ztuhla. *No do hajzlu. Může to být ještě horší?*

Nečekaně si mě k sobě přitáhl a objal mě. Držel mě v náručí a nic neříkal. Pak se ode mě odtáhl a podíval se mi do očí. „A víš, že Asher není jedinej, kdo tě může ovlivnit?“ zmínil a já nejistě přikývla. Tentokrát jsem neměla žádný důvod se s ním dohadovat. Sklonil se ke mně a zadíval se mi zhluboka do očí.

„Jedinej chlap, co na tebe kdy sáhl jsem byl já. Neměj žádný pochyby o tom, že to mohl být Asher, protože nebyl. Nikdy se tě ani nedotkl. Vždycky jsem to byl jenom já. A kdokoli bude tvrdit opak, nebudeš tomu věřit a budeš naprosto klidná,“ řekl a dvakrát zamrkal. *Proč na mě tak zírá?*

„Co je ti? Spadlo ti něco do oka?“ zeptala jsem se ho a snažila jsem se na něj podívat, ale otřel si slzy, pousmál se a zavrtěl hlavou.

„Ne, jdeme. Musíme máknout, nebo přijdeme pozdě do školy,“ řekl, chytl mě za ruku a táhl mě za sebou jako psíka. Zřejmě mu Thayerovo kočičí já chybí.

THORNFIELD HIGH SCHOOL 5/11 2020 13:05

Akorát jsme odcházeli s Waydanem z jídelny. Dneska se nic nedělo. Ashera jsme nepotkali, a dokonce ani Zacka s Ninou. Ani jeden totiž nebyl ve škole. Teda alespoň myslím, protože nebyli na hodině chemie, kterou máme společnou.

„Jsem ti to zapomněl říct, ale za chvíli musím do Thallaranu. Slíbil jsem speciálně jednomu šmejdrovi, co pomáhal ven mýmu bráškovi, že mu osobně useknu ocas a upiluju rohy. Tohle bych nechtěl zmeškat ani za nic. Chceš se přijít podívat?“ zeptal se, což mě celkem zaskočilo.

„Myslím, že si to nechám ujít. Nicméně půjdu s tebou,“ odpověděla jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Není třeba, zlato. Vráťím se do hodinky. Počkej na mě doma. Pošlu za tebou hned Thayera s Daemtrish, aby na tebe dohlídli,“ řekl a políbil mě.

„Můžu ti zatím něco uvařit, dneska jsi tomu jídlu moc nedal,“ navrhla jsem.

„To jo, bylo to celkem nejdělný. Nechám to na tobě. Jo a taky bych ti měl připomenout, že ses dlouho neozvala Leeovi,“ zmínil a já leknutím úplně nadskočila.

„No, myslím, že už tam stejně nepracuju. Stejně tak jako Nina. Lee by mě hnál, kdyby mě viděl. Úplně jsem na to zapoměla. Sakra, jsem fakt příšerně nezodpovědná,“ povzddechla jsem si. „Myslíš, že bych se měla omluvit?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Dělej, jak myslíš. Jestli chceš, můžu Leeho ovlivnit, aby tě vzal zpátky,“ nabídnul, ale zavrtěla jsem hlavou.

„To poslední, co potřebuju je další starosti a práce. Mám dost problémů se školou a celkem i s Thallaranem. A teď když se za týden budeme brát, chci se soustředit už jen na tebe,“ řekla jsem flirtovně, přitáhla jsem si ho k sobě za triko, stoupala jsem si na špičky a vášnivě jsem ho políbila.

„Tady má někdo dobrou náladu,“ pousmál se mezi polibky jen zdvižením levého koutku.

„Přijď brzy a ukážu ti dobrou náladu,“ zašeptala jsem a lehce jsem mu přikousla spodní ret. Waydan přivřel oči a spokojeně zamručel.

„Neměla bys mě takhle svádět, když mám neodkladný záležitosti. Nejradši bych se na to pak vykašlal a flákal bych se s tebou v posteli,“ přiznal.

„Naštěstí pro tebe ti to nedovolím. Jen tě navnazuju, aby ses nikde dlouho netoulal,“ culila jsem se a on mě ještě jednou políbil a pak beze slova odešel. No jo, Thayer říkal, že se neumí moc loučit. Jinak by nikdy neodešel.

Já jsem si ještě nacistala učebnice z batohu do skříňky, zavřela jsem jí a mířila jsem si to ven ze školy. Ale u schodiště jsem zahlédla Zacka. Otevíral svou skříňku jako by až teď přišel. Podívala jsem se na hodiny. *Je po jedný, vždycky má touhle dobou basket. Takže zatáhl školu, ale na basket přišel?*

Chtěla jsem ho šmírovat, ale otočil se na mě, a tak jsem rychle zapadla za roh, aby mě neviděl. Možná mě vážně neviděl. A tak jsem vykoukla, abych se přesvědčila. Držel v ruce nějaký papír a četl. *Že by dostal nějaký vzkaz?*

„Ahoj, Zacku,“ pozdravila jsem ho a on se tak lekl, že zavadil o něco ve skříňce a vysypal skoro celý její obsah na zem.

„Já se tě leknul,“ prohlásil a rychle schovával věci zpátky do skříňky a zvlášť ten papír. Přišlo mi, že právě proto se mě lekl.

„Dostal jsi nějaký milostný psaníčko?“ provokovala jsem ho.

„Ne, proč?“ divil se mojí otázkou.

„No já jen tak, že jsi četl nějaký dopis, a tak zvláště ses u toho tvářil,“ odpověděla jsem.

„D-dopis? Ne. To byl... to... to byl úkol z literatury, měl jsem napsat básničku, a tak jsem jí po sobě kontroloval. Ale je to hrozně blbý, takže bych radši umřel, než abych ti jí ukázal víc?“ prohlásil a zazubil se na mě.

„Pro...pro promiň, ale já už musím jít na trénink jinak mě kouč zabije,“ dodal a přivřel před mým zvědavým čumákem svou skříňku. Popadl tašku s věcmi a odešel. *Rozhodně to nebyla básnička. Něco mi tají. Zajímalo by mě, jestli by to tajil jenom přede mnou, nebo přede všema?*

Když jsem procházela těmi slavnými temnými uličkami, ve kterých jsem už nesčetněkrát málem přišla o život, ve kterých jsem se potkala se svým snoubencem, a které jediné vedly k Waydanovi domů, potkala jsem se po nějaké době s pár démony převtělovači.

Ti většinou nežili v Thallaranu, byli spíš považováni za zemské bytosti, a tak nemohli být patřičně informováni o tom, co jsem zač a možná jim to bylo i jedno. Jistě byly výjimky, ale moc jich nebylo. Což jsem netušila. Byla jsem sama, ale necítila jsem obavy, protože jsem jaksí spoléhala na to, že ví, kdo jsem a že mě nechají na pokoji, ale mýlila jsem se.

„Ale lovkyně. A vzácná,“ řekl jeden muž a podíval se na démonici po jeho levici.

„Chci její duši,“ procedila další.

„Já jí viděl první, já budu mít největší díl její duše!“ rozhodl a pomalu se ke mně přibližovali. Vytáhla jsem svou zlatou dýku a couvala jsem před nimi. Byly jen tři. *To zvládnou jak nic, ne?*

„Být vámi si dám odchod, protože jinak vás zabiju. A i kdyby se mi něco stalo, zabije vás Nejvyšší,“ oznámila jsem jim, ale jejich reakcí byl smích.

„Tss, Nejvyšší,“ křenil se.

„A co ty s ním máš vůbec společného?“ skočila mu do řeči jedna ze dvou dívek.

„Jsem jeho snoubenka. Za týden se budeme brát,“ vyžvanila jsem a pak jsem se za to proklínala. Všichni vyprskli smíchy.

„O důvod víc tě zlikvidovat. Lovkyni za bohyni fakt nechci,“ zmínil a ostatní přikývli.

„Hm, tak tomu zkuste zabránit,“ vyzvala jsem je sebevědomě.

„Xerin, zkus tady Její Výsosti ukázat, jak moc nás podceňuje,“ řekl a ona přikývla a vrhla se na mě. Převtělovači proti mně byli obvykle slabí, protože se nedokázali proměnit do své vlastní podoby, leda, že by opustili tělo jejich hostitele. Pak by se ale nedostali zpátky. Nevím přesně jak to fungovalo. Sam mi ten proces sice vysvětloval, ale nějak jsem to zapomněla.

Důležité teď bylo je porazit. Nechtěla jsem už dál démony zabíjet, protože jsem měla být jejich královna a bála jsem se, že by mě kvůli tomu začali zase nenávidět, ale když po mě jdou, co mám dělat?

„Zaváhala jsi?“ křenil se na mě ten malý démon. *Sakra, bude ze mně démonka první třídy, tihle si na mě nemůžou dovolovat!* A tak jsem se tedy probírala z toho transu a začala s nimi bojovat jako za starých časů. Ale nešlo mi to ani zdaleka tak dobře jako kdysi. Nějak jsem vyšla ze cviku. Ale jeho jsem zřejmě překvapila.

„Dobře, tvůj démon na tebe musí být pyšný, lovkyně,“ procedil, když jsem se k němu dostala blízko, že jsem ho skoro poranila. Nicméně ne tak blízko, abych ho, byť jen škrábla. Byl hbitý a celkem se uměl prát. Ty dvě po mě pak skočily a vyrazily mi dýku z ruky. No a teď už jsem byla v háji. Bylo jich na mě moc.

„Copak, budeš volat Nejvyššího? Myslím, že ne. Xerin pevně jí drží, jdeme obědvat,“ prohlásil sebevědomě a nalepil se rty na mé. *On mě políbil?* Úplně jsem zazmatkovala.

„Vypadni od ní, ty prašivěj pse! Jestli jí někdo zabije, budu to já, abych nasral brášku,“ prohlásil Asher a svým kopytem ho ze mně skopnul. Zírala jsem jak z jara. Vážně se mi teď pokusili vysát duši? A vážně mě teď zachránil Asher?

„Zalezte do děr, nebo vás všechny zamorduju,“ řekl a oni se mu poklonili a beze slova odešli. Já se zvedla ze země a natáhla jsem se pro dýku. *Jsem tu s ním sama. Před chvílí řekl, že mě chce zabít, aby naštoal Waydana. Nejsem s ním v bezpečí. Nemám ani svůj Granát.*

Podívala jsem se na něj a on se usmál a přirazil mě svým kopytem k zemi ještě dřív, než jsem stihla popadnout dýku. „Bohyně se staneš jedině přes moji mrtvolu, rozumíš mi?“ prohlásil a ještě přitlačil. Nejspíš mě chtěl rozšlápnout, ale v tom se tam naštěstí objevila Daemtrish s Thayerem.

„Ashere, pust jí! Waydan tě zabije, jestli se jí něco stane. Už jsi toho udělal dost. Svoji pomstu už máš. Vykašli se na to. Zmiz někam a žij si svůj vysněnej život,“ řekla Daemtrish, ale on se jí vysmál.

„Tohle je můj vysněnej život, pusinko. Zničit Waydana jednou provždy. Vzít mu všechno, na čem mu záleží, donutit ho se za to nenávidět až mě zabije. Aby trpěl výčitkami po těch pár zasraných dekád, co tu ještě bude stárnout jako člověk. Protože otec mu nikdy neodpustí, když mě zabije. Zaháčkoval jsem si ho. Za to všechno, o co mě připravil. Že mě opustil... svoje dvojče!“ řekl přes zaťaté zuby.

„Ashi. Poslouchej...“ šla na něj velmi opatrně. Stačilo jen, aby si na mě stoupnul a rozšlápnul by mě přesně tak, jak včera říkal Waydan, že rozšlápně jeho. Jako shnilou broskev.

„Nejsi už dávno moje snoubenka, nemáš právo mi říkat jménem. Ať chceš nebo ne, jsem tvůj princ a jsem z vyšší třídy než ty, měla by ses mi klanět ty i ta tvoje kočka,“

prskal. „Dělej, pokloň se. Jinak jí zabiju pěkně bolestivě,“ diktoval si. Daemtrish se tedy pomalu shýbala, jak požadoval a spolu s ní i Thayer. „Hezky až na zem, pusinko,“ pousmál se.

„Vaše Výsosti, Waydan vás neopustil. Vždycky vás měl rád, dokud jste mu nezačal brát to, co je jeho,“ šeptala.

„Pokračuj a nabodnu tě s Thayerem na tu dýku jako špíz. Nemyslím si, že jsem ti dovolil cokoli říkat,“ opáčil. „A co se toho týče, taky jsem ho měl rád, dokud mi nezačal brát můj život. Choval se jako sobeckej spratek. A možná se teď tak chovám já, ale z mého úhlu pohledu je to jenom fér.“

Nezajímá mě, že mě zabije. Tak ať, ale on půjde se mnou. Spolu jsme na tenhle svět přišli a spolu z něj taky odejdeme. A pár dekád není o moc víc než jen pár minut, o kterých jsem na svět přišel po něm. To mi nevadí. A pokud mluvíme o tom, že by démonům vládla Killianka, jsem staromódní a vadí mi to. Takhle to být nemá a ani nebude! Bráška totiž myslí jenom penisem. Očividně,“ procedil a pohrdavě se na mě podíval.

„Srdcem, který ty nemáš,“ opravil ho Thayer.

„Prosím?“ divil se jeho komentáři.

„Tak se dohodneme. Já s Waydanem budeme žít v Kanadě a necháme ti Thallaran tak jako to bylo v plánu předtím, jo?“ smlouvala jsem a on mě drápnul mou vlastní dýkou do tváře.

„Sklapni, děvko. Jsi úplně blbá nebo co? Nemám zájem o dohody. Buď to bude po mým anebo po vašem, to ale nedovolím. Nechci, aby to bylo jako předtím. Nechci vládnout Thallaranu, to je to poslední, co mě zajímá. A hlavně, dokud bude Waydan naživu, nemůžu se stát právoplatným králem i kdybych chtěl. Chápeš to?“ zpražil mě a já přikývla. Zjevně se nedokázal smířit s realitou a přijmout fakta.

„Různul jsi jí do obličej? Já tě zabiju!“ zaječel Waydan, který se tam odněkud vynořil a skočil po něm tak, že ho povalil vedle mě. Já jsem se hned zvedla a vběhla jsem do náruče Thayerovi a Daemtrish, kteří mi jí nabízeli.

„Odveďte jí do bezpečí. U toho být nemusí,“ poručil jim Waydan a oni ho poslechli. Daemtrish se proměnila do svojí podoby a Thayer taky. Jako malé klubíčko jí skočil na rameno.

„Waydane...“ volala jsem na něj, ale marně. Daemtrish už mě vláčela pryč. Nechtěla jsem ho tam nechat samotného, ale nikdo se mě na nic neptal. Přehazovali si mě jako horký brambor.

Waydan Ashera chytil pod krkem a zatnul mu do něj drápy tak, až mu z něj udělal cedník. „Ne...mů...žeš mě ta...dy za...bít,“ sípal Asher.

„Ne, ale můžu tě tady zmrzačit,“ odpověděl mu sebevědomě a praštil s ním o zem až mu nakrápl lebku o beton. Asher bolestně zavzdychal a omámeně z toho nárazu na Waydana zíral. „Vždycky jsi musel mít přesně to, co jsem měl já. Nehledě na to, jestli jsi to chtěl nebo ne. Protože to pro tebe nebyla spravedlnost. Ale já ti nikdy úmyslně neublížil, idiote. Jak by se ti líbilo, kdybych ti šukal Aellaru?“ křičel na něj u toho, co ho škrtil. Asherovi se spustily slzy.

„Nelíbilo. Proto jsem ti to udělal,“ opáčil. „Zradil jsi mě,“ pokračoval Asher chraplavým hlasem.

„A jak přesně jsem tě zradil? Všechno sis to v tom svém blbým mozku zvráceně pokroutil,“ hádal se s ním.

„Nechal jsi mě v Thallaranu staletí dělat tvoji práci, aby sis mohl užívat. A výsledek je, že chceš dostat na trůn smrtelnici. Bojuješ o její život se svým dvojčetem. Je to lovkyně. Všechny pravidla jsi porušil. Vybral sis jí místo mě,“ vztekal se.

„Nezkoušej to na mě, Ashere. Víš moc dobře, proč spolu bojujeme. Chceš jí ublížit. Já jí miluju chápeš? A miloval bych jí i kdyby byla původem démonka. Prostě se to stalo, nemůžeš mě za to trestat a vyčítat mi to. Byla to náhoda,“ objasnil.

„Ty na náhody nevěříš a nikdy jsi na ně nevěřil,“ procedil Asher a odplivnul si krev.

„Možná už jo. A mohl jsi jít na Zem se mnou. Kdyby ses nebál trochu riskovat. Mohli jsme být spolu,“ řekl a Asher se pousmál.

„Nechtěl jsi mě s sebou. Bral jsi mě jen jako přítěž,“ pokračoval a Waydan se na něj vyjeveně díval.

„Možná, ale to neznamená, že jsem tě neměl rád,“ odpověděl a Asher se rozbřečel.

„Ale teď mě nenávidíš. A já chtěl jenom aby to bylo spravedlivý,“ křičel na něj.

„Tomu říkáš spravedlnost? Dovol abych se zasmál. Sám víš, že kdybych ti chtěl zabít Aellaru, dopadlo by to stejně,“ dodal Waydan. Jenže Asher si pořád mluvil svoje.

„Ale Aellara není lovkyně, která dostane trůn,“ hájil se.

„Drž už hubu, Ashere. Já jsem král Thallaranu a já rozhodnu, kdo bude moje bohyně. Ať je to třeba kočka, když budu chtít, ty se s tím musíš smířit,“ zašeptal a pustil ho. Asher toho využil, popadl mou na zemi ležící zlatou dýku a zabodl mu jí do srdce. Sice ho to nemohlo zabít, ale poranit ano.

Chtěl tím získat čas, aby mu utekl, ale Waydan jí ze sebe vytrhnul a seknul s ní Ashera do nohy, aby ho zarazil. Ten spadl na zem jak shnilá švestka, a tak ho Waydan chytl za nohu a přitáhl si ho po betonu k sobě.

„Tentokrát z toho jen tak hladce nevyvázneš. Musíš dostat lekci za to, co jsi udělal,“ řekl Waydan, chytl ho za ocas, přitáhl ho za něj k sobě až mu znovu seděl břicho o beton a dvě třetiny jeho délky mu uřízl. Asher zařval bolestí a vyděšeně zíral na pahýl svého milovaného ocasu.

„Cože? Ne ne ne neéééééé! To není pravda, to jsi neudělal. Tohle jsi posral,“ vřestl zoufale, zatímco ho Waydan mlčky pozoroval. „Za tohle jí zabiju. Zabiju jí, rozumíš? Už se s ní nebudu vykecávat, ale rovnou jí zabiju. Nebudu mít slitování stejně tak jako ho nemáš ty,“ běsnil zírajíc na druhou část svého ocasu, kterou držel Waydan v ruce.

„Ne, ty totiž už nikam nepůjdeš. Tak leda zpátky do Trhliny, kde budeš čekat na odsouzení k smrti. A zklamou tě, já nebudu ten, co tě zabije. Budu s Willow vládnout Thallaranu pět set thallaranských let a budu s ní mít spoustu malých démonů, který budou vládnout po nás tak dlouho, dokud nezanikne samotná Země. Zatímco my si vytvoříme vlastní svět, kde budeme žít tak dlouho, dokud budeme chtít žít,“ prohlásil.

„A tohle si vystavím jako trofej,“ dodal a ukázal Asherovi jeho ocas. Pak si ho přitáhl k sobě blíž, aby ho mohl vzít do Thallaranu, ale Asher se z posledních sil vymanil z jeho

sevrění a odletěl pryč. Waydan padl zlomeně na kolena a plakal. „Kurvááááá!“ vztekal se a plakal při pohledu na bratrův ocas. Něco takového mu nikdy udělat nechtěl.

THALLARAN – KOVÁRNA NA ROHU MAZURKY 5/11 202 14:27

Asher seděl na lavici u kovadliny a vázal si zakrvácený zbytek ocasu do svého bílého trička, které si kvůli tomu sundal. „Auuu, auuu...“ plakal schoulený do klubíčka jako dítě. Přišel o všechno spíš on. Ne Waydan jak to plánoval. O ocas přijít neplánoval a teď je konec. Ztratil jednu z nejcennějších věcí – svojí démonní chloubu, která nikdy nedoroste jako upilované rohy.

A Waydan? Pořád ocas má. Zase má něco, co on už nemá. Podle jeho podivně pochroumané logiky to není fér, aby dvojčata neměla všeho stejně. Takže teď usiloval zase o jeho ocas. Nicméně naopak mu to nevadilo.

Aellara zaslechla podivné zvuky, a tak vylezla z domu a mířila si to do kovárny, kde se schovával na lavici za pecí Asher. „Co tady děláš? Řekla jsem ti jasně, abys vypadl!“ křikla na něj a on se na ní otočil a zoufale na ní koukal. Oči měl opuchlé a rudé jak angorák, obličej mokrý od slz a v ruce držel ocas v zakrváceném tričku.

„Co se ti stalo?“ polekala se a přisedla si k němu. Asher si k sobě přitáhl zbytek svého ocasu, aby ho neviděla a odvrátil od ní pohled. Přiznat, že nemá ocas pro něj bylo ponižující a taky velice bolestivé to jen vyslovit nahlas. „Co se ti stalo?“ zopakovala svou otázku a odstrčila ho kousek stranou, aby viděla, co svírá v ruce. A když viděla zakrvácené tričko, šokem málem zkolabovala.

„Bože, přišel jsi o ocas,“ zašeptala přikrývající si ústa. „Pojď sem, musíme to vydezinfikovat. Honem, než dostaneš nějakou hodně zlou infekci,“ řekla, chytla ho za ruku a táhla ho dovnitř. Asher nic neříkal. Neměl na slova ani pomyslení. Neměl teď pomyslení dokonce ani na pomstu. Momentálně jediné dvě věci, které ho šízaly byly pulzující bolest v ocasu a lítost nad svou obrovskou ztrátou.

Aellara ho položila na postel, vybalila jeho ocas z trička a zrohovala se, když to viděla. Z očí se jí spustily slzy, ale nic neříkala. Ani se ho na nic neptala. Došlo jí, že to byl zřejmě Waydan za to, co všechno mu provedl.

„J-jak m-moc zlý to je?“ koktal.

„Jestli myslíš tu ránu, určitě to bude dobrý. Zahojí se to. V Božím chrámu zbyly ještě nějaký antibiotika, který Willow s Thayerem přinesli, když na Thallaran útočili morinkové. Dojdu ti pro nějaký,“ odpověděla.

„To je nebezpečný. Dojde jim, že je to pro mě,“ komentoval.

„Poradím si. Ty si něco skousni, protože to bude bolet,“ varovala ho, dala mu do pusy smotanou utěrku a vydezinfikovala mu ránu nějakým alkoholem.

„Aaaahmm...“ zakřičel do polštáře a když bolest plevila, otočil se na ní. „Ptal jsem se, jak zlý to je,“ připomněl jí svou otázku.

„Chceš to v centimetrech?“ opáčila suše.

„Chápu, jsi na mě našťavaná. Chceš, abych trpěl,“ prohlásil otráveně.

„Nechtěla jsem abys přišel o ocas. Tohle jsem ti nepřála. Radši tu smrt,“ dodala a on se na ní pousmál.

„Jsi tak hodná,“ procedil, ale pak když si uvědomil, že už nemá ocas, zase se vrátil k depresivnímu výrazu v obličeji. „Vím, že už neměřím metr a půl, ale chci vědět, kolik mi ho zbylo,“ objasnil.

„Odhadem tak padesát centimetrů,“ zašeptala.

„Oh bože,“ rozbrečel se.

„Pořád jsi atraktivní, neboj,“ snažila se ho utěšit, ale podíval se na ní jak na blázna.

„Hm, pro démonku asi tak jako kdybych přišel o penis,“ procedil a pak si otřel slzy z očí. „Už nebudu fňukat. Stejně tu moc dlouho nebudu, abych si užil svůj trest. Musím se soustředit na svůj plán. Dotáhnu to do konce. A zvlášť když mi ten hajzl uříznul ocas,“ řekl sebevědomě a posadil se vedle Aellary. Té došlo, že teď už tuplem Ashera k ničemu nepřesvědčí. Už neměl absolutně nic co by mohl ztratit.

VICTORY LANE 5/11 2020 14:45

Waydan se potuloval temnými uličkami. V ruce svíral bratrův ocas a tvářil se naprosto zdrchaně. Ano, vyčítal si to. Neustále přemítal v hlavě, jestli to nebylo moc kruté. Sice mu mě Asher plánoval zabít a dělal mu příšerné naschvály a sebral mu mě jako ženu, ale tohle byl přece ocas a jemu se nakonec moje zabití nepodařilo. Ne, že by to nějak ospravedlňoval, ale byl empatický a věděl moc dobře, že rohy, špičáky, kopyta a ocas jsou to nejcennější co démon má. A taky si uvědomil, že ho tím ještě víc rozzuřil.

Po pár minutách konečně dorazil domů. My jsme všichni celou dobu jen kroužili po kuchyni, protože jsme byli vystresovaní. Měli jsme o Waydana strach. Přece jenom mu mohl Asher nějak vážně ublížit, i když ho nemohl zabít.

A když se zjevil se zkroušeným výrazem mezi dveřmi v kuchyni a s utnutým ocasem v ruce, všichni jsme ztuhli. „Proboha, snad to není...“ vyjekla Daemtrish a okamžitě se jí spustily slzy, když viděla Waydana držet ocas v ruce. Nejednou mu přiznala, že by jeho ocas oplakala, kdyby se mu s ním něco stalo. A nehledě na intimnosti, kdyby Waydan přišel o ocas, byl by konec naší vlády.

Já jsem taky leknutím málem omdlela, dokud neodpověděl. „Ne, je Asherovo,“ řekl sklesle, a aniž by ho dal z ruky, si sedl na židli v kuchyni. Strašně se mi ulevilo a nebyla jsem sama.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se ho, ale zavrtěl hlavou.

„Chci být chvíli sám. Budu u sebe. Nespouštějte Willow z očí. Asher je raněnej a naštvanej, takže je nebezpečnější než kdy jindy,“ řekl, zvedl se ze židle a zavřel se v ložnici. My jsme neměli slov. Všichni jsme jen mlčky zírali na ocas, který Waydan nechal ležet na stole. Kdyby se mu něco stalo, zbláznila bych se. Zabíla bych Ashera. Chtěla bych ho zabít stejně tak jako Waydan, ale to nemůžu.

„Na chvíli jsem měla vážně strach,“ přiznala jsem a oba přikývli.

„Jo, to jo. Asher musí šít,“ zmínila Daemtrish.

„Šílet bolestí, strachy a závistí,“ řekl Thayer.

„Waydan musí nosit ocas pevně přimknutý ke stehnu v nohavici. Nedovolím, aby mu to Asher oplatil. Věřím, že to je teď jeho priorita,“ prohlásila jsem.

„Jo a zabít tě,“ dodal Thayer.

VICTORY LANE 10/11 2020 11:33

Dneska jsme odešli o chvíli dřív ze školy. Šli jsme všichni mlčky ulicí směrem domů, protože cestou k Blake District se nachází schovaný portál. Chystáme se totiž zase do Thallaranu. Zítra se s Waydanem bereme, a ještě jsme nic nepřichystali. Ne že bychom museli něco chystat, když je to královská svatba a Waydan je Nejvyšší, ale i tak jsem si ještě nebyla ani vyzkoušet šaty, které už by měly být hotové.

Daemtrish mě pořád tahala na rozlučku a stejně tak Thayer Waydana, ale ani jeden jsme na to neměli ani pomyšlení. Hlavně Waydan mě od toho incidentu s Asherem odmítal nechávat samotnou být jen na minutu. I když bychom noc před svatbou měli každý spát jinde, ale kvůli takové pitomé tradici nehodlal nic riskovat. Asher může být kdekoli a plánovat cokoli. A jsem si jistá, že na to nezapomněl.

„Tak si uděláme rozlučku společně, ne?“ navrhnul Thayer.

„Nepotřebuju mít rozlučku se svobodou, který jsem si užil a až. A Willow bude mít svobody kolik bude chtít až si mě vezme a bude z ní démonka,“ procedil suverénně Waydan. Thayer se pousmál.

„Když už bude navždycky tvoje žena, bude muset žít v Thallaranu a starat se o tvoje prcky, to je právě strašná svoboda,“ rýpl si Thayer a Daemtrish se zakřenila. Waydan je oba schladil dost ledovým pohledem.

„No tak, Waydan má pravdu. Já taky žádnou rozlučku nepotřebuju. A jestli se chcete nutně opít, můžeme se spolu opít po svatbě až budu nesmrtelná,“ dodala jsem.

„To je fér,“ řekl Thayer.

„Po svatbě ale až další den, chci z té svatební noci taky něco mít,“ zmínil Waydan a my se jen zaculili. „A teď jsem mluvil o rituálu samozřejmě,“ objasnil.

„O rituálu?“ divila jsem se.

„Hm jo, to ti vysvětlím později,“ zašeptal. Daemtrish s Thayerem se k tomu nijak nevyjadřovali. „Víte co? Jděte napřed. Chci se s Willow ještě stavit pro něco do obchodu,“ prohlásil z ničeho nic.

„No dobře, Veličenstva. Přijďte hlavně včas na oběd,“ řekla Daemtrish, oba nám zamávali a pak zašli za roh ulice. Já se na Waydana překvapeně podívala.

„Pro co se se mnou chceš stavit do obchodu?“ zeptala jsem se ho, ale místo odpovědi mě jen narazil zády na stěnu za mnou a začal mě hladit rty po krku.

„Pro nic,“ opáčil stručně. Byla jsem trochu vyvedená z míry. *Tak proč o tom tedy mluvil?* „Víš, co je tohle za místo, Willow?“ zeptal se a nechal mě se rozhlídnout kolem.

„Tady jsi mi poprvé vyhrožoval, že mě zabiješ,“ odpověděla jsem vzrušeně a on se pousmál a svým strništěm mi přešel po krkavici až k ušnímu lalůčku.

„Hm, ale hlavně... tady jsem se do tebe zamiloval,“ zašeptal.

„Už tady?“ divila jsem se jeho odpovědi.

„Ano, už tady,“ zašeptal a jemně mě líbal po krku až mi vyrašila husí kůže. „Už tehdy jsem měl co dělat, abych tě nenarazil na tu stěnu a neošukal tě tak tvrdě, že bys na

mě hodně rychle změnila názor. Ale říkal jsem si, že budu trpělivý,“ procedil a moje děloha udělala další výkrut. Přikousla jsem si spodní ret a pak se mu stydlivě podívala do očí. „Copak? Chceš znesvětit všechny naše zabíjecí místa tím, že si to na nich se mnou rozdáš?“ zasmál se.

„Bohužel jich zas tolik nebylo. Ale už tehdy jsem měla co dělat, abych měla strach větší než vzrušení z toho, že bys to mohl udělat. Nevím proč, vůbec jsme se neznali. Dokud jsem tě nepoznala, démonama jsem pohrdala. Taky jsem se tě i trochu bála, ale spíš, než to, mě k tobě něco silně přitahovalo. A s tvou atraktivitou to nemělo co dělat. Dostal ses mi do hlavy rychleji než vzduch do plic. Použil jsi na mě nátlak?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Jasně, že ne. Mohl jsem, ale s tebou to šlo samo,“ odpověděl a já do něj šťouchla. Potom mě chytl za obě ruce a propletl do sebe naše prsty. Já si stoupla na špičky a začala jsem ho líbat.

Byla jsem opřená zády o tu posprejovanou stěnu, na kterou mě kdysi přitlačil a držel pevně mé ruce, že jsem měla pak pár dní modřiny. Bylo to to místo, kde mě něžně kousl do krku a označoval si mě jako svou holku. Z čehož potom Zack následně šílel.

„Chceš to?“ zeptal se mě, když ode mě odlepil své rty. Moje srdce dělalo kotrmelce nad těmi představami. Přikývla jsem. „Tak jak bych to udělal tenkrát kdybych mohl?“ ujistil se a já přikývla. Zírala jsem mu do očí. Byly tak nádherně šedivé.

Pak mi položil ruce z boku na ramena a sjel s nimi zase dolů po jejich délce až k zápěstí. Bylo to takové něžné pohlazení. U toho se mi díval do očí a ani nemrkal. A když sjel dolů, pevně mě za ně chytl a prudce mě narazil břichem na tu zeď tak, jako to udělal kdysi. Vydechla jsem vzrušeně a nechala jsem ho, aby mi ukázal, co by se mnou tedy udělal kdysi kdyby mohl.

Pravou rukou mě držel za obě zápěstí, nebylo to tedy tak pevně jako předtím. A levou mi odhrnul vlasy z krku. Přiblížil se rty k mému uchu a jemně mi jimi pohladil ušní lalůček. Potom vložil své pravé koleno mezi má stehna a lehce je od sebe roztáhl. Vjel mi svou levou rukou pod sukni do kalhotek a přejížděl svými dlouhými prsty po mém nejcitlivějším místě. Pevně jsem k sobě tiskla víčka a skroutila prsty u nohou. Zatajil se mi dech a netrpělivě jsem čekala, co bude dál.

Cítila jsem, jak jeho zvedající se hrudník narážel do mých zad, jak hluboce dýchal. A jeho teplý dech mi s rozdílem teplot venku na krku dělal husí kůži po celém těle. Připadala jsem si docela bezpečně v nebezpečí. Nevím, jak ve mně stále dokázal vyvolat takhle smíšené pocity, ale uměl to.

„Jsi tak nádherně mokrá, Willow. Takhle to mám rád. Akorát připravená na mě,“ zašeptal mi do ucha vzrušeně a přikousl si spodní ret. Zatajil se mi dech. A zvlášť když se na mě nalepil svým horkým a tvrdým tělem a já cítila tu jeho tvrdost i mezi mými pŕlkami. Něco mi říkalo, že to byl jeho záměr abych si toho všimla.

Tiše jsem vydechla a letmo jsem se mu podívala do očí. Byly najednou rudé jako krev. Když viděl, jak se na něj dívám, pousmál se. Palcem mě pohladil krouživým pohybem po tepně na krku a přiložil k tomu místu své rty. Špičáky mi přejel po kůži a

zakončil to vlhkým polibkem. Vzrušením se mi zatočila hlava. Byla jsem plná očekávání a nemohla jsem se dočkat až budu mít v sobě zase jak jeho tesáky, tak jeho mužství.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 10/11 202 13:01

Když jsme dorazili do Thallaranu všichni nás vítali. Tedy Aellara, Hasít, Danica a Hellion. Nicméně se moc netvářil. Nevím, co to s ním bylo v poslední době. Měla jsem z něj pocit, že mě moc nemusí.

„Vaše Veličenstvo, Vaše Výsosti, oběd už čeká,“ řekl Hasít a Waydan přikývl.

„Hned budeme dole,“ odpověděl a mile se na něj usmál. „Tak co, Ashera jste nikde nenašli?“ zeptal se Waydan Helliona. Ten ale zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odpověděl. Aellara se trochu stáhla a předstírala, že nevnímá rozhovor.

„Hm, a hledali jste pořádně? Po celém Horním i Dolním Thallaranu?“ pokračoval.

„Ano,“ opáčil Hellion.

„Aellaro, ty bys nám řekla, kdybys o něm něco věděla, že jo?“ zabrousila na ní pohledem Daemtrish.

„Co? No jistě. Samozřejmě,“ odpověděla a vzdálila se od okna.

„Ach jo. Děláš to nerad, ale znám Ashera a znovu už ho podceňovat nebudu. Neber to špatně, Aellaro. Nicméně, Daemtrish má pravdu. Nemyslím si, že bys někomu chtěla ublížit, ale znám tebe i tvou slabost pro mého brášku. A on byl raněný a jediný místo v Thallaranu, kde by mohl hledat útočiště je u tebe v kovárně,“ řekl, a tak zvláště jako by jí podezíral se na ní podíval.

„Daemtrish, nech poslat pár strážců do Horního Thallaranu, aby Mazurku důkladně prozkoumali. A pro jistotu běž taky. Klidně si vezmi s sebou i Thayera. Pak se teprve smíte jít naobědvat. Aellara půjde s námi,“ řekl, aniž by se jí přestal dívat do očí a všichni se mu poklonili a šli plnit jeho rozkazy, zatímco on si to mířil ke dveřím.

Aellara byla u stolu očividně nervózní. Nenápadně poklepávala kopytem a ve stejném rytmu házela i svým ocasem. Waydan si toho všiml. „Nechtěla bys mi něco říct, Aellaro?“ zeptal se jí na rovinu.

„Ne, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla.

„Dokud jsme tu jen my. Jestli ho schováváš v kovárně, radši mi to řekni hned,“ zašeptal.

„Není co. S Asherem jsem se od toho incidentu s náramkem neviděla, Vaše Veličenstvo,“ dodala přesvědčivě, ale ani jeden jsme jí to nežrali.

„No dobře. Když to říkáš takhle a svému Nejvyššímu přímo do očí... nicméně ti pořád moc nevěřím. Ale až to Daemtrish se strážci ověří a zjistí se, že tam Asher není a nikdy nebyl, omluvím se ti. Do té doby jsi moje hlavní podezřelá. A zvlášť když mi svými pohyby ocasem připomínáš mě samotného v době, kdy jsem byl extrémně nervní,“ dodal a Aellara sebou trhla. Waydan se na chvíli odmlčel.

„Nechci se jednou dotýkat ocelí tvého krku, Aellaro. Proto se tě teď naposledy zeptám, jestli u sebe doma schováváš Ashera, nebo ne,“ řekl a podíval se na ní tím svým

pronikavým pohledem. Zavrtěla hlavou. „Fajn. Beru to za uzavřený. A upozorňuju tě předem, že jestli mě někdy dostaneš do pozice, kdy bych tě musel za zradu popravit, v životě ti to neodpustím ani jako král, ani jako tvůj bůh a už vůbec ne jako tvůj přítel,“ dodal a dal si do pusy pečenou bramboru.

Někdy z něj šel strach. Hlavně z toho, jak byl chytrý a vnímavý. Taky byl i milosrdný a srdečný. Vždycky mě to úplně zarazí, oslní a vyděsí. Protože v porovnání s ním jsme my ostatní citově úplně ploší. Nikdy jsem nepotkala nikoho takového jako je Waydan. On je snad i lepší člověk, než jsem já, a to na rozdíl ode mě zabíjel, mučil a řádl jak černá ruka po několik staletí a ani není člověk.

Za pár dní nebo možná už zítra mu dám svou duši výměnou za nesmrtelnost a pak bude kompletní a jedinečný. Takový, jaký má být bůh. Jestli si někdo zaslouží duši, je to on. Tedy doufám. Protože kdybych ho špatně odhadla a ukázalo se, že tohle celou dobu jen předstíral, aby dostal mou duši, zlomilo by mě to. Ale přiznám se, že bych mu sama za ten herecký výkon dala Oscara.

Waydan se zakřenil. „To je moc hezký, lásko, že o mě máš tak vysoký mínění. Ale neboj se, nic takového v tom rozhodně není. Sama víš, že kdyby mělo naše manželství být bezpečný, nikdy bych ti nechtěl vzít duši,“ odpověděl na mé myšlenky.

„Hm, to taky může říct každý, aby získal důvěru,“ škádlila jsem ho, ale jen nade mnou zavrtěl hlavou.

THALLARAN – KOVÁRNA NA ROHU MAZURKY 10/11 202 13:06

V Thallaranu bylo chladno a akorát začalo pršet. A vzhledem k tomu, že je Horní Thallaran blíž k mrakům, město tak ochutnalo déšť jako první. Strážci se rozdělili do skupin a usilovně pátrali po mladém princí. Ale Asher nebyl tak hloupý, aby se zašívál u Aellary doma během dne. A na to Aellara spoléhala, proto o tom Waydanovi neřekla.

Asher se vždycky držel na Zemi, ale teď když má bolavý ocas, nemůže ho jen tak schovávat do kalhot. Proto se raději poflakoval po Thallaranu, i když to bylo riskantní. Strážci prohledali celou kovárnu i dům, ale Ashera tam ani nikde v okolí nenašli.

„Tady je to čistý, jdeme,“ řekl jeden ze strážců a odcházel z chalupy směrem ke dveřím. Další dva se k němu přidali. Thayer jen mlčky postával u dveří ve své kočičí formě. Daemtrish se na něj podívala a on pak na ní udělal jakýsi posunek, který okamžitě pochopila a zatvářila se zoufale.

„Dneska si dám chlazený pivo. Stavím se v taverně na gulášku. Půjdeš taky, Seti?“ povídali si strážci, zatímco se míjeli s Asherem zahaleným v černé kápi za rohem kovárny. Daemtrish zavřela dveře a povzdechla si. „Byl tady, že jo?“ zeptala se Thayera, který přikývl. Jeho kočičímu čichu pach Ashera rozhodně nešel. „Mohl bys ho vystopovat? Je blízko, co?“ vyzvíдалa.

Asher to zaslechl, každé slovo, ale kolem akorát někdo prošel, a tak zapadl za roh a nalepil se zády těsně na zeď domu zvenku vedle okna. Ale teď byl v pasti. Jediná cesta ven byla přes hlouček strážců, přes celkem frekventovanou cestu, kde by ho lidi

okamžitě poznali, nebo přes Thayera s Daemtrish, kteří ho spolehlivě najdou, pokud odtud okamžitě nevypadne. Jeho srdce bušilo jako šílené. Jestli teď neuspěje, může se se svými plány rozloučit a může se rozloučit i rovnou se svým životem.

„Tohle je jeho krev,“ komentoval Thayer, když očichával matraci.

„Zjevně ne na všechno si dali pozor,“ zmínila Daemtrish.

„Evidentně mu pomáhala se zraněním. Cítím i dezinfekci,“ dodal Thayer.

„A já vidím i příbalový leták od antibiotik. To jsou vážně tak nezodpovědní, že to nemohli vyhodit?“ prskala. „Pro Kristovy rány. Oni se k sobě i vrátili, že jo?“ prohlásila najednou.

„To nevím... i když. Cítím z matrace Ashera. Určitě spal v její posteli. Jestli tu spali oba, to už fakt nepoznám,“ řekl a Daemtrish protočila panenkami.

„Jasně, že tu spali spolu. Přece by nespala kvůli němu na zemi. Ach jo, to je blbka. Bože, co budeme dělat?“ vztekala se.

„Snad ho nebudeš krýt?“ procedil našťavaně Thayer.

„Já vím, že je to pod hrozbou smrti, ale my se přece nepaktujeme s Asherem, ale kryjeme Aellaru,“ hájila svůj názor Daemtrish.

„Jo, ale to je taky zrada. Já vím, že ti na ní záleží. I mě. Nemůžeme to před ním tajit. Kdyby to mělo ohrozit Willow, zabil by nás všechny. Nemáme na vybranou, musíme mu o tom říct,“ vysvětlil Thayer a Daemtrish přikývla.

„Máš pravdu. Ach jo, co si jenom myslela? Já chápu, že jí ho bylo líto a že ho má ráda, ale riskovat kvůli němu svůj život?“ vztekala se.

Asher rychle přeběhl na druhou stranu dvorku, ke stájím. Jeho boty v blátě trochu mlaskaly, což uslyšel Thayer, ale nepodezíral Ashera. Nemyslel si, že by se poflakoval přímo tady, kde je teď nejvíc nebezpečno.

„Prffff,“ ozval se kůň hned jak za sebou zamknul dveře na petlici. Taky málem nadskočil, jak se ho lekl.

„Hodnej koník,“ šeptal, aby ho chlupatý přítel neprozradil. V tom se ozvalo zaskřípání dveří a následné klapnutí zámku. Thayer s Daemtrish si to mířili zpět do hradu. „Do hajzlu!“ zaklel Asher a plácnul sebou zoufale do sena. Sice se mu ulevilo, že ho prozatím nenašli, ale věděl, že si bude muset dát velký pozor.

„Trish?“ oslovil jí cestou do hradu Thayer.

„Ano?“ usmála se na něj.

„Řekneme mu to, vid’?“ ujišťoval se.

„Já bych dělala, že to nevíme,“ odpověděla.

„Ale Trish...“ ozval se nesouhlasně.

„Ale řekla bych mu, že jsi zachytil jeho stopu a že se zdržuje určitě v Thallaranu,“ dodala.

„Je to Aellara. Když u toho nebudou žádní svědci, nezabije jí,“ přemlouval jí.

„To ne, ale vyžene jí a přestane jí věřit a... je to moje kamarádka, Thayi. Nemůže za to, že miluje hajzla. Já si s ní o tom promluví. Řeknu jí, že jestli to s ním okamžitě neukončí, budu to muset Waydanovi říct,“ chlácholila ho.

„Taky by jí neměl věřit. Jen abys věděla, vůbec se mi to nelíbí. Je to můj nejlepší kámoš a tyhle věci bych mu měl říkat. Mám pocit, že ho tím zrazuju. Nehledě na to, že jsem pod přísahou a on je bůh,“ stěžoval si.

My jsme stále seděli u stolu a čekali jsme na ty dva. Hellion jen mlčky hypnotizoval pohár s vínem. Vypadal zamyšleně a Danica taky celou dobu nic neřekla. „A co ty? Co ty si o tom myslíš?“ zeptal se ho najednou Waydan.

„Myslím, že to zbytečně hrotíš. Už jsi ho potrestal dost,“ odpověděl.

„No prosím? Zbytečně to hrotím? Asher mi chce zabít snoubenku, snaží se o to kudy chodí a já to zbytečně hrotím? To, že jsem mu usekl ocas ho jen popudilo. Ale musel jsem to udělat. Stojím si zatím,“ vztekal se.

Hellion se na něj jen podíval a dál pokračoval v mlčení. „Fajn, tak já ti teda řeknu, co si o tom myslím. Měl bys ho zabít. Bez váhání. Já bych to tak udělal, kdybych byl ty, už by mě to pěkně štvalo. Nechtěl jsem to říkat, abych tě podvědomě nemotivoval k tomu to udělat. Víš, co se stane, když to uděláš. Ale když tak moc stojíš o můj názor,“ dodal.

„Hm,“ zamružel Waydan. „Věř ve svého otce a sám v sebe. Měř všem stejným metrem. Nepomáhej tomu, čemu není pomoci a neukončuj životy těch, kteří jsou ti rovni...“ zašeptal.

„Co to?“ divila jsem se tomu, co řekl.

„Boží přikázání. To je to, co mám já, Hellion i Asher vytetovaný na břiše démonským písmem, jak ses mě ptala, co to znamená. Nejdůležitější body, který musí každý bůh plnit.

Zabitím Ashera poruším přikázání, takže mě otec potrestá. Ta spravedlnost a zbytek těch přikázání co jsou napsané v Červeném notesu, jsem se jako král Thallaranu zavázal plnit, protože jinak bych zradil svůj lid. Tohle se ale lidí netýká. Asher je rodinná záležitost. Takže mě za porušení potrestá Dargedon sám,“ objasnil.

„Nechci, abys byl smrtelný, když já budu nesmrtelná,“ řekla jsem a on přikývl.

„To chápu, ale jestli nechám Ashera na pokoji. Teda v překladu, jestli ho nezabiju, ty nikdy nesmrtelná nebudeš,“ dodal.

„Tak to uděláme už teď. Není to tak lepší?“ navrhla jsem.

„To nemůžu, musím to udělat až po svatbě. Ty pravidla jsem sám vymyslel, nemůžu je jen tak porušit. Ještě to musíme do zítřka vydržet. Budu tě hlídat jako oko v hlavě. Nikdo se od tebe ani nehne a já jen na chvíli ráno,“ řekl a já přikývla. V tom akorát dorazila Daemtrish s Thayerem.

„Tak co?“ zeptal se Waydan a oni si přisedli ke stolu a uchopili přístroje.

„Nic,“ odpověděla Daemtrish a podívala se dlouze na Aellaru.

„Nic?“ divil se Waydan.

„Nic,“ zopakovala.

„Thayere?“ oslovil ho, jako by čekal, že od něj uslyší jinou odpověď.

„Nic,“ zašeptal.

„Hm, dobře. Já vám věřím. V tom případě se ti musím omluvit, Aellaro. Odpusť, že jsem tě podezíral,“ řekl a usmál se na ní. Aellara na to nic neřekla, cítila se přišerně.

Daemtrish jí ještě jednou zpražila pohledem a pak se chystali jíst.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 11/11 202 11:32

Dneska byl den D. Den, kdy jsem se měla stát nesmrtelnou. A den, kdy jsem měla říct konečně své ano muži, kterého nadevše miluju. Zdálo se to jako věčnost přes všechny ty překážky, které jsme museli překonat. Ale dočkali jsme se, a tak snad se nic nestane, když si dovolím cítit radost a nadšení a když si dovolím si oddychnout.

Vím, že ještě není vše za námi a Asher je pořád někde tam venku se svými plány, ale pokud už není na hradě, což je vzhledem k množství strážců kolem skoro nemožné, pak by mělo vše proběhnout hladce.

„Jak se cítíte, Vaše Výsosti?“ zeptala se mě Dharnalen, která mi akorát zapletla vlasy. Už jsem byla oblečená ve svatebních šatech. Měla jsem pro ně jen jedno slovo... byly nádherné. Vhodné pro princeznu a pro budoucí královnu. Vsadila bych se, že se z nich Waydanovi zastaví dech. Nebo možná až z toho, co mám pod nimi? Připravila jsem si pro něj speciální překvapení na svatební noc.

„Jsem hrozně nervózní,“ odpověděla jsem.

„Nemáte z čeho, Vaše Výsosti. Jeho Veličenstvo se na vás nebude moc vynadávat. Vypadáte vskutku úchvatně,“ zmínila, zatímco mi načechrávala spodnici.

„Dharnalen? Myslíte si, že se budu Nejvyššímu líbit jako démonka?“ zeptala jsem se a ona se na mě jen usmála.

„O tom nepochybuju, Vaše Výsosti. Vy budete nádherná démonka,“ odpověděla mi. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že by mi pochlebovala úplně ve všem. A tak jsem si to chtěla ověřit.

„Tak jsem si říkala, že bych si na léto ostříhala vlasy na ježka, co myslíte, byl by proti?“ zeptala jsem se a ona se zasmála.

„Netroufám si mluvit za Jeho Veličenstvo, ale jsem si téměř jistá, že by protestoval,“ opáčila a pak odešla. *No díky bohu.*

„Tady jsi!“ vtrhla do ložnice Daemtrish.

„Kde bych byla jinde?“ zakřenila jsem se na ní.

„Vypadáš peckově,“ prohlásila a objala mě. „Strašně moc ti to přeju, vážně. Podívej, už i kvůli tobě bulím a rozmažu si řasenku,“ řekla a já se pousmála.

„Taková drsňačka a brečí kvůli mně?“ divila jsem se.

„Kvůli tobě bulel i Waydan a nejen jednou. To je co říct,“ dodala. „Tak co? Za pár minut budeš královna Thallaranu – bohyně a žena Nejvyššího. Jak se cítíš?“ vyzvídala.

„Jako šlehačkovéj dort,“ odpověděla jsem.

„Waydan nechal vzkázat, že obřad začíná o deset minut dřív, takže už by jsme měly vyrazit,“ řekla. A tak jsem popadla kabelku a vyrazily jsme.

Klepala se mi kolena a cítila jsem se tak zvláště příjemně ustrašená. Kaple byla plná lidí. Všichni se tak nějak přiblíble culili. Waydan už tam taky čekal. Byl oblečený

v thallaranských barvách jako opravdový král. Na hlavě měl korunu a usmíval se na mě. Místo hudby se ozývalo cinkání zvonů.

Tak tomuhle se říká vyzvánění svatebních zvonů? Jsem v nebi. Splnil se mi sen. Jsem teď tak šťastná. Mohla bych být ještě šťastnější? Ano, budu. Až mi řekne ano. A pak až po chodbách budou pobíhat výplody naší lásky. Alespoň dva. Holčička a chlapeček... Fantazírovala jsem cestou k oltáři.

Z těch myšlenek mě ale vytrhnul Asherův ocas, který visel na stěně po mé levici. A řekla bych, že jsem nebyla jediná, koho to trochu znervózňovalo. I Waydan se na ocas už párkrát podíval. Nechápu, že to vážně udělal. Že ho nechal vycpat a pověsit v kapli. Je to přece ocas jeho dvojčete. Někdy byl vážně morbidní i na mě. Pak mi oči sklouzly k jeho ocasu a ulevilo se mi, že ho pořád má.

„Vypadáš nádherně,“ řekl, když jsem k němu dorazila. Úplně mě polilo horko. Vidět ho tam stát a zírat na mě jako na obrázek. A slyšet ho říkat mi kompliment. Něco na tom bylo jiného než obvykle. Jako by tenhle kompliment znamenal něco víc.

„Ty taky,“ zašeptala jsem. Jeho oči opět zamířily k Asherovo ocasu. Řekla bych, že ho to víc než znervózňovalo. Sál utichl a všichni se posadili do lavic. Kněz nalistoval v knize požadovanou stranu a začal:

„Nastal nejdůležitější okamžik v naší historii. Náš Nejvyšší, král Thallaranský a Desnedalský se rozhodl oženit se smrtelnicí. S lovkyní, která byla kdysi naším úhlavním nepřítelem. Ale dnes je důkazem toho, že je láska slepá. Že je neobyčejně nevyzpytatelná a magická...” pokračoval.

Byla jsem taky trochu nervózní. Všichni na mě zírali a Waydan pořád civěl na ocas na zdi. Jako by mu snad ten ocas něco našeptával. Třeba něco v tom smyslu, že jestli ho okamžitě nesundá dolů, něco špatného se stane.

„A tak se táži vás, Vaše Veličenstvo, náš Nejvyšší, zda vstupujete do tohoto manželství dobrovolně?“ zeptal se ho kněz. On se na mě podíval a usmál se.

„Škoda sledovat, jak tyhle nádherný oči plný naděje vyhasnou,“ prohlásil, odněkud vytasil dýku a zabodl mi jí rovnou do hrudi.

„Ash-ere...” zasípala jsem šokovaně, než jsem se zhroutila k zemi. Hlavu jsem měla natočenou tak, že jsem viděla ohromné hodiny. Bylo za pět minut dvanáct. *Mistrovský plán, to mu musím nechat. Jak to udělal s tím ocasem? Nechybí mu ani centimetr...*

Sálem se zmocnila panika, zatímco Asher utíkal pryč. „Okamžitě zajistěte dveře!!“ zaslechla jsem.

„Willow!!“ křičela Daemtrish a drala se davem dopředu ke mně.

„Zachraňte princeznu! Někdo honem sežeňte ranhojiče!“ ozývalo se z davu.

Aellara o jeho plánu neměla sebemenší tušení. Hodně jí to, co Asher provedl vzalo, ale nechtěla riskovat, že by jí někdo odchytl a podezíral ze spiknutí. A tak si nasadila kápi a dala se v tom chaosu na útěk jako by za to byla sama zodpovědná. A potom se můj obraz nějak rozmazal a pomalu vytrácel. *Já... já umírám. Ve svůj nejšťastnější den...*

Thayer s Waydanem byli akorát na cestě do kaple, když zevnitř vyběhl démon a křičel z plných plic, že potřebuje ranhojiče. Waydan se podíval na Thayera a okamžitě se rozběhl do kaple, kde ho překvapil šílený obraz vyděšených lidí.

„Vaše Veličenstvo. Nedokázali jsme tomu zabránit, nikdo jsme nemohli tušit, že to nejste vy. Jste si tak podobní. A pak. Ten zrádce měl umělý ocas,“ řekl jeden.

„Ano, měl umělý ocas,“ dodal další.

„A vypadal jako vy. Pak řekl skoro ano a zabodl jí, přímo do srdce,“ mluvili jeden přes druhého.

„O čem to do hajzlu mluvíte?“ křičel a pak uviděl přes dav mě na zemi v bílých šatech potřísněných krví. Vytřeštil oči. „Uhněte!“ odhazoval od sebe demony a spěchal ke mně.

Asher se schoval v davu a čerpal síly na své kouzlo zastavení času, aby mohl bezpečně odejít, ale všechno se to semlelo tak rychle, že vznikal chaos a panika. „Co tu tak stojíte, najděte ho!“ ječel Waydan, zatímco mě držel v náručí. Úplně běsnil.

„Willow. Proboha, láska moje. Neopouštěj mě. Prosím, hlavně mě neopouštěj,“ plakal. „Tak kde je ten ranhojič?“ vřeštěl a pak se zase podíval na mě. „Je mi to tak líto, neměl jsem od tebe odcházet ani na pár minut,“ obviňoval se.

„Musíš jí proměnit, Waydane. Teď nebo nikdy. Dokud dýchá,“ připomněla mu Daemtrish a on přikývl.

„No tak, holka, neboj,“ šeptal mi do ucha Thayer.

„Way...da...ne...“ sípala jsem.

„Šššš, nemluv,“ poručil mi a pak se podíval na Daemtrish.

„Já nevím, jak se to dělá,“ přiznal.

„Musíš jí vysát duši, ale napřed jí musíš dát velkou spoustu tvoji krve,“ informovala ho.

„Tak jo,“ zašeptal a kousl se do zápěstí. Přiložil mi ho k ústům a nutil mě pít jeho krev. Vnímala jsem jen okrajově, ale tu chuť jsem cítila. Jeho krev nechutnala vůbec jako ta lidská. Chutnala božsky. Přišla mi trpká, i když voněla sladce. A s každým douškem jsem se cítila silnější a silnější. Jako by mě naplňovala teplem. Hrála mě po celém těle.

„Kolik jí toho mám dát? Mám pocit, že sebou za chvíli švihnu, jestli mě bude ještě chvíli takhle vysávat,“ řekl a Daemtrish pokrčila rameny. „A určitě bude v pořádku?“ strachoval se.

„Měla by být,“ uklidňoval ho Thayer.

„Tvá krev jí skoro vyléčila,“ zašeptala Daemtrish a lehce se usmála.

„Máme ho! Našli jsme prince,“ ozvalo se ze sálu. Waydan mi vyhrnul sukni, vyndal mou dýku z pouzdra připnutém na mém stehně, vstal a mířil si to za strážci, kteří drželi toho odporného vrahouna v zajetí.

„Waydane, musíš to dokončit!“ křičela na něj Daemtrish.

„Já ho teď nemůžu nechat utéct!“ prohlásil a rozeběhl se k němu.

„Ale nemůžeš jí nechat umřít,“ zmínila.

„Už by měla být v pořádku. A taky si s tím zabíjením pospíším,“ řekl a seknul Ashera dýkou do obličej. Ten se hbitě vyvlíkl strážcům z jejich sevření, vytáhl meč a začal s Waydanem bojovat.

„Princezna by měla být v pořádku. Krev Nejvyššího jí měla od smrti oddělit. Nechápu proč se stále neprobírá, vypila jí hodně,“ řekl ranhojič, zatímco mě prohlížel a

Daemtrish s Thayerem se na Waydana zoufale podívali. Na to, jak se svým bratrem bojuje na život a na smrt. V takovém rozpoložení ho ještě nikdy neviděli. Zabil by i nejlepšího přítele, kdyby se mu dostal pod ruce.

„Co budeme dělat? Nesmí ho zabít. Měl bych to udělat já?“ spekuloval Thayer.

„To nemůžeš. Neumíš to moc s dýkou, ublížil by ti,“ řekla Daemtrish. „Půjdu já,“ navrhla.

„Ani náhodou. Nehodlám riskovat, že tě ztratím,“ zarazil jí.

„Jiná možnost není. Já nechci ztratit Willow ani Waydana,“ dodala, vysmekla se mu a rozběhla se za ním, ale nestihla to, protože Waydan mou zlatou dýkou akorát prorazil Asherovi hrudník a vzteky s ní uvnitř něj zakroutil.

„Aaah...“ zavzdychal bolestně.

„Zdechni už konečně!“ prohlásil a Asher se doširoka usmál.

„Pro...hráls. Ta tvo...je ble...dule bu...de do mi...nuty mrt...vá, proto...že před tí...m, než jí dáš ta...kový mno...žství svo...jí kr...ve...“ řekl ale zadrhl se.

„Tak co?“ vyjel po něm, ale on se zase jen usmál.

„To bys rád vě...děš, co? Od teď, jsi smr...telnej a já na tebe bu...du če...kat v pekle, bráš...ko. A pak bu...deme už na...pořád spo...lu,“ řekl a pak vydechl naposledy. Waydan na něj vyděšeně zíral, chytl ho za tuniku a zatřepal s ním.

„Vyklop to!“ ječel na něj, ale marně.

„Waydane!“ zavolal na něj Thayer. Waydan Ashera pustil a běžel za mnou. Padnul přede mě na kolena a poslouchal, zda mi bije srdce.

„Je mi to strašně moc líto, ale... vypadá to, že...“ začala Daemtrish, ale on jí přerušil.

„Opovaž se to vyslovit!“ okřiknul jí. „Willow? Willow?“ volal na mě a snažil se mi dát první pomoc.

„Přestala dýchat,“ řekl Thayer vystrašeně.

„Willow, prosím. Prosím, lásko,“ panikařil. Daemtrish Thayera objala a plakala mu na rameni.

„Vem si její duši,“ řekl Thayer.

„To nemůžu. Když to udělám blbě, zabiju jí,“ vztekal se.

„Když si nevezmeš její duši a neriskneš to, pravděpodobně stejně umře. Takhle její duše bude žít v tobě. Dal jsi jí hodně krve, mělo by to fungovat jinak než obyčejný krmení. Říkám ti, okamžitě jí vezmi tu duši, nebo toho budeš litovat!“ ječel na něj Thayer.

„Asher se mi něco snažil říct. Říkal, že umře, když něco před tím, než jí dám takový množství krve neudělám. Co by to mohlo být?“ zeptal se.

„Waydane, vem jí tu duši a hned!“ vřeštěla Daemtrish. Waydan je tedy poslechl, naklonil se ke mně a přitiskl své rty na mé. Bylo to zvláštní. Chtěla jsem mu říct: „Jsem tady, neboj se o mě,“ ale nemohla jsem se ani pohnout. Jako bych byla paralyzovaná. Jako bych nedokázala ovládat své tělo.

A když mi vysával duši, cítila jsem chlad. Celým mým tělem projel chlad. Bylo to tak nepopsatelné. Takové divné šimrání a brnění. Nejdřív když jsem pila jeho krev, vnímala jsem intenzivní teplo, které mě zaplavovalo opačným směrem než tenhle chlad. Podivně

mě brnělo celé tělo i na hrudi. Ale teď? Teď to studilo a na hrudi lechtalo. Pít jeho krev bylo mnohem příjemnější.

Potom z ničeho nic přestal. Odtáhl se ode mě a s usazenými očima se na mě díval. „Promiň mi to, Willow. Takhle jsem to nechtěl,“ rozplakal se.

„Vaše Veličenstvo, já si myslím, že princ Asher chtěl říct, že takové velké množství vaší krve jí může otrávit. Proto se před proměnami doporučuje podávat alespoň týden předem smrtelníkovi démonickou krev, aby si na ní tělo zvyklo,“ vysvětlil lékař.

„Týden předem? Podávat? Měla mou krev. Párkrát. Stačí to?“ zeptal se nešťastně a otíral si pusku do rukávu. Ranhojič jen pokrčil rameny.

„To nemohu s přesností říct, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl.

„Jestli Willow zemře, půjdu rovnou za ní. Jsem smrtelník. Po Asherovo smrti získá trůn Hellion,“ prohlásil a podíval se na něj. Ten s Danicou jen mlčky stál poblíž.

„Tak alespoň vydrž, jak to dopadne. Nechceme tu drama jako z Romea a Julie,“ zmínila Daemtrish.

„Ona se ale nehýbe, Daemtrish,“ vztekal se.

„Ale začala dýchat,“ řekla a doširoka se usmála.

„Ona dýchá?“ radoval se.

„A ty jsi teď smrtelník s duší, zatímco ona nesmrtelná démonka,“ připomněl Thayer.

„Hlavně aby byla v pořádku. Na ničem jiném mi už nezáleží,“ dodal spokojeně.

„Vaše Veličenstvo, co máme udělat s tělem prince Ashera?“ zeptali se ho strážníci.

„Nechte ho tam ležet,“ řekl striktně.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 12/11 202 8:01

Lehká jako pírkó. Jako by mi spadl ze srdce obří kámen. Cítila jsem se tak o 50 kilo lehčí. A to byla většina mé původní váhy. *Nádech a výdech...* Opakovala jsem si v duchu. Nemohla jsem se toho působu, jakým mi najednou proudil vzduch do plic nabažit.

Vzduch byl najednou cítit jinak. Jako bych byla ráno v rosou postříbeném hlubokém lese. Dával mi víc než dřív. A chutnal jako svěží minerálka po několika hodinách strávených na poušti. Do toho se míchala ale ještě jedna neodolatelná vůně. Připomínalo mi to sladkost. Něco sladkého a lákavého. Bylo to neskutečné. *Co to je?*

Otevřela jsem oči, které byly ještě včera ztěžklé únavou. Oči, pod nimiž byly vždy ať jsem spala sebevíc tmavé kruhy a pak, spatřila jsem Waydana, který tvrdě spal na mém klíně. Musel tak ležet už pěkně dlouho, vzhledem k tomu, že jsem vůbec necítila nohy. A prsty u nohou jak by smet. *Bože, já nemám prsty? Já mám kopýta!*

Vytřeštila jsem své rudé oči a rukama nahmatala rohy. *Splnilo se to?! Jsem démonka. A to, co tak úchvatně voní je Waydan – jeho nově získaná duše.* Docvaklo mi a načapala jsem se, jak jeho duši mlsně očumuju. Usmála jsem se nad tím, jak je život zvláštní. Jeho duše mi přišla okouzlující.

Je to moje stará duše? Nebo se trochu změnil vlivem toho, kdo jí vlastní? Je vůbec možné, aby mě lákala její vůně, když byla před tím moje? Co by se stalo, kdybych mu jí zase vzala? Jsem teď opravdu nesmrtelná? V hlavě se mi rodila jedna otázka za druhou.

„Willow?“ zašeptal překvapeně jen, co jsem ho nechťic probudila. „Pro lásku boží, ty jsi démonka,“ prohlásil šokovaně a vyjeveně mi zíral na rohy. Pak mi skočil kolem krku a pevně mě k sobě tiskl.

„Tolik jsem se o tebe bál. Jsi v pořádku? Nebolí tě něco?“ vyslychal mě a naklonil se ke mně, že mě políbí, ale když se přiblížil svými ústy na dva centimetry, musela jsem mu to říct, protože to bylo k nevydržení.

„Šílím z tvoji duše,“ zasípala jsem z toho, jak jsem měla vyschlo v krku. Waydan se pousmál.

„Zlobivá holka. Hned by mi jí zase vzala,“ křenil se a políbil mě. Copak se nebojí, že bych ho o ní nějak připravila?

„Miláčku. Teď už nás čekají jenom krásný věci,“ dodal a zase mě začal líbat. Tentokrát i s jazykem. Nešlo to vydržet. Nejradši bych mu ten jazyk ukousla, jak moc jsem se držela, abych z něj tu duši nevysála.

„Hmm, Waydane,“ řekla jsem mezi polibky. „Já tě chci strašně moc sníst,“ přiznala jsem mu v obavách o jeho nový kouřově šedý poklad v jeho nitru.

„Tak mě sněz. Jsem jen tvůj, ty moje nádherná démonko. Bože, víš vůbec jak moc mě teď přitahuješ?“ dodal a pusinkoval mě. A on? Uvědomuje si, jak moc mě teď přitahuje on a jeho duše?

Nemohla jsem to vydržet. Cítila jsem jen palčivé nutkání vzít mu jí. Jako bych tím byla posedlá. Ten chtíč se nedal k ničemu přirovnat. A tak jsem sebrala veškerou svou sílu a odtrhla jsem se od něj.

„A chutnala ti? Jak chutná?“ vyzvíдалa jsem.

„Moc,“ odpověděl a pokračoval v muckání. Přišlo mi, že mě odbyl. Těžko říct, jestli si to uvědomoval, ale ty polibky se momentálně zdály až nepříjemně bolestivé. Už chápu, o čem to mluvil, když říkal, že mě chce až ho to bolí. Je to pravda. Bolí to. Má to podobnou příchut', jakou má zrada. Hořkost a těžkost na plicích. Takhle bolí touha po lidské duši. *Řekla jsem lidská?*

„Co Asher? Co se stalo? Nezabil jsi ho že ne?“ začala jsem hysterčit.

„Zabil,“ odpověděl stručně.

„Takže... ale to by znamenalo. To znamená, že jsi...“ koktala jsem a on přikývl.

„Že jsem smrtelný. Nicméně, pořád jsem démon,“ objasnil a já začala plakat. *Co když se mu něco stane? To bych nepřežila.* „Nejsem jako člověk, Willow. Tím chci říct, že jsem smrtelný jako byl Asher. Jako je Hellion a jako jsi teď ty. Zkrátka jako démon první třídy. A nestárnu.

Asher to podcenil. Jeho plány mu nevyšly. Vůbec. Přišel jsem jen o nesmrtelnost boha. Už zkrátka nejsem Nesmrtelný div,“ uklidňoval mě. A je fakt, že se mi ulevilo. Radostně jsem ho objala.

„A jak se cítíš s mojí duší? A celkově, jak se cítíš po tom všem, cos včera kvůli mně musel udělat?“ vyzvíдалa jsem.

„Jsem z toho pořád trochu v šoku. Možná mi to ještě nedošlo. Ale každopádně jsem šťastnej, že ty jsi a budeš v pořádku,“ odpověděl a zvedl se ze židle. „Až se převlíkneš a připravíš se, přijď na snídani. Všichni tě tam přivítají už jako démonku,“ řekl a pinknul mě prstem do růžku, ale já mu svým ocasem omotala zápěstí a zamilovaně jsem se mu podívala do očí.

„Oh,“ vzdychl, podíval se na můj ocas kolem jeho ruky a pousmál se. „Musíme se vzít co nejdřív. Na takovou svatební noc jsem se těšil celou věčnost,“ zašeptal mi do ucha. „A jen tak mimochodem, umíš ho skvěle ovládat. Jsem na tebe pyšnej,“ dodal a odešel.

„Jsem démonka!“ zopakovala jsem si, plácla jsem sebou na postel a křenila jsem se od ucha k uchu. *Pravda, ještě jsem se vůbec neviděla, ale určitě to bude v pohodě, když Waydan říkal, že ho tak přitahuju ještě víc. Je fakt, že je démon, i když žil na Zemi, pořád je normální, že ho přitahuje jeho druh víc, ne?* Spekulovala jsem a běžela jsem k zrcadlu. „No můj ty bože...“ vykřikla jsem, když jsem se viděla.

Waydan akorát dorazil do trůnního sálu a usadil se na trůn. Popadl do rukou nějaké papíry a pročetl si je. V tom dovnitř dorazili Daemtrish s Thayerem a za nimi hned Hellion s Danicou.

„Dobré ráno, Vaše Veličenstvo. Tak, co, jak se daří Willow?“ zeptala se Daemtrish, ke které se doneslo jen to, že jsem naživu. Waydan k ní zvedl oči a doširoka se usmál.

„Výborně, mé snoubence nesmrtelnost velice sluší. Počkejte až uvidíte ty její růžky,“ rozplýval se a Thayer se rozesmál.

„Každopádně, od včerejška nikdo neviděl Aellaru,“ zmínil Hellion a všem zmizely úsměvy z tváří. „Není pochyb, že ho u sebe schovávala,“ dodal a Waydan na něj hodil bodavý pohled.

„O tom ale nikde nejsou žádný důkazy, že?“ zeptal se a podíval se na Thayera s Daemtrish. Všichni zavrtěli hlavou. „Super. Takže o tom se nikdo nezmíní. Najděte jí, chci s ní mluvit. V soukromí,“ zdůraznil.

„A kdo jí má najít?“ ujíšťoval se Thayer.

„Hellione. Bude lepší, když to uděláš ty,“ řekl a on se mu lehce poklonil.

„Můj králi...“ zašeptal a šel hned plnit jeho rozkaz.

„Tak co? Ptala se tě, jak ti chutnala její duše? Jak jí znám, tohle byla první věc, co jí napadla,“ culila se Daemtrish.

„Ptala. Ale neměl jsem to srdce jí přiznat, že jsem z požívání její duše skoro nic neměl. Měl jsem o ní takovej strach, že jsem si to vůbec neužil. Skoro si ani nepamatuju její chuť,“ opáčil a všichni na něj sklesle zírali. „Ale tohle se nesmí nikdy dozvědět, jasný? Myslím to vážně, za porušení budu krutej!“ procedil a výhružně se na všechny podíval.

„Takhle?“ ujistil se Thayer ukazujíc na Asherův ocas, který nyní už visel v trůnním sále.

„Víc,“ objasnil a chystal se vstát z trůnu, ale do sálu přišli dva strážci, kteří dostali za úkol od nadřízeného, zbavit se těla v kapli. Jenže se jednalo o prince Ashera – o královo dvojče, a tak to s ním raději chtěli probrat.

„Co je?“ ozval se nepřijemně.

„Omlouváme se, Nejvyšší. Ale dostali jsme rozkaz zbavit se těla v kapli. Přišli jsme se nejdřív zeptat vás. Co máme udělat s tělem prince Ashera?“ zeptal se jeden. Všechny oči v sále se upřely na Waydana.

„Nechte ho tam,“ zopakoval, obešel je a mířil si to ke dveřím.

„Ale... ale, Vaše Veličenstvo,“ koktal ten druhý.

„Ale co?“ zastavil se a nechápavě na ně civěl.

„Princ... on se jaksi už... začal... no...“ koktal.

„Můžete mi říct na rovinu, jakej máte problém s mým rozkazem?“ zvýšil na ně hlas. Daemtrish s Thayerem se na sebe tak divně podívali. Všichni se báli o Asherovi mluvit a připomínat mu, co udělal. Chvillemi se zdálo, jako by si Waydan neuvědomoval, že je Asher opravdu mrtvý. Jako by předstíral, že jen spí.

„Princ se začal už rozkládat, Vaše Veličenstvo. Je jen otázka času, kdy se do těla dají larvy. Kněz si stěžoval na puch a taky na to, že má v kapli takového neznaoha,“ odpověděl.

„Fajn, přestěhujte tělo někam do chládku. A chci, aby zůstal nedotčený, jasný?“ dodal a oba přikývli a poklonili se.

„Waydane...“ oslovila ho Daemtrish cestou ze sálu.

„Ne, Trish. Nejsem v pohodě,“ opáčil a šel napřed.

Já jsem se akorát chystala na snídani. Štěstí, že počítali s mým kopytnatým já, protože jinak bych se do žádných šatů nevešla. Byla jsem jako démonka o pár čísel vyšší a i širší. Nicméně ne zase o tolik.

Ještě jsem se zastavila u zrcadla, abych si upravila své červené vlasy. Je fakt, že ty černé růžky v nich skvěle vynikaly. Trochu jsem se předtím obávala, že jako démonka budu mít rohy jako Waydan, ale naštěstí mají jen ani ne deset centimetrů. *Ale jak mi mohly, tak rychle vyrůst? Nerostou náhodou postupně?*

„No nic, je čas se jít ukázat ostatním,“ zaculila jsem se a ohlédla jsem se na svůj nadšený ocas, který se vlnil podél mých stehů. *Sen. Žiju ve snu...*

Kráčela jsem chodbou. Směřem do sálu. Všichni se mi klaněli. Snad ještě víc než předtím. Zřejmě teprve teď mě začali brát vážně když jsem jako oni – démonka. Waydan už s ostatními seděli u stolu v jídelním sále. Thayer hladově hypnotizoval slaninu a Daemtrish přemýšlela nad tím, co bude s Aellarou.

„Princezna už přichází, Vaše Veličenstvo,“ informoval ho Hasít.

„No paráda,“ usmál se a všichni se otočili ke dveřím.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem je a s úsměvem jsem došla až ke svému místu.

„Dobré ráno,“ odpověděli všichni jednohlasně, aniž by ze mě spustili oči.

„Vypadáš, úžasně,“ komentovala Daemtrish, zatímco Thayer s Waydanem na mě civěli s otevřenými ústy. Já si k sobě ocasem přitáhla židli za opěradlo a usadila jsem se. Normálně by Waydan vstal a usadil mě, ale jaksi ztratil řeč. Pořád na mě jen zíral s otevřenou pusou.

„Neměla bys svého ocásku tak zneužívat, zlato. Zbytečně ho vystavuješ riziku,“ poučil mě, stále zírající na mé malé černé růžky. Předstírala jsem, že se nic neděje, ale lichořilo mi to, ne že ne. Navíc, ten ocas se mi líbil. Bylo to něco tak zvláště elegantního.

„Už si můžu dát duši?“ zeptala jsem se a natáhla jsem se k misce s bílým obsahem.

„Jistě,“ odpověděla Daemtrish a popostrčila mísu ke mně.

„Takže... hahaha,“ zahihňal se Thayer. Moje rudé oči na něm zvědavě spočinuly. „Ty jsi démonka,“ prohlásil a všichni se pousmáli.

„Ano, Thai. Už jsem konečně démonka,“ odpověděla jsem hrdě a pohladila jsem Waydanovu ruku, kterou ke mně natahoval. Zdá se, že tomu nikdo z nich nedokázal uvěřit.

„Celkem se nám nepodařilo to datum, co?“ nakousla jsem a Waydan přikývl.

„Což mě mrzí, ale jsou důležitější věci. Vyber si jakýkoli jiný datum, který budeš chtít. Nemusíme teď nikam spěchat,“ odpověděl.

„Jakýkoli?“ ujišťovala jsem se a on přikývl. „Pak chci dvanáctého listopadu,“ usmála jsem se na něj a on přikývl a pak se na mě šokovaně podíval, když mu došlo, že to je dneska.

„Dneska?“ divil se.

„Je to problém?“ zeptala jsem se.

„Ne, vůbec... jen jsem nedoufal, že bys to chtěla opakovat tak brzy po sobě. Myslel jsem, že si budeš chtít trochu odpočinout po tom, co se stalo včera,“ mumlal zaskočeně

a podíval se na svého sluhu. „Hasíte, dejte zařídit obřad na dvanáctou přesně,“ poručil mu a on se poklonil.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo,“ dodal a odkráčel pryč. Pak bylo chvíli ticho. Ozývalo se jen tiché mlaskání a cinkání příborů. Duše mi chutnaly moc, nemohla jsem se jich nabažit. Sice byly v porovnání s tou jeho slabší, ale i tak byly výborné. A hlavně, musela jsem se držet zkrátka. Přišlo mi neslušné, abych ty mísy všechny vyzobala sama.

Waydan se na mě usmíval když si všiml, jak se zase nenápadně natahuju k míse. A tak mi to přisunul ještě blíž. „Klidně je sněž,“ zasmál se a já se začervenala. Thayer s Daemtrish se taky zahihňali.

„Takže teď vážně, co uděláš s tělem? A s Aellarou?“ zeptal se Thayer. Waydan se zatvářil nasupeně, že se ho na to dovolil vůbec zeptat. Ale jeho odpověď už byla klidná.

„Nevím. Musím si to promyslet,“ odpověděl a dal si do pusy poslední kus topinky s královskou pomazánkou.

„Budeš žádat otce o odpuštění?“ vyzvídala Daemtrish.

„Ne,“ odpověděl suverénně.

„Proč?“ divila se.

„Protože si ho nezasloužím,“ dodal.

„Jak to? Asher byl ten špatný,“ zmínila.

„Nechci se o tom bavit, Daemtrish,“ zchladil ji a ona tedy zmlkla.

„To, protože jsi nechal Asherův ocas vycpat a vystavit? Myslím, že to by mohl být důvod proč by ti neodpustil,“ zmínil Thayer.

„Nechte si ty rady, ano?“ usmál se na ně a pak už bylo ticho.

Po snídani mě vyhnal s Daemtrish shánět šaty na dnešní další pokus o svatbu a mířil si to zpátky do trůnního sálu, kde na něj čekal Hellion. „Nenašli jsme ji,“ zmínil hned, co Waydan vstoupil do sálu.

„Hm, nejspíš má strach,“ procedil.

„A ty se jí divíš? Chceš jí popravit,“ připomněl mu Hellion a Waydan se zasmál.

„Já? To poslední, co chci je jí popravit. Potřebuju s ní jen mluvit a chci jí ochránit. Je jen otázka času, kdy jí lidi začnou honit a házet po ní kameny. Koukej jí najít. Bez přestávek, Hellione. V sázce je její život a já nechci být ten, kdo jí ho vezme a ani se nechci dívat, jak jí pro lásku k Asherovi mučí,“ dodal. Hellion se mu poklonil a znovu se vydal pátrat po Aellaře. Waydan se zadíval na Asherův ocas a zamyslel se. Pak z ničeho nic vyběhl ze sálu.

DOLNÍ THALLARAN 12/11 202 10:21

Aellara se zahalila do pláště. Deštivé počasí jí k tomu naštěstí i přispělo, že se moc nelišila od ostatních, kteří se taky celí halili do plášťů. Jenže se zdálo, že jí je to úplně jedno. Jako by ztratila pud sebezáchovy. Jako by přišla o všechno, na čem jí kdy záleželo. Její snoubenec byl mrtvý. Jak jí to mohl udělat? Nechat jí tady kvůli nějaké pomstě?

I když se o tom nedávno bavili, stejně pořád doufala, že to dopadne jinak. Že si to nakonec rozmyslí, ale nedopadlo to ani trochu podle jejích představ.

Dopadlo to tak, jak přesně nechtěla. Ztratila smysl života. Její táta byl pryč, její láska byla pryč a ona zradila své přátelé, kteří jí možná přes to všechno nechtějí vidět mrtvou, ale ona už nemá pro co by dýchala. A ta vina, která jí sžírala. Jako by jí něco pojídalo duši, kterou neměla. To jediné, na co myslela, byla smrt. Přesvědčila sama sebe, že si jí zaslouží. Že jí chce...

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 12/11 10:30

Waydan zuřivě prohledával Asherovy kapsy. Marně hledal Granát. Myslel si, že ho bude mít u sebe, ale byl naivní. Určitě ho někam schoval a pokud ne, pak mu ho někdo ukradl. Za krádež tohohle kamene by byl v Thallaranu extra krutý trest. „Kurva!“ zaklel a odtáhl se od Ashera. Chvilí na něj zoufale zíral.

„Copak ty mě nebudeš prosit o odpuštění, synu?“ ozval se Dargedon zase odněkud z jeho nitra.

„Ne,“ odpověděl stejně stroze jako u snídane.

„No, jak myslíš,“ dodal.

„Ty bys mi snad odpustil?“ zeptal se.

„Nic ti neřeknu, dokud mě nepožádáš,“ odpověděl záhadně.

„Nepožádám,“ zopakoval.

„Dobře. Ale jen abys věděl, nemusíš se tolik trestat,“ řekl.

„Budu se trestat, jak uznám za vhodný, jsem bůh,“ opáčil a Dargedon tiše souhlasil.

„Ale zeptám se tě, jestli si myslíš, že jsem navzdory tomu všemu udělal chybu?“ zeptal se.

„Věděl jsi, že ho nesmíš zabít vlastníma rukama. Takže to byla chyba,“ připomněl.

„Jo a za to jsem taky dostal trest. A zasloužím si ho,“ komentoval.

„Ano,“ řekl Dargedon.

„Pak už to nebudeme řešit,“ zmínil.

„Jak myslíš,“ dodal. „Ale nemyslel jsem to jen kvůli tomu trestu. Byl i další důvod, proč jsi to neměl dělat ty,“ dodal Dargedon.

„Řekl jsem, že už to nechci řešit. Už se to stalo,“ řekl Waydan.

„Dobře,“ zašeptal Dargedon a zase vyšuměl. Waydan se podíval na Ashera a rozbřečel se. Byla to čirá bolest ze ztráty svého mladšího brášky. Nešlo tak úplně o výčitky, ani o to, že by mu chyběl jako spíš o to, že nedokázal uvěřit tomu, že se tohle stalo. Jak se to mohlo stát, když jako malí byli nerozluční? Co se stalo? Kdy přesně se to stalo, že se začali nenávidět?

„Waydane, půjčíš mi tvůj zlatý meč a korunu? Otec mi dal stříbrný. Říkal, že ten zlatý je jen pro tebe. Ale já bych si chtěl hrát s tím zlatým aspoň na chvíli. Půjčíš mi ho, bráško? Prosím,“ škemral a Waydan se na něj usmál, vyndal ho z pochvy a podal mu ho.

„Klidně si je na trénink vyměníme. Mě to nevádí,“ řekl Waydan a Asher se spokojeně culil.
„Teď budu jako bůh já a korunní princ. A ty budeš jenom princ Waydan, dobře?“ navrhnul.
„Dobře,“ odpověděl Waydan.

„Až budeme velký, budeme pořád jenom spolu. Slib mi, že mě nikdy neopustíš, Waydane,“ řekl a díval se na bratra.

„Slibuju. Vždycky budu tvůj brácha. A vždycky tě budu mít rád. Nikdy nezapomeň, že tě mám rád,“ dodal a Asher ho pevně objal.

„Já tebe mám taky rád. Jsi moje druhá polovina. Jsme oba úplně stejný,“ šeptal. „Někdy by jsme se zase mohli vyměnit. Byla to sranda,“ culil se Asher a Waydan přikývol.

„Mrzí mě, že na tebe máma ráno křičela,“ řekl po chvíli Waydan.

„To je dobrý. Jsem zvyklý, že bůh jsi ty,“ komentoval suše.

„Ale já nechci, aby na tebe kvůli mně křičela. Jsem sice bůh, ale ten musí být spravedlivý a přiznat chybu. Zítra jí to vysvětlím,“ prohlásil a Asher se na něj usmál.

„Tak já se přiznám, že jsem to byl já, kdo ukradl otcí z pracovní duši lovkyně,“ slíbil a Waydan přikývol...

...„Jednu tobě a jednu mě ať je to fér,“ rozděloval Asher čokoládu. Waydan se na něj pousmál. Asher mu úsměv opětoval. „Chce se ti vládnout?“ zeptal se ho, zatímco na něj Waydan nechápavě zíral.

„Zbláznil ses? To je to poslední co chci. Chci se podívat na Zem a milovat se se smrtelníci. Chci vědět jak chutná jejich krev přímo ze žíly a...“ rozvášnil se a Asher přikývol.

„Jo, to bych taky rád. Ale nesmíme,“ objasnil. Waydan mlčel...

...„Už zase mizíš do světa lidí?“ zeptal se Asher, když viděl bratra plížit se z postele.

„Hm, pojď se mnou, jestli chceš,“ navrhnul Waydan.

„Nemůžu. Waydane, zůstaň. Prosím. Otec se, co nevidět bude chystat do Edgedalu a budou tě korunovat na krále Thallaranu,“ naléhal.

„Promiň, ale nechci tu dál zůstat. Ale víš co? Můžeš být bůh místo mě. Vždycky jsi o to přece stál, ne?“ usmál se na něj.

„Jo, ale s tebou po mém boku. Nechci, abys mě tu nechával samotného. Slíbil jsi, že mě nikdy neopustíš,“ připomněl.

„Vždyť já tě přece neopouštím. Jen budeme žít každý jinde a po svém. Budu za tebou chodit,“ řekl.

„Ale tohle je přesná definice toho, že mě opouštíš,“ zmínil. Waydan se zamyslel.

„Jestli chceš jít se mnou, můžeme být spolu. Kašleme na Thallaran,“ naváděl ho.

„To nejde. Otec by mě potrestal,“ objasnil.

„Jo? Myslím, že ne. Podívej se na mě, mě se nikdy ani nedotknul,“ zasmál se.

„Protože jsi bůh,“ odpověděl.

„Ale nene. Každopádně, Ashi, teď můžeš být král ty. A já se zase vrátím. Za pár století a vyměníme se, slibuju,“ dodal a podíval se na něj.

„Waydane, prosím neodcházej. Prosím, bráško. Zůstaň se mnou. Nenuť mě se kvůli tobě postavit proti otcí,“ škemral. Waydan jen vydechl, pocuchal mu na znamení útěchy vlasy, popadl tašku a odešel. „Waydanéééé, porušil jsi naši přísahu! Opustil jsi měěě...“ znělo mu v hlavě.

„Odpusť, Ashi. Odpusť prosím. Odpusť mi, že jsem byl takovej sobeckej hajzl. Tohle je celý moje vina. Bral jsem tě jako samozřejmost a ženský a Země mi byla vždycky přednější než ty – moje dvojče. Měl jsem tě vzít s sebou. Nebo jsem měl zůstat. Nikdy jsem tě neměl opouštět. Měl jsem ti jít příkladem a místo toho jsem tě donutil mě nenávidět,“ plakal.

„Vaše Veličenstvo, povinnosti volají,“ upozornil ho Hasít. Waydan se na něj otočil a našťavaně se mu díval do očí.

„Zmizte! Dejte mi pokoj, všichni zmizte! Nevidíte, že nemám čas?“ vyjel na něj. Hasít se mu poklonil a s ním i dva strážci, co ho doprovázeli. A pak odešli.

„Hasíte, neviděl jste mého snoubence?“ zeptala jsem se, když jsem na něj narazila na chodbě. Hasít přece vždycky ví, kde Waydan je.

„Truchlí, Vaše Výsosti. Nechodil bych tam být vámi,“ odpověděl a odešel. *Truchlí? Ach bože, má výčitky...*

O pár minut později jsem ho viděla sedět v sále u krbu. Měl celé rudé oči a tvářil se smutně. „Waydane?“ oslovila jsem ho opatrně.

„Ano, copak, miláčku?“ zeptal se a přemohl se k drobnému úsměvu.

„Jestli je na tebe ta svatba moc brzy, tak jí klidně odložíme. Nechci, aby toho na tebe bylo moc,“ zašeptala jsem a on si mě k sobě přitáhl a políbil mě do vlasů.

„Jsi hodná, ale to není třeba. Já jsem v pohodě,“ zašeptal a naznačil Hasítovi, aby přišel blíž.

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ poklonil se.

„Sundejte ten ocas a nechte ho bratrovi přišít zpátky tam, kam patří,“ poručil mu.

„Jistě,“ odpověděl a odešel. Já na něj překvapeně koukala.

„Nevadilo by ti, kdyby jsme tu svatbu odložili na večer? Chtěl bych ještě nejdřív uspořádat pohřeb,“ zeptal se. Zněl naprosto neutrálně.

„Jasně. Jak chceš,“ zašeptala jsem. Tak zvláště se na mě díval. Byl smutný i když se snažil předstírat, že není. „Asi bys chtěl být chvíli o samotě, vid’? Já tedy půjdu s Daemtrish a Thayerem na trhy,“ pousmála jsem se a políbila jsem ho na tvář.

„Děkuju,“ zašeptal a pak se zase otočil zpátky ke krbu. Ve dveřích jsem se minula se strážci, co šli sundat Asherův ocas ze zdi, jak před chvílí rozkázal. Zcela určitě trpí výčitkami.

HORNÍ THALLARAN – VELKÁ TRŽNICE 12/11 202 11:47

„Brečel?“ divil se Thayer.

„Jo. Má výčitky. Nechal přišít Asherovi zpátky ocas a posunul kvůli pohřbu i svatbu,“ odpověděla jsem.

„Hm, to dá rozum. Chce to mít ukončený, než bude slavit. Neužili by jsme si to nikdo, kdyby nás měl čekat ještě pohřeb,“ objasnila Daemtrish a my přikývli.

„Co myslíte, že bude s Aellarou?“ zeptal se Thayer.

„Nevím. Nejspíš jí Waydan pošle na Zem,“ odpověděla Trish.

„Je mi jí líto,“ zmínila jsem.

„To mě taky. Mám o ní strach. Ztratila všechno, na čem jí záleželo. Bojím se, aby to nevzdala,“ zmínila Trish, a to mě vyděsilo.

„Měli by jsme jí dát najevo, že jsme tu pro ní,“ navrhla jsem.

„To nejde, Willow. Nikdo vás nesmí vidět se spolu přátelit. Pohrdali by tebou jako královnou. Jste oficiálně nepřátelé nehledě na to, jestli jste s Waydanem ochotní jí odpustit,“ vysvětlil Thayer.

„Taky se nesmí veřejně přiznat k tomu, že ho zradila, protože jinak by jí musel Waydan popravít. Řekla bych, že toho se bojí Waydan. Proto jí hledá, aby si s ní mohl promluvit v soukromí. Nicméně, Aellara tohle nejspíš plánuje, aby se potrestala za to, že ho zradila,“ řekla Trish a zoufale si povzdechla.

„A nepotrestala by tím spíš ještě k tomu Waydana? Copak si to neuvědomuje?“ zeptala jsem se.

„Uvědomuje. Ale taky se na něj tak trochu podvědomě zlobí. Zabil jejího snoubence. A je jedno, kdo s čím začal. Ve finále ti, co se s tím vším musí smířit jsou ti dva. A to bude těžký vzhledem k tomu, že oba Ashera milovali a zároveň nenáviděli,“ odpověděla. Znělo to složitě.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 13/11 202 15:02

Po Waydanovo boku přibyl další trůn. Ano, pro mě. Seděli jsme vedle sebe, lehce jsme se dotýkali prsty a vládli jsme. Tedy Waydan vládnul, já jsem mu dělala jen morální podporu, aby to vydržel, protože to byla fakt příšerná nuda.

Takže, abych to přežila, jsem si u toho dokola přehrávala ty nejkrásnější události, které se odehrály během posledních dvou dní. Jednou z těch věcí byla naše svatba a moje korunovace. Bylo to tak povznášející. Konečně jsem si nepřipadala jako lúžr, ale jako bohyně, kterou už od včerejška i jsem. Oficiálně.

„A tímto z moci mi svěřené vás prohlašuji, Wilhelmíno Whisperová, královno Thallaranská a Desnedalská za naší bohyni,“ znělo mi v hlavě.

„Copak?“ zeptal se Waydan, když si všiml, jak se zasněně culím. Od té doby, co se ze mě stala démonka, ztratil schopnost mi číst myšlenky.

„Nic, jen jsem si vzpomněla na včerejšek, a tak nějak se mi zastesklo po naší svatební noci,“ přiznala jsem mu. On se jen pousmál a pohládl mě jemně po stehně.

Sice jsme si teď museli odbýt tyhle nepřijemné povinnosti, ale po tom, nás zase čekaly ty věci, kterých jsme se jako manželé a oba démoni nemohli nabažit. *Ach jo, jsem ujetá.* Ale od naší svatební noci, kdy jsem se poprvé milovala s démonem, myslím tím v jeho opravdové podobě, a v rámci posvátného rituálu jsme spolu prvně sdíleli i krev, tak jsem z toho měla hlavu v oblacích. Bylo to totiž doopravdy boží. Jiné slovo pro to ani neexistuje.

„Můj Bože, zhřešil jsem. Ukradl jsem sousedovi kozu...“ začal se zpovědí klečící démon a my oba jsme stěží zadržovali smích. Dneska Waydan musel naslouchat jako bůh. Nic moc záživného to tedy nebylo. Nicméně se snažil předstírat, že ho to zajímá. Ale horko těžko se udržoval při vědomí.

„...taky jsem po ní roky dychtil. Záviděl jsem sousedovi, že má tři. Ted' už má jen dvě, můj Bože. Snědl jsem jí. Prosím odpusť mi mé hříchy, Nejvyšší. Vy i vaše královna,“ řekl a hluboce se před námi poklonil. Musím přiznat, že jsem si na to ještě nezvykla.

„Ano, odpouštím ti. Já i má královna. Další!“ zavolal a naklonil se ke mně. „To vládnutí je vážně voprz. Nejradši bych ti teď šimral kopýtko v posteli,“ šeptal mi do ucha. *Pro lásku boží, proč mě neustále tolik provokuje? Není divu, že z něj pak šlím. A ještě když od doby, co má duši mě s ní začal svádět. Prevít jeden, ale já ho zbožňuju.*

Hned co odešel tamten démon, který se přiznal, že snědl kozu, přišel další. Padl před nás na kolena a čekal až ho Waydan vyzve, aby promluvil. „Spusť,“ řekl, a tak tedy spustil:

„Odpusť mi, můj Bože. Zhřešil jsem. Kradl jsem drobné a podváděl v kartách,“ řekl a Waydan se pousmál.

„To jsem dělal taky,“ naznačil mi a já se zakřenila. „Je to všechno, čím ses provinil?“ zeptal se ho otráveně Waydan.

„Ano, můj Bože. Všechno,“ odpověděl.

„Pak tedy dva týdny denně chod' do kaple se modlit a bude ti odpuštěno,“ prohlásil. Démon se uklonil a odešel.

„Může další, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se ho Hasít. Waydan jen zoufale vydechl.

„A kolik ještě?“ vyzvídál zoufale.

„Deset, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl a Waydan se zvedl a nalil si sklenku whisky.

„Tohle mě zabije,“ procedil, kopnul to do sebe a vrátil se zpátky na trůn. V tom do sálu vtrhla bez ohlášení Aellara. Waydan vytřeštil oči.

„Omlouváme se, Vaše Veličenstvo, ale nedala se zastavit,“ řekl jeden ze strážců, který se snažil bývalou strážkyni zadržet. Waydan si prudce vstal.

„Okamžitě všichni ven!“ poručil přísně. Všichni na něj vyjeveně zírali. „Okamžitě, všichni ven!“ zopakoval a všichni kromě Aellary a mě se začali pakovat ze sálu. Aellara na nic nečekala. Padla na kolena a plivala ze sebe věty jak z kulometu.

„Přiznávám se. Zradila jsem tě, Nejvyšší. Já ho schovávala u sebe doma. Ošetřovala jsem mu rány a milovala jsem se s ním. Zatímco ty jsi trpěl a chránil jsi před ním svou snoubenku. Nežádám tě o odpuštění. Žádám tě o spravedlnost. Protože to, čeho jsem se dopustila byl závažný zločin,“ drmolila, aby to stihla říct před ostatními.

Waydan se postavil ke stolu a začal do něj vztekle kopat a mlátit. Věděl, že neexistuje jiná možnost než poprava, když se někdo veřejně přizná k velezradě. A ani jako bůh s tím nemohl nic dělat. Tohle byl jeden z neměnných zákonů.

„Proč jsi mi to udělala, Aellaro?“ ječel na ní, když se sál vylidnil. Slzy mu tekly proudem.

„Chci jen spravedlnost,“ dodala.

„Já tě nechci zabít. Nechci! Rozumíš? To ne..“ rozbřečel se. „Proč mi to všichni děláte?“ vřeštěl a začal zhluboka dýchat. Skoro to vypadalo, že za chvíli zkolabuje. Nevěděla jsem, co mám dělat a jak ho zklidnit. Ještě nikdy jsem ho takhle neviděla. Tím, čím si procházel poslední dobou bylo hrozně zničující. A jen tomu přihlížet bylo téměř nesnesitelné. Sotva se na mě po tom všem usmíval, a teď přijde další ledová sprcha, ze který se bude dlouho vzpamatovávat.

Jen jsem ho pozorovala. Přitáhl si Aellaru k sobě a objal jí. „Já ti odpouštím, jasný? Nemusela jsi nic takovýho dělat. Všechno bych ti odpustil. Mám tě rád a vždycky jsem tě měl rád,“ plakal. Aellara se taky rozplakala.

„Já si to ale nezasloužím, Waydane,“ šeptala mu do ucha. On se zhluboka nadechl, odtáhl se od ní a otřel si oči do rukávu. Potom se jí podíval do očí. Úplně v sobě potlačil emoce.

„Když jsi si tím teda jistá,“ zašeptal a otočil se ke dveřím. „Strážé, odved'te jí do věznice,“ poručil jim. Oni jí hned chytili za ruce a vedli jí ze sálu. „Neucítíš nic, slibuju,“ dodal tiše a podíval se jí ještě jednou zoufale do očí. Pak se podíval na mě.

„Dnešní zpověď končí. Pokud jí teda nedokončíš ty,“ řekl suše a odkráčel ze sálu.

„Mám je poslat pryč, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se mě Hasít, ale já zavrtěla hlavou.

„Ne, Hasíte. Postarám se o to. Je toho na něj moc. Tohle je to nejmenší, co pro něj můžu udělat,“ odpověděla jsem. Hasít se mi poklonil a nechal poslat pro dalšího

démona, který chtěl boží odpuštění. Naštěstí jsem u sebe měla Hasíta, který všechny zákony znal a mohl mi poradit ve Waydanovo nepřítomnosti.

Od té doby s ním nebyla řeč. Až do večere jsem ho neviděla a u večere neřekl ani slovo. Tvářil se zoufale a ani se na mě nepodíval. Daemtrish s Thayerem z toho byli taky naprosto zničení. Což je pochopitelné, Aellara je jejich nejlepší kamarádka. Mrzelo mě je takhle vidět a nemoci jim pomoci.

Thayer Daemtrish po večeri utěšoval, když jí Waydan striktně zakázal Aellaru navštívit, aby se s ní alespoň rozloučila. Zion si vzal dokonce volno, protože když se doslechl, že jeho platonická láska bude za úsvitu popravena, psychicky se složil. A bylo to pořád horší a horší.

Waydan seděl na trůně, popíjel whisky a přemýšlel nad tím, co zítra bude muset udělat. Všichni kolem něj chodili po špičkách včetně mě. Bála jsem se na něj jen promluvit.

„Vyřídila jsem všechny zpovědi, miláčku,“ zmínila jsem nesměle.

„Jsi hodná. Tos nemusela,“ řekl a podíval se na mě. Jeho oči byly od pláče zarudlé a měl pod nimi tmavé kruhy. „Promiň, že jsem se k tobě choval tak odměřeně. Už se to nebude opakovat,“ omlouval se a pohladil mě zase po stehně.

„Nemáš se za co omlouvat, Waydane. Já chápu, jak se cítíš. Nemusíš si přede mnou hrát na drsňáka. Pusť to ven,“ řekla jsem, stoupla jsem si nad něj a přitáhla jsem si ho k sobě. On zabořil svou hlavu do mých šatů, pevně mě k sobě tisknul a úlevně si vydechl.

„Všichni běžte ven!“ poručila jsem sloužícím, aby měl Waydan klid, když jsem zjistila, že mě poslechl a rozsypal se mi v náručí jako domeček z karet. Jemně jsem ho vískala ve vlasech a snažila se ho utěšit.

Bylo nepředstavitelné si jen pomyslet, že zítra za úsvitu bude muset svou kamarádku popravit. Ani Lexi a Caellys pro něj nejspíš neznamenalý tolik jako Aellara s Daemtrish. Protože ty bez váhání zabil. Bojím se o něj. O to, aby z něj nebyl už navždy jen smutný král.

„Vaše Veličenstvo, je zde muž a žádá o audienci. Tvrdí, že je to naprosto urgentní,“ zmínil Hasít. Waydan se ode mě okamžitě odtáhl a otřel si slzy do rukávu.

„Pusťte ho dál,“ řekl klidně a naznačil mi, abych si sedla zpátky na svůj trůn vedle něj. Muž se hluboce poklonil a když mu Waydan dovolil vstát, začal mluvit.

„Vím, kdo zabil kováře Piersona, Nejvyšší. Byl to váš bratr, Jeho Výsost princ Asher,“ prohlásil.

„Opravdu? A proč jste mi to neřekl dřív?“ zeptal se Waydan, aniž by zněl zaskočeně.

„Rozleželo se mi to v hlavě, Vaše Veličenstvo,“ opáčil.

„A jak to víte? Jste si jistý?“ vyslyšel ho.

„Viděl jsem to z okna, Vaše Veličenstvo. Nejdřív jsem myslel, že vidím vás, protože měl na hlavě korunu. Dost dlouho jsem podezíral vás, Vaše Veličenstvo, za což se vám velice převelice omlouvám a doufám, že mi tento hřích odpustíte. Ale měl jsem za to, že je Jeho Výsost princ Asher v té době v Trhlině. Navíc ta koruna... ale když jsem ho viděl na svatbě, došlo mi, že...“ drmolil, ale Waydan ho zarazil.

„To stačí. Chápu. Děkuju za upřímnost a za zprávu,“ řekl tiše. Muž se mu poklonil a odcházel.

„Nebudeš to řešit?“ divila jsem se.

„Co jako?“ zeptal se.

„No to, že ti krivdil? Nevěřil v tebe. To je velký hřích, co jsem tak pochytila během dneška čtením thallaranských zákonů a příkázání,“ zmínila jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Já vím, ale tohle je něco jinýho. A já se mu nedivím,“ dodal.

„Takže to byl Asher? Nezníš překvapeně,“ zmínila jsem.

„To, protože nejsem. Tak nějak jsem to tušil,“ řekl.

„A proč to udělal?“ vyzvíдалa jsem nechápavě. On jen pokrčil rameny.

„Ze sobeckých důvodů? Co já vím. Je to Asher,“ zmínil smutně.

„Řekneš to Aellaře?“ zeptala jsem se ho a on ztuhl.

„Ani náhodou. Nechci, aby si ještě vyčítala, že kvůli vrahovi jejího milovaného otce přijde o hlavu,“ objasnil.

„Ale měla by to vědět,“ zašeptala jsem.

„Za jiných okolností možná. Nicméně, se to nedozví, ano zlato?“ ujišťoval se jako by mě podezíral z toho, že se za ní stavím ve věznici a prozradím jí to.

„Jistě, můj pane,“ zašeptala jsem.

„Fajn. Já si musím teď něco zařídit a vrátím se pozdě. Hodně pozdě, tak na mě nečekej,“ dodal a odešel.

„Mám zavolat Dharnalen, aby vám nachystala horkou koupel, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se Hasít a já přikývla.

„Ano, děkuju,“ zašeptala jsem a dopila jsem Waydanovu whisky, kterou nedopitou odložil na stůl. „A mohla bych dostat jednu láhev whisky s sebou?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Jistě. Jak si Vaše Veličenstvo přeje,“ poklonil se znovu a odešel.

Daemtrish seděla na posteli a plakala. Thayer jí už hodiny utěšoval, ale marně. Neexistovalo nic, co mohl říct nebo udělat, aby se zklidnila. Trochu se obával toho, že až k tomu dojde, bude Waydana podvědomě nenávidět, za to, že svým mečem ukončil život její kamarádky.

„Ani mě s ní nenechá rozloučit,“ vztekala se.

„On nemůže, Trish. Je to pro tvoje dobro. Musíš ho poslechnout. Nenuť ho, aby ti musel udělat to, co jí. Nehledě na to, že by to nepřežil a já taky ne a ani Willow... Musíš být statečná. Aellara věděla, co přijde. Byla to její volba,“ objasnil.

„Já se s ní ale musím rozloučit,“ prohlásila.

„Tak to jedine přes mojí mrtvolu. Protože já ti to nedovolím!“ řekl striktně a přesunul se přede dveře. Daemtrish na něj překvapeně koukala.

„Prosím, Thai,“ škemrala.

„Ani náhodou. A teď jsem dostal vážně strach, takže preventivně... odpusť, Trish, ale já tě nemůžu ztratit a ani Waydana,“ zašeptal, proměnil se v tigriniana a lehce jí kousl do nohy. Pak se zase proměnil zpátky.

„Tys mě kousnul?“ vytřeštila oči a tvářila se zrazeně.

„Jo, kousnul. Protože tě miluju a nenechám tě se nechat zabít,“ odpověděl, ale to už začal jeho jed působit a Daemtrish se svalila na postel.

„Tohle ti neodpustím,“ zašeptala, zatímco jí těžkla víčka.

„Já vím,“ řekl sklesle Thayer, přehodil přes ní deku a natáhl se vedle ní.

Waydan se uklidňoval tím, že se jel projet na koni. A nebyl to jen tak ledajaký kůň, byl Aellary. Dostala ho od Ashera, když ti tři předchozí od něj posli na stáří. Už dlouho na koni nejel. Úplně zapomněl, jak skvěle taková projížďka dokáže vyčistit hlavu. No tedy jak kdy. Ale rozhodně to bylo lepší, než sedět ve svých komnatách a brečet.

Takhle se projížděl do svítání. I v té zimě. Já jsem seděla v posteli a zírala jsem z okna, jak hustě chumelí a jak se neúprosně slunce dere ven z podmraků. Víím, že říkal, že na něj nemám čekat, ale já nemohla spát, když nebyl vedle mě. Ne když se trápil, a ne s vědomím toho, co ho dneska čeká.

Waydan vedl koně za uzdu do svých stájí přes nádvoří, kde se už začalo chystat popravistiště. Letmo se podíval na zamřížovaná okna věznic a pak na špalek. To mu do očí vehnalo slzy. Kůň si taky na tom místě odprfnul, jako by s ním soucítíl a klusal vedle svého nového pána až ke stájím.

Já slyšela klapot podkov, a tak jsem urychleně vykoukla z okna. Vypadal jako smrt. Zahalený v černém plášti s kapucí a s vraníkem po svém boku. Pak se podíval vzhůru. Chvilí jsme si zírali do očí, ale potom odvrátil svůj zrak a ve stejném tempu pokračoval až do stájí. Povzddechla jsem si.

Co bych měla dělat? Musím se na popravu dívat? Musím být jako jeho královna po jeho boku? Zolášf když bych byla za zrádkyni, kdybych nebyla. A co Daemtrish s Thayerem? Kde vůbec jsou? Jak to asi snášíš?

Thayer seděl vedle Trish a čekal, že se každou chvíli probudí. Neustále přemítal v hlavě, jestli jí má nechat vzhůru během toho, co se to odehraje, nebo jí zase přispat, aby to celé vnímala jen jako fakt. Ale neměl odvalu tohle za ní rozhodnout, a tak jí nechal se probudit.

Daemtrish otevřela oči a když si uvědomila, že už svítá, zpanikařila a prudce vyletěla z postele až se jí udělalo mdlo. „Klid, nebo omdlíš. Pořád ti tělem proudí můj jed,“ oznámil jí tiše.

„Je ještě...?“ zeptala se a on přikývl.

„Ano, ještě je čas,“ odpověděl klidně.

„Nesmíme to dovolit, Thyi. Musíme něco vymyslet. Pomoz mi myslet,“ naléhala.

„Nejde nic vymyslet. Tohle je konec. Musíme se s tím smířit. Ty se jen rozhodni, jestli se budeš dívat, nebo ne. Můžu ti nabídnout ještě tu variantu, že tě zase kousnu,“ prohlásil a ona na něj vyjeveně zírala.

„Jak o něčem takovým můžeš takhle mluvit?“ zeptala se.

„Jsem realista,“ odpověděl.

„Rozhodně se na to nebudu dívat. Ale nechci ani spát. Chci jen, abys mě objímal až k tomu dojde,“ řekla, Thayer přikývl a sedl si k ní na postel.

Waydan šel svižným krokem sklepními chodbami za Aellarou. Normálně by jí měli odvést až za patnáct minut, ale on jí musel vidět. Kleknul si i se svými drahými a luxusními černými kalhotami na slámou pokrytou zem před její celou a chytl se rukama mříží.

„Vaše Veličenstvo?“ zašeptala překvapeně, když ho viděla. Ten se na ní našťavaně díval.

„Byl jsem se projet a přemýšlel jsem nad tím celou noc. Nedokážu tě zabít, Aellaro. A ani nechci. To, co jsem musel udělat Asherovi mi bohatě stačilo, abych si měl do smrti co vyčítat,“ řekl a ona na něj koukala těma svýma velkýma červenýma očima. „Běžně se stává, že vězni utíkají, že? A kdyby utekla taková strážkyně jako jsi ty, to by nebylo vůbec divný,“ zmínil.

„Já nechci utíkat, Waydane. Jsi hodný, že mi chceš dát šanci. Jsem ti vděčná i za to, že ses kvůli mně tolik natrápil a že jsi kvůli mně celou noc nespál, abys vymyslel, co dál. Ale já už tu dál být nechci. Jestli mě pustíš, zabiju se sama, pokud to dřív nestihnou ostatní. Už si na mě brousí vidle,“ pousmála se.

„Aellaro! Neblbni. Tohle mi nemůžeš udělat. Zabít tě? Vážně tohle po mě žádáš?“ zlobil se.

„Máš pravdu, to je moc. Pak mi tedy nezbývá nic jiného, než to udělat sama,“ dodala.

„Takhle bys mě zradila? Po tom všem ještě znovu? Sebevraždou? To mě uráží,“ křiknul na ní. Byl zoufalý, nevěděl, co si s ní počít. Byla jako umanutá.

„Daemtrish kvůli tobě určitě pláče. Nejsi tu sama. My tě máme rádi, Aellaro. Mohla bys začít nový život na Zemi. Koupil bych ti byt v Kanadě. Hlavně mě nenut' tě zabíjet,“ škemral. „Na kolenou tě prosím, Aellaro. Buď rozumná,“ dodal. Ona na něj jen mlčky koukala.

„Bude sedm. Koho dneska budou popravovat, nevíš?“ ozvalo se z nádvoří.

„Tu zrádkyni, co schovávala toho neznaboha modrý krve Ashera,“ odpověděl na něčí otázku nějaký muž.

„Jo tahle. Měla by viset, zrádkyně jedna,“ řekl. Waydan s Aellarou oba mlčeli a poslouchali.

„Hele, slyšel jsem od souseda, že toho jejího tátu zabilo to její milovaný princátko,“ zasmál se. Aellara nadskočila a Waydan se na ní zoufale požíval.

„Tomu se říká karma,“ zaslechli ještě.

„Je to pravda? Asher zabil mého tátu?“ zeptala se. Její hlas se chvěl.

„Aellaro, prosím. Vyřešíme to. Všechno. Uvidíš, bude líp...“ přemlouval jí, ale ona zavrtěla hlavou. Teď už tuplem neměl šanci, jak jí přemluvit.

„Jestli to neuděláš ty, Waydane. Půjdu do ulic. Bude to bolestivý a bude to trvat dlouho. Nebo to udělám sama. Jiná varianta pro mě neexistuje,“ řekla a on přikývl.

„Hm. Dobře teda. Udělám to já. Ale jenom proto, že tě mám rád. A abys věděla, jsem proti tomu a neodpustím ti to. A taky musíš napsat dopis na rozloučenou Daemtrish. A

chci, abys jí v tom dopise vysvětlila, že jsi mě k tomu donutila. Že jsem ti dával na výběr. Protože jí ztratit už nezvládnou," dodal a mířil si to do hradu. Zlobil se na ní za to, co po něm vyžadovala. Momentálně se možná víc zlobil než cokoli jiného. Nejspíš si zatím neuvědomoval, co ho čeká.

Hodiny na věži odbily sedmou. Přesně na ten čas byla naplánovaná poprava. Ale Waydana ani Aellaru jsem na nádvoří neviděla. Sice už se tam shromažďovali lidi, ale na popravu to nevypadalo. *Že by si to rozmyslel?*

V tom akorát vtrhl do dveří v místnosti a mlčky mi zíral do očí. „Nechal jsem to posunout o půl hodiny," oznámil mi a pak zase někam odešel.

„Waydane," volala na něj Daemtrish, když ho zahlédla na chodbě. Otočil se k ní a mlčky na ní koukal. „Můžu se s ní rozloučit?" škemrala.

„Je mi líto, Trish. Ale nemůžeš. Nicméně, jestli jí chceš něco předat, nějaký dopis, předám jí ho," navrhnul a ona přikývla.

„Tak jo. Počkej, napíšu jí," řekla a rychle utíkala do pokoje. Thayer se na něj smutně podíval.

„Chtěl jsem jí nechat utéct. Nabídl jsem jí, že jí dostanu na Zem a zaplatím byt. Odmítla. Prohlásila, že se buď zabije sama, nebo se nechá ukamenovat davem. Doslova škemrala, abych to udělal já. Tak se doslechla od lidí z venku, že jejího tátu zabil Asher. Nemůžu s tím udělat víc," objasnil nešťastně a Thayer přikývl.

„Já vím, že ne," řekl.

„Vysvětlíš to Daemtrish? Já jsem slíbil Aellaře, že to udělám já, ale jen když se v dopise s Daemtrish rozloučí a řekne jí pravdu o tom, co jsem jí navrhnul. Ale stejně bych byl rád, kdybys mi pomohl," zmínil a Thayer přikývl. „Díky," zašeptal.

Akorát Daemtrish vyběhla s dopisem na rozloučenou pro svou kamarádku a předala ho Waydanovi. „Nedívej se na to, Trish," dodal ještě a odešel.

„Nechápu, proč něco nevymyslel," zmínila našťavaně.

„Ona nechce, Trish. Waydan je pěšák, nemůže nic," zmínil.

Neodbytně se blížila půl osmá. Já s Daemtrish a s Thayerem jsme seděli v jídelním sále spolu s Hellionem a Danicou. Nikdo z nás neměl na jídlo ani pomyšlení, a tak to bylo spíš jen pro ozdobu. Mlčky jsme zírali před sebe a čekali jsme až uslyšíme hodiny, seknutí meče a následný údiv lidí.

Waydan pro Aellaru zašel do věznice osobně. Převzal si od ní dopis a předal jí ten od Daemtrish. Aellara ho rozbalila a začala číst. Trish se jí snažila všemožně přemluvit k tomu, aby to nevzdávala. A pro případ, že by se jí to nepodařilo, napsala i srdceryvné rozloučení. Aellara si otřela slzy z očí.

„Tak co, nechceš si to teda ještě rozmyslet? Něco bych udělal. Ještě je čas," navrhnul, ale zavrtěla hlavou.

„Jsem rozhodnutá," odpověděla.

„Tohle není sranda, Aellaro. Strašně jí tím ublížíš. A mě," zopakoval.

„Je to můj život a já už tu dál být nechci. Ale byla to čest ti sloužit, Nejvyšší,“ zašeptala a sklonila před ním hlavu. Waydan si povzdechl a začal jí sundávat řetězy z rukou. „Co to děláš?“ divila se.

„Kdyby náhodou jsi chtěla udělat chaos a trochu o svůj život bojovat,“ zašeptal a vedl jí tedy na nádvoří, jak mu jeho povinnost nařizovala. Daemtrish se seběhla k oknu a zírala na Waydana, jak vede Aellaru nahoru na popraviště. Waydan si jí všiml. Ani trochu se mu nelíbilo, že by u toho měla být zrovna ona. Takže hned, jak vylezl nahoru, prohlásil:

„Já, váš Nejvyšší, král Thallaranský a Desnedalský Waydan I. Whisper, jsem se rozhodl, že se popravy strážkyně Piersonové nebudou účastnit žádní strážci a strážkyně. Bez výjimek!“ řekl a podíval se na ní, aby jí naznačil, že má okamžitě vypadnout od okna. Ta ho tedy poslechla a se slzami v očích se pomalu od okna vzdálila.

Aellara se snažila s ní nenavozovat oční kontakt, aby jí zbytečně nemučila a mlčky postávala u Waydana, který s patrným zařinčením vytahoval svůj neskutečně ostrý a čerstvě nabroušený zlatý meč. Největší ironií bylo, že to byl meč, který Aellařin otec pro Waydana vytvořil před jeho korunovací.

„Daemtrish,“ zavolal na ní Thayer a přitáhl si jí pevně k sobě, aby nešvindlovala. My všichni jsme seděli kolem stolu a ani jsme nemukli. V tom hodiny odbily půl osmou. Ten tlak na hrudi a bolest byla k nevydržení.

„Chceš něco říct?“ zeptal se Aellary, ale zavrtěla hlavou. Waydan se na ní zoufale podíval. „Odpouštíš mi?“ otázal se tak, jak se kat běžně táže odsouzených před vykonáním trestu, aby jeho počínání nebylo bráno za hřích.

„Odpouštím,“ zašeptala.

„Dobře, klekni si,“ řekl tiše a sahal po meči. Aellara ho poslechla a klekla si před něj na dřevěnou podlahu u špalku.

„Zrádkyně!!“ křičeli.

„Usekněte jí tu palici, Nejvyšší. Za to, co udělala vaší rodině!“ volali. Waydan stěží zadržoval slzy. Ale nemohl ukázat svou slabost, prostě nemohl. Byl král a očekávalo se od něj až příliš. A kdyby jen slzičku před nimi uronil, mělo by to katastrofální následky. Zato Aellara pro slzy neviděla.

„Uteč,“ šeptal. „Dělej uteč. Prosím uteč,“ prosil jí, ale ona místo toho jen oddaně položila svou hlavu na špalek, zavřela své uslzené oči a čekala na smrt. Waydan zoufale vydechl a dal na stranu její dlouhé vlasy.

„Popravit!!“ ječel dav entuziasticky. A tak se tedy rozmáchl a jedním švihem jí setnul hlavu. Najednou jako by se zpomalil čas. Sněhové vločky zlehka dopadaly na Waydanův zakrvácený meč. Lidi začali tleskat a chňapat po hlavě, která se skutálela dolů. Brali jí do rukou a za vlasy ukazovali všem i těm vzadu. Waydan neměl sílu ani nic říct, nehledě na to, že nemohl ukázat soucit se zrádkyní. Ne veřejně.

Všechno jsem to viděla jeho očima a jako ve zpomaleném filmu, ačkoli jsem byla metr od okna. Cítila jsem to, co cítil on. Jako bychom byli propojení. Šly na mě mdloby a vnímala jsem bolest. Ohromnou tíhu na plicích, která se ještě násobila tím, když jsem viděla, jak nešťastně se tváří.

Když si přišli pro její tělo, Waydanovi se zatočila hlava a podlamovala se mu kolena. Vzduch byl z ničeho nic tak hustý, že by se dal krájet. Tak hustý, že nešel nasát do plic. Stejně tak jako já, sotva popadal dech. Ve svých roztřesených rukách svíral zakrvácený meč. Jen tak tak mu nevyklouznul a on ho nenásledoval na podlahu vedle bezvládně ležícího těla jeho nejlepší kamarádky.

Co to udělal? Zabil jí. Zabil někoho, koho měl rád a na kom mu záleželo. A je jedno jestli musel, nebo nemusel. Jestli chtěl, nebo nechtěl. On to udělal. To on setnul hlavu dceři muže, kterého si vážil. Zabil je oba, svého milovaného bratra a jeho milovanou ženu.

Tolik se změnil od té doby, co opustil Thallaran jako by zapomněl, jaký byl kdysi. Tenkrát byl v pohodě s krutostí tohoto světa. Nikdy nad věcmi tolik nepřemýšlel. Nikdy nemiloval tak, jako miluje teď. Nikdy předtím se totiž neřídil srdcem. Teď už jen při pomyšlení na popravu pomalu omdlíval.

Waydan padl na kolena a sepal ruce. „Odpusť otče, zhřešil jsem. Tím nejhorším hříchem, jakého jsem se mohl dopustit. Zabil jsem nevinnou ženu za zradu, které se nedopustila. Sprovodil jsem jí ze světa jako zrádkyni, kterou v mých očích nebyla,“ plakal.

„Utiš se synu,“ ozval se Dargedon. Nemám ti co odpouštět. Nehledě na to, co jsi udělal, tvé úmysly byly čisté. To jediné, co ti zbývá je, se s tím smířit,“ řekl a vypařil se.

„K čemu sakra je řídit se srdcem, když to přináší jenom bolest a utrpení nevinným? Nemyslím si, že bych byl spravedlivějším než kdysi. Právě naopak. Měl jsem jí to rozmluvit. Nebo cokoli. Vždyť je nespravedlnost a hřích popravít nevinného, a zvlášť když jsem o tom byl i sám přesvědčený,“ křičel, ale Dargedon už ho ignoroval.

Já jsem ho sledovala z okna. Byl zoufalý a měl výčitky. Každým dnem horší a horší. *Co s ním?* Vůbec jsem nevěděla, jak s ním teď mluvit a jak se k němu chovat, a to stejně s Daemtrish. Bude ho nenávidět?

Podívala jsem se na ní. Žmoulala dopis na rozloučenou od Aellary. Už ani neplakala. Jen se tvářila zkroušeně jako ostatní. „Ten meč nechci už nikdy vidět,“ prohlásil cestou do hradu Waydan a podával jim ho jako by to bylo něco odporného.

„A co s ním, Vaše Veličenstvo?“ vyptávali se strážci.

„Zničte ho!“ poručil jim a pak vešel za námi do sálu. Daemtrish se na něj pohrdavě podívala, obešla ho a odešla pryč. Waydan si jen smutně povzdychl, ale nedivil se její reakci.

Thayer ho ale ještě, než odešel za Daemtrish objal. Věděl moc dobře jak se věci mají. A řekla bych, že mu z nás všech rozuměl asi nejvíc. A taky bych řekla, že Waydanovi jeho podpora přišla vhod.

„Takže jsi to vážně udělal?“ ujišťoval se Hellion hned, jak Thayer odešel za svou přítelkyní.

„Nabízel jsem jí různé alternativy. Žádná z nich nezahrnovala smrt. Ale ona si za tím stála. Nemohl jsem s tím nic dělat. A vězte mi, že jsem chtěl,“ řekl. „Chci být sám!“ dodal, otočil se jen za ním jeho černý plášť zavlál a zase někam odešel.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 28/8 202,1 16:03

Chodbami se rozléhal křik. Waydan s Thayerem stáli na chodbě a vyměňovali si empatické pohledy. Daemtrish mě držela za ruku, zatímco já jí drtila klouby. „Tlačte, Vaše Veličenstvo. Už jen jednou a bude venku,” řekla Dharnalen. Poslechla jsem, ještě jednou jsem se nadechla a pak už se místností ozýval úplně jiný druh křiku. Byl to dětský pláč. Poprvé jsem slyšela, jak zní mé dítě.

„Je to chlapeček. Celý po Jeho Veličenstvu Waydanovi. Malý princ,” rozplývala se Dharnalen, podávajíc mi dítě do náruče. *Bože, je to démon. Dala jsem život démonovi.*

„Ježíš... ten je rozkošný,” culila se Daemtrish. „Koukni na ty kopýtky,” procedila a já se podívala. Vážně měl kopýtko.

„Jak se bude jmenovat, Vaše Veličenstvo?” zeptala se Dharnalen.

„Po otci. Waydan přece,” opáčila jsem.

„Pak tedy Jeho Výsost Waydan,” usmála se. Já na něj jen zírala. Nemohla jsem se vynadívat na ty malé ručičky, kopýtko a hubený dlouhý ocásek, který mu vyčuhoval z dečky. Dojetím jsem se rozplakala.

„A kde má růžky? Proboha on nemá růžky!” polekala jsem se.

„Klid, mamčo. Nelíbilo by se ti родit, kdyby měl růžky,” komentovala Daemtrish s úsměvem. *Pravda, to asi ne.* „Ty rostou se zubama,” dodala. To mě uklidnilo. Bála jsem se, že je s ním něco špatně.

„Ach díky bohu, už jsem se bála,” zmínila jsem.

„Díky bohu to fakt je. Taky se musel snažit, ne že ne, tatínek,” připomněla a šimrala ho prstem po tvářičce.

„Už zase ty tvoje dvojsmysly?” zakřenila jsem se, zatímco jsem houpala svoje dítě v náručí.

„Vaše Veličenstvo, měla byste mi prince předat. Musíme ho nakrmit, nechala jsem povolat kojnou,” řekla Dharnalen, ale to se mi ani trochu nezamlouvalo.

„Je to moje dítě. Nakrmím si ho sama!” prohlásila jsem.

„Ale to nejde, Vaše Veličenstvo,” dohadovala se se mnou.

„Nechápu proč by to nešlo,” dodala jsem.

„Královnyn zkrátka své děti nekojí,” objasnila a natahovala ke mně ruce, aby mi ho vzala.

„Já ale budu. Žádnou kojnou nechci. Pošlete jí okamžitě domů!” rozkázala jsem a ona tedy přede mnou sklonila hlavu.

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.” Dharnalen se mi tedy poklonila a odešla.

„Vážně to chceš zkusit sama? Prý to dost bolí,” komentovala Daemtrish.

„Nemůže to být horší než to, co už jsem zažila s dýkou v mém srdci při prvním pokusu o svatbu,” zažertovala jsem a přiložila si princátko na hrudník.

Waydan s Thayerem pořád stáli na chodbě. Waydan nervózně chodil kolečka a pak zase na chvíli zastavil a stál. Jenže u toho stání pokleпával kopytem a mlátil ocasem až to Thayera obtěžovalo.

„Už by mělo být dítě na světě. Slyšel jsem pláč,“ procedil.

„Hm, ještě počkej, oni pro tebe přijdou, taťko,“ culil se Thayer.

„Snad se nic nestalo,“ zmínil.

„Určitě ne,“ utěšoval ho. V tom přišla Dharnalen a Waydan se k ní hned seběhl.

„Tak co? Co moje žena? A co dítě? Jsou v pořádku?“ Chytl jí za ramena a trochu jí polekal.

„Vše je v pořádku, Vaše Veličenstvo. Královna přivedla na svět zdravého chlapce. Prince Waydana,“ oznámila mu a on se doširoka pousmál a zíral na ní s usazenými očima.

„Mám syna?“ zeptal se a ona přikývla. „Mám syna!“ řekl Thayerovi jako by to neslyšel a rozeběhl se za mnou. Thayer se pousmál a následoval ho.

„Já jsem vážně přivedla na svět démona. Rodiče se musí obracet v hrobě,“ procedila jsem, když jsem hladila synkovo kopýtko.

„Určitě ne. Byli by šťastní, že ty jsi šťastná a že máš milujícího manžela. A taky, že jsi to dotáhla tak daleko. Vždyť jsi královna Thallaranu a Desnedalu a bohyně. Výš už být fakt nemůžeš,“ chlácholila mě Daemtrish. Ale já jsem si tím nebyla moc jistá.

Akorát se ve dveřích zjevil Waydan s Thayerem. Obě jsme se na ně podívaly, nicméně oni zírali jen na prcka spícího v mé náruči. „Oh, zlato...“ zašeptal a políbil mě na čelo.

„Máme syna. Pojmenovala jsem ho po tobě. Chceš si ho pochovat?“ informovala jsem ho a rovnou jsem mu ho podávala. Waydan si ho vzal do náruče a díval se na něj jako na zjevení. Zdálo se, že se trochu bojí, aby ho těma svýma obřima rukama neumačkal. Byl tak křehký a malinký. Vážil sotva tři kila.

„Ahoj, Waydane,“ pozdravil ho a chytnul mezi dva prsty jeho úzký a splihlý ocásek, který visel přes okraj dečky. „Ten je tak srandovný,“ prohlásil.

„Hej! Nesměj se mu. Je to frajer. Ani nevíš, jak hezky papal. Byl šikovnej a sám si našel zdroj potravy. A já jsem pyšná tetička,“ hájila ho Daemtrish. Waydan se pousmál.

„To se vsadím, že našel. Vždyť je taky po mě, že?“ culil se.

„Ach jo, chlapi,“ procedila Daemtrish.

„Promiň, ale já snad nikdy malýho démona neviděl. Přijde mi prostě legrační. Nikdy by mě ani nenapadlo, že taková pekelná bytost může být tak rozkošná,“ řekl a všichni jsme souhlasně přikýkli. „Ale bude to jednou velkej démon,“ zmínil pyšně pozorující svého potomka. „To bude řevu až se mu budou klubat růžky stejně tak jako tesáky,“ komentoval. My jen přikyvovali.

Přála bych si, aby měl rohy po něm. Při představě, že by měl růžky po mě. Waydan má nádherný rohy. Takový mužný a ďábelsky démonský... *Sakra, na co to zase myslíš, Willow? Na to si nech na pár týdnů zajít chuť.* Vždycky když myslím na jeho rohy, zmocní

se mě podivné choutky. No jo, jeho táta je zkrátka nádherný démon, a tak chci, aby mu byl co nejpodobnější.

„Nemůžu uvěřit, že to je tvoje,“ procedil Thayer a Waydan na něj hodil bodavý pohled. „Dělám si srandu. Je celej ty. Dobrá práce, tatko,“ dodal a poplálal ho po zádech. Waydan to nechal být.

„A co ty, jsi v pořádku? Nebolelo to moc? Víš, ty kopyta a tak...“ prohlásil a podal mi ho zpátky.

„Nemá rohy, našťestí,“ procedila jsem rozpačitě a pak bylo ticho.

„No tak já taky gratuluju, maminko,“ usmál se na mě Thayer a dal mi letmou pusu na tvář.

„Děkuju, Thai,“ odpověděla jsem.

„A já ti děkuju, má královno. Že jsi mi přivedla na svět syna,“ zašeptal mi do ucha a políbil mě na něj. Trochu jsem zrudla.

„Je to hlavně moje dítě, nezapomínej na to!“ připomněla jsem mu a on se zakřenil.

„Jistě,“ dodal.

„No a my by jsme měli nechat Její Veličenstvo odpočívat a jít za tátou do taverny zapít malýho prince, ne?“ navrhl Daemtrish.

„No jo, to se musí. Pořádně zapít synkovo zdraví a maminky,“ řekl Waydan a pohladel mě prstem po tváři.

„Tak to hlavně nepřežente,“ upozornila jsem je.

„Neboj se, láska. Víš, že jsem rozumnej,“ procedil a Thayer vyprsknul smíchy.

„Vážné? Ty? Není to zas tak dávno, co jsi šňupal kokain a...“ začal Thayer, ale Waydan mu kopytem lehce přišlápl nohu, aby mu naznačil, že má sklapnout. Což tedy zabralo.

„Náhodou jsem zodpovědněj a rozumnej,“ odpovídal suverénně Waydan. My s Daemtrish jsme je jen mlčky pozorovaly.

„Nevím, kdo před chvílí ještě říkal, že chce další tři malý demony,“ prásknul na něj Thayer. Já na něj vytřeštila oči.

„Tři další demony?“ zopakovala jsem.

„Ty taky co nevíš to nepovíš, co?“ okřiknul ho. „A navíc to není pravda, říkal jsem dva,“ usmál se na mě, aby mě uklidnil, ale to mě fakt neuklidnilo. *Další dvě děti? Tohle ještě dvakrát? Ani náhodou!*

„Ty bys je jen dělal,“ dobíral si ho Thayer a táhl ho ke dveřím. Daemtrish se na mě usmála, když viděla, jak žalostně se tvářím.

„Neboj, to ho přejde až začne princ zlobit,“ uklidňovala mě.

„Já se nebojím. Pořád do toho mám ještě co mluvit,“ zakřenila jsem se na ní. Ona přikývla, pohládila mě po ruce a běžela za nimi. Trochu jsem jí záviděla, že se budou bavit, zatímco já tu budu trčet s bolavými prsy a... usmála jsem se. Stálo to za pendrek, ale všechno mi to vynahradil ten pohled do těch nevinných očí toho malého démona. Od teď je mým nejvzácnějším pokladem a budu ho milovat a chránit až do smrti.

Náhodou to těhotenství nebylo tak zlý, možná bych přece jen zvládla ještě jedno dítě. Když si vzpomenu, jak se o mě Waydan hezky staral a rozmazloval mě. Musím uznat, že je rodinný typ, a to jsem o něm jako o playboyovi dřív trochu pochybovala.

„Hrdý tatínek,“ zasmála jsem se. Waydík na mě koukal svýma šedýma očima. Byl vážně celý po něm. Barva kůže, vlasů, očí. Dokonce i ocas vypadal jako zmenšená verze toho jeho. Zatímco můj chomáček na konci byl hnědý, jeho byl tmavě šedý až skoro černý. *Co má to dítě po mě? Vždyť jsem jeho máma. Celý jsem si to oddřela a ono si to je podobný jen tatínkovi.*

HORNÍ THALLARAN – DARGEDONOVA SRÝŠ 28/8 202,1 21:04

Thayer s Waydanem se ožrali jako dobytci. Daemtrish se taky pinkla, ale spíš je oba hlídala. Někdo musel být ten rozumný. Waydan si chtěl totiž s každým nově přichozím připít.

„Mám syna!!“ prohlašoval pyšně. Říkal to naprosto každému, kdo vkročil do taverny a taky se pořád culil.

„Gratulujeme, Vaše Veličenstvo,“ odpovídali mu. Musel mít vážně ohromnou radost, protože zval celou hospodu a se všema se kamarádíčkoval, jako by ani nebyl král a bůh. Taky s Thayerem zpívali jako dva staří mládenci thallaranské lidové písně. Nejspíš i zapomněl na Zem.

Na Zemi jsme od té doby, co jsem otěhotněla byli jen dvakrát. Ale jsem ráda, alespoň konečně na chvíli zapomněl na to, co se přihodilo o Vánocích. A já na to taky na chvíli konečně zapomněla. Neustále mě to ale strašilo ve snech.

Při představě, že jsem mohla potratit a být neplodná. Nebo, že bych neměla to, co mám teď se mi chtělo plakat. A hlavně ten pocit zrady, který jsem sotva ustála já, natož Waydan. A nejen pocit zrady, ale i viny a výčitek.

Podívala jsem se na Waydika. Jak mi spokojeně spinká v náručí. Jak se mu líbí, když mu broukám písničky a houpu ho. Jak je klidný, když jsem mu nablízku. Najednou se mě zmocnil strach. Nepřežila bych, kdyby se mu něco mělo stát. Je to moje dítě. Můj jediný syn a tenhle svět je plný nástrah.

„Vaše Veličenstvo, měla byste si už odpočinout. Váš malý klidně může spinkat v kolébce,“ řekla Dharnalen a chystala se malého prince uložit. Jenže já ho nechtěla dát z ruky.

„To je dobrý, Dharnalen. Já ho ráda chovám,“ odpověděla jsem.

„Jenže jste po náročném porodu, měla byste si odpočinout,“ přemlouvala mě. *Co když je kolem další démon, co nás nenávidí? Co si přeje naší smrt? Co když nás někdo zradí tou nejhorší možnou variantou a tou, že ublíží Waydánkovi? Nemůžu už nikomu věřit. Snad jen Waydanovi, Thayerovi a Daemtrish. Ale co ti ostatní? Zas tolik je neznám. A i kdybych je znala, přetvařovat se dokáže každý. Tak jako Hellion...*

„Vaše Veličenstvo. O malého prince se postarám jako o vlastního. Bude v pořádku,“ utěšovala mě.

„Chci, aby se Nejvyšší už vrátil zpátky!“ odpověděla jsem a dítě jsem jí tedy nakonec předala.

„K čemu by vám teď byl, Vaše Veličenstvo? Bude namol opilý. Připravte se na to, že zítra budou všichni celý den vyspávat,“ pousmála se a uložila Waydana do postýlky. *Pravda, k čemu by mi teď byl? Stejně jsme spolu poslední dobou moc nevycházeli. Možná je to jen těmi hormony, že jsem teď tak naměkko.*

„Vše je v pořádku. Princ Hellion už je pryč, stejně jako princ Asher. Můžete klidně spát, Vaše Veličenstvo,“ chlácholila mě, zatímco mě vedla do postele.

„Ale pořád je tu Danica. Plná zloby za to, co jí naše rodina provedla,“ odpověděla jsem.

„Danica se sem nemá, jak dostat. Strážci hlídají vaši ložnici, všechno bude v pořádku. Nebojte se,“ dodala, pousmála se a odešla. Šťěstí, že jsem měla postýlku hned u postele. To jsem si taky musela vydupat, jinak by musel být Waydan sám ve vedlejší místnosti. Možná jsem až moc paranoidní. Ale malý Waydan je teď moje všechno. Nesmím nic podcenit.

HORNÍ THALLARAN – DARGEDONOVA SKRÝŠ 29/8 202,1 1:02

Waydan s Thayerem si už asi po 14. naposledy přitukli s pohárem. „Na Waydana a na mojí nádhernou manželku. NA KRÁLOVNU!“ zvýšil hlas.

„Na královnu!“ ozvalo se po celé taverně.

„Dáte si ještě něco, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se ho Daemtrishin otec.

„Já bych si dal... tak ještěěě... hmm...“ rozmyšlel si. Daemtrish se na tátu podívala a zavrtěla hlavou.

„Myslím, že mají dost. Už jim nic nedávej, já je odvedu domů,“ řekla Trish.

„Ale je to Nejvyšší, zlatíčko. Nemůžeš mu nic zakazovat,“ zašeptal jí do ucha otec.

„Jo, jsem Nejvyšší. Nemůžeš mi nic zakazovat,“ mumlal opile.

„Ne? Tak sleduj!“ zasmála se. „Už to stačilo, Waydane. Královna potřebuje podporu a ne opilce,“ sdělila mu suverénně a oba se s Thayerem začali smát.

„Jáááá pře...ce néééjsem žááá...daanej opilec,“ hájil se, ale moc mu nebylo rozumět.

„Hm, stejně. Už půjdeme, jo?“ řekla a pomohla mu vstát. Waydan se jí opřel o rameno a nechal se vláčet. Nejspíš jen proto, že z toho úhlu jí bylo dobře vidět do výstřihu. „Pak to zaplatíme,“ řekla otci, který přikývl a šel jim otevřít dveře.

„Dobrou noc, Veličenstvo. Super pokec s váma,“ culili se na něj ostatní.

„Nazdaááár hoši,“ řekl, máchnul rukou na pozdrav a pak odešli. Thayer šel po svých, i když se motal.

„Hlavně na ní nedejchej a taky na svoje dítě. Táhne to z tebe jak z lihovaru a mohl bys je tím oba pěkně opít,“ radila mu. V tom se jim do cesty připletl nějaký kamínek a Waydan o něj samozřejmě zakopl. Daemtrish to tedy celé nějak zázrakem ustála. „A taky dávej pozor, kam šlapeš. Nechci, aby ses zranil,“ řekla.

„Ty se o mě pořád bojíš, kočička moje?“ zašeptal jí do ucha.

„Waydane, radši mlč. Thayer má kočičí uši,“ sykla na něj. Ale Thayer byl úplně stejně mimo jako on. Lísal se k Daemtrish z druhé strany.

„Tak si zazpíváme, ne? Co třeba tu pekelnou, co mi tě připomíná?“ zmínil Waydan.

„Jakou? Jo tuhle,“ zasmál se Thayer a oba spustili: „*Nemůžu popřít, že se cítím nejlíp když se bojím. Jsem rebel na dálnici do pekla. Jsem blázen, protože rád jím, co pro mě napekla.*

Smrtící dávkou jedu mě mrcha tráví, ta holka je špatná pro moje zdraví. Zařala do mě drápy, omotala si mě kolem prstu. Zobu jí z ruky, nevidím přes tu její pekelnou krustu.

Jsem v háji, páč jsem se zamiloval do holky, co jsem potkal v pekle. Copak, Lucifere, co tak vztekle? Čekám u brány jeho hradu a snažím se ho přelstít, nejsem sice Hádés, ale jsem pořád král. Takže si tě, lásko, dnes v noci vezmu domů a tam si tě dám...“ dozpívali. Daemtrish se křenila.

„No hezky vám to jde, kluci,“ zmínila.

„Tak ještě jednu? Tu druhou,“ procedil Waydan.

„A co třeba, ticho?“ navrhla Daemtrish a oba na ní smutně civěli.

„To bys mi musela dát nejdřív pusu, abych byl zticha, prdelko,“ prohlásil suverénně Waydan. Daemtrish vytřeštila oči, ale Thayer se tomu jen smál.

„No, myslím, že vůbec nevíš, o čem mluvíš, blboune!“ zašeptala mu do ucha. Waydan se zaculil a zase jí zašeptal do ucha.

„Ale vím,“ řekl, mrknul na ní a špulil na ní rty. Taký jí drze očumoval ocas. Daemtrish mu dala facku. „Auu!“ ozval se. „Za co to jako bylo? Vždyť jsem nic neudělal,“ fňukal a držel se za bolavou tvář.

„Za to, že máš idiotský nápady,“ dodala.

„Jsi na něj moc přísná, Trish,“ zastával se ho Thayer.

„Co prosím? Ty ses taky zbláznil? Normálně bys mu dal pěstí,“ divila se jeho reakci.

„Pěstí a jemu? Nikdy. Na to ho mám moc rád. Měla by ses stydět, jak jsi na něj byla ošklivá. Chtěl jen pusinku. Taký bych od tebe chtěl pusu, kdybys byla moje,“ procedil a ona úplně ztuhla.

„Vy jste vážně oba úplně v háji, co? Copak si neuvědomujete ani čí jste?“ zeptala se a oba vyprskli smíchy.

„Čí jsme? Já teda nevím jak ty, Thai, ale já jsem... svůj,“ prohlásil Waydan a začal se hlasitě smát a Thayer přikývl.

„Já jsem taky tvůj, Wayde. Teda svůj. A Daemtrish je tvoje, nebo moje?“ vypadlo z něj a Waydan se zamyslel.

„Moje. Všichni jsou moji“ usmál se a Thayer mu to zase odkýval.

„Ženský jsou prostě úplně mimo. To oni vůbec nechápou, čí jsou,“ objasnil Thayer po chvíli a Waydan přikývl. Daemtrish na ně zírala jako na magory. „Frigidky. Člověk, aby je furt přemlouval,“ dodal Thayer a zasmál se.

„Jo? To neznám,“ opáčil Waydan a Daemtrish nad nimi jen zavrtěla hlavou.

„Ach jo, promiň, Willow. Ale s velkou pravděpodobností usne dřív, než tě stihne otravovat,“ mumlala si pro sebe.

Pláč. Temným hradem se uprostřed noci ozýval dětský křik plný strachu. Zdálo se, že na hradě nikdo jiný není. Všude bylo zhasnuto, nikde ani plamínek. Přece jen jsem ale věděla, že tam nejsem sama. Slyšela jsem křik toho dítěte, který se přesouval z patra do patra, z chodby do chodby. To by dítě samo nezvládlo, takže na hradě musel být někdo další. Někdo, kdo to nebohé dítě ohrožuje.

Bloudila jsem chodbami, o kterých jsem si myslela, že je dobře znám a šla jsem za pláčem. Byl to pláč mého jediného syna a něco hrozného se mu mělo stát, takže jsem se nemohla zastavit. Musela jsem ho najít, i kdybych měla vypustit duši. Ale neznala jsem cestu, jeho poloha se rychle střídala.

Strachy jsem šílela a taky vzteky, že nepoznávám svůj domov. Chodby se přede mnou neustále vlnily, zužovaly a zase rozšiřovaly. Chvillemi se mi zdálo, že se pod mnou rozpadá zem.

V tom jsem viděla na protější straně mihnout bílý kus pláště, který jsem spatřila jen díky oknu, které se tam jako by zázrakem zjevilo. Ale hlavně díky měsíci, který svým jasným světlem do té zatraceně temné chodby vrhnul kousek sebe. Dal mi tím špetku naděje, o kterou jsem myslela, že už přicházím.

„Ha ha ha ha...“ ozval se zlověstný dámský smích zpoza rohu a pak zase odezněl. Zaslechla jsem i jakýsi drobný cinkot. Znělo to jako rolnička. Ten zvuk se mi nelíbil, bylo to jako z hororu. A mé dítě pořád plakalo a plakalo a já ačkoli jsem je následovala, nemohla jsem je dohnat. Protože kdykoli jsem měla pocit, že jsem na stejném místě jako oni, zase jsem je zaslechla z druhé strany.

Bylo to jako v noční můře. Nikdy nekončící kolotoč zoufalství a nepřekonatelného bludiště, které s největší pravděpodobností nemělo žádné východisko. Moje srdce bušilo jako šílené. Začínala jsem být úplně vyčerpaná. Rozhlídla jsem se kolem a chtěla jsem se vydat směrem doleva, ale než jsem stačila vykročit, na kopyto mi ukápla horká kapka čehosi ze stropu.

Pomalů jsem se podívala vzhůru a další kapka mi ukápla přímo doprostřed čela, ze kterého mi stekla přes nos až k ústům. A ještě, než jsem stihla jakkoli zareagovat, kapala na mě jedna za druhou.

Uskočila jsem zpátky dozadu. Celou mě zachvátila panika, a zvlášť když jsem zjistila, že ta tekutina, která mi omylem vklouzla mezi rty byla krev. A že byla trpká a voněla po citrusech. A když jsem ještě k tomu uslyšela ten ženský smích a rolničku, myslela jsem, že omdlím strachy.

Polkla jsem na prázdno a pak jsem se podívala vzhůru. Musela jsem se přesvědčit. Musela jsem to prostě vidět na vlastní oči. A ano, bylo to přesně tak, jak jsem si myslela. Nade mnou viselo mrtvé tělo mého manžela. Visel na římse za ocas a krvácel z hrdla přímo přede mně na podlahu.

„Néééééééééééééééé!“ křičela jsem a padla jsem na kolena. Ostrá bolest mě zasáhla přímo do srdce. Nemohla jsem se skoro ani nadechnout, ani se pohnout. V krku jsem

„Všechno je dobrý. Už je všechno dobrý,“ zašeptala jsem a uložila jsem prince do postýlky. Jako zázrakem se zklidnil stejně tak jako jeho máma, když nás objal. Ta jeho schopnost byla neuvěřitelná.

Waydan si sundal boty a plácnul sebou na postel. „Pojď ke mně,“ natáhl ke mně ruku a stáhl si mě k sobě. „Už se od vás nehnu,“ usmál se, položil si hlavu na můj hrudník a okamžitě usnul. Já jsem se mu něžně hrabala ve vlasech a zírala jsem do blba. Snažila jsem se vzpamatovat z toho snu, ale moc mi to nešlo. Věděla jsem, že se musím mít na pozoru.

Bylo půl 4. a já stále nespala, a nejen kvůli tomu snu. Byla jsem unavená k smrti, ale nemohla jsem spát. V mojí hlavě se to všechno míchalo a já se děsila vlastních myšlenek a vzpomínek. Z toho snu jsem se nějak otrépal, ale z reality jsem se otrépat nedokázala. Pořád se mi v hlavě přehrávaly ty vzpomínky na loňské Vánoce.

„Ty ranní nevolnosti jsou normální, nicméně k nim se ještě přidává další důvod, proč je vám špatně a zvracíte. Ve vašem krevním oběhu jsem našel stopy jedu. Podle rozboru jsem zjistil, že ho užíváte velmi často. Tudíž se domnívám, že vás někdo záměrně tráví,“ řekl náš dvorní lékař.

„Někdo mě záměrně tráví? Proboha a kdo by něco takového dělal a hlavně proč?“ zeptala jsem se a snažila jsem se napanikařit, nicméně to bylo obtížné vzhledem k tomu, že jsem byla v raném stádiu těhotenství a neměla jsem obavy už jen o sebe.

„To nevím, Vaše Veličenstvo. Jsem si ale téměř jistý, že jde o jed, který se dá přimíchat do potravy. V malém množství je to tichý zabiják, který zabíjí zpravidla až několik let. Ve výsledku způsobuje těžkou anemii, selhání ledvin či jater a rakovinu žaludku a střev. Takových jedů je celá řada. Je tedy zcela nezbytné zjistit, o který druh jedu se jedná, aby se dalo zabránit jeho nepříznivému dopadu na lidský organismus – respektive na váš organismus,“ řekl.

„Potrvá mi pár dní, než přijdu na to, co za svinstvo to je, abych mohl vytvořit protilátku. Nicméně je nutné, abyste ten jed přestala brát. Protože jinak by mohlo dojít k potratu a následné neplodnosti,“ poradil mi.

„Moc vám děkuju, že jste se na můj problém tak zaměřil, bez vás by se stalo něco hrozného. Mohl byste mě neprodleně informovat, kdybyste na něco přišel?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Samozejmě, Vaše Veličenstvo,“ poklonil se mi.

„Pane Samere, a bude moje dítě v pořádku?“ ujišťovala jsem se a on přikývl.

„Udělám všechno proto, aby bylo. Teď byste měla odpočívat a pít hodně tekutin. Až budu mít protilátku, všechno se zlepší. Přišli jsme na to včas, Vaše Veličenstvo. Buďte bez obav. Ten, kdo měl v plánu vám ublížit, si bude muset najít jiný způsob,“ dodal a odešel...

„Cože? Jed?“ polekal se Waydan, když jsem mu to tlumočila.

„Samer říkal, že se mě prý někdo pokouší pomalu trávit. Domnívá se, že jeho záměrem není mě zabít, ale chce, abych potratila a byla neplodná. Tohle má jen jediný možný vysvětlení. Je to někdo, kdo si nepřeje, abychom vládli. Je to někdo, kdo prahne po našem místě. A musí to být někdo, kdo je nám blízký,“ zmínila jsem, ale nic neříkal. Jen se na mě sklesle díval.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala jsem se když mi přišlo, že je dlouho až příliš zticha.

„Jsem rád, že se na to přišlo a že se nic nestalo. A říkám na to to, že až se mi ten hajzl dostane pod ruce, zabiju ho a nebudu s ním mít žádný slitování. Mojí ženě nikdo ubližovat nebude a můjmu dítěti už vůbec ne!“ zuřil.

„Kdo myslíš, že by to mohl být?“ zeptala jsem se.

„Tuším a doufám, že se mylím,“ řekl, prudce vstal z trůnu a mířil si to pryč ze sálu...

„Můj králi, musím s vámi hovořit. A upozorňuji vás předem, že je to velice delikátní situace,“ řekl Hasít.

„Ano? Jsem jedno velké ucho,“ řekl a pousmál se na mě.

„Už jsem se dopátral, kam zmizely peníze z pokladnice. Byla za ně zaplacená vzpoura na váš a vaši královnu, Nejvyšší,“ řekl a Waydan sebou mlčky plácnul na trůn. Potom si rukou zakryl ústa a jeho oči se zalily slzami.

„Chcete mi tím naznačit, že můj bratr...“ začal.

„Ano,“ odpověděl pohotově Hasít.

„Hellion?“ ujišťoval se.

„Ano, Vaše Veličenstvo. A to není všechno. Princ Hellion stojí za většinou útoků na vaši královnu a na Thallaran pod rouškou občanské války. A hlavně, to on vaši paní podával jed ve snaze o to, aby potratila,“ řekl a Waydan zbledl. „A víte, kdo na to přišel? Ti dva, co jste je omilostnil v den popravy. Zachránili tím život vaší paní,“ dodal a Waydan se na něj dlouze podíval.

„Jestli je to skutečně tak, pak jim každému dejte velký měsíc zlata,“ řekl a zamyslel se. Hasít se poklonil. Nemusel se ani ptát, jestli si tím byl Hasít jistý, protože mu to do sebe všechno zavcuklo. Hellion tolik toužil po tom vládnout Thallaranu, až se dopustil takové neodpuštělné zrady...

„Za velezradu bude dne 25. prosince roku 202, Jeho Výsost princ Hellion při západu slunce neprodlženě popraven, Nejvyšším, Jeho Veličenstvem králem Thallaranským a Desnedalským. Poprava proběhne v souladu s thallaranským zákonem o trestech smrti, tedy stětím,“ četl soudce svůj čerstvě vznesený rozsudek.

Podívala jsem se na Waydana, který hned co soudce udeřil paličkou do stolu našťovaně odcházel ze sálu, aniž by se na bratra podíval. Hodně těžce nesl to všechno, čeho se jeho milovaný mladší sourozenec dopustil...

Pořád se mi honilo hlavou, jak ta poprava probíhala. Byla má první, na kterou jsem se kdy dívala. Musela jsem, byla to moje povinnost jakožto královny. Ačkoli se Waydan snažil, aby nemusela být.

Pořád vidím před očima, jak Waydan držel v ruce ten svůj zlatý meč, který si čirou náhodou před tou popravou zapomněl nabrousit. Taky se před tím ještě musel vzpružit a dal si pár panáků na kuráž. Takže sotva vnímal, kam míří.

Pak Helliona doslova kopytem přišlápl ke špalku a sekal do něj tupým mečem. Jeho maso lítalo všude, nebyl to vůbec hezký pohled. A pokračoval v tom za doprovodu šíleného řevu, dokud mu tím neodděлил hlavu od těla.

Povedlo se mu to až na posedmé. Zcela očividně to dělal schválně. Neunesl to, že by mi měl někdo ublížit. Byl potom nepředstavitelně krutý. A jsem si jistá, že by zabil i nejlepšího přítele, kdyby se mi pokusil ublížit, nebo mě zabít.

Hned, co se jeho hlava skutálela k jeho nohám jí zvedl za vlasy a řekl davu, že zaplatí dvě stě zlatých tomu, kdo jí dokáže nabalzamovat a upravit tak, aby si jí mohl vystavit v trůnním sále. Bylo to to nekrutější, co kdy, komu udělal. A jsem si jistá, že mu to Dargedon doopravdy neodpustil.

Když z jeho nástupců zbyl jen Waydan, vrátil mu nesmrtelnost, čímž porušil jedno ze svých přikázání a pak ho definitivně opustil. S popravou by se nejspíš i smířil, ale té krutosti, které se na svém bratrovi dopustil, tu mu nedokázal odpustit. Udělal to jen, aby ochránil své jediné dítě. Aby mu tím dal úplně poslední šanci a spolu s ní i Thallaranu. No a toho dne, kdy zabil Helliona i jeho duše ztmavla a zhořkla – přestala tak úchvatně vonět a lákat mě.

„Kdo by to byl čekal, že nejhorší nepřátelé jsou ti, které nejvíc milujeme? Ti, kterým věříme? Ti, co si říkají rodina? ZRÁDCI! Naprostí závistiví hajzlové!“ vztekal se, zatímco do Helliona sekal svým mečem.

Přikrývala jsem si zděšením oči. Hellion krvácel a bolestně křičel, zatínal své nehty do dřevěného špalvu, na kterém byl donucen ležet. Waydan ho kopytem přidržoval, aby sebou tolik neházel.

Křičel a plakal. Křičel spoustu věcí, nadával, urážel Waydana a mě, a to Waydana ještě víc popuzovalo k tomu ho mučit a nepřestávat. Ale ani jednou neřekl, že ho to mrzí. Ani jednou neřekl nic, co by připomínalo omluvu, nebo lítost nad jeho činy, kterých se proti bratrovi dopustil.

„Za to...hle shniješ v pekle se svůj...m povedeným bráškou...“ prohlásil Hellion.

„Ani si ho neber do huby, byl to idiot a udělal co udělal, ale oproti tobě mě zklamal mnohem míň. Od něj se to dalo čekat, netajil se tím. Ale ty...“ řekl a rozmáchl se až mu nasekl páteř.

„Aáááááááááááá...“ ozvalo se. „Asher tě nenáviděl úplně stejně jako tě nenávidím já. Jsi jen rozmazlenej fracek, kterej měl vždycky všechno. Tatínkův mazánek. A víš, co? Nikdy nebudeš dobrý bůh. Nikdy nebudeš ani dobrý manžel a táta...“ pokračoval.

„Sklapni!!!“ zaječel, rozmáchl a jedním úderem mu setnul hlavu, až ho jeho krev celého potřísnila. Potom si oddychl. Bylo znát, že se mu ulevilo...

„Pořád myslíš na to, co se stalo s Hellionem?“ zašeptal. Zřejmě jsem ho probudila, jak jsem při té vzpomínce na popravu sebou trhla. Víím, že si to Hellion zasloužil, ale nějak jsem se nemohla smířit s tím, že to byl Waydan, kdo to udělal. Nemohla jsem mu odpustit tu krutost, na kterou jsem se musela i dívat. Milovala jsem ho, ale tohle mezi námi leccos změnilo.

„Měla jsem příšernej sen. Zdálo se mi, že se nám Danica mstila. Mstila se hlavně mě. Zabila tě a potom unesla Waydánka a přímo přede mnou ho...“ zmínila jsem, ale zarazil mě.

„Šššš, miláčku, nic takovýho se nestane. To nedovolím,“ uklidňoval mě a pevně si mě k sobě přivinul, ale já věděla, že Danica bude chtít svou pomstu. Pravděpodobně to nebude jako v mém snu, ale zcela určitě půjde po tom nejcenějším, co máme, což je

Probudila jsem se kolem sedmé, měla jsem divný pocit. Když jsem se rozkoukala, Waydan u mě nebyl. Což mě překvapilo, když vím, že to včera přehnal s alkoholem a normálně by vyspával. A taky mě to vzhledem k tomu, o čem se mi v noci zdálo vyděsilo. A tak jsem šla pro Waydánka ho nakrmit, ale málem jsem omdlela, když nebyl v postýlce.

„Hmmm hmmm hmmm,“ zaslechla jsem z vedlejší místnosti Waydana, jak něco brouká. Znělo to, jako by malého uspával. Oddychla jsem si a nakoukla jsem do místnosti. Waydan se na mě pousmál.

„Dobry ráno. Nechtěl jsem tě budit, tak jsem si ho vzal k sobě. Nicméně, nejsem tak důležitý jako ty, abych ho nakrmil, a tak už začíná být nevrlej. Myslím, že má vážně pořádnej hlad a potřebuje maminku,“ řekl a předal mi ho. Hodila jsem na něj vražedný pohled. Takhle mě děsit.

„Měl bys jít něco dělat!“ sykla jsem, zatímco jsem si rozepínala knoflíčky u noční košile. Waydan se na mě zoufale díval.

„Vyháníš mě?“ zeptal se a já přikývla.

„Jo, chci být sama,“ zašeptala jsem a on přikývl.

„Dobře,“ řekl, pohladil Waydánka po tvářičce, políbil mě na čelo a odešel. Pak na chodbě potkal Daemtrish. Málem do sebe narazili a oba uhnuli na stejnou stranu.

„Promiň,“ zahihňala se a uhnula na druhou stranu, ale Waydan taky.

„Promiň,“ řekl, a nakonec jí obešel.

„Počkej!“ zavolala na něj a on se otočil.

„Hm?“ ozval se.

„Willow už je vzhůru?“ zeptala se a on přikývl a chtěl odejít, ale zastavila ho svou rukou. „Počkej,“ zopakovala.

„Co je?“ syknul podrážděně. To ale Daemtrish překvapilo. Nikdy na ní nebyl takhle nepříjemný.

„Co se děje?“ vyzvíдалa a analyzovala jeho pohled.

„Nic, co by? Moc jsem se nevyspal. A Willow taky ne,“ odpověděl.

„Kvůli Waydánkovi?“ zasmála se.

„Ne. Už musím jít, mám spoustu práce,“ procedil suše a odešel. Daemtrish tam stála jako opaaná.

„Co je mu?“ divil se Thayer, který akorát vylezl z ložnice, ale ona pokrčila rameny.

„To mi právě není jasný. Takhle podrážděnej dlouho nebyl,“ zmínila.

„Takhle podrážděnej je od Vánoc, ale pořád moc nechápu o co jde,“ objasnil. Daemtrish se na něj podívala.

„Myslíš, že mají s Willow nějaký manželský problémy?“ napadlo jí.

„Vsadil bych na to krk. Od tý popravý se ho ani nedotkla,“ dodal.

„Jak to víš?“ divila se.

„Poznám neuspokojenýho chlapa. Spíš mě překvapuje, že se tobě Willow nesvěruje. A že sis toho nevšimla. Žádný švitoření ani letmý doteky,“ zmínil.

„Neuspokojenýho chlapa? Tím jako myslíš, že ti dva spolu jako ne to, jo?“ vyzvíдалa a Thayer se pousmál.

„Jo, to přesně tím myslím, lásko,“ pousmál se a ona se zamyslela.

„To leccos vysvětluje,“ procedila.

„Co třeba?“ vyzvíдал.

„Včera byl dost přítulnej když se opil,“ zmínila.

„Jak jako přítulnej? Sahal na tebe snad?“ vyjel na ní žárlivě.

„Ne nijak aby sis s tím musel dělat starosti. Byl prostě opilej. Jen říkám, že se choval jinak než normálně,“ objasnila a Thayer to nijak neřešil. „Takže myslíš, že spolu s Willow od Vánoc nespali?“ zeptala se a on pokrčil rameny.

„Byla těhotná. Je to dost možný. Od té doby se k němu chová odměřeně. Nejde si toho nevšimnout. Spíš mě zarazí, že ty jsi to nepostřehla. Myslel jsem, že máš přímo radar na Waydanovo emoce,“ dodal.

„Copak jsi nepostřehla?“ zeptala jsem se jí.

„Willow? Co tu děláš? Neměla bys odpočívat?“ zeptala se a vytřeštila na mě oči.

„Ne, je mi dobře. O čem jste se to bavili?“ vyzvíдалa jsem.

„O ničem. Půjčíš mi Waydánka? Chtěla bych si ho pochovat,“ zeptala se a já přikývla.

„Dobře. Jen s ním moc neházej, teď jsem ho nakrmila,“ odpověděla jsem a podala jsem jí ho do ruky.

„Já půjdu, nechám vás chvíli o samotě,“ řekl Thayer, mrknul na Daemtrish a odešel.

„To je ale kluk,“ culila se na dítko a tvářila se rozněžněně.

„Taky mi dal zabrat, cvalda,“ usmála jsem se a sčísla jsem mu dlaní jeho husté černé vlásy z čela. „A co vy dva, kdy budou kořata?“ rýpla jsem si.

„Nestraš. Tetičkování mi zatím stačí. Vid', Waydí?“ řekla a jemně s ním houpala. Chvilí jsem je pozorovala.

„Nevíš, kde je Waydan? Byla jsem na něj trochu protivná,“ zeptala jsem se.

„Nevím, kde je, ale šel někam dolů,“ odpověděla.

„Hm, půjdu ho zkontrolovat,“ usmála jsem se, ale Daemtrish se na mě zvláštěně podívala a pak se odhodlala.

„Je všechno v pořádku, Willow? Zdáte se mi divní,“ zeptala se. Mě ta otázka trochu vykojela.

„Jo, všechno je dobrý. Včerejšek byl náročněj a měla jsem blbý sny,“ řekla jsem.

„Já myslím mezi tebou a Waydanem,“ upřesnila a já se zakabonila. No jistě, že si toho všimla. „Není?“ vydedukovala, když jsem se dlouho neměla k odpovědi.

„Máme menší krizi. Ale nic vážnýho,“ přiznala jsem.

„Krizi?“ zeptala se. Waydánek začal najednou vriskat, a tak jsem si ho vzala zase k sobě, abych ho utišila. „Willow, víš, že mi můžeš říct všechno,“ zmínila a empaticky se na mě podívala.

„Nespala jsem s ním osm měsíců a zhruba tak stejně dlouho jsem se s ním ani nelíbala ani nemazlila,“ přiznala jsem a ona přikývla jako by to věděla.

„Od těch Vánoc, že jo?“ zeptala se a já přikývla.

„Vlastně už nějakou dobu spíme odděleně, ale včera jsem mu dovolila si ke mně lehnout. Byla jsem naměkko z toho porodu a taky jsem měla příšerný noční můry. Dneska ráno získal pocit, že je to dobrý a já zazmatkovala a zase jsem ho od sebe odstrčila a teď mě to trochu mrzí. Musím přiznat, že mi dost chybí,“ vysvětlila jsem jí a podřimující dítě jsem uložila do kočárku.

„Je to strašně těžký. Neodvážím se ti radit. Ale bylo by hezký, kdybys mu odpustila. Myslím, že už si prošel dostatečným peklem,“ dodala.

„Já mu nemám co odpouštět. Ne přímo,“ odpověděla jsem.

„Doufám, že se to mezi vámi vyřeší. Jsi jeho bohyně, bylo by to peklo pro oba, kdyby se vám to nepodařilo. Víš moc dobře, že mezi vámi žádný rozvod nepřipadá v úvahu,“ připomněla.

„Vím. A jsem si jistá, že i kdyby to bylo přijatelný se rozvést, na rozvod ho mám až moc ráda,“ pousmála jsem se a ona mi úsměv oplátila.

„To mě těší,“ řekla a dívala se do kočárku. „Už jsem ti říkala, jak moc se ti povedl? Je totálně rozkošnej. Úplně bych ho sežrala,“ prohlásila z ničeho nic. Já se jen pousmála.

„Víš co? Potřebovala bych jít za Waydanem. Mohla bys mi ho pohlídat? Voz ho, houpej ho cokoliv, hlavně ho nespouštěj z očí!“ řekla jsem a ona přikývla.

„Neboj se, dala bych za něj vlastní život,“ uklidnila mě, a tak jsem bez obav utíkala za Waydanem.

Můj manžel byl všelijaký. Byl něžný, empatický, romantický, ctizádostivý a citlivý. Byl i hrubý, chladný, pomstychtivý a krutý. Nebyl ale zákeřný ani zlý. Ve skutečnosti ho to všechno, čeho se dopustil a co nejde vrátit zpátky neskutečně šízíralo.

Po smrti Helliona začal litovat, že zabil Ashera. Začal je porovnávat, kdo se dopustil horší zrady. Došel k závěru, že Asher byl menší zlo než Hellion. Možná proto, že Hellionovi vždy plně důvěřoval. Zatímco Asherovi nikdy nedůvěřoval. Ano, od obou bratrů to schytl kudlou do zad, ale od Helliona zcela nečekaně a hluboko.

Hellion ho doopravdy zradil. Zatímco Asher se mu jen snažil pomstít, protože se cítil být ukřivděný tím, že ho Waydan opustil a ve finále ho, ať už se dopustil čehokoli hluboce miloval. Zatímco Waydan Hellionovi nikdy nedal jedinou záminku proto, aby ho nenáviděl.

Hned, co mu utnul hlavu a po té děsivé šou, se složil jako domeček z karet. Plakal a plakal a přímo přede všema. Všichni si začali šuškat. Tenkrát šlo totiž o jiný typ zrady a mohl si dovolit ventilovat své emoce. Lidi ho začali vnímat jako empatického vládce a přidalo mu to plusové body.

Nicméně, Waydan neplakal kvůli Hellionovi. Plakal nad svým životem, když si uvědomil, co všechno ztratil a mohl ztratit. Díval se mi zoufale do očí. Jako by cítil, že jsem jím v tu chvíli začala opovrhovat.

Ten pláč a bezmoc přivolala Dargedona a nejen to. I krev jeho dalšího syna, který zemřel rukou toho provrozeného. To bylo poprvé, co jsem ho kdy viděla na vlastní oči. Všichni ztuhli a zírali na démona, který měl kolem sebe podivnou světlou auru. Zjevil se v kaluži krve svého mrtvého syna vedle Waydana, který klečel u špalku jako před chvílí jeho bratr. V ruce svíral meč a přes slzy kromě rudé šmouhy, která představovala krev nic neviděl.

Dargedon mu položil ruku na rameno. „Vstaň,“ řekl a pomohl mu se postavit na kopyta. Z jeho výrazu ve tváři šlo vyčíst, že byl na Waydana našťovaný. A z Waydanovo výrazu zase šlo vyčíst, jak moc byl nešťastný.

„Odpouštím ti, synu. Všechny tvé hříchy ať odvane vítr. Život ti obstaral vskutku těžkou zkoušku. A navzdory tomu všemu jsi mě ani jednou neprosil o odpuštění. Břemeno sis nesl celou dobu sám a trestal ses výčitkami. A potrestal ses dostatečně.

Proto ti naposledy odpouštím, ačkoli ses neodvážil o odpuštění ani požádat. A možná jsi obstál, ale porušil jsi dvakrát nejvyšší příkázání. Takže si uvědom, že tohle je tvá poslední šance. Jsi jediný bůh Thallaranu a to, jak se tvůj život bude dál ubírat už se mnou nemá nic společného,“ objasnil.

Waydan dlaní přejížděl po kamenném víku Asherovy hrobky. Nechal volně téct slzy až jimi zdobil kámen. A vzpomínal na to, co mu řekl otec po tom, co popravil Helliona. „Jsi můj jediný syn, a proto cítím potřebu tě chránit i za cenu vlastního života. Tohle všechno brzy pochopíš, až ti žena porodí potomka.

Proto ti vracím zpátky tvou původní nesmrtelnost a odpouštím ti všechny tvé neopustitelné hříchy. Tvá duše už ale nebude nadále imunní vůči hříchům. To jest tvým trestem. Ztratil jsem v tebe víru a už tě nebudu nadále opatrovat. Thallaran a jeho lid je jen pod tvým vedením. Už není žádný Nejvyšší a jeho otec. Je jen Nejvyšší a jediný bůh Thallaranu, a to jsi ty. Sbohem, synu...”

„Ztratil jsi ve mě víru? Zklamal jsem tě?“ zašeptal a jeho pláč zesílil. „Asi jsem to všechno posral, ale já nevím, jak jsem to měl udělat jinak,“ povídal si sám se sebou. „Byl jsem sobec, že jsem chtěl, aby byla moje žena v bezpečí? Nebo jsem se jí měl vzdát?

Proč jsi mi tedy říkal, že se mám řídit srdcem?“ vztekal se. „Sám jsi říkal, že bys Ashera soudil přísněji... Pravda, říkal jsi, že bys to udělal ty a ať já to nedělám, ale když jsem nic nedělal, málem jsem přišel o Willow.

Je to jako na Zemi a s tím pitomým náboženstvím. Podle mě jsem nic špatně neudělal. Nejsem sakra špatný bůh a ani nebudu špatným otcem, uvidíš! Budu tím nejlepším. Lepší než ty! Kdo říká, že tvoje vidina spravedlnosti je správná?“ ječel.

„Kdybys byl spravedlivej bůh a hlavně dobřej táta, všechno by bylo jinak. Asher by se mě nesnažil zničit, protože by neměl pocit, že mě máš radši než jeho a Hellion by mě takhle nikdy nezradil. Je to všechno tvoje vina!! To ty jsi hroznej bůh, a ještě horší táta a já tě nenávidím!“ vztekal se. „A to svoje odpuštění si strč někam!!!“ dodal, sedl si k hrobu a opřel se o kámen zády.

„Ztratil jsi ve mně víru...” opakoval a zoufale se smál. „Hlavně, že celý ty roky jsem byl jedinej z nás tří, kdo v tebe věřil. Kdo tě poslouchal. A ty mě takhle opustíš? Jako bych byl já ten zrádce. Chtěl bych vidět tebe v mojí kůži. Všechno jsi mě nechal řešit aniž bys mi poradil a... pak jsi mě opustil. Nechal jsi mě v tom samotného,“ plakal.

Rvalo mi to srdce. Musela jsem ho utěšit. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že to takhle vidí. A pak mi došlo, že jsem mu přílišně křivdila. Vždycky pro mě dělal všechno. Chtěl pro mě to nejlepší i na úkor sebe a dělal to tak pro všechny, které miloval. A pak mě zahltily vzpomínky.

„Nezabíjej mě, prosím,“ škemrala. „Prosím. Mě se lidskej svět líbí,“ řekla.

„To mě sice mrzí, ale s tím na mě nechod,“ opáčila jsem.

„Jsem Anthaxis,“ prohlásila z ničeho nic.

„Já nechci znát tvoje jméno,“ upozornila jsem jí.

„Prosím,“ škemrala a plakala.

„Ani mě nehne, že bych s tebou soucítila. Není v tom nic osobního, je to jen osud. Sbohem Anthaxis,“ řekla jsem suše a probodla jsem její hrudník svou dýkou, jak jsem měla v plánu. Dívala se na mě těma svýma rudýma očima, než naposledy vydechla a zavřela je...

„Asi tě miluju, Waydane,“ přiznala jsem a on na mě šokovaně zíral. Jako by to do teď nepoznal a pak se zatvářil pro změnu zase tak, jako, že to věděl už dávno.

„Právě proto bys mi měla dovolit tě ovlivnit, abys na mě zapomněla,“ zašeptal.

„Ale já nechci. Chci to cítit,“ vysvětlila jsem mu. „Já se dokážu ovládat,“ ukliďňovala jsem ho.

„Ale já ne. Když to vím, nedokážu se držet zpátky. Jsi moje první,“ zašeptal.

„Pojď si radši život užívat. Když umřeme, tak umřeme spolu,“ dělala jsem mu návrhy.

„Ty jsi tak strašně pitomá. Já to snad i žeru,“ řekl a políbil mě...

„Můžeš být milosrdnější,“ zmínila jsem a on se zasmál.

„To bych mohl no. Ale nechci. Nemůžu si pomoci, když vím, o co jim šlo, mám zatmění,“ řekl. „Kdybych to neudělal, Willow, nenechali by tě na pokoji. Sebrali by mi tě. Takže, nelituju svého rozhodnutí. Ani svých činů. Udělal bych to zase.“

Nikdo pro mě neznamená víc než ty, rozumíš? Nikdo. A kdybych musel, umřel bych pro tebe i sám. Zabil bych každýho, kdo by ti zkrivil jedinej tvůj nádhernej vlas na hlavě a každýho, kdo na to alespoň pomyslel. A těch, co na to pomysleli je hodně, takže mě čeká spousta práce.

A jestli se ti to nelíbí... nic s tím neuděláš. Můžeš mě třeba nenávidět za to, jakej jsem, jakej jsem byl a jakej budu. Ale já už jinej nebudu a už tě budu na vždycky chránit a milovat tě. Sice by mě to mrzelo, kdybys mě nenáviděla, ale mnohem víc by mě mrzelo, kdyby se ti něco stalo, a ještě kvůli tomu, že jsem byl měkkej. To bych si neodpustil. Démoni, a hlavně tihle jsou zrádci. Podáš jim prst a oni tě sežerou. Nežiješ s nima jako já, neznáš je. Věř mi trochu,“ objasnil...

„Pusťte jí, nebo vás všechny zabiju!“ křičel Waydan, držíc se zuby nehty u dveří sálu.

„Ano? A jak když máte svázané ruce?“ usmál se Goromel.

„Řekl jste, že jí pusťte, jinak nemáte právo mě odvést. Byla to naše dohoda!“ vztekal se.

„Nepamatuju si, že bych něco podepsal. Zabijte jí a vy donuťte Jeho Veličenstvo Nejvyššího, aby se díval,“ poručil tomu, co mě držel.

„Goromele, ty zrádče! Já tě zabiju. Přísahám na otce, že tě zabiju!“ řval...

Vždycky mě chránil. Vždycky to bylo kvůli mně. I s Hellionem to bylo kvůli mně. Pokusil se mě zabít a nejen jednou. A já? Jsem stejná jako on. Taky bych zabila každého, kdo by mu zkrivil jediný vlas na hlavě. Bez výjimek!!

„Jsi v pořádku?“ zeptal se hned, jak probodnul dalšího démona.

„Nic mi není. Hlídej si ocas!“ připomněla jsem mu.

„Děkuju,“ zašeptal. Já jsem se usmála a vrazila jsem ruku do hrudi démonovi, který se k němu přiblížil moc blízko. Podebrala jsem rukou jeho srdce a vytrhla jsem mu ho z těla jako to před chvílí udělal Waydan tomu zlému králi.

„To je pro tebe,“ zašeptala jsem, oddaně jsem se na něj podívala a zahodila jsem srdce k jeho nohám. On na mě zamilovaně civěl.

„Hrozně mě teď vzrušuješ, víš to?“ prohlásil a já zrudla...

„Ty jsi úplně stejná, jen se jinak oblíkáš. Nejsi o nic méně brutální na Zemi, viděl jsem tě zabíjet demony kdysi a viděl jsem tě je zabíjet v Desnedalu. V Desnedalu jsi byla trochu brutálnější a ano, byla jsi vystavená většímu riziku, ale líbilo se ti to. Já vím, že jo. Jsi jako já,“ zmínil.

„Měla jsem o tebe strach. A taky jsem na tebe chtěla udělat dojem,“ odpověděla jsem.

„Hm, a to se ti povedlo. Nicméně, přiznej to. Mě můžeš říct všechno. Budeš si mě brát, udělám z tebe démonku a strávíme spolu věčnost. Chci, abys mi to přiznala,“ připomínal a díval se mi do očí.

„Jsem zkažená, užívala jsem si to zabíjení. Ještě nikdy jsem nebyla víc vyžděšená a v nebezpečí, ale...“ začala jsem a on se pousmál zdvižením levého koutku.

„Jsi zkažená jako já, jako Daemtrish, jako Thayer. Víím to od té doby, cos mi vrazila tu dýku do ruky a co jsi mě svým kopancem málem vykastrovala a ani jsi nemrkla. A tos našťestí neměla kopyta, jinak by se ti to povedlo. A ten den, kdy jsme si spolu hráli u té stěny bys mě zabila, kdybych tě nedržel a nebyl bych nesmrtelný,“ řekl tiše.

„Ale to byla obrana, ty bys mě taky zabil. Chystal ses mě sníst,“ hájila jsem se.

„Myslíš?“ škádlil mě...

Ano, udělala jsem to. Vážně jsem to udělala. Chovala jsem se jako pokrytec. Měsíce jsem mu křivdila a vyhýbala jsem se mu za to, jak byl krutý, ale ta krutost byla kvůli mně. A přitom být to naopak, udělala bych to stejně... *Ach pro lásku boží.*

„Lásko, omlouvám se ti. Vážně se ti z celého srdce omlouvám,“ zašeptala jsem a pevně jsem ho objala. Překvapeně na mě zíral. Zjevně mě tu nečekal.

„Co tady děláš?“ divil se a hned se snažil uklidnit. Nejspíš se za ty slzy přede mnou styděl.

„Šla jsem za tebou už jsem tě vyhnala. Waydánka chová Daemtrish,“ oznámila jsem mu.

„Za co se mi omlouváš?“ zeptal se a podíval se na mě jako by se na mě zlobil.

„Za to, že jsem šla proti tobě v době, kdy jsi ty jako jediný stál při mně. Protože to, co jsi musel kvůli mně udělat bylo to nejtěžší, co jsi kdy udělal. A já jsem to nedokázala ocenit.

Za to, že jsem se bála si přiznat, že bys mohl mít pravdu. Za to, že jsem se s tebou dlouho odmítala milovat a viděla jsem v tobě monstrum, přitom ty jsi nikdy monstrum nebyl. V jádru jsem vždycky věřila, že máš pravdu, ale Dargedon na mě měl větší vliv. Stejně tak jako ta hrůza z toho násilí, co jsem viděla," objasnila jsem.

„Já ti ale nikdy nic nevyčítal," zmínil.

„Já vím. A měl jsi," zašeptala jsem.

„Neměl," oponoval mi. „Chápu, že mě nenávidíš a že se ti hnusím. Kdo by se mnou chtěl být po tom všem, co jsem udělal?" dodal sklesle.

„Není to tak, že tě nenávidím a nehnusíš se mi. Chci s tebou být. To já bych tě měla teď žádat o odpuštění. Protože jsem zhřešila," začala jsem a klekla jsem si před něj na kolena, tak, jako to hříšníci žádající o odpuštění dělají.

„Co to děláš? Vstávej. Ty nic takového dělat nemusíš, rozumíš? Jsi moje bohyně," připomněl, ale já jsem to myslela vážně.

„Bohyně nebohyně, královna nekrálovna. Pořád jsem to já Wilhelmína Whisperová, která zhřešila tím nejhorším možným způsobem, můj Nejvyšší," zašeptala jsem. Waydan zhluboka dýchal a díval se, jak se svým čelem dotýkám jeho kopyt.

„Willow, vstávej. Tohle mě zabíjí. Nemám ti co odpouštět, vážně," dodal.

„Ale máš," zakuňkala jsem.

„Tak dobře teda. Vyslechnu tě tak jako ostatní," řekl a zhluboka vydechl. „Tak čím jsi zhřešila, Wilhelmíno Whisperová, má královno?" zeptal se mě jako by to byla doopravdická zpověď.

„Zhřešila jsem tím, že jsem v tebe na chvíli přestala věřit, můj Bože. Že jsem se tě bála. Že jsem se chovala jako pokrytec. Že jsem uvažovala o tom, že od tebe odejdu a že jsem na chvíli litovala, že jsem s tebou přišla do jiného stavu," odpověděla jsem mu.

„Tohle ale nebyla tvoje vina, Willow," zašeptal smutně.

„Byla to moje chyba, protože ty jsi mi, můj nejdražší, nikdy nedal jedinou záminku o tobě pochybovat. Nikdy, rozumíš? A já stejně pochybovala. Celou tu dobu jsem se ti vyhýbala jako by ses dopustil bůhví čeho. Přitom bych na tvém místě udělala to stejný. Možná bych byla ještě horší," řekla jsem a podívala jsem se mu do očí.

„Willow..." zašeptal.

„Odpouštíš mi?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Odpouštím," řekl.

„Jako bůh i jako můj manžel?" ujistňovala jsem se.

„Jako bůh i jako tvůj manžel," odpověděl a přitáhl si mě k sobě.

„Miluju tě. Ty jsi to jediný, na čem mi záleží. Ty a naše dítě," zašeptal mi do ucha.

„Já tebe taky. Už nikdy v tebe nepřestanu věřit, Waydane. Přisáhám," dodala jsem.

„Dobře," pousmál se a podíval se mi zamilovaně do očí. Tvářil se jako by mě chtěl obejmout, ale bál se mé reakce.

A tak jsem na nic nečekala a vášnivě jsem ho políbila. Bylo to jako bych umírala žízni a on byl osvěžující voda. Po několika měsících jsem se cítila zase kompletní. Nechápu, jak jsem to bez něj mohla tak dlouho vydržet. Jak jsem to mohla chtít po něm?

„Jsi nejlepší bůh a budeš nejlepší táta. Lepší než Dargedon. Jsem si tím jistá,“ šeptala jsem mu do rtů. Waydan se mi opřel čelem o to moje.

„Strašně se mi ulevilo, Willow. Tolik jsem se bál, že jsem přišel i o tebe,“ řekl a pousmál se.

„Omlouvám se,“ zopakovala jsem a přitulila jsem se k němu. Nic neříkal, jen mě držel u sebe a pevně mě k sobě tiskl. Zase jsem z jeho objetí cítila tu euforii. Tu magii, která zahřívala celé mé tělo.

„Omlouvám se, můj Bože...“ šeptala jsem mu do ucha, zatímco jsem mu dávala stranou pramínky jeho černých vlasů z krku. „Strašně moc se omlouvám, Nejvyšší...“ zopakovala jsem a hladově jsem se mu zakousla do žíly.

„Oh...“ ozval se slastně a přitlačil si mou hlavu k sobě ještě těsněji. Po jeho těle vyskákala husí kůže. Tím intenzivním pitím jeho krve jsem ho až povalila na podlahu. Nechal mě se z něj napít.

„Odpouštím ti, má královno,“ zašeptal, odhrnul mi vlasy z krku a zakousl se do mě taky. Bylo to jako poprvé, když do mě zaťal své tesáky – tak intenzivní. Momentálně jsme spolu nemohli provozovat žádné jiné intimnosti a já jsem o to tolik stála. Musela jsem mu to nějak vynahradit a ujistit ho, že je mezi námi zase všechno v pořádku. A jak jinak toho docílit, než mu vyznat lásku po démonsku?

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 10/12 202,1 16:04

Daemtrish akorát houpala Waydánka v náručí, zatímco já jsem se brodila papírovými žádostmi našeho lidu a celkově korespondencí. Měla jsem toho jako královna a bohyně až nad hlavu a Daemtrish taky. Naprosto se zbláznila do malého prince a neustále s ním chtěla trávit čas. Až téměř zanedbávala vlastní povinnosti strážkyně. Nevadilo mi to, protože jsem potřebovala chuťvu a ona byla jediná, které jsem věřila.

„Ty jsi takový zlatíčko, Waydánku. Teta by tě nejradši spapala. Celýho i ty tvoje kopýtka,“ mluvila na něj a já se musela usmívat.

„Měla by sis s Thayerem taky pořídit miminko,“ řekla jsem, zatímco jsem zapečetila další obálku a foukajíc na tuhnoucí pečeť jsem se na ní podívala.

„Už jsem to na něj zkoušela, nechce o tom ani slyšet. Prý je moc brzy. Jedno dítě prý v Thallaranu bohatě stačí,“ opáčila a dál se rozplývala nad tím mým.

„By mě ani nenapadlo, že je Thayer tak striktní. Spíš jsem si říkala, že bude první, kdo do toho praští. Kdyby se tenkrát ten manželský démonní rituál nezvrtnul, myslím, že bychom na to s Waydanem taky tolik nespěchali,“ přiznala jsem s úsměvem ve tváři.

„Co ten výraz?“ křenila se.

„Jakej?“ předstírala jsem, že nevím, o čem je řeč.

„Netušila jsem, že tenhle mini bůžek vzniknul už při ‚tom‘ rituálu. To je znamení. Požehnání, Willow,“ prohlásila a tvářila se vážně.

„Znamení čeho?“ vyzvíдалa jsem.

„To nevím, ale určitě to něco znamená,“ dodala.

„No jasně. Tak leda to, že jsme si nedávali pozor,“ zmínila jsem a popadla jsem zapečetěný balíček. Ještě stále nám chodili gratulace k narození následníka trůnu a spolu s nimi i nějaké dárečky.

„Ještě, že tak. Jsem ráda, že tvoje mamka s taťkou byli tak nezodpovědní, jinak bys tu nebyl,“ vyprávěla mu a já se zasmála.

„Tys ho už normálně adoptovala. Už si ho sotva pochovám. Půjčíš mi ho pak, Trish?“ rýpala jsem do ní a nakoukla jsem do krabičky. Můj úsměv se mi rázem vytratil z tváře.

„Půjčím, ale jen když mi ho pak zase vrátíš,“ culila se. „Co je?“ zeptala se hned na to, co si všimla, jak se tvářím. „Úplně jsi zbledla, stalo se něco?“ zeptala se znovu a naklonila se ke krabičce. „Rolničky? To je moc hezký vánoční přáníčko a mají i krásnou červenou mašli,“ prohlásila.

Já ale nebyla schopná ani popadnout dech. „Ten sen...“ připomněla jsem jí.

„Budou zase Vánoce, Willow. To s tím snem nemá nic společného. Rolničky jsou častým symbolem Vánoc a červená mašle je další typická barva Vánoc,“ chlácholila mě.

„Asi máš pravdu, ale už jen to, že to bude rok od té šílený popravy a teď ty rolničky. Co když to s tím nějak souvisí? Musím Waydana i Waydánka ochránit. Mám příšernej

strach, Daemtrish. Co když se Danica vážně vrátí, aby se pomstila?“ zašeptala jsem a hned jsem si synka brala k sobě.

„Myslíš, že se ti nějak nabourala do snů, aby tě mohla děsit? To je nesmysl, Willow. Můžeš být v klidu. Ty rolničky s Danicou ani s tvým snem nijak nesouvisí. Jsem si tím skoro na sto procent jistá,“ usmála se, ale mě do smíchu nebylo. Nebyla v tom snu, neviděla to, co já. Kdybych o ně přišla, zbláznila bych se.

„Willow, ani já a ani Waydan nedopustíme, aby se Waydánkovi něco stalo,“ dodala.

„Chci zničit všechny zasraný rolničky. Jestli někdo bude mít u sebe rolničku, bude přísně potrestanej. Vyhlásím zákaz rolniček. Všechny budou zničený do poslední zamindrákovaný rolničky!“ prohlásila jsem suverénně.

„Willow, ty rolničky tě jen děsí, ale sami o sobě nejsou nebezpečný,“ zmínila.

„Strážže!“ zavolala jsem na ně. Okamžitě do sálu vtrhli dva strážci, co hlídají dveře Waydanovy kanceláře.

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ ozval se jeden z nich.

„Chci, abyste našli Danicu. Chci jí mít pod kontrolou!“ poručila jsem jim a oni se poklonili a hned šli zařídit, o co jsem žádala. Daemtrish se na mě zoufale podívala.

„Co budeš dělat až jí najdou? Akorát dráždíš hada bosou nohou, Willow. Nemůžeš jí nic udělat, nic neudělala,“ upozornila mě.

„Já nevím. Nevím, co mám dělat, ale šílím strachy,“ přiznala jsem a ona mě objala i s Waydánkem v mé náruči.

„Lásko, co blbneš?“ zeptal se Waydan, který akorát vcházel do kanceláře. Obě jsme se na něj podívaly.

„Co?“ divila jsem se jeho otázkou.

„Co má znamenat ten tvůj rozkaz? Nech to plavat,“ prohlásil, vzal si Waydánka z mé náruče, políbil ho na tvářičku tím svým škrábavým strništěm, podal ho beze slova Daemtrish a pak mě objal.

„Mám strach, Waydane,“ přiznala jsem mu a rozplakala jsem se mu na rameni.

„Já vím. Ale nahánět jí je blbost. Kolikrát jsem ti říkal, že se o to postarám. Danica se sem ani nepřiblíží. Nechal jsem jí vykázat z Thallaranu a přes stráže se do Thallaranu nedostane ani kdyby tisíckrát chtěla. A co se týče našich portálů, ta šance je taky naprosto nepravděpodobná, protože portály hlídají mý nejsilnější muži,“ utěšoval mě a dal mi pramen mých blond vlasů za ucho.

„Ale co když nás podrazí jako Hellion? Taky je to už skoro rok od popravy, Danica na to nezapomněla, Waydane. Určitě něco chystá,“ zmínila jsem.

„Dost už! Řekl jsem, že je to blbost nahánět jí. Její rodina se sem nedostane a tečka!“ dodal.

„A co na Zem? Co když se všichni potkáme na Zemi? Nechápu, jak můžeš být tak lehkomyšlný, když jde o tvýho jedinýho syna!“ prskala jsem na něj.

„Mám jí zabít? I jejího tátu? Budeš klidná?“ zeptal se a já přikývla. „To nemůžu, Willow. Proboha,“ řekl vážně a sedl si na křeslo ke stolu. Pak si vzal do ruky rolničky, které se válely po stole a pohrával si s nimi. Ten zvuk mě iritoval a doslova dráždil.

„Ty ne, ale já ano,“ zmínila jsem a oba se na mě s Daemtrish šokovaně podívali.
„Uklidni se. Ty nikoho zabíjet nebudeš a už vůbec ne preventivně!“ řekl suverénně.

PINEAPPLE JUICE BAR – Canada 10/12 2021 17:07

Zack odcházel akorát z pohovoru. Rozhodl se, že se staví v džus baru jako za starých dobrých časů. I když věděl, že já ani Nina tam už nepracujeme. „Jednou Tropic, prosím,“ řekl Leeovi, který ho hned nadšeně obsloužil.

„Tropic, hned to bude,“ usmál se. „A co novýho, Zacku? Máš novou přítelkyni?“ zeptal se.

„Ne, teď si dávám od ženských pauzu. Nějak mi všechny utekly za tím... však víš,“ začal, ale Lee mu skočil do řeči.

„Myslíš za tím urostlým a vysokým tmavovlasým fešákem?“ zeptal se ho a Zack přikývl.

„Jo přesně za tím,“ dodal a tvářil se nasupeně.

„No jo no, je to vážně kus,“ prohlásil Lee. Zack na něj hodil bodavý pohled.

„I ty, Brute? Myslel jsem si, že jsi na bloňďáky,“ rýpnul si a Lee se pousmál.

„To jsem,“ řekl klidně, flirtovně na něj mrknul a podal mu jeho objednaný nápoj.

„Co Nina? Dlouho jsem jí neviděl,“ vyzvídal.

„Má asi pětiměsíční děcko,“ vyžvanil a Zack ztuhnul.

„Cože? Pětiměsíční děcko?“ ujíšťoval se a Lee přikývl.

„Ona má nějakýho chlapa?“ zpovídal ho, jako by to měl zrovna on vědět.

„To já nevím, Zacku. Ale co vím určitě, tak to, že jsem jí s nikým nikdy neviděl. Vždycky chodí všude sama,“ dodal. Zack začal počítat na prstech.

„A jsi si jistě, že je tomu dítěti pět měsíců?“ pokračoval ve výslechu.

„Nejsem. Ale tak odhadem,“ odpověděl.

„To je dost důležitý, Lee. Protože před necelým rokem a půl jsem s ní ještě chodil. Jestli ses seknul o měsíc, znamenalo by to, že...“ objasnil a Lee se pousmál.

„Jo tak, myslíš si, že bys mohl být táta?“ usmál se a zamyslel se. „Jsem si na devadesát procent jistě, že je tomu dítěti maximálně pět měsíců. Možná jen čtyři. Nicméně má tmavý vlasy, vy jste oba blond. Tvoje asi nebude,“ odpověděl po chvilce ticha.

„Já ho zabiju!“ prohlásil Zack, když dopočítal.

„Koho?“ křenil se Lee.

„Toho tvýho urostlýho, vysokýho a tmavovlasýho fešáka. Chtěl jsem se na to už vybodnout, ale tohle mu nedaruju. Oplodnit je obě!“ vztekal se.

„O čem to mluvíš?“ divil se.

„Měj se, Lee. A díky za džus,“ dodal a vyletěl z obchodu jako neřízená střela.

„Chlapi...“ pousmál se Lee a šel zase pracovat. Zack byl vzteky bez sebe. Vůbec nedával pozor a hned u východu z džus baru vrazil do nějaké mladé slečny.

„Ježiš, strašně moc se omlouvám. Jsem tak nešikovnej občas,“ řekl na svou obhajobu a podíval se jí do očí. „Jste v pořádku?“ ujíšťoval se.

„Ano, nic se neděje. Jen jsem se vás trochu lekla,“ přiznala a zahihňala se.

„Ještě jednou se omlouvám,“ dodal a chtěl odejít, ale ona ho zastavila.

„Možná bych vám odpustila, kdybyste mě pozval třeba na kafe,“ řekla a on na ní překvapeně zíral.

„Jo? Tak jo. To není žádný problém. Rád s vámi někam zajdu. A kdy?“ zeptal se.

„Třeba hned jestli nespěcháte. I když nejspíš spěcháte, vzhledem k tomu, že jste vyběhl z džusu baru a srazil jste mě. A taky vlastně už jeden nápoj máte,“ řekla a ukázala na Tropic džus, který držel v ruce. On se jen natáhl ke koši a vyhodil ho.

„Jaký nápoj?“ zeptal se a ona se pousmála a zadívala se do jeho modrých očí. Vždycky byl pohledný, není divu, že se ženám líbil. „Vlastně vůbec nespěchám. To bylo... jen jsem... chci říct. To ještě počká,“ vykoktal.

„Dobře, tak tedy půjdeme hned,“ zaculila se. Celkem jí imponoval ten způsob, jakým jí dal najevo, že má zájem.

„Jsem Zack,“ představil se a podal jí ruku. Ona se usmála a podala mu svou.

„Danica,“ řekla.

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 10/12 202,1 23:14

Stála jsem u postýlky a pozorovala Waydánku, jak spinká. Waydan akorát vylezl z koupelny a mířil si do postele. „Pojď ke mně,“ zašeptal, aby nevzbudil princátko. Já ho poslechla a vlezla jsem si k němu. „Pořád se na mě zlobíš kvůli tomu, co jsem řekl?“ zeptal se, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Nezlobím,“ usmála jsem se na něj.

„Víš, Willow. Já mám taky strach. Mám příšernej strach. Snad nikdy jsem neměl větší. Ale nemůžu s tím momentálně nic dělat,“ přiznal a díval se mi do očí.

„Já vím. Promiň, že jsem řekla, že jsi lehkomyšlný,“ omluvila jsem se.

„Kdyby mu měla ublížit nebo tobě, zažila by nevidaný muka. Udělal bych jí tak strašný věci, jaký ještě nikdo nikomu neudělal,“ zašeptal, jedním tahem ze mně stáhl župan a začal mě laskat svými rty.

„Svádíš mě?“ pousmála jsem se.

„Zabírá to?“ zeptal se.

„Trochu. Znáš mě dobře, víš, že mám ráda, když takhle mluvíš,“ zašeptala jsem a on se pousmál a pokračoval. „Němne, to by už bylo pozdě,“ zmínila jsem a nechala jsem se od něj muchlovat.

„Nedovolím, aby se mu něco stalo, ženo moje. Nepochybuji o svém bohovi...“ šeptal vzrušeně do mé kůže míříc, níž a níž po mém břiše až k mým tříslům. Já mu zabořila prsty do vlasů a jemně jsem ho v nich drbala.

„Nepochybuji o tobě, Waydane. A nikdy o tobě už pochybovat nebudu,“ šeptala jsem vzrušeně. On ke mně zvedl hlavu a pousmál se.

„Neuděláme si ještě dalšího démona?“ zeptal se a díval se na mě těma svýma rudýma očima. Trochu mě to zaskočilo.

„Neříkali jsme, že s tím ještě počkáme?“ připomněla jsem.

„Hm, dobře. Jak si přeješ, láska. Budu si teda dávat pozor,“ dodal a zase mě začal rozmazlovat svými něžnými doteky. Já se zamyslela nad tím, co mi jednou vyprávěl.

„Byla to holčička. Pojmenoval jsem jí po ní – Clair. Byla to jediný, co mi po ní zbylo a pomáhala mi se té bolesti zbavit. Když jsem jí držel v náručí, byl jsem šťastnej. Vážně hrozně. Byla hotový zázrak. A krátce po tom, co jsem jí nakrmil a uložil do postýlky umřela taky. Přestala dýchat. Měla modrý rty...“

„Ahoj, Waydane,“ pozdravil svého syna a chytil mezi dva prsty jeho úzký a splhlý ocásek, který visel přes okraj dečky. „Ten je tak srandovní,“ prohlásil. „Nikdy by mě ani nenapadlo, že taková peklná bytost může být tak rozkošná.“

„Nevím, kdo před chvílí ještě říkal, že chce další tři malé demony,“ prásknul na něj Thayer. Já na něj vytréštila oči.

„Další tři demony?“ zopakovala jsem.

„Ty taky co nevíš to nepovíš, co?“ okřiknul ho. „A navíc to není pravda, říkal jsem dva,“ usmál se na mě...

„Co jsi tak vypnutá? Mám tě probrat?“ zakřenil se a bez varování se mi zakousl do třísla. Úplně se mi zatajil dech. Prohnula jsem se v zádech a zaklonila jsem hlavu pod přívalem vzrušení. Z očí mi až vytryskly slzy. Tohle byl ten nejintenzivnější druh pití krve, jaký snad existoval a on moc dobře věděl co to se mnou dělá. Celkově mě rozmazloval jako bohyni.

Potom se na mě pousmál tím svým okouzlujícím úsměvem a já na něj. „Povedlo se. Už mám zase tvou plnou pozornost,“ culil se. „Jsi moje nádherná manželka a já ti teď budu dělat dobře celou dlouhou noc,“ šeptal, zatímco bral zkušeně do ruky můj ocas. Přiložil ho k ústům a po celé jeho délce ho jemně líbal.

„Oh Bože, Waydane...“ zavzdychala jsem slastně.

„Hm? Je nějaká šance, že by sis to s tím miminkem rozmyslela?“ zeptal se, zatímco si nestydatě hrál se špičkou mého ocasu.

„Aha, tak o to ti jde. Přemlouváš mě,“ pousmála jsem se.

„A zabírá to?“ zeptal se a pak mě k tomu všemu ještě začal líbat na rty.

„Zkusíme holčičku?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„Zkusíme holčičku,“ zašeptal, přikousl mi spodní ret a hladově se na mě vrhnul. On, když něco chce, umí být velice přesvědčivý...

THALLARAN – BOŽÍ CHRÁM 25/12 2021 19:08

Byla poklidná sobota a taky přesně rok od smrti Helliona. Nezáleželo na tom, jak moc pohodový večer to byl, nemohla jsem se zbavit zlé předtuchy ani neutichajícího strachu. Všichni se s tím, co se stalo loni už nějak vyrovnali a pomalu ani nějaké výročí jeho smrti neřešili. Nicméně, já jsem se z toho pořád ještě nevzpamatovala. Nejspíš to bylo tím, že

jsem se asi už zbláznila. Slyšela jsem v hlavě zvuk rolniček, ačkoli v Horním Thallaranu byly kvůli mně na Waydanův příkaz přísně zakázané.

Seděla jsem na křesle se spícím princem na klíně. Vedle mě seděl Waydan. Z druhé strany Daemtrish a vedle ní Thayer. Akorát póza pro bezva fotku, ale bohužel pro nedostatek technologie žádná nebude. Z nějakého neznámého důvodu tady ani telefony nefungují. Nejdou zapnout.

Zařekla jsem se sice, že letos Vánoce v Thallaranu slavit nehodlám, ale něco na svátcích na hradě mě zase donutilo roztát. Byl to ten sníh a obrovský prostor, ten voňavý strom měřící skoro pět metrů, který Waydan kvůli nám pokácel. A taky ten fakt, že jsou to Waydánkovo první Vánoce a ať už jsem chtěla nebo ne, narodil se v Thallaranu. Tohle měl společně jen s Daemtrish.

„Není to nádhra mít tak skvělou rodinu?“ liboval si Waydan.

„Jo, to jo,“ dala mu za pravdu Daemtrish.

„Ani mi nechybí smečka,“ okomentoval Thayer.

„Mě ta moje taky ne. Našel jsem si vlastní,“ zaculil se Waydan a políbil mi ruku.

„No a možná se naše smečka rozroste o dalšího člena,“ zmínila jsem a všichni se na mě otočili.

„Pracujete na dalším démonovi?“ křenil se Thayer a Waydan přikývl.

„Démonici,“ opravil ho.

„No paráda, já hrozně ráda rozmazluju vaše dětičky,“ culila se Daemtrish.

„Já mám zase ráda koťátka,“ zmínila jsem a podívala jsem se na Thayera. Waydan se zasmál a lehce do něj ze srandy drcnul.

„Jo, my máme rádi koťátka,“ zopakoval.

„Ne ne, žádný kočky! Já vlastní smečku plánuju až později. I Trish s tím souhlasila,“ odpovídal.

„To je pravda. My dva jsme rozdílný druhy, musíme si to všechno pořádně ještě promyslet. A hlavně taky i to, jak budeme chtít naše děti vychovávat,“ objasnila. My s Waydanem přikývli.

V tom zacinkala rolnička. Všichni jsme se podívali po směru toho zvuku. Nezbláznila jsem se, opravdu cinkala rolnička. Waydan vstal a mířil si to za zdrojem zvuku. Byl našťvaný, protože rolničky kvůli mně zakázal a viditelně jeho zákaz někdo ignoroval. Ale já zpanikařila, a zvláště když v tom snu po zacinkání umřel.

„Waydane...“ zašeptala jsem rozpačitě.

„Neboj se, lásco. Je to jen rolnička,“ pousmál se. „Daemtrish, Thai. Královna zůstane tady a vy dva ani na krok od ní a prince!“ poručil jim a odcházel pryč. Já jsem si k sobě tiskla Waydánka a šlela jsem strachy. V tom snu zemřel jako první Waydan a já ho teď nechávám jít samotného?

„Waydane!“ rozeběhla jsem se za ním i s dítětem v náruči. Thayer mě chytl za plášť a přitáhl si mě k sobě.

„Královy rozkazy. Myslel jsem, že už to znáš,“ oznámil mi a zasmál se.

„Jsem královna, bohyně a démonka první třídy. Nemusím vás poslouchat a vy byste měli poslouchat mě,“ objasnila jsem trucovitě.

„Waydan je pořád výš než ty. A nejen proto, že je chlap. Ale on byl bůh dřív než ty, démon první třídy dřív než ty a taky je starší než ty. Nehledě na to, že tě proměnil on. Prostě tu zůstaneš a bez diskuzí!“ dodal a Daemtrish přikývla.

„Waydan bude dobře. Vždyť ho znáš. Jen tak ho něco nezlomí a už vůbec ne nějaká zamindrákovaná rolnička,“ uklidňovala mě. Ale marně. Ten špatný pocit, který jsem dnes tak intenzivně celý den cítila mě nenechal na pokoji. V hlavě se mi odehrávaly všelijaké černé scénáře.

Waydan vytáhl svůj meč a procházel tmavými chodbami, vždycky zbystřil po občasném zaznění rolničky. Strážci byli na svých místech u dveří, ale po chodbách a u schodišť byl Waydan sám. Tedy alespoň by měl být.

Když ale došel na konec chodby, všiml si dvou strážců, jak si něco vypráví a zvoní dvěma malými rolničkami, Waydan se rozmáchl mečem a rolničky muži jeho špičkou vyrazil z ruky. Pak meč schoval zpátky do pochvy.

„Neřekl jsem snad jasně, že rolničky jsou v Horním Thallaranu, a zvlášť v Božím chrámu přísně zakázaný?“ zvýšil na ně hlas.

„Ano, Vaše Veličenstvo. Moc se omlouvám. Já jsem je dostal od dcerky pro štěstí, a tak jsem je nechtěl vyhazovat,“ odpověděl.

„Hm, to chápu, ale nemusel jste jimi zvonit jako šašek. Dejte je do kapes a jestli s nimi ještě jednou zazvoníte, zničím je a nebude mě zajímat, že jsou od vaší dcerky, rozumíme si?“ zeptal se a strážný přikývl. „Paráda. Teď mě omluvte a přeju hezký svátky,“ dodal a mířil si to zase zpátky za námi.

A když došel skoro až ke dveřím do sálu, ve kterém jsme na něj netrpělivě čekali, uslyšel rolničky znovu a ze stejného místa. Tentokrát se ale našel a svižným krokem si to mířil zpátky. Těsně před obloukem do průchozí místnosti, kde byli ti strážci vytáhl z pochvy meč a přirazil muže zády na zeď tak, že se dotýkal ostřím jeho krku.

„Děláte si ze mě srandu, nebo co?“ prskal.

„To bychom si nedovolili, Nejvyšší. To jsem nebyl já. Taky jsem ty rolničky slyšel, ale přísahám na svůj ocas, že nebyly moje,“ odpověděl. Hned na to se zvuk ozval znovu. Waydan muže pustil, podíval se na něj, jako že už mu věří a šel po zvuku rolniček. Zvuk rolniček zazněl naposledy za zavřenými dveřmi naší ložnice. Waydan otevřel dveře a zíral tvář v tvář Zackovi.

„Ty? Co tady do hajzlu děláš? A proč si hraješ s rolničkami jako pošahanej idiot?“ prohlásil hned, jak ho viděl.

„Zaslechl jsem, že prý se jich bojíš,“ odpověděl a Waydan na něj nechápavě zíral.

„Já, že se jich bojím? A od koho jsi to zaslechl, prosím tě?“ vyzvídal.

„Od mé přítelkyně. Od Danicy,“ odpověděl a Waydan ztuhnul.

„Nevím, o co se snažíš, ale tohle není vtipný. Radím ti dobře ať se uklidníš, nebo dopadneš blbě,“ řekl klidně a Zack se pousmál.

„Říkal jsi, že mám najít způsob, jak tě zabít a já ho našel,“ zmínil a usmál se.

„Jo a jakej?“ pousmál se Waydan. Zack vyndal z kapsy Granát, hodil ho na zem a před zrakem jeho majitele ho rozšlápl svou botou s ocelovou špičkou. Waydan mlčky zíral na drť kamene, která se mu válela u nohou.

„Bez toho Granátu, kterej jsi rozdupal jsem ale nesmrtelněj,“ oznámil mu suše.

„Chyba. Ten Granát vcelku byla tvá nesmrtelnost. Byl tvé srdce. Copak sis nevšiml, že žádné nemáš? Takhle se tě papínek snažil chránit. Zničit ho mohl jen smrtelník s duší, proto jsi tu byl tak dlouho,“ odpověděl a zasmál se. Waydan ztuhnul.

„Teď jsi obyčejný smrtelník. Zkus se říznout do kůže a uvidíš, jak se ti rány nehojí abnormálně rychle. Jak začneš krváčet jako křehkej človíček,“ usmíval se. Waydan se řízl svým mečem do dlaně. Zack mluvil pravdu. Najednou krvácel. A nebylo to kvůli dýce ukované v pekelném ohni, ani kvůli čepeli z legované oceli vanadem nebo bůhví čím, ale kvůli obyčejnému meči.

Chvilí pozoroval ránu. Dříve by se mu už dávno zahojila, ale byla tam pořád a krvácela. Bolela a neustále krvácela. „Copak? Přeběhl ti před očima celý tvůj život?“ pousmál se. „Vzal jsi mi jí a přes to bych se i přenesl, ale nepřenesu se přes to, že si z ní udělal démona. Vysál jsi jí duši a udělal jsi jí démonský dítě,“ zaječel na něj.

„Ona si to tak přála. Navíc, umírala. Kdybych to neudělal, zemřela by,“ hájil se.

„Ale měla by duši. Ty jsi jí znesvětil. Udělal jsi z ní nečistou bytost bez duše. Z holky, která byla čistokrevná lovkyně z rodu Killianů. Jaký to je pocit vědět, že zestárneš a za chvíli umřeš, zatímco ona tu bude dál?“ zeptal se.

„Nikdy jsem se nebál smrti,“ odpověděl upřímně.

„Ale teď jsi nechtěl umřít,“ zasmál se.

„Ne,“ přiznal. „Nechápu proč ses musel míchat do jejího vztahu. Byla se mnou šťastná. Udělal jsem jí šťastnou. A ty jsi jí to akorát sebral. Jak myslíš, že teď zareaguje, hm? Zabije tě, blbečku. Nikdy sis s ní neměl zahrávat, ona je totiž mnohem horší, než jsem já. A i když je původem lovkyně z rodu Killianů, v srdci je démonka tak jako jsem já,“ oznámil mu.

„Tak ať. Nicméně ty chcípneš. To mi stačí a já splním svůj slib,“ řekl a usmál se.

„A co jsem ti kdy kurva udělal? Já ti Willow nepřebral. Nemůžu za to, že se do mě zamilovala a já do ní. Nepřijde ti to trochu jako nefér pomsta?“ zeptal se.

„Ne všechno se točí kolem Willow. Ale dobře, tak já ti řeknu, co jsi mi udělal. Nejen, že jsi mi přebral Willow, což bych ještě strávil. Ale vzal jsi mi i Ninu, a ještě jsi jí oplodnil. A aby toho nebylo málo, Danica mi řekla, co jsi udělal svému bráchovi. Oběma. Nebýt toho všeho, nechal bych tě na pokoji. Ale Danica říkala jakej jsi hajzl...“ pokračoval.

„O čem to mluvíš, ty idiote? Já jsem s Ninou nikdy nic neměl. To byl můj brácha Asher. Moje dvojče. Jestli ti o něm Danica nestačila povyprávět,“ hájil se.

„Tvo...je dvojče?“ polekal se.

„Jo,“ řekl. Nicméně už bylo pozdě, Granát byl na padrtí stejně tak jako jeho božská nesmrtelnost. Waydan se jen pousmál, ale do smíchu mu nebylo. „Je mi tě líto. Upřímně je mi tě líto. Protože to, co ti moje žena teď udělá bych nepřál nikomu a kam se na to hrabe to, co jsem udělal Hellionovi. Jsi idiot, že jsi poslouchal Danicu a chodil jsi sem.

Ona tě nemiluje, jen tě využila k pomstě a taky mi dala konečně důvod jí zlikvidovat. Takže ti vlastně děkuju, Zacku," řekl a usmál se na něj.

„O co tady jde?“ zeptala jsem se.

„Ale bohyně. Démonka Willow osobně," zašeptal Zack a s úžasem si mě prohlížel. Tedy mé rohy, kopyta a ocas. A já jeho. Mou pozornost uchvátily ty dvě rolničky, které držel v ruce. Podívala jsem se letmo na Waydana. Hlavně na jeho ruku, protože jsem cítila jeho krev a on jí přede mnou jen schoval.

„Co je to?“ zeptala jsem se ho a jeho ruku jsem vytáhla z kapsy, abych si jí mohla prohlédnout. Měl na ní krvácející ránu. „Proč se ti to nehojí?“ zeptala jsem se se strachem v očích.

„Zeptej se tady Zacka, proč se mi ta rána nehojí. On ti to moc rád poví," řekl Waydan. Já jsem se přehoupala pohledem na Zacka a cestou jsem si všimla rozdrceného Granátu.

„Pro lásku boží, co jsi to udělal?“ zeptala jsem se.

„Waydan už není nesmrtelný. Stačí ho něčím pořádně dloubnout a je po něm," oznámil mi.

„Cože?“ polekala jsem se. Nemohla jsem dýchat. Najednou jako by byl vzduch pevná látka, kterou jsem nedokázala dostat do plic. Nevím, jestli to bylo jen tím nedostatkem kyslíku, nebo tím vztekem anebo obojím, ale celá má bytost jako by se už nevešla do mého démonního těla. Jako bych zevnitř rostla vzteky. Doslova jsem cítila, jak se měním v monstrum. Už jsem to nebyla já. Viděla jsem se uvnitř své mysli jako zrůdu.

Tak, jak jsem si vždycky představovala monstrum. Žádná empatie, přihlížení k okolnostem ani soucit. Už mě dál nezajímalo, kdo pro mě byl Zack, protože teď už jsem ho viděla jen jako bakterii, která něčím smrtelným nakazila mého manžela, moji spřízněnou duši – moje všechno.

Pohlcovala mě temnota a já to dokázala vnímat. Cítila jsem, jak mě polyká do své velké černé tlamy. A já se chystala jít na cestu, ze které nebude cesty zpátky. Stávám se zatracenou každou minutou, kterou myslím na to, jak Zacka zabíjím. *Zabiju tě!* Opakovala jsem si v hlavě.

„Willow..." zaslechla jsem tiše Waydanův hlas, který zněl tak lehce, jako by mě chtěl přemlouvat, abych Zacka nezabíjela. Kde se to v něm bralo? Ten soucit s tím zasraným hajzlem, který mu vzal život. A kde vůbec sebral odvalu se mě teď snažit uklidnit?

„Willow, já jsem si vědom, že mě teď nebudeš absolutně poslouchat a aby bylo jasno, souhlasím s tebou, ale mnohem horší trest by pro něj byly výčitky než smrt. A ty jsi tak rozjetá, že ho zabiješ moc rychle na to, aby trpěl," našeptával mi, zatímco já na Zacka jen mlčky zírala.

V hlavě se mi toho ale odehrávalo tolik, že byl zázrak, že jsem po něm ještě neskočila. Waydan měl pravdu, nic jsem nechtěla víc než sníst jeho duši, vypít všechnu jeho slizkou krev a poslouchat v tom šíleném řevu intenzitu jeho bolesti a utrpení.

„Willow..." zašeptal znova, ale já ho už ignorovala. Nebylo nic, co by mě donutilo si to rozmyslet. Už nic. Waydanovo nesmrtelnost byla díky němu už nevratně pryč. Měla jsem před očima jen rudou mlhu. Je mi jedno jaký k tomu měl důvod, ale vzal mi něco, na čem mi záleželo. Něco, co bylo kurva moje!

„Áááááááá!!!“ zařvala jsem řevem, který sliboval smrt, popadla jsem Zacka pod krkem a narazila jsem ho surově zády na stěnu.

„Chtěl jsem se mu pomstít za to, co udělal Hellionovi a za to, že oplodnil Ninu. Všechno mi to řekla Danica,“ zasípal.

„Nic... vůbec nic z toho se tě netýká. Navíc to byl Asher a ne Waydan! A to, co se stalo s Hellionem bylo proto, že mě Waydan chránil. Zradili nás. Hellion s Danicou mě trávili arzenikem několik týdnů, když jsem byla těhotná, aby se mě mohli zbavit. Hráli jen hry o trůn,“ ječela jsem.

„T-to jsem nevěděl,“ opáčil.

„Neznalost neomlouvá. A už vůbec ne když jsi ublížil někomu, kdo pro mě znamená všechno. A pro mého syna!“ dodala jsem. „Já tě zabiju! Za tohle tě zabiju! Zničil jsi mi život!!!“ ječela jsem na něj hystericky. Měla jsem takový vztek. Do očí se mi až draly slzy. Ze vzteku i ze smutku.

Při představě, že je Waydan smrtelný a normálně stárne teď, když já nestárnu mě polil chlad. Zack mi vzal budoucnost a možnosti. Donutil mě myslet na to, že Waydana ztratím. Na to, že se možná budu muset zabít dřív, než jsem to měla v plánu.

„Nenávídím tě! Nenávídím tě!!“ zaječela jsem na něj, vyškubla jsem Waydanovi z ruky jeho meč a začala jsem do Zacka zuřivě bodat. Nevím, co mě to popadlo, ale zničil mi život. Měla jsem takový vztek až mě celou pohltil.

„Zabiju tě!!!“ křičela jsem na něj a bodala jsem ho všude po těle. Bodala a bodala, dokud nevypadal jako cedník a pod ním se na podlahu z mramoru nerozlila jeho tmavá krev.

Waydan byl v šoku a zíral na mě, jak zabírám člověka jeho mečem, ale ani se nepohnul. Nechal mě. Měl pravdu, když říkal, že mu udělám něco mnohem horšího než on Hellionovi a že by to nikomu nepřál. A ani on a ani já jsem si nikdy nepomyslela, že bych něčeho takového byla schopná. Ale zašel daleko. Překročil mou hranici. Vzal mi něco, co pro mě bylo příliš důležité. Vzal mi mé srdce, čímž byl Waydan. Vzal mému synovi tátu. Vzal Thallaranu Nejvyššího boha...

Zack ztěžka dýchal a lapal po dechu. Křičel při každém bodnutí, které jsem mu uštědřila. Díval se mi do mých monstrózních očí, které nepřipomínaly ty lidské ani zdaleka. Vpíjely se do těch jeho jako krvavá kaňka. Byl vystrašený. Nečekal, že jsem něčeho takového schopná. Ale já nechtěla přestat, naopak jsem chtěla víc.

Naklonila jsem se k němu a chystala jsem se mu vzít duši. Waydan mi ale položil ruku na rameno a lehce mě táhl směrem k sobě. „Vážně to chceš udělat?“ zašeptal. Podívala jsem se na Waydana těma svýma rudýma očima. Musel se mě leknout. Měla jsem výraz divoké a zuřivé šelmy.

„Chci! Chci, aby trpěl jako teď trpím já. Chci, aby viděl, jak moc mi ublížil, když ublížil tobě,“ vřeštěla jsem hystericky. I moje bělmo se mi snad zalilo krví. Zřejmě mi popraskaly všechny žilky. Waydan mě tedy nechal být. Stejně jsem byla nezastavitelná. Ale nedíval se na mě s odpořem. Naopak, díval se na mě dost empaticky. Rozuměl mi.

Zack pomalu umíral. Krvácel. „Jsi zrůda...” zasípal. „Chtěl jsem tě zachránit, ale ty se zachránit nedáš. Je pozdě. Zničil tě. Změnil tě a sebral ti duši,” pokračoval, a to akorát podpořilo můj vztek.

„Nezajímá mě, co si o mě myslíš. Sežeru tě!! A to tvoje odporný tělo hodím tigriníanům!” vřeštěla jsem. „Máš pravdu. Jsem zrůda. A nezměnil mě Waydan ani nikdo z démonů. Na to moje duše neměla vliv.

Jsem zrůda, protože jsi mě k tomu donutil ty. Z nějaký debilní žárlivosti, kterou jsi k Waydanovi choval. Ty jsi ta zrůda, protože jsi vzal život tomu nejčestnějšímu muži, jaký kdy chodil po obou našich světech – samotnému bohu!! A za to tě čeká jediné peklo!” vyprskla jsem a zakousla jsem se svými tesáky do jeho hubeného krku.

Zack křičel bolestí a díval se Waydanovi do očí. Waydan mě celou dobu pozoroval. Jako by se mu jeho divoký pes utrhł ze řetězu a někoho požíral a on mu chtěl to čerstvé maso dopřát. Byla jsem definitivně horší. Teď jsem si tím byla jistá. Neznala jsem soucit, když šlo o něho.

„Zrůda...” zalapal po dechu a pak pomalu ztrácel vědomí. Pila jsem z jeho žíly tak brutálně až jsem mu rozpárala krk. Libovala jsem si v jeho bolesti. Jeho křik mi zněl jako líbezná hudba.

„Neumírej, chci tvoji duši a chci abys to vnímal, ty zatracenej sráči!” procedila jsem a hrubě jsem do něj strčila. Zack otevřel oči a díval se na mě pohrdavě. Těžko říct, kdo koho nenáviděl víc.

A pak jsem přitiskla své rty na jeho, přikousla jsem ho svými tesáky, aby mi neutíkal a požírala jsem jeho duši. Byla to první duše, jakou jsem kdy komu sebrala. Byla tak sladká, tak šťavnatá, tak opojná a doslova mě nabíjela energií. Byl to nejlepší pocit, jaký jsem kdy zažila. Možná ještě lepší než orgasmus. A tím jsem ho i k mojí smůle zabila. Chtěla jsem ho týrat donekonečna.

A když jsem vysála poslední zbytky jeho duše, svalila jsem se do jeho krve, ve které jsem se doslova koupala. Byl to takový zvrácený a zakázaný pocit, že jsem se až polekala, ale když jsem si vzpomněla, co udělal, zase mě to přešlo. Najednou jsem neměla žádné výčitky. Necítila jsem žádný stud ani vztek. Zaplavila mě vlna extáze a já si přála jen to, aby to nikdy neskončilo.

Thayer mě pozoroval, jak dělám v krvi svého ex přítele andělíčky a jak se svými blahem jako bych byla na drogách. Podíval se zoufale na Waydana, který moc dobře věděl, co právě prožívám za emoce, nicméně mi nechal soukromí. Otočil se a donutil udělat Thayera to stejné.

Potom přiběhla i Daemtrish, která držela v ruce Waydánka. „Co se stalo?” zeptala se a šokovaně na mě civěla. „Teda, takový jatka jsem dlouho neviděla,” procedila suše a otočila se ke mně zády jako kluci. „Proč jsi jí nechal, aby mu vzala duši?” zeptala se mezitím a on se pousmál.

„Přece nebudu svojí milovaný ženušce odpírat radost, ne?” zakřenil se. „Nedala se zastavit. A ani bych jí to neudělal. Potřebovala to jako sůl,” dodal.

„Jak to?” vyzvíдалa.

„Zbavil mě nesmrtelnosti, Daemtrish. Už definitivně,“ přiznal a ukázal jí svou zjizvenou a zakrvácenou dlaň.

„Cože?“ vypískla šokovaně. „Tak to se jí nedivím, že ho zabila. Škoda, že už je mrtvej, ještě bych mu přidala,“ odpověděla a Waydan na to nic neříkal. Thayer taky ne. Zpráva o tom, že jeho nejlepší kamarád stárne a brzy umře ho odzbrojila.

„Co budeš dělat?“ zeptal se Thayer a utíral si slzy, které se mu nekontrolovatelně draly ven.

„Já nevím,“ odpověděl a zvedl se, že pro mě dojde, ale já už stála mezi dveřmi. Sice celá od krve, ale už jsem byla relativně klidná. Ten vztek mě krásně přešel. Ted' už následovala jen ta horší část a to – smířit se s tím.

Objala jsem Waydana a zakrvácela mu jeho čisté šaty. Tiskla jsem se k němu a nekontrolovatelně jsem brečela. Nemohla jsem přestat. On mě pevně držel a mlčel. Díval se přitom na Daemtrish s Thayerem jak oba brečí jako kdyby byl už dávno mrtvý.

„Já musela. Odpuť mi to. Prosím nezlob se na mě. Já musela,“ šeptala jsem.

„Já se na tebe nezlobím. Vůbec se na tebe nezlobím. Věděl jsem přesně, že to uděláš,“ odpověděl a mě to překvapilo až jsem na chvilku přestala brečet. Myslela jsem, že se za mě stydí. Za to, co jsem prováděla v Zackovo krvi a za to, že jsem se neovládla a snědla jsem ho.

„Jo?“ divila jsem se a podívala jsem se mu do očí. On přikývl.

„Ano,“ ujistil mě a lehounce se pousmál. Já si vzala od Daemtrish Waydánka a pak oba s Thayerem odešli, aby nás nechali o samotě.

„Co teď s náma bude, lásko?“ zeptala jsem se. Nemohla jsem tu otázku v mé hlavě už dál snést a musela jsem jí vypustit. Waydan vydechl a pokrčil rameny.

„Já nevím, Willow. Všechno záleží už jenom na tobě,“ prohlásil, a to mi vehnalo do očí slzy.

„Já tě nemůžu ztratit. Já tě miluju,“ zašeptala jsem a propukla v silný pláč. Zajíkáje se jsem se nechala obejmout.

„Taky tě miluju. Bože, hrozně moc tě miluju. A přísahám, že to celý nechám na tobě. Jsem tvůj. Jenom tvůj, Willow. A nevěřím, že to můžu konečně vyslovit... ale patří ti celý zbytek mého života, dokud moje srdce bude bít,“ dodal.

„Já jsem ale skoro nesmrtelná a možná i znovu těhotná a ty mi za chvíli zestárneš a umřeš a já... musím ještě zabít Danicu...“ drmolila jsem zoufale.

„Willow. Uklidni se. Ššššš. Utiš se,“ šeptal mi klidně do ucha a pevně mě spolu s Waydánkem svíral ve své náruči. „Já jsem tady. Pořád jsem tady. Nejsem mrtvej. V podstatě se mi splnil sen. Sice pozdě, ale splnil. Mám nádhernou a milující rodinu. Úžasnou ženu a krásného a zdravého syna, který bude bůh Thallaranu. Co na tom, že stárnu. Hlavní je, že jste oba v pořádku,“ usmál se na mě.

„Budu tě milovat i když budeš mít vrásky, Waydane. Myslím to vážně. Budu tě milovat pořád a pořád mě budeš stejně přitahovat,“ zašeptala jsem mu do ucha. On se pousmál.

„Brát ti to nebudu,“ dodal s úsměvem ve tváři. Byl tak statečný. Mnohem víc než já.

O rok později...

Byly tu další Vánoce a další výročí smrti Helliona. Daemtrish mi pomáhala zdobit malý stromeček v trůnním sále, zatímco já si zdobila vánočně svou výstavní čelní zeď za trůnem. Thayer s Waydanem popíjeli vánoční likér a hlídali děcka. „Kolikrát vám mám říkat, abyste se neokusovali? Ne do krve!“ pokřikoval na svá tři neposedná koťata Thayer.

„Neposlouchají tě, taťko?“ posmíval se mu Waydan.

„Haha, ty máš co říkat s tou tvojí uřvanou démonicí. Tatínkova holčička, když jí dáš na vteřinu z ruky, zboří celej hrad. Princezna rozmazlená,“ provokoval ho.

„Aellara není rozmazlená, jen u mě ráda spinká,“ hájil svou dcerku Waydan.

„Tomu se říká výzdoba,“ procedila jsem nadšeně, zatímco jsem věšela k Daničině ocasu a Hellionově a Zackově hlavě místo řetězů jejich vysušená střeva.

„Máma je drsňačka, Waydí,“ řekl pyšně Waydan, který měl prince vedle sebe na sedačce. Ten si tedy všiml jen špičky svého plyšového ocasu, kterou neustále strkal do pusy. Takže jeho štetička byla permanentně oslintaná. „Fuj, Waydí, vyndej z pusinky ten ocásek. Ten se nekouše!“ okřikl ho.

„Hm, máma má jen ráda hezký ozdobičky, to je vše,“ odpověděla jsem mu opožděně a usmála jsem se na něj.

„A táta má zase rád spokojenou mámu,“ zmínil a stáhl si mě k sobě na klín. „Ještě jsi zapomněla na rolničky, miláčku,“ připomněl, hrábl do krabice s ozdobičkami a podal mi do ruky dvě rolničky s červenou mašlí od Zackovo zaschlé krve.

„No vidíš, to tě zdi slávy ještě chybí. Bez rolniček by to nebyly správný Vánoce,“ dodala jsem a pověsila jsem je na hřebík vedle Daničina ocasu. Waydan se zvedl z gauče a přitáhl si mě k sobě za ruce.

„Jestlipak maminka ví, jak strašně mě teď vzrušuje?“ zašeptal mi do ucha a já se na něj jen pousmála.

„A jestlipak tatínek ví, jak moc vzrušuje maminku?“ zašeptala jsem a pousmála jsem se na něj takovým tím úsměvem, který naznačoval, že bych si dala říct. V tom našem flirtování nás ale vyrušil Thayer.

„Copak tohle se dělá sestře, Trixie?“ zvýšil hlas na své kotě, chytl malou tigrinianku mezi dva prsty za kůži na krku a vytáhl si ji až k výšce očí.

„Promiň, tati,“ ozvala se svým něžným hláskem a on jí tedy položil zpátky na zem a už byl zase úplně klidný. My s Waydanem jsme se culili. Thayer se svými koťaty byl k sežrání.

„Podívej, Thai, tohle je vánoční řetěz. Hele, jak se vlní,“ řekla Daemtrish a hrála si s jedním ze svých koťat tak, že mu řetězem cukala před čumáčkem, aby to musel lovit. Kotě po řetězu skákalo a zatínalo do něj dráčky.

„Brzdi lásko, nebo bude zase zvracet ty barevný trásně,“ upozornil jí Thayer.

„Nesmíš to papat, Thai,“ oznámila kotěti, které mělo pomalu větší oči, než bylo ono samo. Ta barevná věcička ho opravdu silně fascinovala. Waydan je s úsměvem ve tváři pozoroval.

„Jsme to ale rodina podivínů, co?“ zasmála jsem se.

„Ta největší,“ odpověděl Waydan a políbil mou ruku. „Ale neměnil bych za nic na světě. Jsem s tebou šťastnej, Willow. Zbožňuju vás všechny. Svoje dvě krásný dětičky i ty Thayerovo a Daemtrishiny tři chlupatý koule,“ řekl a díval se mi zamilovaně do očí.

„Jsi se mnou šťastnej, i když jsem krutá královna, která si užívá zabíjení všech zrádců strašlivou smrtí? Která tě nutí se na to dívat a ta, která si schovává jejich ocasy a ostatky jako trofeje? A i když tě drží v Božím chrámu jako kanárka v kleci, protože se o tebe bojí?“ zeptala jsem se.

„I když jsi krutá královna, zabíjíš a mučíš všechny zrádce krutou smrtí a držíš mě tu jako kanárka v kleci, protože máš o mě strach. Jsi jaká jsi kvůli tomu, co se všechno přihodilo. Navíc, víš, že mě ta tvoje zvrácenost a surovost dost rajcuje. Co bych dělal se ženskou, co by se bála bojovat za to, co miluje?“ pousmál se.

„Jsi všechno, co jsem kdy chtěl, Willow. A dokud budeš žít a náš syn nebude plnoletý, jsi Nejvyšší a jediná bohyně Thallaranu. A já v tebe budu vždycky věřit, protože tě příšerně miluju,“ usmál se.

„Já tě miluju,“ dodala jsem, chytla jsem ho za tuniku u krku, přitáhla jsem si ho k sobě a vášnivě jsem ho políbila.

PINEAPPLE JUICE BAR 25/12 2022 18:05

Nina seděla v džus baru na barové stoličce se svým synkem na klíně. Lee malého tmavovlasého kloučka rozmazloval jako by byl jeho strýček. „Ty jo, jako by Waydanovi z oka vypadl,“ zmínil.

„Hm, mají sice jinou mámu, ale jsou skoro jako dvojčata. Kirian je jen o pár týdnů starší než jeho bráška,“ culila se Nina.

„Zdá se mi to, nebo má moc špičatý špičáky? Vypadá to jak tesáky,“ komentoval.

„To se ti nezdá. Bude z něj jednou pořádný démon po tátovi,“ oznámila mu jako by to bylo normální.

„Démon?“ divil se.

„No, teda doufám. Pořád ale nemá růžky ani ocas ani kopýtko, což démoni mívají. Snad mu to ještě doroste,“ zmínila rozpačitě a Lee se rozesmál. Nijak na to ale raději nereagoval.

„Willow musí být nadšená, že máš s jejím mužem děcko, který je stejně starý jako to její a vypadá jako by bylo jeho dvojče,“ křenil se.

„Svět je zvláštní, co?“ culila se.

„No to teda,“ dodal.

„Jsem tak pyšná, že s ním mám dítě,“ zmínila. „Hm, celý taťka,“ zašeptala malému Kirianovi do ucha a políbila ho na jeho malou pihu na spánku.

Boje mezi démony a lovci zde byly od nepaměti a nikdy by nikoho z lovců ani z démonů nenapadlo, že by tomu mělo být jinak. Vždy se věřilo v rovnováhu, která nesmí být porušena, jinak by to mohlo způsobit konec světa. Což bylo silnou motivací k dalším bojům o život vlastní či ostatních. Až do 21. století, kdy se vše obrátilo vzhůru nohama.

Wilhelmína Killianová je osmnáctiletá lovkyně démonů. Jejím životním posláním je Zemi chránit před démony, kteří na ní dle názoru lovců nemají co dělat. Celý svůj život žije ve strachu, že jí nějaký démon připraví o duši. To by byla totiž ta nejhorší smrt pro lovkyni jejího postavení. Protože ona není jen tak obyčejná lovkyně. Je z rodu Killianů, kteří jsou jakousi šlechtou mezi ostatními lovci. A mají pro démony neobvykle lákavou vůni a jejich duše je výjimečná.

Zatím se jí vše daří i úspěšně skrývat před svými kamarády i před svým přítelem Zackem, který si ale začíná všimnat, že se Willow chová podivně. Vše jí tak vychází, až si začíná myslet, že je se svou vzácnou loveckou dýkou před démony všeho druhu v bezpečí. To ovšem jen do chvíle, než pozná po její duši silně dychtícího a až neskutečně neodolatelně vyhlížejícího démona vyšší třídy, který se rozhodně jen tak nevzdá šance jí ulovit. Willow si uvědomí, že s tímhle démonem v patách to opravdu nebude mít tak snadné. Stejně tak jako on pochopí, že ne každá jeho oběť je snadná kořist. Staletí byl totiž zvyklý, že si může dělat co chce a využíval svého postavení. Jejich setkání jim ale oběma otevře oči.